

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

LUCIANI SAMOSATENSIS
O P E R A
G R A E C E E T L A T I N E

AD EDITIONEM

TIBERII HEMSTERHUSII ET IOANNIS FREDERICI REITZII

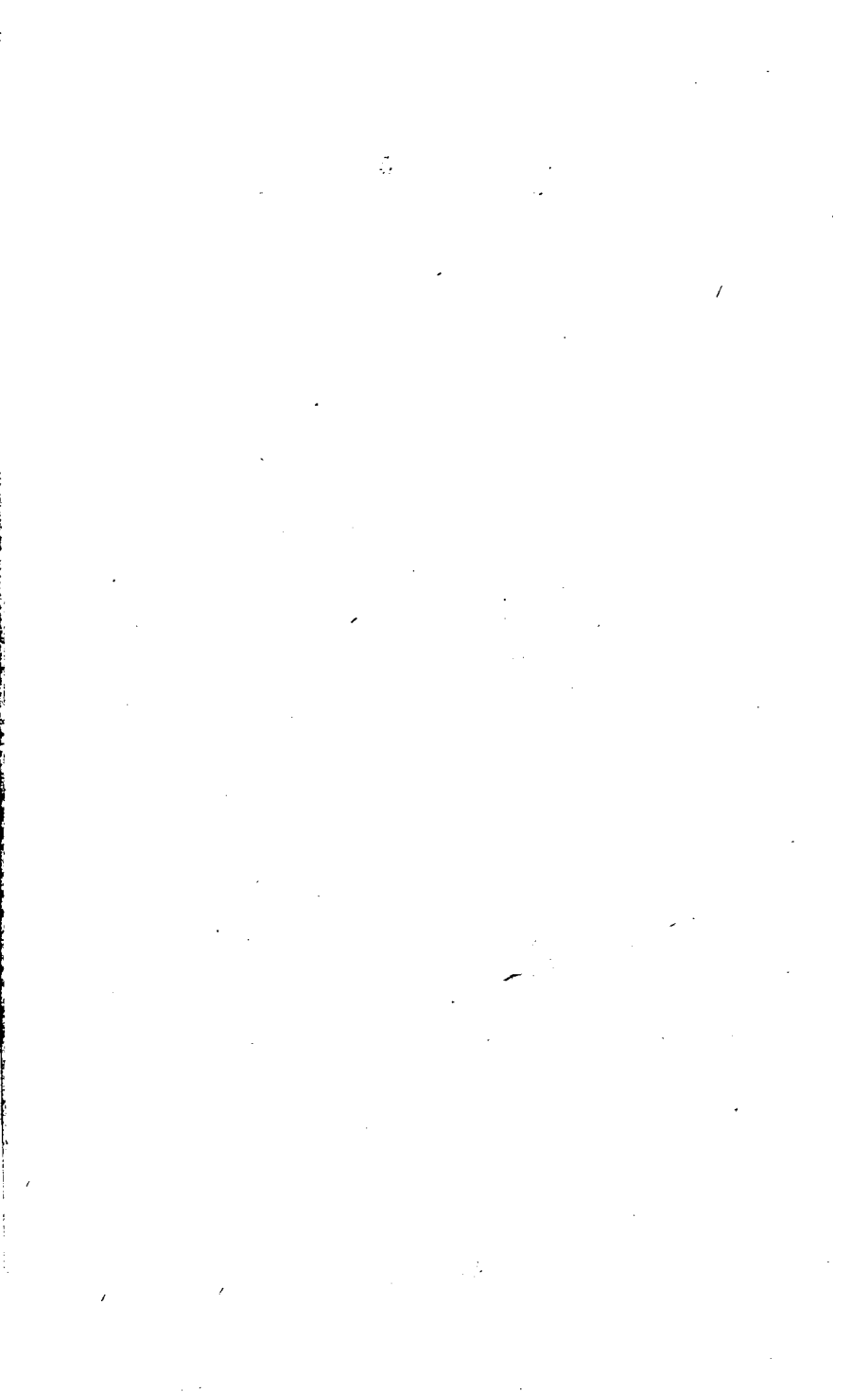
ACCURATE EXPRESSA

CUM VARIETATE LECTIONIS ET ANNOTATIONIBUS

VOLUMEN SECUNDUM

B I P O N T I
EX TYPOGRAPHIA SOCIETATIS
C I O I O C C L X X I X

Θ Ε Ω Ν Δ Ι Α Λ Ο Γ Ο Ι .

I.

ΠΡΟΜΗΘΕΩΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

ΛΥΣΟΝ μέ, ὦ Ζεῦ· δεινὰ γὰρ ἤδη πέπονθα. 1

ΖΕΥΣ. Λύσω σε Φῆς, ὃν ἐχρῆν βαρυτέρας πέδας *Prometheus 7.*
ἔχοντα, καὶ τὸν Καύκασον ὅλον ὑπὲρ κεφαλῆς ἐπικεί-
μενον, ὑπὸ ἐκκαίδεκα γυπῶν μὴ μόνον κείρεσθαι τὸ
ἦπαρ, ἀλλὰ καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξορύττεσθαι, ἀνθ'
ῶν τοιαῦθ' ἡμῖν ζῶα ἀνθρώπους ἐπλάσας, καὶ τὸ πῦρ
ἔκλειψας, καὶ τὰς γυναῖκας ἐδημιούργησας; ἃ μὲν γὰρ
ἐμὲ ἐξηπάτησας ἐν τῇ διανομῇ τῶν κρεῶν, ὅσῃ τιμελῇ
κεκάλυμμένα μοι παραβείς, καὶ τὴν ἀμείνω τῶν μοιρῶν
σεαυτῷ Φυλάττων, τί χρὴ λέγειν;

Δ Ε Ο Ρ Ο Υ Μ Δ Ι Α Λ Ο Γ Ι .

PROMETHEI ET IOVIS.

Prometheus.

SOLVE me, o Iuppiter: nam gravia iam passus sum.

Iup. Ten' ut solvam, ais, cuius oportebat graviore habentis compedes, Caucaso toto super caput iniecto, a sexdecim vulturibus non solum detonderi hepar, sed & oculos effodi pro eo, quod talia nobis animantia homines finxeris, ignem furripueris, & mulieres sis fabricatus: nam me quidem quod deceperis in distributione carnum, dum ossa adipe obiecta mihi apponis, & praestantiorē partem tibi met servas, quid attinet dicere?

Lucian. Vol. II.

A

ΠΡΟΜ. Οὐκοῦν ἱκανὴν ἤδη τὴν δίκην ἐκτέλικα τοσούτον χρόνον τῷ Καυκάσῳ προσηλωμένος, τὸν κάκιστα ὀρέων ἀπολούμενον αἰτὸν τρέφων τῷ ἥπατι;

ΖΕΥΣ. Οὐδὲ πολλοστημόριον τοῦτο, ὦν σε δεῖ παθεῖν.

ΠΡΟΜ. Καὶ μὴν οὐκ ἀμισθί με λύσεις, ὦ Ζεῦ, ἀλλὰ σοι μηνύσω πάνυ ἀναγκαῖον.

2 ΖΕΥΣ. Κατασοφίξῃ με, ὦ Προμηθεῦ.

ΠΡΟΜ. Καὶ τί πλέον ἔξω; οὐ γὰρ ἀγνοήσεις αὐθις ἔνθα ὁ Καυκάσός ἐστιν, οὐδ' ἀπορήσεις δεσμῶν, ἣν τι τεχνάζων ἀλίσκωμαι.

ΖΕΥΣ. Εἰπέ πρότερον ὅν τινα μισθὸν ἀποτίσεις ἀναγκαῖον ἡμῖν ὄντα.

ΠΡΟΜ. Ἦν εἶπω ἐφ' ὃ, τι βαδίζεις νῦν, ἀξίόπιστος ἔσομαί σοι καὶ περὶ τῶν ὑπολοίπων μαντευόμενος;

ΖΕΥΣ. Πῶς γὰρ οὗ;

Prom. Nonne ergo sat iam poenarum exsolvi tantum temporis Caucaſo affixus, quae avium cunctarum pessime perire meretur, aquilam alens iecore?

Iup. Hoc ne multesunum quidem eorum, quae te decet pati.

Prom. At non sine mercede quidem me solves, Iuppiter: sed tibi indicabo quiddam valde magni momenti.

Iup. Tu me dolis circumvenire studes, Prometheus.

Prom. Ecquid ex eo lucri capiam? non enim ignoraturus es postea, ubi Caucasus sit, neque carebis vinculis, si quas technas struere deprehendar.

Iup. Ede prius, quam mercedem sis soluturus ita nobis necessariam.

Prom. Si dixero, quo nunc vadas, num tibi fide dignus habebor, si de reliquis etiam praedicam?

Iup. Quidni?

ΠΡΟΜ. Παρὰ τὴν Θέτιν, συνεσόμενος αὐτῇ.

ΖΕΥΣ. Τουτί μὲν ἔγνωσ, τί δ' οὖν τὸ ἐπὶ τούτῳ; δο-
κεῖς γάρ τι ἀληθές εἶναι.

ΠΡΟΜ. Μηδέν, ὦ Ζεῦ, κοινωότης τῇ Νηρηίδι· ἦν
γὰρ αὐτὴ κυοφορήσῃ ἐκ σοῦ, τὸ τεχθεὶς ἴσα ἐργάζεται
σε, οἷα καὶ σὺ ἔδρασας τὸν Κρόνον.

ΖΕΥΣ. Τοῦτο Φῆς, ἐκπεσεῖσθαι με τῆς ἀρχῆς;

ΠΡΟΜ. Μὴ γένοιτο, ὦ Ζεῦ. πλὴν τοιοῦτό τι ἡ μί-
ξις αὐτῆς ἀπειλεῖ.

ΖΕΥΣ. Χαιρέτω τοιγαροῦν ἡ Θέτις· σὲ δὲ ὁ Ἥφαι-
στος ἐπὶ τούτοις λυσάτω.

Prom. Ad Thetidem properas, cum ea congressurus.

Iup. Id quidem pervidisti. Quid tum porro? videris enim
aliquid veri dicturus.

Prom. Tu ne, Iuppiter, rem habueris cum Nereide: ete-
nim, si uterum ferat ex te, quod erit natum pari te modo
tractabit, quo tu Saturnum.

Iup. Hoc scilicet significas, eiectum me iri imperio.

Prom. Absit omen, o Iuppiter: neque tamen non tale
quid concubitus eius minatur.

Iup. Valeat ergo Thetis: te autem Vulcanus huius mo-
niti gratia solvat.

II.

ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

ΕΡΩΣ. Ἀλλ' εἰ καὶ τι ἥμαρτον, ὦ Ζεῦ, σύγγνωθί μοι·
παῖδ' ὦν γὰρ εἰμι, καὶ ἐτι ἄφρων.

CUPIDINIS ET IOVIS.

Cup. **A**T si quid etiam peccavi, Iuppiter, ignosce mihi:
puerulus enim sum, atque adhuc insipiens.

VII. 1.

ZETΣ. Σὺ παιδίον, ᾧ Ἐρως, ὃς ἀρχαίτερος εἰ πολὺ τοῦ Ἰαπετοῦ; ἢ διότι μὴ πώγων, μὴδὲ πολίης ἔφυσας, διὰ τὰντα καὶ βρέφος ἀξιοῖς νομίζεσθαι, γέρον καὶ πανούργος ὢν;

ΕΡΩΣ. Τί δέ σε ἠδίκησα ὁ γέρον, ὡς Φῆς, ἐγὼ, διότι με καὶ πεδῆσαι διανοῇ;

ZETΣ. Σκόπει, ᾧ κατάρατε, εἰ μικρὰ, ὃς ἐμοὶ μὲν οὕτως ἐντροφᾶς, ὥστε μηδὲν ἐστὶν ὃ μὴ πεποιήκας με, σάτυρον, ταῦρον, χρυσὸν, κύκνον, αἰτόν· ἐμοῦ δὲ ὅλως οὐδεμίαν ἦντινα ἔρασθῆναι πεποιήκας, οὐδὲ συνῆκα ἠδὺς γυναικὶ διὰ σέ γεγεννημένος· ἀλλὰ με δεῖ μαγγανεύειν ἐπ' αὐτάς, καὶ κρύπτειν ἐμαυτόν· αἱ δὲ, τὸν μὲν ταῦρον, ἢ κύκνον Φιλοῦσιν, ἐμὲ δὲ ἦν ἰδῶσι, τεθναῖσιν ὑπὸ τοῦ δέους.

2 ΕΡΩΣ. Εἰκότως. οὐ γὰρ Φέρουσιν, ᾧ Ζεῦ, θνητὰ ἐῶσαι τὴν πρόσοψιν.

II Ἀλλὰ με δεῖ μαγγανεύειν) Μετὰ φημισμοῦ μίγνυσθαι. V.

Iup. Tune puerulus, o Cupido, qui vetustior es multo Iapeto: an, quia nec barbam nec canos protulisti, propterea infans haberi vis, cum vetulus sis & vafer?

Cup. Quid autem in te commisi vetulus, ut ais, ego, cur me vincire quoque mediteris?

Iup. Vide, execrante, an parva; qui mihi quidem eum in modum insultas, ut nihil sit, quod non feceris me, satyrum, taurum, aurum, cycnum, aquilam: me autem omnino nullam, quae amaret, effecisti; neque intellexi amabilem mulieri opera tua me factum: quin necesse habeo praestigiis adversum illas uti, & celare memet: tum taurum cycnumve amant; me si videant, moriuntur prae timore.

Cup. Merito fane, neque enim ferre possunt, Iuppiter, mortales tuum conspectum.

ΖΕΥΣ. Πῶς οὖν τὸν Ἀπόλλω ὁ Βράγχος καὶ ὁ Ὑάκινθος Φιλοῦσιν;

ΕΡΩΣ. Ἄλλ' ἢ Δάφνη καὶ κεῖνον ἔφευγε, καίτοι κομήτην καὶ ἀγένειον ὄντα. εἰ δ' ἐθέλεις ἐπέραστος εἶναι, μὴ ἐπίσσει τὴν αἰγίδα, μηδὲ τὸν κεραυνὸν φέρε, ἀλλ' ὡς ἥδιστον ποίει σεαυτὸν, ἐκατέρωθε καθειμένος βοστρύχους, τῇ μίτρᾳ τούτους ἀνειλημμένους, περὶ θυρίδα ἔχε, ὑποδέου χρυσίδας, ὑπ' αὐλῶ καὶ τυμπάνοις εὐρυθμα βαῖνε, καὶ ὄψει ὅτι πλείους ἀκολουθήσουσί σοι τῶν Διονύσου Μαινάδων. *U. 207.*

ΖΕΥΣ. Ἀπαγε, οὐκ ἂν δεξαίμην ἐπέραστος εἶναι τοιοῦτος γενόμενος.

ΕΡΩΣ. Οὐκοῦν, ὦ Ζεῦ, μηδὲ ἔρᾶν θέλε' ῥάδιον γὰρ τούτῳ γε.

ΖΕΥΣ. Οὐκ. ἀλλ' ἔρᾶν μὲν, ἀπραγμονέστερον δ' αὐτοῦ ἐπιτυχᾶναι ἐπὶ τούτοις αὐταῖς ἀφίημί σε. *U. 208.*

8 Χρυσίδας) Χρυσὶς κύριον ἢ χρυσῇ φιάλῃ, ὥσπερ ἢ ἐξ ἀργύρου ἀργυρίς. V.

Iup. Quī fit ergo, ut Apollinem Branchus & Hyacinthus ament?

Cup. At Daphne illum quoque fugit; tamen si comatum & imberbem. Quod si amabilis esse velis, ne aegidem quate, neque fulmen fer, sed quam iucundissimum te redde, utrinque demissam caesariem mitra subnectens, purpuream habe vestem, indue calceos auratos, ad tibiam & tympana concinne ingredere: tum tu videbis, plures te secuturas esse, quam Bacchi Maenades.

Iup. Apage: multum absum, ut amabilis esse velim tali ornatu.

Cup. Quin ergo, Iuppiter, amare noli: facile hoc quidem.

Iup. Nequaquam: equidem amare velim, sed faciliore via potiri: eaque ipsa te conditione dimitto.

III.

ΔΙΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΤ΄.

ΖΕΥΣ. ΤΗΝ τοῦ Ἰνάχου παῖδα τὴν καλὴν οἷσθα.
ᾧ Ἑρμῇ;

ΕΡΜ. Ναί. τὴν Ἰὼ λέγεις.

ΖΕΥΣ. Οὐκ ἔτι παῖς ἐκείνη ἔστιν, ἀλλὰ δάμαλις.

ΕΡΜ. Τεράστιον ταῦτα, τῷ τρόπῳ δ' ἐνῆλλάγη;

ΖΕΥΣ. Ζηλοτυπήσασα ἡ Ἥρα, μετέβαλεν αὐτήν.
ἀλλὰ καὶ καινὸν ἄλλό τι δεινὸν ἐπιμεμηχάνηται τῇ
κακοδαίμονι βουκόλον τινὰ πολυόμματος Ἄργον τοῦ-
νομα ἐπέστησεν, ὃς νέμει τὴν δάμαλιν, αὔπνος ὢν.

ΕΡΜ. Τί οὖν ἡμᾶς χρὴ ποιεῖν;

ΖΕΥΣ. Καταπτάμενος ἐς τὴν Νέμεαν (ἐκεῖ δέ που
ὁ Ἄργος βουκολεῖ) ἐκεῖνον μὲν ἀπόκτεινον, τὴν δέ Ἰὼ
διὰ τοῦ πελάγους ἐς τὴν Αἴγυπτον ἀπαγαγὼν, Ἰσιν
παύσῃσιν. καὶ τοιοῦτ' ἔστω θεὸς τοῖς ἐκεῖ καὶ τὸν Νεῖ-

IOVIS ET MERCURII.

Iup. **I**NACHI filiam, formosam illam, nosti, o Mercuri?

Merc. Utique: nimirum Io.

Iup. Non amplius puella est ea, sed iuvenca.

Merc. Prodigiosum hoc: at quo tandem modo mutata est?

Iup. Aemulata Iuno mutavit eam: quin etiam novum
aliquod malum machinata est adversus miseram illam: bu-
bulcum aliquem multis oculis, Argum nomine, apposuit,
qui pascat iuvencam insomnis.

Merc. Quid igitur nos oportet facere?

Iup. Cum devolaris in Nemeam, (illic uspiam Argus pa-
scit) eum interfice: Io per pelagus in Aegyptum abdu-

λον ἀναγέτω, καὶ τοὺς ἀνέμους ἐπιτεμπέτω, καὶ σῶ-
 ζέτω τοὺς πλέοντας.

Etiam Iſin fac. In poſterum ſit Dea ibi incolentibus, Nilum
 exundare faciat, ventos immittat, & fervet navigantes.

IV.

ΔΙΟΣ ΚΑΙ ΓΑΝΥΜΗΔΟΥΣ.

ΖΕΥΣ. ἈΓΓΕ, ὦ Γανύμηδες (ἤκομεν γὰρ ἔνθα ἐχρῆν) ἔ-
 Φίλησόν με ἤδη, ὅπως εἰδῆς οὐκέτι ράμφος ἀγκύλον με
 ἔχοντα, οὐδ' ὄνυχας ὀξεῖς, οὐ πτερὰ, αἷος ἐφαινόμην
 σοι πτηνὸς εἶναι δοκῶν.

ΓΑΝ. Ἀνθρῶπε, οὐκ αἰτὸς ἄρτι ἦσθα, καὶ κατα-
 πτάμενος ἥρπασάς με ἀπὸ μέσου τοῦ ποιμνίου; πῶς
 οὖν τὰ μὲν πτερὰ ἐκεῖνά σοι ἐξερρύηκε, σὺ δ' ἄλλος ἤδη
 ἀναπέφηνας;

ΖΕΥΣ. Ἀλλ' οὔτε ἀνθρῶπος, ὃν ὄρᾳς, ὦ μεῖράκιον,
 οὔτε αἰτὸς, ὃ δὲ πάντων βασιλεὺς τῶν θεῶν οὗτός εἰμι,
 πρὸς τὸν καιρὸν ἀλλάζας ἐμαυτόν.

IOVIS ET GANYMEDIS.

Iup. ἈΓΓΕ, Ganymedes, venimus enim, quo oportebat,
 osculare me iam, ut ſcias, non amplius roſtrum aduncum
 habere me, neque unguēs acutos, neque alas, qualis vi-
 debar tibi volucris ſpecie.

Gan. Tu, homo, non aquila modo eras, cumque de-
 volaffes, rapuiſti me a medio grege? quomodo igitur alae
 iſtae tibi defluxerunt, tuque iam aliū evaſiſti?

Iup. At neque homo ſum ego, quem vides, adoleſcen-
 tula, neque aquila; ſed omnium rex Deorum hīce ſum,
 commodē mutata forma.

ΓΑΝ. Τί Φῆς; σὺ γὰρ ὁ Πᾶν ἐκεῖνος; εἴτα πῶς σύριγγα οὐκ ἔχεις, οὐδὲ κέρατα, οὐδὲ λάσιος εἴ τὰ σκέλη;

ΖΕΥΣ. Μόνον γὰρ ἐκείνον ἡγῇ Θεόν;

ΓΑΝ. Ναί· καὶ θύομέν γε αὐτῷ ἑνορχιν τράγον ἐπὶ τὸ σπήλαιον ἄγοντες, ἐνθα ἔστηκε· σὺ δὲ ἀνδραποδιστής τις εἶναι μοι δοκεῖς.

2 ΖΕΥΣ. Εἰπέ μοι, Διὸς δὲ οὐκ ἤκουσας ὄνομα, οὐδὲ βωμὸν εἶδες ἐν τῷ Γαργάρῳ τοῦ ὕντος, καὶ βροντῶντος, καὶ ἀστραπᾶς ποιούντος;

ΓΑΝ. Σὺ, ὦ βέλτιστε, Φῆς εἶναι, ὃς πρώην κατέχεας ἡμῶν τὴν πολλὴν χάλαζαν, ὃ οἰκεῖν ὑπεράνω λεγόμενος, ὃ ποιεῖν τὸν ψόφον, ὦ τὸν κριὸν ὁ πατὴρ ἔθυσεν; εἴτα τί ἀδικήσαντά με ἀνῆρπασας, ὦ βασιλεῦ τῶν Θεῶν; τὰ δὲ πρόβατα ἴσως οἱ λύκοι διηρπάσαντο ἤδη, ἐρήμοις ἐπιπεσόντες.

ἰ Ὁ Πᾶν) Ὡς ποιμὴν ὁ Γα- Πᾶνα· οἱ γὰρ ποιμένες τοῦτον τι-
νομῆδης μόνον ἡγᾶσατο θεὸν τὸν μᾶσιν. V.

Gan. Ain, tu enim es Pan iste? at quomodo fistulam non habes, nec cornua, neque hirta crura?

Iup. Eumne tu solum putas Deum?

Gan. Sane; atque adeo sacrificamus ipsi integrum hircum ad speluncam adductum, ubi stat dedicatus: tu autem plagiarius aliquis esse mihi videris.

Iup. Dic mihi, Iovifine non audivisti nomen, neque aram vidisti in Gargaro pluentis, tonantis, & fulgura mittentis?

Gan. Eum, o optime, te ais esse, qui nuper defudisti in nos multam grandinem, qui habitare superne diceris, qui excitas sonitum, cui arietem pater mactavit? Et cuius admissi reum me surripuisti, rex Deorum? oves quidem lupi forte iam discerpserunt, in desertas impetu facto.

ΖΕΥΣ. Ἐτι γὰρ μέλει σοι τῶν προβάτων ἀθανάτω
γεγεννημένω, καὶ ἐνταῦθα συνεσομένω μεθ' ἡμῶν;

ΓΑΝ. Τί λέγεις; οὐ γὰρ κατὰξεις με ἤδη ἐς τὴν
Ἰδὴν τήμερον;

ΖΕΥΣ. Οὐδαμῶς· ἐπεὶ μάτην αἰτὸς εἶην ἀντὶ Θεοῦ
γεγεννημένος.

ΓΑΝ. Οὐκοῦν ἐπιζητήσῃ με ὁ πατήρ, καὶ ἀγανακτῇ με μὴ εὐρίσκων, καὶ πληγὰς ὕστερον λήψομαι, καταλιπὼν τὸ ποίμνιον.

ΖΕΥΣ. Πού γὰρ ἐκεῖνος ὄψεται σε;

ΓΑΝ. Μηδαμῶς· ποθῶ γὰρ ἤδη αὐτόν. εἰ δ' ἀπάξις με, ὑπισχνούμαι σοι καὶ ἄλλον παρ' αὐτοῦ κριὸν τεθύσεσθαι λύτρα ὑπὲρ ἐμοῦ. ἔχομεν δὲ τὸν τριετή, τὸν μέγαν, ὃς ἡγεῖται πρὸς τὴν νόμην.

ΖΕΥΣ. Ὡς ἀφελὴς ὁ παῖς ἐστὶ, καὶ ἀπλοῖκός, 3
καὶ αὐτὰ δὴ τοῦτο παῖς ἐστὶ. ἀλλ', ὦ Γανύμηδες, ἐκεῖνα μὲν πάντα χαίρειν ἔα, καὶ ἐπιλάβου αὐτῶν, τοῦ ποι-

Iup. Etiamne tibi cura est ovium, qui immortalis factus hic nobiscum futurus es?

Gan. Quid ais? tu non devehes me iam in Idam hodie?

Iup. Neutiquam: alioqui frustra formam aquilae pro Deo subissem.

Gan. At requirer me pater, & indignabitur non invento, plagasque postmodum accipiam, qui gregem reliquerim.

Iup. Ubi autem ille te videbit?

Gan. Nequaquam [hic manere velim;] desidero enim iam patrem: quod si deduxeris me, polliceor tibi & alium ab eo hircum iri immolatum, pretium scilicet mei recepti: habemus autem trimum istum grandem, qui dux est gregi ad passionem.

Iup. Quam apertus puer est & simplex, ipsumque illud plane puer adhuc! At, Ganymedes, ista quidem omnia va-

μνίου, καὶ τῆς Ἰδης. σὺ δὲ, ἤδη γὰρ ἐπουράνιος εἶ, πολλὰ εὖ ποιήσεις ἐντεῦθεν καὶ τὸν πατέρα, καὶ τὴν πατρίδα· καὶ ἀντὶ μὲν τυροῦ καὶ γάλακτος ἀμβροσίαν ἔδῃ, καὶ νέκταρ πῖν. τοῦτο μὲν τοι καὶ τοῖς ἄλλοις ἡμῖν αὐτὸς παρέξεις ἐγχείων. τὸ δὲ μέγιστον, οὐκέτι ἄνθρωπος, ἀλλ' ἀθάνατος γενήσῃ, καὶ ἀστέρα σου Φαίνεσθαι ποιήσω κάλλιστον, καὶ ὅλως, εὐδαίμων ἔσῃ.

ΓΑΝ. Ἦν δὲ παίζειν ἐπιθυμήσω, τίς συμπαίξεταί μοι; ἐν γὰρ τῇ Ἰδῇ πολλοὶ ἡλικιωῶται ἦμεν.

ΖΕΥΣ. Ἐχεις κἀνταῦθα τὸν συμπαίζόμενόν σοι τοῦτον Ἑρώτα, καὶ ἀστραγάλους μάλα πολλούς. θάρρει μόνον, καὶ Φαιδρὸς ἴσθι, καὶ μηδὲν ἐπιπόθει τῶν κάτω.

4 ΓΑΝ. Τί δὲ ὑμῖν χρήσιμος ἂν γενοίμην; ἢ ποιμαίνειν δεήσει κἀνταῦθα;

ΖΕΥΣ. Οὐκ· ἀλλ' οἰνοχοήσεις, καὶ ἐπὶ τοῦ νέκταρος τετάξῃ, καὶ ἐπιμελήσῃ τοῦ συμποσίου.

lere iube, atque obliviscere gregis & Idae: tu quippe, etenim iam coelestis es, multum hinc bene facies patri patriaeque: pro caseo & lacte ambrosiam edes & nectar bibes; hoc quidem aliis etiam nobis praebebis infusum: quodque maximum, non homo amplius, sed immortalis eris, fidusque tuum apparere faciam pulcherrimum; denique beatus eris.

Gan. Si ludere cupiam, quis mecum ludet? in Ida enim multi aequales eramus.

Iup. Habes & hic, qui tecum ludet, Cupidinem istum; talosque bene multos: bono animo solum esto, & hilaris, nullumque te rerum terrestrium capiat desiderium.

Gan. Quo autem vobis utilis sim? hiccine etiam pastorem agere oportebit?

Iup. Minime, sed vinum temperabis, nectari praeficies, curamque geres convivii.

ΓΑΝ. Τῷτο μὲν οὐ χαλεπὸν. οἶδα γὰρ ὡς χρὴ ἐγ-
χέαι τὸ γάλα, καὶ ἀναδοῦναι τὸ κισσύβιον.

ΖΕΥΣ. Ἰδοῦ, πάλιν οὗτος γάλακτος μνημενεύει,
καὶ ἀνθρώποις διακονήσεσθαι οἶσται ταυτὶ δ' οὐρανός
ἐστι, καὶ πίνομεν, ὥσπερ ἔφην, τὸ νέκταρ.

ΓΑΝ. Ἦδιον, ὦ Ζεῦ, τοῦ γάλακτος;

ΖΕΥΣ. Εἴση μετ' ὀλίγον, καὶ γευσάμενος οὐκ ἔτι
ποθήσεις τὸ γάλα.

ΓΑΝ. Κοιμήσομαι δὲ ποῦ τῆς νυκτός; ἢ μετὰ τοῦ
ἡλικιώτου Ἑρωτος;

ΖΕΥΣ. Οὐκ· ἀλλὰ διὰ τοῦτό σε ἀνήρπασα, ὥς
ἅμα καθεύδοιμεν.

ΓΑΝ. Μόνος γὰρ οὐκ ἂν δύναιο, ἀλλ' ἡδιόν σοι καθ-
εύδειν μετ' ἐμοῦ;

ΖΕΥΣ. Ναὶ, μετὰ γε ταιούτου, οἷός ἐἴ συ, Γανύ-
μηδες, οὕτω καλός.

Gan. Id quidem haud arduum: etenim fatis scio, quem-
admodum deceat infundere lac, & scite porrigere cymbium.

Iup. Ecce iterum ille lactis reminiscitur, & hominibus
se ministraturum putat: atqui coelum hoc est, bibimus-
que, ut dixi, nectar.

Gan. Suaviusne, Iuppiter, lacte?

Iup. Scies paulo post, & eo gustato porro non deside-
rabis lac.

Gan. Ubi autem cubitum ibo nocte? an cum aequali
Cupidine?

Iup. Non: sed eapropter te furripui, ut una dormiamus.

Gan. Tu quippe solus non possis, sed iucundius tibi
dormire mecum?

Iup. Utique cum tali quidem, qualis tu es, Ganyme-
des, tam pulcher.

5 ΓΑΝ. Τί γάρ σε πρὸς τὸν ὕπνον ὀνήσει τὸ κάλλος;
 ΖΕΥΣ. Ἐχει τὶ θέλκτρον ἡδῦ, καὶ μαλακώτερον
 ἐπάγει αὐτόν.

ΓΑΝ. Καὶ μὴν ὅγε πατὴρ ἤχθητό μοι συγκαθεύδον-
 τι, καὶ διηγείτο ἔωθεν, ὡς ἀφείλον αὐτοῦ τὸν ὕπνον
 στρεφόμενος, καὶ λακτίζων, καὶ τι φεγγόμενος μετα-
 ξυ ὅποτε καθεύδοιμι ὥστε παρὰ τὴν μητέρα ἐπεμπέ με
 κοιμήσόμενον τὰ πολλά. ὥρα δὴ σοι, εἰ διὰ τοῦτο, ὡς
 Φῆς, ἀνήρπασάς με, καταθεῖναι αὐθις ἐς τὴν γῆν, ἢ
 πράγματα ἕξεις ἀγρυπνῶν ἐνοχλήσω γάρ σε συνεχῶς
 στρεφόμενος.

ΖΕΥΣ. Τοῦτ' αὐτό μοι τὸ ἥδιστον ποιήσεις, εἰ ἀγρυ-
 πνήσαιμι μετὰ σοῦ. Φιλῶν γὰρ διατελέσω πολλάκις,
 καὶ περιπτύσσων.

ΓΑΝ. Αὐτὸς ἂν εἰδείης ἐγὼ δὲ κοιμήσομαι, σοῦ
 καταφιλοῦντος.

ΖΕΥΣ. Εἰσόμεθα τότε τί πρακτέον. νῦν δὲ ἄπαγε αὐ-

Gan. Quid tandem ad somnum te iuvabit forma?

Iup. Habet aliquod delinimentum suave, somnumque
 molliorem inducit.

Gan. At pater fane mihi succensebat una dormienti, at-
 que enarrabat mane, quemadmodum eius intervertissem
 somnum volutando, calcitrando, & voce, interea dum dor-
 miebam, missa: quare ad matrem ablegabat me plerum-
 que dormitum. Curandum enimvero tibi, si idcirco, ut
 ais, furripuisti me, ut deponas iterum in terram: cetero-
 quin negotium habebis vigilando: incommodabo enim tibi
 continuo corpus versans.

Iup. Hoc ipsum a te mihi suavissimum accidet, si vigi-
 lavero tecum: usque enim deosculabor te & amplexabor.

Gan. Tu videris: ego somnum capiam vel te dissuaviente.

Iup. Sciemus tum, quid factu opus sit. Nunc autem ab-

τὸν, ὦ Ἑρμῇ, καὶ πίνοντα τῆς ἀθανασίας, ἄγε οἰνοχοή-
σοντα ἡμῖν, διδάξας πρότερον ὡς χρὴ ὀρέγειν τὸν σκύφον.

duc ipsum, Mercuri, & ubi hauserit immortalitatis potum,
reduc vinum nobis ministraturum, postquam docueris
prius, quomodo porrigere deceat scyphum.

V.

ΗΡΑΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

ΗΡΑ. ΕΞ οὗ τὸ μεираάκιον τοῦτο, ὦ Ζεῦ, τὸ Φρύγιον, 1
ἀπὸ τῆς Ἰδης ἀρπάσας δεῦρο ἀνήγαγες, ἐλαττόν μοι
προσέχεις τὸν νοῦν. *Μεῖψιν. ἐψψ. 1. 37.*

ΖΕΥΣ. Καὶ τοῦτο γάρ, ὦ Ἥρα, ζηλοτυπεῖς ἤδη,
ἀΦελὲς οὕτω καὶ ἀλυπότατον; ἐγὼ δὲ ἄμην ταῖς γυ-
ναιξὶ μόναίς χαλεπήν σε εἶναι, ὅπόσαι ἂν ὀμιλήσω-
σιν ἐμοί.

ΗΡΑ. Οὐδ' ἐκεῖνα μὲν εὖ ποιεῖς, οὐδὲ πρέποντα σε- 2
αυτῶ, ὅς ἀπάντων θεῶν δεσπότης ὢν, ἀπολιπὼν ἐμὲ
τὴν νόμῳ γαμετὴν, ἐπὶ τὴν γῆν κάτει μοιχεύσων, χρυ-
σίον, ἢ σάτυρος, ἢ ταῦρος γενόμενος. πλὴν ἀλλ' ἐκεῖναι

IUNONIS ET IOVIS.

Iun. Ex quo adolescentulum illum, Iuppiter, Phrygium
ab Ida raptum huc subduxisti, minus me curas.

Iup. Illumne etiam, o Iuno, aemularis, tam simplicem
& nulli plane molestum? equidem opinabar in mulieres so-
las difficilem esse te, quaecunque consueverint mecum.

Iun. Ne ista quidem recte faciς, nec digna tua persona,
qui omnium Deorum cum dominus sis, relicta me legiti-
ma uxore in terram descendis moechaturus, in aurum, vel
Satyrum taurumve mutatus: attamen illae tibi saltem in

μὲν σοι καὶ ἐν γῇ μένουσι τὸ δ' Ἰδαῖον τοῦτ' παιδίον
 ἀρπάσας ἀνέπτῃς, ὦ γενναϊότατε θεῶν, καὶ συνοικεῖ
 ἡμῖν νῦν ἐπὶ κεφαλῇ μοι ἐπαχθὲν, οἰνοχοοῦν δὴ τῷ λό-
 γῳ· οὕτως ἠπότερις οἰνοχόων, καὶ ἀπηγορεύεασιν ἄρα
 ἥτε Ἥβη, καὶ ὁ Ἥφαιστος διακονούμενοι; σὺ δὲ καὶ
 τὴν κύλικα οὐκ ἂν ἄλλως λάβοις παρ' αὐτοῦ, ἢ Φιλή-
 σης πρότερον αὐτὸν, ἀπάντων ὁρώντων, καὶ τὸ Φίλημά
 σοι ἥδιον τοῦ νέκταρος. καὶ διὰ τοῦτο οὐδὲ διψῶν πολλά-
 κισ αἰτεῖς πιεῖν· ἐνίοτε δὲ καὶ ἀπογευσάμενος μόνον,
 ἔδωκας ἐκείνῳ καὶ πίνοντος ἀπολαβὼν τὴν κύλικα,
 ὅσον ὑπόλοιπον ἐν αὐτῇ, πίνεις, ὅθεν καὶ αὐτὸς ἔπιε,
 καὶ ἐνθα προσήρμωσε τὰ χεῖλη, ἵνα καὶ πίνῃς ἅμα καὶ
 Φιλῆς. πρῶν δὲ ὁ βασιλεὺς, καὶ ἀπάντων πατὴρ,
 ἀποβέμενος τὴν αἰγίδα καὶ τὸν κεραυνὸν ἐκάθητο ἀστρα-
 γαλίζων μετ' αὐτοῦ, πῶγωνα τηλικούτον κατειμένους.
 πάντα οὖν ὁρῶ ταῦτα, ὥστε μὴ οἶου λανθάνειν.

terra manent: verum Idaeum istum puerum rapuisti & huc
 evolasti, generosissime Deorum: & nobiscum nunc habi-
 tat, supra caput mihi inductus, at pincerna verbo. Tanta-
 ne tibi erat pincernarum penuria: defecerunt scilicet de-
 lassati Hebe & Vulcanus ministrando: & tu sane calicem
 non aliter accipere soles ab eo, quam osculo prius dato
 in omnium conspectu: ac suavium tibi suavius est nectā-
 re: ideo ne sitiens quidem saepe poscis bibere: interdum
 etiam degustato solum poculo, praeberē soles ipsi: cum-
 que biberit, receptum calicem, quantum in eo reliquum est,
 educis, unde & ipse bibit; quaque parte applicuit labia,
 ut & bibas simul & osculeris. Nuper enim vero rex &
 omnium pater, positus aegide ac fulmine, sedebas talis cum
 eo ludens, qui tantam barbam promittis. Ista video equi-
 dem cuncta, ut nihil sit, cur putes te latere.

ΖΕΥΣ. Καὶ τί δεινὸν, ὦ Ἥρα, μεираκιον οὕτω καλὸν 3
μεταξὺ πίνοντα καταφιλεῖν, καὶ ἡδουθαι ἀμφοῖν, καὶ
τῷ Φιλῆματι, καὶ τῷ νέκταρί; ἦν γοῦν ἐπιτρέψω αὐτῷ
καὶ ἅπαζ Φιλεῖσθαι σε, οὐκέτι μέμψῃ μοι, προτιμότε-
ρον τοῦ νέκταρος οἰομένῳ τὸ Φίλημα εἶναι.

πονητικὴ
φασὶν ὅτι
Φίλοφ. γ. 333.

ἭΡΑ. Παιδεραστῶν οὗτοι λόγοι. ἐγὼ δὲ μὴ οὕτω
μανεῖην, ὥς τὰ χεῖλη προσεγγεῖν τῷ μαλθακῷ τούτῳ
Φρυγί, οὕτως ἐκτεβηλυμμένῳ.

ΖΕΥΣ. Μὴ μου λοιδοροῦ, ὦ γένναιοτάτῃ, τοῖς παι-
δικαῖς. οὐτοσὶ γὰρ ὁ Θηλυδρίας, ὁ βάρβαρος, ὁ μαλθα-
κός, ἡδῖαν καὶ ποθεινότερος. οὐ βούλομαι δὲ εἰπεῖν, μὴ
σε παροξύνω ἐπιπλέον.

ἭΡΑ. Εἶθε καὶ γαμήσειας αὐτὸν ἐμοῦ ἕνεκα. μέμνησο 4
γοῦν οἷά μοι διὰ τὸν οἰνοχόον τούτον ἐμπαροινεῖς.

ΖΕΥΣ. Οὐκ· ἀλλὰ τὸν Ἥφαιστον ἔδει τὸν σὸν υἱὸν

8 Ἐκτεβηλυμμένῳ) Ἐκλύτῳ καὶ ἀπαλῷ, ἢ μαλακῷ, ἀσιγῆ. V.

Iup. Et quid tantum in eo criminis est, Iuno, si ado-
lescentulum ea forma inter bibendum perbassem, & dele-
cter utrisque, osculo ac nectare? immo si permisero ipsi
vel semel osculari te, iam non amplius vitio mihi vertes,
quod anteferendum nectari arbitrer suavium.

Iun. Hi sunt eorum, qui pueros sectantur, sermones:
at mihi ne contigerit usque eo insanire, ut admoveam la-
bia molli huic Phrygi tamque effeminato.

Iup. Ne tu conviciis incesse, optimā, meos amores: hic-
ce enim muliebris, hic barbarus, hicce mollis: sed tem-
pero verbis, ne te magis irriter.

Iun. Utinam & uxorem illum ducas mea quidem gratia:
memento tamen, quam indigna propter istum pincernam
in me admittas.

Iup. Non hunc scilicet, at Vulcanum potius oportebat
tuum filium vinctum nobis ministrare claudicantem, a fornace

οἰνοχοεῖν ἡμῖν χωλεύοντα, ἐκ τῆς καμίνου ἤκοντα, ἔτι τῶν σπινθήρων ἀνάπλεων, ἄρτι τὴν πυράγραν ἀποτιθέμενον, καὶ ἀπ' ἐκείνων αὐτῶν τῶν δακτύλων λαμβάνειν ἡμᾶς τὴν κύλικα, καὶ ἐπισπασαμένους Φιλήσαι μεταξὺ, ὃν οὐδ' ἂν ἡ μήτηρ σὺ ἠδέως Φιλήσειας ὑπὸ τῆς ἀσβόλου κατηβαλόμενον τὸ πρόσωπον; ἠδέως ταῦτα· οὐ γὰρ καὶ παρὰ πολὺ ὁ οἰνοχόος ἐκεῖνος ἐμπρέπει τῷ συμποσίῳ τῶν Θεῶν· ὁ Γανυμήδης δὲ καταπεμπτέος αὐτῆς ἐς τὴν Ἰδὴν· καθάρους γὰρ, καὶ ῥοδοδάκτυλος, καὶ ἐπισταμένως ὀρέγει τὸ ἔκπομα, καὶ ὅ σε λυπεῖ μάλιστα, καὶ Φιλεῖ ἥδιον τοῦ νέκταρος.

5 ΗΡΑ. Νῦν καὶ χῶλος, ὦ Ζεῦ, ὁ Ἥφαιστος, καὶ οἱ δάκτυλοι αὐτοῦ ἀνάξιοι τῆς σῆς κύλικος, καὶ ἀσβόλου μεστός ἐστι, καὶ ναυτιᾶς ὀρώων αὐτόν, ἐξότου τὸν καλὸν κομήτην τοῦτον ἢ Ἰδὴ ἀνέβρειψε· πάλαι δὲ οὐχ ἑώρας ταῦτα, οὐδ' οἱ σπινθήρες, οὐδ' ἡ κάμιнос ἀπέτρεπόν σε μὴ οὐχὶ πίνειν παρ' αὐτοῦ.

venientem, stricturis adhuc opertum, forcipe iam modo deposito; ab istisque ipsis nos digitis accipere calicem, & eum amplexu attractum osculari interea, cui ne tu quidem mater libenter osculum feras fuligine nigra infecto faciem: haec iucundiora; nonne? multumque interest, ut hic a poculis minister magis deceat symposium Deorum: Ganymedes autem demittendus iterum in Idam: mundus enim est, & roseo digitorum nitore, & scite porrigit poculum, quodque te maxime urit, osculatur necitare suavius.

Iun. Nunc & claudus, o Iuppiter, est Vulcanus, & digiti eius indigni, qui tuum calicem contingant, & fuliginis plenus, illoque tu conspecto nauseas, ex quo tempore pulchrum comatulum istum Ida enutrivit: dudum ista non videbas, nec scintillae, neque caminus avertabant te, quin biberes ab eo.

ΖΕΥΣ. Λυπεῖς, ὦ Ἥρα, σεαυτὴν, οὐδὲν ἄλλο, καὶ μοὶ ἐπιτείνεις τὸν ἔρωτα ζηλοτυποῦσα. εἰ δὲ ἄχθῃ παρὰ παιδὸς ὠραίου δεχομένη τὸ ἔκπομα, σοὶ μὲν ὁ υἱὸς οἰνοχοεῖται· σὺ δὲ, ὦ Γανύμηδες, ἐμοὶ μόνῳ ἀναδίδου τὴν κύλικα· καὶ ἐφ' ἐκάστη δις Φίλει με, καὶ ὅτε πλήρῃ ὀρέγοις, καὶ αὐθις ὅποτε παρ' ἐμοῦ ἀπολαμβάνοις. τί τοῦτο; δακρύεις; μὴ δέδιβι· οἰμώζεται γὰρ, ἥ τις σε λυπεῖν ἐβέλη.

Iur. Angis, Iuno, temet ipsam, nihil aliud; meumque amorem intendis aemulando. Quod si graveris a puero formoso accipere poculum, tibi filius vinum ministret: at tu, Ganymedes, soli mihi praebe calicem, & ad singulos bis suaviare me, cum plenum porrigis, cumque iterum a me recipis. Quid ideo lacrimare? ne time: plorabit enim, si quis tibi molestiam afferre voluerit.

VI.

ΗΡΑΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

ΗΡΑ. ΤΟΝ Ἰξίονα τοῦτον ὄρας, ὦ Ζεῦ; ποῖόν τινα ἰτὸν τρόπον ἤγῃ;

1 Τὸν Ἰξίονα) Ἰξίον Λαπίθης τὸ γένος ὦν ἤγάγετο Δίαν τὴν Οἰονέας. Τὸν δὲ πενθηρὸν αὐτοῦ ἐλθόντα ἐπὶ τὰ ἴδια συνισκευάσατο ὄρυγμα γὰρ ποίησας, καὶ γεμίσας πυρὸς, ἔμβαλεν αὐτὸν ἐνέβαλεν· ἐφ' ᾧ οἱ θεοὶ ἀγανακτήσαντες ἔμελλον αὐτὸν τιμωρεῖν. Ὁ δὲ Ζεὺς μόνος ἤλεσεν αὐτόν· καὶ λαβὼν ἰδίῳ ἱερῷ ἀφῆκε μεταδίδους αὐτῷ τῆς ἀθανασίας. Οὗτος δὲ ἀκόλαστος ὦν ἤρασθαι

Ἥρας, ἡ ἀτήγγειλε τῷ Διὶ. ὁ δὲ δοκιμάζων αὐτὸν ἀπείκασε νεφέλῃ τῇ Ἥρα, ἣ μίγνυται Ἰξίῳ, καὶ ποιεῖ παῖδα τὰ μὲν ἀνθρώπου ἔχοντα, τὰ δὲ ἵππου, ἀφ' οὗ Ἴπποκύνταυροι. Ὁ δὲ Ζεὺς ὀργισθεὶς καὶ ὑποπτήρῳ τροχῷ δῆσας τὸν Ἰξίονα, ἀφῆκε φέρεσθαι διὰ αἵρος μαστιζόμενον καὶ λέγοντα, Χρὴ τιμᾷ τοὺς εὐεργέτας. V.

IUNONIS ET IOVIS.

Iun. I XIONEM istum vides, o Iuppiter: qualem moribus esse putas?

Lucian. Vol. II.

B

ΖΕΥΣ. Ἄνθρωπον εἶναι χρηστὸν, ὦ Ἡρα, καὶ συμποτικόν. οὐ γὰρ ἂν συνῆν ἡμῖν ἀνάξιος τοῦ συμποσίου ὢν.

ΗΡΑ. Ἄλλ' ἀνάξιος ἐστὶ, ὕβριστής γε ὢν ὥστε μηκέτι συνέστω.

ΖΕΥΣ. Τί δὲ ὕβρισε; χρὴ γὰρ, οἶμαι, καὶ με εἰδέναι.

ΗΡΑ. Τί δ' ἄλλο; καὶ γὰρ αἰσχύνομαι εἰπεῖν αὐτό τοιοῦτόν ἐστιν ὃ ἐτόλμησε.

ΖΕΥΣ. Καὶ μὴν διὰ τοῦτο καὶ μᾶλλον εἴποις ἂν, ὅσον καὶ αἰσχροῖς ἐπεχείρησε μῶν οὖν ἐπείρα τινὰ; συνήμι γὰρ ἐποῖόν τι τὸ αἰσχρὸν, ὅπερ ἂν ὀκνήσειας εἰπεῖν.

2 ΗΡΑ. Αὐτὴν ἐμέ, σὺκ ἄλλην τινὰ, ὦ Ζεῦ, πολὺν ἤδη χρόνον. καὶ τὸ μὲν πρῶτον, ἡγνόουν τὸ πρᾶγμα, διότι ἀτενὲς ἀφείώρα ἐς ἐμέ· ὃ δὲ καὶ ἔστενε, καὶ ὑπεδάκρυε· καὶ εἴποτε πιούσα παραδοίην τῷ Γανυμήδεϊ τὸ ἔκπομα, ὃ δὲ ἤτει ἐν αὐτῷ ἐκείνῳ πιεῖν καὶ λαβὼν,

Iup. Commodum hominem, atque ad hilaritatem convivii factum: non enim nobiscum versaretur, si quidem indignus esset symposio.

Iun. Indignus fane; quippe iniuriae gravis auctor: quare nobiscum amplius ne sit.

Iup. Quam tandem iniuriam fecit? oportet enim, ut arbitror, me quoque certiores fieri.

Iun. Quid autem aliud? at pudor impedit, ne dicam; tale facinus est ausus.

Iup. Et eam quidem ob rem magis etiam dixeris, quod turpia fuerit conatus. An igitur aliquam tentavit? etenim intelligo, cuiusmodi sit flagitiosum illud, quod eloqui refugas.

Iun. Immo me ipsam, non aliam quandam, Iuppiter, iam dudum. Primum equidem ignorabam rem, cur intentis oculis adspiceret in me: hic autem & gemebat, & sublacrimabatur: si quando, ut biberam, traderem Ganymedi poculum, tum hic poscebat in eodem bibere; acceptum-

ἰφίλει μεταξὺν, καὶ πρὸς τοὺς ὀφθαλμοὺς προσῆγε, καὶ αὐτὸς ἀφεώρα ἐς ἐμέ. ταῦτα ἤδη συνήν ἐρωτικά ὄντα. καὶ ἐπιπολὺ μὲν ἡδύμην λέγειν πρὸς σέ, καὶ ὦμην παύσασθαι τῆς μανίας τὸν ἄνθρωπον. ἐπεὶ δὲ καὶ λόγους ἐτόλμησέ μοι προσενεγκεῖν, ἐγὼ μὲν ἀφεῖσα αὐτὸν ἐτι δακρύοντα, καὶ προκυλινδούμενον, ἐπιφραξάμενῃ τὰ ὦτα, ὡς μὴδὲ ἀκούσασθαι αὐτοῦ ὑβριστικά ἰκετεύοντος, ἀπῆλθόν σοι φράσουσα. σὺ δὲ αὐτὸς ὅρα ὅπως μέτεي τὸν ἄνδρα.

ΖΕΥΣ. Εὐγε ὁ κατάρατος ἐπ' ἐμέ αὐτὸν, καὶ μέ- 3
χρι τῶν Ἑρας γάμων; τοσούτον ἐμεθύσθη τοῦ νέκτα-
ρος; ἀλλ' ἡμεῖς τούτων αἴτιοι, καὶ πέρα τοῦ μετρίου —
Φιλάνθρωποι, οἳ γε καὶ συμπότας αὐτοὺς ἐποίησάμε-
θα. συγγνωστοὶ οὖν, εἰ πίνοντες ὅμοια ἡμῶν, καὶ ἰδόντες
οὐράνια κάλλη, καὶ οἷα οὐποτε εἶδον ἐπὶ γῆς, ἐπεθύμη-
σαν ἀπολαῦσαι αὐτῶν, ἔρωτι ἁλόντες· ὁ δὲ ἔρως, βίαιόν

que poculum osculabatur interea, oculis admovebat, at-
que iterum intuebatur in me. Illa iam intelligebam amato-
ria effe: & diu quidem me pudebat haec apud te dicere,
putabamque cessaturum hominem ab infania. At postquam
blandis fermonibus ausus est me sollicitare, ego destituens
illum adhuc in lacrimis & pedibus advolutum, obturatis
auribus, ne audirem contumeliosa suppliciter perentem,
abii tibi indicatura: tu autem vide, quomodo virum ul-
ciscaris.

Iup. Siccine infandus ille in memet ipsum, & ad Iuno-
nis usque concubitus? adeone inebriatus fuit nectare? ve-
rum nosmet eorum causa sumus, & ultra modum aman-
tes hominum, qui convivas etiam eos adscivimus. Igno-
scendum igitur ipsis, si hausto pari atque nos potu, visis-
que coelestibus formis, quales nunquam spectarunt in ter-
ra, desiderarunt frui illis amore capti: amor autem vio-

τί ἐστὶ, καὶ οὐκ ἀνθρώπων μόνον ἄρχει, ἀλλὰ καὶ ἡμῶν αὐτῶν ἐνίοτε.

ΗΡΑ. Σοῦ μὲν καὶ πάνυ οὗτός γε δεσπότης ἐστί· καὶ ἄγει σε, καὶ σέρει, τῆς ρινός, φασιν, ἔλκων, καὶ ἔπη αὐτῷ ἔβα ἀν' ἡγήταί σοι· καὶ ἀλλάττη ραδίως ἐς ὅ, τι ἀν' κελεύσῃ· καὶ ὅλως κτῆμα καὶ παιδία τοῦ ἔρωτος σύ γε. καὶ νῦν τῷ Ἰξίονι οἶδα κατότι συγγνάμην ἀπονέμεις, ἅτε καὶ αὐτὸς μοιχεύσας ποτὲ αὐτοῦ τὴν γυναῖκα, ἣ σοι τὸν Πειρίθου ἐτεκεν.

4 ΖΕΥΣ. Ἐτι γὰρ σὺ μέμνησαι ἐκείνων, εἴ τι ἐγὼ ἐπαίξω ἐς γῆν κατελθών; ἀτὰρ οἶσθα ὅ μοι δοκεῖ περὶ τοῦ Ἰξίονος; κολάζειν μὲν μηδαμῶς αὐτὸν, μηδ' ἀπωβείν τοῦ συμποσίου· σκαιὸν γὰρ ἐπεὶ δ' ἐρᾷ, καὶ ὡς φῆς δακρύει, καὶ ἀφόρητα πάσχει.

ΗΡΑ. Τί, ὦ Ζεῦ; δέδια γὰρ μήτι ὑβριστικὸν καὶ σὺ εἶπης.

lentum quiddam est, neque hominibus solum imperat, sed & nobismet ipsis aliquando.

Iun. In te quidem valde dominium hicce exercet, teque agit ac fert, naso, ut aiunt, trahens: & tu sequeris ipsum, quocunque ducat, mutariſque facile in quamcunque iusserit formam: atque omnino possessio ludusque amoris es profecto: etiam nunc Ixioni scio cur veniam tribuas, quippe qui eius uxorem ipse aliquando adulteraris, quae tibi Pirithoum peperit.

Iup. Tunc etiamnum recordaris eorum, si quid ego lusi in terram descendens? at scinne, quid mihi de Ixione videatur? punire quidem nequaquam ipsum, neque extrudere symposio; inurbanum enim: quandoquidem vero amat, &, ut ais, plorat, & intolerabilia suffert.

Iun. Quid porro, Iuppiter? nam metuo, ne quid flagitiosum tu quoque dicas.

ΖΕΥΣ. Οὐδαμῶς. ἀλλ' εἰδῶλον ἐκ νεφέλης πλα-
σάμενοι αὐτῇ σοι ὅμοιον, ἐπειδὴν λυθῇ τὸ συμπόσιον,
κακείνος ἀγρυπνεῖ, ὡς τὸ εἰκὸς, ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, παρα-
κατακλίνωμεν αὐτῷ φέροντες· οὕτω γὰρ παύσαιο ἀνιώ-
μενος, οἷηθεὶς τετυχηκέναι τῆς ἐπιθυμίας.

ΗΡΑ. Ἄπαγε, μὴ ὤραισιν ἴκοιτο τῶν ὑπὲρ αὐτὸν
ἐπιθυμῶν.

ΖΕΥΣ. Ὅμως ὑπόμεινον, ὦ Ἥρα. τί γὰρ ἂν καὶ
πάθοις δεινὸν ἀπὸ τοῦ πλάσματος, εἰ νεφέλῃ ὁ Ἰξίων
συνέσται;

ΗΡΑ. Ἀλλὰ ἡ νεφέλῃ ἐγὼ εἶναι δόξω, καὶ τὸ αἰ- 5
σχρὸν ἐπ' ἐμὲ ποιήσει διὰ τὴν ὁμοιότητα.

ΖΕΥΣ. Οὐδὲν τοῦτο Φῆς· οὔτε γὰρ ἡ νεφέλῃ ποτὲ
Ἥρα γένοιτ' ἂν, οὔτε σὺ νεφέλῃ ὁ δ' Ἰξίων μόνον ἐξ-
απατηθήσεται.

ΗΡΑ. Ἀλλὰ, οἷοι πάντες ἄνθρωποι ἀπειρόκαλοί εἰ-

6 Ἄπαγε, μὴ ὤραισιν) Σεσολοί- τῇ συνθείᾳ, Μὴ καλὰ αὐτῶν τὰ ἔτη,
κισται μὲν Ἀττικῶς. ἀφείλε γὰρ, Μὴ εἰς καιρὸν φθάνοι. V.
μὴ ἥρας ἴκοιτο· ἔστι δὲ τοῦτο τὸ ἐν

Iup. Neutiquam : sed simulacrum ex nebula ubi finxeri-
mus ipsi tibi simile, postquam solutum fuerit convivium
(vigilat autem, ut credi par est, prae amore) acclinemus
iuxta ipsum : sic enim sedatus fuerit eius dolor, si putarit,
se, quod concupierat, adeptum esse.

Iun. Apage : pessime pereat, ut qui rem supra suam for-
tem affectet.

Iup. Sustine tamen, o Iuno : quid enim ad te mali redun-
dabit ab isto figmento, si cum nebula fuerit Ixion congressus?

Iun. At nebula ista ego esse videbor, & turpe illud in
me patrabit ob similitudinem.

Iup. Nihil dicis : neque enim nebula unquam Iuno fiat,
nec tu nebula : Ixion tantum decipietur.

Iun. At, quales cuncti homines decori rudes sunt, glo-

σιν, αὐχῆσει κατελθὼν ἰσώς, καὶ διηγῆσεται ἅπασι, λέγων συγγεγενῆσθαι τῇ Ἥρᾳ, καὶ σύλλεκτρος εἶναι τῷ Διί. καὶ πού τάχα ἔραν με ζήσειεν αὐτοῦ, οἱ δὲ πιστεύσουσιν, οὐκ εἰδότες ὡς νεφέλῃ συνῆν.

ΖΕΥΣ. Οὐκοῦν, ἦν τι τοιοῦτον εἶπη, ἐς τὸν αἶδην ἐμπεσὼν τροχῷ ἄβηλος προσδεθείς, συμπεριενεχθήσεται μετ' αὐτοῦ αἰεὶ, καὶ πόνον ἄπαυστον ἔξει, δίκην διδοῦς τοῦ ἔρωτος.

ΗΡΑ. Οὐ γὰρ δεινὸν τοῦτό γε ἀπὸ τῆς μεγαλαυχίας.

riabitur forte, ubi in terram venerit, & narrabit omnibus, se Iunonem iniisse, in eodemque, quo Iovem, lecto cubuisse: quin porro non abhorret, ut me dicat amare se: credent homines, ignari scilicet cum nebula ipsum fuisse.

Iup. Ergo, si quid eiusmodi dixerit, in orcum detrusus, rotaeque miser alligatus circumagetur cum ea semper, laetoremque perpetuum habebit poenas dans amoris.

Iun. Non enim grave hoc quidem ob iactantiam.

VII.

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΚΑΙ ΗΦΑΙΣΤΟΥ.

Ι ΗΦΑΙ. **Ε**ΩΡΑΚΑΣ, ὦ Ἀπολλον, τὸ τῆς Μαίας βρέφος τὸ ἄρτι τεχθέν, ὡς καλὸν τέ ἐστι, καὶ προσγεῶ πάσι, καὶ δηλοῖ τι ἤδη ὡς μέγα ἀγαθὸν ἀποβησόμενον;

ΑΠ. Ἐκεῖνό γε φῶ βρέφος, ὦ Ἥφαιστε, ἢ μέγα

APOLLINIS ET VULCANI.

Vulc. **V**IDISTIN', Apollo, Maiæ filiolum modo editum? quam pulcher est, arridetque omnibus, & iam patet facit aliquid, quod magni boni spem facit.

Ap. Illum ego dixerō infantem, Vulcane, aut infi-

ἐργαδὸν, ὃ τοῦ Ἰαπετοῦ πρεσβύτερόν ἐστιν, ὅσον ἐν τῇ *Π. 1.*
πανουργία;

ΗΦΑΙ. Καὶ τίνα ἀν' ἀδικῆσαι δύναίτο ἀρτίτοκον ὄν;

ΑΠ. Ἐρώτα τὸν Ποσειδῶνα, οὗ τὴν τρίαιναν ἔκλε-
ψεν· ἢ τὸν Ἄρη· καὶ τούτου γὰρ ἐξείλκυσε λαθὼν τοῦ
κουλεοῦ τὸ ξίφος, ἵνα μὴ ἑμαυτὸν λέγω, ὃν ἀφώπλισε
τοῦ τόξου, καὶ τῶν βελῶν.

ΗΦΑΙ. Τὸ νεογνὸν ταῦτα, ὃ μόγις ἐκινεῖτο ἐν τοῖς 2
σπαργάνοις;

ΑΠ. Εἶση, ὦ Ἥφαιστε, εἴ σοι προσέλθῃ μόνον.

ΗΦΑΙ. Καὶ μὴν προσῆλθεν ἤδη.

ΑΠ. Τί σὺν, πάντα ἔχεις τὰ ἐργαλεῖα, καὶ οὐδὲν
ἀπόλωλεν αὐτῶν;

ΗΦΑΙ. Πάντα, ὦ Ἀπολλων.

ΑΠ. Ὅμως ἐπίσκειψαι ἀκριβῶς.

ΗΦΑΙ. Νῆ Δία, τὴν πυράγραν οὐχ ὀρῶ.

ΑΠ. Ἀλλ' ὅψιαι αὐτὴν που ἐν σπαργάνοις τοῦ βρέφους.

gne bonum, qui Iapeto fit senior, quantum ad astutiam?

Vulc. Eccui male facere possit recens natus?

Ap. Roga Neptunum, cuius tridentem furatus est; aut
Martem; illius enim eduxit clam vagina gladium: ne me
ipsum dicam, quem exarmavit arcu & sagittis.

Vulc. Haec iste recens natus, qui vix movere se pote-
rat in fasciis?

Ap. Experiere, Vulcane, mox atque ad te accesserit.

Vulc. Atqui iam accessit.

Ap. Quid ergo, cunctane habes instrumenta, nullum-
que eorum tibi periit?

Vulc. Cuncta; Apollo.

Ap. Tamen inspice diligenter.

Vulc. Ita me Iuppiter amet, forcipem non video.

Ap. At videbis eum alicubi in cunabulis infantis.

ΗΦΑΙ. Οὕτως ὁξύχειρ ἐστὶ, καβάπερ ἐν τῇ γαστρὶ ἐκμελετήσας τὴν κλεπτικὴν.

- 3 ΑΠ. Οὐ γὰρ ἤκουσας αὐτοῦ καὶ λαλοῦντος ἤδη στω-
μύλα, καὶ ἐπίτροχα. ὁ δὲ καὶ διακονεῖσθαι ἡμῖν ἐθέλει.
χθές δὲ προκαλεσάμενος τὸν Ἑρώτα κατεπαλαισεν εὐ-
θύς, οὐκ οἶδ' ὅπως ὑφέλων τῷ πόδε' εἴτα μεταξὺ ἐπα-
νούμενος, τῆς Ἀφροδίτης μὲν τὸν κεστόν ἐκλείψε, προσ-
πτύξαμένης αὐτὸν ἐπὶ τῇ νικῇ τοῦ Διὸς δὲ γελῶντος, τὸ
σκήπτρον εἰ δὲ μὴ βαρύτερος ὁ κεραυνὸς ἦν, καὶ πολὺ τὸ
πῦρ εἶχε, καὶ κείνον αὖν ὑφέιλετο.

ΗΦΑΙ. Γόργόν τινα τὸν παῖδα Φῆς.

ΑΠ. Οὐ μόνον, ἀλλ' ἤδη καὶ μουσικόν.

ΗΦΑΙ. Τῷ τοῦτο τεκμαίρεσθαι ἔχεις;

- 4 ΑΠ. Χελώνην που νεκρὰν εὐρών, ὄργανον ἀπ' αὐτῆς

1 Ἐν τῇ γαστρὶ) Εὐστάθιος
Ὀδυσσ. Γ. λόγος ἐστὶ, φησὶ, τὸν
Ἑρμῆν, ἐκ γενετῆς συγκληρῶσθαι
τὴν κλεπτικὴν, ὡς τῆς μητρὸς Μαίας
συλλογμένης, αἷς ἤθελεν ἐκείνη, ὑφέ-
λόμενος τὰ ἐκδυθήτα ἐκρυψε. G.

3 Ἦδη στομύλα καὶ ἐπίτροχα)
Πελοποννήσου, πύσαν, εὐτράπελα,
ἀπατητικά. τὸ ἐπίτροχα, ηπειγμένα
ταχίας. V.

14 Χελώνην) Τούτου μέμνηται
καὶ Νικάνδρος ἐν τοῖς Ἀλεξίφαρ-
μάχοις. G.

Vulc. Tamne acutis est manibus, ac si in utero medi-
tatus fuerit artem furandi?

Ap. Non tu illum audivisti iam loquentem argutula quae-
dam & volubilia: quin & ministrare nobis vult: heri vero
provocatum Cupidinem luctando deiecit statim, nescio quo-
modo subducens pedes: tum interea dum laudabatur, Ve-
neris cestum furripuit, illum amplexae ob victoriam; Io-
vis autem ridentis sceptrum, &, nisi gravius esset fulmen,
multumque ignem haberet, illum quoque furripuisset.

Vulc. Agilem quandam & alacrem puerum narras.

Ap. Non hoc tantum, sed & iam musicum.

Vulc. Id quo indicio colligere potes?

Ap. Testudinem alicubi mortuam cum invenisset, instru-

συνεπήξατο· πήχεις γὰρ ἐναρμόσας, καὶ ζυγώσας, ἔπειτα κολλάβους ἐμπήξας, καὶ μαγαδιὸν ὑποθεῖς, καὶ ἐντεινάμενος ἐπὶ τὰ χορδὰς, μελωδεῖ πάντῃ γλαφυρόν, ὧ' Ἡφαιστε, καὶ ἐναρμόνιον, ὡς καὶ αὐτῷ Φθονεῖν τὸν πάλαι κιθαρίζειν ἀτκοῦντα. ἔλεγε δὲ ἡ Μαῖα, ὡς οὐδὲ μένοι τὰς νύκτας ἐν τῷ οὐρανῷ, ἀλλ' ὑπὸ περιεργίας ἄχρι τοῦ ἄδου κατίοι, κλέψων τὶ κακείθεν δηλαδὴ. ὑπόπτερος δ' ἐστὶ καὶ ῥάβδον τιὰ πεποίηται θαυμασίαν τὴν δύναμιν, ἣ ψυχαγωγεῖ, καὶ κατὰγει τοὺς νεκρούς.

ΗΦΑΙ. Ἐγὼ ἐκείνην ἔδωκα αὐτῷ παίγνιον εἶναι.

ΑΠ. Τοιγαροῦν ἀπέδωκέ σοι τὸν μισθὸν τὴν πυράγραν.

ΗΦΑΙ. Εὐγε ὑπέμνησας ὥστε βαδιοῦμαι ἀποληψόμενος αὐτήν, εἴ που ὡς Φῆς εὐρεθείη ἐν τοῖς σπαργάνοις.

2 Κολλάβους) Τὰ τῶν χορδῶν τῇ τὰς τῆς κιθάρας νευράς. V. ἐπιτόνια. V.

2 Καὶ μαγάδα) Σανὶς τετράγωνος, ὑπόκυφος, δεχομένη ἐφ' ἑαυ- 3 Γλαφυρόν) Ἡδὺ, κοῖλον, σφόν, ἐμπειρον, ἀκριβὲς, λαμπρόν· ταῦτα σημαίνει τὸ γλαφυρόν. V.

mentum ex ea musicum compegit: manubriis enim adaptatis, iugo addito, tum claviculis infixis, & afferculo supposito, fidesque intendens septem, canit valde tenerum quiddam, o Vulcane, & concinnum, ut egomet ipsi invideam, qui dudum arte pulsandae citharae exerceor. Praeterea dicebat Maia, illum ne noctu quidem manere in coelo, sed curiositatis ergo usque ad inferos descendere, nempe furaturum aliquid inde etiam: alis autem est instructus: & virgam quandam sibi confecit mirabili virtute praeditam, qua animas ducit, deducitque mortuos.

Vulc. Hanc ipsi donavi, ludicrum ut esset.

Ap. Proinde reddidit tibi mercedem forcipem [furto sublatum.]

Vulc. Recte sane admonuisti: quare ibo ad eum recuperandum, sicubi, ut ais, reperiatur in fasciis.

VIII.

ΗΦΑΙΣΤΟΥ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

ΗΦΑΙ. **Τ**Ι με, ὦ Ζεῦ, δεῖ ποιεῖν; ἤκω γὰρ, ὡς ἐκέλευσας, ἔχων τὸν πέλεκυν ᾧζύτατον, εἰ καὶ λίθους δέας μᾶ πληγῇ διατεμεῖν.

ΖΕΥΣ. Εὖγε, ὦ Ἥφαιστε· ἀλλὰ διέλέ μου τὴν κεφαλὴν εἰς δύο κατενεγκών.

ΗΦΑΙ. Πειρᾶ μου, εἰ μέμνηται; πρόσταττε δ' οὖν τάληθες, ὅπερ θέλεις σοι γενέσθαι.

ΖΕΥΣ. Διαιρεθῆναί μοι τὸ κρανίον· εἰ δὲ ἀπειθήσεις, οὐ νῦν πρῶτον ὀργιζομένου πειράσῃ μου· ἀλλὰ χρη καθικνεῖσθαι παντὶ τῷ θυμῷ, μηδὲ μέλλειν ἀπολλυμαι γὰρ ὑπὸ τῶν ὠδίνων, αἱ μου τὸν ἐγκέφαλον ἀναστρέφουσιν.

ΗΦΑΙ. Ὅρα, ὦ Ζεῦ, μὴ κακόν τι ποιήσωμεν· ᾧζυς

VULCANI ET IOVIS.

Vulc. **Q**UID me, Iuppiter, oportet facere? venio enim; ut iussisti, securim habens acutissimam, etiam si lapides opus sit uno ictu dissecare.

Iup. Recte sane, o Vulcane. At tu divide meum caput in duas partes deiecta securi.

Vulc. Tentasne me, an infaniam? Quin impera vere; quod vis tibi fieri.

Iup. Divide mihi calvariam: quod si morem non gesseris, non nunc primum iratum experire me. Sed vide, ut ferias omni animi contentione, neque cuncteris: pereo enim prae doloribus, qui meum cerebrum convellunt.

Vulc. Vide, Iuppiter, ne mali quid faciamus: acuta enim

γὰρ ὁ πῶλεός ἐστι, καὶ οὐκ ἀναιματὶ, οὐδὲ κατὰ τὴν Εἰλείθυιαν μαίωσεται σε.

ΖΕΥΣ. Κατένευκε μόνον, ᾧ Ἥφαιστε, Φαιρῶν. οἶδα γὰρ ἐγὼ τὸ συμφέρον.

ΗΦΑΙ. Ἄκων μὲν, κατοίσω δέ τί γὰρ χρὴ ποιεῖν, σὺ κελεύοντας; τί τοῦτο; κόρη ἔνοπλος; μέγα, ᾧ Ζεῦ, κακὸν εἶχες ἐν τῇ κεφαλῇ· εἰκότως γοῦν ὀξύθυμος ἦσθας, τηλικαύτην ὑπὸ τὴν μήνιγγα παρθένον ζωογονῶν, καὶ ταῦτα ἔνοπλον ἦτον στρατόπεδον, οὐ κεφαλὴν ἐλελήθεις ἔχων· ἡ δὲ πηδᾷ, καὶ πυρρὶ χίζει, καὶ τὴν ἀσπίδα τινάσσει, καὶ τὸ δόρυ πάλλει, καὶ ἐνθουσιᾷ· καὶ τὸ μέγιστον, καλὴ πάνυ καὶ ἀκμαία γεγένηται ἥδη ἐν βραχεῖ, γλαυκῶπις μὲν, ἀλλὰ κοσμεῖ καὶ τοῦτο ἡ κόρυς, ὥστε, ᾧ Ζεῦ, μαίωτρά μοι ἀπόδος ἐγγυήσας μοι αὐτήν.

1 Τὴν Εἰλείθυιαν) Ἡ τᾶν τιττου-
σῶν θία. V.

8 Ὑπὸ τῇ μήνιγγι) Τοῦ ἐγκε-
φάλου ὑμῖνι. V.

10 Πυρρὶ χίζει) Ἐνοπλος ὀρχί-
ζει. V.

14 Ἐγγυήσας ἔδω αὐτὴν) Ἡδὴ
κατὰ γάμου κοινεσίαν συτάφας μοι
αὐτήν. V.

securis est, & non fine sanguine, neque ad Lucinae morem tibi obstetricabitur.

Iup. Incute modo, Vulcane, audacter: ego enim novi, quid conducatur.

Vulc. Invitus quidem, sed tamen feriam: quid enim alius faciat, te iubente? Quid hoc? puella armata? Magnum, o Iuppiter, malum habuisti in capite: merito igitur iracundus eras, qui tantam sub cerebri membrana virginem vivam nutries, idque armatam: profecto castra, non caput clam nobis habuisti. Haec vero saltat, inque armis tripudiat, clypeum concutit, ac hastam vibrat, & furore concitatur: quodque maximum est, formosa admodum ac matura exstitit brevi: caesia quidem, sed ornat hoc etiam ipsum galea. Quare, o Iuppiter, obstetriciam mercedem redde illa virgine mihi desponsa.

ΖΕΥΣ. Ἀδύνατα αἰτεῖς, ὦ Ἥφαιστε· παρθείος γὰρ αἰεὶ θέλει μένειν. ἐγὼ γοῦν τό γε ἐπ' ἐμοὶ οὐδὲν ἀντιλέγω.

ΗΦΑΙ. Τοῦτ' ἐβουλόμην· ἐμοὶ μελήσει τὰ λοιπὰ καὶ ἤδη συναρπάσω αὐτήν.

ΖΕΥΣ. Εἰ σοι ῥάδιον, οὕτω ποίει. πλὴν οἶδα ὅτι ἀδυνάτων ἐρᾷς.

Iur. Quae fieri nequeant petis, Vulcane: perpetuo enim virgo manere vult. Attamen, quantum in me est, nihil obloquor.

Vulc. Hoc volebam: reliqua mihi curae erunt: iamque ipsam corripiam.

Iur. Si tibi hoc facile, ita fac: novi tamen, quae fieri nefas sit, te appetere.

IX.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

ΠΟΣ. ΕΣΤΙΝ, ὦ Ἑρμῇ, νῦν ἐντυχεῖν τῷ Διί;

ΕΡΜ. Οὐδαμῶς, ὦ Πόσειδον.

ΠΟΣ. Ὅμως προσάγειλον αὐτῷ.

ΕΡΜ. Μὴ ἐνόχλει, Φημί. ἄκαιρον γὰρ, ὥστε οὐκ αὖ ἰδοῖς αὐτὸν ἐν τῷ παρόντι.

ΠΟΣ. Μῶν τῇ Ἡρᾷ σύνεστιν;

NEPTUNI ET MERCURII.

Nept. ΕΣΤΝΕ, Mercuri, nunc convenire Iovem?

Merc. Nequaquam, Neptune.

Nept. Attamen, adesse me, renuntia ipsi.

Merc. Ne molestus sis, inquam: non opportunum enim; atque adeo visere non licet eum in praesentia.

Nept. Num Iunoni dat operam?

ΕΡΜ. Οὐκ' ἀλλ' ἑτεροῖόν τι ἐστί.

ΠΟΣ. Συνίημι. ὁ Γανυμήδης ἔνδον.

ΕΡΜ. Οὐδὲ τοῦτο· ἀλλὰ μαλακῶς ἔχει αὐτός.

ΠΟΣ. Πόθεν, ὦ Ἑρμῆ; δεινὸν γὰρ τοῦτο φῆς.

ΕΡΜ. Αἰσχύνομαι εἰπεῖν, τοιοῦτόν ἐστι.

ΠΟΣ. Ἄλλ' οὐ χρὴ πρὸς ἐμὲ θεῖόν γε ὄντα.

ΕΡΜ. Τέτοκεν ἀρτίως, ὦ Πόσειδον.

ΠΟΣ. Ἄπαγε, τέτοκεν ἐκείνος; ἐκ τίνος; οὐκοῦν ἐλελήθει ἡμᾶς ἀνδρόγυνος ὦν; ἀλλ' οὐδὲ ἐπεσήμεναι αὐτῷ ἢ γαστῆρ ὄγκον τινά.

ΕΡΜ. Εὖ λέγεις· οὐ γὰρ ἐκείνη εἶχε τὸ ἔμβρυον.

ΠΟΣ. Οἶδα· ἐκ τῆς κεφαλῆς ἔτεκεν αὐτίς, ὥσπερ τὴν Ἀθηναίαν· τοκάδα γὰρ τὴν κεφαλὴν ἔχει.

ΕΡΜ. Οὐκ' ἀλλ' ἐν τῷ μηρῷ ἐκύει τὸ ἐκ τῆς Σεμέλης βρέφος.

Merc. Minimè: sed longe aliud quiddam est.

Nept. Intelligo: Ganymedes intus.

Merc. Neque hoc: at ipse sane non optime valet.

Nept. Unde vero, Mercuri? nam mirificum hoc est, quod narras.

Merc. Pudet eloqui, tale est.

Nept. At non decet apud me quippe patrum.

Merc. Peperit iam modo, Neptune.

Nept. Apage: illene peperit? ex quo? ergo nobis nec opinantibus fuit ambiguo sexu: sed nec indicium fecit eius uterus tumoris ullius.

Merc. Recte ais: neque enim ille habebat foetum.

Nept. Teneo: ex capite peperit iterum, ut Minervam: puerperum enim habet caput.

Merc. Neutiquam: sed in femore ferebat ex Semele infantem.

ΠΟΣ. Εὖγε ὁ γενναῖος, ὡς ὅλος ἡμῖν κυοφορεῖ καὶ πανταχόθι τοῦ σώματος. ἀλλὰ τίς ἡ Σεμέλη ἐστίν;

2 ΕΡΜ. Θηβαία, τῶν Κάδμου θυγατέρων μία. ταύτη συνελθὼν, ἐγκύμονα ἐποίησεν.

ΠΟΣ. Εἶτα ἔτεκεν, ὦ Ἑρμῆ, ἀντ' ἐκείνης;

ΕΡΜ. Καὶ μάλα, εἰ καὶ παράδοξον εἶναί σοι δοκεῖ. τὴν μὲν γὰρ Σεμέλην ὑπελβούσα ἡ Ἥρα, οἶσθαι δὲ ὡς ζήλοτύπος ἐστὶ, πείθει αἰτῆσαι παρὰ τοῦ Διὸς, μετὰ βροντῶν καὶ ἀστραπῶν ἤκειν παρ' αὐτήν· ὡς δ' ἐπείσθη, καὶ ἤκειν ἔχων καὶ τὸν κεραυνὸν, ἀνεφλέγη ὁ ὄροφος· καὶ ἡ Σεμέλη μὲν διαφθείρεται ὑπὸ τοῦ πυρός, ἐμὲ δὲ κελεύει ἀνατεμόντα τὴν γαστέρα τῆς γυναικὸς, ἀνακομίσαι ἀτελεῖς ἔτι αὐτῶ τὸ ἔμβρυον ἑπταμηνιαῖον. καὶ ἐπειδὴ ἐποίησα, διελὼν τὸν ἑαυτοῦ μηρὸν, ἐπτίθησιν, ὡς ἀποτελεσθεῖν ἐνταῦθα, καὶ νῦν τρίτῳ ἤδη μηνὶ ἐξέτεκεν αὐτὸ, καὶ μαλακῶς ἀπὸ τῶν ὠδίνων ἔχει.

Nept. Euge, ut bonus ille totus nobis uterum gestat, & in omni parte corporis! at quænam est Semele?

Merc. Thebana, Cadmi filiarum una: illam congressus gravidam fecit.

Nept. Tum peperit, Mercuri, eius vice?

Merc. Ita plane, tametsi fidem mereri res tibi non videatur: Semelen enim dolis aggressa Iuno (nostri gravem eius æmulationem) inducit ad petendum a Iove, cum tonitribus ac fulminibus ut veniat ad se. Cum morigeratus accessit fulmen habens, succensus est tectum, ipsaque Semele perit ab igne: tum me iubet, exsecto utero mulieris, deferre nondum maturum ad se foetum septimestrem: postquam feci, percisso femori suo indit, ut maturaretur ibi. Nunc tertio iam mense partum edidit, atque imbecillius ex laboribus habet.

ΠΟΣ. Νῦν οὖν ποῦ τὸ βρέφος ἐστίν;

ΕΡΜ. Ἐς τὴν Νύσσαν ἀποκομίσας, παρέδωκα ταῖς Νύμφαις ἀνατρέφειν, Διόνυσον ἐπονομασθέντα.

ΠΟΣ. Οὐκοῦν ἀμφοτέρα, τοῦ Διονύσου τούτου καὶ μήτηρ καὶ πατὴρ ὁδὲ ἐστίν;

ΕΡΜ. Ἐοικεν. ἄπειμι δ' οὖν ὕδωρ αὐτῷ πρὸς τὸ τραῦμα οἶσων, καὶ τᾶλλα ποιήσω, ὅσ' αὖν νομίζεται, ὥσπερ λεχοῖ.

Nepi. Ubinam nunc infans est?

Merc. In Nyssam ablatum tradidi Nymphis educandum; imposito Dionysi nomine.

Nepi. Ergo utrumque Dionysi istius & mater & pater est hicce?

Merc. Ita quidem videtur. At abeo, aquam ipsi ad vulnus laturus, ceteraque curaturus, quae solent, tanquam puerperae.

X.

ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΗΛΙΟΥ.

ΕΡΜ. Ω ἭΛΙΕ, μὴ ἐλάσῃς τήμερον, ὃ Ζεὺς Φησι, ἢ μηδὲ αὖριον, μηδ' ἐς τρίτην ἡμέραν, ἀλλ' ἔνδον μένε· καὶ τὸ μεταξὺ μία τις ἔστω νύξ μακρά, ὥστε λυέτωσαν μὲν αἱ Ὠραι αὖθις τοὺς ἵππους, σὺ δὲ σβέσον τὸ πῦρ, καὶ ἀνάπαυε διὰ μακροῦ σεαυτόν.

MERCURII ET SOLIS.

Merc. SOL, ne currum egeris hodie, Iuppiter ait, nec cras, neque perendie; sed intus mane: idque temporis intervallum una esto nox longa. Quare solvunto Horae ite-
rum equos: tu restingue ignem, teque recrea quiete post longum tempus.

ΗΛ. Καὶ τὰ ταῦτα, ὦ Ἑρμῆ, καὶ ἀλλόκοτα ἤκεις παραγγέλλων. ἀλλὰ μὴ παραβαίνειν τι ἑδοῖξα ἐν τῷ δρόμῳ, καὶ ἔξω ἐλάσαι τῶν ὄρων, κατὰ μοι ἄχθεται, καὶ τὴν νύκτα τριπλασίαν τῆς ἡμέρας ποιῆσαι διέγνωκεν;

ΕΡΜ. Οὐδέν τοιοῦτον· οὐδ' ἐς αἰὲ τοῦτο ἔσται. δεῖται δέ τι νῦν αὐτὸς ἐπιμηκεστέραν γενέσθαι οἱ τὴν νύκτα.

ΗΛ. Πού δέ καὶ ἐστίν, ἢ πόθεν ἐξεπέμφθης ἀγγελῶν ταῦτά μοι;

ΕΡΜ. Ἐκ Βοιωτίας, ὦ Ἥλιε, παρὰ τῆς Ἀμφιτρυῶνος γυναικὸς, ἣ συνέστιν.

ΗΛ. Ἐρῶν αὐτῆς; εἶτα οὐχ ἱκανὴ νύξ μία;

ΕΡΜ. Οὐδαμῶς. τεχθῆναι γάρ τινα δεῖ ἐκ τῆς ὀμιλίας ταύτης μέγαν, καὶ πολύαθλον θεόν. τοῦτον οὖν ἐν μιᾷ νυκτὶ ἀποτελεσθῆναι ἀδύνατον.

2 ΗΛ. Ἀλλὰ τελεσιουργεῖτω μὲν ἀγαθῇ τύχῃ. Ταῦτα δ' οὖν, ὦ Ἑρμῆ, οὐκ ἐγίνετο ἐπὶ τοῦ Κρόνου, (αὐτοὶ

16 Αὐτοὶ γὰρ) Γράφεται, μίνοι γάρ. V.

Sol. Infolita haec, o Mercuri, atque inusitata nuntians ades: sed numquid de via aberrare visus sum in cursu, & extra limites equos agere, idque mihi succenset, & propterea noctem triplo maiorem die facere constituit?

Merc. Nihil quidem tale: neque semper illud erit: sed ita nimirum usus est, ut noctem sibi fieri productiorem velit.

Sol. Ille autem ubi est, aut unde missus tu, ut haec mihi nuntiares?

Merc. Ex Boeotia, Sol, ab Amphitryonis uxore, cum qua una est.

Sol. Scilicet illam amans: tum porro non fatis est una nox?

Merc. Neutiquam: creari enim aliquem oportet ex illo congressu magnum & multis certaminibus insignem Deum: is talis ut una nocte absolvatur, fieri non potest.

Sol. Quin ergo, quod bene vortat, consummato. Ac illa certe, Mercuri, non fiebant aetate Saturni, (sumus au-

γὰρ ἡμεῖς ἐσμεν) οὐδ' ἀπόκοιτος ἐκεῖνος παρὰ τῆς Ῥέας ἦν, οὐδ' ἀπολιπὼν ἂν τὸν οὐρανὸν ἐν Θήβαις ἐκοιμᾶτο· ἀλλὰ ἡμέρα μὲν ἦν ἡ ἡμέρα, νύξ δὲ κατὰ μέτρον τὸ αὐτῆς ἀνάλογον ταῖς ὥραις· ξένον δὲ, ἢ παρηλλαγμένον οὐδέν. οὐδ' ἂν ἐκδιώκονσέ ποτε ἐκεῖνος θνητῇ γυναικί. νῦν δὲ δυστήνου γυναίου ἔνεκα χρὴ ἀνεστράφθαι τὰ πάντα, καὶ ἀκαμπεστέρους μὲν γενέσθαι τοὺς ἵππους ὑπὸ τῆς ἀργίας, δύσπορον δὲ τὴν ὁδὸν, ἀτριβῇ μένουσαν ἐξῆς τριῶν ἡμερῶν, τοὺς δ' ἀνθρώπους ἀθλίως ἐν σκοτεινῷ διαβιῶν. τοιαῦτα ἀπολαύσονται τῶν Δίος ἐρώτων, καὶ καθεδοῦνται περιμένοντες, ἐστ' ἂν ἐκεῖνος ἀποτελέσῃ τὸν ἀθλητὴν, ὃν λέγεις, ὑπὸ μακρῷ τῷ ζῴῳ.

ΕΡΜ. Σιώπα, ὦ Ἥλιε, μή τι κακὸν ἀπολαύσης τῶν λόγων· ἐγὼ δὲ παρὰ τὴν Σελήνην ἀπελθὼν καὶ τὸν Ἵπνον, ἀπαγγελῶ καὶ κείνοις, ἅπερ ὁ Ζεὺς ἐπέστειλε, τὴν μὲν σχολῇ προβαίνειν, τὸν δὲ ὕπνον μὴ ἀνίεναί.

16 Μὴ ἀνίεναί) Γράφεται, μὴ ἀνείναι. V.

tem foli sine arbitris) neque secubabat ille a Rhea, nec relicto coelo Thebis in lectum ibat: sed dies erat dies, & nox itidem pro mensura sua exacta ad anni tempestates; insolens vero, aut praeter ordinem mutatum nihil; nec unquam ille rem habuisset cum mortali femina. Nunc contra miserae mulieris ergo cuncta sunt fursum deorsum vertenda: minus agiles fiunt equi quiescendo; via difficilior, non terenda quippe per continuos tres dies; homines interea misere in caligine degent: hos scilicet fructus capient ex Iovis amoribus, sedebuntque expectantes usque dum ille perficiat athletam, quem dicis, inter longas istas tenebras.

Merc. Tace, Sol, ne infortunium tibi afferant isti sermones. Ego vero ad Lunam properans & Somnum, renuntiabo iis etiam, quae Iuppiter mandavit; illa quidem ut

Lucian. Vol. II.

C

τοὺς ἀνθρώπους, ὡς ἀγνοήσωσι μακρὰν οὕτω τὴν νύκτα γεγεννημένην.

lente progrediatur, Somnus autem ne remittat homines, ignoraturos nempe tam longam exstitisse noctem.

XI.

ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΚΑΙ ΣΕΛΗΝΗΣ.

ΑΦΡ. **Τ**Ι ταῦτα, ὦ Σελήνη, φασὶ ποιεῖν σε; ὅπότε ἂν κατὰ τὴν Καρίαν γένη, ιστάναι μὲν σε τὸ ζεῦγος ἀφορῶσαν ἐς τὸν Ἐνδυμίωνα καθεύδοντα ὑπαίθριον, ἅτε κυνηγέτην ὄντα, ἐνίοτε δὲ καὶ καταβαίνειν ἐπ' αὐτὸν ἐκ μέσης τῆς ὁδοῦ;

ΣΕΛ. Ἐρώτα, ὦ Ἀφροδίτη, τὸν σὸν υἱὸν, ὃς μοι τούτων αἴτιος.

ΑΦΡ. Ἐὰ ἐκεῖνος ὑβριστής ἐστιν· ἐμὲ γοῦν αὐτοῦ τὴν μητέρα οἷα δέορακεν, ἄρτι μὲν ἐς τὴν Ἰδὴν κατὰγων, Ἀγχίσου ἕνεκα τοῦ Ἰλιέως, ἄρτι δ' ἐς τὸν Λίβανον ἐπὶ τὸ Ἀσσύριον ἐκεῖνο μειράκιον, ὃ καὶ τῇ Περσεφάτῃ

VENERIS ET LUNAE.

Ven. **Q**UID ista, Luna, dicunt facere te? cum adversus Cariam veneris, sistere te bigas, & despectare in Endymionem dormientem sub divo, quippe venatorem; aliquando etiam descendere ad ipsum ex media via?

Lun. Sciscitare, Venus, ex filio tuo, qui mihi horum causa.

Ven. Hem, ille insolenter iniuriosus est: en, in me matrem qualia designavit, nunc in Idam deducens Anchisae Iliensis gratia; alias in Libanum, ad Assyrium illum adolescentulum, quem cum & Proserpinae amabilem fecit, ex

ἐπέραστον ποιήσας, ἐξ ἡμισείας ἀφείλετό με τὸν ἐρώ-
μενον· ὥστε πολλάκις ἠπέιλησα, εἰ μὴ παύσεται τοι-
αῦτα ποιεῖν, κλάσειν μὲν αὐτοῦ τὰ τόξα, καὶ τὴν Φά-
ρετραν, περιαιρήσειν δὲ καὶ τὰ πτερὰ· ἤδη δὲ καὶ πλη-
γὰς αὐτῷ ἐνέτεινα εἰς τὰς πυγὰς τῷ σανδάλῳ· ὃ δὲ οὐκ
οἶδ' ὅπως τοπαραυτίκα δεδιώς, καὶ ἱκετεύων, μετ' ἐλί-
γον ἐπιλέλυσται ἀπάντων. Ἀτὰρ εἶπέ μοι, καλὸς ὁ 2
Ἐνδυμίων ἐστίν; εὐπαραμύθητον γὰρ οὕτω τὸ δεινόν.

ΣΕΛ. Ἐμοὶ μὲν καὶ πάνυ καλὸς, ὃ Ἀφροδίτη, δο-
κεῖ, καὶ μάλιστα ὅταν ὑποβαλλόμενος ἐπὶ τῆς πέτρας
τὴν χλαμύδα καθεύδῃ, τῇ λαϊᾷ μὲν ἔχων τὰ ἀκόντια, *σε. αὐτὴν ἔχοντα*
ἤδη ἐκ τῆς χειρὸς ὑπορρέοντα· ἡ δεξιά δὲ, περὶ τὴν κεφα- *μ. 216.*
λὴν ἐς τὸ ἀνω ἐπικεκλασμένη, ἐπιτρέπει τῷ προσώπῳ *ἀνακλινόμενος. 7.*
περικειμένη· ὃ δὲ ὑπὸ τοῦ ὕπνου λελυμένος, ἀναπνέει
τὸ ἀμβρόσιον ἐκεῖνο ἄσθμα. τότε τοῖνυν ἐγὼ ἀψοφητὶ
κατιοῦσα, ἐπ' ἄκρων τῶν δακτύλων βεβηκυῖα, ὥς ἂν
μὴ ἀνεγρόμενος ἐκταραχθεῖν· οἷσθα· τί ἂν οὖν σοι λέ-

dimidia parte mihi furrripuit meos amores. Atque adeo saepe comminata fui, nisi desistat talia facere, me confracturam esse eius arcus & pharetram, immo etiam circumcisuram alas: quin iam plagas ipsi intentavi in nates sandalio: is autem nescio quo pacto, in praesentia quidem timēfactus & supplex, post paulo oblitus est omnium. At dic mihi, pulcherne Endymion est? malum enim hoc maxime solatio mitigetur.

Lun. Mihi quidem sane pulcher, o Venus, videtur: tumque maxime, quando subiecta super rupem chlamyde dormit, sinistra tenens iacula ex manu paene defluentia; dextra vero circa caput sursum reflexa admodum decet faciem ambiens: ipse vero somno solutus efflatum reciprocatur ambrosium illum halitum. Tunc ergo sine ullo strepitu delapsa, summisque pedum digitis innixa, ne experge-

ἔχοιμι τὰ μετὰ ταῦτα· πλὴν ἀπόλλυμαί γε ὑπὸ τοῦ ἔρωτος.

factus subito conturbetur; rem nostri: quid ergo tibi porro dicam, quae consequuntur: hoc tantum, dispero amore.

XII.

ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΚΑΙ ΕΡΩΤΟΣ.

Ι ΑΦΡ. **Ω** ΤΕΚΝΟΝ Ἐρωτος, ὅρα οἷα ποιεῖς. οὐ τὰ ἐν τῇ γῇ λέγω, ὅποσα τοὺς ἀνθρώπους ἀναπείθεις καθ' αὐτῶν ἢ κατ' ἀλλήλων ἐργάζεσθαι, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐν τῷ οὐρανῷ ὃς τὸν μὲν Δία πολύμορφον ἐπιδεικνύεις, ἀλλάττων ἐς ὃ, τι ἂν σοι ἐπὶ τοῦ καιροῦ δοκῇ· τὴν Σελήνην δὲ καθαιρεῖς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, τὸν Ἥλιον δὲ παρὰ τῇ Κλυμένη Βραδύνειν ἐνίστεις ἀναγκάζεις, ἐπιλεησμένον τῆς ἱππασίας. αἱ μὲν γὰρ ἐς ἐμὲ τὴν μητέρα ὑβρίζεις, θάρρων ποιεῖς. ἀλλὰ σὺ, ὦ τολμηρότατε, καὶ τὴν Ῥέαν αὐτὴν γραῦν ἤδη, καὶ μητέρα τοσούτων Θεῶν, ἀνέπεισας παιδεραστεῖν, καὶ τὸ Φρύγιον μενίσκον ἐκείνο πο-

ἰστορ. Ν. 1.
ἐν. 1. 1. 1.

VENERIS ET CUPIDINIS.

Ven. **Ο** FILI Cupido, vide, qualia facis: non ea, quae in terra contingunt, dico, quaecunque homines inducis, ut in se quisque aut alii in alios admittant; sed etiam quae in coelis: qui Iovem quidem multas in formas conversum identidem exhibes, eum mutans in quodcunque tibi commodum videtur, Lunam deducis ex coelo, Solem apud Clymenen commorari nonnunquam cogis oblitum cursus ordiendi: nam quae in me genitricem committis, confidenter quasi iure tuo facis. Sed tu, audacissime, Rheam etiam ipsam iam vetulam & matrem tot Deorum impulisti, ut puerum amet, Phrygiumque istum adolescentulum appe-

θεῖν· καὶ νῦν ἐκείνη μέμνηεν ὑπὸ σοῦ, καὶ ζευξαμένη τοὺς
λέοντας, παραλαβοῦσα καὶ τοὺς Κορύβαντας, ἄτε μα-
νικοὺς καὶ αὐτοὺς ὄντας, ἄνω καὶ κάτω τὴν Ἰδὴν περι-
πολοῦσιν· ἡ μὲν, ὀλολύζουσα ἐπὶ τῷ Ἄττι· οἱ Κορύβαν-
τες δέ, ὁ μὲν αὐτῶν, τέμνεται ξίφει τὸν πῆχην, ὁ δέ,
ἀνείς τὴν κόμην, ἴεται μεμηνῶς διὰ τῶν ὀράων· ὁ δέ, αὐ-
λεῖ τῷ κέρατι· ὁ δέ, ἐπιβομβεῖ τῷ τυμπάνῳ, ἢ ἐπικτυ-
πεῖ τῷ κυμβάλῳ· καὶ ὅλως, θόρυβος καὶ μανία τὰ ἐν
τῇ Ἰδῇ ἅπαντά ἐστι. δέδια τοίνυν ἅπαντα, δέδια τὸ τοι-
οῦτο ἢ τὸ μέγα σέ κακὸν τεκοῦσα, μὴ ἀπομανεῖσά ποτε
ἢ Ῥέα, ἢ καὶ μᾶλλον ἔτι ἐν αὐτῇ οὔσα, κελεύσῃ τοὺς
Κορύβαντας συλλαβόντας σε διασπᾶσθαι, ἢ τοῖς
λέουσι παραβαλεῖν· ταῦτα δέδια κινδυνεύοντά σε ὀρῶσα.

ΕΡΩΣ. Θάρρει μήτηρ, ἐπεὶ καὶ τοῖς λέουσιν αὐτοῖς 2
ἤδη ξυνήθης εἰμί. καὶ πολλάκις ἐπαναβὰς ἐπὶ τὰ νῶτα,
καὶ τῆς κόμης λαβόμενος, ἡνιοχῶ αὐτούς· οἱ δέ, σαίνουσί

tat. Nunc illa furit opera tua; iunctisque leonibus & af-
fumptis in comitatum Corybantibus, qui scilicet fanatici sint
& ipsi, fursum deorsum Idam circumvagantur, haec ulu-
latus edens ob Attin, Corybantes autem, hic conscindit
sibi ense cubitum, ille effusa coma fertur furivus per mon-
tes, alius tibiam inflat adunco cornu, alius bombum ex-
citatur pulso tympano, aut increpat cymbalo: & in summa,
tumultus furorisque in Ida omnia sunt plena. Pertimesco
igitur cuncta: metuo tale quiddam ego, quae te magnum
malum peperit, ne quando plane in furorem acta Rhea,
vel dixero potius mentis suae compos iubeat Corybantas
comprehensum te discerpere, aut leonibus obiiicere: ista
timeo, in periculo te versantem videns.

Cyp. Bono esto animo, mater, quandoquidem & leoni-
bus ipsis iam familiaris sum, & saepe conscensis eorum
tergis, prehensaque iuba tanquam habenis eos rego: illi

με, καὶ τὴν χεῖρα δεχόμενοι ἐς τὸ στόμα, περιλιχμη-
σάμενοι ἀποδοῦναι μοι αὐτὴ μὲν γὰρ ἡ Ῥέα, πότε ἂν
ἐκείνη σχολὴν ἀγάγοι ἐπ' ἐμέ, ὅλη οὖσα ἐν τῷ Ἄττι;
καίτοι τί ἐγὼ ἀδικῶ, δεικνὺς τὰ καλὰ οἷά ἐστιν; ὑμεῖς
δὲ μὴ ἐΦέσθε τῶν καλῶν μὴ τοῖνυν ἐμὲ αἰτιάσθε τού-
των. ἢ θέλεις σὺ, ὦ μήτηρ, αὐτὴ μηκέτι ἐρᾶν, μήτε σὲ
τοῦ Ἄρεως, μήτ' ἐκείνον σοῦ;

ΑΦΡ. Ὡς δεινὸς εἶ, καὶ κρατεῖς ἀπάντων. ἀλλὰ
μεμνήση μου ποτὲ τῶν λόγων.

vero adulantur mihi, & manum acceptam in os delamben-
tes restituunt: de ipsa vero Rhea, quando tandem illa
otium agat, adversum me ut quidquam conetur tota in
Attide occupata. At porro quid ego delinquo, si osten-
dam pulchra, qualia sunt? vosmet autem ipsae desiderio
tenemini pulchrorum: eorum ergo ne me infimuletis: hoc-
cine vis, mater, ut non amplius ames neque ipsa Martem,
nec ille te?

Ven. Quam mirificus es & superior omnibus! sed erit,
cum recordabere dicta mea.

XIII.

ΔΙΟΣ, ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ, ΚΑΙ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ.

Ι ΖΕΥΣ. ΠΑΥΣΑΣΘΕ, ὦ Ἀσκληπιέ καὶ Ἡράκλεις,
ἐρίζοντες πρὸς ἀλλήλους ὥσπερ ἄνθρωποι. ἀπρεπὴ γὰρ
ταῦτα, καὶ ἀλλότρια τοῦ συμποσίου τῶν θεῶν.

IOVIS, AESCULAPII ET HERCULIS.

Iur. CESSATE, Aesculapi & Hercules, rixantes inter
vos quasi homines: indecora enim haec, & aliena convi-
vio Deorum.

ΗΡΑ. Ἀλλὰ ἐθέλεις, ὦ Ζεῦ, τουτονὶ τὸν Φαρμακέα προκατακλίνεσθαι μου.

ΑΣΚ. Νῆ Δία, καὶ ἀμείνων γὰρ εἰμι.

ΗΡΑ. Κατὰ τί, ὦ ἐμβρόντητε; ἢ διότι σε ὁ Ζεὺς ἐκεραύνωσεν, ἀ μὴ θέμις ποιοῦντα, νῦν δὲ κατ' ἔλεον αὐτῷς ἀθανασίας μετείληφας;

ΑΣΚ. Ἐπιλέλησαι γὰρ καὶ σὺ, ὦ Ἡρακλῆς, ἐν τῇ Οἴτῃ καταφλεγείς, ὅτι μοι ὀνειδίζεις τὸ πῦρ;

ΗΡΑ. Οὐκ οὐν ἴσα καὶ ὅμοια βεβίωται ἡμῖν ὃς Διὸς μὲν υἱός εἰμι, τοσαῦτα δὲ πεπόνηκα, ἐκκαθαίρων τὸν βίον, θηρία καταγωνιζόμενος, καὶ ἀνθρώπους ὑβριστὰς τιμωρούμενος. σὺ δὲ ῥιζοτόμος εἶ, καὶ ἀγύρτης, νοσοῦσι μὲν ἴσως ἀνθρώποις χρήσιμος ἐπιθήσειν τῶν Φαρμάκων, ἀνδρῶδες δὲ οὐδὲν ἐπιδεδειγμένος.

ΑΣΚ. Εὖ λέγεις, ὅτι σου τὰ ἐγκαύματα ἰασάμην, 2

12 Καὶ ἀγύρτης) Ἐπαίτης, φιλοκερδής. V.

Herc. Et tu velis, o Iuppiter, istum veneficum supra me accumbere?

Aesc. Sic sane decet: etenim melior sum.

Herc. Quo in genere, attonite? ideone, quod te Iuppiter fulmine percussit, quae fas non erat, facientem? nunc autem per misericordiam iterum immortalitatem participasti.

Aesc. Scilicet oblitus es, Hercules, in Oeta te conflasse, qui mihi exprobres ignem.

Herc. Nequaquam pari similique ratione vita nobis est exacta, ut qui Iovis sum filius, tantosque labores suscepi expurgando hominum aetatem, feris debellandis, & in homines iniuriosos animadvertendo: tu vero praefectas herbarum radices colligis, & circulator es, aegrotis ut maxime hominibus utilis ad imponenda medicamenta, qui vile tamen nihil praestiteris.

Aesc. Recte narras: nam inusta tibi flammae vestigia fa-

ὅτε πρῶην ἀνῆλθες ἡμίλεκτος ὑπ' ἀμφοῖν διεφθαρμένος
τῷ σώματι, τοῦ χιτῶνος, καὶ μετὰ τοῦτο, τοῦ πυρός.
ἐγὼ δὲ εἰ καὶ μὴδὲν ἄλλο, οὔτε ἐδούλευσα ὥσπερ σὺ, οὔτε
ἔξαινον ἔρια ἐν Λυδία, πορφυρίδα ἐνδεδικώς, καὶ παιό-
μενος ὑπὸ τῆς Ὀμφάλης χρυσῷ σανδάλῳ, ἀλλ' οὐδὲ
μελαγχολήσας ἀπέκτεινα τὰ τέκνα καὶ τὴν γυναῖκα.

ΗΡΑ. Εἰ μὴ παύσῃ λοιδορούμενός μοι, αὐτίκα μάλα
εἴσῃ, ὥς οὐ πολὺ σε ὀνήσει ἡ ἀθανασία, ἐπεὶ ἀράμενός
σε, ρίψω ἐπὶ κεφαλὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ὥστε μὴδὲ τὸν
Παῖόνα ἰάσασθαί σε, τὸ κρανίον συντριβέντα.

ΖΕΥΣ. Παύσασθέ, Φημι, καὶ μὴ ἐπιταράττετε
ἡμῖν τὴν ξουσίαν, ἣ ἀμφοτέρους ἀποπέμψομαι ὑμᾶς
τοῦ συμποσίου· καίτοι εὐγνώμον, ὦ Ἡρακλῆς, προ-
κατακλίνεσθαι σου τὸν Ἀσκληπιόν, ἅτε καὶ πρότερον
ἀποθανόντα.

6 Τὰ τέκνα καὶ τὴν γυναῖκα) καὶ Κριεντιάδης. V.
Μεγάρων· τέκνα τοῦ Ἡρακλέους, 12 Τὴν ξουσίαν) Τὴν εὐα-
'Οὔτης, Θερύμαχος, Δημοκρίτων χίαν. V.

navi, quando nuper huc ascendisti semustus, ab utrisque
corrupto corpore, tum tunica, tum deinde igne. Ego ve-
ro si nihil aliud, neque servivi, quemadmodum tu, neque
carminavi lanam in Lydia purpuream vestem indutus, istus-
que ab Omphale aureo fandalio: sed neque atra bile per-
citus interfeci liberos & uxorem.

Herc. Nisi desieris conviciari mihi, confestim scies, quam
tibi non multum profutura sit immortalitas: etenim subla-
tum te proiciam praecipitem in caput e coelo, ut ne Paean
quidem ipse mederi tibi possit, cranio contrito.

Iup. Finem, inquam, altercandi facite, & non contur-
bate nobis consuetudinis iucunditatem: sin, ambos ego
ablegabo vos foras a convivio. Enimvero aequum est, Her-
cules. priorem decumbere Aesculapium, ut qui prior etiam
obierit.

XIV.

ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ.

ΕΡΜ. ΤΙ σκυθρωπὸς εἶ, ὦ Ἀπολλον; I

ΑΠ. Ὅτι, ὦ Ἑρμῆ, δυστυχῶ ἐν τοῖς ἐρωτικοῖς.

ΕΡΜ. Ἀξίον μὲν λύπης τὸ τοιοῦτον· σὺ δὲ τί δυστυχεῖς; ἢ τὸ κατὰ τὴν Δάφνην σε λυπεῖ ἔτι;

ΑΠ. Οὐδαμῶς· ἀλλ' ἐρώμενον πενθῶ τὸν Λάκωνα τὸν Οἰβάλου.

ΕΡΜ. Τέθνηκε γὰρ, εἶπέ μοι, ὁ Ὑάκινθος;

ΑΠ. Καὶ μάλα.

ΕΡΜ. Πρὸς τίνας, ὦ Ἀπολλον; ἢ τίς οὕτως ἀνέραστος ἦν, ὥς ἀποκτεῖναι τὸ καλὸν ἐκείνο μειράκιον;

ΑΠ. Αὐτοῦ ἐμοῦ τὸ ἔργον.

ΕΡΜ. Οὐκοῦν ἐμάνης, ὦ Ἀπολλον;

ΑΠ. Οὐκ, ἀλλὰ δυστύχημά τι ἀκούσιον ἐγένετο.

MERCURII ET APOLLINIS.

Merc. QUID contracto vultu es, Apollo?

Ap. Quia enim, Mercuri, parum ex sententia mihi procedunt res amatoriae.

Merc. Dignum certe moerore tale negotium! tu vero qua parte infortunatus es? num casus Daphnes te pungit adhuc?

Ap. Nequaquam; sed delicias lugeo Laconem illum Oebali filium.

Merc. Interitne, dic, quaeso, mihi, Hyacinthus?

Ap. Maxime.

Merc. A quo, Apollo? & quis adeo amoris expers erat, ut occiderit formosulum illum iuvenem?

Ap. Meum ipsius hoc est facinus.

Merc. Num ergo te furor agitavit, Apollo?

Ap. Haud fane: sed infortunium quoddam involuntarium accidit.

ERM. Πῶς; ἐθέλω γὰρ ἀκοῦσαι τὸν λόγον.

- 2 ΑΠ. Δισκεύειν ἐμάνθανε, καὶ γὰρ συνεδίσκευον αὐτῶν
ὁ δὲ κάκιστα ἀνέμων ἀπολούμενος Ζέφυρος, ἥρα μὲν ἐκ
πολλοῦ καὶ αὐτὸς, ἀμελούμενος δὲ, καὶ μὴ Φέρων τὴν
ὑπεροψίαν, ἐγὼ μὲν ἀνέρριψα, ὥσπερ εἰώθαμεν, τὸν
δίσκον ἐς τὸ ἄνω· ὁ δὲ ἀπὸ τοῦ Ταῦγέτου καταπνεύσας
ἐπὶ κεφαλὴν τῷ παιδί ἐνέσεισε Φέρων αὐτὸν, ὥστε ἀπὸ
τῆς πληγῆς αἷμα τε ρυῖναι πολὺ, καὶ τὸν παῖδα εὐθὺς
ἀποθανεῖν. ἀλλ' ἐγὼ τὸν μὲν Ζέφυρον αὐτίκα ἡμυνάμην
κατατρεχέυσας, Φεύγοντι ἐπισπόμενος ἄχρι τοῦ ὄρους·
τῷ παιδί δὲ καὶ τάφον ἐχώσάμην ἐν Ἀμύκλαις, ὅπου
ὁ δίσκος αὐτὸν κατέβαλε. καὶ ἀπὸ τοῦ αἵματος ἄνθος

1 Τὸν λόγον) Τὸν τρόπον. G.

4 Ἀμελούμενος δὲ ... ἐγὼ ...) Οὐχ οὕτως ἐποίησεν· προτίθεις γὰρ εὐθείαν τὴν γενικὴν ἐπίφασιν· οὕτως Ὀμήρου B. σκόπελοι ὁ μὲν οὐρανὸν εὐρὺν ἰκάνει. Ἡ ἐν ὑπερβατῶν οὐτὰ νοητέον τὴν σύνταξιν· ἀμελούμενος δὲ ἀπὸ τοῦ Ταῦγέτου καταπνεύσας. Ἀλλὰ καὶ τοῦτο πάλιν ζητεῖται, διὰ τί οὐκ εἶπεν, ἀπὸ τοῦ Ταῦγέτου καταπνεύσας, ἀλλ' ἀπὸ τό· καὶ φανερὸν, ὅτι Ἀττικὴ συνήθεια τοῦτο, ἀντὶ γενικῆς εἰς εὐθείαν παραλαμβάνειν. G.

6 Ὁ δὲ ἀπὸ τοῦ Ταῦγέτου) Ἀντὶ, ἀπὸ τοῦ Ταῦγέτου. Ἀττικὴ γὰρ συνήθεια τοῦτο, ἀντὶ γενικῆς εἰς εὐθείαν περιλαμβάνειν. V.

7 Ἐνέσεισε) Ἐνέσεισας ἐφόκυσεν αὐτόν. G.

10 Ἐπισπόμενος) Ἐπισπόμενος ἀντὶ τοῦ ἐλκόμενος ὡς μίγα, ἀπὸ τοῦ ἐπισπάσκειν· ἐπισπόμενος δὲ ἀντὶ τοῦ ἐπαχελουθήσαντα, ὥσπερ ἐν ταῦθα, μικρὸν ἀπὸ τοῦ ἐπικμαι· ἔστι δὲ ποιητικόν· ἐντάσσεται δὲ γενικῇ. V.

Merc. Quo tandem pacto? nam volo rem audire.

Ap. Discum tractare discebat, egoque una cum eo disco exercebar: tum, qui pessime ventorum pereat, Zephyrus amabat iamdudum & ipse, sed neglectus, neque ferens istud fastidium, dum prolicio, ut solebamus, discum in altum; Zephyrus, inquam, a Taygeto deorsum spirans in caput puero impegit, quam poterat vehementissime, discum illum, sic ut ex vulnere sanguis manaret multus, & puer statim emoreretur. At ego Zephyrum e vestigio ultus sum sagittis immisissis, fugientem persecutus usque ad montem; puero vero sepulcrum exaggeravi Amyclis, ubi discus illum deiecit; atque a sanguine florem submittere ter-

ἀναδοῦναι τὴν γῆν ἐποίησα, ἡδιστον, ὦ Ἑρμῆ, καὶ εὐ-
ανθέστατον ἀνθέων ἀπάντων, ἔτι καὶ γράμματα ἔχον,
ἐπαιάζοντα τῷ νεκρῷ. ἄρά σοι ἀλόγως λελυπησθαι
δοκῶ;

ΕΡΜ. Ναὶ, ὦ Ἀπολλων· ἡδεῖς γὰρ θνητὸν πεποιη-
μένος τὸν ἐρώμενον ὥστε μὴ ἄχθου ἀποθανόντος.

3 Ἐπαιάζοντα) Ἐπιθρήναντα, ἐπιτραγωδοῦντα. G.

ram feci suavissimum, Mercuri, & floridissimum omnium
florum, qui praeterea literas habet luctum super mortuo
testantes. Num tibi sine ratione tristitia videor affectus?

Merc. Utique, Apollo: noras enim, qui mortalis esset,
te tibi nactum fuisse amatum: quare ne graviter feras eo
mortuo.

XV.

ΕΡΜΟΣ ΚΑΙ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ.

ΕΡΜ. ΤΟ δὲ καὶ χολὸν αὐτὸν ὄντα Ἡφαιστον, καὶ ἰ-
τέχνην ἔχοντα βάναισον, ὦ Ἀπολλων, τὰς καλλίστας
γεγαμηκέσαι, τὴν τε Ἀφροδίτην, καὶ τὴν Χάριν;

ΑΠ. Εὐποτμία τις, ὦ Ἑρμῆ· πλὴν ἐκεῖνό γε ἐγὼ
θαυμάζω, τὸ ἀνέχεσθαι συνούσας αὐτῷ, καὶ μάλι-
στα ἅταν ὀρώσιν ἰδρῶτι ρέομενον, εἰς τὴν κάμινον ἐπικε-
ς Εὐπετμία) Εὐτυχία. V.

MERCURII ET APOLLINIS.

Merc. Et quale tandem, claudum istum Vulcanum, & ar-
tis opificem illiberalis, Apollo, pulcherrimas in matrimo-
nio habere Venerem & Gratiam!

Ap. Fati quaedam felicitas, o Mercuri: neque tamen id
non demiror, qui pati possint consuetudinem eius, maxi-
me quando vident sudore manantem, in fornacem prorum

κυφότηα, πολλὴν αἰδάλῃν ἐπὶ τοῦ προσώπου ἔχοντα. καὶ ὅμως τοιοῦτον ὄντα αὐτὸν, περιβάλλουσί τε, καὶ φιλοῦσι, καὶ συγκαθεύδουσι.

ΕΡΜ. Τούτο καὶ αὐτὸς ἀγανακτῶ, καὶ τῷ Ἡφαίστῳ Φρονῶ· σὺ δὲ κόμα, ὦ Ἀπολλον, καὶ κιθάριζε, καὶ μέγα ἐπὶ τῷ κάλλει φρόνει, καὶ γὰρ ἐπὶ τῇ εὐεξίᾳ, καὶ τῇ λύρᾳ· εἴτα, ἐπειδὴν κοιμᾶσθαι δεῖοι, μόνοι καθευδήσομεν.

- 2 ΑΠ. Ἐγὼ δὲ καὶ ἄλλως ἀναφροδίτος εἰμι εἰς τὰ ἐρωτικά, καὶ δύο γοῦν, οὓς μάλιστα ὑπερηγάπησα, τὴν Δάφνην, καὶ τὸν Ὑάκινθον, ἡ μὲν ἀποδιδράσκει με, καὶ μισεῖ, ὥστε εἴλετο ξύλον γενέσθαι μᾶλλον, ἢ ἐμοὶ συνεῖναι· ὁ δὲ ὑπὸ τοῦ δίσκου ἀπώλετο, καὶ νῦν ἀντ' ἐκείνων στεφάνους ἔχω.

ΕΡΜ. Ἐγὼ δὲ ἤδη ποτὲ τὴν Ἀφροδίτην ἄλλ' οὐ χρὴ αὐχεῖν.

9 Ἀναφροδίτος) Ἀνδρὲς καὶ ἀνεπίχαρις. V.

atque intentum, multam fuliginem in facie habentem: at tamen talem amplectuntur, osculantur & una cubant.

Merc. Illud & ipse indignor, Vulcanoque invideo. Iam tu capillos come, Apollo, & citharam pulsa, & superbius ob pulchritudinem effer te, atque ego ob palaestricum corporis habitum, & artem lyrae temperandae; tum ubi cubitum erit eundum, soli scilicet dormiemus.

Ap. Ego quidem & alias invenustus sum in rebus amatoriis: duorum ergo, quos maxime supra ceteros dilexi Daphnen & Hyacinthum, haec aufugit me & odio habet usque eo, ut praeoptarit arbor fieri, quam mecum esse; ille autem disci iactu interit: & nunc illorum vicem coronas habeo.

Merc. At ego iam aliquando Venerem: sed non oportet gloriari.

ΑΠ. Οἶδα, καὶ τὸν Ἑρμαφρόδιτον ἐκ σοῦ λέγεται τετοκέναί· πλὴν ἐκεῖνό μοι εἶπε, εἴ τι οἶσθα, πῶς οὐ ζηλοτυπεῖ ἡ Ἀφροδίτη τὴν Χάριν, ἢ Χάρις ταύτην;

ΕΡΜ. Ὅτι, ὦ Ἀπολλον, ἐκείνη μὲν αὐτῷ ἐν τῇ 3
Λήμνῳ σύνεστιν, ἢ δ' Ἀφροδίτη ἐν τῷ οὐρανῷ ἄλλως
τε, περὶ τὸν Ἄρη ἔχει ταπολλὰ, καὶ κείνου ἔρᾳ, ὥστε
ὀλίγον αὐτῇ τοῦ χαλκέως τούτου μέλει.

ΑΠ. Καὶ ταῦτα οἶε τὸν Ἥφαιστον εἰδέναι;

ΕΡΜ. Οἶδεν· ἀλλὰ τί ἂν δράσαι δύναίτο, γενναῖον
ὄρων νεανίαν, καὶ στρατιώτην αὐτόν· ὥστε τὴν ἡσυχίαν
ἄγει· πλὴν ἀπειλεῖ γε δεσμὰ τινα ἐπιμηχανήσασθαι
αὐτοῖς, καὶ συλλήψεσθαι, σαγηνεύσας ἐπὶ τῆς εὐνῆς.

ΑΠ. Οὐκ οἶδα, εὐξαίμην δ' ἂν αὐτὸς ὁ ξυλληφθη-
σόμενος εἶναι.

Ap. Scio: Hermaphroditum etiam ex te dicitur peperisse:
Verum illud mihi, si forte scis, expone, quo pacto non
aemulatur Venus Charitem, aut Charis illam?

Merc. Quoniam, Apollo, illa in Lemno cum ipso degit;
Venus in coelo: quae praeterea circa Martem est occupa-
ta plurimum, eumque amat; ideoque parum ipsam fabri
ferrarii cura tangit.

Ap. Haec tu putas Vulcanum scire?

Merc. Sane: sed quid efficere possit, cum strenuum videt
iuvenem, eumque militem: quare quiescit, sibi que tem-
perat; nisi quod minatur, vincula se quaedam machinatu-
rum adversus illos, & oppressurum irretitos in lecto.

Ap. Nescio: at equidem optaverim is esse, qui sit ca-
piendus.

XVI.

ΗΡΑΣ ΚΑΙ ΛΗΤΟΣ.

Ι ΗΡΑ. **Κ**ΑΛΑ μὲν γάρ, ὦ Λητοῖ, καὶ τὰ τέκνα ἔτεκες τῷ Διί.

ΛΗΤ. Οὐ πάσαι, ὦ Ἥρα, τοιοῦτους τίκτειν δυνάμεθα, οἷος ὁ Ἡφαιστός ἐστιν.

ΗΡΑ. Ἄλλ' οὗτος μὲν ὁ χωλός, ὅμως χρήσιμός γε ἐστὶ, τεχνίτης ὢν ἄριστος, καὶ κατακεκόσμηκεν ἡμῖν τὸν οὐρανόν, καὶ τὴν Ἀφροδίτην ἔγχευε, καὶ σπουδαζεται πρὸς αὐτῆς· οἱ δὲ σοὶ παῖδες, ἡ μὲν αὐτῶν ἀρρενικὴ πέρα τοῦ μέτρου, καὶ ὄρειος, καὶ τὸ τελευταῖον, ἐς τὴν Σκυθίαν ἀπελθοῦσα, πάντες ἴσασιν οἷα ἐσθίει ξυνοκτονοῦσα, καὶ μιμουμένη τοὺς Σκύθας αὐτοὺς, ἀνθρωποφάγους ὄντας· ὁ δ' Ἀπόλλων προσποιεῖται μὲν πάντα εἰδέναι, καὶ τοξεύειν, καὶ κιθαρίζειν, καὶ ἰατρὸς εἶναι, καὶ μαντεύεσθαι, καὶ κατασθησάμενος ἐργαστήρια τῆς

I U N O N I S E T L A T O N A E.

Iun. **P**ULCHROS enimvero, Latona, & tu liberos peperisti Iovi.

Lat. Non omnes, Iuno, tales parere possumus, qualis est Vulcanus.

Iun. Sed hic claudus tamen utilis est, quippe artifex optimus, & adornavit nobis coelum, & Venerem duxit, ab eaque observatur. De tuis autem liberis, illorum haec virilis ultra modum & montana; ac denique in Scythiam profecta nemo nescit quales cibos capiat hospitibus interfectis, atque imitata Scythas ipsos, qui hominibus vescuntur: Apollo autem prae se fert, cuncta se scire, & iaculari, & cithara ludere, & medicum agere, & vaticinari: tum

μαντικῆς, τὸ μὲν ἐν Δελφοῖς, τόδ' ἐν Κλάρῳ, καὶ ἐν Διδύμοις, ἐξαπατᾷ τοὺς χρωμένους αὐτῷ, λοῖζα καὶ ἐπαμφοτερίζοντα πρὸς ἑκάτερον τῆς ἐρωτήσεως ἀποκρινόμενος, ὥς ἀκίνδυνον εἶναι τὸ σφάλμα. καὶ πλουτεῖ μὲν ἀπὸ τοῦ τοιούτου πολλοὶ γὰρ οἱ ἀνόητοι, καὶ παρέχοντες αὐτοὺς καταγοητεύεσθαι· πλὴν οὐκ ἀγνοεῖται γε ὑπὸ τῶν συνεωτέρων, τὰ πολλὰ τερατευόμενος· αὐτὸς γοῦν ὁ μάντις ἠγνόει, ὅτι φονεύσει μὲν τὸν ἐρώμενον τῷ δίσκῳ, οὐ προεμαντεύσατο δὲ, ὥς φεύξεται αὐτὸν ἡ Δάφνη, καὶ ταῦτα, οὕτω καλὸν καὶ κομήτην ὄντα. ὥστε οὐχ ὀρῶ καθότι καλλιτεκνότερα τῆς Νιόβης ἔδοξας.

ΛΗΤ. Ταῦτα μέντοι τὰ τέκνα, ἡ ξενοκτόνος, καὶ ὁ 2
ψευδόμεντις, οἶδα, ὅπως λυπεῖ σε, ὁρώμενα ἐν τοῖς θεοῖς, καὶ μάλιστα ὅταν ἡ μὲν ἐπαινῇται ἐς τὸ κάλλος, ὁ δὲ καθαρίζῃ ἐν τῷ συμποσίῳ θαυμαζόμενος ὑφ' ἀπάντων.

6 Καταγοητεύεσθαι) Ἀπατᾶσθαι. V. 7 Τερατευόμενος) Ψευδο-
γούμενος, ἢ θαυμαστὰ καὶ παράδοξα μυθεύμενος. V.

constitutis officinis artis divinandi Delphis, Clari & Didymis, frustratur consulentes, obliqua & ambigua in utramque interrogationis partem respondens, ne periculum sit, ut arguatur error. Inde quidem ditescit; plures enim sunt fulti, quique se praebent fascinandos: nec tamen praeterit prudentiores, plerumque praestigias ipsum offundere. Ergo vates ignorabat, se occisurum esse delicias suas disco; nec praedivinavit fore, ut fugeret ipsum Daphne, idque tam pulchrum & bellule comatum. Itaque non video, qua parte prolis laude Nioben praestare videaris.

Lat. Isti quidem liberi, hospitum interfectorix & mendax vates, non me fugit, quem tibi dolorem afferant conspecti inter Deos; tum maxime, quando haec laudatur ob formam, ille, dum cithara ludit in convivio, admirationi est omnibus.

ΗΡΑ. Ἐγέλασα, ὦ Λητοῖ· ἐκεῖνος θαυμαστός, ὃν ὁ Μαρσύας, εἰ τὰ δίκαια αἱ Μοῦσαι δικάσαι ἤθελον, ἀπέδειρεν ἂν, αὐτὸς κρατήσας τῇ μουσικῇ; νῦν δὲ κατασοφισθεὶς ἄβλιος ἀπόλωλεν, ἀδίκως ἀλούς· ἡ δὲ καλή σου παρθένος οὕτω καλή ἐστιν, ὥστε ἐπεὶ ἔμαθεν ὀφθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀκταίωνος, φοβηθεῖσα μὴ ὁ νεανίσκος ἐξαγορεύσῃ τὸ αἶσχος αὐτῆς, ἐπαφῆκεν αὐτῷ τοὺς κύνας· ἐῷ γὰρ λέγειν ὅτι οὐδὲ τὰς τεκούσας ἐμαιοῦτο, παρθένος γε καὶ αὐτὴ οὔσα.

ΛΗΤ. Μέγα, ὦ Ἥρα, φρονεῖς, ὅτι ζύνει τῷ Διὶ, καὶ συμβασιλεύεις αὐτῷ, καὶ διὰ τοῦτο ὑβρίζεις ἀδεῶς· πλὴν ἀλλ' ὄψομαί σε μετ' ὀλίγον αὖθις δακρύουσαν, ὅπότεν σε καταλιπὼν ἐς τὴν γῆν κατή, ταῦρος ἢ κύκνος γενόμενος.

Iun. Ridere libet, Latōna: illene dignus admiratione, cui Marfyas, si quidem iustum Musae iudicium ferre voluissent, pellem detraxisset ipse victor arte musica? nunc dolo captus miser interiit iniqua sententia damnatus: illa autem pulchra tua virgo tam est pulchra, ut, postquam comperit, se visam esse ab Actaeone, verita, ne iuvenis evulgaret turpitudinem suam, immiserit in eum canes: mitto dicere, neque parturientibus obstetricaturam fuisse, virgo si modo foret.

Lat. Arroganter, o Iuno, te effers, quia coniux es Iovis, cumque eo regnum tenes; propterea contumeliam facis perlicenter: at videbo te post paulo iterum lacrimantem, cum te Iuppiter relicta in terram descenderit, tauri cygnive sumta specie.

XVII.

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

ΑΠ. ΤΙ γελάς, ὦ Ἑρμῃ;

ΕΡΜ. Ὅτι γελοιότατα, ὦ Ἀπολλων, εἶδον.

ΑΠ. Εἰπέ οὖν, ὡς καὶ αὐτὸς ἀκούσας ἔχω ξυγγελάν.

ΕΡΜ. Ἡ Ἀφροδίτη ξυνοῦσα τῷ Ἄρει κατείληπται, καὶ ὁ Ἥφαιστος ἐδήσεν αὐτοὺς ξυλλαβῶν.

ΑΠ. Πῶς; ἥδ' ἔτι γὰρ τι ἐρεῖν ἔοικας.

ΕΡΜ. Ἐκ πολλοῦ, οἶμαι, ταῦτα εἰδὼς ἐβήρευν αὐτούς· καὶ περὶ τὴν εὐνὴν ἀφανῆ δεσφῶν περιβείς, εἰργάζετο ἀπελθὼν ἐπὶ τὴν κάμινον. εἶτα ὁ μὲν Ἄρης εἰσέρχεται λαβὼν, ὡς ᾤετο καθορᾶ δὲ αὐτὸν ὁ Ἥλιος, καὶ λέγει πρὸς τὸν Ἥφαιστον· ἐπεὶ δὲ ἐκείνους τοῦ λέχους, καὶ ἐν ἔργῳ ἦσαν, καὶ ἐντὸς ἐγεγέννητο τῶν ἀρκύων, περιπλεκεται μὲν αὐτοῖς τὰ δεσμὰ, ἐφίσταται δὲ αὐ-

9 Παρὰ) Γρ. περὶ τὴν εὐνὴν. G.

APOLLINIS ET MERCURI.

Ap. QUID rides, Mercuri?

Merc. Quia scilicet maxime ridicula, Apollo, vidi.

Ap. Quin narra, ut & ipse re audita una tecum possim ridere.

Merc. Venus concumbens cum Marte constricta est, & Vulcanus vinxit eos captos.

Ap. Quo tandem modo? nam facerem quiddam dicturus videris.

Merc. Iampridem, opinor, ista cum sciret, venabatur eos; circaque lectum vinculis, quae oculos fugerent, circumpositis, postquam abierat ad caminum, operi scilicet erat intentus. Tum Mars intrat clam, ut arbitrabatur: verum conspicit eum Sol, & indicium defert ad Vulcanum. Ubi autem ascenderunt lectum, intraque casses recepti in opere erant, ibi circumquaque implicantur ipsis vincula, &

Lucian. Vol. II.

D

ταῖς ὁ Ἥφαιστος. ἐκεῖνῃ μὲν οὖν, καὶ γὰρ ἔτυχε γυμνῇ οὔσα, οὐκ εἶχεν ὅπως ἐγκαλύψαιτο αἰδομένη· ὁ δὲ Ἄρης τὰ μὲν πρῶτα διαφύγειν ἐπειράτο, καὶ ἤλπιζε ῥῆξεν τὰ δεσμά· ἔπειτα δὲ συνεῖς ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενον ἑαυτὸν, ἰκέτευε.

2 ΑΠ. Τί οὖν; ἀπέλυσεν αὐτοὺς ὁ Ἥφαιστος;

ΕΡΜ. Οὐδέπω, ἀλλὰ ζυγκαλέσας τοὺς θεοὺς, ἐπιδείκνυται τὴν μοιχείαν αὐτοῖς. οἱ δὲ γυμνοὶ ἀμώτεροι κάτω νενευκότες, ζυνδεδεμένοι ἐρυθρίῳσι, καὶ τὸ θεῆμα ἥδιστον ἐμοὶ ἔδοξε μονονουχὶ αὐτὸ γιγνόμενον τὸ ἔργον.

ΑΠ. Ὁ δὲ χαλκεὺς ἐκεῖνος οὐκ αἰδεῖται καὶ αὐτὸς ἐπιδεικνύμενος τὴν αἰσχύνην τοῦ γάμου;

ΕΡΜ. Μὰ Δί', ὅς γε καὶ ἐπιγελαῖ αὐτοῖς ἐφεστώς. ἐγὼ μὲν τοι, εἰ χρητὰ λέγεις εἰπεῖν, ἐσθόνουν τῷ Ἄρει, μὴ μόνον μοιχεύσαντι τὴν καλλίστην θεόν, ἀλλὰ καὶ δεδεδεμένῳ μετ' αὐτῆς.

supervenit repente Vulcanus. Illa vero, etenim erat nuda, non habebat quemadmodum obtegeret sese pudibunda; Mars primum effugere conabatur, sperabatque se rupturum vincula; dein, ut sensit, tam arcte se teneri, ut inde spes evadendi sit nulla, supplicabat.

Ap. Quid ergo? absolvit eos Vulcanus?

Merc. Nondum; sed convocatis Diis spectandum praebet adulterium. Hi autem nudi ambo, colligatique demisso vultu rubore suffunduntur; spectaculumque sane iucundissimum mihi fuit visum tantum non patratum opus ipsum.

Ap. Fabrum autem istum non pudet ipsum oculis exponere dedecus matrimonii?

Merc. Nequaquam; ut qui etiam iuxta adstans irrideat eos. Equidem, si verum est dicendum, invidēbam Marti non solum adulteranti formosissimam Deam, sed & alligato cum ea.

ΑΠ. Οὐκοῦν καὶ δεδέσθαι ἂν ὑπέμεινας ἐπὶ τούτῳ; *ὅτι καὶ κατὰ 11*

ΕΡΜ. Σὺ δ' οὐκ ἂν, ὦ Ἀπολλών; ἰδὲ μόνον ἐπέλ- *ιστ' αἶμα*
θῶν, ἐπαινέσομαι γὰρ σε, ἢν μὴ τὰ ὅμοια καὶ αὐτὸς *αὐτὸς γὰρ δὲ δι*
εὔξῃ ἰδῶν. *non triphibet optat si*
fieri tunc.

Ap. Tunc ergo vinciri te patereris ea mercede?

Merc. Tu nolles, Apollo? propius accede tantum & vide:
magnus eris mihi Apollo, nisi, cum videris, idem optabis.

XVIII.

ΗΡΑΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

ΗΡΑ. ΕΓΩ μὲν ἡσχυρόμην ἂν, ὦ Ζεῦ, εἴ μοι τοιοῦτος ἦν υἱός, *1*
Θηλυς οὕτω καὶ διεσθαρμένος ὑπὸ τῆς μέθης·
μίτρα μὲν ἀναδεδεμένος τὴν κόμην, τὰ πολλὰ δὲ μαινο-
μέναις γυναιξὶ συνῶν, ἀβρότερος αὐτῶν ἐκείνων, ὑπὸ
τυμπάνοις καὶ αὐλοῖς καὶ κυμβάλοις χορεύων· καὶ
ἅλως παντὶ μᾶλλον ἑοικώς, ἢ σοὶ τῷ πατρί.

ΖΕΥΣ. Καὶ μὴν οὗτός γε ὁ Θηλυμίτρης, ὁ ἀβρότερος
τῶν γυναικῶν, οὐ μόνον, ὦ Ἥρα, τὴν Λυδίαν ἐχειρώ-
σατο, καὶ τοὺς κατοικοῦντας τὸν Τμῶλον ἔλαβε, καὶ

7 Πάνν μᾶλλον) Πανί. V. Γρ. παντί. G.

IUNONIS ET IOVIS.

Ιου. ΜΕ quidem puderet, Iuppiter, talis filii, tam fe-
minei & corrupti ebrietate; qui mitra revinctam gerat co-
mam, plurimum cum furibundis mulieribus versetur, mol-
lior iis ipsis, ad tympana tibiasque & cymbala choreas
agens, atque omnino cuivis similior, quam tibi patri.

Ιου. Atqui hicce mitra feminea redimitus, mollior mu-
lieribus, non solum, Iuno, Lydiam subegit, incolentesque
Tmolium cepit, & Thracas sibi subiecit; sed & adversus

τοὺς Θράκας ὑπηγάγετο, ἀλλὰ καὶ ἐπ' Ἰνδοὺς ἐλάσας τῷ γυναικείῳ τούτῳ στρατιωτικῷ, τοὺς τε ἐλέφαντας εἴλε, καὶ τῆς χώρας ἐκράτησε, καὶ τὸν βασιλέα πρὸς ὀλίγον ἀντιστῆναι τολμήσαντα αἰχμάλωτον ἀπήγαγε· καὶ ταῦτα ἅπαντα ἔπραξεν, ὀρχούμενος ἅμα, καὶ χορεύων, θύρσοις χρώμενος κιττίνοις, μεθύων, ὡς Φῆς, καὶ ἐνθεάζων. εἰ δέ τις ἐπεχείρησε λοιδορήσασθαι αὐτῷ, ὑβρίσας ἐς τὴν τελετὴν, καὶ τοῦτον ἐτιμωρήσατο, ἢ καταδίδοντας τοῖς κλήμασιν, ἢ διασπασθῆναι ποιήσας ὑπὸ τῆς μητρὸς ὥσπερ νεβρόν. ὅρῳ ὡς ἀνδρεῖα ταῦτα, καὶ οὐκ ἀναξία τοῦ πατρὸς; εἰ δὲ παιδιὰ καὶ τρυφὴ πρόσ-εστιν αὐτοῖς, οὐδεὶς Φθόνος· καὶ μάλιστα εἰ λογίσαιτό τις οἷος ἂν νήφων οὗτος ᾗν, ὅπου ταῦτα μεθύων ποιεῖ.

- 2 HPA. Σὺ μοι δοκεῖς ἐπαινέσεσθαι καὶ τὸ εὖρεμα αὐτοῦ, τὴν ἄμπελον καὶ τὸν οἶνον, καὶ ταῦτα, ὁρῶν οἷα οἱ μεθυσθέντες ποιοῦσι σφαλλόμενοι, καὶ πρὸς ὕβριν

2 Στρατηγικῷ) Γράφεται στρατῷ. V. 7 Ἐνθεάζων) Ἐνθουσιῶν. G.

Indos rapto muliebri isto exercitu elephantos in potestatem redegit, & regione tota potitus est, regemque paululum resistere ausum captivum abduxit: & ista quidem omnia perfecit saltans simul & choreas ducens, thyrsis usus hederaceis, ebrius, ut ais, & furore concitus. Tum si quis in animum induxit maledicere ipsi, contumeliis in sacrorum initia iactis, ab eo quoque poenas expetiit, vel ligatum obstringens palmitibus, vel ut discerperetur efficiens a matre tanquam hinnulus. Viden' ut virilia sint ista, atque haud indigna patre? Si vero lusus & lascivia simul adsint, nihil est ea in re, quod invidiam faciat; inprimis si quis reputer, qualis sobrius hicce foret, ubi isthaec facit ebrius.

Iun. Tu mihi videris laudaturus etiam inventum eius vi-tem & vinum; idque tamen si videas, qualia perpetrent inebriati titubantes atque ad iniuriam versi, & plane furentes

τραπόμενοι, καὶ ὅλως μεμνηότες ὑπὸ τοῦ πότου· τὸν γοῦν Ἰκάριον, ᾧ πρώτῳ ἔδωκε τὸ κλῆμα, οἱ συμπόται αὐτοὶ διέφθειραν, παίοντες ταῖς δικέλλαις.

ΖΕΥΣ. Οὐδὲν τοῦτο Φῆς· οὐ γὰρ οἶνος ταῦτα, οὐδὲ ὁ Διόνυσος ποιεῖ, τὸ δὲ ἄμετρον τῆς πόσεως, καὶ τὸ πέρα τοῦ καλῶς ἔχοντος ἐμφορεῖσθαι τοῦ ἀκράτου. ὃς δ' ἂν ἔμμετρα πίνη, ἡλαρώτερος μὲν, καὶ ἡδίων γένοιτ' ἂν· οἷον δὲ ὁ Ἰκάριος ἔπαθεν, οὐδὲν ἂν ἐργάσαιοτο οὐδένα τῶν συμποτῶν· ἀλλὰ σὺ ἐπιζήλοτυπεῖν ἔοικας, ᾧ Ἦρα, καὶ τῆς Σεμέλης μνημονεύειν, εἴ γε διαβάλλεις τοῦ Διονύσου τὰ κάλλιστα.

1 Τὸν γοῦν Ἰκάριον) Ἐκτείναν σθέντες ὅτι ἰφαρμακεύθησαν ὑπ' ὧς φαρμακία· ἐνόμισαν γὰρ μεθυ- ἰκύνου. V.

a potu. Icarium ergo, cui primo donavit palmitem, ipsi compotatores interemerunt concisum ligonibus.

Iur. Nihil hoc ad rem, quod dicis: non enim vinum ista, neque Bacchus facit; sed potus immoderate sumtus, & ultra quam deceat ingurgitari méro: qui vero bibendi modum servat, hilarior & suavior existit; neque eiusmodi, quale Icario contigit, quidquam designaverit in ullum compotatorem. At tu adhuc aemulari videris, Iuno, & Semeles meminisse, ut quae crimineris Bacchi pulcherri-
mas dotes.

XIX.

ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΚΑΙ ΕΡΩΤΟΣ.

ΑΦΡ. **Τ**Ι δήποτε, ᾧ Ἔρως, τοὺς μὲν ἄλλους θεοὺς ἱ κατηγωνίσω ἅπαντας, τὸν Δία, τὸν Ποσειδῶν, τὸν Ἀ-

VENERIS ET CUPIDINIS.

Ven. **Q**UID est enimvero, Cupido, quod alios quidem Deos debellaris omnes, Iovem, Neptunum, Apollinem,

πόλλω, τὴν Ῥέαν, ἐμὲ τὴν μητέρα· μόνης δὲ ἀπέχῃ τῆς Ἀθηναῖς, καὶ ἐπ' ἐκείνης ἄπυρος μὲν σοὶ ἡ δαῖς, κενὴ δ' οἷστών ἡ Φαρέτρα, σὺ δὲ ἄτοξος εἶ, καὶ ἄστοχος;

ΕΡ. Δέδια, ὦ μητὲρ, αὐτὴν Φοβερὰ γὰρ ἐστὶ, καὶ χαροπὴ, καὶ δεινῶς ἀνδρική. ὅπότεν οὖν ἐντεινόμενος τὸ τόξον ἰὼ ἐπ' αὐτήν, ἐπισείουσα τὸν λόφον ἐκπλήττει με, καὶ ὑπὸ τρομος γίνομαι, καὶ ἀπορρεῖ μου τὰ τοξεύματα ἐκ τῶν χειρῶν.

ΑΦΡ. Ὁ Ἄρης γὰρ οὐ Φοβερώτερος ἦν; καὶ ὅμως ἀφώπλισας αὐτὸν, καὶ νενίκηκας.

ΕΡ. Ἄλλ' ἐκεῖνος ἐκὼν προσίεται με, καὶ προσκαλεῖται ἡ Ἀθηναῖα δὲ ὑφορᾶται αἰεὶ, καὶ ποτε ἐγὼ μὲν ἄλλως παρέπτην, πλησίον ἔχων τὴν λαμπάδα ἡ δὲ, εἰ μοι πρόσει, Φησὶ, νῆ τὸν πατέρα, τῷ δορατίῳ σε διαπεύρασα, ἡ τοῦ ποδὸς λαβομένη, καὶ ἐς τὸν Τάρταρον

14 Τῷ δορατίῳ σε διαπεύρασα) Προστυπακουστὴν τὸ διαφθερᾶν ἄδικως· ἅμα καὶ ἀφελᾶς. V.

Rheam, me quoque matrem; a sola vero abstineas Minerva, & in illa igne careat tibi fax, vacua sit sagittis pharetra, tuque ipse quasi tractandi arcus, & collineandi sis imperitus.

Cup. Metuo, mater, eam: nam formidabilis est & torva, atque admodum virilis: quando igitur intento arcu aggredior ad eam, quassata crista perterrefacit me, & contremisco, defluuntque tela meis de manibus.

Ven. At Mars nonne terribilior erat? & tamen exarmasti ipsum, ac vicisti.

Cup. At iste ultro admittit me, atque invitat: Minerva contra semper suspiciosa torve me intuetur; factumque iam adeo, ut ego sic praetervolarem, propius admota face; illa confestim, si ad me accedis, inquit, per patrem iuro, hasta te transfixum, aut pede correptum in Tarta-

ἐμβαλοῦσα, ἢ αὐτὴ διασπασαμένη, διαφθερῶ. πολλὰ τοιαῦτα ἠπέιλησε· καὶ ὅρᾳ δὲ δριμύ, καὶ ἐπὶ τοῦ στήθους ἔχει πρόσωπόν τι φοβερόν, ἐχίδνας κατακόμην, ὅπερ ἐγὼ μάλιστα δέδια· μορμολύττεται γάρ με, καὶ Φεύγω ὅταν ἴδω αὐτό.

ΑΦΡ. Ἀλλὰ τὴν μὲν Ἀθηναῖαν δέδιας, ὥς Φῆς, καὶ τὴν Γοργόνα· καὶ ταῦτα, μὴ φοβηθεῖς τὸν κεραυνὸν τοῦ Διός. αἱ δὲ Μοῦσαι διὰ τί σοι ἄτρωτοι, καὶ ἔξω βελῶν εἰσιν; ἢ καὶ κτείνειν λόφους ἐπιτείουσιν, καὶ Γοργόνας προφαίνουσιν;

ΕΡ. Αἰδοῦμαι αὐτάς, ὦ μήτερ· σεμναὶ γάρ εἰσι, καὶ αἰεὶ τι Φροντίζουσι, καὶ περὶ ὧδὴν ἔχουσι, καὶ ἐγὼ παρίσταμαι πολλάκις αὐταῖς, κηλούμενος ὑπὸ τοῦ μέλους.

ΑΦΡ. Ἔα καὶ ταύτας, ὅτι σεμναί· τὴν δὲ Ἀρτεμιν τίνος ἕνεκα οὐ τιτρώσκεις;

ΕΡ. Τὸ μὲν ὅλον, οὐδὲ καταλαβεῖν αὐτὴν οἶόντε,

rum iniiciam, aut ipsa dilaceratum pessumdabo. Multa eiusmodi est interminata: tum porro acerbum videt, habetque ad pectus faciem quandam formidolosam, serpentibus comatam, quam ego maxime metuo: territat enim me, & cum eo oculos converto, in fugam propellor.

Ven. At expavescis Minervam, ut ais, & Gorgonem; idque tu, qui non formidaris fulmen Iovis. Musae vero cur tibi sunt invulneratae, & extra teli iactum positae? an & illae cristas concutiunt, & Gorgonas ostendunt?

Cup. Revereor illas, mater: nam venerandae sunt, & semper quiddam commeditantur, & cantu distinentur; atque ipse adsto saepius illis delinitus carmine.

Ven. Age, mitte & istas, quia verendae: at Dianam quid est, cur non vulneres?

Cup. In summa, ne consequi quidem illam licet fugien-

Φεύγουσαν αἰὲ διὰ τῶν ὀρέων· εἴτα καὶ ἰδίον τινα ἔρωτα ἤδη ἔρα.

ΑΦΡ. Τίνος, ὦ τέκνον;

ΕΡ. Θήρας, καὶ ἐλάφων, καὶ νεβρῶν, αἰρεῖν τε διώκουσα, καὶ κατατοξεύειν, καὶ ὅλως πρὸς τῷ τοιούτῳ ἐστίν. ἐπεὶ τὸν γε ἀδελφὸν αὐτῆς, καίτοι τοξότην καὶ αὐτὸν ὄντα, καὶ ἐκηβόλον.

ΑΦΡ. Οἶδα, ὦ τέκνον, πολλὰ ἐκέκινον ἐτόξευσας.

tem semper per montes: tum etiam sibi proprium quendam amorem iam amat.

Ven. Cuius, fili?

Cup. Venationis & cervorum, hinnulorumque, ut capiat persecuta, & sagittis configat; tota denique huic rei est intenta: ceteroquin fratrem eius arcitenentem & ipsum, ac longe iaculantem.

Ven. Scio, nate, quid velis: frequenter ipsum arcu fixisti.

XX.

Θ Ε Ω Ν Κ Ρ Ι Σ Ι Σ.

ΖΕΥΣ, ΕΡΜΗΣ, ΗΡΑ, ΑΘΗΝΑ, ΑΦΡΟΔΙΤΗ,
ΠΑΡΙΣ ἢ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ.

Ι ΖΕΥΣ. ΕΡΜΗ, λαβὼν τουτὶ μῆλον, ἄπιθι ἐς τὴν Φρυγίαν παρὰ τὸν Πριάμου παῖδα τὸν Βουκόλον, (νέμει

4 Λαβὼν τουτὶ τὸ μῆλον) Καλὸν τὸ μῆλον τῶν Διδῶν χερῶν δέχου.
Ἄπιθι τοίνυν σὺν Θεαῖς πρὸς τὸν Πάριν. G.

DEARUM IUDICIUM.

IUPPITER, MERCURIUS, IUNO, MINERVA, VENUS,
PARIS aut ALEXANDER.

Iup. ΑCCEPTO, Mercuri, isto pomo, abi in Phrygiam ad Priami filium boum pastorem, (pascit autem Idae mon-

δὲ τῆς Ἰδης ἐν τῷ Γαργάρῳ,) καὶ λέγε πρὸς αὐτὸν, ὅτι σε, ὦ Πάρι, κελεύει ὁ Ζεὺς, ἐπειδὴ καλὸς τε αὐτὸς εἶ, καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικά, δικάσαι ταῖς θεαῖς, ἢ τις αὐτῶν ἢ καλλίστη ἐστί· τοῦ δὲ ἀγῶνος τὸ ἄθλον ἢ νικῶσα λαβέτω τὸ μῆλον. ὥρα δὲ ἦδη καὶ ὑμῖν αὐταῖς ἀπιέναι πρὸς τὸν δικαστὴν· ἐγὼ δὲ ἀπαθῶμαι τὴν δίαιταν, ἐπίσης τε ὑμᾶς ἀγαπῶν, καὶ εἰ γε οἶόν τε ἦν, ἡδέως ἂν ἀπάσας νεικηκυίας εἶδον· ἄλλως τε καὶ ἀνάγκη, μῖα τὸ καλλιστεῖον ἀποδόντα, πάντως ἀπεχθάνεσθαι ταῖς πλείοσι. διὰ ταῦτα μὲν αὐτὸς οὐκ ἐπιτήδειος ὑμῖν δικαστής. ὁ δὲ νεανίας αὐτὸς ὁ Φρυξ, ἐφ' ὃν ἄπιτε, βασιλικὸς μὲν ἐστί, καὶ Γανυμήδους τούτου ξυγγενὴς, τᾶλλα δὲ ἀφελὴς, καὶ ὄρειος, κοῦκ ἂν τις αὐτὸν ἀπαξιώσειε τοιαύτης θέας.

ΑΦΡ. Ἐγὼ μὲν, ὦ Ζεῦ, εἰ καὶ τὸν Μῶμον αὐτὸν 2 ἐπιστήσειας ἡμῖν δικαστὴν, θάρροῦσα βαδιοῦμαι πρὸς

tis in Gargaro) ipsique dic: Te, Pari, iubet Iuppiter, quandoquidem formosus ipse es, & sapiens in rebus amatoriis, sententia Deabus lata pronuntiare, quae illarum pulcherrima sit: certaminis autem praemium victrix recipiat pomum. Iamque commodum est, ut ipsaemet abeat ad iudicem: equidem plane repudio munus arbitri, ut qui ex aequo vos amem, & si fieri posset, libenter cunctas vicisse videam: hoc porro, ut alia ne dicam, necesse, uni si formae praemium tribuas, pluribus esse in odio. Propterea ipse quidem haud idoneus vobis sum iudex: iuvenis autem hicce Phryx, ad quem adibitis, regiae stirpis est, & Ganymedis istius cognatus; ceterum simplex & montanus: neque illum quis indignum censuerit eiusmodi spectaculo.

Ven. Equidem, o Iuppiter, etiamsi vel Momum ipsum imponas nobis iudicem, confidenter accedam ad formae

τὴν ἐπίδειξιν. τί γὰρ ἂν καὶ μαμήσαιτό μου; χρὴ δὲ καὶ ταύταις ἀρέσκειν τὸν ἄνθρωπον.

ΗΡΑ. Οὐδ' ἡμεῖς, ὦ Ἀφροδίτῃ, δεδίαμεν, οὐδ' ἂν ὁ Ἄρης ὁ σὸς ἐπιτραπῇ τὴν δίαitan, ἀλλὰ δεχόμεθα καὶ τοῦτον, ὅστις ἂν ᾖ, τὸν Πάριν.

ΖΕΥΣ. Ἡ καὶ σοὶ ταῦτα, ὦ θύγατερ, συνδοκεῖ; τί Φῆς; ἀποστρέφῃ, καὶ ἐρυθρίασ; ἔστι μὲν ἰδίον, τὸ αἰδεῖσθαι γε τὰ τοιαῦτα, ὑμῶν τῶν παρβένων· ἐπινεύεις δὲ ὅμως ἅπιτε οὖν, καὶ ὅπως μὴ χαλεπήνητε τῷ δικαστῇ αἱ νενικημέναι, μηδὲ κακὸν ἐντρίψῃσθε τῷ νεανίσκῳ. οἷς γὰρ οἷόν τε ἐπίσης εἶναι καλὰς πάσας.

- 3 ΕΡΜ. Προΐωμεν εὐθὺ τῆς Φρυγίας, ἐγὼ μὲν ἡγούμενος, ὑμεῖς δὲ μὴ βραδέως ἀκολουθεῖτέ μοι· καὶ θάρρεῖτε, οἶδα ἐγὼ τὸν Πάριν, νεανίας ἔστι καλὸς, καὶ τᾶλλα ἐρωτικὸς, καὶ τὰ τοιαῦτα κρίνειν ἱκανώτατος· οὐκ ἂν ἐκεῖνος δικάσειε κακῶς.

9 Καὶ ὅπως) Σχοπεῖτε. V.

ostentationem: quid enim ille mei reprehenderit? attamen oportet illis quoque placere hominem.

Iun. Nec nos, Venus, reformidamus, ne Marti quidem tuo si permiffum fuerit arbitrium; sed accipimus istum, quicumque fit, Parin.

Iup. Tibine, nata, eadem placent? quid ais? faciemne avertis & erubescis? est hoc quidem proprium, ut verecundiores fitis in talibus, vobis virginibus: attamen annuis: abite ergo: at ne quid acerbius indignemini iudici, quae victae eritis, nec malum inferatis iuveni: fieri quippe non potest, ut aequae sitis pulchrae omnes.

Merc. Proficiscamur recta in Phrygiam, ego viae dux, vos autem non lente sequimini me: bonoque estote animo; novi Parin, iuvenis est formosus, praeterea amoris deditus, & ad talia diiudicanda inprimis idoneus; is sane non male ius dixerit.

ΑΦΡ. Τοῦτο μὲν ἅπαν ἀγαθὸν καὶ πρὸς ἐμοῦ λέγεις, τὸ δίκαιον ἡμῖν εἶναι τὸν δικαστὴν· πότῃ δὲ ἀγαμός ἐστιν οὗτος, ἢ καὶ γυνὴ τις αὐτῷ σύνεστιν;

ΕΡΜ. Οὐ παντελῶς ἀγαμός ἐστιν, ὦ Ἀφροδίτη.

ΑΦΡ. Πῶς λέγεις;

ΕΡΜ. Δοκεῖ τις αὐτῷ συνοικεῖν Ἰδαία γυνή, ἱκανή μὲν, ἀγροίκος δὲ, καὶ δεινῶς ὄρειος· ἀλλ' οὐ σφόδρα προσέχειν αὐτῇ ἔαικε. τίνος δ' οὖν ἕνεκα ταῦτα ἐρωτᾷς;

ΑΦΡ. Ἄλλως ἠρόμην.

ΑΘ. Παραπρεσβεύεις, ὦ οὗτος, ἰδίᾳ ταύτῃ κοινο- 4
λογούμενος.

ΕΡΜ. Οὐδέν, ὦ Ἀθηνᾶ, δεινὸν, οὐδὲ καθ' ὑμῶν· ἀλλ' εἵρετό με, εἰ ἀγαμός ὁ Πάρις ἐστίν;

ΑΘ. Ὡς δὴ τί τοῦτο πολυπραγμονοῦσα;

ΕΡΜ. Οὐκ οἶδα. Φησὶ δ' οὖν ὅτι ἄλλως ἐπελθόν, οὐκ ἐξεπότηδες, ἤρετό με.

Ven. Hoc quidem omne bonum atque e re mea narras, nimirum iustum nobis esse iudicem: utrum vero innuptus est, an uxor aliqua cum eo vivit?

Merc. Haud omnino innuptus est, o Venus.

Ven. Quid ais?

Merc. Est cum eo, ut arbitror, Idaea quaedam mulier, com-
moda quidem facie, at rustica, & valde montana: sed non ad-
modum curare illam videtur: quid est autem, cur ista roges?

Ven. Nullo consilio certe rogabam.

Min. Heus tu, iniquum agis legatum, privatim cum ea
sermones communicans.

Merc. Nihil, o Minerva, quod metuas, nec quod vobis
obstet: scilicet rogabat me, innuptusne esset Paris?

Min. Quid ita tandem hoc curiose sciscitata?

Merc. Nescio: ait autem, se, quod casu in mentem ve-
nerat, non de industria rogasse me.

ΑΘ. Τί οὖν ἄγαμός ἐστιν;

ΕΡΜ. Οὐ δοκεῖ.

ΑΘ. Τί δὲ τῶν πολεμικῶν ἐστιν αὐτῷ ἐπιθυμία, καὶ Φιλοδόξος τις, ἢ τὸ πᾶν βουκόλος;

ΕΡΜ. Τὸ μὲν ἀληθές οὐκ ἔχω λέγειν, εικάζειν δὲ χρὴ νέον ὄντα καὶ τούτων ὀρέγεσθαι τυχεῖν, καὶ βούλεσθαι ἂν πρῶτον αὐτὸν εἶναι κατὰ τὰς μάχας.

ΑΦΡ. Ὅρας; οὐδὲν ἐγὼ μέμφομαι, οὐδὲ προσεγκαλῶ σοι τὸ πρὸς ταύτην ἰδίᾳ λαλεῖν. μεμψιμοίρων γὰρ, καὶ οὐκ Ἀφροδίτης τὰ τοιαῦτα.

ΕΡΜ. Καὶ αὕτη σχεδὸν τὰ αὐτά με ἤρετο· διὸ μὴ χαλεπῶς ἔχε, μῆδ' οἴου μειονεκτεῖν, εἴ τι καὶ ταύτη
 5 κατὰ τὸ ἀπλοῦν ἀπεκρινάμην. Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων ἤδη πολὺ προϊόντες ἀπεσπάσαμεν τῶν ἀστέρων, καὶ
 σχεδόν γε κατὰ τὴν Φρυγίαν ἐσμέν. ἐγὼ δὲ καὶ τὴν
 Ἰθὴν ὀρῶ, καὶ τὸ Γάργαρον ὅλον ἀκριβῶς, εἰ δὲ μὴ

Min. Quid ergo? caelebs est?

Merc. Haud putem.

Min. Quid porro? bellicarumne rerum studio tenetur, & gloriae cupidus est, an torus bubulcus?

Merc. Ea de re quid verum sit, haud facile dixerim: nisi quod coniectere licet iuvenem expetere, horum ut sibi facultas fiat, & velle sane se primum esse in proeliis.

Ven. Viden'? nihil ego criminator, neque infimulo te, quod cum ea privatim loquaris: earum enim, quae ad querelas sunt proclives, non Veneris hoc est.

Merc. Haec Minerva eadem fere me rogavit: quare nihil est, quod aegre feras, aut putes deteriore te esse loco, si quid etiam ipsi ita simpliciter respondi. Sed interea, dum sermones caedimus, iam multum progressi longius discessimus a stellis, & circiter ex adverso Phrygiae sumus: quin

ἔξαπατᾶμαι, καὶ αὐτὸν ὑμῶν τὸν δικαστὴν τὸν Πάριν.

HRA. Πού δέ ἐστιν; οὐ γὰρ καί μοι Φαίνεται.

ERM. Ταύτη, ᾧ Ἦρα, πρὸς τὰ λαῖα σκόπει, μὴ πρὸς ἄκρῳ τῷ ὄρει, παρὰ δὲ τὴν πλευράν, οὗ τὸ ἀντρον καὶ τὴν ἀγέλην ὁρᾷς.

HRA. Ἄλλ' οὐχ ὁρῶ τὴν ἀγέλην.

ERM. Τί Φῆς; οὐχ ὁρᾷς βοῖδια κατὰ τὸν ἐμὸν οὐ-
τωσί δάκτυλον ἐκ μέσων τῶν πετρῶν προερχόμενα, καί
τινα ἐκ τοῦ σκοπέλου καταβέοντα, καλαύροπα ἔχοντα,
καὶ ἀνείργοντα μὴ πρόσω διασκίδνασθαι τὴν ἀγέλην;

HRA. Ὅρῳ νῦν, εἴ γε ἐκεῖνός ἐστιν.

ERM. Ἄλλ' ἐκεῖνος. ἐπειδὴ δὲ πλησίον ἐσμὲν ἐπὶ
τῆς γῆς, εἰ δοκεῖ, καταστάντες βαδίζωμεν, ἵνα μὴ δια-
ταράζωμεν αὐτὸν ἄνωθεν ἐξ ἀφανοῦς καθιπτάμενοι.

HRA. Εὖ λέγεις, καὶ οὕτω ποιῶμεν. ἐπεὶ δὲ κατα-

9 Καλαύροπα) Καλάβροψ ἐστὶ ὑπίσκαμπος, ἣν ἀφιάσιν ἐπὶ τὰ τῆς
ποιμενικῆς ῥάβδος, μικρὸν ἐκατέρωθεν ἀγέλης ἀποσχιρτᾶντα. V.

etiam Idam video, Gargarumque totum accurate; & ni
fallor, ipsum vestrum iudicem Paridem.

Iun. Ubi vero est? necdum enim mihi apparet.

Merc. Illac, Iuno, ad sinistrum respice; non ad summum
montem, sed iuxta latus, ubi antrum & gregem vides.

Iun. Atqui non video gregem.

Merc. Quid ais? non tu vides vacculas ad hocce fere
digiti mei indicium ex mediis rupibus prodeuntes, & quen-
dam ex scopulo decurrentem, qui pedum habeat, & re-
pellat, ne protenus dissipetur armentum?

Iun. Video nunc, siquidem is est.

Merc. Is adeo ipse. Quoniam vero prope sumus, in ter-
ra, si videretur, positis vestigiis incedamus, ne conturbemus
eum desuper ex improvise devolantes.

Iun. Commode dicis; atque ita faciamus. Quandoqui-

βεβήκαμεν, ὥρα σοι, ὦ Ἀφροδίτη, προΐναι, καὶ ἡγεῖσθαι ἡμῖν τῆς ὁδοῦ· σὺ γὰρ ὡς τὸ εἶκος, ἔμπειρος εἶ τοῦ χωρίου, πολλάκις, ὡς λόγος, κατελθοῦσα πρὸς Ἀγχισίην.

ΑΦΡ. Οὐ σφόδρα, ὦ Ἥρα, τούτοις ἄχθομαι τοῖς σκώμασιν.

- 6 ΕΡΜ. Ἄλλ' οὖν ἐγὼ ὑμῖν ἡγήσομαι· καὶ γὰρ αὐτὸς ἐνδιέτριψα τῇ Ἰδῇ, ὅπότε ὁ Ζεὺς ἤρα τοῦ μεираκίου τοῦ Φρυγὸς, καὶ πολλάκις δεῦρο ἦλθον ὑπ' ἐκείνου καταπεμφθεὶς εἰς ἐπισκοπὴν τοῦ παιδός. καὶ ὅπότε ἤδη ἐν τῷ αἰτῷ ἦν, συμπαριπτάμην αὐτῷ, καὶ συνεκύβιζον τὸν καλόν. καὶ εἰ γε μέμνημαι, ἀπὸ ταυτησὶ τῆς πέτρας αὐτὸν ἀνῆρπασεν. ὁ μὲν γὰρ τότε ἔτυχε συρίζων πρὸς τὸ ποίμνιον· καταπτάμενος δὲ ἔπισθεν αὐτοῦ ὁ Ζεὺς, κούφως μάλα τοῖς ὄνυξι περιβαλὼν, καὶ τῷ στόματι τὴν ἐπὶ τῇ κεφαλῇ τιάραν δακῶν, ἀνέφερε τὸν παῖδα τε-

dem autem degressi fumus, tui iam muneris, Venus, praeire teque ducem praebere nobis viae: etenim te par est peritam esse loci, quae saepe, ut fama fert, descenderis ad Anchisen.

Ven. Non admodum, Iuno, istis commoveor cavillationibus tuis.

Merc. Atque ego adeo vobis viam monstrabo: etenim ipse non raro commoratus sum in Ida, quando Iuppiter amabat adolescentulum Phrygem: tum saepiuscule huc veni, ab eo demissus ad inviscendum puerum: cumque iam ab aquila veheretur, iuxta simul volabam, allevabamque pulchellum: quin, si quidem memini, ab ista rupe illum furripuit: hic tum forte fistula ludebat ad gregem; devolans autem pone eum Iuppiter valde leviter unguibus amplexus, & oris, quam in capite gerebat, tiaram morsu prehensens tollebat puerum turbatum, cerviceque reflexa

ταραγμένον, καὶ τῷ τραχήλῳ ἀπεστραμμένῳ ἐς αὐτὸν ἀποβλέποντα. τότε οὖν ἐγὼ τὴν σύριγγα ἔλαβον· ἀποβελήκει γὰρ αὐτὴν ὑπὸ τοῦ δέους. ἀλλὰ γὰρ ὁ διαιτητὴς οὐτοσὶ πλησίον, ὥστε προσεῖπωμεν αὐτόν. Χαῖ- 7
ρε, ὦ βουκόλε.

ΠΑΡ. Νῆ καὶ σύ γε, ὦ νεανίσκε· τίς δὲ ὢν δεῦρο ἀΦῖξαι πρὸς ἡμᾶς; ἢ τίνας ταύτας ἄγεις τὰς γυναῖκας; οὐ γὰρ ἐπιτήδεια ὀρεοπολεῖν, οὕτω γε οὔσαι καλαί.

ΕΡΜ. Ἄλλ' οὐ γυναῖκες εἰσίν. Ἦσαν δὲ, ὦ Πάρι, καὶ Ἀθηναί, καὶ Ἀφροδίτην ὄρας, καὶ μὲν τὸν Ἑρμῆν ἀπέστειλεν ὁ Ζεὺς. ἀλλὰ τί τρέμεις, καὶ ὠχρίᾳς; καὶ μὴ δέδιθι· χαλεπὸν γὰρ οὐδέν· κελεύει δὲ σε δίκαστὴν γενέσθαι τοῦ κάλλους αὐτῶν· ἐπειδὴ γάρ, Φησι, καλὸς τε αὐτὸς εἶ, καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικά, σοὶ τὴν γνῶσιν ἐπιτρέπω· τοῦ δ' ἀγῶνος τὸ ἄθλον εἴσῃ ἀναγνούς τὸ μῆλον.

ΠΑΡ. Φέρ', ἴδω τί καὶ βούλεται· Ἡ ΚΑΛΗ, Φησί,

3 Ὁ Διαιτητὴς) Χαρίς Δικαστηρίου κριτής. G.

in ipsum respicientem: tunc ego fistulam tuli; abiecerat eam prae timore. At enim arbiter hicce prope adest: quare alloquamur eum. Salve, boum pastor.

Par. Et tu fane, iuvenis: quis autem huc advenisti ad nos? aut quas istas ducis mulieres? haud enim ita factae, ut montes frequentent, quae tam egregia sint forma.

Merc. Multum abest, ut sint mulieres. Iunonem, Pari, Minervam & Venerem intueris, meque Mercurium misit Iuppiter. At quid trepidas & palles? quin tu omnem metum pone: incommodi nihil est. Iubet autem te Iuppiter, iudicem fieri harum pulchritudinis: quandoquidem enim, inquit, & ipse formosus es, & doctus rebus amatoriis, tibi notionem permitto: certaminis autem praemium scies, ubi legeris hoc pomum.

Par. Cedo, videam, quid tandem velit: FORMA PRAE-

ΛΑΒΕΤΩ. πῶς ἂν οὖν, ὦ δέσποτα Ἑρμῆ, δυνήσείην ἐγὼ
 θνητὸς αὐτὸς, καὶ ἄγροικος ὢν, δικαστὴς γενέσθαι
 παραδόξου θέας, καὶ μείζονος, ἢ κατὰ βουκόλον; τὰ
 γὰρ τοιαῦτα κρίνειν, τῶν ἀβρῶν μᾶλλον, καὶ ἀστικῶν
 τὸ δ' ἐμὸν, αἶγα μὲν αἶγος ὅποτέρᾳ ἢ καλλίαν, καὶ
 δάμαλιν ἑλλης δαμάλεως, τάχ' ἂν δικάσαιμι κατὰ
 8 τὴν τέχνην. Αὗται δὲ πᾶσαι τε ὁμοίως καλαί, καὶ οὐκ
 οἶδ' ὅπως ἂν τις ἀπὸ τῆς ἑτέρας ἐπὶ τὴν ἑτέραν μεταγά-
 γοι τὴν ὄψιν ἀποσπάσας· οὐ γὰρ ἐβέλει ἀφίστασθαι
 ῥαδίως, ἀλλ' ἔνθα ἂν ἀπερείσῃ τοπρῶτον, τούτου ἔχεται,
 καὶ τὸ παρὸν ἐπαινεῖ· κἂν ἐπ' ἄλλο μεταβῇ, καὶ κείνο
 καλὸν ὄρᾳ, καὶ παραμένει, καὶ ὑπὸ τῶν πλησίον παρα-
 λαμβανέται· καὶ ὅλως περικέχυταί μοι τὸ κάλλος αὐ-
 τῶν, καὶ ὅλον περιείληφέν με, καὶ ἄχθομαι, ὅτι μὴ καὶ
 αὐτὸς, ὥσπερ ὁ Ἄργος, ὅλω βλέπειν δύναμαι τῷ σώ-
 ματι. δοκῶ δ' ἂν μοι καλῶς δικάσαι, πᾶσαις ἀποδοῦς

STANS, ait, ACCIPIAT. At quomodo, domine Mercuri, pos-
 sim ego mortalis omnino, & rusticus, iudicem agere ad-
 mirandi spectaculi, maiorisque, quam ut bubulco conve-
 niat? haec enim talia diiudicare delicatulorum potius & ur-
 banorum hominum: de me autem, quae capella capellam
 forma praestet, item iuvenca iuencam aliam, id quidem
 forte iudicaverim ex arte. Hae vero omnes perinde pul-
 chrae, & fane nescio, quo pacto ab una quis ad alteram
 traducat visum abstractum: non enim vult absistere facile;
 sed ubi se defixerit primum, in eo haeret, illudque praefens
 probat: quod si ad aliud transferit, id aequè pulchrum vi-
 det, atque immoratur, & a proximis abripitur: atque ad-
 eo, ne longum faciam, circumfusa mihi est forma earum,
 totumque me occupavit: indignor equidem, quod, quem-
 admodum Argus, toto videre nequeam corpore. Videar
 ergo mihi recte iudicaturus, omnibus si tribuam pomum.

τὸ μῆλον· καὶ γὰρ αὖ καὶ τόδε, ταύτην μὲν εἶναι συμβέβηκε τοῦ Διὸς ἀδελφὴν, καὶ γυναῖκα· ταύτας δὲ, θυγατέρας· πῶς οὖν οὐ χαλεπὴ καὶ οὕτως ἡ κρίσις;

ERM. Οὐκ οἶδα· πλὴν οὐχ οἷόν τε ἀναδύναι πρὸς τοῦ Διὸς κεκελευσμένον.

ΠΑΡ. Ἐν τούτῳ, ὦ Ἑρμῆ, πείσαι αὐτάς, μὴ χαλεπῶς ἔχειν μοι τὰς δύο τὰς νενικημέναις, ἀλλὰ μόνων τῶν ὀφθαλμῶν ἡγεῖσθαι τὴν διαμαρτίαν.

ERM. Οὕτω φασὶ ποιήσῃν· ὥρα δὲ σοι ἤδη περαίνειν τὴν κρίσιν.

ΠΑΡ. Πειρασόμεθα· τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις; ἐκεῖνο δὲ πρῶτον εἶδέναι βούλομαι, πότερα ἐξαρκέσει σκοπεῖν αὐτάς ὥς ἔχουσιν, ἢ καὶ ἀποδύσαι δεήσει πρὸς τὸ ἀκριβὲς τῆς ἐξετάσεως;

ERM. Τοῦτο μὲν σὺν ἂν εἴη τοῦ δικαστοῦ· καὶ πρόσ-
ταττε ὅπη καὶ θέλεις.

Huc porro accedit, haec ut sit Iovis soror & coniux, illae filiae: quī ergo non ardua sit hoc etiam nomine pronuntiatio?

Merc. Haud scio: attamen fieri non potest, ut subterfugas a Iove iussus.

Par. Unicum illud, Mercuri, fac sibi persuadeant, ut ne infensae sint in me, quae inferiores discesserint ambae, sed solum oculorum hunc esse putent errorem.

Merc. Ita aiunt se facturās: curandum tibi nunc, ut peragas iudicium.

Par. Conabimur quidem: quid enim quis faciat? Illud autem primum scire volo, utrum satis erit spectare illas, sicut sunt, an insuper exuere oportebit, ut explore examen habeatur?

Merc. Id quidem erit tua iudicis in manu: impera, qua fieri velis.

ΠΑΡ. Ὅπη καὶ θέλω; γυμνάς ἰδεῖν βούλομαι.

ΕΡΜ. Ἀποδύτε, ὦ αὐταί· σὺ δ' ἐπισκόπει· ἐγὼ δ' ὡπαιοστράτην.

10 ΑΦΡ. Καλῶς, ὦ Πάρι· καὶ πρώτη γε ἀποδύσομαι, ὅπως μάθῃς ὅτι μὴ μόνας ἔχω τὰς ὠλένας λευκάς, μηδὲ τῷ βροῦπις εἶναι μέγα σπονῶ, ἐπίσης δέ εἰμι πᾶσα καὶ ὁμοίως καλή.

ΑΘ. Μὴ πρότερον αὐτὴν ἀποδύσῃς, ὦ Πάρι, πρὶν ἂν τὸν κεστόν ἀποβῇται, (σαρμακίς γάρ ἐστι) μή σε καταγοητεύσῃ δι' αὐτοῦ· καίτοι γε ἔχῃν μὴδ' οὕτω κεκαλλωπισμένην παρῆναι, μηδὲ τοσαῦτα ἐντετριμμένην χρώματα, καθάπερ ὡς ἀληθῶς ἐταῖράν τινα, ἀλλὰ γυμνὸν τὸ κάλλος ἐπιδεικνύειν.

ΠΑΡ. Εὖ λέγουσι τὸ περὶ τοῦ κεστοῦ· καὶ ἀπόβου.

ΑΦΡ. Τί σὺν οὐχὶ καὶ σὺ Ἀθήνῃ τὴν κόρυν ἀφελοῦσα, ψιλὴν τὴν κεφαλὴν ἐπιδεικνύεις, ἀλλ' ἐπισιείεις τὸν λόφον, καὶ τὸν δικαστὴν φοβεῖς; ἢ δέδιας μή σοι

Par. Qua velim? nudas intueri volo.

Merc. Vos, exuite vestes: tu inspice: ecce me aversum.

Ven. Optime, Pari: equidem prima vestes ponam, ut discas, me non solas habere ulnas candidas, neque eo, quod grandes mihi sint oculi, efferri: namque aequaliter sum tota, & similem in modum pulchra.

Min. Ne prius illa se exuerit, o Pari, quam cestum deponuerit, (est enim venefica) ne te fascinet eius ope: quin etiam haud oportebat ita exornatam adesse, neque tot fuscata pigmentis, quasi revera meretricem quandam, sed nudam formam exhibere.

Par. Recte monent de cestis: atque ergo deponere.

Ven. Quid igitur nec tu, Minerva, galea detracta nudum caput ostendis, sed quatis cristas, ac iudicem territas? num metus est, ne tibi arguatur nihilque ad formam con-

ἐλέγχεται τὸ γλαυκὸν τῶν ὀμμάτων ἄνευ τοῦ φοβε-
ροῦ βλέπόντων;

ΑΘ. Ἴδού σοι ἡ κόρυς αὕτη ἀφήρηται.

ΑΦΡ. Ἴδού σοι καὶ ὁ κεστός.

ΗΡΑ. Ἄλλ' ἀποδυσώμεθα.

ΠΑΡ. ὦ Ζεῦ τεράστιε τῆς θεάς, τοῦ κάλλους, II Junon. c. l
τῆς ἡδονῆς; οἶα μὲν ἡ παρθένος; ὥς δὲ βασιλικὸν αὕτη
καὶ σεμνὸν ἀπολάμπει, καὶ ἀληθῶς ἄξιον τοῦ Διός;
ὥς δὲ ὄρα ἡδὲ ἡδέως; καὶ γλαφυρόν τι καὶ προσαγω-
γὸν ἐμειδίασεν· ἀλλ' ἡδὴ μὲν ἅλῃς ἔχω τῆς εὐδαιμονίας·
εἰ δοκεῖ δέ, καὶ ἰδίᾳ καθ' ἐκάστην ἐπιδεῖν βούλομαι,
ὥς νῦν γε ἀμφίβολός εἰμι, καὶ οὐκ οἶδα πρὸς ὅ, τι
καὶ ἀποβλέψω, πάντη τὰς ὀφείας περισπώμενος.

ΑΦΡ. Οὕτω ποιῶμεν.

ΠΑΡ. Ἀπιτε οὖν αἱ δύο. σὺ δὲ, ὦ Ἥρα, περίμενε.

ΗΡΑ. Περιμένω. καὶ πειδάν με ἀκριβῶς ἰδῆς, ὥρα

ferat caesium illud oculorum, si absque illo galeae terro-
re spectetur?

Min. Ecce tibi, cassis haec est demta.

Ven. Ecce tibi, cestus quoque.

Iun. At exuamur.

Par. Iuppiter prodigialis! quod spectaculum, quae for-
ma, quanta voluptas! qualis haec virgo! quam regium
ista & verendum resplendet, vereque dignum Iove! haec
autem ut suaviter inquetur! immo etiam festivum quiddam,
atque illecebrosum subrisit. Iamque ego quod fatis est ha-
beo felicitatis. At, si placet, seorsum singulas etiam inspicere
volo: nam nunc quidem ambiguus haereo, nec scio, quo
potissimum oculos convertam quaquaversum visu distracto.

Ven. Ita faciamus.

Par. Recedite ergo vos ambae: tu, Iuno, resta.

Iun. Resto: verum postquam me diligenter inspexeris,

σοι καὶ τᾶλλα ἤδη σκοπεῖν, εἰ καλὰ σοι καὶ τὰ δῶρα τῆς ψήφου τῆς ἐμῆς. ἦν γάρ με, ὦ Πάρι, δικάσης εἶναι καλὴν, ἀπάσης ἔση τῆς Ἀσίας δεσπότης.

ΠΑΡ. Οὐκ ἐπὶ δώροις μὲν τὰ ἡμέτερα' πλὴν ἀλλ' 12 ἄπιθι, πεπράζεται γὰρ ἄπερ ἂν δοκῇ. Σὺ δὲ πρόσθι, Ἀθηνᾶ.

ΑΘ. Παρέστηκά σοι. κατὰ ἦν με, ὦ Πάρι, δικάσης καλὴν, οὔποτε ἥττων ἄπει ἐκ μάχης, ἀλλ' αἰὲ κρατῶν' πολεμιστὴν γὰρ σε, καὶ νικηφόρον ἀπεργάσομαι.

ΠΑΡ. Οὐδέν, Ἀθηνᾶ, δεῖ μοι πολέμου καὶ μάχης· εἰρήνη γὰρ, ὡς ὄρας, ταυῦν ἐπέχει τὴν Φρυγίαν τε καὶ Λυδίαν, καὶ ἀπολέμητος ἡμῖν ἡ τοῦ πατρὸς ἀρχή· θάρρει δὲ, οὐ μειονεκτήσεις γὰρ, καὶ μὴ ἐπὶ δώροις δικάζωμεν· ἀλλ' ἐνδύθι ἤδη, καὶ ἐπίθου τὴν κόρυν, ἱκανῶς γὰρ εἶδον τὴν Ἀφροδίτην παρῆναι καιρός.

hoc aliud etiam tibi atque etiam est considerandum, an placeant tibi dona, quae praemium tribuam calculi pro me lati. Siquidem me, Pari, iudicaveris esse forma praestantem, univ ersae eris Asiae dominus.

Par. Non donorum spe nostra constant: iamque recede: fi-ent in hac lite finienda, quae videbuntur. Accede tu, Minerva.

Min. Adsum tibi: at hoc, quaeso; si me, Pari, pronuntiaris formosam, nunquam inferior abibis ex pugna, sed perpetuo victor: bellatorem enim te, & victorias reportantem reddam.

Par. Nihil, Minerva, opus mihi est bello ac pugna; nam pax, uti vides, nunc quidem obtinet Phrygiam & Lydiam, belloque nullo infestatur patris imperium. At bono esto animo: nequaquam ius tuum imminuetur, etiam-si donorum spes nos iudices minime commoveat. Sed in-due iam vestes, atque impone galeam; satis enim vidi. Ve-nerem adesse tempus.

ΑΦΡ. Αὐτή σοι ἐγὼ πλησίον, καὶ σκόπει καθ' ἐν 13 αὐτῇ
 ἀκροβῶς, μὴδὲν παρατρέχων· ἀλλ' ἐνδιατρίβων ἐκάστῃ
 τῶν μελῶν. εἰ δὲ θέλεις, ὦ καλὲ, καὶ τὰδε μου ἄκου-
 σον· ἐγὼ γὰρ πάλαι ὀρώσά σε νέον ὄντα, καὶ καλόν,
 ὁποῖον οὐκ οἶδα εἰ τίνα ἕτερον ἢ Φρυγία τρέφει, μακα-
 ρίζω μὲν τοῦ κάλλους, αἰτιῶμαι δὲ τὸ μὴ ἀπολιπόντα.
 τοὺς σκοπέλους, καὶ ταυτασὶ τὰς πέτρας, κατ' ἄστυ
 ζῆν, ἀλλὰ διαφθείρειν τὸ κάλλος ἐν ἐρημίᾳ· τί μὲν γὰρ
 σὺ ἀπολαύσεις τῶν ὀρῶν; τί δ' αὖ ἀπόναιντο τοῦ σοῦ
 κάλλους αἱ βόες; ἔπρεπε δὲ ἤδη σοι γεγαμηκέναι, μὴ
 μὲν τοι ἄγροικόν τινα καὶ χωρίτιν, οἷαι κατὰ τὴν Ἰδην
 αἱ γυναῖκες, ἀλλὰ τινα ἐκ τῆς Ἑλλάδος, ἢ Ἀργόθεν,
 ἢ ἐκ Κορίνθου, ἢ Λάκαιναν, οἷά περ ἡ Ἑλένη ἐστὶ, νέα,
 καὶ καλὴ, καὶ κατ' οὐδὲν ἐλάττων ἐμοῦ, καὶ τὸ δὴ μέ-
 γιστον, ἐρωτικὴ. ἐκείνη γὰρ εἰ καὶ μόνον θεάσαιτό σε,
 εὖ οἶδ' ἐγὼ, πάντα ἀπολιπούσα, καὶ παρασχούσα

Ven. En adsum prope: quin tu specta singulas partes cu-
 rate, nihil praetercurrans, verum immoratus unicuique
 membrorum. Si lubet autem, formosè, & isthaec ex me
 audi. Ego fane iam dudum, cum te viderem iuvenem &
 pulchrum, qualem haud scio an alium Phrygia nutriet,
 beatum te praedico ob formae decus; id autem incuso,
 quod non, relictis scopulis istisque rupibus, in urbe vivas,
 sed corrumpas formam in solitudine: quem enim tu fru-
 ctum capias ex montibus? quidve iuvet honesta species tua
 boves? par fuerat iam te nuptias iniisse, non quidem agre-
 stis alicuius ac rusticae, quales per Idam sunt mulieres,
 sed cuiusdam ex Graecia, aut Argis, aut Corintho, vel La-
 caenae, qualis Helene, aetate integra, pulchra, nullaque
 parte inferior me, quodque maximum est, amatoriae ne-
 quitiae perita. Haec, si te tantummodo adspexerit, omni-
 bus relictis, seque in tuam potestatem dedita, sequetur, &

ἑαυτὴν ἐκδοτον, ἔψεται, καὶ συνοικήσει. πάντως δὲ καὶ σὺ ἀκήκοάς τι περὶ αὐτῆς.

ΠΑΡ. Οὐδὲν, ὦ Ἀφροδίτη· νῦν δὲ ἡδέως ἀν' ἀκούσαιμί σου, τὰ πάντα διηγουμένης.

14 ΑΦΡ. Αὕτη θυγάτηρ μὲν ἐστὶ Λήδας, ἐκείνης τῆς καλῆς, ἐφ' ἣν ὁ Ζεὺς κατέπτη κύκνος γενόμενος.

ΠΑΡ. Ποία δέ τις τὴν ὄψιν;

ΑΦΡ. Λευκὴ μὲν, οἷαν εἰκὸς ἐκ κύκνου γεγεννημένην· ἀπαλὴ δὲ, ὡς ἐν ὧν τραφεῖσα, γυμνάς τὰ πολλὰ, καὶ παλαιστικὴ καὶ οὕτω δὴ τι περισπούδαστος, ὥστε καὶ πόλεμον ἀμφ' αὐτῇ γενέσθαι, τοῦ Θησέως ἄωρον ἔτι ἀρπάσαντος. οὐ μὲν ἄλλ' ἐπειδὴ περ εἰς ἀκμὴν κατέστη, πάντες οἱ ἀρίστοι τῶν Ἀχαιῶν ἐπὶ τὴν μνηστεῖαν ἀπήντησαν, προεκρίθη δὲ Μενέλαος τοῦ Πελοπιδῶν γένους· εἰ δὲ θέλεις, ἐγὼ σοι καταπράξομαι τὸν γάμον.

ΠΑΡ. Πῶς Φῆς; τὸν τῆς γεγαμημένης;

una tecum habitabit. Omnino autem fieri non potest, quin inaudiveris aliquid de ea.

Par. Nihil quidquam, o Venus: at nunc perlibenter audiverim ex te cuncta denarrante.

Ven. Est filia Ledaë, illius formosae, ad quam Iuppiter devolvavit in cycnum mutatus.

Par. Qualinam facie?

Ven. Candida, qualem decet esse ex cycno natam: tum mollis, ut in ovo nutrita: nuda plerumque luctae & palaestrae dedita: quin tanto studio expetita, ut bellum etiam propter eam exstiterit, Theseo immaturam adhuc rapiente. Enimvero postquam ad florem aetatis pervenit, omnes Achivorum principes ad illam sibi despondendam conveniunt: praelatus est Menelaus ex Pelopidarum gente. Si tu velis, ego tibi perficiam has nuptias.

Par. Quid ais? nuptias iam nuptae?

ἡ δὲ ὡς ἐστὶ
Τῇ οὐδ. ὡς ἐστὶ.

ΑΦΡ. Νέος εἶ συ, καὶ ἄγροικος· ἐγὼ δὲ οἶδα ὡς χρὴ τὰ τοιαῦτα δοῶν.

ΠΑΡ. Πῶς; ἐθέλω γὰρ καὶ αὐτὸς εἰδέναι.

ΑΦΡ. Σὺ μὲν ἀποδημήσεις ὡς ἐπὶ Θέαν δὴ τῆς Ἑλ- 15
λάδος, καίπειδαν ἀφίκη ἐς τὴν Λακεδαίμονα, ὄψεται
σε ἡ Ἑλένη· τούτεῦθεν δὲ ἐμὸν ἂν εἴη τὸ ἔργον, ὅπως
ἐρασθήσεταιί σου, καὶ ἀκολουθήσει.

ΠΑΡ. Τοῦτ' αὐτὸ καὶ ἄπιστον εἶναι μοι δοκεῖ, τὸ
ἀπολιπῶσαν τὸν ἄνδρα, ἐβελῆσαι βαρβάρῳ καὶ ξένῳ
συνεκπλεῦσαι.

ΑΦΡ. Θάρρει τούτου γε ἔνεκα. παῖδε γάρ μοι ἐστὸν
δύω καλῶ, Ἴμερος καὶ Ἔρως· τούτω σοι παραδώσω
ἡγεμόνε τῆς ὁδοῦ γενησομένῳ. καὶ ὁ μὲν Ἔρως, ὅλως
παρελθὼν ἐς αὐτὴν, ἀναγκάσει τὴν γυναῖκα ἐραῖν· ὁ δ'
Ἴμερος αὐτῷ σοι περιχυθεὶς, τοῦτ' ὅπερ ἐστίν, ἡμερόν
τε θήσει, καὶ ἐράσμιον· καὶ αὐτὴ δὲ συμπαραῶσα δεί-

Ven. Scilicet iuvenis es rudis & rusticus: ego quippe novi, ut conveniat ista facere.

Par. At quomodo? etenim velim & ipse scire.

Ven. Tu quidem peregrinaberis ad lustrandam nimirum Graeciam: tum ubi perveneris Lacedaemonem, videbit te Helena: exinde iam mearum fuerit partium curare, ut amore capta te sectetur.

Par. Id ipsum incredibile esse mihi videtur, ut, deserto marito, animum inducat, cum homine barbaro & peregrino navigationi se dare.

Ven. Bonum animum habe istius quidem rei causa: nati mihi sunt duo, pulcherrima forma, Himerus & Eros: utroque tibi tradam duces viae futuros. Et Cupido quidem se totum insinuabit in eam, cogetque mulierem amare: Himerus autem tibi et ipsi circumfusus, quod scilicet ipse est, desiderabilem te faciet atque amabilem. Egomet

σομαι καὶ τῶν Χαρίτων ἀκολουθεῖν· καὶ οὕτως ἅπαν-
τες αὐτὴν ἀναπέισομεν.

ΠΑΡ. Ὅπως μὲν ταῦτα χωρήσει, ἄδηλον, ὧς Ἀφρο-
δίτῃ· πλὴν ἐρῶ γε ἤδη τῆς Ἑλένης, καὶ οὐκ οἶδ' ὅπως
καὶ ὁρᾶν αὐτὴν οἶμαι, καὶ πλέω εὐθὺ τῆς Ἑλλάδος,
καὶ τῇ Σπάρτῃ ἐπιδημῶ, καὶ ἐπάνειμι ἔχων τὴν γυ-
ναῖκα, καὶ ἄχθομαι, ὅτι μὴ πάντα ταῦτα ἤδη ποιῶ.

16 ΑΦΡ. Μὴ πρότερον ἐρασθῆς, ὦ Πάρι, πρὶν ἐμὲ τὴν
προμνήστριαν· καὶ νυμφαγωγόν, ἀμείψασθαι τῇ κρί-
σει. πρέπει γὰρ καὶ με νικηφόρον ὑμῖν συμπαρεῖναι, καὶ
ἐορτάζειν ἅμα καὶ τοὺς γάμους καὶ τὰ ἐπινίκια. πάν-
τα γὰρ ἔνεστί σοι, τὸν ἔρωτα, τὸ κάλλος, τὸν γάμον
τούτου τοῦ μήλου πρίασθαι.

ΠΑΡ. Δέδοικα μὴ μου ἀμελήσεις μετὰ τὴν κρίσιν.

ΑΦΡ. Βούλει ἐπομόσωμαι;

10 Κλέμει κανφόρον) Φιλόχορος
ἐν Β' Ἀτθίδος φησὶν, ὡς, Ἐριχθό-
νιου βασιλεύοντος, πρῶτον κατεστη-
σαν αἱ ἐν ἀξιώματι παρβίνοι φέρειν

τὰ κανᾶ τῇ Θείᾳ, ἐφ' οἷς ἐπέκειτο
τὰ πρὸς τὴν θυσίαν τοῖς τε Πανα-
θηναίοις καὶ ταῖς ἄλλαις πομ-
παῖς. V.

etiam una adero, ac rogabo Gratias, ut nos comitentur:
atque ita omnes certe Helenam permovēbimus.

Par. Quorsum ista evadent, non liquet, Venus: attamen amo iam Helenam, & nescio quo pacto videre illam mihi videor, & navigo recta in Graeciam, redeoque compos mulieris, idque me male habet, quod nondum haec omnia facio.

Ven. At tu ne prius ames, Pari, quam mihi conciliatrici & pronubae gratiam retuleris sententia secundum me data: decet enim me victricem vobis una adesse; ac festum agere simul nuptiarum & victoriae meae: omnia quippe licet tibi, amorem, formam & nuptias pro isto pomo comparare.

Par. Metuo, ne me negligas post iudicium.

Ven. Vin' iusiurandum interponam?

ΠΑΡ. Μηδαμῶς, ἀλλ' ὑπόσχου πάλιν.

ΑΦΡ. Ὑπισχνούμαι δὴ σοι τὴν Ἑλένην παραδώσειν γυναῖκα, καὶ ἀκολουθήσειν γε ἐπ' αὐτήν, καὶ ἀφίξεσθαι παρ' ὑμᾶς εἰς τὴν Ἴλιον καὶ αὐτὴ παρέσομαι, καὶ συμπράξω τὰ πάντα.

ΠΑΡ. Καὶ τὸν Ἑρωτα, καὶ τὸν Ἴμερον, καὶ τὰς Χάριτας ἄξεις;

ΑΦΡ. Θάρρει, καὶ τὸν Πόθον καὶ τὸν Ὑμέναιον πρὸς τούτοις παραλήψομαι.

ΠΑΡ. Οὐκοῦν ἐπὶ τούτοις δίδωμι τὸ μῆλον, ἐπὶ τούτοις λάμβανε.

Par. Neutiquam: sed promitte denuo.

Ven. Recipio enimvero tibi Helenam me tradituram esse uxorem, eamque porro te secuturam esse, atque Ilium ad vos profecturam: ipsa ego adero, & adiutrix ero ad haec omnia.

Par. Etiam Amorem & Himerum & Gratias adduces?

Ven. Ne dubira: Pothum & Hymenaeum insuper assumam.

Par. Quin ergo ea conditione ut trado tibi pomum, sic tu accipe.

XXI.

ΑΡΕΩΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

ΑΡ. ἮΚΟΥΣΑΣ, ὦ Ἑρμῇ, οἷα ἠπέιλησεν ἡμῖν ὁ Ἰ Ζεὺς, ὡς ὑπεροπτικὰ καὶ ἀπίθανα; ἣν ἐβελήσω, Φησὶν, ἐγὼ μὲν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ σείραν καθήσω, ὑμεῖς δ'

MARTIS ET MERCURII.

Mars. AUDISTIN', o Mercuri, qualia minitatus sit nobis Iuppiter, quam superba & absurda? Si voluero, inquit, ego ex coelo catenam demittam: vos inde suspensi

ἢν ἀποκρεμασθέντες κατασπῶν βιάξῃσθέ με, μάτην
 πονήσετε· οὐ γὰρ δὴ καβελκύσετε. εἰ δὲ ἐγὼ θελήσαιμι
 ἀνελκύσαι, οὐ μόνον ὑμᾶς, ἀλλὰ καὶ τὴν γῆν ἅμα,
 καὶ τὴν θάλασσαν συναρτήσας μετεωρίῳ. καὶ τᾶλλα
 ὅσα καὶ σὺ ἀκήκοας. ἐγὼ δὲ, ὅτι μὲν καθ' ἑν' ἀπάν-
 των ἀμείνων καὶ ἰσχυρότερός ἐστιν, οὐκ ἂν ἀρνηθεῖν·
 ὁμοῦ δὲ τῶν τοσούτων ὑπερφέρειν ὥς μὴ καταβαρῆσειν
 αὐτόν, καὶ τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν προσλάβω-
 μεν, οὐκ ἂν πεισθεῖην.

- 2 EPM. Εὐφήμει, ὦ Ἄρες. οὐ γὰρ ἀσφαλὲς λέγειν τὰ
 τοιαῦτα, μὴ καὶ τι κακὸν ἀπολαύσωμεν τῆς Φλυαρίας.

AP. Οἶε γὰρ με πρὸς πάντας ἂν ταῦτα εἰπεῖν,
 οὐχὶ δὲ πρὸς μόνον σέ, ὃν ἔχεμυθεῖν ἠπιστάμην; ὃ γοῦν
 μάλιστα γελοῖον ἔδοξε μοι ἀκούοντι μεταξὺ τῆς ἀπει-
 λῆς, οὐκ ἂν δυναίμην σιωπῆσαι πρὸς σέ. μέμνημαι γὰρ
 οὐ πρὸ πολλοῦ, ὅποτε ὁ Ποσειδῶν, καὶ ἡ Ἥρα, καὶ

si detrahare me magna vi contenderitis, frustra laborabi-
 tis; non enim profecto detraxeritis. Ego contra si volue-
 ro sursum attrahere, non vos solum, sed & terram simul
 ac mare adducta in sublime tollam: & cetera, quaecun-
 que ipsemet audivisti. Ego autem, si singulos compares,
 omnibus fortiolem esse & validiorem, infitias non iverim:
 sed una iunctis tot Diis superiorem esse, ut pondere no-
 stro ne deducere quidem eum valeamus, etsi terram & pon-
 tum assumferimus, haud sane mihi persuaserim.

Merc. Bona verba, Mars: non enim tutum eloqui talia,
 ne quid etiam mali redundet ad nos ab ista garrulitate.

Mars. Num tu putas ad omnes me promiscue haec di-
 cturum, non tibi soli, quem linguae temperare posse no-
 veram? Quod igitur ridiculum maxime visum fuit mihi
 audienti inter illas minas, non possim reticere ad te: me-
 mini equidem non ita diu, quando Neptunus, & Iuno,

ἡ Ἀθηνᾶ ἐπαναστάντες, ἐπεβούλευσαν ξυνδῆσαι αὐτὸν λαβόντες, αἷς παντοῖος ἦν δεδιώς, καὶ ταῦτα τρεῖς ὄντας· καὶ εἰ μὴ γε ἡ Θέτις κατελεήσασα ἐκάλεσεν αὐτῶν σύμμαχον Βριάρεων ἐκατόγχειρα ὄντα, καὶ ἐδέδετο αὐτῶν κεραυνῶν, καὶ βροντῇ. ταῦτα λογιζομένων ἐπῆκει μοι γελᾶν ἐπὶ τῇ καλλιρημοσύνῃ αὐτοῦ.

ΕΡΜ. Σιώπα· εὐφῆμαι. οὐ γὰρ ἀσφαλές οὔτε σοὶ λέγειν, οὔτε ἐμὰ ἀκούειν τὰ τοιαῦτα.

& Minerva seditione mota structisque insidiis voluerunt eum vincere comprehensum, quam varios in colores fuerit mutatus prae metu, idque trium tantummodo: quod ni Thetis miserata vocasset ipsi auxiliatorem Briareum centimanum, vinculis constrictus foret cum ipso fulmine ac tonitru. Ista mecum perpendens teneri non poteram, quin riderem magniloquentiam eius.

Merc. Tace: fave linguae: nam tutum haud est nec tibi loqui, nec mihi audire talia.

XXII.

ΠΑΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

ΠΑΝ. **Χ**ΑΙΡΕ, ὦ πάτερ Ἑρμῆ.

ΕΡΜ. Νῆ καὶ σύ γε. ἀλλὰ πῶς ἐγὼ σὸς πατήρ;

ΠΑΝ. Οὐχ ὁ Κυλλήνιος Ἑρμῆς ὢν τυγχάνεις;

ΕΡΜ. Καὶ μάλα. πῶς οὖν υἱὸς ἐμὸς εἶ;

PANIS ET MERCURII.

Pan. **S**ALVE, pater Mercuri.

Merc. Immo & tu quoque: sed quomodo sim ego tuus pater?

Pan. Non tu Cyllenius es Mercurius?

Merc. Ita sane: at quo pacto filius meus es?

ΠΑΝ. Μοιχίδιός εἰμι, ἐξ ἔρωτός σοι γενόμενος.

ΕΡΜ. Νῆ Δία, τράγου ἴσως τινὸς μοιχεύσαντος αἵ-
γα. ἐμὸς γὰρ πῶς, κέρατα ἔχων, καὶ ῥίνα τοιαύτην,
καὶ πώγωννα λάσιον, καὶ σκέλη δίχληλα, καὶ τραγι-
κά, καὶ οὐρανὺν ὑπὲρ τὰς πυγὰς;

ΠΑΝ. Ὅσα ἂν ἀποσκώψῃς εἰς ἐμὲ, τὸν σεαυτοῦ
υἱὸν, ὦ πάτερ, ἐπονείδιστον ἀποφαίνει· μᾶλλον δὲ σεαυ-
τὸν, ὃς τοιαῦτα γενῶς, καὶ παιδοποιεῖς· ἐγὼ δὲ ἀναίτιος.

ΕΡΜ. Τίνα δὲ καὶ Φῆς σου μητέρα; ἥπου ἔλαθον
αἵγα μοιχεύσας ἔγωγε;

ΠΑΝ. Οὐκ αἵγα ἐμοίχευσας, ἀλλ' ἀνάμνησον σε-
αυτὸν, εἴποτε ἐν Ἀρκαδίᾳ παῖδα ἐλευθέραν ἐβιάσω.
τί δακῶν τὸν δάκτυλον ζητεῖς, καὶ ἐπιπολὺν ἀπορεῖς;
τὴν Ἰκαρίου λέγω Πηνελόπην.

ΕΡΜ. Εἴτα τί παθοῦσα ἐκείνη ἀντ' ἐμοῦ τράγω σε
ὅμοιον ἔτεκεν;

Pan. Per adulterium sum ex amore tibi natus.

Merc. Profecto hirco prius aliquo adulterante capram:
meus enim qui fieri potest, ut sis cum cornibus, & naso
tali, & barba hirsuta, cruribusque bifidis ac hircinis, &
cauda super nates?

Pan. Quidquid in me ridiculi dixeris, tuum ipsius filium,
o pater, probris ac dedecore afficis: quin potius temet ipsum,
qui tales gignis & procreas; ego vero culpa vaco.

Merc. At quam tu tandem dicis matrem tuam? numquid
imprudens in capra stuprum commisi?

Pan. Non capram quidem stupraſti; sed fac, ut in me-
moriam redeas, si forte in Arcadia puellae ingenuae vim
intulisti: quid commorſo digito quaeris, multumque hae-
ſitas? Icarium filiam inquam, Penelopen.

Merc. Et quid tandem est rei, quod, cum illa mihi debe-
ret, hirco te similem peperit?

ΠΑΝ. Αὐτῆς ἐκείνης λόγον σοι ἐρῶ· ὅτε γάρ με ἐξέ- 2
πεμπεν ἐπὶ τὴν Ἀρκαδίαν, ὦ παῖ, μήτηρ μὲν σου,
ἔφη, ἐγὼ εἰμι, Πηνελόπη ἢ Σπαρτιάτις· τὸν πατέρα
δὲ γίνωσκε θεὸν ἔχων Ἑρμῆν τὸν Μαΐας καὶ Διός. εἰ
δὲ κερασφόρος καὶ τραγοσκελὴς εἶ, μὴ λυπεῖται σε·
ὅποτε γάρ μοι συνῆν ὁ πατὴρ ὁ σὸς, τράγω· ἑαυτὸν
ἀπείκασεν, ὡς λάβοι· καὶ διὰ τοῦτο ὁμοίος ἀπέβης
τῷ τράγω.

ΕΡΜ. Νῆ Δία, μέμνημαι ποιήσας τι τοιοῦτον. ἐγὼ
οὖν ὁ ἐπὶ κάλλει μέγα Φρονῶν, ἔτι ἀγένειος αὐτὸς
ὢν, σὸς πατὴρ κεκλήσομαι, καὶ γέλωτα ὀφλήσω
παρὰ πᾶσιν ἐπὶ τῇ εὐπαιδία;

ΠΑΝ. Καὶ μὴν οὐ κατασχυνῶ σε, ὦ πάτερ· μου- 3
σικός τε γάρ εἰμι, καὶ συρίζω πάνυ καπυρόν· καὶ ὁ
Διόνυσος οὐδὲν ἐμοῦ ἄνευ ποιεῖν δύναται, ἀλλὰ ἐταῖ-
ρον καὶ θιασώτην πεποίηκέ με· καὶ ἡγοῦμαι αὐτῷ τοῦ
χοροῦ. καὶ τὰ ποίμνια δὲ εἰ θεάσαιό μου, ὅποσα περὶ

Pan. Ea ipsa quae dixit, enarrabo tibi. Quando me ablegabat in Arcadium, Fili, mater quidem tua, inquit, ego sum Penelope Spartana: at patrem scito Deum habere te Mercurium Maiæ & Iovis filium: quod autem cornutus, hircinifque pedibus es, id tibi ne dolori sit: quando enim mecum congregiebatur pater tuus, hircum se affimulavit, ut lateret: ea est causa, cur similis evaseris hirco.

Merc. Sane commemini fecisse me tale quiddam. Ergo ego, cui forma spiritus facit, adhuc imberbis ipse, tuus pater dicar, & ludibrium debebo omnibus ob elegantiam prolis?

Pan. Atqui pudori nec probro ero tibi, pater: musices enim peritus sum, & fistula ludo valde argutum quiddam; Bacchusque nihil me sine facere potest: immo sodalem & thiasii socium constituit me, duxque ipsi sum chori. Quod

Τέγεαν καὶ ἀνὰ τὸ Παρβένιον ἔχω, πάνυ ἡσθῆση.
 ἄρχω δὲ καὶ τῆς Ἀρκαδίας ἀπάσης. πρῶην δὲ καὶ Ἀ-
 θηναίοις συμμαχήσας, οὕτως ἡρίστευσα ἐν Μαραθῶνι,
 ὥστε καὶ ἀριστεῖον ἡρέθη μοι, τὸ ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει
 σπήλαιον. ἦν γοῦν ἐς Ἀθήνας ἔλθης, εἴσῃ ὅσον ἐκεῖ τοῦ
 Πανὸς ὄνομα.

4 ERM. Εἰπέ δέ μοι, γεγάμηκας, ὦ Πᾶν, ἤδη;
 τοῦτο γὰρ, οἶμαι, καλοῦσί σε.

ΠΑΝ. Οὐδαμῶς, ὦ πάτερ· ἐρωτικὸς γάρ εἰμι, καὶ
 οὐκ ἂν ἀγαπήσαιμι συνὼν μῆν.

ERM. Ταῖς αἰξὶ δηλαδὴ ἐπιβαίνεις.

ΠΑΝ. Σὺ μὲν σκώπτεις· ἐγὼ δὲ τῇ τε Ἥχοϊ καὶ
 τῇ Πίτυϊ σύνειμι, καὶ ἀπάσαις ταῖς τοῦ Διονύσου
 Μανᾶσι, καὶ πάνυ σπουδάζομαι πρὸς αὐτῶν.

ERM. Οἷσθα οὖν ὅ, τι χάριση. ὦ τέκνον, ταπρῶ-
 τα αἰτοῦντί μοι;

si greges meos spectes, quotcunque circa Tegeam & per
 Parthenium habeo, multum laetabere. Nuper etiam auxilio
 Atheniensibus lato tam strenue rem gessi Marathone, ut
 virtutis praemium attributa sit mihi, quae sub arce est,
 spelunca: si ergo Athenas veneris, intelliges, quantum ibi
 Panis sit nomen.

Merc. At, quaeso, dic mihi, duxistin' iam uxorem, o
 Pan? hoc enim, opinor, nomine te compellant.

Pan. Neutiquam, pater: sum enim lascivior aliquantulu-
 lum; nec contentus sim una, quacum rem habeam.

Merc. Capras videlicet inis.

Pan. Tu quidem irrides: ego vero & Echo & Pityn
 in eo, & cunctas Bacchi Maenadas, ac valde color ab ipsis
 atque observor.

Merc. Scin' igitur, quid mihi gratificabere, fili, iam pri-
 mum petenti a te?

ΠΑΝ. Πρόσταττε, ὦ πάτερ, ἡμεῖς δὲ ἰδωμεν ταῦτα.

ΕΡΜ. Καὶ πρόσθι μοι, καὶ ΦιλοΦρονοῦ πατέρα δὲ ὄρα μὴ καλέσης με, ἀκούοντός γε τινός.

Pan. Impera, pater: nos autem viderimus ista.

Merc. Et accede ad me, & comitate blanda complectere: patrem vero vide ne appellaris me, audiente saltem aliquo.

X X I I I.

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΚΑΙ ΔΙΟΝΤΣΟΥ. *Cobelinus*

ΑΠ. ΤΙ ἄν; λέγοιμεν ὁμομητρίους, ὦ Διόνυσε, ἀδελ-
Φοὺς εἶναι Ἐρωτα, καὶ Ἑρμαφρόδιτον, καὶ Πρίαπον,
ἁνομοίους ὄντας τὰς μορφάς, καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα;
ὁ μὲν γὰρ πάγκαλος, καὶ τοξότης, καὶ δύναμιν οὐ
μικρὰν περιβεβλημένος, ἀπάντων ἀρχῶν ὁ δὲ θῆλυς,
καὶ ἡμίανδρος, καὶ ἀμφίβολος τὴν οὔψιν. οὐκ ἂν δια-

3 Καὶ Πρίαπον) Ὁ Πρίαπος
ὑπερμέγας εἶχεν αἰδοῖον ὑπὲρ
ἡμιόλιον τοῦ λοιποῦ σώματος ὄν.
Τινὲς φασὶ τὸν Πρίαπον εἶναι τὸν
Διόνυσον, ἐπιθετικῶς αὐτοῦ τούτου
δῆθεν Πρίαπου καλουμένου. Ἄλλοι
μὲν Διονύσου μὲν υἱόν, μητρὸς δὲ ἢ
Ἀφροδίτης ἢ Διώνης. Μυασίας δὲ
ὁ Πάταρος Ἑρμαφρόδιτον τὸν Πρία-
πον λέγει. Ἄλλοι δὲ Ἀφροδίτης
υἱόν, ἢ ἔρριψεν αὐτὸν εἰς λειμῶνας

ἐπὶ τῇ ἀμορφίᾳ τῶν μηδίων αἰδοῦ
ἐχομένη. εἶχε γὰρ, φασὶ, γλῶσσαν
μεγάλην, καὶ γαστέρα καὶ αἰδοῖον
λεχθῆναι δι' ἐπὶ αὐτῷ, ὅτι σημαίνει
τὸ ἄγαλμα αὐτοῦ, ὡς ὁ κρατῶν
γλώσσης καὶ γαστρὸς καὶ μίξεως
ἁμειπτον ἐξὶ τὸν βίον. V.

Τὸ δὲ αἰδοῖον αὐτοῦ ὑπὲρ ἡμιό-
λιον τοῦ λοιποῦ σώματος γενέσθαι
φασί. C. M.

APOLLINIS ET BACCHI.

Ap. Quid autem dicamus? eademne matre natos, Bac-
che, fratres esse Cupidinem, Hermaphroditum & Priapum,
dissimiles plane forma, & vitae instituto? etenim hic quidem
undiquaque pulcher arcum trahat, & potentia non medio-
cri circumdatus omnibus imperat: iste muliebris, semivir,
& ambigua facie; haud plane dignoscas, ephebus sit an vir-

κρίναις εἴτ' ἔφηβός ἐστιν, εἴτε καὶ παρθένος· ὁ δὲ καὶ πέρα τοῦ εὐπρεποῦς ἀνδρικός ὁ Πρίαπος.

ΔΙΟ. Μῆδεν θαυμάσης, ὦ Ἀπολλόν· οὐ γὰρ ἡ Ἀφροδίτη αἰτία τούτου, ἀλλὰ οἱ πατέρες διάφοροι γεγενημένοι· ὅπου γε καὶ ὁμοπάτριοι πολλάκις ἐκ μιᾶς γαστρὸς, ὁ μὲν ἄρσεν, ἡ δὲ θήλεια, ὥσπερ ὑμεῖς, γίνονται.

ΑΠ. Ναί· ἀλλ' ἡμεῖς ὅμοιοι ἐσμὲν, καὶ τὰ αὐτὰ ἐπιτηδεύομεν· τοξόται γὰρ ἄμφω.

ΔΙΟ. Μέχρι μὲν τόξου τὰ αὐτὰ, ὦ Ἀπολλόν· ἐκεῖνα δὲ οὐχ ὅμοια, ὅτι ἡ μὲν Ἀρτεμις ξενοκτονεῖ ἐν Σκύθαις· σὺ δὲ μαντεύῃ, καὶ ἰᾷ τοὺς κάμνοντας.

ΑΠ. Οἶε γὰρ τὴν ἀδελφὴν χαίρειν τοῖς Σκύθαις, ἤγε καὶ παρεσκεύασται, ἣν τις Ἑλλήν ἀφίκεται ποτὲ ἐς τὴν Ταυρικὴν, συνεκπλεῦσαι μετ' αὐτοῦ, μυσαιτομένη τὰς σφαγὰς;

2 ΔΙΟ. Εὖγε ἐκείνη ποιοῦσα. Ὁ μὲν γάρ τοι Πρίαπος, γελοῖον γάρ τι σοι διηγῆσομαι, πρῶτη ἐν Λαμ-

go: ille vero etiam ultra decorum virilis, Priapus inquam.

Bac. Nihil est, quod mireris, Apollo: neque enim Venus huius discriminis causa, sed patres inter se dispares: ubi sane eodem geniti patre saepius ex uno utero hic masculus, illa femina, quemadmodum vos, nascuntur.

Ap. Profecto: sed nos tamen similes, & eadem studia tractamus, quippe ambo arcus usu periti.

Bac. Usque ad arcum, eadem utique, Apollo: sed ista iam dissident, quod Diana hospites faciet apud Scythas; tu autem vaticineris, & sanes aegrotos.

Ap. Putanne sororem delectari Scythis, quae ita se iam compararit, ut, si quis Graecus pervenerit aliquando in Tauricam, abitura sit simul cum eo navi, averfata caedes.

Bac. Iure quidem illa merito. Verum ad Priapum ut redeam, ridiculum enim quiddam tibi narrabo, qui nuper

ψάκῳ γενόμενος, ἐγὼ μὲν παρήειν τὴν πόλιν, ὁ δὲ ὑποδεξάμενός με, καὶ ξενίσας παρ' αὐτῷ, ἐπεὶ δὴ ἀνεπαυσάμεθα ἐν τῷ συμποσίῳ ἱκανῶς ὑποβεβρεγμένοι, κατ' αὐτάς που μέσας νύκτας ἐπ' ἀναστὰς ὁ γενναῖος αἰδοῦμαι δὲ λέγειν.

ΑΠ. Ἐπεῖρα σέ;

ΔΙΟ. Τοιοῦτόν ἐστι.

ΑΠ. Σὺ δὲ τί πρὸς ταῦτα;

ΔΙΟ. Τί γὰρ ἄλλο, ἢ ἐγέλασα;

ΑΠ. Εὖγε, τὸ μὴ χαλεπῶς, μηδὲ ἀγρίως συγγνωστός γάρ, εἰ καλὸν σε οὕτως ὄντα ἐπεῖρα.

ΔΙΟ. Τούτου μὲν οὖν ἕνεκα καὶ ἐπὶ σέ ἄν, ὦ Ἀπολλόν, ἀγάγοι τὸν πείραν· καλὸς γὰρ σὺ, καὶ κομήτης, ὥς καὶ νῆφοντα ἄν σοι τὸν Πρίαπον ἐπιχειρήσαι.

ΑΠ. Ἄλλ' οὐκ ἐπιχειρήσει γε, ὦ Διόνυσε· ἔχω γὰρ μετὰ τῆς κόμης καὶ τόξα.

Lampfaci fuerim: igitur praeteribam urbem; hic autem cum hospitio me excepisset, postquam requievimus, in convivio satis vino rigati, tum nocte admodum media insurgens bonus ille: sed pudor vetat dicere.

Ap. Tentabat te.

Bac. Rem tenes.

Ap. Tu autem quid ad haec?

Bac. Quid aliud quam risi.

Ap. Laudo, quod nihil iracunde tu, nec ferociter: nam venia dignus est, si te tam pulchrum tentavit.

Bac. Istius quidem rei causa vel tui tentandi, Apollo, faciat periculum: tu enim formosus & comatus; ut vel sobrius te Priapus adoriatur.

Ap. At cavebit, Bacche, ne sollicitet: habeo enim cum coma etiam arcum.

XXIV.

ERMOY KAI MAIAS.

1 ERM. **Ε**ΣΤΙ γάρ τις, ὦ μήτερ, ἐν οὐρανῷ θεὸς ἀβλιώτερος ἐμοῦ;

MAI. Μὴ λέγε, ὦ Ἑρμῆ, τειοῦτον μηδέν.

ERM. Τί μὴ λέγω, ὅς τοσαῦτα πράγματα ἔχω, μόνος καμνων, καὶ πρὸς τοσαύτας ὑπηρεσίας διασπώμενος; ἔωθεν μὲν γὰρ ἐξαναστάντα σαίρειν τὸ συμπόσιον δεῖ καὶ διαστρώσαντα τὴν ἐκκλησίαν, εἶτα εὐθετήσαντα ἕκαστα, παρῆσθαι τῷ Διὶ, καὶ διαφέρειν τὰς ἀγγελίας τὰς παρ' αὐτοῦ ἄνω καὶ κάτω ἡμεροδρομῶντα καὶ ἐπανελθόντα ἐτι κεκοιμημένον παρατιθέναι τὴν ἀμβρυσίαν. πρὶν δὲ τὸν νεώνητον τοῦτον ἀναχόον ἤκειν, καὶ τὸ νέκταρ ἐγὼ ἐνέχεον. τὸ δὲ πάντων δεινότατον, ὅτι μηδὲ νυκτὸς καθεύδω μόνος τῶν ἄλλων, ἀλ-

MERCURII ET MAIAE.

Merc. **E**ST NE enim aliquis, mater, in coelo Deus inferior me?

Mai. Ne dixeris, Mercuri, tale quidquam.

Merc. Ne dixerim, qui tot negotia sustineo solus, lassitudine confectus, inque tot ministeria distractus? mane quidem mox atque surrexi, everrere symposium oportet, & postquam instravi concionem, tum ordine disposui singula, apparere Iovi, & perferre quoquo versus nuntios ab eo fursum deorsum indies ingens spatium emetientem: cumque rediero adhuc pulverulentus, apponenda est ambrosia: prius vero quam recens emtus ille pincerna veniret, ego etiam nectar infundebam. Quod autem omnium est molestissimum, ne nocte quidem dormio solus Deorum;

λὰ δὲ με καὶ τότε τῷ Πλούτῳ ψυχαγωγεῖν, καὶ
 νεκροπομπὸν εἶναι, καὶ παρεστάναι τῷ δικαστηρίῳ. οὐ
 γὰρ ἱκανά μοι τὰ τῆς ἡμέρας ἔργα, ἐν παλαιστραῖς
 εἶναι, καὶ ταῖς ἐκκλησίαις κηρύττειν, καὶ ῥήτορας ἐκ-
 διδάσκειν, ἀλλ' ἔτι καὶ νεκρικά συνδιαπράττειν μεμε-
 ρισμένον. Καίτοι τὰ μὲν τῆς Λήδας τέκνα παρ' ἡμέραν 2
 ἑκάτερος ἐν οὐρανῷ καὶ ἐν αἶδου εἰσὶν. ἐμοὶ δὲ καθ' ἑκά-
 στην ἡμέραν καὶ ταῦτα καὶ κτεῖνα ποιεῖν ἀναγκαῖον. καὶ
 οἱ μὲν Ἀλκμήνης καὶ Σεμέλης υἱοὶ, ἐκ γυναικῶν δυ- *γυναικῶν.*
 στήνων γενόμενοι, εὐωχῶνται ἀφρόντιδες· ὁ δὲ Μαίας
 τῆς Ἀτλαντος διακονοῦμαι αὐτοῖς. καὶ νῦν ἄρτι ἤκον-
 τά με ἀπὸ Σιδῶνος παρὰ τῆς Κάδμου θυγατρὸς, ἐξ ὅ- *γὰρ, ὡς λέγ.*
 ἣν πέπομφέ με ὀφόμενον ὅ, τι πράττει ἡ παῖς, μηδὲ *κεν. p. 170*
 ἀναπνεύσαντα, πέπομφεν αὐθις ἐς τὸ Ἄργος ἐπισκε-
 ψόμενον τὴν Δανάην· εἴτ' ἐκεῖθεν ἐς Βοιωτίαν, Φησὶν,
 ἐλθὼν, ἐν παρόδῳ τὴν Ἀντιόπην ἰδέ. καὶ ὅλως ἀπηγό-

sed oportet me tunc quoque Plutoni umbras deducere,
 defunctorumque prosequi, & adesse ad tribunal. Mihi scilicet
 non satis sunt, quæ de die facio, cum in palaestris ver-
 sor, in concionibus praeconem ago, rhetoras edoceo, sed
 praeterea quæ ad mortuos spectant administranda sunt mi-
 hi in tot partes obeundas diviso. Atqui Ladae liberi alter-
 nis uterque in coelo & apud inferos degunt: mihi autem
 singulis diebus & haec & ista sunt facienda. Alcmenae &
 Semelae filii, ex mulieribus misellis procreati, epulantur
 curarum expertes: ego Maia Atlantis filia natus ministro
 illis. Quin immo iam modo venientem me Sidone a Cadmi
 filia, ad quam me miserat visurum, quid agat puella, an-
 tequam respirassem, legavit iterum Argos, ut visitarem Da-
 naë: tum inde in Boeotiam, inquit, profectus in transitu
 Antiopam vise. Iamque plane confectus animum despondi:
 atque adeo, si mihi facultas foret, perlibenter equidem

ρευκα ἤδη. εἰ γούν μοι δυνατόν ἦν, ἠδέως ἀν ἡξίωσα πεπρᾶσθαι, ὥσπερ οἱ ἐν γῇ κακῶς δουλεύοντες.

ΜΑΙ. Ἐὰ ταῦτα, ὦ τέκνον. χρὴ γὰρ πάντα ὑπηρετεῖν τῷ πατρὶ, νεανίαν ὄντα. καὶ νῦν ὥσπερ ἐπέμφθης, σόβει ἐς Ἄργος, εἴτα ἐς τὴν Βοιωτίαν, μὴ καὶ πληγὰς βραδύνων λάβεις· ὀξύχολοι γὰρ οἱ ἐρῶντες.

postulaverim vendi, ut in terris solent, qui malam servitutem serviunt.

Μαι. Mitte ista, fili: oportet enim cuncta morigerari patri te iuvenem. Nunc igitur, ut missus es, propera, quantum potes, Argos: deinde in Boeotiam, ne plagas etiam tardior accipias: nam in iram & bilem proclives sunt, qui amant.

XXV.

ΔΙΟΣ ΚΑΙ ΗΛΙΟΥ.

Ι ΖΕΥΣ. ΟΙΑ πεποίηκας, ὦ Τιτάνων κάκιστε; ἀπολώλεκας τὰ ἐν τῇ γῇ ἅπαντα, μεираκίῳ ἀνοήτῳ πιστεύσας τὸ ἄρμα, ὃς τὰ μὲν κατέφλεξε, πρόσγειος ἐνεχθεῖς, τὰ δὲ ὑπὸ κρύους διαφθαρῆναι ἐποίησε, πολὺ αὐτῶν ἀποσπάσας τὸ πῦρ· καὶ ὅλως οὐδὲν ὅ, τι οὐ ξυνετάραξε, καὶ ξυνέχεε. καὶ εἰ μὴ ἐγὼ ξυνεῖς τὸ γιγνόμενον, κατέβαλον αὐτὸν τῷ κεραυνῷ, οὐδὲ λείψα-

IOVIS ET SOLIS.

Iup. Q UALIA patraſti, Titanum pessime! perdidisti quae in terris sunt omnia, adolescentulo insipienti concredito curru; qui haec exussit, prope terram latus, illa frigore corrumpi fecit, multum inde abducto igne: utque paucis dicam, nihil est, quod non conturbarit, & confuderit: ac nisi animadversa re deiecissem illum fulmine, ne reliquiae

νον ἀνθρώπων ἐπέμεινεν ἂν, τοιοῦτον ἡμῖν τὸν καλὸν
ἡνίοχον καὶ διΦρηλάτην ἐκπέπομφας.

ΗΛ. Ἡμαρτον, ὦ Ζεῦ· ἀλλὰ μὴ χαλέπαινε, εἰ
ἐπέισθην υἱῷ πολλὰ ἱκετεύοντι· πόθεν γὰρ ἂν καὶ ἤλ-
πισα τηλικούτον γενήσεσθαι κακόν;

ΖΕΥΣ. Οὐκ ἤδεις, ὅσῃς ἐδεῖτο ἀκριβείας τὸ πρᾶγ-
μα, καὶ ὥς, εἰ βραχύ τις ἐκβαίη τῆς ὁδοῦ, οἷχεται
πάντα; ἡγνόεις δὲ καὶ τῶν ἵππων τὸν θυμὸν, ὥς δεῖ
συνέχειν ἀνάγκη τὸν χαλινόν; εἰ γὰρ ἐνδοίῃ τις, ἀΦη-
νιάζουσιν εὐθύς· ὥσπερ ἀμέλει καὶ τοῦτον ἐξήνεγκαν,
ἄρτι μὲν ἐπὶ τὰ λαῖα, μετ' ὀλίγον δὲ ἐπὶ τὰ δεξιά,
καὶ ἐς τὸ ἐναντίον τοῦ δρόμου ἐνίστε, καὶ ἄνω καὶ κάτω
ὅλως ἔνθα ἐβούλοντο αὐτοί· ὁ δὲ οὐκ εἶχεν ὅ, τι χρή-
σαιτο αὐτοῖς.

ΗΛ. Ταῦτα μὲν πάντα ἠπιστάμην, καὶ διὰ τοῦτο 2
ἀντεῖχον ἐπιπολὺ, καὶ οὐκ ἐπίστευον αὐτῷ τὴν ἔλα-

9 Ἀφηνιάζουσιν εὐθύς) Τοὺς χαλινοὺς ἀποβρίπτουσι. V.

quidem hominum restarent: talem nobis optimum illum
aurigam, & currus agitatore[m] emisisti.

Sol. Peccavi, Iuppiter: sed ne acerbius feras, si morem
geffi filio multum supplicanti: unde enim sperare potui tan-
tum fore mali?

Iup. Non tu sciebas, quanta indigeret accuratione haec
res, &c, si quis tantillum evagetur a via, actum esse de
omnibus? ignorabasne porro equorum animos, utque de-
ceat continere summa vi fraena? si quis enim relaxet, ha-
benas aspernantur statim: quemadmodum videlicet istum
quoque distulerunt nunc ad sinistra, post paulo ad dextra,
interdum etiam in contrariam, quam quo cursus ferebat,
partem; tum sursum & deorsum, ac plane quo vellent
ipsi: hic interea nihil habebat, quod equis faceret.

Sol. Isthaec equidem omnia noram, ac propterea reni-
tebar diu, nec committebam ipsi mei currus agitationem.

σιν' ἐπεὶ δὲ κατελιπάρησε δακρύων, καὶ ἡ μήτηρ Κλυμένη μετ' αὐτοῦ, ἀναβησάμενος ἐπὶ τὸ ἄρμα ὑπεθέμεν, ὅπως μὲν χρὴ βεβηκέναι αὐτὸν, ἐφ' ὅσον δὲ ἐς τὸ ἄνω ἀΐέντα ὑπερενεχθῆναι, εἴτα ἐς τὸ κάτω αὖτις ἐπινεύειν, καὶ ὡς ἐγκρατῇ εἶναι τῶν ἡνιῶν, καὶ μὴ ἐφίεναι τῷ θυμῷ τῶν ἵππων· εἶπον δὲ καὶ ἡλίκος ὁ κίνδυνος, εἰ μὴ ὀρθὴν ἐλαύνοι· ὁ δὲ (παῖς γὰρ ἦν) ἐπιβάς τοσούτου πυρὸς, καὶ ἐπικύψας ἐς βάθος ἀχανές, ἐξεπλάγη, ὡς τὸ εἰκός. οἱ δὲ ἵπποι, ὡς ἤσθοντα οὐκ ὄντα ἐμὲ τὸν ἐπιβεβηκότα, καταφρονήσαντες τοῦ μεираκίου, ἐξετράποντο τῆς ὁδοῦ, καὶ τὰ δεινὰ ταῦτα ἐποίησαν. ὁ δὲ τὰς ἡνίας ἀφείς, οἶμαι δεδιώς μὴ ἐκπέσῃ, αὐτὸς εἶχετο τῆς ἀντιγῆς. ἀλλὰ ἐκεῖνός τε ἡδὴ ἔχει τὴν δίκην, καὶ μοι, ὦ Ζεῦ, ἱκανὸν τὸ πένθος.

3 ΖΕΥΣ. Ἰκανὸν λέγεις, τοιαῦτα τολμήσας; νῦν μὲν

Postquam tandem instando expugnavit & lacrimis, & mater Clymene una cum eo, permisi currum ut conscenderet, & monendo docui, quomodo oporteret firmo gradu consistere, quousque sursum immixtis habenis in sublimem ferri, tum deorsum rursus vergere, quoque pacto compositum esse habenarum, ac minimum concedere animis equorum. Addidi porro, quantum esset discrimen, nisi per rectam viam ageret. Hic vero, quippe puer, cum conscenderat tantum ignem, & prospexerat in profundum immense patens, stupore perculsus fuit, ut par est: equi autem, ubi senserunt non adesse me, qui currum insistens regerem, contempto adolescentulo, praecipites extra viam ruunt, & gravia ista fecerunt: at Phaëthon, habenis e manu dimissis, opinor metuens, ne excuteretur, ipse arreptam tenebat antygem. Sed & ille iam, quam meruit, habet poenam, & mihi, Iuppiter, satis est supplicii luctus.

Iup. Satis esse ais, talia qui fueris ausus? nunc tamen

οὖν συγγνώμην ἀπονέμω σοι· ἐς δὲ τὸ λοιπὸν, ἢ τι ὅμοιον παρανομήσης, ἢ τινὰ τοιοῦτον σεαυτοῦ διάδοχον ἐκπέμψης, αὐτίκα εἴσῃ, ὅπόσον τοῦ σοῦ πυρὸς ὁ κεραυνὸς πυρῶδέστερος. ὥστ' ἐκείνους μὲν αἱ ἀδελφαὶ θαπτεύωσιν ἐπὶ τῷ Ἠριδανῷ, ἵνα περ' ἔπεσεν ἐκδιφρευθεῖς, ἤλεκτρον ἐπ' αὐτῷ δακρύουσαι, καὶ αἵχειραι γιγνέσθωσιν ἐπὶ τῷ πάθει· σὺ δὲ συμπηξάμενος τὸ ἄρμα (κατέαγε γὰρ καὶ ὁ ῥυμὸς αὐτοῦ, καὶ ἄτερος τῶν τροχῶν συντέτριπται) ἔλαυνε, ὑπαγαγὼν τοὺς ἵππους· ἀλλὰ μέμνησο τούτων ἀπάντων.

ignosco tibi: in posterum vero si quid simile deliqueris, aut talem aliquem successorem tibi emiseris, confestim experiere, quantum igne tuo fulmen sit magis ignitum. Illum ergo sorores sepeliant ad Eridanum, ubi cecidit quadrigis excussus, electri super eo lacrimas effundentes, & populi fiant ob huncce casum. At tu refecto curru (infractus enim est temo eius, alteraque rotarum contrita) cursum redordire subiunctis equis. Ut tamen memor sis horum omnium.

XXVI.

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

ΑΠ. ΕΧΕΙΣ μοι εἰπεῖν, ὦ Ἑρμῆ, πότερος ὁ Κάστωρ ἐστὶ τούτων, ἢ πότερος ὁ Πολυδεύκης; ἐγὼ γὰρ οὐκ ἂν διακρίναμι αὐτούς.

ΕΡΜ. Ὁ μὲν χθές ἡμῖν ζυγγεγόμενος, ἐκεῖνος Κάστωρ ἦν, οὗτος δὲ Πολυδεύκης.

APOLLINIS ET MERCURII.

Ap. **P**OTIN ut mihi dicas, Mercuri, uter Castor sit horum, aut Pollux? nam equidem, ut discernam eos, non est.

Merc. Heri qui nobiscum fuit versatus, is Castor erat: hic, Pollux.

ΑΠ. Πῶς διαγιγνώσκεις; ὅμοιοι γάρ.

ΕΡΜ. "Οτι οὗτος μὲν, ὦ Ἀπολλον, ἔχει ἐπὶ τοῦ προσώπου τὰ ἵχνη τῶν τραυμάτων, ἃ ἔλαβε παρὰ τῶν ἀταγωνιστῶν πυκτεύων, καὶ μάλιστα, ὅποσα ὑπὸ τοῦ Βέβρυκος Ἀμύκου ἐτρώθη, τῷ Ἰάσωνι συμπλέων· ἄτερος δὲ οὐδὲν τοιοῦτον ἐμφαίνει, ἀλλὰ καθάρως ἐστι, καὶ ἀπαθὴς τὸ πρόσωπον.

ΑΠ. "Ωνησας, διδάσας τὰ γνωρίσματα· ἐπεὶ τά γε ἅλλα πάντα ἴσα, τοῦ ὡσὺ τὸ ἡμίτομον, καὶ ἀστήρ ὑπεράνω, καὶ ἀκόντιον ἐν τῇ χειρὶ, καὶ ἵππος ἐκατέρω λευκός· ὥστε πολλάκις ἐγὼ τὸν μὲν προσεῖπον Καστορα, Πολυδεύκην ὄντα· τὸν δὲ τῷ τοῦ Πολυδεύκου ὀνόματι· ἀτὰρ εἰπέ μοι καὶ τόδε, τί δήποτε οὐκ ἄμφω ζύνεισιν ἡμῖν, ἀλλ' ἐξ ἡμισείας ἄρτι μὲν νεκρός, ἄρτι δὲ θεός ἐστιν ἄτερος αὐτῶν.

2 ΕΡΜ. Ὑπὸ Φιλαδελφίας τοῦτο ποιοῦσιν· ἐπεὶ γὰρ

Ap. Quo pacto dignoscis? similes enim.

Merc. Eo quod hic, Apollo, habet in facie vestigia vulnerum; quae accepit ab adversariis pugilatu certans; ea maxime, quibus est a Bebryce Amyco vulneratus, quando Iasoni focius navigabat: alter autem nihil tale praefert, sed purus est atque integra facie.

Ap. Gratum inprimis fecisti, qui me docueris haec indicia: ceteroquin alia cuncta sunt paria, ovi dimidium segmentum, eique addita superne stella, iaculum in manu, & equus utrique albus: quo factum est, ut saepe hunc appellarim Castora, qui Pollux erat; illum, Pollucis nomine. Verum dic mihi etiam illud, quid tandem sit causae, cur ambo simul nobiscum non sint, sed partitis vicibus nunc mortuus, nunc Deus est alter eorum.

Merc. Fraternalis amor suavit, ut hoc facerent: quoniam enim oportebat unum oppetere mortem Ladae filiorum,

ἔδει ἕνα μὲν τεθνάναι τῶν Λήδας υἱέων, ἕνα δὲ ἀθάνατον εἶναι, ἐνείμαντο οὕτως αὐτοὶ τὴν ἀθανασίαν.

ΑΠ. Οὐ ξυνετὴν, ὦ Ἑρμῆ, τὴν νομὴν, εἶγε οὐδ' ὄψονται οὕτως ἀλλήλους, ὅπερ ἐπόθουν, οἶμαι, μάλιστα πῶς γὰρ ὁ μὲν παρὰ θεοῖς, ὁ δὲ παρὰ τοῖς θβιτοῖς ὢν; πλὴν ἀλλὰ, ὥσπερ ἐγὼ μαντεύομαι, ὁ δὲ Ἀσκληπιὸς ἰᾶται, σὺ δὲ παλαίειν διδάσκεις, παιδοτρίβης ἄριστος ὢν, ἡ δὲ Ἀρτεμις μαίεύεται, καὶ τῶν ἄλλων ἕκαστος ἔχει τινὰ τέχνην, ἡ θεοῖς ἢ ἀνθρώποις χρησίμην, οὗτοι δὲ τί ποιήσουσιν ἡμῖν; ἢ ἀργοὶ εὐωχῶνται, τηλικούτοι ὄντες;

ΕΡΜ. Οὐδαμῶς, ἀλλὰ προστέτακται αὐτοῖν ὑπηρετεῖν τῷ Ποσειδῶνι, καὶ καθιππεύειν δεῖ τὸ πέλαγος, καὶ ἂν πού ναύτας χειμαζομένους ἰδῶσιν, ἐπικαθίσαντας ἐπὶ τὸ πλοῖον, σώζειν τοὺς ἐμπλέοντας.

ΑΠ. Ἀγαθὴν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ σωτήριον λέγεις τὴν τέχνην.

alterum immortalem esse, inter se diviserunt eo pacto ipsi immortalitatem.

Ap. Haud prudenti, Mercuri, partitione; siquidem ne videbunt quidem sese, quod desiderabant, ut puto, maxime: qui enim hoc fieri possit, cum hic apud Deos, iste apud defunctos per vices sit? Attamen, sicuti ego vaticinor, Aesculapius medetur, tu luctari doces exercitator in hoc genere optimus, Diana obstetricatur, ceterorumque Deorum singuli habent artem quandam, aut Diis, aut hominibus utilem, quid hi nobis operis facient? an inertes epulabuntur tam grandi natu?

Merc. Neutiquam, illis haec est mandata provincia, ut ministrent Neptuno; & obequitare decet pelagus, & sic ubi nautas hieme vexatos viderint, confidere in ea navi, illaque vestos servare.

Ap. Bonam, Mercuri, & salutarem narras artem.

ΕΝΑΛΙΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ.

I.

ΔΩΡΙΔΟΣ ΚΑΙ ΓΑΛΑΤΕΙΑΣ.

ΔΩΡ. ΚΑΛΟΝ ἔραστήν, ὦ Γαλάτεια, φασὶ τὸν Σικελὸν τοῦτον ποιμένα ἐπιμεμνηνέναι σοί.

ΓΑΛ. Μὴ σκάπτε, Δωρί· Ποσειδῶνος γὰρ υἱὸς ἐστίν, ὅποιος ἂν ᾗ.

ΔΩΡ. Τί οὖν, εἰ καὶ τοῦ Διὸς αὐτοῦ παῖς ὢν ἄγριος οὕτω καὶ λασίος ἐφαίνεται, καὶ, τὸ πάντων ἀμορφώτατον, μονόφθαλμος, οἷε τὸ γένος ὀνῆσαι ἂν τι αὐτὸν πρὸς τὴν μορφήν;

ΓΑΛ. Οὐδὲ τὸ λασίον αὐτοῦ, καὶ, ὡς φῆς, ἄγριον ἀμορφόν ἐστίν· ἀνδρῶδες γάρ ὅ, τε ὀφθαλμὸς ἐπιπρέπει τῷ μετώπῳ, οὐδὲν ἐνδεέστερον ὀρών, ἢ εἰ δὴ ᾔσχα.

κ' Ἐτάλαιο διάλογοι 16, ἐν οἷς τὰ ἐν τῇ θαλάσῃ μυθεύμενα διαπαίξει. G.

DIALOGI MARINI.

DORIDIS ET GALATEAE.

Dor. **P**ULCHRUM amatorem, o Galatea, aiunt, Siculum istum pastorem, insanire in te.

Gal. Ne cavillare, Dori: Neptuni enim filius est, qualiscunque sit.

Dor. Quid ergo? si vel Iovis ipsius filius ferus adeo & hirtus videretur, quodque omnium est maxime deforme, unoculus, censenne genus ipsi profuturum esse ad formam?

Gal. Neque hirtum illud eius, &, ut ais, ferum omni plane pulchritudine destituitur, est enim virile: & oculus decorat frontem, nihil deterius cernens, quam si duo essent.

ΔΩΡ. Ἐοικας, ὦ Γαλάτεια, οὐκ ἐραστὴν, ἀλλ' ἐρώμενον ἔχειν τὸν Πολύφημον, οἷα ἐπαινεῖς αὐτόν.

ΓΑΛ. Οὐκ ἐρώμενον ἀλλὰ τὸ πάνυ ὀνειδιστικὸν αὐτοῦ τοῦτο οὐ φέρω ὑμῶν καὶ μοι δοκεῖτε ὑπὸ φθόνου αὐτὸ ποιεῖν, ὅτι ποιμαίνων ποτὲ, ἀπὸ τῆς σκοπιᾶς παιζούσας ἡμᾶς ἰδὼν ἐπὶ τῆς ἡϊόνος ἐν τοῖς πρόποσι τῆς Αἰτνης, καθὼ μεταξὺ τοῦ ὄρους καὶ τῆς θαλάττης αἰγιαλὸς ἀπομικνύνεται, ὑμᾶς μὲν οὐδὲ προσέβλεψεν· ἐγὼ δ' ἐξ ἀπασῶν ἡ καλλίστη ἔδοξα· ἢ καὶ μόνῃ ἐμοὶ ἐπεῖχε τὸν ὀφθαλμόν· ταῦτα ὑμᾶς ἀνιᾶ· δεῖγμα γὰρ ὡς ἀμείνων εἰμι, καὶ ἀξιεράστος· ὑμεῖς δὲ παρώφθητε.

ΔΩΡ. Εἰ ποιμένι, καὶ ἐνδεεῖ τὴν ὄψιν καλὴ ἔδοξας, ἐπίφθονος οἶεi γεγονέναι; καίτοι τί ἄλλο ἐν σοὶ ἐπαινέσαι εἶχεν, ἢ τὸ λευκὸν μόνον; καὶ τοῦτο, οἶμαι, ὅτι ξυνήβης ἐστὶ τυρῶ καὶ γάλακτι. πάντα οὖν τὰ ὅμοια τούτοις ἡγεῖται καλά. Ἐπεὶ τάγε ἄλλα ὅπότ' ἂν ἐθε- 3

Dor. Videre, Galatea, non amatorem, sed amatum habere Polyphemum, prout quidem laudas eum.

Gal. Haud certe amatum: verum illam nimiam opprobrii libidinem vestram non fero: quin mihi videmini ex invidia illud facere, quia pascens aliquando, cum a specula ludentes nos videret in litore, ad imos pedes Aetnae, qua parte inter montem & mare longe litus protenditur, vos ne adspexit quidem; ego contra ex omnibus ipsi pulcherrima sum visa: ideoque soli etiam mihi adiecit oculum: illa vos pungunt; indicio enim sunt, me forma meliorem esse, & amore dignam: at vos despectae fuistis.

Dor. Tu si pastori & lumine defecto pulchra fuisti visa, ideo te talem putas, cui invidemus? atqui quid aliud in te laudare potuit, quam candorem tantummodo? hanc, opinor, ob causam, quod affueverit caseo & lacti: cuncta igitur his similia ducit pulchra. Ceterum ubi volueris disce-

λήσῃς μαθεῖν, οἷα τυγχάνεις οὔσα τὴν ὄψιν, ἀπὸ πέ-
τρας τινός, εἴποτε γαλήνῃ εἴῃ, ἐπικύψασα ἐς τὸ ὕδωρ, ἴδῃς
σεαυτὴν οὐδὲν ἄλλο ἢ χροῖαν λευκὴν ἀκριβῶς· οὐκ ἐπαι-
νεῖται δὲ τοῦτο, ἦν μὴ ἐπιπρέπη αὐτῷ καὶ τὸ ἐρύθημα.

ΓΑΛ. Καὶ μὴν ἐγὼ μὲν ἡ ἀκράτως λευκὴ ὅμως ἐρα-
στὴν καὶ τοῦτον ἔχω· ὑμῶν δὲ οὐκ ἔστιν ἢν τινα ἢ ποιμὴν,
ἢ ναύτης, ἢ πορθμεὺς ἐπαινέῃ· ὁ δὲ Πολύφημος τάτε
ἄλλα καὶ μουσικός ἐστι.

- 4 ΔΩΡ. Σιώπα, ὦ Γαλάτεια· ἠκούσαμεν αὐτοῦ ἄδον-
τος, ὅποτε ἐκώμασε πρώην ἐπὶ σέ· Ἀφροδίτῃ Φίλῃ;
ἔνον ἂν τις ὀγκᾶσθαι ἔδοξε. καὶ αὐτὴ δὲ ἡ πηκτὶς, οἷα;
κρανίον ἐλάφου γυμνὸν τῶν σαρκῶν· καὶ τὰ μὲν κέρα-
τα, πήχεις ὥσπερ ἦσαν· ζυγῶσας δὲ αὐτὰ, καὶ ἐνά-
ψας τὰ νεῦρα, οὐδὲ κόλλοπι περιστρέψας, ἐμελώδει
ἄμουσόν τι, καὶ ἀπώδον, ἄλλο μὲν αὐτὸς βοῶν, ἄλλο

14 Κόλλοπι) Ἡλφ τῆς κιθάρας. V.

re, qualis tibi fit facies, a rupe quadam, si quando tran-
quillum fuerit mare, prona in aquam despectans, contem-
plare temet ipsam, nihil aliud, quam colore candidam ex-
quisire: illud autem non laudatur, nisi enitescat candori
immixtus rubor.

GAL. Atqui illa ego mere candida tamen amatorem vel
istum habeo; at vestrum nulla est, quam seu pastor, sive
nauta, seu portitor laudet. Polyphemus autem & aliis re-
bus excellit, & musicus est.

DOR. Tace, Galatea; audivimus illum canentem, quan-
do conestatum ibat nuper ad te: ita mihi Venus fit pro-
pitia, ut asinus aliquis rudere fuit visus: tum ipsa lyra
qualis! cranium cervi nudum carnibus; cornua quidem
quasi manubria erant, quibus cum iugum addidisset, at-
que alligasset nervos, quos nulla clavicula tetenderat, mo-
dulabatur agreste quiddam & absonum, dum aliud ipse vo-

δὲ ἡ λύρα ὑπήχει· ὥστε οὐδὲ κατέχειν τὸν γέλωτα ἐδυνάμεθα ἐπὶ τῷ ἐρωτικῷ ἐκείνῳ ᾄσματι. ἡ μὲν γὰρ Ἥχῃ οὐδ' ἀποκρίνεσθαι αὐτῷ ἠθέλεν, οὕτω λάλος οὔσα, βρυχωμένῳ· ἀλλ' ἡσχύνετο, εἰ Φανείῃ μιμουμένη τραχεῖαν ᾠδὴν, καὶ καταγέλαστον. ἘΦερε δὲ ὁ ἐπέρα- 5
στος ἐν ταῖς ἀγκάλαις ἀβυρμάτιον ἄρκτου σκύλακα, καὶ τὸ λάσιον αὐτῷ προσεικότα. τίς οὐκ ἂν Φθονήσειέ σοι, ὦ Γαλάτεια, τοιοῦτου ἐραστοῦ;

ΓΑΛ. Οὐκοῦν σὺ, Δωρὶ, δείξον ἡμῖν τὸν σεαυτῆς, καλλίῳ δηλονότι ὄντα, καὶ ᾠδικώτερον, καὶ κιθαρίζειν ἄμεινον ἐπιστάμενον.

ΔΩΡ. Ἄλλ' ἐραστῆς μὲν οὐδεὶς ἔστι μοι, οὐδὲ σεμνύνομαι ἐπέραστος εἶναι. τοιοῦτος δὲ, οἷος ὁ Κύκλωψ ἐστὶ, κινάβρας ἀπόζων ὥσπερ ὁ τράγος, ὠμοφάγος, ὡς Φασι, καὶ σιτούμενος τοὺς ἐπιδημοῦντας τῶν ξένων, σοὶ γένοιτο, καὶ σὺ ἀντερῶῃς αὐτοῦ.

ciferaretur, aliud lyra subsonaret. Itaque ne continere quidem risum poteramus in amatorio isto cantico: nam Echo multum aberat, ut respondere ipsi vellet, tam garrula, rugienti; sed pudebat eam, si visa fuisset imitari asperum cantum & ridiculum. Immo ferebat etiam amabilis iste in ulnis ludicrum, urfae catulum, hirsutia sibi plane similem. Quis non invidet tibi, Galatea, talem amatorem?

Gal. Quin ergo, Dori, monstra nobis tuum, formosiorē scilicet, ac doctius canentem, quique cithara ludere melius sciat.

Dor. At amator quidem nullus est mihi; neque me amabilem esse arroganter prae me fero: talis autem, qualis est Cyclops, foetidum alarum odorem spargens, tanquam hircus, crudivorus, ut aiunt, & cibum capiens, qui eo deferuntur, hospites, tibi eveniat, tuque mutuum ames illum,

II.

ΚΥΚΛΩΠΟΣ ΚΑΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

1 ΚΥΚ. **Ω** ΠΑΤΕΡ, οἷα πέπεινθα ὑπὸ τοῦ καταρά-
του ξένου· ὃς μεθύσας ἐξετύφλωσέ με, κοιμωμένῳ
ἐπιχειρήσας.

ΠΟΣ. Τίς δὲ ὁ ταῦτα τολμήσας, ᾧ Πολύφημε;

ΚΥΚ. Τὸ μὲν πρῶτον Οὔτῳ ἑαυτὸν ἀπεκάλει· ἐπεὶ
δὲ διέφυγε, καὶ ἔξω ἦν βέλους, Ὀδυσσεὺς ὀνομάζε-
σθαι ἔφη.

ΠΟΣ. Οἶδα ὃν λέγεις, τὸν Ἰθακήσιον· ἐξ Ἰλίου
δ' ἀνέπλει. ἀλλὰ πῶς ταῦτ' ἔπραξεν, οὐδὲ πάνυ εὐ-
θαρσῆς ὢν;

2 ΚΥΚ. Κατέλαβον ἐν τῷ ἄντρῳ, ἀπὸ τῆς νομῆς ἀνα-
στρέψας, πολλοὺς τινας, ἐπιβουλεύοντας δηλονότι τοῖς
ποιμνίοις· ἐπεὶ γὰρ ἐπέθηκα τῇ θύρᾳ τὸ πῶμα (πέ-
τρα δὲ ἔστι μοι παμμεγέθης) καὶ τὸ πῦρ ἀνέκασσα,

CYCLOPIS ET NEPTUNI.

Cyc. **P**ATER, qualia sum passus ab illo scelerato ho-
spite, qui, cum inebriasset, excaecavit me dormientem
aggressus.

Nep. Quis ista, Polypheme, est ausus?

Cyc. Initio semet Utin appellitabat: at postquam effugit,
extraque teli iactum erat, Ulyssem sibi nomen esse dixit.

Nep. Novi, quem dicas, Ithacensem illum: ex Ilío do-
mum revehebatur. Quomodo tamen ista patravit, qui haud
valde forti sit animo?

Cyc. Deprehendi in antro a pastu reversus aliquam mul-
tos, insidiantes nimirum gregibus: ubi autem opposui ia-
nuae operculum, (hoc saxum mihi est ingens) ignemque

ἐναυσάμενος ὃ ἔφερον δένδρεν ἀπὸ τοῦ ὄρους, ἐφάνησαν ἀπακρύπτειν αὐτοὺς πειρώμενοι· ἐγὼ δὲ συλλαβὼν αὐτῶν τινὰς, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, κατέφαγον ληστὰς ὄντας. ἐνταῦθα ὁ πανουργότατος ἐκεῖνος, εἴτε Οὔτις, εἴτε Ὀδυσσεὺς ἦν, δίδωσί μοι πιεῖν Φάρμακόν τι ἐγχείας, ἥδ' ἂν μὲν, καὶ εὖσμον, ἐπιβουλότατον δὲ, καὶ ταραχῶδέστατον· ἅπαντα γὰρ εὐθὺς ἐδόκει μοι περιφέρεισθαι· πτόντι, καὶ τὸ σπήλαιον αὐτὸ ἀνεστρέφετο, καὶ οὐκ ἔτι ὅλως ἐν ἑμαυτῷ ἤμην· τέλος δὲ ἐς ὕπνον κατεσπᾶσθην. ὃ δὲ, ἀποξύσας τὸν μοχλὸν, καὶ πυρώσας γε προσέτι, ἐτύφλωσέ με καθεύδοντα· καὶ ἀπ' ἐκείνου τυφλὸς εἰμί σοι, ὦ Πόσειδον.

ΠΟΣ. Ὡς βαθὺν ἐκοιμήθης, ὦ τέκνον, ὃς οὐκ ἐξέθαρ- 3
ες μεταξὺ τυφλούμενος. ὃδ' οὖν Ὀδυσσεὺς πῶς διέφυγεν; οὐ γὰρ ἂν εὖ οἶδ' ὅτι ἐδυνήθη ἀποκινήσαι τὴν πέτραν ἀπὸ τῆς θύρας.

13 'Εξέθαρες') 'Εξεπῆδησας. G.

feci, succensa, quam ferebam arbore a monte, id agere videbantur, ut absconderent sese. Tum ego correptos eorum quosdam, ut aequum erat, commanducavi, quippe latrones: ibi vaferrimus ille sive Utis, sive Ulysses, dat mihi bibere medicamentum infusum, suave quidem, & odoris boni, sed idem insidiosissimum ac turbulentissimum: etenim cuncta statim videbantur mihi circumagi, hoc potu hausto, ipsaque spelunca sursum deorsum vertebatur, nec amplius omnino apud me eram; denique in somnum devolutus sum. Ibi ille, raso ad acuendum veste, & ambusto insuper, lumine me privavit dormientem: ex eoque tempore caecus sum tibi, Neptune.

Nep. Quam tu altum obdormivisti, fili, qui non exsilueris, dum oculus effodiebatur. Ulysses autem quo pacto effugit? nam, ut mihi quidem certo persuadeo, non potuit amovere petram a ianua,

Crithm. Lucil.
2. D. 706

ΚΥΚ. Ἄλλ' ἐγὼ ἀφεῖλον, ὥς μᾶλλον αὐτὸν λάβοιμι ἐξιόντα· καὶ καθίσας παρὰ τὴν θύραν ἐθήρων τὰς χεῖρας ἐκπετάσας, μόνᾳ παρέϊς τὰ πρόβατα ἐς τὴν νομὴν, ἐντειλάμενος τῷ κριῶ, ὅποσα ἐχρῆν πράττειν αὐτὸν ὑπὲρ ἐμοῦ.

- 4 ΠΟΣ. Μανθάνω ὑπ' ἐκείνοις, ὅτι γε ἔλαβεν ὑπέξεלבὼν σε· ἀλλὰ τοὺς ἄλλους γε Κύκλωπας ἔδει ἐπιβοήσασθαι ἐπ' αὐτόν.

ΚΥΚ. Συνεκάλεσα, ὦ πάτερ, καὶ ἦκον. ἐπεὶ δὲ ἤροντο τοῦ ἐπιβουλεύοντος τὸ ὄνομα, καὶ γὰρ ἔφην ὅτι Οὔτις ἐστὶ, μελαγχολᾶν οἰηθέντες με, ὥχοντο ἀπίοντες. οὕτω κατεσοφίσάτο με ὁ κατάρατος τῷ ὀνόματι. καὶ ὁ μάλιστα ἠνίασέ με, ὅτι καὶ ὀνειδίζων ἐμοὶ τὴν συμφορὰν, οὐδ' ὁ πατήρ, Φησιν, ὁ Ποσειδῶν ἰάσεται σε.

ΠΟΣ. Θάρσει, ὦ τέκνον, ἀμυνοῦμαι γὰρ αὐτόν, ὥς μάθῃ ὅτι, εἰ καὶ πῆρυσίν μοι ὀφθαλμῶν ἰᾶσθαι

Cyc. Immo ipse abstuli, ut magis eum caperem exeuntem: nam cum confedissem iuxta ianuam, venabar manibus expansis, solas praetermittens oves ad pastum, praecipiensque arietem, quaecunque par erat illum facere pro me.

Nep. Intelligere mihi videor, sub isto latentem eum clam egressum fuisse. Quin tu ceteros Cyclopos quanto poteras clamore advocasses adversum eum.

Cyc. Convocavi, pater, & venerunt: sciscitanti autem infidiatoris nomen, ubi ego dicebam Utin esse, atra me bile percitum ducentes confestim abierunt: sic me circumventum detestabilis ille decepit nomine: quodque maximo mihi fuit dolori, etiam exprobrato mihi oculi damno, ne pater quidem, inquit, Neptunus sanabit te.

Nep. Bonum animum habe, fili; ulciscar ipsum, ut discat, quamvis caecitati oculorum mederi non possim, fortunam

ἀδύνατον, τὰ γοῦν τῶν πλεόντων, τὸ σῶζειν αὐτοὺς καὶ ἀπολλύναι, ἐπ' ἐμοὶ πρόσεστι· πλεῖ δὲ ἔτι.

tamen navigantium, ut servem eos aut perdam, in mea esse potestate: navigat autem adhuc.

III.

ΑΛΦΕΙΟΥ ΚΑΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

ΠΟΣ. ΤΙ τοῦτο, ὦ Ἀλφεῖ, μόνος τῶν ἄλλων ἐμπεσὼν εἰς τὸ πέλαγος οὔτε ἀναμίγνυσαι τῇ ἄλμῃ, ὥς ἔθος ποταμοῖς ἅπασιν, οὔτε ἀναπαύεις σεαυτὸν διαχυθεὶς, ἀλλὰ διὰ τῆς θαλάττης ξυνεστῶς, καὶ γλυκὺ φυλάττων τὸ ρεῖθρον, ἀμιγῆς ἔτι καὶ καθαρὸς ἐπέιγῃ, οὐκ οἶδ' ὅπου βύθιος ὑποδύς, καθάπερ οἱ λάροι καὶ ἔρωδιοί; καὶ ἔοικας ἀνακύψειν πού, καὶ αὖθις ἀναφαίνειν σεαυτὸν.

ΑΛΦ. Ἐρωτικόν τι τὸ πρᾶγμα ἔστιν, ὦ Ποσειδόν, ὥστε μὴ ἔλεγχε. ἡράσθης δὲ καὶ αὐτὸς πολλάκις.

ALPHEI ET NEPTUNI.

Nep. QUID hoc est rei, Alphee? solus aliorum illapsus in pelagus nec commisceris salo, ut quidem mos est fluvii omnibus, nec requiescis te diffusus; sed per mare concretus, ac dulci servato liquore, non permixtus praeterea purusque properas, nescio quo pacto in profundum te demergens, ut gaviae solent & ardeae: & videris emerfurus alicubi, teque denuo in lucem prolaturus.

Alph. Amatorium hoc quiddam est, o Neptune: quare ne arguas: amore captus enim & tu fuisti saepius.

Lucian. Vol. II.

G

ΠΟΣ. Γυναικὸς, ὦ Ἀλφειέ, ἡ νύμφης ἐράς, ἢ καὶ τῶν Νηρηίδων αὐτῶν μιᾶς;

ΑΛΦ. Οὐκ' ἀλλὰ πηγῆς, ὦ Πόσειδον.

ΠΟΣ. Ἡ δέ, ποῦ σοι γῆς αὕτη ρεῖ;

ΑΛΦ. Νησιῶτις ἐστὶ Σικελικὴ Ἀρέθουσαν αὐτὴν καλοῦσιν.

2 ΠΟΣ. Οἶδα οὐκ ἄμορφον, ὦ Ἀλφειέ, τὴν Ἀρέθουσαν, ἀλλὰ διαυγῆς τέ ἐστι, καὶ διὰ καθαροῦ ἀναβλύζει, καὶ τὸ ὕδωρ ἐπιπρέπει ταῖς ψηφίσιν, ὅλον ὑπὲρ αὐτῶν φαινόμενον ἀργυροειδές.

ΑΛΦ. Ὡς ἀληθῶς οἶσθα τὴν πηγὴν, ὦ Πόσειδον· παρ' ἐκεῖνην οὖν ἀπέρχομαι.

ΠΟΣ. Ἄλλ' ἅπιθι μὲν, καὶ εὐτύχει ἐν τῷ ἔρωτι. ἐκεῖνο δέ μοι εἶπε, ποῦ τὴν Ἀρέθουσαν εἶδες, αὐτὸς μὲν Ἀρκὰς ὢν, ἡ δὲ ἐν Συρακούσαις ἐστίν;

ΑΛΦ. Ἐπειγόμενόν με κατέχεις, ὦ Πόσειδον, περίεργα ἔρωτῶν.

Nep. Mulierem, Alphee, an nympham amas? anne magis Nereïdum ipsarum unam?

Alph. Nequaquam; sed fontem, Neptune.

Nep. Hic tamen ubi terrarum tibi fluit?

Alph. Insularis est Siculus: Arethusam vocitant.

Nep. Novi fane non invenustam, Alphee, Arethusam: immo enim est pellucida, puroque solo scaturit, & aqua lapillis illudens nitet, totaque super eos apparet argentea.

Alph. Ut tu verè nosti fontem Arethusam, Neptune: ad illam ipsam ergo me confero.

Nep. At abi, & esto felix in amore. Immo istud etiam mihi expone; ubi Arethusam vidisti tu, qui Arcas es, cum illa sit Syracusis?

Alph. Festinantem me detines, o Neptune, quae nihil ad rem faciunt sciscitando.

ΠΟΣ. Εὖ λέγεις· χώρει παρὰ τὴν ἀγαπωμένην· καὶ ἀναδύς ἀπὸ τῆς θαλάττης ξυναυλία μίγνυσο τῇ πηγῇ, καὶ ἐν ὕδωρ γίνεσθε.

Nep. Bene mones : quin tu perge ad dilectam ; cumque emerferis a mari , mutua conspiratione miscetor fonti , & unam in aquam coite.

IV.

ΜΕΝΕΛΑΟΤ ΚΑΙ ΠΡΩΤΕΩΣ.

MEN. Ἀλλὰ ὕδωρ μέν σε γίνεσθαι, ὦ Πρωτεύ, οὐκ ἀπίθανον, ἐνάλιόν γε ὄντα, καὶ δένδρον ἔτι Ὀρητόν· καὶ ἐς λέοντα ὁπότε ἀλλαγείης, ὅμως οὐδὲ τοῦτο ἔξω πίστεως. εἰ δὲ καὶ πῦρ γίνεσθαι δυνατόν ἐν τῇ θαλάττῃ οἰκοῦντα, τοῦτο πάνυ θαυμάζω, καὶ ἀπιστῶ.

ΠΡΩΤ. Μὴ θαυμάσης, ὦ Μενέλαε· γίγνομαι γάρ.

MEN. Εἶδον καὶ αὐτός. ἀλλὰ μοι δοκεῖς, εἰρήσεται γὰρ πρὸς σέ, γοῆτειαν τινὰ προσάγειν τῷ πράγματι, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξαπατᾶν τῶν ὁρώντων, αὐτὸς οὐδὲν τοιοῦτο γιγνόμενος.

ΜΕΝΕΛΑΙ ΕΤ ΠΡΟΤΕΛ

Men. **A**t aquam te fieri, o Proteu, haud improbable ; quippe marinum ; & arborem, id quoque ferri potest : quin in leonem quando mutaris, ne id quidem plane extra fidem est : verum, si & ignis fieri possit, qui in mari habitet, id valde admiror, ac minime credo.

Pro. Ne mireris, Menelaë : nam ita res est, fio.

Men. Vidi ipse equidem : sed videre mihi, quod pace tua dictum velim, praeftigias quasdam admovere huic rei, oculosque fallere spectantium, dum ipse nihil tale fis.

- 2 ΠΡΩΤ. Καὶ τίς ἂν ἡ ἀπάτη ἐπὶ τῶν οὕτως ἐναργῶν γένοιτο; οὐκ ἀνεωγμένοις τοῖς ὀφθαλμοῖς εἶδες, ἐς ὅσα μετεποίησα ἑμαυτόν; εἰ δὲ ἀπιστεῖς, καὶ τὸ πρᾶγμα ψευδὲς εἶναι δοκεῖ, Φαντασία τις πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἰσταμένη, ἐπειδὴν πῦρ γένωμαι, προσένεγκέ μοι, ὦ γενναιότατε, τὴν χεῖρα· εἴη γὰρ, εἰ ὁρᾶμαι μόνον, ἢ καὶ τὸ κάειν τότε μοι πρόσθεστιν.

MEN. Οὐκ ἀσφαλὴς ἡ πείρα, ὦ Πρωτεῦ.

ΠΡΩΤ. Σὺ δέ μοι, Μενέλαε, δοκεῖς οὐδὲ πολὺ-
πουν ἑωρακέναι πώποτε, οὐδ' ὃ πάσχει ὁ ἰχθὺς οὗτος
εἰδέναι.

MEN. Ἀλλὰ τὸν μὲν πολὺπουν εἶδον. ἃ πάσχει δέ,
ἠδέως ἂν μάθοιμι παρὰ σοῦ.

- 3 ΠΡΩΤ. Ὅποια ἂν πέτρα προσελθὼν ἀρμόσῃ τὰς
κοτύλας, καὶ προσφύς ἔχηται κατὰ τὰς πλεκτάνας,
ἐκεῖνη ὅμοιον ἀπεργάζεται ἑαυτόν, καὶ μεταβάλλει τὴν
χρῶαν, μιμούμενος τὴν πέτραν, ὥς ἂν λάθῃ τοὺς ἀλιεῖας,

Pro. Et quae tandem fallacia in rebus tam manifestis re-
fideat? non tu apertis oculis es contuitus, quas in formas
memet ipse conversum fecerim? sin fidem non habes, id-
que negotium falsum esse videtur, inanis scilicet quaedam
species ante oculos consistens, tum tu, ubi ignis factus fue-
ro, admove mihi, vir fortissime, manum: probe scies, vi-
dearne solum talis, an facultas etiam urendi tunc mihi adfit.

Men. Non tutum est hoc experimentum, o Proteu.

Pro. Tu quidem mihi, Menelaë, videris polypum vi-
disse nunquam, quaeque huius piscis sit natura, ignorare.

Men. Immo polypum vidi: at naturam eius libenter di-
dicerim a te.

Pro. Ad quamcunque petram accefferit, aptaveritque
acetabula, & agglutinatis haeserit cirris, illi similem se red-
dit, mutatoque colore scopulum imitatur, ut fallat pesca-

μὴ διαλλάττων, μηδὲ Φανερός ὢν διὰ τοῦτο, ἀλλ' ἐοικώς τῷ λίθῳ.

MEN. Φασὶ ταῦτα· τὸ δὲ σὸν πολλῷ παραδοξότερον, ὦ Πρωτεύ.

ΠΡΩΤ. Οὐκ οἶδα, ὦ Μενέλαε, τίνι ἂν ἄλλῳ πιστεύσεις, τοῖς σεαυτοῦ ὀφθαλμοῖς ἀπιστῶν;

MEN. Ἰδὼν εἶδον· ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα τεράστιον, τὸν αὐτὸν πῦρ καὶ ὕδωρ γίνεσθαι.

tores nihil diversus, proptereaue nec conspicuus, sed plane similis isti lapidi.

Men. Ista narrant: tuum autem illud multo est incredibilius, Proteu.

Pro. Nescio profecto, Menelaë, cui sis alteri fidem habiturus, quam tuis ipsius oculis denegas.

Men. Videndo fane vidi: sed res est portentosa, idem ut ignis & aqua fiat.

V.

ΠΑΝΟΠΗΣ ΚΑΙ ΓΑΛΗΝΗΣ.

ΠΑΝ. Εἶδες, ὦ Γαλήνη, χθές, οἷα ἐποίησεν ἡ Ἐρίς 1 *Γαλήνη δὲ ἔρινη. χ. 84.*
παρὰ τὸ δεῖπνον ἐν Θετταλίᾳ, διότι μὴ καὶ αὐτὴ ἐκλήθη ἐς τὸ συμπόσιον;

ΓΑΛ. Οὐ ξυνειστιώμην ὑμῖν ἔγωγε· ὁ γὰρ Ποσειδῶν ἐκέλευσέ με, ὦ Πανόπη, ἀκύμαντον ἐν τοσούτῳ φυλάτ-

PANOPES ET GALENES.

Pan. **V**IDISTIN', Galene, heri, qualia designarit Eris inter coenam in Thessalia, quod non & ipsa fuerit vocata ad convivium?

Gal. Equidem haud una vobiscum fui: Neptunus enim iussit me, Panope, nullis fluctibus agitatam ac tranquillam

τειν τὸ πέλαγος. τί δ' οὖν ἐποίησεν ἡ Ἐρίς μὴ παροῦσα;

ΠΑΝ. Ἡ Θέτις καὶ ὁ Πηλεὺς ἀπεληλύθεισαν ἐς τὸν θάλαμον, ὑπὸ τῆς Ἀμφιτρίτης καὶ τοῦ Ποσειδῶνος παραπεμψθέντες. ἡ Ἐρίς δ' ἐν τοσούτῳ λαβοῦσα πάντας, ἐδυνήθη δὲ ραδίως, τῶν μὲν πινόντων, ἐνίων δὲ κροτούντων, ἢ τῷ Ἀπόλλωνι καθαρίζοντι, ἢ ταῖς Μούσαις ἀδούσαις προσεχόντων τὸν νοῦν, ἐνέβαλεν ἐς τὸ συμπόσιον μῆλόν τι πάγκαλον, χρυσοῦν ὅλον, ᾧ Γαλήνη ἐπεγέγραπτο δέ, Ἡ ΚΑΛΗ ΛΑΒΕΤΩ. Κυλινδούμενον δὲ τοῦτο, ὥσπερ ἐξεπίτηδες, ἤκε ἔμβα Ἥρα τε, καὶ Ἀφρο-
2 δίτη, καὶ Ἀθηναῖα κατεκλίνοντο. Καπειδὴ ὁ Ἑρμῆς ἀνελόμενος ἐπελέξατο τὰ γεγραμμένα, αἱ μὲν Νηρηίδες ἡμεῖς ἀπεσιωπήσαμεν· τί γὰρ ἔδει ποιεῖν, ἐκείνων παρουσῶν; αἱ δὲ ἀντεποιῶντο ἐκάστη, καὶ αὐτῆς εἶναι τὸ μῆλον ἡξίου. καὶ εἰ μὴ γε ὁ Ζεὺς διέστησεν αὐτὸς, καὶ ἄχρι χειρῶν προῦχώρησε τὸ πρᾶγμα. ἀλλ' ἐκείνος, αὐ-

interea fervare pelagus. Quid ergo fecit Eris, quae non aderat?

Pan. Thetis & Peleus abierant in thalamum ab Amphitrite & Neptuno deducti. Eris interim clam omnibus (poterat autem facillime, dum hi quidem biberent, illi saltarent, alii vel Apollini citharam pulsanti, vel Musis canentibus adhiberent animum) impulit in convivium malum quam pulcherrimum, aureum totum, Galene: erat inscriptum, PULCHRA ACCIPIAT: id autem provolutum quasi de industria pervenit, ubi Juno, Venus & Minerva decumbebant. Tum eo Mercurius sublato postquam perlegit inscripta, hos quidem Nereides conticuimus: quid enim oportebat facere, Deabus praesentibus? at haec sibi quaeque vindicabant, suumque esse malum contendebant: quin etiam, nisi Iuppiter diremisset eas, ad manus res pervenisset. Ille tamen, Ipse quidem, inquit, iudicium non interponam ea

τὸς μὲν οὐ κρίνω, Φησι, περὶ τούτου, (καίτοι ἐκείναι αὐ-
τὸν δικάσαι ἤξιουν) ἄπιτε δὲ εἰς τὴν Ἰδὴν παρὰ τὸν Πριά-
μου παῖδα· ὃς οἶδέ τε διαγνῶναι τὴν καλλίονα, Φιλό-
καλος ὢν, καὶ οὐκ ἂν ἐκείνος κρίναι κακῶς.

ΓΑΛ. Τί οὖν αἱ Θεαί, ὦ Πανόπη;

ΠΑΝ. Τήμερον, οἶμαι, ἀπίασι πρὸς τὴν Ἰδὴν.

ΓΑΛ. Καί τις ἔξει μετὰ μικρὸν ἀπαγγέλλων ἡμῖν
τὴν κρατοῦσαν;

ΠΑΝ. Ἦδη σοι Φημί, οὐκ ἄλλη κρατήσῃ, τῆς
Ἀφροδίτης ἀγωνιζομένης, ἣν μή τι πάνυ ὁ δαιτητὴς
ἀμβλυώτῃ.

de re; (quamquam hoc ut faceret, istae magno opere la-
borarent) abite vero in Idam ad Priami filium, qui certe
noverit dignoscere pulchriorem formarum elegans specta-
tor; neque is profecto iudicaverit male.

Gal. Quid ergo Deae, Panope?

Pan. Hodie, puto, petunt Idam; & aliquis affuturus
erit mox, qui nuntiet nobis victricem.

Gal. Iam nunc tibi dico, non alia vincet, Venere qui-
dem certante, nisi valde sit arbiter hebeti oculorum acie.

VI.

ΤΡΙΤΩΝΟΣ, ΑΜΥΜΩΝΗΣ,
ΚΑΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

*Ζεὺς ὁρᾷ.
ὁρᾷ γ. 127.*

ΤΡΙΤ. ἘΠΙ τὴν Λέρνην, ὦ Ποσειδόν, παραγίγνεται
καθ' ἐκάστην ἡμέραν ὑδρευσομένη παρθένος, πάγκαλόν
τι χρῆμα· οὐκ οἶδα ἔγωγε καλλίω παῖδα ἰδών.

TRITONIS, AMYMONES ET NEPTUNI

Tri. AD Lernam, Neprune, accedit quotidie aquatum
virgo, res plane pulcherrima: haud equidem scio formo-
siorem me puellam vidisse.

ΠΟΣ. Ἐλευθέραν τινά, ὦ Τρίτων, λέγεις, ἢ θερά-
παινά τις ὑδροφόρος ἐστίν;

ΤΡΙΤ. Οὐ μιν οὐκ ἀλλὰ τοῦ Δαναοῦ ἐκείνου θυγά-
τηρ, μία τῶν πεντήκοντα καὶ αὐτὴ, Ἀμυμώνη τοῦνομα·
ἐπυθόμην γὰρ, ἥτις καλοῖτο, καὶ τὸ γένος. ὁ Δαναὸς δὲ
σκληραγωγεῖ τὰς θυγατέρας, καὶ αὐτοურγεῖν διδάσκει,
καὶ πέμπει ὕδωρ τε ἀρυσσόμενας, καὶ πρὸς τὰ ἄλλα
παιδεύει ἀόκνους εἶναι αὐτάς.

2 ΠΟΣ. Μόνῃ δὲ παραγίνεται μακρὰν οὕτω τὴν ὁδὸν
ἐξ Ἄργους εἰς Λέρναν;

ΤΡΙΤ. Μόνῃ· πολυδίψιον δὲ τὸ Ἄργος, ὥς οἶσθα·
ὥστε ἀνάγκη αἰεὶ ὑδροφορεῖν.

ΠΟΣ. ὦ Τρίτων, οὐ μετρίως με διετάραξας εἰπὼν
τὰ περὶ τῆς παιδός· ὥστε ἴωμεν ἐπ' αὐτήν.

ΤΡΙΤ. Ἰωμεν· ἥδη γὰρ καιρὸς τῆς ὑδροφορίας. καὶ σχε-
δὸν που κατὰ μέσσην τὴν ὁδὸν ἐστὶν ἰούσα εἰς τὴν Λέρναν.

5 (Ὁ Δαναὸς δὲ) Τούτων τῶν πεντήκοντα πατέρ. V.

Nep. Ingenuamne dicis, Triton, an famula quaedam est
ad aquam ferendam?

Tri. Nequaquam; sed Danaï istius filia, una quinquagenarum & ipsa, Amymone nomine: sciscitatus enim sum
& quomodo vocetur, & genus. Danaus autem durius ha-
bet filias, & ad opus suis manibus faciundum instituit, at-
que etiam mittit aquam hausturas: ad cetera porro mini-
steria condocescit, ut impigrae sint.

Nep. Solane conficit tam longum iter Argis ad Lernam?

Tri. Sola: valde autem siticulofum est Argos, ut nosti:
atque adeo necesse est semper aquam eo ferre.

Nep. Non tu, Triton, mediocriter me conturbasti, cum
persecutus es, quae spectant ad puellam: quare adeamus
ad eam.

Tri. Eamus: iam enim tempus est aquationis; & fere,
ni fallor, in media versatur via petens Lernam.

ΠΟΣ. Οὐκοῦν ζεύξον τὸ ἄρμα· ἢ τοῦτο μὲν πολλὴν ἔχει τὴν διατριβὴν, ὑπάγειν τοὺς ἵππους τῇ ζεύγῃ, καὶ τὸ ἄρμα ἐπισκευάζειν· σὺ δὲ ἀλλὰ δελφινά μοι τινὰ τῶν ὠκέων παράστησον· ἐφιππάσομαι γὰρ ἐπ' αὐτοῦ τάχιστα.

ΤΡΙΤ. Ἴδού σοι οὐτοσὶ ὁ δελφίνων ὠκύτατος.

ΠΟΣ. Εὖγε· ἀπελαύνωμεν· σὺ δὲ παρανήχου, ὦ Τρίτων. καί περ δὴ πάρεσμεν ἐς τὴν Λέρναν, ἐγὼ μὲν λοχήσω ἐνταῦθά που, σὺ δ' ἀποσκόπει ὅπότε ἂν αἰσθῇ προσιοῦσαν αὐτήν.

ΤΡΙΤ. Αὐτῇ σοι πλησίον.

ΠΟΣ. Καλῇ, ὦ Τρίτων, καὶ ὠραία παρθένος· ἀλλὰ 3 συλληπτέα ἡμῖν ἐστίν.

ΑΜ. Ἄνθρωπε, ποῖ με ξυναρπάσας ἄγεις; ἀνδραποδιστὴς εἶ, καὶ ἔοικας ἡμῖν ἀπ' Αἰγύπτου τοῦ Θείου ἐπιπεμφθῆναι· ὥστε βοήσομαι τὸν πατέρα.

ΤΡΙΤ. Σιώπησον, ὦ Ἀμυμώνη, Ποσειδῶν ἐστί.

Nep. Itaque iunge currum: aut illud quidem longam habet moram, subdere equos iugo, & currum apparare: quia tu potius delphinum mihi aliquem ex velocioribus adducito: equitans enim in eo provehar celerrime.

Tri. Ecce tibi istum delphinorum ociffimum.

Nep. Bene: avehamur; tu vero iuxta adnata, Triton. Postquam perveherimus ad Lernam, ego infidiabor isto fere loco: tu prospecta; cumque senferis adventantem illam.

Tri. Haec ipsa tibi prope adest.

Nep. Pulchra, Triton, & florens virgo: omnino comprehendenda nobis est.

Amy. Mi homo, quo me correptam ducis? plagiarius es, & videris in nos ab Aegypto patruo immissus esse: quare invocabo patrem.

Tri. Tace, Amymone: Neptunus hic est.

ΑΜ. Τί Ποσειδῶν λέγεις; τί βιάζῃ με, ὦ ἄνθρωπε, καὶ ἐς τὴν θάλατταν καβέλκεις; ἐγὼ δὲ ἀποπνιγήσομαι ἢ ἀθλία καταδύσα.

ΠΟΣ. Θάρρει, οὐδέν δεινὸν πάθῃς· ἀλλὰ καὶ πηγὴν ἐπ' ὠκυμένῳ σοι ἀναδοθῆναι ἐάσω ἐνταῦθα, πατάξας τῇ τριαίνῃ τὴν πέτραν πλησίον τοῦ κλύσματος· καὶ σὺ εὐδαίμων ἔσῃ, καὶ μόνῃ τῶν ἀδελφῶν οὐχ ὑδροφορήσεις ἀποθανοῦσα.

7 Οὐχ ὑδροφορήσεις) Κατεκρίθησαν γὰρ αἱ Δαναοῦ θυγατέρες, ὡς ὁ μῦθος φησὶ, ἐν ἁλὸς ὑδροφορεῖν

εἰς τετρημένον πῖθον, ἀπ' οὗ τοὺς Αἰγύπτου παῖδας ἐμολέκτρους ὄντας διεκρήσαιτο οὐκ ἐν δίκῃ. V.

Am. Quid mihi Neptunum dicis? quid vim affers mihi, homo, inque mare detrahis? misera suffocabor demersa.

Nep. Bonum animum habe: nullum incommodum patieris: immo etiam fontem tui nominis emicare faciam ibi, percussa tridente hac petra, prope maris aestum: tu vero felix eris, sororumque sola non feres aquam mortua.

VII.

ΝΟΤΟΤ ΚΑΙ ΖΕΦΥΡΟΤ.

Ι ΝΟΤ. ΤΑΥΤΗΝ, ὦ Ζέφυρε, τὴν δάμαλιν, ἣν διὰ τοῦ πελάγους ἐς Αἴγυπτον ὁ Ἑρμῆς ἄγει, ὁ Ζεὺς διεκόρησεν αἰλοῦς ἔρωτι;

ΖΕΦ. Ναί, ὦ Νότε· οὐ δάμαλις δὲ τότε, ἀλλὰ παῖς

3 Διεκόρησεν) Ἐξεπαρθένηυσεν, οἷον ἐν δέκτῃ. G.

ΝΟΤΙ ΕΤ ΖΕΡΗΥΡΙ.

Not. ILLAM ergo, Zephyre, iuvencam, quam per pelagus in Aegyptum Mercurius ducit, Iuppiter vitiauit amore captus?

Zeph. Ita est, Note: neque tunc tamen erat iuvenca,

ἦν τοῦ ποταμοῦ Ἰνάχου· νῦν δὲ ἡ Ἥρα τοιαύτην ἐποίησεν αὐτὴν ζηλοτυπήσασα, ὅτι καὶ πάνυ ἐώρα ἐρῶντα τὸν Δία.

NOT. Νῦν οὖν ἐτι ἐρᾷ τῆς βοός;

ΖΕΦ. Καὶ μάλα· καὶ διὰ τοῦτο ἐς Αἴγυπτον αὐτὴν ἔπεμψε· καὶ ἡμῖν προσέταξε μὴ κυμαίνειν τὴν θάλασσαν ἔστ' ἂν διανήξηται, ὥς ἀποτεκούσα ἐκεῖ, κύει δὲ ἤδη, θεὸς γένοιτο καὶ αὐτὴ, καὶ τὸ τεχθῆν.

NOT. Ἡ δάμαλις θεός;

2

ΖΕΦ. Καὶ μάλα, ὦ Νότ' ἄρξει τε, ὁ Ἑρμῆς ἔφη, τῶν πλεόντων, καὶ ἡμῶν ἔσται δέσποινα, ὃν τινα ἂν ἡμῶν ἐβέλη ἐκπέμψαι, ἢ καλύσαι ἐπιπνεῖν.

NOT. Θεραπευτέα τοιγαροῦν, ὦ Ζέφυρε, ἤδη δέσποινα γε οὔσα· νῆ Δία εὐνουστέρα γὰρ οὕτω γένοιτο.

ΖΕΦ. Ἀλλ' ἤδη γὰρ διεπέρασε, καὶ ἐξένευσεν ἐς τὴν γῆν. ὁρᾷς ὅπως οὐκέτι μὲν τετραποδιστὶ βαδίζει, ἀνορθώσας δ' αὐτὴν ὁ Ἑρμῆς γυναῖκα παγκάλην αὐδὴς ἐποίησε;

sed filia fluvii Inachi: nunc Iuno talem fecit eam, aemulatione fervida, quod vehementer videret amare Iovem.

Not. Igitur etiam nunc amat illam vaccam?

Zeph. Plane: ideoque in Aegyptum eam misit, ac nobis praecepit, ne fluctibus agitaremus mare, donec transnarit, ut partum ibi enixa (uterus enim iam tumet) Dea fiat tum ipsa, tum quod natum erit.

Not. Haec iuvenca ut Dea fiat?

Zeph. Omnino, Note: & praeerit, ut Mercurius narravit, navigantibus, nosque erimus in eius potestate, ut quemcunque nostrum voluerit, emittat, aut prohibeat flare.

Not. Colenda igitur, o Zephyre, iam quippe domina.

Zeph. Profecto: magis enim benevola nobis ita reddatur. At ecce iam traiecit, atque evasit in terram: viden', ut non amplius quadrupedis more incedat, sed eam erectam Mercurius mulierem pulcherrimam iterum effecerit?

ΝΟΤ. Παράδοξα γούν ταῦτα, ὦ Ζέφυρε· οὐκ ἔτι τὰ κέρατα, οὐδὲ οὐρά, καὶ διχηλὰ τὰ σκέλη, ἀλλ' ἐτέρα-
στος κόρη. ὁ μὲν τοι Ἑρμῆς τί παθὼν μεταβέβληκεν
ἑαυτὸν, καὶ ἀντὶ νεανίου κυνοπρόσωπος γεγένηται;

ΖΕΦ. Μὴ πολυπραγμονῶμεν, ὅτε ἄμεινον ἐκείνος οἶ-
δε τὰ πρακτέα.

Not. Mirabilia fane sunt ista, Zephyre: abierunt cornua,
cauda, bifidi pedes: contra amabilis est virgo. Atqui Mer-
curius quid est, quod semet mutarit, & pro iuvene cani-
nam faciem sumferit?

Zeph. Ne curiosius inquiramus; quandoquidem melius il-
le sciverit, quid sit faciendum.

VIII.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ ΔΕΛΦΙΝΩΝ.

Ι ΠΟΣ. Εἰγε, ὦ Δελφῖνες, ὅτι αἰὲ Φιλάνθρωποι ἔστε·
καὶ πάλαι μὲν τὸ τῆς Ἰουῆς παιδίον ἐπὶ τὸν Ἴσθμὸν
ἐκομίσατε, ὑποδεξάμενοι ἀπὸ τῶν Σκιρωνίδων μετὰ τῆς
μητρὸς ἐμπεσόν· καὶ νῦν σὺ τὸν κιθαρωδὸν τοῦτον τὸν
ἐκ Μηθύμνης ἀναλαβὼν, ἐξενήξω ἐς Ταίναρον αὐτῇ
σκευῇ, καὶ κιθάρῃ· οὐδὲ περιεῖδες κακῶς ὑπὸ τῶν ναυ-
τῶν ἀπολλύμενον.

NEPTUNI ET DELPHINUM.

Nep. **R**ECTE vero, Delphines, quod semper amantes
fitis hominum; etenim olim Inûs filium ad Isthmum detu-
listis exceptum, cum a Scironiis faxis cum matre incide-
ret in mare; tuque nunc citharoedum illum ex Methymna
postquam dorso sublevasses cum ipso habitu citharoedico
& cithara, enatasti ad Taenarum, neque neglexisti male
nautarum scelere pereuntem.

ΔΕΛΦ. Μὴ θαυμάσῃς, ὦ Πόσειδον, εἰ τοὺς ἀνθρώ-
πους εὖ ποιοῦμεν, ἐξ ἀνθρώπων γε καὶ αὐτοὶ ἰχθύες
γενόμενοι.

ΠΟΣ. Καὶ μέμφομαί γε τῷ Διονύσῳ, ὅτι ὑμᾶς
καταναυμαχήσας μετέβαλε, δέον χειρώσασθαι μόνον,
ὥσπερ τοὺς ἄλλους ὑπηγάγετο. πῶς δ' οὖν τὰ κατὰ
τὸν Ἀρίονα τοῦτον ἐγένετο, ὦ Δελφίν;

ΔΕΛΦ. Ὁ Περίανδρος, οἶμαι, ἔχαιρεν αὐτῷ, καὶ 2
πολλάκις μετεπέμπετο αὐτὸν ἐπὶ τῇ τέχνῃ. ὁ δὲ πλου-
τήσας παρὰ τοῦ τυράννου ἐπεθύμησε, πλεύσας οἰκαδὲ
εἰς τὴν Μήθυμναν, ἐπιδείξασθαι τὸν πλοῦτον· καὶ ἐπι-
βὰς πορθμείου τινὸς κακούργων ἀνδρῶν, ὡς ἔδειξε πο-
λὺν ἄγων χρυσὸν, καὶ ἄργυρον, ἐπεὶ κατὰ μέσον τὸ
Αἰγαῖον ἐγένοντο, ἐπιβουλεύουσιν αὐτῷ οἱ ναῦται. ὁ δὲ
(ἡκρωῖμην γὰρ ἅπαντα παρανέων τῷ σκάφει) ἐπεὶ
ταῦτα ὑμῖν δέδοκται, ἔφη, ἀλλὰ τὴν σκευὴν ἀναλα-
βόντά με, καὶ ἅπαντα θρήνόν τινα ἐπ' ἐμαυτῷ, ἐκόν-

Del. Ne mireris, Neptune, si hominibus benefacimus,
ex hominibus quippe ipsi in pisces versi.

Nep. Immo equidem accuso Bacchum, qui vobis proe-
lio navali victis formam mutavit, cum decuisset in potesta-
tem redigere tantum, quo pacto alios sibi subiecit. At quo-
modo, quae ad Arionem istum spectant, sunt facta, Delphin?

Del. Periander, opinor, delectabatur eo, & saepius ar-
cessebat ob artis excellentiam: hunc autem natum a ty-
ranno divitias desiderium cepit domum redeundi Methy-
mnam ad ostentandas opes. Quare consensa vectoria na-
vicula maleficorum hominum, ut prae se tulit multum fer-
re se auri & argenti, ubi medium Aegaeum tetigerunt,
insidiantur ipsi nautae. Tum ille, (auscultabam enim omnia
adnatans navigio) quandoquidem id vobis constitutum est,
inquit, at ornatu sumto, decantatoque lessa sponte finite

τα ἑάσατε ρίψαι ἑμαυτόν. ἐπέτρεψαν οἱ ναῦται, καὶ ἀνέλαβε τὴν σκευὴν, καὶ ἦσε πάνυ λιγυρῶς· καὶ ἔπεσεν εἰς τὴν θάλατταν, ὡς αὐτίκα πάντως ἀποθανεύμενος. ἐγὼ δὲ ὑπολαβὼν, καὶ ἀναθέμενος αὐτόν, ἐξηξάμην ἔχων εἰς Ταίναρον.

ΠΟΣ. Ἐπαινῶ τῆς Φιλομουσίας· ἄξιον γὰρ τὸν μισθὸν ἀποδέδωκας αὐτῷ τῆς ἀκροάσεως.

me proiicere memet ipsum : mox citharoedi habitum indutus cecinit admodum argute, ceciditque in mare, quasi statim plane periturus. Ego autem susceptum impositumque dorso ferens enatavi ad Taenarum.

Nep. Equidem laudo te ob studium illud musices : dignam enim mercedem reddidisti ipsi auditae cantionis.

IX.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ ΝΗΡΗΙΔΩΝ.

1 ΠΟΣ. **Τ**Ο μὲν στενὸν τοῦτο, εἰς ὃ ἡ παῖς κατηνέχθη, Ἑλλήσποντος ἀπ' αὐτῆς καλείσθω. τὸν δὲ νεκρὸν ὑμεῖς, ὦ Νηρηίδες, παραλαβοῦσαι τῇ Τρωάδι προσενέγκατε, ὡς ταφείη ὑπὸ τῶν ἐπιχωρίων.

ΝΗΡ. Μηδαμῶς, ὦ Πόσειδον· ἀλλ' ἐνταῦθα ἐν ταῖς

NEPTUNI ET NEREIDUM.

Nep. **F**RETUM illud angustum, quo puella delapsa est; Helleſpontus ab ea vocetur: cadaver autem vos, Nereides, acceptum ad Troadem deferre, ut sepeliatur a regionis incolis.

Nep. Neunquam, Neptune; verum hoc ipso in pelago,

ἐπώνυμῳ πελάγει τεθάφθω· ἐλεοῦμεν γὰρ αὐτὴν οἰκτιστα ὑπὸ τῆς μητρικῆς πεπονθυῖαν.

ΠΟΣ. Ταῦτο μὲν, ὦ Ἀμφιτρίτη, οὐ θέμις. οὐδ' ἄλλως καλὸν ἐνταῦθά που κείσθαι ὑπὸ τῇ ψάμμῳ αὐτὴν, ἀλλ' ὅπερ ἔφην ἐν τῇ Τρωάδι ἢ ἐν τῇ Χερρόνησῳ τεθάψεται. ἐκεῖνο δὲ παραμύθιον οὐ μικρὸν ἔσται αὐτῇ, ὅτι μετ' ὀλίγον τὰ αὐτὰ καὶ ἡ Ἰνώ πείσεται, καὶ ἐμπεσεῖται ὑπὸ τοῦ Ἀθάμαντος διωκομένη εἰς τὸ πέλαγος, ἀπ' ἄκρου τοῦ Κιθαιρῶνος, καθόπερ καθήκει εἰς τὴν θάλασσαν, ἔχουσα καὶ τὸν υἱὸν ἐπὶ τῆς ἀγκάλῃς.

ΝΗΡ. Ἀλλὰ κακείνην σῶσαι δεήσει, χαρισαμένους τῷ Διονύσῳ· τροφὸς γὰρ αὐτοῦ καὶ τίτθῃ ἡ Ἰνώ.

ΠΟΣ. Οὐκ ἐχρῆν οὕτω πονηρὰν οὔσαν· ἀλλὰ τῷ Διδ- 2
νύσῳ ἀχαριστεῖν, ὦ Ἀμφιτρίτη, οὐκ ἄξιον.

ΝΗΡ. Αὕτη δὲ ἄρα τί παθοῦσα κατέπεσεν ἀπὸ τοῦ κριοῦ; ὁ ἀδελφὸς δὲ ὁ Φρύξος ἀσφαλῶς ὀχεῖται;

cui nomen dedit, sepeliatur: miseret enim nos eius, quae miseranda fuit a noverca passa.

Nep. Id quidem, Amphitrite, fas non est; neque porro decorum isthic alicubi iacere eam sub arena: sed, quod dixi, in Troade aut Chersoneso mox sepulturae mandabitur: id autem solatium erit ipsi non mediocriter, quod post paulo eadem & Ino patietur, praicepsque cadet ab Athamante fugata in pelagus ex summo Cithaerone, qua parte protenditur ad mare, gerens praeterea filium in ulnis.

Ner. Sed illam quoque servare nos oportebit, gratificantes Baccho: nam nutrix praebuit illi mammas Ino.

Nep. Haud oportebat tam malam: sed Baccho gratiam illam negare, Amphitrite, non aequum est.

Ner. Helle vero, qui factum est, ut deciderit ab ariete, cum frater eius Phryxus absque periculo vehatur?

ΠΟΣ. Εἰκότως· νεανίας γὰρ, καὶ δύναται ἀντέχειν πρὸς τὴν Φορὰν· ἡ δὲ ὑπὸ ἀηθείας ἐπιβᾶσα ὀχήματος παραδόξου, καὶ ἀπιδούσα ἐς βάθος ἀχανές, ἐκπλαγεῖσα, καὶ τῷ θάμβει ἅμα σχεθεῖσα, καὶ ἰλιγγιάσασα πρὸς τὸ σφοδρὸν τῆς πτήσεως, ἀκρατὴς ἐγένετο τῶν κερατῶν τοῦ κριοῦ, ὧν τέως ἐπείληπτο, καὶ κατέπεσεν ἐς τὸ πέλαγος.

NHP. Οὐκοῦν ἐχρῆν τὴν μητέρα τὴν Νεφέλην βοηθεῖν πιπτούσῃ;

ΠΟΣ. Ἐχρῆν· ἀλλ' ἡ Μοῖρα πολλῶ τῆς Νεφέλης δυνατωτέρα.

Nep. Et merito quidem: nam iuvenis est, ac potest finire se adversus motus celeritatem: illa autem prae insolentia, cum incendisset vehiculum prorsus inusitatum, & prospectasset in profundum immenso patens, obstupescita, aestuque simul aëris correpta, & vertigine ex violentia volatus, e manibus amisit arietis cornua, quae hactenus prehensa tenuerat, & defluxit in mare.

Ner. Non oportebat matrem Nephelen auxilium ferre cadenti?

Nep. Oportebat: sed fatum multo Nephelle potentius.

X.

ΙΡΙΔΟΣ ΚΑΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

ΙΡΙΣ. ΤΗΝ νῆσον τὴν πλανωμένην, ᾧ Πόσειδον, ἀποσπασθεῖσαν τῆς Σικελίας, ὕψαλον ἐπινήχασθαι συμβέβηκε. ταύτην, φησὶν ὁ Ζεὺς, στῆσον ἤδη, καὶ ἀνά-

IRIDIS ET NEPTUNI.

Ir. INSULA ista errans, Neprune, avulsa a Sicilia, testa fluctu adhuc natat: eam ipsam, ait Iuppiter, e vestigio

Θηνον, καὶ ποιήσον ἤδη δῆλον ἐν τῷ Αἰγαίῳ μέσῳ βε-
βαίως μένειν, στηρίζας πάνυ ἀσφαλῶς· δείται γὰρ τι
αὐτῆς.

ΠΟΣ. Πεπράζεται τοῦτο, ὦ Ἴρι. τίνα δὲ ὅμως παρ-
έξει αὐτῷ τὴν χρεῖαν ἀναφανῆσα, καὶ μηκέτι πλέουσα;

ΙΡΙΣ. Τὴν Λητὴν ἐπ' αὐτῆς δεῖ ἀποκυῆσαι· ἤδη γὰρ
πονήρως ὑπὸ τῶν ὠδίνων ἔχει.

ΠΟΣ. Τί οὖν; οὐχ ἱκανὸς ὁ οὐρανὸς ἐντεκεῖν; εἰ δὲ
μὴ οὗτος, ἀλλὰ γε πᾶσα ἡ γῆ οὐκ ἂν ὑποδέξασθαι
δύναίτο τὰς αὐτῆς γονάς;

ΙΡΙΣ. Οὐκ, ὦ Πόσειδον· ἡ Ἥρα γὰρ ὄρκῳ μεγά-
λῳ κατέλαβε τὴν γῆν, μὴ παρασχεῖν τῇ Λητοῖ τῶν
ὠδίνων ὑποδοχὴν. ἡ τοίνυν νῆσος αὐτῇ ἀνάμότης ἐστίν·
ἀφανὴς γὰρ ἦν.

ΠΟΣ. Σύνιημι. στήθι, ὦ νῆσε, καὶ ἀνάδυθι αὖθις ἐκ
τοῦ βυθοῦ, καὶ μηκέτι ὑποφέρου, ἀλλὰ βεβαίως μένε,

constitue, inque lucem profer, & fac iam ut conspicua
in Aegaeo medio stabilisque maneat, firmata immotis ra-
dicibus: non enim nullus erit eius usus.

Nep. Iamiam factum erit, Iri: verumtamen quem prae-
bebit ipsi usum in lucem educta, neque amplius innatans?

Ir. Latonam in ea insula oportet partum deponere: iam
nunc enim male a doloribus habet.

Nep. Quid ergo? non idoneum est coelum, in quo pa-
riat? hoc si minus, at tota saltem terra nonne excipere
possit Latonae partus?

Ir. Minime, Neptune: nam Iuno iureiurando gravi ob-
strinxit terram, ne praeberet Latonae commodam parien-
do sedem: iam isthaec insula iurata non est, quippe non-
dum conspicua.

Nep. Rem teneo. Consiste, insula, atque emerge iterum
ex profundo, nec porro sub undis ferare; sed fixa mane,
Lucian. Vol. II.

καὶ ὑπόδεξαι, ὧ εὐδαιμονεστάτῃ, τοῦ ἀδελφοῦ τὰ τέκνα
 δύο, τοὺς καλλίστους τῶν θεῶν. καὶ ὑμεῖς, ὦ Τρίτωνες,
 διαπορβιμύσατε τὴν Λητὴν εἰς αὐτήν· καὶ γαλήνᾳ ἅπαν-
 τα ἔστω. τὸν δράκοντα δὲ, ὃς νῦν ἐξοιστρεῖ αὐτὴν φοβῶν,
 τὰ νεογνὰ, ἐπειδὴν τεχθῇ, αὐτίκα μέτεισι, καὶ τιμα-
 ρήσει τῇ μητρὶ. σὺ δὲ ἀπάγγελε τῷ Διὶ πάντα εἶναι
 εὐτρεπῆ. ἔστηκεν ἡ Δῆλος· ἡκέτω ἡ Λητὴ καὶ τικτέτω.

ac fuscipe, fortunatissima, fratris liberos binos, pulcherri-
 mos Deorum. Vos, Tritones, transvehite Latonam eo;
 cunctaque stent tranquilla. Draconem vero, qui nunc vel-
 ut oestro exagitat illam territans, infantes, mox atque
 nati fuerint, ulciscuntur, ac poenas expetent pro matre.
 Tu renuntia Iovi, omnia esse parata: constitit Delus; ve-
 niat Latona & pariat.

XI.

ΞΑΝΘΟΥ ΚΑΙ ΘΑΛΑΣΣΗΣ.

ΞΑΝΘ. ΔΕΞΑΙ με, ὦ Θάλασσα, δεινὰ πεπονθότα·
 κατὰσβεσόν μου τὰ τραύματα.

ΘΑΛ. Τί τοῦτο, ὦ Ξάνθε; τίς σε κατέκαυσεν;

ΞΑΝΘ. ἩΦαιστος. ἀλλ' ἀπηνθράκωμαι ὅλως ὁ
 κακοδαίμων, καὶ ζέω.

ΘΑΛ. Διατί δέ σοι ἐνέβαλε τὸ πῦρ;

XANTHI ET MARIS.

Xanth. **R**ECIPE me, Mare, gravia passum; restingue
 mea vulnera.

Mar. Quid hoc est rei, Xanthe? quis te exussit?

Xanth. Vulcanus: immo torrefactus sum plane ego mi-
 fer, & ferveo.

Mar. Quam vero ob causam tibi iniecit ignem?

ΞΑΝΘ. Διὰ τὸν υἱὸν τῆς Θέτιδος· ἐπεὶ γὰρ Φονεύον-
τα τοὺς Φρύγας ἰκέτευσα, ὁδ' οὐκ ἐπαύσατο τῆς ὀργῆς,
ἀλλ' ὑπὸ τῶν νεκρῶν ἀπέφραττε μοι τὸν ῥοῦν, ἐλεήσας
τοὺς ἀθλίους ἐπῆλθον, ἐπικλύσαι θέλων, ὡς φοβηθεὶς
ἀπόσχοιτο τῶν ἀνδρῶν. Ἐνταῦθα ὁ Ἥφαιστος, ἔτυχε 2
γὰρ πλησίον που ὦν, πᾶν ὅσον, οἶμαι, πῦρ εἶχε, καὶ
ὅσον ἐν τῇ Αἴτῃ, καὶ εἶποθι ἄλλοθι, Φέρων ἐπῆλθέ μοι·
καὶ ἕκαυτε μὲν τὰς πτελέας, καὶ κυρίκας· ὥπτησε δὲ
καὶ τοὺς κακοδαίμονας ἰχθῦς, καὶ τὰς ἐγχελύας· αὐ-
τὸν δὲ ἐμὲ ὑπερκαχλάσαι ποιήσας μικροῦ δεῖν ὅλον
ξηρὸν εἶργασται. ὁρᾷς δ' οὖν, ὅπως διάκειμαι ὑπὸ τῶν
ἐκκαυμάτων.

ΘΑΛ. Θολερὸς, ὦ Ξάνθε, καὶ θερμὸς, ὡς εἰκός· τὸ *Ταί. π. λ.*
αἷμα μὲν ἀπὸ τῶν νεκρῶν· ἡ θερμὴ δὲ, ὡς Φῆς, ἀπὸ *Μεγ. π. ο.*
τοῦ πυρός. καὶ εἰκότως, ὦ Ξάνθε, ὅς ἐπὶ τὸν ἐμὸν υἱὸν
ᾤρμησας, οὐκ αἰδέσθεις ὅτι Νηρηίδος υἱὸς ἦν.

Xanth. Ob filium Thetidis: cum enim occidentem Phry-
gas supplex adirem, atque ille tamen iram non remitte-
ret, quin etiam cadaveribus obstrueret mihi flumen, mise-
ratus infelices irruī tanquam undis merfurus, quo territus
abstineret se a virorum caede. Ibi tum Vulcanus, (forte
enim propius aderat) quantum, credo, habebat ignis, &
quodcunque in Aerna, & sicubi uspiam collecto, impetum
in me fecit, incenditque ulmos ac myricas; tum quoque
affavit infelicissimos pisces & anguillas: ipsum vero me
cum effervescescit, parum abest, quin totum aridum red-
diderit. Vides igitur, quomodo sim affectus ab istis incen-
dii notis.

Mar. Turbidus, o Xanthe, atque aestuans, ut par erat:
sanguis a cadaveribus; aestus, ut ais, ab igne. Neque id
immerito, Xanthe, qui in meum nepotem irruisti, non ve-
ritus nec cogitans Nereidis esse filium.

ΞΑΝΘ. Οὐκ ἔδει οὖν ἐλεῆσαι γείτονας ὄντας τοῦς Φρύγας;

ΘΑΛ. Τὸν Ἥφαιστον δὲ οὐκ ἔδει ἐλεῆσαι Θέτιδος υἱὸν ὄντα τὸν Ἀχιλλέα;

Xanth. Non decebat ergo misericordia tangi vicinorum meorum Phrygum?

Mar. Et Vulcanum non decebat misericordia tangi Achillis, qui Thetidis esset filius?

XII.

ΔΩΡΙΔΟΣ ΚΑΙ ΘΕΤΙΔΟΣ.

Ι ΔΩΡ. ΤΙ δακρύεις, ὦ Θέτι;

ΘΕΤ. Καλλίστην, ὦ Δωρὶ, κόρην εἶδον ἐς κιβωτὸν ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐμβληθεῖσαν, αὐτὴν τε, καὶ βρέφος αὐτῆς ἀρτιγέννητον ἐκέλευσε δὲ ὁ πατὴρ τοὺς ναύτας, ἀναλαμβάνοντας τὸ κιβώτιον, ἐπειδὴν πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπάρσωσιν, ἀφεῖναι ἐς τὴν θάλασσαν, ὡς ἀπόλοιτο ἡ ἀθλία, καὶ αὐτὴ καὶ τὸ βρέφος.

ΔΩΡ. Τίος δ' ἐνεκα, ὦ ἀδελφὴ, ἐπεὶ ἔμαθες ἀκριβῶς ἅπαντα;

DORIDIS ET THETIDIS.

Dor. QUID lacrimare, Theti?

Thet. Formosissimam, Dori, vidi puellam in cistam a patre coniectam, tum ipsam, tum infantem eius modo natum: iussit autem pater nautas sublatam arcam, ubi longe a terra processerint, demittere in mare, ut intereat misera & ipsa & infans.

Dor. Quam ob causam, foror, quandoquidem didicisse accurate videris omnia?

ΘΕΤ. Ἀκρίσιος ὁ πατὴρ αὐτῆς καλλίστην οὔσαν ἐπαρθένευεν, εἰς χαλκοῦν τινα θάλαμον ἐμβάλων. εἶτα τὸ μὲν ἀληθές οὐκ ἔχω εἰπεῖν· Φασὶ δ' οὖν τὸν Δία, χρυσὸν γενόμενον, ῥῦναι διὰ τοῦ ὀρόφου ἐπ' αὐτήν· δεξαμένην δ' ἐκείνην ἐς τὸν κόλπον καταρρέοντα τὸν θεόν, ἐγκύμονα γενέσθαι. τοῦτο αἰσθόμενος ὁ πατὴρ, ἄγριός τις καὶ ζηλότυπος γέρων, ἠγανάκτησε· καὶ ὑπὸ τινος μεμοιχεῦσθαι οἰηθεὶς αὐτὴν ἐμβάλλει ἐς τὴν κιβωτὸν ἄρτι τετοκυῖαν.

ΔΩΡ. Ἡ δὲ τί ἐπραττεν, ὦ Θέτι, ὁπότε καήieto; 2

ΘΕΤ. Ὑπὲρ αὐτῆς μὲν ἐσίγα, ὦ Δωρὶ, καὶ ἔφερε τὴν καταδίκην· τὸ βρέφος δὲ παρηγέϊτο μὴ ἀποθανεῖν, δακρύουσα καὶ τῷ πάππῳ δεικνύουσα αὐτὸ, κάλλιστον ὄν· τὸ δὲ ὑπ' ἀγνοίας τῶν κακῶν καὶ ἐμειδία πρὸς τὴν θάλασσαν. ὑποτίμπλαμαι αὐτῆς τοὺς ὀφθαλμοὺς δακρύων, μνημονεύουσα αὐτῶν.

2 Ἐπαρθένευεν εἰς χαλκοῦν τινα θάλαμον) Ἐν παρθενῶνι ἐφύλαττεν. V.

Thet. Acrisius pater eius forma praestantem servabat virginem, ideoque in aereum thalamum incluserat. Tum porro quid revera sit factum, dicere non habeo: aiunt tamen, Iovem in aurum mutatum fluxisse per tectum ad eam; quae, recepto in sinum defluente Deo, gravida sit facta. Hoc cum sensisset pater, ferus aliquis & aemulatione fervidus senex, aegerrime tulit; & ab aliquo adulteratam suspicatus immittit in arcam partu modo edito.

Dor. Illa vero quid faciebat, Theti, quando demittebatur?

Thet. Pro se quidem tacebat, Dori, aequo animo ferens sententiam: at infantem deprecabatur, ne interiret, multis cum lacrimis avo ostendens illum pulcherrima specie: is autem ignarus malorum etiam arridebat ad mare. Complentur iterum oculi lacrimis ista repetenti.

ΔΩΡ. Καὶ μὲ δακρύσαι ἐποίησας. ἀλλ' ἤδη τεθνήσκω;
ΘΕΤ. Οὐδαμῶς· νήχεται γὰρ ἔτι ἡ κιβωτὸς ἀμφὶ
τὴν ΣέριΦον, ζῶντας αὐτοὺς φυλάττουσα.

ΔΩΡ. Τί οὖν οὐχὶ σώζομεν αὐτήν, τοῖς ἀλιεῦσι τού-
τοις ἐμβαλοῦσαι ἐς τὰ δίκτυα τοῖς Σεριφίοις; οἱ δὲ
ἀνασπᾶσαντες σώσουσι δηλονότι.

ΘΕΤ. Εὖ λέγεις, οὕτω ποιῶμεν. μὴ γὰρ ἀπολέσθω
μήτε αὐτὴ, μήτε τὸ παιδίον οὕτως ὃν καλόν.

Dor. Et me ad lacrimas provocasti. Verum num mor-
tui iam sunt?

Thet. Neutiquam: natat enim haecenus arca circa Seri-
phum, vivosque eos custodit.

Dor. Quid itaque non servamus eam, & piscatoribus
iniicimus in retia Seriphiis istis? hi nimirum extractam ser-
vabunt.

Thet. Recte mones: ita faciamus: ne enim intereat nec
ipsa, nec infans tam formosus.

XIII.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΝΙΠΕΩΣ.

Ι ΕΝΙΠ. **Ο**Υ καλὰ ταῦτα, ὦ Πόσειδον· εἰρήσεται γὰρ
τάληθές· ὑπελθὼν μου τὴν ἐρωμένην, εἰκασθεὶς ἐμοὶ,
διεκόρησας τὴν παῖδα· ἡ δὲ ὤετο ὑπ' ἐμοῦ ταῦτα πεπον-
θέναι, καὶ διὰ τοῦτο παρεῖχεν ἑαυτήν.

ΠΟΣ. Σὺ γὰρ, ὦ Ἐνιπεῦ, ὑπεροπτικὸς ἦσθα, καὶ

NEPTUNI ET ENIPEI.

En. **N**ON bella sunt ista, Neptune: dicetur enim veri-
tas. Per fraudem obrepens amicae meae, meam formam
mentitus, viriasti puellam: at illa putabat, a me haec se
fuisse passam; ideoque praebebat sese.

Nep. Etenim, Enipeu, fastosus eras & tardus, qui puel-

Βραδύς, ὃς κόρης οὕτω καλῆς Φοιτώσης ὀσημέραι παρὰ σε, ἀπολλυμένης ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, ὑπερέωρας, καὶ ἔχαιρες λυπῶν αὐτήν· ἡ δὲ παρὰ τὰς ὄχθας ἀλύουσα, καὶ ἐπεμβαίνουσα, καὶ λουομένη ἐνίοτε, εὐχέτο σοι ἐντυχεῖν· σὺ δ' ἐθρύπτου πρὸς αὐτήν.

ΕΝΙΠ. Τί οὖν; διὰ τοῦτο ἐχρῆν σε προαρπάσαι τὸν ἔρω- 2
τα, καὶ καθυποκρίνεσθαι Ἐνιπέα ἀντὶ Ποσειδῶνος εἶναι, καὶ κατασοφίσασθαι τὴν Τυρῶ, ἀφελῆ κόρην οὔσαν.

ΠΟΣ. Ὅψε ζηλοτυπεῖς, ὦ Ἐνιπεῦ, ὑπερόπτης πρότερον ὢν. ἡ Τυρῶ δὲ οὐδὲν δεινὸν πέπονθεν, οἰομένη ὑπὸ σοῦ διακεκορῆσθαι.

ΕΝΙΠ. Οὐ μένου· ἔφης γὰρ ἀπὶ αὐτῶν ὅτι Ποσειδῶν ἦσθα· ὃ καὶ μάλιστα ἐλύπησεν αὐτήν· καὶ ἐγὼ τοῦτο ἠδίκημαι, ὅτι τὰ ἐμὰ σὺ εὐφραίνου τότε, καὶ περιστήσας πορφύρεόν τι κῦμα, ὅπερ ὑμᾶς συνέκρυπτε ἅμα, συνησθα τῇ παιδί· ἀντ' ἐμοῦ.

lam tam pulchram ventitantem quotidie ad te, pereuntem amore despiceres, atque etiam laetareris aegre faciendo. Illa interim ad ripas tuas moesta oberrabat, atque ingressa imo, & se lavans aliquando, optabat te potiri: tu vero fastidiosum te gerebas erga illam.

En. Quid ergo? propterea ne oportebat te praeripere meum amorem, & simulare Enipei personam pro Neptuno, doloque circumvenire Tyro simplicem puellam?

Nep. Sero nunc aemulatione tangeris, Enipeu, qui prius superbe sprevisti: nihil autem Tyro mali contigit, cum putabat virginitatem suam a te imminui.

En. Haud ita sane: dixisti enim, cum abires, te Neptunum esse; quod & maximum in modum illam pupugit: ea quoque in me iniuria redundavit, quod tu vicem meam gaudia tunc ferres; & circumiecto purpureo fluctu, qui vos contegebat una, rem haberes cum puella pro me.

ΠΟΣ. Σὺ γὰρ οὐκ ἔθελες, ὦ Ἐνιπεῦ.

Ner. Quippe tu nolebas, Eñipeu.

XIV.

ΤΡΙΤΩΝΟΣ ΚΑΙ ΝΗΡΗΙΔΩΝ.

1 ΤΡΙΤ. ΤΟ κῆτος ὑμῶν, ὦ Νηρηίδες, ὃ ἐπὶ τὴν τοῦ Κη-
Φέως θυγατέρα τὴν Ἀνδρομέδαν ἐπέμψατε, οὔτε τὴν
παῖδα ἠδίκησεν, ὥς οἴεσθε, καὶ αὐτὸ ἤδη τέθνηκε.

ΝΗΡ. Ὑπὸ τίνος, ὦ Τρίτων; ἢ ὁ ΚηΦεύς, καθάπερ
δέλεαρ προβεῖς τὴν κόρην, ἀπέκτεινεν ἐπιῶν, λοχῆσας
μετὰ πολλῆς δυνάμεως;

ΤΡΙΤ. Οὐκ' ἀλλ' ἴστε, οἶμαι, ὦ Ἰφιάνασσα, τὸν
Περσέα, τὸ τῆς Δανάης παιδίον, ὃ μετὰ τῆς μητρὸς ἐν
τῇ κιβωτῷ ἐμβληθὲν ἐς τὴν θάλασσαν ὑπὸ τοῦ μητρο-
πάτορος ἐσώσατε, οἰκτεῖρασθαι αὐτούς.

ΙΦ. Οἶδα ὃν λέγεις. εἰκὸς δὲ ἤδη νεανίαν εἶναι, καὶ
μάλα γενναῖόν τε καὶ καλὸν ἰδεῖν.

ΤΡΙΤ. Οὗτος ἀπέκτεινε τὸ κῆτος.

TRITONIS ET NEREIDUM.

Τρι. CETUS ille vester, Nereides, quem in Cephei filiam
Andromedam immisistis, nec puellam laesit, ut arbitrami-
ni, & ipse iam interiit.

Ner. A quo, Triton? an Cepheus, tanquam esca pro-
posita virgine, interemit adortus, inque insidiis locatus cum
multa manu?

Τρι. Non: at novistis, opinor, Iphianassa, Perseum Da-
naëis filium, quem cum matre in cista proiectum in mare
ab avo materno servastis, eorum misertae.

Ιφ. Novi, quem dicas: credibile est eum iam iuvenem
esse, ac valde strenuum, pulchrumque aspectu.

Τρι. Hiç interfecit cetum.

ΙΦ. Διαπί, ὦ Τρίτων; οὐ γὰρ δὴ σῶστρα ἡμῖν τοιαῦτα ἐκτίνειν αὐτὸν ἐχρῆν.

ΤΡΙΤ. Ἐγὼ ὑμῖν Φράσω τὸ πᾶν, ὡς ἐγένετο. ἐστάλη 2
μὲν οὗτος ἐπὶ τὰς Γοργόνας, ἁθλὸν τινα τοῦτον τῷ βασι-
λεῖ ἐπιτελῶν. ἐπεὶ δὲ ἀφίκετο εἰς τὴν Λιβύην, ἐνθα ἦσαν.

ΙΦ. Πῶς, ὦ Τρίτων, μόνος, ἢ καὶ ἄλλους συμμά-
χους ἦγεν; ἄλλως γὰρ δύσπορος ἡ ὁδός.

ΤΡΙΤ. Διὰ τοῦ αἰέρος· ὑπόπτερον γὰρ αὐτὸν ἢ Ἀθη-
ναῖ ἔθηκεν. ἐπεὶ δ' οὖν ἦκεν, ὅπου διητῶντο, αἱ μὲν ἐκά-
θευδον, οἶμαι, ὃ δὲ ἀποτεμὼν τῆς Μεδούσης τὴν κεφα-
λὴν ὥχετ' ἀποπτάμενος.

ΙΦ. Πῶς ἰδών; ἀβέατοι γὰρ εἰσιν· ἢ ὅς ἂν ἴδῃ, οὐκ
ἔτ' ἄλλο μετὰ ταῦτα ἴδοι.

ΤΡΙΤ. Ἡ Ἀθηναῖ τὴν ἀσπίδα προφαίνουσα· τοιαῦτα
γὰρ ἤκουσα διηγουμένου αὐτοῦ πρὸς τὴν Ἀνδρομέδαν,
καὶ πρὸς τὸν Κηφέα ὕστερον· ἢ Ἀθηναῖ δὴ ἐπὶ τῆς ἀσπί-

Iph. Quam ob causam, Triton? haud enim sane salutis
praemia nobis talia exsolvere ipsum decebat.

Tri. Ego vobis indicabo rem omnem, ut facta fuit. Iter
hic ingressus est adversus Gorgonas, certamen istud regi
peracturus: postquam autem pervenit in Libyam, ubi erant.

Iph. Quomodo, Triton, solus? an & alios secum so-
cios duxit? ceteroquin enim difficilis est via.

Tri. Per aërem: nam alis eum Minerva instruxit. Post-
quam ergo venit, ubi degebant, illae dormiebant, ut pu-
to; hic, abscisso Medusae capite, volando aufugit.

Iph. Quo tandem pacto conspiciens? eas enim intueri
nefas est: sin, quicumque viderit, nihil aliud amplius postea
videat.

Tri. Minerva clypeum praetendens, nam talia enarran-
tem eum audiavi Andromedae, & Cepheo postmodum,
Minerva, inquam, in clypeo resplendente, velut in spe-

δος ὑποστιλβούσης, ὥσπερ ἐπὶ κατόπτρου, παρέσχεεν αὐτῷ ἰδεῖν τὴν εἰκόνα τῆς Μεδούσης· εἶτα λαβόμενος τῇ λαίᾳ τῆς κόμης, ἐνορῶν δὲ τὴν εἰκόνα, τῇ δεξιᾷ τὴν ἄρπην ἔχων, ἀπέτεμε τὴν κεφαλὴν αὐτῆς· καὶ πρὶν ἀνέ-
 3 γρεσθαι τὰς ἀδελφὰς ἀνέπτατο. Ἐπεὶ δὲ κατὰ τὴν παράλιον ταύτην Αἰθιοπίαν ἐγένετο, ἥδη πρόσγειος πέ-
 τόμενος, ὄρᾳ τὴν Ἀνδρομέδαν προκειμένην ἐπὶ τινος πέ-
 τρας προβλήτος, προσπεπατταλευμένην, καλλίστην, ᾧ θεοὶ, καθειμένην τὰς κόμας, ἡμίγυμνον πολὺ ἐνερθε-
 τῶν μαστῶν. καὶ τὸ μὲν πρῶτον, οἰκτείρας τὴν τύχην αὐτῆς, ἀνθρώπα τὴν αἰτίαν τῆς καταδίκης· κατὰ μικρὸν δὲ ἀλοὺς ἔρωτι, ἔχρῃν γὰρ σεσῶσθαι τὴν παῖδα, βοη-
 θεῖν διέγνω. καὶ ἐπειδὴ τὸ κῆτος ἐπῆει μάλα φοβερόν, ὡς καταπιούμενον τὴν Ἀνδρομέδαν, ὑπεραιωρηθεὶς ὁ νεα-
 νίσκος, πρόκωπον ἔχων τὴν ἄρπην, τῇ μὲν καθικνεῖται· τῇ δὲ προδεικνὺς τὴν Γοργόνα λίθον ἐποίει αὐτό. τὸ δὲ

15 Πρώκωποι ἔχων τὴν ἄρπην) Κίπτειν προκειμένην, ἐτοίμην. V.

culo, exhibuit ipsi videndam imaginem Medusae: tum Perseus, correpta laeva manu coma, inspectans in imaginem, dextraque harpen tenens defecuit eius caput, & ante quam expergefierent sorores evolavit. Ubi vero ad hanc mari praetensam Aethiopiam accessit, iam prope terram volans Andromedam conspicatur expositam in petra quadam prominente clavis affixam, pulcherrimam Dii! demissis capillis, seminudam multum infra mammas: ille primum miseratus fortunam eius, sciscitabatur causam supplicii; tum sensim amore captus (oportebat enim servari puellam) opem ferre constituit. Ubi vero cetus irruebat valde terribilis, quasi devoraturus Andromedam, superne pendens iuvenis, capuloque promptam habens harpen, hac manu ictus demittit, illa, Gorgone monstrata, in lapidem verte-

τέθνηκε γοῦν, καὶ πέπηγεν αὐτοῦ τὰ πολλὰ, ὅσα εἶδε
τὴν Μέδουσαν. ὁ δὲ λύσας τὰ δεσμὰ τῆς παρθένου, ὑπο-
σχών τὴν χεῖρα, ὑπεδέξατο ἀκροποδητὶ κατιοῦσαν ἐκ τῆς
πέτρας, ὀλισθηρᾶς οὖσης. καὶ νῦν γαμῶ ἐν τοῦ Κηφέως.
καὶ ἀπάξει αὐτὴν ἐς Ἄργος ὥστε ἀντὶ θανάτου γάμον
οὐ τὸν τυχόντα εὕρετο.

NHP. Ἐγὼ μὲν οὐ πάνυ τῷ γεγονότι ἄχθομαι· τί 4
γὰρ ἡ παῖς ἠδίκηκε ἡμᾶς, εἴ τι ἡ μήτηρ ἐμεγαλαύχει
τότε, καὶ ἡξίου καλλίων εἶναι;

ΔΩΡ. Ὅτι οὕτως ἂν ἤλγησεν ἐπὶ τῇ θυγατρὶ μή-
τηρ γε οὔσα.

NHP. Μηκέτι μεμνήμεθα, ὦ Δωρὶ, ἐκείνων, εἴ τι
βάρβαρος γυνὴ ὑπὲρ τὴν ἀξίαν ἐλάλησεν· ἱκανὴν γὰρ
ἡμῖν τιμωρίαν ἔδωκε, φοβηθεῖσα ἐπὶ τῇ παιδί. χαίρω-
μεν οὖν τῷ γάμῳ.

bat: inde cetus igitur interiit, & obriguerunt eius plerae-
que partes, quae quidem viderant Medusam. Perseus au-
tem, solutis vinculis virginis, porrecta manu sustentavit
suspensio pede degredientem ex rupe lubrica; & nunc nu-
ptias celebrat in Cephei aedibus, abducetque illam Argos:
adeo ut pro morte Andromeda connubium non vulgare
invenerit.

Ner. Equidem non admodum, quod factum est, gravi-
ter fero: nam quid puella nocebat nobis, si quid mater su-
perbius aliquando loquebatur, viderique volebat forma
nos anteire?

Dor. Immo sic doluisset ob filiam amissam, quippe mater.

Ner. Ne ultra meminerimus, o Dori, istorum, si quid
barbara mulier supra sortem suam effutierit: satis enim
nobis poenarum dedit filiae periculo consternata. Laetemur
ergo nuptiis.

XV.

ΖΕΦΥΡΟΤ ΚΑΙ ΝΟΤΟΤ.

1 ΖΕΦ. **Ο**Υ πάποτε πομπήν ἐγὼ μεγαλοπρεπεστέραν εἶδον ἐν τῇ θαλάττῃ, ἀφ' οὗ εἰμι, καὶ πνέω. σὺ δὲ οὐκ εἶδες, ὦ Νότε;

ΝΟΤ. Τίνα ταύτην λέγεις, ὦ Ζέφυρε, τὴν πομπήν; ἢ τίνες οἱ πέμποντες ἦσαν;

ΖΕΦ. Ἡδίστου θεάματος ἀπελείφθης, οἷον οὐκ ἄλλο ἰδοῖς ἔτι.

ΝΟΤ. Παρὰ τὴν Ἐρυθρὰν γὰρ θάλασσαν εἰργαζόμεν' ἐπέπνευσα δέ τι καὶ μέρος τῆς Ἰνδικῆς, ὅσα παράλια τῆς χώρας· οὐδὲν οὖν οἶδα, ὦν λέγεις.

ΖΕΦ. Ἀλλὰ τὸν Σιδώνιον Ἀγήνορα εἶδες;

ΝΟΤ. Ναί· τὸν τῆς Εὐρώπης πατέρα. τί μήν;

5 Ὡ Ζέφυρε τὴν πομπήν) Πομπὴ ἡ πρόπεμψις, καὶ ἡ πέμψις παρὰ Θεουχιδίου. V.

ZEPHYRI ET NOTI.

Zeph. **N**UNQUAM equidem pompam magnificentiorem vidi in mari, ex quo sum & flo: tu autem nonne vidisti, Note?

Not. Quam tu istam dicis, Zephyre, pompam? aut quanam erant, qui ducerent?

Zeph. Iucundissimo spectaculo caruisti, quale nullum videas in posterum.

Not. Scilicet ad Rubrum mare operam navabam: immo etiam flando percurri partem Indiae, quanta mari contingitur eius regionis: nihil ergo eorum novi, quae dicis.

Zeph. At tu Sidonium Agenorem vidisti?

Not. Sane; Europae patrem: quid tum postea?

ΖΕΦ. Περὶ αὐτῆς ἐκείνης διηγήσομαί σοι.

ΝΟΤ. Μῶν ὅτι ὁ Ζεὺς ἐραστής ἐκ πολλοῦ τῆς παιδός; τοῦτο γὰρ καὶ πάλαι ἠπιστάμην.

ΖΕΦ. Οὐκοῦν τὸν μὲν ἔρωτα οἶσθαι τὰ μετὰ ταῦτα δὲ ἤδη ἄκουσον. Ἡ μὲν Εὐρώπη κατεληλύθει ἐπὶ τὴν ἡϊόνα καὶ παίζουσα, τὰς ἡλικιώτιδας παραλαβοῦσα· ὁ Ζεὺς δὲ, ταύρῳ εἰκάσας ἑαυτὸν, συνέπαιζεν αὐταῖς, κάλλιστος Φαινόμενος· λευκός τε γὰρ ἦν ἀκριβῶς, καὶ τὰ κέρατα εὐκαμπῆς, καὶ τὸ βλέμμα ἡμερος. ἐσκίρτα οὖν καὶ αὐτὸς ἐπὶ τῆς ἡϊόνας, καὶ ἐμυκάτο ἡδιστον, ὥστε τὴν Εὐρώπην τολμῆσαι καὶ ἀναβῆναι αὐτόν. ὥς δὲ τοῦτ' ἐγένετο, δρομαῖος μὲν ὁ Ζεὺς ὥρμησεν ἐπὶ τὴν θάλατταν φέρων αὐτήν, καὶ ἐνήχετο ἐμπροσθ'· ἡ δὲ πάνυ ἐκπλαγεῖσα τῷ πράγματι, τῇ λαϊᾷ μὲν εἶχετο τοῦ κέρατος, ὥς μὴ ἀπολισθάνοι τῇ ἐτέρᾳ δὲ ἡνεμωμένον τὸν πέπλον ξυνεῖχε.

15 'Ἡνεμωμένοι') 'Ανίμω πεπληρωμένοι. G.

Zeph. De illa ipsa narrabo tibi.

Not. Num hoc, Iovem esse amatorem iamdudum puellae? istuc equidem olim compertum habebam.

Zeph. Igitur amorem nosti: quae vero sunt consecuta; iam nunc audi. Europa descenderat ad litus ludibunda, aequalibus assumtis comitibus: ibi Iuppiter, tauro cum se assimilasset, una ludebat, pulcherrimusque videbatur: etenim albus erat perfecte, cornibusque scite intortis, & vultu placido: lascivius ergo subsultabat in litore, mugiebatque suavissime, sic ut Europa auderet etiam incendere taurum. Quod ubi factum est, tum cursu citatissimo Iuppiter ad mare festinavit ferens illam; iamque natabat illapsus. Europa vero mirifice percussa eo negotio, laeva apprehenderat cornu, ne deflueret; altera vento agitatam peplum continebat.

3 NOT. Ἦδὺ τοῦτο θέαμα, ὦ Ζέφυρε, εἶδες καὶ ἔρω-
τικόν, νηχόμενον τὸν Δία, Φέροντα τὴν ἀγαπωμένην.

ΖΕΦ. Καὶ μὲν τὰ μετὰ ταῦτα ἡδὺν παραπολὺν, ὦ
Νότε· ἢ τε γὰρ θάλαττα εὐθὺς ἀκύμων ἐγένετο, καὶ
τὴν γαλήνην ἐπισπασαμένη λείαν παρείχεν αὐτήν. ἡ-
μεῖς δὲ πάντες ἡσυχίαν ἄγοντες, οὐδὲν ἄλλο ἢ θεαταὶ
μόνον τῶν γιγνομένων, παρηκολουθοῦμεν· ἔρωτες δὲ πα-
ραπετώμενοι μικρὸν ὑπὲρ τὴν θάλατταν, ὥς ἐνίοτε ἄκροις
τοῖς ποσὶν ἐπιψαύειν τοῦ ὕδατος, ἡμένας τὰς δάδας
Φέροντες, ἥδον ἅμα τὸν ὑμέναιον. αἱ Νηρηίδες δὲ ἀναδύ-
σαι παρίππευον ἐπὶ τῶν δελφίνων, ἐπικροτοῦσαι, ἡμί-
γυμνοὶ αἱ πολλαί. τό, τε τῶν Τριτώνων γένος, καὶ εἴ τι
ἄλλο μὴ φοβερόν ἰδεῖν τῶν θαλαττίων, ἅπαντα περι-
εχόρευε τὴν παῖδα· ὁ μὲν γὰρ Ποσειδῶν ἐπιβεβηκώς ἄρ-
ματος, παροχουμένην τε καὶ τὴν Ἀμφιτρίτην ἔχων,
προῆγε γεγηθώς, προσδοικοῶν νηχομένῳ τῷ ἀδελφῷ.

Not. Iucundum illud spectaculum, Zephyre, vidisti, &
amatorium, nantem Iovem, portantemque dilectam.

Zeph. Immo quae postea consequuntur iucundiora mul-
to, Note: nam pelagus statim fluctibus vacavit, flustro-
que ad se attracto laeve sedatumque se praebeuit: nos au-
tem omnes quietem agentes, nihil aliud quam spectatores
solum eorum, quae fiebant, affectabamur. Amores porro
iuxta volantes paululum supra mare, sic ut nonnunquam
fummis pedibus delibarent aquam, accensas faces ferentes
canebant simul hymenaeum: Nereides vero emerfae ade-
quitabant in delphinis applaudentes, seminudae pleraeque:
tum etiam Tritonum genus, & si quod aliud non terrificum
visu marinorum, cuncta choreas ducebant circa puellam.
Neptunus quidem consensu curru, assidentem lateri Am-
phitriten habens praecedebat hilaris, viamque faciebat na-

ἐπὶ πᾶσι δὲ τὴν Ἀφροδίτην δύο Τρίτωνες ἔφερον, ἐπὶ
κόγχῃς κατακειμένην, ἄνθη παντοῖα ἐπιπάττουσαν τῇ
νύμφῃ. Ταῦτα ἐκ Φοινίκης ἄχρι τῆς Κρήτης ἐγένετο. 4
ἐπεὶ δὲ ἐπέβη τῇ νήσῳ, ὁ μὲν ταῦρος οὐκ ἔτι ἐφαίνετο·
ἐπιλαβόμενος δὲ τῆς χειρὸς ὁ Ζεὺς ἀπῆγε τὴν Εὐρώπην
εἰς τὸ Δίκταιον ἄντρον, ἐρυθρίωσαν, καὶ κάτω ὀρώσαν·
ἡπίστατο γὰρ ἤδη, ἐφ' ὅ, τι ἄγοιτο. ἡμεῖς δ' ἐμπεσόν-
τες, ἄλλος ἄλλο τοῦ πελάγους μέρος διεκυμαίνομεν.

NOT. Ὡ μακάριε Ζέφυρε τῆς Θεάς. ἐγὼ δὲ γρύ-
πας, καὶ ἐλέφαντας, καὶ μέλανας ἀνθρώπους εἶδων.

6 Δικταῖον) Σπύλαιον ἐν Κρήτῃ γένος ἀπὸ τῆς Λιβύης πίει, ἣν οἱ
οὕτω καλοῦμεν. V. οἱ κοῦσιν οἱ Αἰθίοπες. V.
10 Μέλαντας ἀνθρώπους) Ὁ γὰρ

tanti fratri. Denique Venerem duo Tritones ferebant in con-
cha decumbentem, flores omnigenos inspargentem spon-
sae. Haec a Phoenicia usque ad Cretam sunt facta. Post-
quam vero pedem in insula posuit, taurus non amplius
exstabat, sed prehensa manu Iuppiter abduxit Europam in
Dictaeum antrum rubore suffusam deiectisque oculis, iam
enim haud ignorabat, cuius rei gratia duceretur: tum nos
imperu facto alius aliam pelagi partem concitabamus.

Not. Te beatum, Zephyre, spectaculo: at ego gryphas
interea, & elephantos & nigros homines videbam.

ΝΕΚΡΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ.

I.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΠΟΛΥΔΕΥΚΟΥΣ.

Ι ΔΙΟΓ. Ω ΠΟΛΥΔΕΥΚΕΣ, ἐντέλλομαί σοι, ἐπεὶ δὲ ἀνέλθῃς (σὸν γὰρ ἐστίν, οἶμαι, τὸ ἀναβιῶναι αὐρίον) ἢν που ἴδῃς Μένιππον τὸν κύνα (εὐροῖς δ' ἂν αὐτὸν ἐν Κορίνθῳ κατὰ τὸ Κράνειον, ἢ ἐν Λυκείῳ, τῶν ἐριζόντων πρὸς ἀλλήλους Φιλοσόφων καταγελῶντα) εἰπεῖν πρὸς αὐτὸν, ὅτι σοι, ὦ Μένιππε, κελεύει ὁ Διογένης, εἰ σοι ἰκανῶς τὰ ὑπὲρ γῆς καταγεγέλασται, ἥκειν

Ι Νεκρικοὶ Διάλογοι) Ἐν τοῖς τοῖς διαλόγοις διαπαίξαι βούλεται τὰ παρὰ τῶν Ἑλλήνων περὶ τοῦ αἵου λεγόμενα· καὶ διὰ τοῦτο Νεκρὸς εἰσάγει πρὸς ἀλλήλους διαλεγόμενους, ὅθεν καὶ Νεκρικοὺς αὐτοὺς ἀνέμασε. *** Πολυδεύκην) συνέβη τὸν μὲν Κάστορα, ὡς ὑπὸ ἀνθρώπῳ ὄντα, εἶναι θνητὸν τὸν δὲ Πολυδεύκην, ὡς ἐκ Διὸς, ἀθάνατον. Ὅτε οὖν ἐτελεύτησεν ὁ Κάστωρ, ἐλυπήθη ὁ Πολυδεύκης· καὶ ὁ Ζεὺς ἐλέησας αὐτὸν, ὡς λίγουσιν, ἐποίησεν ὥστε τοὺς δύο ζῆν μίαν παρὰ μίαν ἡμέραν. Πολυδεύκης) Ἀμφω μὲν ἦσαν υἱοὶ Διὸς διδυμοὶ ἐκ Λή-

δας τῆς Λακαίνης, θνητότητα καὶ ἀθανασίαν τῶ κεκληρομένοι· ὑπερβολὴ δὲ φιλοστοργίας μὴ ἂν ἐκτὸς ἀλλήλων διάγειν προηρημένοι· μὴ δὲ εἴσι, τὸν δὲ τοῖς ἀθανάτοις συμπαραδρέυσιν, ἀνεμερίσαντο σφίσιν αὐτοῖς τὸ τοῦ γένους ὑπερήμεραι, ὁ μὲν τὰ θνητῶν, ὁ δὲ τὰ τῶν ζώντων περιπολεύει. ἄλλως τε καὶ συ ἀνθρώποις, ὡς ὁ μῦθος φησὶ, καταχωρισμένοι. Ἐπεὶ δὲ ταῦτά ἐστι, διὰ τοῦτο ἐνταῦθα πρὸς Πολυδεύκην λο ὡς ὤθεν αὐτοῦ τὸ τνικαδε λαχόντος τὸν ὑπὲρ γῆς τόπον περινοστεῖν. V.

MORTUORUM DIALOGI.

ΔΙΟΓΕΝΙΣ ΕΤ ΠΟΛΛΥΚΙΣ.

Diog. O Pollux, mando tibi, simulatque ad superos escenderis, (tuum enim est, opinor, in vitam redire cras) sicubi videris Menippum canem, (inveneris autem illum Corinthi ad Craneum, aut in Lyceo, altercantes inter se philosophos deridentem) ut dicas ad eum, Te, Menippe, iubet Diogenes, si tibi satis, quae super terram geruntur,

ἐνθάδε πολλῷ πλείω ἐπιγελασόμενον· ἐκεῖ μὲν γὰρ ἐν ἀμφιβόλῳ σοι ἔτι ὁ γέλως ἦν, καὶ πολὺ τὸ, τίς γὰρ ὅλως οἶδε τὰ μετὰ τὸν βίον; ἐνταῦθα δὲ οὐ παύσῃ βεβαίως γελῶν, καθάπερ ἐγὼ νῦν· καὶ μάλιστα ἐπειδὴν ὁρᾷς τοὺς πλουσίους, καὶ σατράπας, καὶ τυράννους οὕτω ταπεινοὺς καὶ ἀσήμους, ἐκ μόνῃς οἰμωγῆς διαγινώσκομένους· καὶ ὅτι μαλθακοὶ καὶ ἀγενεῖς εἰσι, μεμνημένοι τῶν ἄνω. ταῦτα λέγε αὐτῷ· καὶ προσέτι, ἐμπλησάμενον τὴν πῆραν ἤκειν Θέρμαν τε πολλῶν, καὶ εἴ που εὐροὶ ἐν τῇ τριόδῳ Ἑκάτης δεῖπνον. κείμενον, ἢ ὧν ἐκ καθαρισίου, ἢ τι τοιοῦτο.

ΠΟΛ. Ἄλλ' ἀπαγγελῶ ταῦτα, ὦ Διόγενες· ὅπως ἂν δὲ εἰδῶ μάλιστα, ὁποῖος τίς ἐστι τὴν ὄψιν;

ΔΙΟΓ. Γέρων, Φαλακρὸς, τριβώνιον ἔχων πολύθυ-

10 Ἑκάτης δεῖπνον) Τῇ Ἑκάτῃ δεῖπνα ἐτίθετο ὑπὸ τῶν παλαιῶν ἐπὶ πᾶν τριόδον, καθάρσια τυχὸν τῶν ζώοντων. τινὲς δὲ ὅμα καὶ ἀκατασκεύαστα. Τῷ μὲν οὖν λόγῳ τῇ δαίμονι ταῦτα ἀνείτο, ἔργῳ δὲ τῶν

ἀπορούντων εἰς εὐπορίαν. τί γὰρ ἂν καὶ δαίμων ἐκ τούτων σπίσαιτο; Ἐπὶ τοίνυν ἀπὸ τῶν δεῖπνων τούτων Μένιππος ὅμα φαγὼν αὐτὸν τίθησκειν ἀπεπτήσας τούτῳ, διακομμενῶς αὐτόν. V.

sunt derisa, venire huc multo plura irrisurum: illic etenim in ambiguo tibi risus erat, illudque in ore multum; Quis enim omnino novit, quae post vitam sint consecutura? hic vero non defines bona fide ridere, veluti ego nunc: & maxime quidem, ubi videris divites istos, & satrapas, & tyrannos, tam humiles, nulloque insigni distinctos. ex solo eiulatu dignoscendos, eosque esse molles & ignavos, quando recordantur rerum superarum. Ista dic ipsi, atque insuper, ut impleta lupinis multis pera veniat, & si quam repererit in trivio Hecates coenam iacentem, aut ovum lustrale, aut tale quiddam.

Pol. At ista renuntiabo, Diogenes: ut autem noverim accuratissime, qualis est facie?

Diog. Senex, calvus, pallium habens multifore, omni

Lucian. Vol. II.

I

ρον, ἅπαντι ἀνέμῳ ἀναπεπταμένον, καὶ ταῖς ἐπιπτύχαις τῶν ρακίων παικίλον· γελαῖ δ' αἰεὶ, καὶ ταπολλὰ τοὺς ἀλαζόνας τούτους Φιλοσόφους ἐπισκώπτει.

ΠΟΛ. Ῥάδιον εὐρεῖν ἀπὸ γε τούτων.

ΔΙΟΓ. Βούλει καὶ πρὸς αὐτοὺς ἐκείνους ἐντείλωμαί τι τοὺς Φιλοσόφους;

ΠΟΛ. Λέγε· οὐ βαρὺ γὰρ οὐδὲ τοῦτο.

ΔΙΟΓ. Τὸ μὲν ὅλον, παύσασθαι αὐτοῖς παρεγγύα ληρῶσι, καὶ περὶ τῶν ὅλων ἐρίζουσι, καὶ κέρατα φύουσιν ἀλλήλοις, καὶ κροκοδείλους ποιοῦσι, καὶ τοιαῦτα ἄπορα ἐρωτᾶν διδάσκουσι τὸν νοῦν.

ΠΟΛ. Ἄλλ' ἐμὲ ἀμαθῆ καὶ ἀπαίδευτον εἶναι φήσουσι, κατηγοροῦντα τῆς σοφίας αὐτῶν.

ΔΙΟΓ. Σὺ δὲ οἰμῶζειν αὐτοῖς παρ' ἐμοῦ λέγε.

ΠΟΛ. Καὶ ταῦτα, ὦ Διόγενες, ἀπαγγελαῖ.

3 ΔΙΟΓ. Τοῖς πλουσίοις δὲ, ὦ Φίλτατον Πολυδεύκιον,

vento apertum, & applicatis pannorum affumentis varium: ridet autem semper, & ut plurimum illos arroganter mendaces philosophos illudit.

Pol. Facile est eum invenire ab istis quidem indiciiis.

Diog. Vinne vero, ad ipsos illos mandem quiddam philosophos?

Pol. Licet: neque hoc quidem grave mihi fuerit.

Diog. Ergo in summa ferio ipsis denuntia, ut definant nugari, de rebus universis rixari, cornua generare sibi muruo, & eiusmodi perplexas interrogatiunculas docere iuvenes.

Pol. Sed me indoctum & disciplinae expertem esse dicent, qui audeam incusare sapientiam eorum.

Diog. Tum tu plorare illos a me iube.

Pol. Et haec ipsa, Diogenes, referam.

Diog. Divitibus autem, suavissime Πολυcule, nuntia ist-

ἀπαγγελε ταῦτα παρ' ἡμῶν τί, ὦ μάταιοι, τὸν χρυσὸν φυλάττετε; τί δὲ τιμωρεῖσθε ἑαυτοὺς λογιζόμενοι τοὺς τόκους, καὶ τάλαντα ἐπὶ τάλαντοις συντιθέντες, οὓς χρὴ ἓνα ὀβολὸν ἔχοντας ἥκειν με· ὀλίγον;

ΠΟΛ. Εἰρήσεται καὶ ταῦτα πρὸς ἐκείνους.

ΔΙΟΓ. Ἀλλὰ καὶ τοῖς καλοῖς γε καὶ ἰσχυροῖς λέγε, Μεγίλλω τε τῷ Κορινθίῳ, καὶ Δαμοξένῳ τῷ παλαιστῇ, ὅτι παρ' ἡμῖν οὔτε ἡ ξανθὴ κόμη, οὔτε τὰ χαροπα, ἢ μέλανα ὄμματα, ἢ ἐρύθημα ἐπὶ τοῦ προσώπου ἔτι ἐστίν, ἢ νεῦρα εὐτονα, ἢ ὥμοι καρτεροί· ἀλλὰ πάντα μία ἡμῖν κόμης, Φασί, κρανία γυμνά τοῦ κάλλους.

ΠΟΛ. Οὐ χαλεπὸν οὐδὲ ταῦτα εἰπεῖν πρὸς τοὺς καλοὺς καὶ ἰσχυροὺς.

ΔΙΟΓ. Καὶ τοῖς πένησιν, ὦ Λάκων, (πολλοὶ δ' εἰσὶ σι, καὶ ἀχθόμενοι τῷ πράγματι, καὶ οἰκτείροντες τὴν

⁴ Ἐνα ὀβολὸν ἔχοντας ἥκειν) ^{ματι τῶν τεθνηκότων ὀβολὸν, τὸ ταῦ-}
Ἐτίθεσσι γὰρ Ἑλλήνες ἐν τῷ στό- ^{λον δᾶν τοῦ Χαράνης. V.}

haec a nobis: Quid, o vani, aurum custoditis? quid autem vosmet ipsi cruciatis, rationem ineuntes usurarum, & talenta super talentis componentes, quos oportet uno obolo instructos huc venire paulo post?

Pol. Et illa dicentur ad eos.

Diog. Immo etiam formosulis illis ac robustis dicito, Megillo Corinthio & Damoxeno luctatori, apud nos nec flavam comam, nec grate torvos & nigricantes oculos, nec florem in facie amplius adesse, aut nervos intentos, humerosve validos; sed omnia, quod aiunt, una Myconus, crania nuda pulchritudine.

Pol. Ne ista quidem molestum erit exponere apud pulchros & robustos.

Diog. Porro pauperibus, o Lacon, nam sunt sane multi, & graviter ferentes illam rem, misereque deplorantes

ἀπορίαν) λέγε μήτε δακρύειν, μήτ' οἰμώζειν, διηγησάμενος τὴν ἐνταῦθα ἰστορίαν· καὶ ὅτι ὄψονται τοὺς ἐκεῖ πλουσίους οὐδὲν ἀμείνους αὐτῶν. καὶ Λακεδαιμονίοις δὲ τοῖς σοῖς ταῦτα, εἰ δοκεῖ, παρ' ἐμοῦ ἐπιτίμησον, λέγων ἐκκελεύσθαι αὐτούς.

ΠΟΛ. Μῆδεν, ὦ Διόγενες, περὶ Λακεδαιμονίων λέγε· οὐ γὰρ ἀνέξομαί γε· ἃ δὲ πρὸς τοὺς ἄλλους ἔφησθα, ἀπαγγελάω.

ΔΙΟΓ. Ἐάσωμεν τούτους, ἐπεὶ σοι δοκεῖ· σὺ δὲ οἷς προεῖπον ἀπένεγκαι παρ' ἐμοῦ τοὺς λόγους.

inopiam, dic, ne lacrimas neque eiulatum edant, enarrata, quae hic obtinet, conditionum aequalitate; idque etiam eos esse visuros, qui istuc in vita sunt divites, nihilo meliores se. Et Lacedaemoniis tuis ista, si videtur, meo nomine exprobra, dicitoque, moribus solutis eos a pristina severitate descivisse.

Pol. Cave, Diogenes, de Lacedaemoniis quidquam dixeris; equidem non patiar: quae vero ad alios mandasti, renuntiabo.

Diog. Mittamus istos, quoniam ita tibi videtur: at tu, quibus ante dixi, perfer mandata mea.

II.

ΠΛΟΥΤΩΝ, Ἡ ΚΑΤΑ ΜΕΝΙΠΠΟΥ.

Ι ΚΡΟΙΣ. ΟΥ Φέρομεν, ὦ Πλούτων, Μένιππον τουτονὶ τὸν κύνα παροικούντα· ὥστε ἢ ἐκεῖνόν ποι κατὰστησον, ἢ ἡμεῖς μετοικήσομεν εἰς ἕτερον τόπον.

PLUTO, SEU CONTRA MENIPPUM.

Croes. **N**ON ferimus, o Pluto, Menippum istum canem iuxta nos habitantem: quare aut illum aliquo abire coge; aut nos migrabimus in alium locum.

ΠΛΟΥΤ. Τίδ' ὑμᾶς δεινὸν ἐργάζεται ὁμόνεκρος ἄν;

ΚΡΟΙΣ. Ἐπειδὴν ἡμεῖς οἰμώζομεν, καὶ στένομεν, ἐκείνων μεμνημένοι τῶν ἄνω, Μίδας μὲν οὐτοσί, τοῦ χρυσοῦ, Σαρδανάπαλος δέ, τῆς πολλῆς τρυφῆς, ἐγὼ δέ, τῶν θησαυρῶν, ἐπιγελαῖ, καὶ ἐξονειδίζει, ἀνδράποδα καὶ καθάρματα ἡμᾶς ἀποκαλῶν· ἐνίοτε δέ καὶ ἄδων ἐπιταράττει ἡμῶν τὰς οἰμωγὰς· καὶ ὅλως, λυπηρὸς ἐστί.

ΠΛΟΥΤ. Τί ταῦτα φασίν, ὦ Μένιππε;

MEN. Ἀληθῆ, ὦ Πλούτων. μισῶ γὰρ αὐτοὺς ἀγενεῖς, καὶ ὀλεθρίους ὄντας· οἷς οὐκ ἀπέχρησε βιῶναι κακῶς, ἀλλὰ καὶ ἀποθανόντες ἔτι μέμνηνται, καὶ περιέχονται τῶν ἄνω. χαίρω τοιγαροῦν ἀνιῶν αὐτούς.

ΠΛΟΥΤ. Ἄλλ' οὐ χρὴ· λυποῦνται γὰρ οὐ μικρῶν στερούμενοι.

4 Ἐγὼ δὲ Κροῖσος) Λυδὸς ὁ ὁ Σαρδανάπαλος. V.
Κροῖσος· Φρύξ ὁ Μίδας· Ἀσσύριος 12 Περιέχονται) Ἀντέχονται. G.

Plut. Quid autem vobis mali facit, qui perinde ac vos sit mortuus?

Croes. Quando nos ploramus & gemimus, istorum reminiscentes, quae supra affuerunt, Midas hicce auri, Sardapalus iste multae luxuriae, ego vero thesaurorum, irridet, & conviciatur, mancipia nos & purgamenta piacularia vocitans: interdum etiam cantando obturbat nostros gemitus: in summa, molestus est.

Plut. Quid ista dicunt, Menippe?

Men. Vera, Pluto: odi enim eos, quippe ignavos & perditissimos, quibus non satis fuit vivere male, sed & mortui recordantur, ac mordicus retinere cupiunt res futuras: gaudeo propterea, dum dolore eos afficio.

Plut. At non oportet: dolent enim non parvis rebus privati.

MEN. Καὶ σὺ μαραίνεις, ὦ Πλούτων, ὁμόφητος ὢν τοῖς τούτων στεναγμοῖς;

ΠΛΟΥΤ. Οὐδαμῶς. ἀλλ' οὐκ ἂν ἐβελήσαιμι στασιάζειν ὑμᾶς.

2 MEN. Καὶ μὲν, ὦ κάκιστοι Λυδῶν, καὶ Φρυγῶν, καὶ Ἀσσυρίων, οὕτω γινώσκετε, ὥς οὐδὲ παυσομένου μεν ἔνθα γὰρ ἂν ἦτε, ἀκολουθήσω ἀνιῶν, καὶ κατάδων, καὶ καταγελῶν.

ΚΡΟΙΣ. Τὰυτα οὐχ ὕβρις;

MEN. Οὐκ᾽ ἀλλ' ἐκεῖνα ὕβρις ἦν, ἃ ὑμεῖς ἐποιεῖτε, προσκυνεῖσθαι ἀξιοῦντες, καὶ ἐλευθέροις ἀνδράσιν ἐντροφῶντες, καὶ τοῦ θανάτου τὸ παράπαν οὐ μνημονεύοντες. τοιγαροῦν αἰμώξετε, πάντων ἐκείνων ἀφηρημένοι.

ΚΡΟΙΣ. Πολλῶν γε, ὦ θεοὶ, καὶ μεγάλων πτημάτων.

ΜΙΔ. Ὅσου μὲν ἐγὼ χρυσοῦ.

Men. Tunc etiam deliras, Pluto, qui calculum adicias eorum suspiriis?

Plut. Neutiquam: sed nolim equidem seditionem vos movere.

Men. Atqui, pessimi Lydorum & Phrygum & Assyriorum, ita vobiscum statuete, me nullo pacto esse desitutum: quocunque enim iveritis, persequar aegre vobis faciens, occinens ac deridens.

Croes. Istaec nonne contumelia est?

Men. Non est: sed ista, quae vos faciebatis, dignos, qui adorarentini, vos gerentes, liberis hominibus insultantes, mortisque omnino immemores. Ideo ergo plorate, omnibus istis spoliati.

Croes. Multis, Dii, magnisque possessionibus.

Mid. Quanto quidem ego auro!

ΣΑΡΔ. Ὅσης δ' ἐγὼ τρυφῆς.

MEN. Εὖγε οὕτω ποιεῖτε· οὔρεσθε μὲν ὑμεῖς. ἐγὼ δέ, τὸ ΓΝΩΘΙ ΣΑΤΤΟΝ πολλάκις συνείρων, ἐπάσομαι ὑμῖν. πρέποι γὰρ ἂν ταῖς τοιαύταις οἰμωγαῖς ἀπαδόμενον.

Sard. Et ego quanta luxuria!

Men. Euge, ita institute: lamentamini quidem vos: ego vero illud NOSCE TE IPSUM, saepius ingeminans occinam vobis; belle enim deceat istiusmodi gemitibus adcantatum.

III.

MENIPPIΟΥ, ΑΜΦΙΛΟΧΟΥ ΚΑΙ ΤΡΟΦΩΝΙΟΥ.

MEN. ΣΦΩ μέντοι, ὦ Τροφώνιε, καὶ Ἀμφίλοχε, ἱ νεκροὶ ἄντες, οὐκ οἶδ' ὅπως ναῶν κατηξιώθητε, καὶ μάντεϊς δοκεῖτε· καὶ οἱ μάταιοι τῶν ἀνθρώπων θεοὺς ὑμᾶς ὑπειλήφασιν εἶναι.

2 Ὡ Τροφώνιε Τροφώνιος οὗτος; ἔρατι τοῦ παρ' Ἑλλήσι νομισθῆναι διός, σπῆλαιόν τι ζοφῶδες ὑπελθὼν λιμῶ ἐκείσθαι διεφθάρη, καὶ τὴν ζωὴν ἀβλῆως κατέστρεψεν. Οἱ δὲ ἐν τῷ τοιούτῳ σπῆλαιῳ μαντείας χάριν ἐσιώτες ἐξήρχοντο ἀπυγριωμένοι τὰς ὄψεις, καὶ ἀμειδίεις διτίθενται καὶ ὄχλοι καὶ δυσχεροὶ τὸν ἅπαντα τῆς ζωῆς χρόνον· ἀφ' οὗ ἐπεκράτησεν ἡ σαρκοφάγία κατὰ τῶν τραχὺ τὸ ἥθος ἐχόντων καὶ δυσεντύκτων καὶ δυσπροσιτῶν, ἐς Τροφώνιον μεμάντευται. V. Τροφώνιος ἦν πάνυ φιλό-

δοξος· ποιήσας οὖν ἐν Λεβαδείᾳ τῆς Βοιωτίας ὑπόγειον οἶκημα, εἰσελθὼν ἐμαντεύτο· καὶ λιμαγχονθεὶς ἀπέθανεν· ἐγκατοικῆσαν δὲ δαιμόνιον τι τῆς μαντείας ἐτίλει. Εἰσέρχοντο οὖν ἐντός οἱ χρησόμενοι, ἔχοντες ἐν ταῖν χερσίν ὅπανα, ἵνα τοῖς ἐκεῖ ἐμφελοχωροῦσιν ὅσσοι διδόντες, μηδὲν ὑπ' αὐτῶν δυσχερὲς πάσχωσιν. G. Τροφώνιος καὶ Ἀμφίλοχος ἥρωες ὄντες ἐμαντεύοντο· λέγουσι δὲ ὅτι οἱ τόποι, ἐν οἷς ἐτάφησαν, ἐπέμειναν μαντευόμενοι. G.

MENIPPI, AMPHILOCHI ET TROPHONII.

Men. Vos autem, Trophoni & Amphiloche, mortui cum sitis, nescio quo pacto templis estis honorati, vatefque videmini, & vani mortales Deos esse vos arbitrantur.

ΤΡΟΦ. Τί οὖν ἡμεῖς αἴτιοι, εἰ ὑπ' ἀνοίας ἐκεῖνοι τοιαῦτα περὶ νεκρῶν δοξάζουσιν;

MEN. Ἄλλ' οὐκ ἂν ἐδόξασον, εἰ μὴ ζῶντες καὶ ὑμεῖς τοιαῦτα ἑτερατεύεσθε, ὡς τὰ μέλλοντα προειδότες, καὶ προειπεῖν δυνάμενοι τοῖς ἐρομένοις.

ΤΡΟΦ. ὦ Μένιππε, Ἀμφίλοχος μὲν οὗτος ἂν εἰδείη, ὅ, τι αὐτῷ ἀποκριτέον ὑπὲρ αὐτοῦ· ἐγὼ δὲ ἥρως εἰμὶ, καὶ μαντεύομαι, ἣν τις κατέλθοι παρ' ἐμέ. σὺ δ' εἰκας οὐκ ἐπιδιδημηκέναι Λεβαδεία τοπαράπαν· οὐ γὰρ ἠπίστεις σὺ τούτοις.

2 MEN. Τί Φής; εἰ μὴ ἐς Λεβαδείαν γὰρ παρέλθω, καὶ ἐσταλμένος ταῖς ὀθόναῖς γελοῖως, μάζαν ἐν ταῖν χεροῖν ἔχων ἐσερπύσω διὰ τοῦ στομίου, ταπεινοῦ ὄντος, ἐς τὸ σπήλαιον, οὐκ ἂν ἐδυνάμην εἰδέναι ὅτι νεκρὸς εἶ, ὥσπερ ἡμεῖς, μόνῃ τῇ γοητείᾳ διαφέρον; ἀλλὰ πρὸς τῆς μαντικῆς, τί δὲ ὁ ἥρως ἐστίν; ἀγνοῶ γάρ.

9 Λεβαδεία) Τόπος, ἐν ᾧ ἔμεινε Τροφώνιος. G.

Τροφώνιου. G.

12 Ταῖς ὀθόναῖς) Τοιούτῃ γὰρ ἐχρᾶντο τρέφῃ οἱ μαντεύομενοι εἰς

14 Νεκρὸς εἶ) Παρὰ ὑπόνοιαν. Ὁφελον γὰρ λέγειν, ὅτι μαντεύει, εἶπεν, νεκρὸς εἶ. G.

Amph. Quid ergo? nosne in causa sumus, si prae dementia isti talia de mortuis opinentur?

Men. At non opinarentur, nisi & vivi vos tales praestigias prae vobis tulissetis, quasi futura praesciretis, & praedicere possentis rogantibus.

Troph. Menippe, Amphilocho hicce sciverit, quid sibi respondendum sit pro se. Ego vero heros sum, & oracula reddo, si quis descenderit ad me: haud sane videris unquam invisisse Lebadiam: non enim fidem negares istis.

Men. Quid ais? ergo, nisi Lebadiam adiero, ornatusque linteis ridicule, offam manibus tenens irrepsero, per os depressum, in specum, nequeam scire te mortuum esse, quem admodum nos, sola praestigiarum fraude diversum? Verum, per artem divinandi, quid autem heros est? ignoro enim.

ΤΡΟΦ. Ἐξ ἀνθρώπου τι καὶ Θεοῦ σύνθετον.

ΜΕΝ. Ὁ μῆτε ἀνθρωπός ἐστιν, ὡς Φῆς, μῆτε Θεός· καὶ συναμφότερόν ἐστι. νῦν οὖν ποῦ σου τὸ Θεοῦ ἐκεῖνο ἡμίτομον ἀπελήλυθε;

ΤΡΟΦ. Χρᾶ, ὦ Μένιππε, ἐν Βοιωτίᾳ.

ΜΕΝ. Οὐκ οἶδα, ὦ Τροφώνιε, ὅ, τι καὶ λέγεις· ὅτι μέντοι ὅλος εἶ νεκρὸς, ἀκριβῶς ὁρῶ.

Troph. Ex homine quiddam & Deo compositum.

Men. Quod neque homo sit, ut ais, neque Deus; sed simul utrumque. Nunc igitur quo tua ista Dei dimidia pars abiit?

Troph. Oracula edit, Menippe, in Boeotia.

Men. Non capio, Trophoni, quid tandem dicas: at te quidem totum esse mortuum, accurate video.

IV.

ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΧΑΡΩΝΟΣ.

ΕΡΜ. ΛΟΓΙΣΩΜΕΘΑ, ὦ πορβμεῦ, εἰ δοκεῖ, ὅποσα ἡμοι ὀφείλεις ἤδη, ὅπως μὴ αὐθις ἐρίζωμέν τι περὶ αὐτῶν.

ΧΑΡ. Λογισώμεθα, ὦ Ἑρμῆ· ἄμεινον γὰρ ὠρίσθαι περὶ αὐτῶν, καὶ ἀπραγμονέστερον.

ΕΡΜ. Ἀγκυραν ἐντειλαμένῳ ἐκόμισα πέντε δραχμῶν.

MERCURII ET CHARONTIS.

Merc. **R**ATIONES ineamus, Portitor, si videtur, quantum mihi iam debeas, ne quid denuo litigemus super istis.

Char. Ineamus sane, Mercuri: melius enim, certi quid esse definitum ea de re, minusque habet molestiae.

Merc. Ancoram tibi mandanti attuli comparatam quinque drachmis.

ΧΑΡ. Πολλοῦ λέγεις.

ΕΡΜ. Νῆ τὸν Ἀἰδωνέα, τῶν πέντε ὠνησάμεν, καὶ τροπωτήρα δύο ὀβολῶν.

ΧΑΡ. Τίβει πέντε δραχμὰς, καὶ ὀβολοὺς δύο.

ΕΡΜ. Καὶ ἀκέστραν ὑπὲρ τοῦ ἰστίου· πέντε ὀβολοὺς ἐγὼ κατέβαλον.

ΧΑΡ. Καὶ τούτους προστίβει.

ΕΡΜ. Καὶ κηρὸν ὡς ἐπιπλάσαι τοῦ σκαφιδοῦ τὰ ἀνεωγότα, καὶ ἥλους δέ, καὶ καλώδιον, ἀφ' οὗ τῇ ὑπέραν ἐποίησας, δύο δραχμῶν ἅπαντα.

ΧΑΡ. Εὖγε, ἄξια ταῦτα ὠνήσω.

ΕΡΜ. Ταῦτά ἐστιν, εἰ μὴ τι ἄλλο ἡμᾶς διέλαβεν ἐν τῷ λογισμῷ. πότε δ' οὖν ταῦτ' ἀποδώσειν Φῆς;

3 Τροπωτήρα) Τροπωτήρ ὁ κατὰ τὴν κἀπιν δεσμὸς. V.

5 Καὶ ἀκέστραν) Ἀκέστρα ἡ βελὸν ἢ μείζων, ἣν νῦν σακχαράφιον καλοῦσι, παρὰ τὸ ἀκεῖσθαι ἥτοι συρράπτειν τὰ διερωγύτα τῆς ὀβύνης· τοῦτο γὰρ ἀκέστραν φασίν, ἐπεὶ καὶ ἡπύτρια καὶ ἡπύτις, καὶ ἀκέστρια καὶ ἀκεστρίες οὗς νῦν ράπτας

καλοῦσι. Χρὴ δὲ εἰδέναι, ὅς οἱ παλαιοὶ γυναιξὶν ἐχρῶντο εἰς ταύτας τὰς ἐργασίας. V.

9 Τὴν ὑπέραν) Ὑπέρα τὸ τοῦ κίρκου τοῦ ἰστίου σχομίον, ᾧ ἀνίσταται καὶ διατείνεται· γέγονε δὲ καὶ ἀπὸ τούτου παροιμία ἐπὶ τῶν ἃ δεῖ ἔχειν ἀφέντων, ἃ δὲ μὴ δεῖ κρατούντων. V.

Char. Magno dicis.

Merc. Per Plutonium, ipsis quinque drachmis emi; & strophum alligando remo binis obolis.

Char. Pone quinque drachmas & binos obolos.

Merc. Et acum ad velum farciendum: quinque obolos omnino persolvi.

Char. Et hos adscribe.

Merc. Tum ceram, qua oblinantur navigii patentes rimae, & clavos itidem, & funem, unde hyperam conficisti; duabus drachmis haec cuncta.

Char. Euge, vili ista quidem pretio sumfisti.

Merc. Haec sunt; nisi quid aliud nos praeteriit in computatione: quando igitur ista te redditurum ais?

ΧΑΡ. Νῦν μὲν, ὦ Ἑρμῆ, ἀδύνατον. ἦν δὲ λοιμός τις, ἢ πόλεμος καταπέμψῃ ἀθρόους τινὰς, ἐνέσται τότε ἀποκερδάναι ἐν τῷ πλήθει παραλογιζόμενον τὰ πορβμία.

ΕΡΜ. Νῦν οὖν ἐγὼ καθεδοῦμαι τὰ κάκιστα εὐχόμενος γενέσθαι, ὥς ἂν ἀπὸ τούτων ἀπολαύοιμι.

ΧΑΡ. Οὐκ ἔστιν ἄλλως, ὦ Ἑρμῆ. νῦν δ' ἐλίγοι, ὥς ἑῶς, ἀΦικνούνται ἡμῖν εἰρήνη χάρ.

ΕΡΜ. Ἀμεινον οὕτως, εἰ καὶ ἡμῖν παρατείνοιτο ὑπὸ σοῦ τὸ ἔσθημα. πλὴν ἀλλ' οἱ μὲν παλαιοί, ὦ Χάρων, οἷσθαι οἷοι παρεγίνοντο, ἀνδρεῖοι ἅπαντες, αἵματος ἀνάπλεω, καὶ τραυματῖαι οἱ πολλοί· νῦν δὲ ἡ Φαρμάκω τις ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἀποθανῶν, ἢ ὑπὸ τῆς γυναικὸς, ἢ ὑπὸ τρυφῆς ἐξωδηκῶς τὴν γαστέρα, καὶ τὰ σκέλη· ὠχροὶ γὰρ ἅπαντες, καὶ ἀγενεῖς, οὐδὲ ὅμοιοι ἐκείνοις. οἱ δὲ πλεῖστοι αὐτῶν διὰ χρήματα ἤκουσιν ἐπιβουλεύοντες ἀλλήλοις, ὥς εἰκόασιν.

2 Ἀθρόους } Ἀθρόων τινῶν κατελθόντων. V.

Char. Nunc quidem id, Mercuri, fieri non potest: quod si pestis aliqua, aut bellum huc demiserit confertos, licebit tunc lucri quiddam inde capere in maiore turba fraudantem portoria.

Merc. Ergo nunc ego confidebo, pessima quaeque precatus evenire, ut fructum ex iis percipiam.

Char. Aliter non datur, Mercuri: nunc autem pauci, ut vides, adveniunt nobis: est enim pax.

Merc. Praestat ita se rem habere, etiamsi nobis protendatur a te debitum. Veteres tamen illi, o Charon, nosti quales advenirent, strenui omnes, sanguinis pleni & faucii plerique: nunc autem vel veneno quis a filio sublati, aut ab uxore, aut ex luxu tumefactus ventre & cruribus: pallidi quippe omnes & ignavi, neque similes istis: eorum autem plurimi propter opes veniunt insidiati sibi invicem, ut quidem videntur.

ΧΑΡ. Πάνυ γὰρ περιπόθητά ἐστι ταῦτα.

ΕΡΜ. Οὐκοῦν οὐδ' ἐγὼ δόξαιμι ἂν ἀμαρτάνειν πικρῶς ἀπαιτῶν τὰ ὀφειλόμενα παρὰ σοῦ.

Char. Valde scilicet expetendae sunt.

Merc. Proinde neque ego videri possum peccare, qui paulo acerbius flagitem debita a te.

V.

ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

ΠΛΟΥΤ. ΤΟΝ γέροντα οἶσθα, τὸν πάνυ γεγηρακότα λέγω, τὸν πλούσιον Εὐκράτην, ᾧ παῖδες μὲν οὐκ εἰσὶν, οἱ τὸν κλῆρον δὲ θηρῶντες, πεντακισμύριοι;

ΕΡΜ. Ναὶ, τὸν Σικυώνιον Φῆς. τί οὖν;

ΠΛΟΥΤ. Ἐκεῖνον μὲν, ᾧ Ἑρμῇ, ζῆν ἕασον ἐπὶ τοῖς ἐννεήκοντα ἔτεσιν, ἃ βεβίωκεν, ἐπίμετρήσας ἄλλα τσαῦτα, εἶγε οἶόντε ἦν, καὶ ἔτι πλείω. τοὺς δέ γε κόλακας αὐτοῦ, Χαρίνον τὸν νέον, καὶ Δάμωνα, καὶ τοὺς ἄλλους, κατάσπασον ἐΦεξῆς ἅπαντας.

ΕΡΜ. Ἀτοπον ἂν δόξειε τὸ τοιοῦτον.

PLUTONIS ET MERCURI.

Plut. SENEM nosti, illum, inquam, valde provectum aetate, divitem Eucratem, cui liberi quidem non sunt, hereditatem vero qui veniuntur quinquaginta mille.

Merc. Sane: Sicyonium illum nempe dicis: quid autem?

Plut. Eum, Mercuri, vivere sine, ad nonaginta annos, quos vixit, admensus totidem alios, siquidem fieri possit, & plures etiam. Verum adulatores eius, Charinum iuvenem, Damonem & ceteros detrahe per ordinem omnes.

Merc. Alienum plane videri queat hoc tale.

ΠΛΟΥΤ. Οὐ μένουν, ἀλλὰ δικαιοτάτον. τί γὰρ ἐκεῖνοι παθόντες εὐχονται ἀποθανεῖν ἐκεῖνον; ἢ τῶν χρημάτων ἀντιποιοῦνται οὐδὲν προσήκοντες; ὁ δὲ πάντων ἐστὶ μιαιώτατον, ὅτι καὶ τοιαῦτα εὐχόμενοι ὅμως θεραπεύουσιν, ἔνγε τῷ Φανεράῳ καὶ νοσοῦντος, ἃ μὲν βουλευόνται, πᾶσι πρόδηλα· θύσειν δὲ ὅμως ὑπισχυοῦνται, ἣν ῥαίστη καὶ ὅλως, ποικίλη τις ἢ κολακεία τῶν ἀνδρῶν. διὰ ταῦτα ὁ μὲν ἔστω ἀθάνατος· οἱ δὲ προαπίτωσαν αὐτοῦ μάτην ἐπιχανόντες.

ΕΡΜ. Γελοῖα πείσονται, πανοῦργοι ὄντες· πολλὰ 2 καὶ κεῖνος εὖ μάλα διαβουκολεῖ αὐτοὺς, καὶ ἐπελπίζει· καὶ ὅλως, αἰεὶ θανόντι εἰκὼς ἔρρωται πολὺ μᾶλλον τῶν νέων. οἱ δὲ ἤδη τὸν κληρὸν ἐν σφίσι διηρημένοι βόσκονται, ζῶν μακαρίαν πρὸς ἑαυτοὺς τιθέντες.

ΠΛΟΥΤ. Οὐκοῦν ὁ μὲν ἀποδυσάμενος τὸ γῆρας, ὥς-

8 Προαπίτωσαν) Προαπέρχωνται. V.

11 Ἐπελπίζει) Ἀπατᾷ καὶ εἰς ἐλπίδας ἀγει ἢ ἐμβάλλει. G.

Plut. Neutiquam; sed iustissimum: quam enim illi tandem ob causam optant obire eum, aut bonis eius sibi vindicandis inhiant, nulla generis propinquitate coniuncti? Quod autem omnium est flagitiosissimum, talia cum optent, tamen eum observant in propatulo quidem; & quando aegrotat, quae consilia agitent, omnibus sunt manifesta: neque tamen eo minus se hostia facturos esse pollicentur, si melius habuerit: & plane varia quaedam est & versuta hominum istorum adulatio. Propterea hic quidem esto immortalis, illi vero ante eum abeant frustrata inhiatione decepti.

Merc. Ridicula patientur, male subdoli qui sunt: multum & ille perbelle deludit eos, & spe vana laetatur: immo etiam semper moribundo similis valetudine est multo quam iuvenes firmiore; hi vero iam forte inter se divisa securi pascuntur, vitam beatam sibi adscribentes.

Plut. Ergo igitur hic exuto senio, tanquam Iolaus, re-

περ' Ἰόλεως, ἀνηβησάτω· οἱ δ' ἀπὸ μέσων τῶν ἐλπιδῶν,
τὸν ὄνειροποληθέντα πλούτων ἀπολιπόντες, ἡκέτωσαν ἤδη
κακοὶ κακῶς ἀποθανόντες.

ΕΡΜ. Ἀμέλησον, ὦ Πλούτων· μετελεύσομαι γάρ
σοι ἤδη αὐτοὺς καθ' ἓνα ἐξῆς· ἑπτὰ δέ, οἶμαί, εἰσι.

ΠΛΟΥΤ. Κατάσπα· ὁ δὲ παραπέριψαι ἕκαστον, ἀν-
τὶ γέροντος αὐθις πρωθήβης γενόμενος.

ἡ Ἰόλεως) Ὁ τοῦ Αἰάντος πατήρ
τοῦ Λοκροῦ, ὅς ἰστορεῖται ὑπὲρ γη-
ρος τελευτῆσαι. G.

4 Ἀμέλησον, ὦ Πλούτων) Τὸ
ἐν τῇ συνθηαίᾳ, ὑπέμεινον. V.

pubescat: illi autem a media spe, somniatis opibus relictis,
detrusi iam veniant mali male mortui.

Merc. At tu securo sis animo, Pluto: arcessam enim iam
tibi eos singulos ordine: septem, opinor, sunt.

Plut. Detrahe: ille autem singulos prosequetur, pro se-
ne denuo primae pubertatis iuvenis factus.

VI.

ΤΕΡΨΙΩΝΟΣ ΚΑΙ ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ.

1 ΤΕΡΨ. **Τ**ΟΥΤΟ, ὦ Πλούτων, δίκαιον, ἐμὲ μὲν τε-
θνάναι τριάκοντα ἔτη γεγονότα, τὸν δὲ ὑπὲρ τὰ ἐννεή-
κοντα γέροντα Θούκριτον ζῆν ἔτι;

ΠΛΟΥΤ. Δικαιότατον μὲν οὖν, ὦ Τερψίαν, εἶγε ὁ
μὲν ζῇ μηδένα εὐχόμενος ἀποθανεῖν τῶν φίλων· σὺ δὲ

TERPSIONIS ET PLUTONIS.

Terps. **I**STANE res, o Pluto, iusta, ut ego vita discedam
triginta natus annos, ubi, qui nonaginta superavit, senex
Thucritus vivit adhuc?

Plut. Iustissima quippe, Terpsion, siquidem hic vivat

παρὰ πάντα τὸν χρόνον ἐπεβούλευες αὐτῷ, περιμένων τὸν κλῆρον.

ΤΕΡΨ. Οὐ γὰρ ἐχρῆν γέροντα ὄντα, καὶ μηκέτι χρήσασθαι τῷ πλούτῳ αὐτὸν δυνάμενον, ἀπελθεῖν τοῦ βίου, παραχωρήσαντα τοῖς νέοις;

ΠΛΟΥΤ. Καὶνὰ, ὦ Τερψίαν, νομόθετεῖς, τὸν μηκέτι τῷ πλούτῳ χρήσασθαι δυνάμενον πρὸς ἡδονὴν ἀποθνήσκειν· τὸ δὲ ἄλλως ἢ Μοῖραι καὶ ἡ Φύσις διέταξεν.

ΤΕΡΨ. Οὐκοῦν ταύτην αἰτιῶμαι τῆς διατάξεως. ἐχρῆν γὰρ τὸ πρᾶγμα ἐξῆς πῶς γίνεσθαι, τὸν πρεσβύτερον πρότερον, καὶ μετὰ τοῦτον, ὅστις καὶ τῇ ἡλικίᾳ μετ' αὐτὸν ἀναστρέφεσθαι δὲ μηδαμῶς, μὴδὲ ζῆν μὲν τὸν ὑπὲρ γηρῶν, ὀδόντας τρεῖς ἐτι λαιποὺς ἔχοντα, μόγις ὀρώντα, οἰκέταις τέτρασιν ἐπικεκυφότα, κορύζης μὲν τὴν ῥίνα, λήμης δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς μεστὸν ὄντα, οὐδὲν ἐτι ἡδὺ εἶδота, ἐμψυχόν τινα τάφον, ὑπὸ τῶν νέων καταγελά-

neminem optans emori amicorum; tu contra per omne tempus insidiabaris ipsi, avide expectans hereditatem.

Terps. Non enim oportebat, qui scilicet esset, neque amplius uti divitiis ipse possit, abire vita, locumque cedere iunioribus?

Plus. Tu quidem, o Terpsion, novae legis es auctor; ut is, qui amplius divitiis uti nequeat ad voluptatem, moriatur: hoc autem secus a Fato & Natura constitutum est.

Terps. Quia illam igitur incuso iniquae constitutionis; nam conveniebat hanc rem ordine quodammodo fieri, senior ut prius abiret, & deinceps qui aetate proximus esset, nullo autem pacto rationem in contrarium verti, neque in vita remanere decrepitum, cui dentes tres admodum sint residui, vix videntem, servulis quatuor corpore curvato innixum, qui pituita nasum, graniis oculos habeat oppletos, nihil amplius suave sentiat, animatum quod-

μενον, ἀποθνήσκειν δὲ καλλίστους, καὶ ἐρρώμενεστάτους νεανίσκους· ἄνω γὰρ ποταμῶν τοῦτό γε. ἢ τὸ τελευταῖον εἶδέναι ἐχρῆν, πότε καὶ τεθνήξεται τῶν γερόντων ἕκαστος, ἵνα μὴ μάτην ἂν ἐπίους ἐθεράπευον. νῦν δὲ τὸ τῆς παροιμίας, Ἡ ἄμαξα τὸν βῶν πολλάκις ἐκφέρει.

- 3 ΠΛΟΥΤ. Ταῦτα μὲν, ὦ Τερψίων, πολὺ συνετώτερα γίνεται, ἢ περ σοὶ δοκεῖ. καὶ ὑμεῖς δὲ τί παθόντες ἄλλοτρίοις ἐπιχαίνετε, καὶ τοῖς ἀτέκνοις τῶν γερόντων εἰσποιεῖτε Φέροντες αὐτούς; τοιγαροῦν γέλωτα ὀφλισκάνετε, πρὸς ἐκείνων κατορυττόμενοι· καὶ τὸ πρᾶγμα τοῖς πολλοῖς ἥδιον γίνεται. ὅσω γὰρ ὑμεῖς ἐκείνους ἀποθανεῖν εὐχέσθε, τοσούτῳ ἅπασιν ἡδὺ προαποθανεῖν ὑμᾶς αὐτῶν. καινὴν γάρ τινα ταύτην τέχνην ἐπινενοήκατε, γραῶν καὶ γερόντων ἐρῶντες· καὶ μάλιστα εἰ ἄτεκνοι εἶεν. οἱ δὲ ἔντεκνοι ὑμῖν ἀνέραστοι. καίτοι πολλοὶ ἤδη τῶν ἐρωμένων

2 Ἄνω γὰρ ποταμῶν τοῦτό γε) ποταμῶν χωροῦσι πηγαί· ἐκ γὰρ παροιμία ἐστὶ λεγόμενη, ὅτε τὰ ἐν- τῶν πηγῶν οὐδέποτε ἄνω, κάτω δὲ ἀντία τῶν ἐφειλόντων γίνεται, Ἄνω μᾶλλον χωροῦσι. V.

dam sepulcrum, ab adolescentibus derisum, dum interea moriuntur formosissimi robustissimique iuvenes: hoc utique perinde est, quasi in caput flumina recurrant. Saltem denique sciendum erat, quando quisque senum esset obiturus, ne frustra quosdam observarent: nunc autem quod proverbio vulgatur, Currus bovem saepe effert.

Plut. Illa quidem, Terpsion, multo sapientius gubernantur, quam tu putas. Quae, malum, causa vos impellit, ut alienis inhiatis, & orbis senibus vosmet adoptandos omnibus obsequiis ingeratis? propterea merito risum debetis ab iis defossi; resque illa plerisque iucundissima accidit: nam quantum illos obire optatis, tantum omnibus est gratum, si vos ante moriamini. Novam profecto illam artem excogitatis, vetularum & senum amorem, tum maxime, si prole careant: nam quibus liberi sunt, illi amore vestro vacant.

συνιόντες ὑμῶν τὴν πανουργίαν τοῦ ἔρωτος, ἣν καὶ τύχῳσι παῖδας ἔχοντες, μισεῖν αὐτοὺς πλάττονται, ὥς καὶ αὐτοὶ ἐραστὰς ἔχουσιν. εἶτα ἐν ταῖς διαθήκαις ἀπεκλείσθησαν μὲν οἱ πάλαι δορυφορήσαντες· ὁ δὲ παῖς, καὶ ἡ φύσις, ὥσπερ ἔστι δίκαιον, κρατοῦσι πάντων· οἱ δὲ ὑποπρίουσι τοὺς ὀδόντας ἀποσφυγέντες.

ΤΕΡΨ. Ἀληθῆ ταῦτα Φῆς. ἐμοῦ γοῦν Θούκριτος πό- 4
σα κατέφαγεν, αἰεὶ τεθνήξουσιν δοκῶν; καὶ ὁπότε εἰσίοιμι, ὑποστένων, καὶ μύχιόν τι, καθάπερ ἐξ ὠοῦ νεοττὸς ἀτελὴς, ὑποκράζων, ὥστ' ἔγωγε, ὅσον αὐτίκα οἰόμενος ἐπιβῆσειν αὐτὸν τῆς σοροῦ, ἔπεμπόν τε πολλὰ, ὥς μὴ ὑπερβάλλοιτό με οἱ ἀντερασταὶ τῇ μεγαλοδωρεῇ· καὶ τὰ πολλὰ ὑπὸ Φροντίδων ἄγρυπνος ἐκείμην, ἀριθμῶν ἕκαστα, καὶ διατάττων. ταῦτα γοῦν μοι καὶ τοῦ ἀποθανεῖν αἷτια γεγένηται, ἀγροπνία, καὶ Φροντί-

6 Ἀποσφυγῆτες.) Καταγυλασθῆναι. V.

Quamquam multi iam eorum, qui non amantur, intellecta vestri amoris calliditate, et si liberos habeant, illos odisse se fingunt, ut & ipsi amatores nanciscantur: verumtamen in testamentis excludi solent, qui iam olim satellitum more fuerant sectati; liberi autem & natura, sicut iustum est, potiuntur omnibus: isti vero infrendunt dentibus enniadē.

Terps. Vera sunt, quae dicis: ecce enim Thucritus a me profecta quot dona consumsit, semper mox morituro similis, &, quando intrarem, altum gemens, ex imoque pectore, quasi ex ovo pullus imperfectus, crocitando suspirans. Ego autem, qui non dubitarem, quin iamiam inscensurus esset sandapilam, mittebam multa, ne me superarent aemuli amatores magnitudine munerum; ac plerumque ex curis infomnis iacebam dinumerans singula, disponensque: immo haec ipsa mihi mortis exstitit causa, infomnia, in-

δες· ὁ δὲ, τοσοῦτόν μοι δέλεαρ καταπιῶν, ἐφειστήκει
 θάπτομένῳ πρώην ἐπιγελῶν.

- 5 ΠΛΟΥΤ. Εὖγε, ὦ Θούκριτε, ζώης ἐπιμήκιστον,
 πλουτῶν ἅμα, καὶ τῶν τοιούτων καταγελῶν· μηδὲ πρό-
 τερόν γε σὺ ἀποθάνοις, ἢ προπέμψεις πάντας τοὺς κό-
 λακας.

ΤΕΡΨ. Τοῦτο μὲν, ὦ Πλούτων, καὶ ἐμοὶ ἥδιον
 ἦδη, εἰ καὶ Χαριάδης προτεθνήξεται Θουκρίτου.

ΠΛΟΥΤ. Θάρρει, ὦ Τερψίων· καὶ Φείδων γὰρ, καὶ
 Μέλαντος, καὶ ὅλως ἅπαντες προελύσσονται αὐτοῦ ὑπὸ
 ταῖς αὐταῖς Φροντίσιν.

ΤΕΡΨ. Ἐπαινῶ ταῦτα. ζώης ἐπιμήκιστον, ὦ Θού-
 κριτε.

quam, & curae: hic vero, tanta mihi esca deglutita, ad-
 stabat, cum terrae mandarer pridie, multo cum risu.

Plut. Euge, Thucrite, vitam producas quam longissime,
 divitiis simul abundans, & tales deridens; neque ante tu
 quidem moriaris, quam fueris profecutus omnes istos adu-
 latores.

Terps. Id quidem, o Pluto, & mihi iam gratissimum erit;
 si etiam Chariades ante Thucritum sit moriturus.

Plut. Bono sis animo, Terpsion; etenim & Phidon, &
 Melantus, & plane cuncti eum praevertent sub iisdem cu-
 ris huc deducti.

Terps. Ista laudo: vitam producas quam longissime, Thu-
 crite.

VII.

ΖΗΝΟΦΑΝΤΟΥ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΔΗΜΙΔΟΥ.

ΖΗΝ. ΣΥ δέ, ὦ Καλλιδημίδη, πῶς ἀπέθανες; ἐγὼ μὲν γὰρ ὅτι παράσιτος ὢν Δεινίου, πλεόν τοῦ ἱκανοῦ ἐμφαγών, ἀπεπνίγην, οἷσθαι παρῆς γὰρ ἀποθνήσκοντί μοι.

ΚΑΛ. Παρῆν, ὦ Ζηνόφαντες. τὸ δ' ἐμὸν παράδοξόν τι ἐγένετο· οἷσθαι γὰρ καὶ σύ που Πτοιοῦδωρον τὸν γέροντα.

ΖΗΝ. Τὸν ἄτεκνον, τὸν πλούσιον, ὃν σε τὰ πολλὰ ἤδειν συνόντα;·

ΚΑΛ. Ἐκείνον αὐτὸν αἰεὶ ἐθεράπευον, ὑπισχνούμενος ἐπ' ἐμοὶ τεβνῆξέσθαι. ἐπεὶ δὲ τὸ πρᾶγμα ἐς μήκιστον ἐπεγίνετο, καὶ ὑπὲρ τὸν Τιθωνὸν ὁ γέρων ἔζη, ἐπιτομὸν τινα ὁδὸν ἐπὶ τὸν κληρὸν ἐξεῦρον· πριάμενος γὰρ Φάρμακον ἀνέπεισα τὸν οἰνοχόον, ἐπειδὴν τάχιστα ὁ Πτοιοῦδω-

ZENOPHANTAE ET CALLIDEMIDAE.

Zen. **T**u autem, o Callidemide, quomodo mortem optetiisti? me quidem, cum parasitus essem Diniae, & plus quam satis erat ingurgitasset, fuisse suffocatum nosti: adebras enim mihi morienti.

Cal. Aderam, Zenophantes: de me vero, prorsus quidam praeter opinionem evenit. Nec tu, credo, non nosti Ptoeodorum senem.

Zen. Orbum illum, ac divitem, quocum te plerumque noveram una esse?

Cal. Illum ipsum semper observabam, promittentem, me relicto herede, se moriturum. Cum autem illa res in longissimum protraheretur, Tithonumque senex annis excederet, compendiosam quandam viam ad hereditatem excogitavi: emto nimirum veneno induxi servum a poculis,

ρος αἰτήσῃ πιεῖν (πίνει δ' ἐπιεικῶς) ζωρότερον ἐμβαλόντα εἰς κύλικα, ἔτοιμον ἔχειν αὐτὸ, καὶ ἐπιδοῦναι αὐτῷ· εἰ δὲ τοῦτο ποιήσῃ, ἐλεύθερον ἐπαμοσάμην ἀφήσῃ αὐτόν.

ZHN. Τί οὖν ἐγένετο; πάνυ γὰρ τι παραδόξον ἐρεῖν εἰσικας.

- 2 ΚΑΛ. Ἐπεὶ τοῖνυν λουσάμενοι ἤκομεν, δύο ἤδη ὁ μειρακίσκος κύλικας ἐτοίμους ἔχων, τὴν μὲν τῷ Πτοιοδώρῳ, τὴν ἔχουσιν τὸ Φάρμακον, τὴν δ' ἑτέραν ἐμοί, σφαλεῖς οὐκ οἶδ' ὅπως, ἐμοὶ μὲν τὸ Φάρμακον, Πτοιοδώρῳ δὲ τὸ ἀΦάρμακτον ἐπέδωκεν· εἴτα ὁ μὲν ἔπινεν, ἐγὼ δὲ αὐτίκα μάλα ἐκτάδην ἐκείμην, ὑποβολιμαῖος αὐτ' ἐκείνου νεκρὸς· τί τοῦτο; γελας, ὦ Ζηνόφαντες; καὶ μὴν οὐκ εἶδει γε ἐταῖρῳ ἀνδρὶ ἐπιγελαῖν.

ZHN. Ἀστεῖα γὰρ, ὦ Καλλιδημίδη, πέπονθας. ὁ γέρων δὲ τί πρὸς ταῦτα;

ΚΑΛ. Πρῶτον μὲν ὑπεταράχθη πρὸς τὸ αἰφνίδιον· εἰ

1 Ἐπιεικῶς) Πάν. G.

simulatque Ptoeodorus petisset bibere, (bibit autem copiose) largius infusum in calicem paratum ut illud haberet, porrigeretque ipsi: hoc si fecerit, adiuravi me ipsum marmisissurum.

Zen. Quid ergo factum? aliquid enim valde inopinatum narraturus videris.

Cal. Postquam ergo loti adfumus, duos iam puer calices in promptu habens, alterum pro Ptoeodoro veneno infusum, pro me alterum, errore deceptus nescio quo pacto mihi venenatum, Ptoeodoro veneni puram potionem tradidit. Tum hic quidem hausit; ego e vestigio porrectus iacebam supposititium illius vice cadaver. Quid autem? riden', ο Zenophantes? atqui non decebat sodalem virum irridere.

Zen. Quippe festivum hoc, Callidemide, tibi contigit. Senex vero quid ad ista?

Cal. Primum quidem nonnihil est conturbatus ad casum

τα συνείς, οἶμαι, τὸ γεγενημένον, ἐγέλα· καὶ αὐτὸς, οἷά γε ὁ οἰνοχόος εἴργασται.

ZHN. Πλὴν ἀλλ' οὐδὲ σὲ τὴν ἐπίτομον ἐχρῆν τραπέ-
σθαι. ἦκε γὰρ ἂν σοι διὰ τῆς λεωφόρου ἀσφαλέστερον,
εἰ καὶ ὀλίγω βραδύτερος ἦν.

repentinum: tum, re, ut puto, cognita, & ipse ridebat
ob ea, quae servus a poculis patraffer.

Zen. Enimvero neque tu ad compendiarium istam de-
bueras te convertere: venisset enim tibi hereditas via re-
gia tutius, etsi paulo tardius.

VIII.

ΚΝΗΜΩΝΟΣ ΚΑΙ ΔΑΜΝΙΠΠΟΥ.

ΚΝΗΜ. ΤΟΤΤΟ ἐκεῖνο τὸ τῆς παροιμίας, Ὁ νεβρὰς
τὸν λέοντα.

ΔΑΜ. Τί ἀγανακτεῖς, ὦ Κνήμων;

ΚΝΗΜ. Πυνθάνη ὅ, τι ἀγανακτῶ; κληρονόμον ἀκού-
σιος καταλέλοιπα κατασοφισθεῖς ὁ ἄβλιος, οὓς ἐβου-
λόμην ἂν μάλιστα σχεῖν τὰ μὲν παραλιπών.

ΔΑΜ. Πῶς ταῦτ' ἐγένετο;

ΚΝΗΜ. Ἐρμόλαον τὸν πᾶν πλούσιον ἄτεκνον ὄντα

C N E M O N I S. E T D A M N I P P I.

Cnem. **H**OC illud est, quod proverbio dicitur, Hinnu-
lus leonem.

Dam. Quid indignaris, o Cnemon?

Cnem. Tu, quid indigner, rogas? heredem invitus reliqui,
arte circumventus miser, iis, quos volebam maxime mea
possidere, praeteritis.

Dam. Quinam illud accidit?

Cnem. Hermolaum illum valde divitem colebam spe mor-

ἐθεράπευον ἐπὶ θανάτῳ· καὶ κείνος οὐκ ἀηδῶς τὴν θεραπείαν προσίετο. ἔδοξε δὴ μοι καὶ σοφὸν τοῦτ' εἶναι, θέσθαι διαθήκας εἰς τὸ φανερόν, ἐν αἷς ἐκείνῳ καταλέλοιπα τὰ μὰ πάντα, ὥς καὶ κείνος ζηλώσειε, καὶ τὰ αὐτὰ πράξειε.

ΔΑΜ. Τί οὖν δὴ ἐκεῖνος;

ΚΝΗΜ. Ὁ, τι μὲν οὖν αὐτὸς ἐνέγραψε ταῖς ἑαυτοῦ διαθήκαις, οὐκ οἶδα· ἐγὼ γοῦν ἄφνω ἀπέθανον, τοῦ τέγους μοι ἐπιπεσόντος. καὶ νῦν Ἑρμόλαος ἔχει τὰ μὰ, ὥσπερ τις λάβραξ καὶ τὸ ἄγκιστρον τῷ δελέατι συγκατασπάσας.

ΔΑΜ. Οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ αὐτόν σε τὸν ἀλιέα· ὥστε σόφισμα κατὰ σαυτοῦ συντέθεικας.

ΚΝΗΜ. Ἐοικα· οἰμῶζω τοιγαροῦν.

ris: neque ille illibenter obsequium admittebat. Illud insuper videbatur mihi callidum esse, si proferrem testamentum in publicum, quo illum scripseram heredem bonorum meorum omnium, ut ille vicissim me aemularetur, idemque faceret.

Dam. Quid igitur ille?

Cnem. Quid suis quidem in testamenti tabulis scripserit, ignoro. Ego sane repente sum mortuus, testamento mihi in caput incidente. Et nunc Hermolaus habet mea, quasi lupus quidam marinus hamo simul cum esca deorsum abrepto.

Dam. Neque hoc tantum, sed & ipso te piscatore. Itaque dolos adversum te instruxisti.

Cnem. Ita quidem videor, proptereaue gemo.

IX.

ΣΙΜΥΛΟΤ ΚΑΙ ΠΟΛΥΣΤΡΑΤΟΤ.

ΣΙΜ. **Η**ΚΕΙΣ ποτὲ, ὦ Παλύστρατε, καὶ σὺ παρ' ἡμᾶς, ἔτη οἶμαι οὐ πολὺ ἀποδέοντα τῶν ἑκατὸν βεβιωκώς.

ΠΟΛ. Ὅκτῳ ἐπὶ τοῖς ἐννεήκοντα, ὦ Σίμυλε.

ΣΙΜ. Πῶς δὲ τὰ μετ' ἐμὲ ταῦτ' ἐβίως τριάκοντα; ἐγὼ γὰρ, ἀμφὶ τὰ ἐβδομήκοντά σου ὄντος, ἀπέθανον.

ΠΟΛ. Ὑπερήδιστα, εἰ καὶ σοι παράδοξον τοῦτο δοξεί.

ΣΙΜ. Παράδοξον, εἰ γέρων τε, καὶ ἀσθενής, ἄτεκνός τε προσέτι, ἤδουθαι τοῖς ἐν τῷ βίῳ ἐδύνασο.

ΠΟΛ. Τὸ μὲν πρῶτον ἅπαντα ἐδυνάμην· ἔτι καὶ 2 παῖδες ὠραῖοι ἦσαν πολλοὶ, καὶ γυναῖκες ἀβρόταται, καὶ μῦρα, καὶ οἶνος ἀνθοσμίας, καὶ τράπεζαι ὑπὲρ τὰς ἐν Σικελίᾳ.

SIMYLI ET POLYSTRATI.

Sim. **A**DVENIS aliquando tandem, Polystrate, tu quoque ad nos, cuius aetas, opinor, prope ab annis centum abfuit.

Pol. Ὅκτο annos supra nonaginta vixi, Simyle.

Sim. Quemadmodum autem istos post me triginta annos traduxisti? nam ego, cum tu admodum septuagenarius esses, obii.

Pol. Supra quam dici potest suavissime, quamquam hoc tibi plane mirum videbitur.

Sim. Mirum enimvero, si tu vetulus & imbecillus, & praeterea liberis carens, delectari fructu vitae potuisti.

Pol. Primum omnia poteram: deinde aderant etiam pueri formosuli fane multi, & mulieres tenerrimae, & unguenta, & vinum fragrans, & mensae vel Siculis delicatiores.

ΣΙΜ. Καινὰ ταῦτα· ἐγὼ γὰρ σε πάνυ Φειδόμενον ἠπιστάμην.

ΠΟΛ. Ἄλλ' ἐπέρρει μοι, ὦ γενναῖε, παρ' ἄλλων τὰγαθὰ καὶ ἔωθεν μὲν εὐθύς ἐπὶ θύρας ἐφοίτων μάλα πολλοὶ μετὰ δὲ, παντοῖά μοι δῶρα προσήγετο ἀπανταχόθεν τῆς γῆς κάλλιστα.

ΣΙΜ. Ἐτυράνησας, ὦ Πολύστρατε, μετ' ἐμέ;

ΠΟΛ. Οὐκ' ἀλλ' ἐραστὰς εἶχον μυρίους.

ΣΙΜ. Ἐγέλασα· ἐραστὰς σὺ τηλικούτος ὢν, ὁδόντας τέτταρας ἔχων;

ΠΟΛ. Νῆ Δία τοὺς ἀρίστους γε τῶν ἐν τῇ πόλει. καὶ γέροντά με, καὶ Φαλακρον, ὡς ὄρας, ὄντα, καὶ λημῶντα προσέτι, καὶ κορυζῶντα ὑπερήδοντο θεραπεύοντες, καὶ μακάριος ἦν αὐτῶν ὅν τινα ἂν καὶ μόνον προσέβλεψα.

ΣΙΜ. Μῶν καὶ σύ τινα ὥσπερ ὁ Φάων τὴν Ἀφροδί-

15 Ὡσπερ ὁ Φάων) Ὁ Φάων, ἐρασθεῖσα αὐτοῦ, ἐπεὶ γέρον ἦν, ὡς λέγουσι, γέρον ὢν διεκίβασεν μετέβαλεν αὐτὸν εἰς νεώταρον. V. τὴν Ἀφροδίτην καὶ ἡ Ἀφροδίτη

Sim. Nova narras: equidem te valde parcum cognoveram.

Pol. At affluebant mihi, vir optime, ab aliis haec com-
moda. Summo mane statim ad ianuas salutatum ventitabant
frequentes: tum postea omnis generis dona afferebantur,
ex quocunque terrarum angulo praestantissima.

Sim. An regnasti, Polystrate, post meum obitum?

Pol. Neutiquam: verum amatores habebam ingenti nu-
mero.

Sim. Ridere libet: amatores tu ea aetate, dentes quatuor
habens?

Pol. Ita me Iuppiter amet, primarios quidem civitatis:
illi me vetulum, & uti vides, calvum, lippum praeterea,
& senili muco fluentem, mirifica voluptate colebant;isque
eorum erat beatus, quemcunque solum adspicerem.

Sim. Num & tu, ut Phaonem ferunt, Venerem ex Chio

την ἐκ Χίου διαπόρβειν, εἴτά σοι εὐξαμένῳ ἔδωκε
νέον εἶναι, καὶ καλὸν ἐξ ὑπαρχῆς, καὶ ἀξιεραστον;

ΠΟΛ. Οὐκ ἄλλὰ τοιοῦτος ὢν, περιπόθητος ἦν.

ΣΙΜ. Αἰνίγματα λέγεις.

ΠΟΛ. Καὶ μὴν πρόδηλός γε ὁ ἔρως οὕτως πολὺς ὢν, 3
ὁ περὶ τοὺς ἀτέκνους καὶ πλουσίους γέροντας.

ΣΙΜ. Νῦν μανθάνω σου τὸ κάλλος, ὦ θαυμάσιε,
ὅτι παρὰ τῆς χρυσῆς Ἀφροδίτης ἦν.

ΠΟΛ. Ἄταρ, ὦ Σίμυλε, οὐκ ὀλίγα τῶν ἐραστῶν
ἀπολέλαυκα, μονονουχὶ προσκυνούμενος ὑπ' αὐτῶν καὶ
ἐθρυπτόμην δὲ παλλάκις, καὶ ἀπέκλειον αὐτῶν τινὰς
ἐνίοτε οἱ δὲ ἡμιλλῶντο, καὶ ἀλλήλους ὑπερεβάλλοντο
ἐν τῇ περὶ ἐμὲ Φιλοτιμίᾳ.

ΣΙΜ. Τέλος δ' αὖν πῶς ἐβουλεύσω περὶ τῶν κτη-
μάτων;

ΠΟΛ. Ἐς τὸ φανερὸν μὲν ἕκαστον αὐτῶν κληρονόμον

transvexisti, quae tum tibi optanti dederit esse iuvenem
& pulchrum denuo, atque amabilem?

Pol. Haudquaquam; sed vel talis summe desiderabar.

Sim. Aemigmata loqueris.

Pol. Atqui manifestus est amor hicce tam frequens, qui
orbis senibus & locupletibus insidiatur.

Sim. Nunc intelligo tuam illam, vir admirande, pulchri-
tudinem, ab aurea scilicet Venere profectam.

Pol. Verum, o Simyle, non paucos ab amatoribus fru-
ctus cepi, tantum non adoratus ab iis. Quin saepe super-
buis aspernabar, & excluderam eorum nonnullos aliquan-
do: hi vero contendebant inter se, & alius alium praece-
dere conabantur studio & obsequiis erga me.

Sim. Ergo tandem quod consilium de tuis possessionibus
iniisti?

Pol. Palam singulos illorum heredes me relicturum esse

ἀπολιπεῖν ἔφασκον· ὁ δ' ἐπίστευέ τε, καὶ κολακευτικώ-
τερον παρεσκευάζεν ἑαυτὸν· ἄλλας δὲ τὰς ἀληθεῖς διαθή-
κας ἐκείνας ἔχων κατέλιπον, οἰμῶζειν ἅπασιν Φράσας.

4 ΣΙΜ. Τίνα δ' αἱ τελευταῖαι τὸν κληρονόμον ἔσχον;
ἤπου τίνα τῶν ἀπὸ τοῦ γένους;

ΠΟΛ. Οὐ μὰ Δί', ἀλλὰ νεώνητόν τινα τῶν μεира-
κίων τῶν ὠραίων Φρύγα.

ΣΙΜ. Ἀμφὶ πόσα ἔτη, ὦ Πολύστρατε;

ΠΟΛ. Σχεδὸν ἀμφὶ τὰ εἴκοσι.

ΣΙΜ. Ἦδη μανθάνω ἅτινά σοι ἐκεῖνος ἐχαρίζετο.

ΠΟΛ. Πλὴν ἀλλὰ πολὺ ἐκείνων ἀξιώτερος κληρονο-
μεῖν, εἰ καὶ βάρβαρος ἦν, καὶ ὀλέβρος, ὃν ἤδη καὶ αὐ-
τοὶ οἱ ἄριστοι θεραπεύουσιν. ἐκεῖνος τοίνυν ἐκληρονόμησέ
μου· καὶ νῦν ἐν τοῖς εὐπατρίδαις ἀριθμεῖται, ὑπεξυρη-
μένος μὲν τὸ γένειον, καὶ βαρβαρίζων· Κόδρου δὲ εὐγε-

15 Κόδρου) Κλέανθος Πύλιος ἀν-
ἀπὸ Πύλου (νῆσος δὲ αὕτη τῆς Πε-
λοποννήσου) εἰς Ἀθήνας ἔλθων πο-
λέμου καταλαβόντος, καὶ μονομά-

χησι Ξάνθῳ τῷ Βοιωτῷ ὑπὲρ Ἀθη-
νῶν ἐπὶ μισθῷ τῇ βασιλείᾳ τῶν Ἀ-
θηναίων· καὶ νικήσας ἐβασίλευσε.
Τούτου δὲ υἱὸς ὁ Κόδρος. G.

ditabam: credebant scilicet, eoque magis ad adulationem
fe comparabant: at alias istas veras testamenti tabulas me-
cum servans reliqui, plorare iussis omnibus.

Sim. Quem ultimae scriptum heredem habuerunt? num-
quid aliquem genere propinquum?

Pol. Nullo modo; sed recens emtum quandam adolescen-
tulum forma commendabilium Phrygem.

Sim. Quid aetatis circiter, Polystrate?

Pol. Annos admodum viginti natum.

Sim. Iam teneo, quae tibi ille gratificaretur.

Pol. Vel sic tamen multum illis dignior, qui heredita-
tem cerneret, quantumvis barbarus, & nequam; quem ipsi
iam optimates affectantur. Is igitur heres meus fuit, &
nunc summo loco natis annumeratur ille mento raso deli-

νέστερος, καὶ Νιρέως καλλίων, καὶ Ὀδυσσεύς συνετώ-
τερος λεγόμενος εἶναι.

ΣΙΜ. Οὐ μοι μέλει, καὶ στρατηγησάτῳ τῆς Ἑλλά-
δος, εἰ δοκεῖ ἐκεῖνοι δὲ, μὴ κληρονομεῖτωσαν μόνον.

canulus, & barbare loquens, qui tamen Codro nobilior,
Nireo formosior, Ulyxe prudentior esse perhibetur.

Sim. Nihil hoc ad me: vel imperator sit Graeciae, dum-
modo ne isti hereditatem capiant.

X.

ΧΑΡΩΝΟΣ, ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ, ΚΑΙ ΝΕΚΡΩΝ
ΔΙΑΦΟΡΩΝ.

ΧΑΡ. **Α**ΚΟΥΣΑΤΕ, ὡς ἔχει ἡμῖν τὰ πράγματα. μι-
κρὸν μὲν ὑμῖν, ὡς ὁρᾶτε, τὸ σκαφίδιον καὶ ὑπόσαθρόν
ἐστι, καὶ διαρρεῖ τὰ πολλὰ, καὶ ἦν τραπῇ ἐπὶ θάτερα,
οἰχίσεται περιτραπέν· ὑμεῖς δὲ τοσούτοι ἅμα ἤκετε,
πολλὰ ἐπιφερόμενοι ἕκαστος. ἦν οὖν μετὰ τούτων ἐμ-
βῆτε, δέδια μὴ ὕστερον μετανοήσετε· καὶ μάλιστα ὁπό-
σοι νεῖν οὐκ ἐπίστασθε.

CHARONTIS ET MERCURII, ET MORTUORUM
DIVERSORUM.

Interlocutores

CHARON, MERCURIUS, MORTUI, MENIPPUS, CHARMOLEUS,
LAMPICHUS, DAMASIAS, PHILOSOPHUS, RHETOR.

Char. **Α**USCULTATE, quo statu nostrae sint res: par-
vulā vobis, ut videtis, est scaphula, & nonnihil vetustate
labefacta, rimisque crebris perfluit: si inclinaverit in alteru-
tram partem, pessum ibit everfa: vos autem tot simul ad-
venitis multis onusti farcinis singuli. Cum istis itaque re-
bus si ingressi fueritis, metuo, ne postmodum poeniteat,
vos maxime, qui nare non novistis.

NEK. Πῶς οὖν ποιήσαντες εὐπλοήσομεν;

XAP. Ἐγὼ ὑμῖν Φράσω. γυμνοὺς ἐπιβαίνειν χρῆ, τὰ περιττὰ ταῦτα πάντα ἐπὶ τῆς ἡόνος καταλιπόντας. μόλις γὰρ ἂν καὶ οὕτω δεῖξαιτο ὑμᾶς τὸ πορθμεῖον. σοὶ δὲ, ὦ Ἑρμῇ, μελήσει τὸ ἀπὸ τούτου μηδένα παραδέχεσθαι αὐτῶν, ὅς ἂν μὴ φίλος ᾖ, καὶ τὰ ἐπιπλα, ὥσπερ ἔφην, ἀποβαλὼν. παρὰ δὲ τὴν ἀποβάβραν ἐστὼς διαγίνωσκε αὐτοὺς, καὶ ἀναλάμβανε, γυμνοὺς ἐπιβαίνειν ἀναγκάζων.

2 EPM. Εὖ λέγεις· καὶ οὕτω ποιήσωμεν. Οὐτοσί τις ἂν πρῶτός ἐστι;

MEN. Μένιππος ἔγωγε. ἀλλ' ἰδοὺ ἡ πῆρα μοι, ὦ Ἑρμῇ, καὶ τὸ βάκτρον ἐς τὴν λίμνην ἀπερρίφθων. τὸν τρίβωνα δὲ οὐδ' ἐκόμισα, εὖ ποιῶν.

EPM. Ἐμβαينه, ὦ Μένιππε ἀνδρῶν ἄριστε, καὶ τὴν

6 Ἐπιπλα) Τὰ ἐξ ἐπιπολῆς ἔγγειος. V. Τὰ εἰλαφρότατα τῶν σκεύων, οἷον ἐπιπόλαιος κτήσις, καὶ κτημάτων παρὰ τὸ ἐπιπολάζειν. ἔση δυνατὴ πλεῖσθαι, ἀλλ' οὐκ G.

Mort. Quid ergo facto opus est, ut prospera navigatione utamur?

Char. Equidem dicam: nudos ingredi oportet, supervacuis istis omnibus in litore relictis: vix enim vel sic ceperit vos navicula haec vectoria. Tibi autem, Mercuri, curae erit, exinde neminem eorum ut admittas, qui non fuerit onere vacuus, & supellestilem, ut dixi, deposuerit. Ad scalam itaque navalem adstans dispice eos, ac recipe, nudosque scapham conscendere cogito.

Merc. Recte mones; eoque modo faciamus. Hicce primus quis est?

Men. Menippus ego: ecce vero pera mihi, Mercuri, baculusque in paludem sumto abiecta: pallium autem recte feci, qui mecum ne tulerim quidem.

Merc. Inscende, Menippe, virorum optime, primamque

προεδρίαν ἔχε παρὰ τὸν κυβερνήτην ἐφ' ὑψηλοῦ, ὡς ἐπισκοπῆς ἅπαντας. Ὁ καλὸς δ' οὗτος, τίς ἐστι; 3

ΧΑΡΜ. Χαρμόλεως ὁ Μεγαρικὸς, ἐπέραστος οὗ τὸ Φίλημα διτάλαντον ἦν.

ΕΡΜ. Ἀπόδυι τοιγαροῦν τὸ κάλλος, καὶ τὰ χεῖλη αὐτοῖς Φιλήμασι, καὶ τὴν κόμην τὴν βαβεῖαν, καὶ τὸ ἐπὶ τῶν παρεῖων ἐρύθημα, καὶ τὸ δέρμα ὅλον. ἔχει καλῶς, εὖζωνος εἰ ἐπίβαινε ἤδη. Ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα οὐ- 4

τῶσι, καὶ τὸ διάδημα, ὁ βλοσυρὸς, τίς ὢν τυγχάνεις;

ΛΑΜΠ. Λάμπιχος, Γελῶν τύραννος.

ΕΡΜ. Τί οὖν, ὦ Λάμπιχε, τοσαῦτα ἔχων πάρει;

ΛΑΜΠ. Τί οὖν; ἐχρῆν, ὦ Ἑρμῆ, γυμνὸν ἦκειν τύραννον ἄνδρα;

ΕΡΜ. Τύραννον μὲν οὐδαμῶς, νεκρὸν δὲ μάλα ὥστε ἀπόθου ταῦτα.

ΛΑΜΠ. Ἰδού σοι ὁ πλοῦτος ἀπέρριπται.

9 Ὁ βλοσυρὸς) Καταπληκτικός. G.

sedem habere iuxta gubernatorem in alto, ut inspicias omnes; Pulcher hicce quis est?

Charm. Charmolaus Megaris, amabilis ille, cuius osculis binis talentis aestimabatur.

Merc. At enim exue formam, & labia cum ipsis osculis, & comam promissam, ruborisque florem genis insidentem, cutemque totam. Recte habet: accinctus es: iam ingredere. Tu vero cum purpurea veste & diademate, vultu truculentus, quis tandem es?

Lamp. Lampichus Geloorum tyrannus.

Merc. Quid ergo, Lampiche, tot rebus instructus ades?

Lamp. Quid autem? decebatne, Mercuri, nudum venire virum tyrannum?

Merc. Haud quidem tyrannum, sed mortuum omnino: quare depone ista.

Lamp. En tibi divitiae sunt abiectae.

ΕΡΜ. Καὶ τὸν τύφον ἀπόρριψον, ὦ Λάμπιχε, καὶ τὴν ὑπεροψίαν· βαρήσει γὰρ τὸ πορθμεῖον συνεμπέ-
σόντα.

ΛΑΜΠ. Οὐκοῦν ἀλλὰ τὸ διάδημα ἑασόν με ἔχειν,
καὶ τὴν ἑφεστρίδα.

ΕΡΜ. Οὐδαμῶς· ἀλλὰ καὶ ταῦτα ἄφες.

ΛΑΜΠ. Εἶεν. τί ἔτι; πάντα γὰρ ἀφῆκα, ὡς ὀράς.

ΕΡΜ. Καὶ τὴν ὠμότητα, καὶ τὴν ἄνοιαν, καὶ τὴν
ὑβριν, καὶ τὴν ὀργὴν, καὶ ταῦτα ἄφες.

ΛΑΜΠ. Ἴδού σοι φίλος εἰμι.

5 ΕΡΜ. Ἐμβαινε ἤδη. Σὺ δὲ ὁ παχὺς, ὁ πολύσαρ-
κος, τίς εἶ;

ΔΑΜ. Δαμασίας ὁ ἀθλητής.

ΕΡΜ. Ναὶ ἔοικας, οἶδα γὰρ σε πολλάκις ἐν ταῖς
παλαιίστραις ἰδών.

(5 ἑφεστρίδα) Τὸ ἐπὶ τοῖς ἱμα- χλαμύδα καὶ πόρῃ καλούμενον.
τίσις ἐπίβλημα, ἥτοι μανδύς· καὶ ὁ.

Merc. Praeterea factum abiice, Lampiche, & despectio-
nem aliorum: onerabunt enim naviculam, si tecum simul
inciderint.

Lamp. At saltem diadema sine me retinere, amiculumque
purpureum.

Merc. Neutiquam: verum & ista mitte.

Lamp. Fiat: quid porro? nam, uti vides, cuncta dimisi.

Merc. Etiam crudelitatem, & amentiam, & confumeliā,
& iram, ista, inquam, omnia dimitte.

Lamp. Ecce me tibi plane nudum.

Merc. Ingredere nunc scapham. Tu autem obesus, car-
nium mole gravis, quis es?

Dam. Damafias athleta.

Merc. Ita sane videris: novi enim, ut qui te saepe vide-
rim in palaestris.

ΔΑΜ. Ναί, ὦ Ἑρμῆ· ἀλλὰ παράδεξαί με γυμνὸν ὄντα.

ΕΡΜ. Οὐ γυμνὸν, ὦ βέλτιστε, τοσαύτας σάρκας περιβεβλημένον· ὥστε ἀπόδυθι αὐτάς, ἐπεὶ καταδύσεις τὸ σκάφος, τὸν ἕτερον πόδα ὑπερβείς μόνον· ἀλλὰ καὶ τοὺς στεφάνους τούτους ἀπόρριψον, καὶ τὰ κηρύγματα.

ΔΑΜ. Ἴδού σοι γυμνός, ὡς ὄρᾳς, ἀληθῶς εἰμι, καὶ ἰσοστάσιος τῶς ἄλλοις νεκροῖς.

ΕΡΜ. Οὕτως ἄμεινον ἀβαρῆ εἶναι, ὥστε ἔμβαινε. Καὶ σὺ δὲ τὸν πλοῦτον ἀποθέμενος, ὦ Κράτων, καὶ τὴν 6 μαλακίαν δὲ προσέτι, καὶ τὴν τρυφήν, μὴδὲ τὰ ἐντάφια κόμιζε, μὴδὲ τὰ τῶν προγόνων ἀξιώματα· κατάλιπε δὲ καὶ γένος, καὶ δόξαν, καὶ εἴ ποτέ σε ἡ πόλις ἀνεκήρυξεν εὐεργέτην δηλονότι, καὶ τὰς τῶν ἀνδριάντων ἐπιγραφάς, μὴδὲ, ὅτι μέγαν τάφον ἐπὶ σοὶ ἔχωσαν, λέγε· βαρύνει γὰρ καὶ ταῦτα μνημονεύόμενα.

13 Πόλις ἀνεκήρυξεν) Ὡς εὐεργέτην δηλονότι. G.

Dam. Sic est, Mercuri: at tu me recipe nudum.

Merc. Haudquaquam nudum, vir optime, qui tot car-nibus obtegaris: quamobrem istas exue, ceteroquei de-merisurus scapham vel altero tantum pede imposito. Immo etiam coronas istas abiice, & praeconia.

Dam. Ecce me tibi vere nudum; ut vides, ceterisque mortuis aequalem pondere.

Merc. Sic praestat esse levem: itaque naviculam conscen-de. Tu quoque divitiis positis, o Crato, & mollitie in-super, ac luxuria, nec tecum porta tegumenta funebria, nec maiorum dignitates: relinque vero & genus & gloriam, & si quando civitas publico te praeconio decoravit bene meritum, & statuarum inscriptiones: nec quod magnum monumentum tui honoris causa exaggerarint dicito; gra-vant enim ista vel commemorata.

ΚΡΑΤ. Οὐχ ἰκὼν μὲν, ἀπορρίψω δέ· τί γὰρ ἂν καὶ πάθοιμι;

7 ΕΡΜ. Βαβαί· σὺ δὲ ὁ ἑνοπλος, τί βούλεις; ἢ τί τὸ πρόπαιον τοῦτο Φέρεις;

ΣΤΡΑΤ. Ὅτι ἐνίκησα, ὦ Ἑρμῆ, καὶ ἠρίστευσα, καὶ ἡ πόλις ἐτίμησέ με.

ΕΡΜ. Ἄφες ἐν γῇ τὸ πρόπαιον· ἐν ἁδου γὰρ εἰρήνη, 8 καὶ οὐδὲν ὅπλων δεήσει. Ὁ σεμνὸς δὲ οὗτος ἀπὸ γε τοῦ σχήματος, καὶ βρενθόμενος, ὁ τὰς ὀφρῦς ἐπηρκῶς, ὁ ἐπὶ τῶν φροντίδων, τίς ἐστιν, ὁ τὸν βαθὺν πῶγωνα καθειμένος;

ΜΕΝ. Φιλόσοφός τις, ὦ Ἑρμῆ· μᾶλλον δὲ γόης, καὶ τερατείας μεστός· ὥστε ἀπόδυσον καὶ τούτον. ὅφει γὰρ πολλὰ καὶ γελοῖα ὑπὸ τῶ ἱματίῳ κρυπτόμενα.

ΕΡΜ. Κατάθου σὺ τὸ σχῆμα πρῶτον· εἶτα καὶ ταυ-
τι πάντα. ὦ Ζεῦ, ὅσῃ μὲν τὴν ἀλαζονείαν κομίζει,
ὅσῃ δὲ ἀμαθίαν, καὶ ἔριν, καὶ κενοδοξίαν, καὶ ἐρωτη-
3 (Ὁ ἑνοπλος) Ὅτι στρατηγός. G.

Crat. Invitus equidem, abiiciam tamen: nam quid faciam?

Merc. Papae: tu autem in armis totus quid tibi vis? aut quo tropaeum illud geris?

Strat. Quia vici, Mercuri, belloque res praeclaras gessi, & praemiis me civitas honoravit.

Merc. Mitte humi tropaeum: in orco pax, nihilque armis opus erit. Ille vero severus, de habitu quidem, fastumque praeferens, supercillis arrectis, in meditando defixus quis est, iste qui prolixam barbam demisit?

Men. Philosophus aliquis, Mercuri: quin potius incantator, & prodigiorum plenus: idcirco istum quoque exuere se iube: videbis enim multa & ridicula sub pallio abscondita.

Merc. Depone tu habitum primum; tum ista omnia. Iupiter! quantam inanem ostentationem gerit, quantam in-
scitiam, & rixandi libidinem, & vanam gloriam, quaeestio-

σεις ἀπόρους, καὶ λόγους ἀκανθώδεις, καὶ ἐννοίας πολυπλόκους, ἀλλὰ καὶ ματαιοπονίαν μάλα πολλήν, καὶ λῆρον οὐκ ὀλίγον, καὶ ὕβλους, καὶ μικρολογίαν· νῆ Δία καὶ χρυσίον γε τουτὶ, καὶ ἡδυπάθειαν δέ, καὶ ἀναισχυντίαν, καὶ ὀργήν, καὶ τρυφήν, καὶ μαλακίαν· οὐ λέληθε γάρ με, εἰ καὶ μάλα περικρύπτεις αὐτά. καὶ τὸ ψεῦδος δὲ ἀπόθου, καὶ τὸν τυφόν, καὶ τὸ οἶσθαι ἀμείνω εἶναι τῶν ἄλλων. ὥς εἶγε πάντα ταῦτα ἔχων ἐμβαίνοις, ποία πεντηκόντορος δέξαιτο ἂν σε;

ΦΙΛ. Ἀποτίθεμαι τοίνυν αὐτά, ἐπείπερ οὕτω κελεύεις.

MEN. Ἀλλὰ καὶ τὸν πῶγωνα τοῦτον ἀποθέσθω, ὃ Ἑρμῇ, βαρύν τε ὄντα, καὶ λάσιον, ὥς ὀράς· πέντε μῶν τρίχες εἰςὶ τοῦλάχιστον.

ΕΡΜ. Εὖ λέγεις· ἀπόθου καὶ τοῦτον.

ΦΙΛ. Καὶ τίς ὁ ἀποκείρων ἔσται;

9 Πεντηκόντορος) Ναῦς ὑπὸ πεντήκοντα ἀνδρῶν κολληλατουμένη. V.

nes impeditas, disputationes spinosas, & sententias perplexæ involutas: immo etiam inutilem laborem valde multum, pugæque non paucas, & quisquilias, ac minutas disceptationunculas: quæ & per Iovem nummulos istos aureos, & præterea suaviter vivendi voluptatem, impudentiam, iram, luxum & mollitiem; neque enim me fallunt, quantumcunque studiose prætegas ea. Tum porro mendacium deponere, atque inflatam arrogantiam, eamque de te opinionem quasi melior sis aliis: etenim si cum istis omnibus conscendas, quæ te quinquaginta remorum navis accipiat?

Phil. Depono igitur ista, quandoquidem ita iubes.

Men. At barbam istam quoque deponat, Mercuri, gravem sane & hirtam, ut vides: quinque minas pili minimum pendunt.

Merc. Recte mones; & istam remove.

Phil. Quis autem erit, qui detondeat?

Lucian. Vol. II.

L

ΕΡΜ. Μένιππος ούτος, λαβὼν πέλεκυν τῶν ναυπηγικῶν, ἀποκόψει αὐτὸν, ἐπικόπων τῇ ἀναβάβρᾳ χρησάμενος.

ΜΕΝ. Οὐκ, ὦ Ἑρμῆ, ἀλλὰ πρίονά μοι ἀνάδος γελοιότερον γὰρ τοῦτο.

ΕΡΜ. Ὁ πέλεκυς ἱκανός.

ΜΕΝ. Εὖγε. ἀνθρωπινώτερον γὰρ νῦν ἀναπέφηνας, ἀποθέμενος αὐτοῦ τὴν κινάβραν. βούλει μικρὸν ἀφέλωμαι καὶ τῶν ὀφρύων;

ΕΡΜ. Μάλιστα· ὑπὲρ τὸ μέτωπον γὰρ καὶ ταύτας ἐπῆρκεν, οὐκ οἶδ' ἐφ' ὅτῳ ἀνατείνων ἑαυτόν. τί τοῦτο; καὶ σακρύνεις, ὦ κάθαρμα, καὶ πρὸς θάνατον ἀποδειλιάς; ἔμβηθι δ' οὔν.

ΜΕΝ. Ἐν ἔτι τὸ βαρύτερον ὑπὸ μάλης ἔχει.

ΕΡΜ. Τί, ὦ Μένιππε;

8 Τὴν κινάβραν) Κινάβρα, ἡ τῶν τῷ πάντας σιαίνειν ἴσως δὲ καὶ κερτράγων δυσωδία· λίγει δυσωδίαν γάβραν λίγει τὴν πύραν. V.

Merc. Menippus ille, capta securi nautica, praecidet eam pro codice ufus scala navali.

Men. Minime, Mercuri: verum ferram mihi porrige: nam hoc quidem magis ridiculum.

Merc. Securis est satis idonea. Euge; homini nunc quidem similior evasisti, deiectis ibi sordibus hircinis.

Men. Vinne paulum etiam demam de superciliis?

Merc. Omnino: super ipsam enim frontem ea sustulit; nescio cuius rei gratia sese tam superbe erigens. Quid hoc? etiam lacrimaris, scelerate, & ad mortem expavescis? quin ocius incende.

Men. Unum adhuc gravissimum sub ala tenet.

Merc. Quidnam, Menippe?

MEN. Κολακείαν, ὦ Ἑρμῆ, πολλὰ ἐν τῷ βίῳ χρησιμεύσασαν αὐτῷ.

ΦΙΛ. Οὐκοῦν καὶ σὺ, ὦ Μένιππε, ἀπόθου τὴν ἐλευθερίαν, καὶ παρρησίαν, καὶ τὸ ἄλυπον, καὶ τὸ γενναῖον, καὶ τὸν γέλωτα. μόνος γοῦν τῶν ἄλλων γελάς.

ΕΡΜ. Μηδαμῶς· ἀλλὰ καὶ ἔχε τὰῦτα, κοῦφά γε καὶ πάνυ εὐφωρα ὄντα, καὶ πρὸς τὸν κατάπλου χρόσιμα. Καὶ ὁ ρήτωρ δὲ σὺ, ἀπόθου τῶν ρημάτων τὴν τοσαύτην ἀπεραντολογίαν, καὶ ἀντιθέσεις, καὶ παρισώσεις, καὶ περιόδους, καὶ βαρβαρισμούς, καὶ τάλλα βάρη τῶν λόγων. 10

ΡΗΤ. Ἦν ἰδοῦ, ἀποτίθεμαι.

ΕΡΜ. Εὖ ἔχει. ὥστε λύε τὰ ἀπόγεια, τὴν ἀποβάθραν ἀνελώμεθα, τὸ ἀγκύριον ἀνеспάσθω· πέτασον τὸ ἱστίον, εὐδυνε, ὦ πορθμεῦ, τὸ πηδάλιον· εὖ πάθωμεν.

10 Καὶ βαρβαρισμούς) Ἐν σχήματι προφερομένων τῶν λόγων χάριτος ἔνεκεν· ὡς τὸ, οἱ δὲ δύο σκαπελοὶ, καὶ τὰ παραπλήσια. V.

Men. Adulationem, Mercuri, quae multum in vita utilitatis ipsi attulit.

Phil. Quin tu igitur, Menippe, depone mentis & linguae libertatem, illudque doloris expers & generosum, ac risum: tu nimirum solus reliquorum rides.

Merc. Neutiquam: quin potius ista retine, quippe levia, portatuque facilia, & ad hancce navigationem percommoda. Tu vero, Rhetor, pone verborum futilem illam & infinitam affluentiam, opposita, paria paribus aequata, comprehensiones sententiarum, barbarismos, ceteraque orationum pondera.

Rhet. Ecce enimvero, pono.

Merc. Bene habet, solve itaque retinacula: scalam nauticam attollamus: ancora subducatur: expande velum: dirige, portitor, clavum. Bene nobis fit. Quid ploratis;

11 Τί οἰμώζετε, ὦ μάταιοι, καὶ μάλιστα ὁ Φιλόσοφος
σὺ, ὁ ἀρτίως τὸν πώγωνα δεδηωμένος;

ΦΙΛ. Ὅτι, ὦ Ἑρμῇ, ἀθάνατον ὤμην τὴν ψυχὴν
ὑπάρχειν.

MEN. Ψεύδεται· ἄλλα γὰρ ἔοικε λυπεῖν αὐτόν.

ΕΡΜ. Τὰ ποῖα;

MEN. Ὅτι μηκέτι δειπνήσει πολυτελεῖ δαῖπνα, μηδὲ
νύκτωρ ἐξιών, ἅπαντας λανθάνων, τῷ ἱματίῳ τὴν κε-
φαλήν κατεπλήσας, περίεισιν ἐν κύκλῳ τὰ χαμαιτυ-
πεῖα· καὶ ἑωθεν ἐξαπατῶν τοὺς νέους ἐπὶ τῇ σοφίᾳ ἀρ-
γύριον λήψεται. ταῦτα λυπεῖ αὐτόν.

ΦΙΛ. Σὺ δέ, ὦ Μένιππε, οὐκ ἄχθῃ ἀποθανών;

MEN. Πῶς, ὡς ἔσπευσα ἐπὶ τὸν θάνατον, καλέ-
12 σαντος μηδενός. Ἀλλὰ μεταξύ λόγων, οὐ κραυγὴ τις
ἀκούεται, ὥσπερ τινῶν ἀπὸ γῆς βοώντων;

ΕΡΜ. Ναὶ, ὦ Μένιππε, οὐκ ἀφ' ενός γε χώρου·

2 Δεδηωμένος) Πεπορθημένος. V. 9 Χαμαιτυπεῖα) Πορνεία. V.

inepti, tuque maxime, philosophe, cuius iam modo barba
fuit evastata?

Phil. Hoc scilicet, Mercuri, quod immortalem opina-
bar animam esse.

Men. Mentitur: nam alia sunt, quae credas eum pungere.

Merc. Qualia?

Men. Quod non amplius coenabit apparatus coenas, ne-
que de nocte egressus, clam omnibus, palliolo caput ob-
volutus, circumibit in orbem lupanaria; nec summo ma-
ne decipiens iuvenes sapientiae praetextu argentum acci-
piet: haec urunt eum.

Phil. Tu autem, Menippe, non doles te mortuum esse?

Men. Egone, qui festinavi ad mortem citante nemine.
Verum interea dum caedimus sermones, nonne clamor ali-
quis auditur tanquam a terra vociferantium?

Merc. Sane, Menippe, neque ab una tantum regione:

ἀλλ' οἱ μὲν ἐς τὴν ἐκκλησίαν συνελθόντες ἄσμενοι γε-
λῶσι πάντες ἐπὶ τῷ Λαμπίχου θανάτῳ, καὶ ἡ γυνὴ
αὐτοῦ συνέχεται πρὸς τῶν γυναικῶν, καὶ τὰ παῖδια
νεογνὰ ὄντα, ὁμοίως καὶ κείνα ὑπὸ τῶν παίδων βάλλε-
ται ἀφθόγοις τοῖς λίθοις· ἄλλοι δὲ Διόφαντον τὸν ῥήτορα
ἐπαινῶσιν ἐν Σικυῶνι ἐπιταφίους λόγους διεξιόντα ἐπὶ
Κράτῳ τούτῳ. καὶ νῆ Δία γε, ἡ Δαμασίου μήτηρ κω-
κύουσα ἐξέρχεται τοῦ θρήνου σὺν γυναιξὶν ἐπὶ τῷ Δαμα-
σίᾳ· σὲ δὲ οὐδείς, ὦ Μένιππε, δακρύει, καὶ ἡσυχίαν
δὲ κεῖσθαι μόνος.

MEN. Οὐδαμῶς, ἀλλ' ἀκούσῃ τῶν κυνῶν μετ' ὀλί- 13
γον ὠρυομένων οἰκτιστον ἐπ' ἐμοὶ, καὶ τῶν κοράκων τυ-
πτομένων τοῖς πτεροῖς, ὅπῃτ' ἂν συνελθόντες θάπτωσί με.

ERM. Γεννάδας εἶ, ὦ Μένιππε. ἀλλ' ἐπεὶ καταπε-
πλεύκαμεν ἡμεῖς, ὑμεῖς μὲν ἅπιτε πρὸς τὸ δικαστήριον,
εὐθεῖαν ἐκείνην προΐοντες· ἐγὼ δὲ καὶ ὁ πορθμεὺς ἄλλους
μετελευσόμεθα.

etenim hi in concionem coeuntes laeti rident cuncti ob Lam-
pichi mortem: eiusque uxor comprehensa tenetur a mulie-
ribus, & infantes teneri pariter & ipsi a pueris impetuntur
largis lapidibus: alii Diophantum rhetorem laudant Sicyo-
ne, qui funebri oratione cohonestat exsequias huius Crato-
nis. Atque etiam profecto Damasiae mater gemitus ciens
praeit lessum cum feminis in funere Damasiae: te vero
nullus, o Menippe, lacrimis prosequitur, quieteque ia-
ces solus.

Men. Nequaquam; sed audies canes iam iam miserabiliter
ululantes mei causa, corvosque flebilem in modum alis con-
crepantes, quando frequentes sepelient me.

Merc. Fortem te praestas, Menippe. Sed quoniam in por-
tum appulimus, vos abite ad tribunal, recta illac progressi:
ego vero & portitor alios arcessemus.

MEN. Εὐπλοεῖτε, ὦ Ἑρμῇ· προΐωμεν δὲ καὶ ἡμεῖς. τῷ οὖν ἔτι καὶ μέλλετε; παντὶς δικασθῆναι δεήσει καὶ τὰς καταδίκας Φασὶν εἶναι βαρείας, τροχούς, καὶ γύπας, καὶ λίβους. δειχθήσεται δὲ ὁ ἐκάστου βίος.

Men. Prospera fit vobis navigatio, Mercuri. Nos autem pedem promoveamus: quid ergo vos amplius cunctamini? omnino iudicium subire oportebit: & poenas aiunt esse graves, rotas, vultures, saxa. Exponetur autem palam uniuscuiusque vita.

XI.

ΚΡΑΤΗΤΟΣ ΚΑΙ ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ.

ΚΡΑΤ. ΜΟΙΡΙΧΟΝ τὸν πλούσιον ἐγίνωσκες, ὦ Διόγεες, τὸν πάνυ πλούσιον, τὸν ἐκ Κορίνθου, τὸν τὰς πολλὰς ὀλκάδας ἔχοντα; οὗ ἀνεψιὸς Ἀριστεάς, πλούσιος καὶ αὐτὸς ὢν, τὸ Ὀμηρικὸν ἐκείνῳ εἰώθει ἐπιλέγειν, Ἡ μ' ἀνάειρ, ἢ ἐγώ σε.

ΔΙΟΓ. Τίνος ἕνεκα, ὦ Κράτης, ἐθεράπευον ἀλλήλους;

Τὸ Ὀμηρικὸν ἐκείνῳ Ὅμηρος εἰσαγεῖ παλαιότας Ὀδυσσία καὶ Αἴαντα· φησὶν οὖν Αἴας πρὸς Ὀδυσσία, ἢ κούφισόν με, ἢ κουφίζω σε. Αἰνιττεται οὖν ὁ Λουκιανὸς διὰ τοῦ

στίχου, ὡς τοῦ Ἀρισταίου λέγοντος, ἢ κούφισόν με, ἢ κουφίζω σε· τοῦτο ἐστίν, ἢ προκρίμιόν με, ἢ προκομίζω σε. V.

CRATETIS ET ΔΙΟΓΕΝΙΣ.

Crat. MOERICHUM opulentum illum noras, Diogenes, illum divitiis affluentem, domo Corinthium, cui multae erant onerariae naves, cuius consobrinus Aristetas, & ipse dives, Homericum illud solebat dictitare, Aut tu tolle me, aut ego te.

Diog. Quid ita, Crates?

ΚΡΑΤ. Τοῦ κλήρου ἕνεκα ἐκάτερος, ἡλικιωῖται ὄντες· καὶ τὰς διαθήκας εἰς τὸ Φανερόν ἐτίθεντο, Ἀριστεάν μὲν ὁ Μοίριχος, εἰ προαποθάνοι, δεσπότην ἀφίεις τῶν ἑαυτοῦ πάντων, Μοίριχον δὲ ὁ Ἀριστεάς, εἰ προαπέλθοι αὐτοῦ. ταῦτα μὲν ἐγγέγραπτο. οἱ δὲ ἐβεράπευον ἀλλήλους ὑπερβαλλόμενοι τῇ κολακείᾳ. καὶ οἱ μάντεις, εἴτε ἀπὸ τῶν ἀστρῶν τεκμαιρόμενοι τὸ μέλλον, εἴτε ἀπὸ τῶν ὄνειράτων, ὥσγε Χαλδαίων παῖδες, ἀλλὰ καὶ ὁ Πύθιος αὐτὸς, ἄρτι μὲν Ἀριστεῖ παρεῖχε τὸ κράτος, ἄρτι δὲ Μοίριχῳ. καὶ τὰ τάλαντα ποτὲ μὲν ἐπὶ ταῦτον, νῦν δ' ἐπ' ἐκεῖνον ἔρρεπε.

ΔΙΟΓ. Τί οὖν πέρας ἐγένετο, ὦ Κράτης; ἀκούσαι 2 γὰρ ἄξιον.

ΚΡΑΤ. Ἀμφω τεθνήσκειν ἐπὶ μιᾷς ἡμέρας· οἱ δὲ κληροὶ εἰς Εὐνόμιον καὶ Θρασυκλέα περιήλθον, ἀμφω συγγενεῖς ὄντας, οὐδὲ πώποτε προμαντευομένουσ' οὕτω γενέ-

Crat. Mutuis obsequiis captabant alter alterius hereditatem aetate aequales : & testamenti quidem tabulas in propatulo proponebant, Aristeia Moerichus, si prius decederet, domino relicto suorum omnium; Moericho vicissim Aristeas, si ante eum abiret : haec quidem in testamento erant scripta : illi vero observabant sese invicem, antecedere alter alterum adulatione conantes. Vates etiam, sive ab astris coniectarent futura, sive ex somniis, sive Chaldaeorum imbuti disciplina, quin & ipse Pythius modo Aristeae tribuebat victoriam, modo Moericho; lanceſque nunc ad istum, mox ad illum vergebant.

Diog. Quem ergo exitum res habuit, Crates? est enim audire operae pretium.

Crat. Ambo mortem obierunt eodem die; hereditates autem ad Eunomium & Thraſyclem inopinato pervenerunt, utroſque cognatos, nullo unquam mentis praefagio divi-

σθαι ταῦτα. διαπλέοντες γὰρ ἀπὸ Σικυῶνος εἰς Κίρραν, κατὰ μέσον τὸν πόρον πλαγίῳ περιπεσόντες τῷ Ἰάπυγι, ἀνετράπησαν.

- 3 ΔΙΟΓ. Εὖ ἐποίησαν. Ἡμεῖς δὲ, ὅποτε ἐν τῷ βίῳ ἦμεν, οὐδὲν τοιοῦτον ἐνενοοῦμεν περὶ ἀλλήλων· οὔτε πώποτε εὐξάμην Ἀντισθένην ἀποθανεῖν, ὡς κληρονομήσαιμι τῆς βακτηρίας αὐτοῦ (εἶχεν δὲ πάνυ καρτερὰν ἐκ κοτίνου ποιησάμενος) οὔτε, οἶμαι, σὺ, ὦ Κράτης, ἐπεθύμεις κληρονομεῖν ἀποθανόντος ἐμοῦ τὰ κτήματα, καὶ τὸν πύθον, καὶ τὴν πῆραν χοίνικας δύο φέρμων ἔχουσαν.

ΚΡΑΤ. Οὐδὲν γάρ μοι τούτων ἔδει· ἀλλ' οὐδὲ σοὶ, ὦ Διόγενες. ἀ γὰρ ἐχρῆν, σύ τε Ἀντισθένην ἐκληρονομήσας, καὶ ἐγὼ σοῦ, πολλῶ μείζω καὶ σεμνότερα τῆς Περσῶν ἀρχῆς.

1 Εἰς Κίρραν) Κατ' ἀντικρὺ Κίρρας ἐν τῇ Κορινθιακῇ κόλπῃ ἡ Σικυών. Ἡ δὲ Κίρρα ὅρος ὅθεν κατὰ τὴν Φωκίδα. V. ὅπου νῦν τὸν χρυσὸν φασὶ C. addunt.

2 Τῷ Ἰάπυγι) Ἀνέμφ. G.
4 Εὖ ἐποίησαν) Ἀπὸ τοῦ ἑπαθον, Ἀττικῶς. G.
7 Ἐκ κοτίνου) Ἐξ ἀγριελίου. V.

nantes haec ita fore. Moerichus enim & Aristeas cum Sicyone traicerent Cirrham, medioque cursu in obliquum Iapygem incidissent, eversa navi perierunt.

Diog. Bonum factum. Verum nos, quando in vita eramus, nihil tale cogitabamus de nobis invicem: neque unquam optavi Antisthenem emori, ut hereditatem nancisceretur eius baculi: habebat autem admodum robustum, quem ex oleastro ipse confecerat. Neque tu, puto, Crates, cupiebas heres esse, mortuo me, bonorum, dolii, peraeque choenices lupinorum duos habentis.

Cr. ut. Quippe nihil mihi istis erat opus: at nec tibi, Diogenes: quam enim decebat, tu ab Antisthene adeptus es hereditatem, ego a te, multo maiorem graviorisque momenti, quam Persarum imperium.

ΔΙΟΓ. Τίνα ταῦτα Φῆς;

ΚΡΑΤ. Σοφίαν, αὐτάρκειαν, ἀλήθειαν, παρρησίαν, ἐλευθερίαν.

ΔΙΟΓ. Νῆ Δία, μέμνημαι τοῦτον διαδεξάμενος τὸν πλοῦτον παρ' Ἀντισθένης, καὶ σοὶ ἐτι πλείω καταλιπών. 4

ΚΡΑΤ. Ἄλλ' οἱ ἄλλοι ἡμέλουν τῶν τοιούτων κτημάτων, καὶ οὐδὲς ἐθεράπευεν ἡμᾶς, κληρονομῆσειν προσδοκῶν. ἐς δὲ τὸ χρυσίον πάντες ἔβλεπον.

ΔΙΟΓ. Εἰκότως· οὐ γὰρ εἶχόν, ἔνθα δέξαιτο τὰ τοιαῦτα παρ' ἡμῶν, διερρηκότες ὑπὸ τρυφῆς, καθάπερ τὰ σαβρὰ τῶν βαλαντίων. ὥστε εἴ ποτε καὶ ἐμβάλλοι τις ἐς αὐτοὺς ἢ σοφίαν, ἢ παρρησίαν, ἢ ἀλήθειαν, ἐξέπτεν εὐθύς, καὶ διέρρει, τοῦ πυθμένος στέγειν οὐ δυνάμενου· οἷόν τι πάσχουσιν αἱ τοῦ Δαναοῦ αὐται παρθένοι, ἐς τὸν τετρυπημένον πίθον ἐπαντλοῦσαι. τὸ δὲ χρυσίον ὁδοῦσι, καὶ ὄνυξι, καὶ πάσῃ μηχανῇ ἐφύλαττον.

13 Στέγειν οὐ δυνάμενου) Δέχασθαι, βαστάζειν. V.

Diog. Quae tu bona dicis?

Crat. Sapientiam, frugalitatem parvo contentam, veritatem, loquendi fiduciam, animi libertatem.

Diog. Memini profecto eas me opes accepisse ab Antisthene, tibiue etiam ampliores reliquisse.

Crat. At ceteri non curabant eiusmodi possessiones, neque nos affectabatur talis hereditatis spe; siquidem auro omnes inhiarent.

Diog. Quippe: neque enim habebant, ubi recondere accepta a nobis talia bona, diffuentes prae luxu, veluti rupta vetustate marsupia. Proinde si quis vel immitteret in eos sive sapientiam, sive libertatem loquendi, sive veritatem, excidebat protinus & diffuebat, cum fundus ingesta continere nequirit; quale quiddam accidit Danai filiabus istis, quae in perforatum dolium haustam aquam infundunt: autum vero dentibus unguibusque & omni machina custodiebant.

ΚΡΑΤ. Οὐκοῦν ἡμεῖς μὲν ἔχομεν καὶ ταῦτα τὸν πλοῦτον· οἱ δὲ ὀβολὸν ἥξουσιν κομίζοντες· καὶ τοῦτον ἄχρι τοῦ πορθμέως.

Crat. Propterea nos quidem habebimus hic quoque nostras divitias: hi autem obolum scilicet apportabunt, eumque ad portitorem usque tantum.

XII.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ, ΑΝΝΙΒΟΥ, ΜΙΝΩΟΣ,
ΚΑΙ ΣΚΗΠΙΩΝΟΣ.

ΑΛΕΞ. ΕΜΕ δὲ προκεκρίσθαι σου, ὦ Λίβυ· ἀμείνων γὰρ εἰμι.

ΑΝ. Οὔμενον, ἀλλ' ἐμέ.

ΑΛΕΞ. Οὐκοῦν ὁ Μίνως δικασάτω.

ΜΙΝ. Τίνες δ' ἐστέ;

ΑΛΕΞ. Οὗτος μὲν Ἀννίβας ὁ Καρχηδόνιος· ἐγὼ δὲ Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππου.

ΜΙΝ. Νῆ Δία ἐνδοξοί γε ἀμφοτέροι· ἀλλὰ περὶ τίνος ὑμῶν ἡ ἔρις;

L U C I A N I S C I P I O.

ALEXANDER, HANNIBAL, MINOS, SCIPIO.

Alex. ΜΕ par est praeponi tibi, Afer: melior enim sum.

Han. Neutiquam; verum me.

Alex. Ergo Minos causam disceptet.

Min. Quinam estis?

Alex. Hic Hannibal Carthaginiensis: ego Alexander Philippi filius.

Min. Profecto clari utrique: sed qua de re orta vobis lis est?

ΑΛΕΞ. Περὶ προεδρίας· Φησὶ γὰρ οὗτος ἀμείνων γε-
γενῆσθαι στρατηγὸς ἐμοῦ. ἐγὼ δὲ, ὥσπερ ἅπαντες
ἴσασιν, οὐχὶ τούτου μόνον, ἀλλὰ πάντων σχεδὸν τῶν πρὸ
ἐμοῦ Φημί διενεγκεῖν τὰ πολέμια.

MIN. Οὐκοῦν ἐν μέρει ἐκάτερος εἰπάτω. σὺ δὲ πρῶ-
τος ὁ Λίβυς λέγε.

AN. Ἐν μὲν τούτῳ, ὦ Μίνως, ἀνάμην, ὅτι ἐνταῦθα 2
καὶ τὴν Ἑλλάδα Φωνὴν ἐξέμαθον ὥστε οὐδὲ ταύτῃ πλέον
οὗτος ἐνέγκαιτό μου. Φημί δὲ τούτους μάλιστα ἐπαίνου
ἀξίους εἶναι, ὅσοι τὸ μηδὲν ἐξ ἀρχῆς ὄντες ὁμῶς ἐπὶ μέ-
γα προεχώρησαν, δι' αὐτῶν δυνάμιν τε περιβαλλόμενοι,
καὶ ἄξιοι δόξαντες ἀρχῆς· ἐγὼ γοῦν μετ' ὀλίγων ἐξορμή-
σας ἐς τὴν Ἰβηρίαν, τὸ πρῶτον ὑπαρχὸς ὢν τῷ ἀδελφῷ,
μεγίστων ἡξιώθην, ἄριστος κριθείς· καὶ τοὺς γε Κελτί-
βηρας εἶλον, καὶ Γαλατῶν ἐκράτησα τῶν Ἑσπερίων,
καὶ τὰ μεγάλα ὄρη ὑπερβάς, τὰ περὶ τὸν Ἡριδανὸν ἄ-

Alex. De primae sedis iure: fert enim hic se praestan-
torem exstitisse imperatorem me. Ego vero, quemadmo-
dum omnes norunt, non illi solum, sed cunctis fere, qui
ante me fuerunt, aio me praestitisse belli peritia.

Min. Ergo per vices uterque dicat: tu prior, *Afer*, cau-
sam tuam age.

Han. Id quidem unum, Minos, me iuvat, quod hic loci
Graecum etiam sermonem edidicerim, ut ne hac quidem
parte prae me quidquam habeat praecipui. Eos autem po-
no maxime laude dignos esse, quotcunque cum initio ni-
hil essent, tamen ad magnum potentiae fastigium processer-
unt, per se opibus comparatis, aptique imperio habiti.
Ego itaque cum paucis transgressus in Hispaniam, cum pri-
mum sub fratris auspiciis militassem, summae rerum prae-
fui, belli peritissimus iudicatus. Exinde Celtiberos in pote-
statem redegi, Gallos occidentales devici, superatisque ma-

παντα κατέδραμον, καὶ ἀναστάτους ἐποίησα τσαύτας πόλεις, καὶ τὴν πεδινὴν Ἰταλίαν ἐχειρωσάμην, καὶ μέχρι τῶν προαστείων τῆς προυχούσης πόλεως ἤλθον· καὶ τοσούτους ἀπέκτεινα μίᾳς ἡμέρας, ὥστε τοὺς δακτυλίους αὐτῶν μεδίμοις ἀπομετρήσαι, καὶ τοὺς ποταμούς γεφυρῶσαι νεκροῖς. καὶ ταῦτα πάντα ἔπραξα, οὔτε Ἀρμενίους υἱὸς ὀνομαζόμενος, οὔτε θεὸς εἶναι προσποιούμενος, ἢ ἐνύπνια τῆς μητρὸς διεξιὼν, ἀλλ' ἄνθρωπος εἶναι ὁμολογῶν, στρατηγοῖς τε τοῖς συνετατάτοις ἀντεξεταζόμενος, καὶ στρατιώταις τοῖς μαχιμωτάτοις συμπλεκόμενος· οὐ Μήδους καὶ Ἀρμενίου καταγωνιζόμενος ὑποφεύγοντας πρὶν διώκειν τινὰ, καὶ τῷ τολμήσαντι παρα-
 3 δίδοντας εὐθὺ τὴν νίκην. Ἀλέξανδρος δὲ πατρίαν ἀρχὴν παραλαβὼν ἠύξησε, καὶ παραπολὺ ἐξέτεινε, χρησάμενος τῇ τῆς τύχης ὀρμῇ. ἐπεὶ οὖν ἐνίκησέ τε, καὶ τὸν ὀλέθρον ἐκείνῳ Δαρεῖον ἐν Ἰσῶν τε καὶ Ἀρβήλοισι ἐκρά-

13 Πατρίαν ἀρχὴν παραλαβὼν) τοῦ πολέμου λαβὼν, ἢ κατεργάσας,
 Ἀλλὰ καὶ σὺ, Λίβυ, Ἀμίλκα τοῦ εἰργάσας. V.
 καὶ Βάρκα πατρὸς τὴν παρασκευὴν

gnis montibus, quae circa Padum sunt, omnia sum depopulatus, & sedibus emovi tot urbes; campestre Italiae subieci; ad suburbia usque primariae urbis perveni; tot interfeci uno die, ut annulos eorum modis sum mensus, inque fluviis cadaverum pontes struxerim. Haec omnia gessi, qui neque Ammonis filius dicebar, neque Deus esse videri volebam, nec somnia matris fabulabar; sed me hominem esse fassus, cumque ducibus prudentissimis comparatus, & cum militibus pugnacissimis congressus: non Medos Armeniosque debellans prius aufugientes, quam aliquis insequatur, & audenti statim cedentes victoriam. Alexander autem, cum paternum imperium suscepisset, id auxit & multis partibus ampliavit usum secundo fortunae impetu: at postquam vicit illum nullius pretii Darium, atque ad Isum &

τησεν, ἀποστὰς τῶν πατρῶων προσκυνεῖσθαι ἡξίου, καὶ ἐς δίαίταν τὴν Μηδικὴν μετεδιήτησεν ἑαυτὸν, καὶ ἐμιαυφόνει ἐν τοῖς συμποσίοις τοὺς Φίλους, καὶ συνελάμβανεν ἐπὶ θανάτῳ. ἐγὼ δὲ ἦρξα ἐπίσης τῆς πατρίδος, καὶ ἐπειδὴ μετεπέμπετο, τῶν πολεμίων μεγάλῳ στόλῳ ἐπιπλευσάντων τῆς Λιβύης, ταχέως ὑπήκουσα, καὶ ἰδιώτην ἑμαυτὸν παρέσχον, καὶ καταδικασθεὶς ἤνεγκα εὐγνωμόνως τὸ πρᾶγμα. καὶ ταῦτ' ἔπραξα βάρβαρος ὢν, καὶ ἀπαιδέυτος παιδείας τῆς Ἑλληνικῆς· καὶ οὔτε Ὀμηρον, ὥσπερ οὗτος, ῥαψωδῶν, οὔτε ὑπ' Ἀριστοτέλει τῷ σοφιστῇ παιδευθεὶς, μόνῃ δὲ τῇ Φύσει ἀγαθῇ χρησάμενος. ταῦτά ἐστιν, ἃ ἐγὼ Ἀλεξάνδρου ἀμείνων Φημι εἶναι. εἰ δ' ἔστι καλλίων οὗτος, διότι διαδήματι τὴν κεφαλὴν διεδέδετο, Μακεδόσι μὲν ἴσως καὶ ταῦτα σεμνὰ οὐ μὴν διὰ τούτ' ἀμείνων δόξειεν ἂν γενναίου καὶ στρατηγι-

ὁ Βάρβαρος ὢν ... καὶ οὔτε Ὀμηρον ...) Ἐφρόνει γὰρ Ἀλέξανδρος μίγα ἐπὶ τῇ ἀπὸ στόματος αἰετρεφέρειν τὴν Ἰλιάδα Ὀμήρου. V.

Arbelis superior fuit, pertaesus patrii moris adorari volebat, atque in Medicam illam & effeminatam vivendi rationem degeneravit: tum impie trucidabat inter convivias amicos, comprehendebatque ad mortem ducendos. Ego contra praefui aequo iure patriae, atque ubi me domum arcessebat, hostibus magna classe adortis Africam, e vestigio parui, meque privatum praebui: condemnatus tuli animo moderato casum. Haec feci barbarus & expers disciplinae Graecae, neque Homeri, prout hicce, carmina recitando decantans, nec sub Aristotele sophista doctrinis imbutus, at sola usus natura bona. Haec sunt, quibus ego Alexandro praestare me fero: ille autem si pulchrior est, quia diademate caput habet revinctum, apud Macedonas ista forte maiestatem habent; attamen idcirco praefendus non existimetur viro strenuo, atque artibus imperatoris in-

καὶ ἀνδρὸς, τῇ γνώμῃ πλεον ἥπερ τῇ τύχῃ κεχρημένου.

MIN. Ὁ μὲν εἰρήκεν οὐκ ἀγενῆ τὸν λόγον, οὐδ' ὡς Λίβυν εἰκὸς ἦν, ὑπερ αὐτοῦ. σὺ δέ, ὦ Ἀλέξανδρε, τί πρὸς ταῦτα Φῆς;

- 4 ΑΛΕΞ. Ἐχρῆν μὲν, ὦ Μίνως, μηδὲν πρὸς ἄνδρα οὕτω θρασύν· ἱκανὴ γὰρ ἡ Φήμη διδάξαι σε, οἷος μὲν ἐγὼ βασιλεὺς, οἷος δὲ οὗτος ληστής ἐγένετο· ὅμως δὲ ὅρα, εἰ κατ' ὀλίγον αὐτοῦ διήνεγκα· ὅς νεὸς ὢν ἔτι παρελθὼν ἐπὶ τὰ πράγματα, καὶ τὴν ἀρχὴν τεταραγμένην κατέσχον, καὶ τοὺς Φονεᾶς τοῦ πατρὸς μετῆλθον, καταφοβήσας τὴν Ἑλλάδα τῇ Θηβαίων ἀπωλείᾳ, στρατηγὸς ὑπ' αὐτῶν χειροτονηθεὶς, οὐκ ἠξίωσα τὴν Μακεδόνων ἀρχὴν περιέπων ἀγαπᾶν ἄρχειν ὅπόσων ὁ πατὴρ κατέλιπεν, ἀλλὰ πᾶσαν ἐπινοήσας τὴν γῆν, καὶ δεινὸν ἡγησάμενος, εἰ μὴ ἀπάντων κρατήσαιμι, ὀλίγους ἄγων ἐσέβαλον ἐς τὴν Ἀσίαν· καὶ ἐπὶ τε Γρανικῷ ἐκράτησα μεγάλη μά-

13 Ἀγαπᾶν ἄρχειν) Κατέχειν ἀρκεῖσθαι. V.

fructo, qui sollerti prudentia plus, quam fortuna fuerit usus.

Min. Hic certe dixit masculam orationem, nec qualem ab Afro expectasses, pro se: tu, Alexander, quid ad illa respondes?

Alex. Nihil oportebat, Minos, homini tam audaci: factis enim te fama docuerit, qualis ego rex, hic contra qualis fuerit latro: vide tamen, an parvo intervallo illum superarim, qui iuvenis adhuc ad rerum administrationem aggressus imperium turbatum continui, & percussores parentis supplicio sum ultus: tum percussis Thebanorum excidio Graecis, dux eorum suffragiis lectus indignum existimavi, si soli Macedonum regno incubans contentus essem imperio a patre mihi relicto: sed universum mente terrarum orbem complexus, intolerandumque putans, nisi omnium forem dominus, paucis mecum ductis militibus invasi Asiam, ad Granicum magno proelio fui superior; Lydiaque capta,

χῆ' καὶ τὴν Λυδίαν λαβὼν, καὶ Ἰωνίαν καὶ Φρυγίαν,
 καὶ ὅλως τὰ ἐν ποσὶν αἰεὶ χειρούμενος ἦλθον ἐπὶ Ἰσθὸν,
 ἔνθα Δαρεῖος ὑπέμεινε μυριάδας πολλὰς στρατοῦ ἄγων.
 Καὶ τὸ ἀπὸ τούτου, ὦ Μίνως, ὑμεῖς ἴστε ὅσους ὑμῖν νε- 5
 κροὺς ἐπὶ μιᾷς ἡμέρας κατέπεμψα. Φησὶ γοῦν ὁ πορθ-
 μεὺς μὴ διαρκέσαι αὐτοῖς τότε τὸ σκάφος, ἀλλὰ σχε-
 δίας διαπηξαμένους τοὺς πολλοὺς αὐτῶν διαπλεῦσαι.
 καὶ τὰυτα δὲ ἔπραττον αὐτὸς προκινδυνεύων, καὶ τιτρώ-
 σκεσθαι ἄξιῶν. καὶ ἵνα σοι μὴ τὰ ἐν Τύρῳ, μηδὲ τὰ ἐν
 Ἀρβήλοισι διηγῆσομαι, ἀλλὰ καὶ μέχρις Ἰνδῶν ἦλθον,
 καὶ τὸν Ὠκεανὸν ὅρον ἐποιησάμην τῆς ἀρχῆς, καὶ τοὺς
 ἐλέφαντας αὐτῶν εἶλον, καὶ Πῶρον ἐχειρωσάμην· καὶ
 Σκύθας δὲ, οὐκ εὐκαταφρονήτους ἀνδρας, ὑπερβὰς τὸν
 Τάναϊν, ἐνίκησα μεγάλη ἵππομαχίᾳ· καὶ τοὺς Φίλους
 εὖ ἐποίησα, καὶ τοὺς ἐχθροὺς ἡμυνάμην. εἰ δὲ καὶ θεὸς
 ἐδόκουν τοῖς ἀνθρώποις, συγγνωστοὶ ἐκείνοι, παρὰ τὸ
 μέγεθος τῶν πραγμάτων καὶ τοιοῦτόν τι πιστεύσαντες

Ionia & Phrygia, in summa proxima quaeque subiiciens
 perveni ad Isthmum, ubi Darius exspectabat cum immensa co-
 piarum multitudine. Exinde, Minos, vos non praeterit,
 quot vobis mortuos uno die huc demiserim: portitor qui-
 dem affirmat, non suffecisse ipsis tunc cymbam, sed ratibus
 iunctis multos eorum traiecisse. Equidem ista agebam ipse
 me ante alios periculis offerens, vulnerarique pulchrum
 ducens. Et ne tibi, quae Tyri sunt gesta, quaeque Arbelis,
 enarrem, ad Indos usque penetravi, Oceanumque limitem
 feci imperii, elephantos eorum cepi, Porum subegi: Scy-
 thas etiam, minime contemnendos viros, transgressus Ta-
 naïm magna devici equestri pugna: amicis benefeci, inimi-
 cos ultus sum. Quod si Deus etiam videbar hominibus, ve-
 niam illi merentur, ob magnitudinem rerum gestarum tale

6 περὶ ἐμοῦ. Τὸ δ' οὖν τελευταῖον, ἐγὼ μὲν βασιλεύων ἀπέθανον, οὗτος δὲ ἐν Φυγῇ ὢν παρὰ Προυσία τῷ Βιθυνῷ, καθάπερ ἄξιον ἦν πανουργότατον, καὶ ὠμότατον ὄντα ὡς γὰρ δὴ ἐκράτησε τῶν Ἰταλῶν, ἐὼ λέγειν, ὅτι οὐκ ἰσχύει, ἀλλὰ πονηρία, καὶ ἀπιστία, καὶ δόλοισι νόμιμον δέ, ἢ προφανές οὐδέν. ἐπεὶ δέ μοι ὠνείδισε τὴν τρυφὴν, ἐκλελῆσθαι μοι δοκεῖ, οἷα ἐποίει ἐν Καπύῃ, ἐταίραις συνῶν, καὶ τοὺς τοῦ πολέμου καιροὺς ὁ θαυμάσιος καθηδुπαθῶν. ἐγὼ δὲ εἰ μὴ, μικρὰ τὰ Ἑσπέρια δόξας, ἐπὶ τὴν ἐὼ μᾶλλον ὥρμησα, τί ἂν μέγα ἐπραξά, Ἰταλίαν ἀναιμωτὶ λαβὼν, καὶ Λιβύην, καὶ τὰ μέχρι Γαδείρων ὑπαγόμενος; ἀλλ' οὐκ ἀξιόμαχα ἔδοξέ μοι ἐκεῖνα, ὑποπτήσσοντα ἤδη, καὶ δεσπότην ὁμολογούντα. εἶρηκα. σὺ δέ, ὦ Μίνως, δικάζε. ἱκανὰ γὰρ ἀπὸ πολλῶν καὶ ταῦτα.

7 ΣΚΗΠ. Μὴ πρότερον, ἦν μὴ καὶ ἐμοῦ ἀκούσης.

9 Καθηδουπαθῶν) Εἰς ἡδονὰς καταναλίσκων. V.

quiddam de me sibi persuadentes. Denique ego regnans diem obii: hicce patria extorris apud Prusiam Bithynum, ut dignum erat fraudulentissimum crudelissimumque hominem. Nam quomodo superarit Italos, mitto dicere; non fortitudine sane, sed malitia, perfidia & dolis; nihil autem in proeliis iustum atque apertum. Quandoquidem vero mihi exprobravit luxuriam, oblitus mihi videtur, qualia fecerit Capuae, meretriculis affixus, & belli opportunitates in deliciis disperdens. Ego autem nisi, parvifactis orbis occidui rebus, in Orientem irruissem, quid grande praestituissem Italia incruente capta, Libyaeque, & cunctis ad Gades usque subactis? at illae partes bello mihi dignae non videbantur, ut quae ultro iam metu iugum subirent, ac dominum faterentur. Dixi: tu, Minos, iudica: haec enim ipsa de multis sufficiunt.

Scip. Ne prius tamen, nisi de me quoque audiveris.

MIN. Τίς γὰρ εἶ, ὃ βέλτιστε; ἢ πόθεν ὦν ἐρεῖς;

ΣΚΗΠ. Ἰταλιώτης Σκηπίων, στρατηγός, ὁ καθελὼν Καρχηδόνα, καὶ κρατήσας Λιβύων μεγάλαις μάχαις.

MIN. Τί οὖν καὶ σὺ ἐρεῖς;

ΣΚΗΠ. Ἀλεξάνδρου μὲν ἦττων εἶναι, τοῦ δ' Ἀννίβου ἀμείνων· ὃς ἐδίωξα νικῆσας αὐτὸν, καὶ Φυγεῖν καταναγκάσας ἀτίμως. πῶς οὖν οὐκ ἀναίσχυντος οὗτος, ὃς πρὸς Ἀλέξανδρον ἀμιλλᾶται, ὃ οὐδὲ Σκηπίων ἐγώ, ὁ νενικηκώς αὐτὸν, παραβάλλεσθαι ἀξιώ;

MIN. Νῆ Δί' εὐγνώμονα Φῆς, ὃ Σκηπίων ὥστε πρῶτος μὲν κεκρίσθω Ἀλέξανδρος, μετ' αὐτὸν δέ, σύ· εἶτα, εἰ δοκεῖ, τρίτος Ἀννίβας, οὐδὲ οὗτος εὐκαταφρόνητος ὦν.

Min. At quis tu, virorum optime, aut unde domo dicturus eris?

Scip. Italus Scipio, imperator, qui fregi Carthaginem, Afrosque devici magnis proeliis.

Min. Quid igitur porro tu dices?

Scip. Alexandro quidem me concedere, verum Hannibalem anteire, ut qui victum illum pepuli, fugamque turpem capeffere coëgi. Quomodo non impudens igitur hicce, qui cum Alexandro contendat, cui ne ego quidem Scipio, qui eum superavi, comparari sustineo.

Min. Ita me Iuppiter amet, aequum loquere, Scipio: quare primo quidem loco ponatur Alexander; tu illi secundus esto: postea, si videtur, Hannibal, ne ipse quidem facile contemnendus.

XIII.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ.

ΔΙΟΓ. **Τ**Ι τοῦτο, ὦ Ἀλέξανδρε; καὶ σὺ τέθνηκας, ὥσπερ καὶ ἡμεῖς ἅπαντες;

ΑΛΕΞ. Ὅρᾳς, ὦ Διόγενης; οὐ παράδοξον δέ, εἰ ἄνθρωπος ὢν ἀπέθανον.

ΔΙΟΓ. Οὐκοῦν ὁ Ἀμμων ἐψεύδετο, λέγων ἑαυτοῦ σε εἶναι υἱόν; σὺ δὲ Φιλίππου ἄρα ἦσθα;

ΑΛΕΞ. Φιλίππου δηλαδὴ; οὐ γὰρ ἂν ἐτεθνήκειν Ἀμμωνος ὢν.

ΔΙΟΓ. Καὶ μὴν καὶ περὶ τῆς Ὀλυμπιάδος ὅμοια ἐλέγοντο, δράκοντα ὁμιλεῖν αὐτῇ, καὶ βλέπεσθαι ἐν μητρὶ, ὡς τῇ εὐνῇ· εἴτα οὕτω σε τεχθῆναι· τὸν δὲ Φίλιππον ἐξηπα-
σε με δεψ, τῆσθαι, οἰόμενον πατέρα σου εἶναι.

Εἰς. γὰρ, p. 6. ΑΛΕΞ. Καὶ γὰρ ταῦτα ἤκουον, ὥσπερ σύ· νῦν δὲ ὁρῶ,

DIOGENIS ET ALEXANDRI.

Diog. **Q**UID hoc, Alexander? & tu mortuus es perinde atque nos omnes?

Alex. Res apparet, Diogenes: nec valde mirandum, si homo natus mortem obii.

Diog. Igitur Ammon mentiebatur, te praedicans suum esse filium, cum tu interea Philippi fores.

Alex. Quippe Philippi: neque enim Ammone genitus decessissem.

Diog. Atqui etiam de Olympiade similia quaedam ferebantur, draconem cum ea rem habere & conspici in lecto; tum ita te fuisse prognatum, Philippum vero deceptum, qui opinaretur se tibi patrem esse.

Alex. Et ego non secus ista, quam tu, audiebam: nunc

ὅτι οὐδὲν ὑγιὲς οὔτε ἡ μήτηρ, οὔτε οἱ τῶν Ἀμμωνίων προφῆται ἔλεγον.

ΔΙΟΓ. Ἀλλὰ τὸ ψεῦδος αὐτῶν οὐκ ἄχρηστόν σοι, ὦ Ἀλέξανδρε, πρὸς τὰ πράγματα ἐγένετο· πολλοὶ γὰρ ὑπέπτησσαν θεὸν εἶναι σε νομίζοντες. Ἀτὰρ εἰπέ μοι, 2
τίνι τὴν τοσαύτην ἀρχὴν καταλέλοιπας;

ΑΛΕΞ. Οὐκ οἶδα, ὦ Διόγενες· οὐ γὰρ ἔφθασα ἐπισκῆψαί τι περὶ αὐτῆς· ἢ τοῦτο μόνον, ὅτι ἀποθνήσκων Περδίκκα τὸν δακτύλιον ἐπέδωκα. πλὴν ἀλλὰ τί γελᾷς, ὦ Διόγενες;

ΔΙΟΓ. Τί γὰρ ἄλλο, ἢ ἀνεμνήσθην, οἷα ἐποίει ἡ Ἑλλάς, ἄρτι σε παρειληφότα τὴν ἀρχὴν κολακεύοντες, καὶ προστάτην αἰρούμενοι, καὶ στρατηγὸν ἐπὶ τοὺς βαρβάρους· ἐνιοὶ δὲ καὶ τοῖς δώδεκα θεοῖς προστιθέντες, καὶ νεῶς οἰκοδομούμενοι, καὶ θύοντες ὡς δράκοντος υἱῷ. Ἀλλ' εἰπέ μοι, ποῦ σε οἱ Μακεδόνες ἔθαψαν; 3

video, nihil veri nec matrem, neque Ammoniorum vates dixisse.

Diog. Verum mendacium eorum non inutile tibi, Alexander, ad res gerendas fuit: multi enim metu succumbebant, Deum esse te rati. At cedo mihi, cui illud tantum imperium reliquisti?

Alex. Nescio fane, Diogenes: nam nihil, antequam morerer, mandavi quidquam de eo, nisi hoc solum, quod animam agens Perdiccae annulum tradidi. Interea tu quid rides, Diogenes?

Diog. Quid scilicet aliud, quam in memoriam revocavi; qualia faceret Graecia, te suscepto iam modo imperio adu-
lati, praefectumque capientes & imperatorem adversum barbaros: nonnulli etiam duodecim Diis adiungebant, temple-
plaque & sacra faciebant tanquam serpentis filio. At quae-
so, ubi te Macedones sepeliverunt?

ΑΛΕΞ. Ἐτι ἐν Βαβυλῶνι κεῖμαι τρίτην ταύτην ἡμέραν ὑπισχνεῖται δὲ Πτολεμαῖος ὁ ὑπασπιστής, ἥν ποτε ἀγάγῃ σχολὴν ἀπὸ τῶν θορύβων τῶν ἐν ποσίν, ἐς Αἴγυπτον ἀπαγαγὼν με θάψειν ἐκεῖ, ὡς γενοίμην εἰς τῶν Αἰγυπτίων θεῶν.

ΔΙΟΓ. Μὴ γελάσω, ᾧ Ἀλέξανδρε, ὁρῶν καὶ ἐν ἄδου ἔτι σε μωραίνοντα, καὶ ἐλπίζοντα Ἄνουβιν, ἢ Ὅσιριν γενέσθαι; πλὴν ἅλλα ταῦτα μὲν, ᾧ θεϊότατε, μὴ ἐλπίσης· οὐ γὰρ θέμις ἀνελθεῖν τινα τῶν ἅπαξ διαπλευσάντων τὴν λίμνην, καὶ ἐς τὸ εἶσω τοῦ στομίου παρελθόντων· οὐ γὰρ ἀμελής ὁ Αἰακός, οὐδ' ὁ Κέρβερος εὐκαταφρόνητος. Ἐκεῖνα δὲ ἡδέως ἂν μάθοιμι παρὰ σοῦ, πῶς φέρεις, ὅπότε ἂν ἐννοήσης ὅσῃν εὐδαιμονίαν ὑπὲρ γῆς ἀπολιπὼν ἀφῆξαι, σωματοφύλακας, καὶ ὑπασπιστάς, καὶ σατράπας, καὶ χρυσὸν τοσούτον, καὶ ἔβνη προσκυνούντα· καὶ Βαβυλῶνα, καὶ Βάκτρα, καὶ τὰ

16 Καὶ τὰ μεγάλα θηρία) Τοὺς ἐλέφαντας λέγει. V.

Alex. Etiamnum Babylone iaceo tertium istum diem: promittit autem Ptolemaeus fatelles, si quando otium agat a turbis, quae nunc urgent, se in Aegyptum me delatum humaturum ibi, ut unus fiam Aegyptiorum Deorum.

Diog. Non ego rideam, Alexander, cum te video in Orco quoque desipientem, sperantemque fore, ut Anubis aut Osiris evadas: at tu tamen ista, divinissime, ne speres: fas enim non est, sursum redire quemquam eorum, qui semel traiecerunt hanc paludem, & citra ostium illud sese penetrarunt; neque enim Aeacus est negligens, nec talis Cerberus, quem facile contemnas. Istud autem perlibenter didicerim a te, quo animo feras, cum cogitando percensēs, quanta felicitate in terra relicta huc adveneris; corporis custodes inquam, satellites, satrapas, auri tantum numerum, populos adorantes, Babylonem, Bractra, imma-

μεγάλα θηρία, καὶ τιμὴν, καὶ δόξαν καὶ τὸ ἐπίσημον εἶναι ἐλαύνοντα, διαδεδεμένον ταινία λευκῇ τὴν κεφαλὴν, πορφυρίδα ἐμπεπορημένον· οὐ λυπεῖ ταῦτά σε ὑπὸ τὴν μνήμην ἰόντα; τί δακρύεις, ὦ μάταιε; οὐδὲ ταῦτά σε ὁ σοφὸς Ἀριστοτέλης ἐπαίδευσεν μὴ οἶσθαι βέλαια εἶναι τὰ παρὰ τῆς τύχης;

ΑΛΕΞ. Σοφὸς ἀπάντων ἐκεῖνος κολάκων ἐπιτριπτό- 5
τατος ὢν; ἐμὲ μόνον ἔασον τὰ Ἀριστοτέλους εἰδέναι, ὅσα μὲν ἤτησε παρ' ἐμοῦ, οἷα δὲ ἐπέστελλεν, ὡς δὲ κατεχρήτο· μου τῇ περὶ παιδείαν φιλοτιμίᾳ θωπεύων, καὶ ἐπαινῶν ἄρτι μὲν ἐς τὸ κάλλος, ὡς καὶ τοῦτο μέρος ὃν τὰ γαλοῦ, ἄρτι δ' ἐς τὰς πράξεις, καὶ τὸν πλοῦτον. καὶ γὰρ αὖ καὶ τοῦτ' ἀγαθὸν ἡγεῖτ' εἶναι, ὡς μὴ αἰσχύνοιτο καὶ αὐτὸς λαμβάνων. γόης, ὦ Διόγετες, ἄνθρωπος, καὶ τεχνίτης· πλὴν ἀλλὰ τοῦτό γε ἀπολέλαυκα αὐτοῦ τῆς σοφίας·

nes belluas, honorem, & gloriam; idque praeterea, insignem esse curru vectum, religatum taenia candida caput; purpuream vestem fibula substrictam gerentem: non illa te pungunt mentem subeuntia? Quid lacrimaris, inepte? nonne ista te docuit sapiens Aristoteles non putare certa, quippe fortunae dona?

Alex. Sapiens omnium iste adulatorum perditissimus? me solum sine ad Aristotelem quae spectant scire, quam multa petierit a me, quales literas miserit, quam fuerit abusus meo doctrinarum ambizioso studio, dum blande assentatur, laudatque nunc ob pulchritudinem, quasi & illa pars sit boni; nunc ob res gestas & divitias: etenim illud etiam esse bonum ducebat, ut nullo pudore deterritus oblatas a me opes acciperet: praestigiator, Diogenes, plane, & mirus artifex. Illum adeo percepi fructum ex eius sapientia, ut

τὸ λυπεῖσθαι ὡς ἐπὶ μεγίστοις ἀγαθοῖς ἐκείνοις, ἃ
κατηριθμήσω μικρῶ γε ἔμπροσθεν.

- 6 ΔΙΟΓ. Ἄλλ' οἶσθαι ὃ δράσεις; ἄκος γάρ σοι τῆς λύ-
πης ὑποθήσομαι· ἐπεὶ ἐνταῦθά γε ἐλλέβορος οὐ Φύεται,
σύ δὲ καὶ τὸ Λήθης ὕδωρ χανδὸν ἐπισπασάμενος πίε·
καὶ αὖθις πίε, καὶ πολλάκις. οὕτω γὰρ ἂν παύσῃ ἐπὶ
τοῖς Ἀριστοτέλους ἀγαθοῖς ἀνιώμενος. καὶ γὰρ καὶ
Κλεῖτον ἐκείνον ὁρῶ, καὶ Καλλισθένη, καὶ ἄλλους πολ-
λοὺς ἐπὶ σὲ ὁρμῶντας, ὡς διασπᾶσαιντο, καὶ ἀμύναι-
τό σε, ὧν ἑδράσας αὐτούς. ὥστε τὴν ἑτέραν σὺ ταύτην
βάδιζε, καὶ πῖνε πολλάκις, ὡς ἔφην.

7 Καὶ γὰρ Κλεῖτον) Τὸν σαμα- τὸν φιλόσοφον, ὃς λίγονι συγκαθ-
τοφύλακα, ὃν μεταξὺ εὐχόμενον εἰρχθεὶς ὑπ' Ἀλεξάνδρου διεφθά-
σῃ δέσπῃ διέπειρο. Καλλισθένην δὲ ρη. V.

doleam amiffis, quasi maximis bonis, rebus illis, quas de-
numerasti paulo ante.

Diog. Ad scin' tu, quid facias? remedium enim tibi do-
loris fuggeram, quandoquidem hicce loci helleborus non
nascitur. Tu ergo Lethes aquam ore patulo ductam bibe,
iterumque bibe & saepius: sic enim defines propter Ari-
stotelis bonorum amissionem dolore cruciari. Verum &
Clitum illum video, & Callisthenem aliosque multos in te
irruentes, ut discerpant, atque ulciscantur iniurias a te il-
latas, Quare tu alteram illam viam ingredi, & bibe sae-
pius, ut dixi.

XIV.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΚΑΙ ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Ι ΦΙΛ. ΝΥΝ μὲν, ὦ Ἀλέξανδρε, οὐκ ἂν ἕξαρνος γέ-

ALEXANDRI ET PHILIPPI.

Phil. NUNC sane, Alexander, infitias haud iveris, te fi-

νοιο, μὴ οὐκ ἐμὸς υἱὸς εἶναι· οὐ γὰρ ἂν ἐτεθνήκεις, Ἄμ-
μωνος γε ὦν.

ΑΛΕΞ. Οὐδ' αὐτὸς ἠγνόουν, ὦ πάτερ, ὡς Φιλίπ-
που τοῦ Ἀμύντου υἱὸς εἰμι· ἀλλ' ἐδεξάμην τὸ μάντευ-
μα, ὡς χρήσιμον ἐς τὰ πράγματα οἰόμενος εἶναι.

ΦΙΛ. Πῶς λέγεις; χρήσιμον ἐδόκει σοι τὸ παρέχειν
σεαυτὸν ἐξαπατηθησόμενον ὑπὸ τῶν προφητῶν;

ΑΛΕΞ. Οὐ τοῦτο· ἀλλ' οἱ βάρβαροι κατεπλάγησάν
με, καὶ οὐδεὶς ἔτι ἀντίστατο, οἰόμενοι θεῷ μάχεσθαι·
ὥστε ῥᾶον ἐκράτουν αὐτῶν.

ΦΙΛ. Τίνων ἐκράτησας σύ γε ἀξιομάχων ἀνδρῶν, ὃς 2
δειλοῖς αἰεὶ συνηέχθης, τοξάρια, καὶ πελτάρια, καὶ
γέρρα οἰσύινα προβεβλημένοις; Ἑλλήνων κρατεῖν ἔργον
ἦν, Βοιωτῶν καὶ Φωκέων καὶ Ἀθηναίων· καὶ τὸ Ἀρκά-

12 Συνηέχθης) Συνανειστράφης.

V. *ibid.* Τοξάρια) Ἀκόντια. V.

ibid. Καὶ πελτῖδια) Μικρὰ ἀσπι-
δίσκια. V. τετράγωνα. G.

ibid. Καὶ γέρρα) Περσικὰ μὲν

ἔστιν ὅπλα κυρίως τὰ γέρρα· κατα-
χρηστικῶς δὲ καὶ ἅπαν τὸ σκέπα-
σμα, εἴτε δερμάτινον, εἴτε καὶ ἄλλης
τινὸς ὕλης γέρον ἐλέγετο. V. μι-
κρὰ ἀκόντια. G.

13 Οἰσύινα) Εἶδος ἱτέας. G.

lium esse meum: nequaquam enim mortuus fores, liqui-
dem Ammonis esses.

Alex. Nec ipse ignorabam, pater, me Philippi Amynta-
nati filium esse: sed interpretabar in meam partem oracu-
lum, conducibile ratus ad res gerendas.

Phil. Quid ita? conducibile tibi videbatur praebere te-
met decipiendum a prophetis?

Alex. Non illud dico: sed barbari stupore perculsi me for-
midabant, nullusque amplius resistebat, arbitrati cum Deo
se pugnare.

Phil. At quos tu devicisti bello vinci dignos viros, qui
cum ignavis semper manum conseruisti, qui arcus, peltas
minutas, scuta denique viminea prae se proiiciunt? Grae-
cos superare labor erat, Boeotos, Phocenses, & Athenien-

δων ὀπλιτικόν, καὶ τὴν Θερταλὴν ἵππον, καὶ τοὺς Ἡ-
 λείων ἀκοντιστάς, καὶ τὸ Μαντινέων πελταστικόν, ἢ
 Θρᾷκας, ἢ Ἰλλυριοὺς, ἢ καὶ Παίονας χειρώσασθαι,
 ταῦτα μεγάλα. Μήδων δὲ, καὶ Περσῶν, καὶ Χαλ-
 δαίων, καὶ χρυσοφόρων ἀνθρώπων καὶ ἀβρῶν, οὐκ οἶ-
 σθα, ὡς πρὸ σοῦ μύριοι μετὰ Κλεάρχου ἀνελθόντες
 ἐκράτησαν, οὐδ' εἰς χεῖρας ὑπομεινάντων ἐλθεῖν ἐκείνων,
 ἀλλὰ πρὶν ἢ τόξευμα ἐξικνεῖσθαι Φυγόντων.

3 ΑΛΕΞ. Ἀλλ' οἱ Σκύβαι γε, αἱ πάτερ, καὶ οἱ Ἰνδῶν
 ἐλέφαντες οὐκ εὐκαταφρόνητόν τι ἔργον. καὶ ὅμως οὐ
 διαστήσας αὐτοὺς, οὐδὲ προδοσίαις ἀνούμενος τὰς νίκας,
 ἐκράτουν αὐτῶν· οὐδ' ἐπιώρκησα πάποτε, ἢ ὑποσχό-
 μενος εἰψεύσάμην, ἢ ἄπιστον ἔπραξά τι τοῦ νικᾶν ἕνεκα.
 καὶ τοὺς Ἕλληνας δὲ, τοὺς μὲν ἀναιμαγὶ παρέλαβον·
 Θηβαίους δὲ ἴσως ἀκούεις ὅπως μετῆλθον.

10 Οὐ Διασπάτας) Οὐ Διασχί- στάσις ἐνέβαλεν ἐν ταῖς πόλεσιν.
 σας· ὁ Φίλιππος χρήματα παρέχων V.

ses: tum Arcades gravis armaturae, Theffalum equitatum,
 Eleorum iaculatores, Mantinenfium cetratos milites, aut
 Thracas, Illyrios, quin etiam Paeonas subiicere, hoc prae-
 clarum: Medos autem, Persas & Chaldaeos, auro nitentes
 homines ac molles, non meministi ante te a decem illis mil-
 libus, qui cum Clearcho in Persidem sunt profecti, esse su-
 peratos, cum ne manus quidem gradumque conferre suffi-
 nerent, sed antequam telum ad eos perveniret, in fugam
 se darent.

Alex. Attamen Scythae, pater, & Indorum elephanti
 haud sane contemnendi; quos equidem non factione mota
 divisos, nec emta proditione victoria, superavi tamen: ne-
 que peieravi unquam, promissamve fidem fefelli, aut perfu-
 dum aliquid designavi vincendi causa. Graecos porro, hos
 sine sanguine mihi adiuncti; Thebanos autem forte inaudi-
 visti quibus suppliciis sum persecutus.

ΦΙΛ. Οἶδα ταῦτα πάντα. Κλεῖτος γὰρ ἀπήγγειλέ μοι, ὃν σὺ τῷ δορατίῳ διελάσας μεταξύ δειπνοῦντα ἐφόνευσας, ὅτι με πρὸς τὰς σὰς πράξεις ἐπαινέσαι ἐτόλμησε. Σὺ δὲ καὶ τὴν Μακεδονικὴν χλαμύδα καταβαλὼν, κἀνδύν, ὥς Φασι, μετενέδυσ, καὶ τιάραν ὀρθὴν ἐπέβου, καὶ προσκυνεῖσθαι ὑπὸ Μακεδόνων, ὑπ' ἐλευθέρων ἀνδρῶν ἡξίους· καὶ, τὸ πάντων γελοιότατον, ἐμμοῦ τὰ τῶν νενικημένων. ἔῴ γὰρ λέγειν ὅσα ἄλλα ἐπραξας, λέουσι συγκατακλείων πεπαιδευμένους ἄνδρας, καὶ γάμους τοιούτους γαμῶν, καὶ Ἡφαιστίωνα ὑπεραγαπῶν. ἐν ἐπήνεσα μόνον ἀκούσας, ὅτι ἀπέσχου τῆς τοῦ Δαρείου γυναικὸς καλῆς οὔσης, καὶ τῆς μητρὸς αὐτοῦ, καὶ τῶν θυγατέρων ἐπεμελήθης· βασιρικὰ γὰρ ταῦτα.

ΑΛΕΞ. Τὸ Φιλοκίνδυνον δὲ, ὦ πάτερ, οὐκ ἐπαινέεις, καὶ τὸ ἐν Ὀξυδράκαις πρῶτον καθάλασθαι εἰς

5 Κἀνδύν) Ἰμάτιον. V.

Δύσανδρον. V.

9 Ἄνδρας) Καλλισθέην καὶ

16 Ὀξυδράκαις) Ἑθνας. V.

Phil. Novi isthaec omnia: Clitus enim renuntiavit mihi, quem tu spiculo traiectum inter coenam trucidasti, quia me ad tuas res gestas comparatum laudare instituerit. Tu praeterea Macedonica chlamyde proiecta, mutato, ut aiunt, in candyn Perficam habitu, & tiaram rectam capiti impofuisti, & adorari a Macedonibus, ab hominibus liberis volebas, quodque omnium erat maxime ridiculum, aemulabare mores devictorum: nam omitto dicere, quae alia perpetraris, dum in eandem caveam cum leonibus includis eruditos viros, nuptiasque tales celebras, & Hephaestionem ultra modum diligis: id unicum laudavi tantummodo relatam, abstinuisse te a Darii uxore formosa, eiusque matre, & natarum curam habuisse: haec enim regia sunt.

Alex. Ad pericula vero subeunda promptum animum, pa-

τὸ ἐντὸς τοῦ τείχους, καὶ τοσαῦτα λαβεῖν τραύματα;
 ΦΙΛ. Οὐκ ἐπαινῶ τοῦτο, ᾧ Ἀλέξανδρε' οὐχ ὅτι μὴ
 καλὸν εἶναι οἶμαι καὶ τιτρώσκεσθαι ποτὲ τὸν βασιλέα,
 καὶ προκινδυνεύειν τοῦ στρατοῦ· ἀλλ' ὅτι σοι τοιοῦτο ἦ-
 κιστα συνέφερε· θεὸς γὰρ εἶναι δοκῶν, εἴ ποτε τραυθεῖς,
 καὶ βλέποιν σε φοράδην τοῦ πελέμου ἐκκομιζόμενον,
 αἵματι ρέομενον, οἰμάζοντα ἐπὶ τῷ τραύματι, ταῦτα
 γέλως ἦν τοῖς ὀρώσι· καὶ ὁ Ἀμμων γόης καὶ ψευδόμαν-
 τις ἡλέγχετο, καὶ οἱ προφῆται κόλακες. ἢ τίς οὐκ ἂν
 ἐγέλασεν ὀρῶν τὸν τοῦ Διὸς υἱὸν λειποψυχοῦντα, θεό-
 μενον τῶν ἱατρῶν βοηθεῖν; νῦν μὲν γὰρ, ὁπότε ἤδη τέθυ-
 κας, οὐκ οἶε πολλοὺς εἶναι τεὺς τὴν προσποίησιν ἐκείνην
 ἐπικερτομοῦντας, ὀρῶντας τὸν νεκρὸν τοῦ θεοῦ ἐκτάδην
 κείμενον, μυδῶντα ἤδη καὶ ἐξωδηκότα κατὰ νόμον σω-

8 Ἀμμων) Οὕτω Ζεὺς παρὰ Δί-
 νιν· πρὸς τοῦτον Ἀλέξανδρος χρη-
 σμὸν δευόμενος ἤλθε, καὶ ἤκουσε,

Υἱὸς μὲν εἶ. G.

14 Μυδῶντα) Ἐκρέοντα, σπασμ-
 μένον. V.

ter, non laudas, nec quod in Oxydracis primus defilue-
 rim intra murum, totque acceperim vulnera?

Phil. Non laudo, Alexander: non quod pulchrum esse
 non putem etiam vulnerari aliquando regem, & pro exer-
 citu pericula fuscipere; sed quod tibi tale inceptum mini-
 me conducebat: Deus enim cum videbare, si quando vul-
 nerareris, viderentque te portatum proelio efferri, cruore
 manantem, ingemiscentem vulnere, haec utique ridendi
 materies erat futura spectantibus, & Ammon impostor, fal-
 susque vates arguebatur; prophetae vero adulator. Et
 quis non risisset, si videret Iovis filium animo deficientem,
 implorantem medicorum operam? Nunc vero, cum iam
 mortuus es, non tu censēs multos esse, qui simulationem
 divinitatis istam acerbioribus iocis profcindant, cum vident
 cadaver Dei porrectum, putrescens iam ac tumidum ex
 lege corporum omnium? Praeterquam quod illa, quam di-

μάτων ἀπάντων; ἄλλως τε καὶ τὸ χρήσιμον, ὃ ἔφης, Ἀλέξανδρε, τὸ διὰ τοῦτο κρατεῖν ῥαδίως, πολὺ σε τῆς δόξης ἀφαιρεῖτο τῶν κατορθουμένων· πᾶν γὰρ ἐδόκει ἐν δέεσσι ὑπὸ Θεοῦ γίνεσθαι δοκοῦν.

ΑΛΕΞ. Οὐ ταῦτα φρονοῦσιν οἱ ἄνθρωποι περὶ ἐμοῦ, 6 ἀλλ' Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ ἐνάμιλλον τιθέασί με. καί τοι τὴν Ἀορνον ἐκείνην, οὐδ' ἐτέρου ἐκείνων λαβόντος, ἐγὼ μόνος ἐχειρωσάμην.

ΦΙΛ. Ὅρας ὅτι ταῦτα ὡς υἱὸς Ἀμμωνος λέγεις, ὃς Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ παραβάλλεις σεαυτὸν; καὶ οὐκ αἰσχύνῃ, ὦ Ἀλέξανδρε, οὐδὲ τὸν τύφον ἀπομαθήσῃ, καὶ γνώσῃ σεαυτὸν, καὶ συνῆς ἤδη νεκρὸς ὢν.

cebas, Alexander, utilitas, quasi eam ob causam facili victoria potireris, multum tibi detraxit gloriae rerum egregie gestarum: nihil enim non videbatur minus & infra dignitatem, quod a Deo fieri videretur.

Alex. Non ista de me sentiunt homines, sed cum Hercule & Baccho comparant: quin immo Aornum, illam inaccessible avibus rupem, cum neuter illorum ceperit, ego solus subegi.

Phil. Viden', ista te tanquam Ammonis filium dicere, qui Herculi & Baccho aequiparas te ipsum? nonne te pudet, Alexander, nec fastum dediscas, teque ipse cognoscas, & iam intelligas te mortuum esse?

XV.

ΑΧΙΛΛΕΩΣ ΚΑΙ ΑΝΤΙΛΟΧΟΥ.

ANT. ΟΙΑ πρώην, Ἀχιλλεῦ, πρὸς τὸν Ὀδυσσεά 1

ACHILLIS ET ANTILOCHI.

Ant. QUALIA pridie, Achilles, ad Ulysses a te sunt di-

σοι εἶρηται περὶ τοῦ θανάτου· ὡς ἀγεννῇ καὶ ἀνάξια τῶν διδασκάλοιν ἀμφοῖν, Χείρωνός τε καὶ Φοῖνικος; ἡκροώ-
 μην γὰρ, ὅποτε ἔφης βούλεσθαι ἐπάρουρος ὦν θητεύ-
 ειν παρὰ τινι τῶν ἀκλήρων, ὃ μὴ βίотος πολὺς εἴη,
 μᾶλλον ἢ πάντων ἀνάσσειν τῶν νεκρῶν. ταῦτα μὲν οὖν
 ἀγεννῇ τινα Φρύγα δειλὸν, καὶ πέρα τοῦ καλῶς ἔχον-
 τος Φιλόζων ἴσως ἐχρῆν λέγειν· τὸν Πηλέως δὲ υἱὸν, τὸν
 Φιλοκινδυνότατον ἡρώων ἀπάντων, ταπεινὰ οὕτω περὶ
 αὐτοῦ διανοεῖσθαι πολλὴ αἰσχύνη, καὶ ἐναντιότης πρὸς
 τὰ πεπραγμένα σοι ἐν τῷ βίῳ· ὅς, ἔξον ἀκλεῶς ἐν τῇ
 Φθιώτιδι πολυχρόνιον βασιλεύειν, ἐκὼν προεῖλου τὸν
 μετὰ τῆς ἀγαθῆς δόξης θάνατον.

- 2 AX. Ὡ παῖ Νέστορος, ἀλλὰ τότε μὲν ἄπειρος ἔτα
 τῶν ἐνταῦθα ὦν, καὶ τὸ βέλτιον ἐκείνων ὁπότερον ἦν ἀγ-
 νοῶν, τὰ δύστηνον ἐκεῖνο δοξάριον προετίμων τοῦ βίου· νῦν
 δὲ συνίημι ἤδη, ὡς ἐκεῖνη μὲν ἀνωφελής, εἰ καὶ ὅτι μά-

sta de morte, quam humilis animi minimeque digna utrif-
 que praeceptoribus Chirone & Phoenice! auscultabam enim,
 quando dictitabas, malle te in terra vitam degentem merce-
 nariam operam praestare cuiquam inopum, cui victus co-
 pia non abundet, quam omnibus imperare mortuis: ista
 abiectum aliquem ignavumque Phrygem, ultra quam de-
 corum sit, vitae cupidum forte fas erat proloqui; at Pelei
 filium, heroum omnium promptissime se periculis offeren-
 tem tam demissa de se cogitare pudendum plane, & multi-
 modis discrepans a rebus in vita gestis; ut qui, cum lice-
 ret inglorium in Phthiotide diuturnumque regnum possidere,
 ultro praetulisti coniunctam cum pulchra laude mortem.

Ach. Nestoris fili, tunc equidem inexpertus rerum infe-
 rarum, ignarusque, utrum ex duobus praestaret, miseram
 istam gloriolam anteponebam vitae: nunc vero iam tan-
 dem intelligo, illam esse infructuosam, quidquid etiam su-

λιστα οἱ ἄνω ραΐωδῆσουσι· μετὰ νεκρῶν δὲ ὁμοτιμία· καὶ οὔτε τὸ κάλλος ἐκεῖνο, ὃ Ἀντίλοχε, οὔτε ἡ ἰσχὺς παρέστιν, ἀλλὰ κείμεθα ἅπαντες ὑπὸ τῶ αὐτῷ ζόφῳ ὅμοιοι, καὶ κατ' οὐδὲν ἀλλήλων διαφέροντες· καὶ οὔτε οἱ τῶν Τρώων νεκροὶ δεδίασί με, οὔτε οἱ τῶν Ἀχαιῶν θεραπεύουσιν· ἰσηγορία δὲ ἀκριβῆς, καὶ νεκρὸς ὅμοιος, ἡμὲν κακὸς, ἡδὲ καὶ ἐσθλός. ταῦτά με ἀνιά, καὶ εἴχθωμαι, ὅτι μὴ θητεύω ζῶν.

ANT. Ὅμως τί οὖν ἂν τις πάθοι, ὃ Ἀχιλλεῦ; ταῦ- 3
τα γὰρ ἔδοξε τῇ Φύσει, πάντως ἀποθνήσκειν ἅπαντας.
ὥστε χρὴ ἐμμένειν τῷ νόμῳ, καὶ μὴ ἀνιάσθαι τοῖς δια-
τεταγμένοις. ἄλλως τε ὁρᾷς, τῶν ἐταίρων ὅσοι περὶ σὲ
ἔσμεν οἷοι· μετὰ μικρὸν δὲ καὶ Ὀδυσσεὺς ἀφίξεται
πάντως. Φέρει δὲ παραμυθίαν καὶ ἡ κοινωνία τοῦ πράγ-
ματος, καὶ τὸ μὴ μόνον αὐτὸν πεπονθέναι. ὁρᾷς τὸν Ἡ-
ρακλέα, καὶ τὸν Μελέαγρον, καὶ ἄλλους θαυμαστοὺς
ἀνδρας, οἱ οὐκ ἂν, αἶμαι, δέξαιντο ἀνελθεῖν, εἴ τις αὐτοὺς

peri garriant, inter mortuos autem aequalia honoris iura:
neque forma illa, Antiloche, nec robur adest; sed iacemus
omnes sub eadem caligine similes, & nulla parte alter ab
altero diverfi: neque Troianorum umbrae pertimescunt me,
neque Achivorum observant; verum aequalitas iuris exacta,
mortuique similes, ignavi fuerint an fortes. Ista me torquent,
& graviter fero, qui mercenariam vitam non agam.

Ant. Attamen quid facias, Achilles? hoc enim ita visum
fuit naturae, ut omnino moriantur omnes. Quamobrem
legi obtemperandum est, neque oportet gravari iussa: at-
que etiam vides, sodalium quot circa te simus; Ulysses au-
tem iamiam aderit omnino: affert quippe solatium societas
rei malae, & quod eam non ipse solus perpetiaris. Vides
Herculem & Meleagrum, aliosque viros admirandos, qui,
puto, non cupiant sursum in vitam redire, si quis eos emi-

ἀναπέμψειε ζητεύοντας ἀκλήροισ καὶ ἀβίοις ἀνδράσιν.

4 AX. Ἐταιρικὴ μὲν ἡ παραίνεσις· ἐμὲ δὲ οὐκ οἶδ' ὅπως ἡ μνήμη τῶν παρὰ τὸν βίον ἀνιᾶ· οἶμαι δὲ καὶ ὑμῶν ἕκαστον· εἰ δὲ μὴ ὁμολογεῖτε, ταύτῃ χεῖρους ἐστέ, καθ' ἡσυχίαν αὐτὸ πᾶσχοντες.

ANT. Οὐκ, ἀλλ' ἀμείνους, ὦ Ἀχιλλεῦ· τὸ γὰρ ἀνωφελὲς τοῦ λέγειν ὀρώμεν. σιωπᾶν γὰρ, καὶ Φέρειν, καὶ ἀνέχεσθαι δέδοκται ἡμῖν, μὴ καὶ γέλωτα ὄφλωμεν, ὥσπερ σὺ, τοιαῦτα εὐχόμενοι.

ferit mercedem merituros apud inopes pauperculosque homines.

Ach. Qualis sodalem decet, est haec admonitio: me tamen nescio quomodo memoria rerum per vitam actarum angit; ni fallor, & vestrum unumquemque: quod si minus fatemini, tanto peiores estis, qui taciti eodem dolore afficiamini.

Ant. Minime, sed meliores, Achilles: nullum enim esse proloquendi fructum videmus: filere igitur, & ferre ac tolerare casum constitutum est nobis, ne risum insuper debeamus, quemadmodum tu, talia optantes.

XVI.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ.

1 ΔΙΟΓ. ΟΥΧ Ἡρακλῆς οὗτός ἐστιν; οὔμενον ἄλλος, μὰ τὸν Ἡρακλέα· τὸ τόξον, τὸ ρόπαλον, ἡ λεοντῇ, τὸ μέγεθος, ὅλος Ἡρακλῆς ἐστιν. εἶτα τέθνηκε Διὸς υἱὸς

ΔΙΟΓΕΝΙΣ ΕΤ ΗΡCULIS.

Diog. **N**ON Hercules est hicce? haud sane alius, me Hercule: arcus, clava, leonina pellis, statura; plane ipse Hercules est. Et diem obiit supremum, Iovis filius qui sit?

ῶν; Εἰπέ μοι, ὦ Καλλίνικε, νεκρὸς εἶ; ἐγὼ γάρ σοι ἔθουν ὑπὲρ γῆς ὡς θεῶ.

ΗΡΑ. Καὶ ὀρθῶς ἔθυες. αὐτὸς μὲν γὰρ ὁ Ἡρακλῆς ἐν οὐρανῷ τοῖς θεοῖς σύνεστι, καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἡβην· ἐγὼ δ' εἰδῶλον εἰμὶ αὐτοῦ.

ΔΙΟΓ. Πῶς λέγεις εἰδῶλον τοῦ θεοῦ; καὶ δυνατὸν ἐξ ἡμισείας μὲν τινα θεὸν εἶναι, τεθνάναι δὲ τῷ ἡμίσει;

ΗΡΑ. Ναί· οὐ γὰρ ἐκεῖνος τέθνηκεν, ἀλλ' ἐγὼ ἢ εἰκὼν αὐτοῦ.

ΔΙΟΓ. Μανθάνω. ἀντανδρόν σε τῷ Πλούτῳ παρ- 2
έδωκεν ἀνθ' ἑαυτοῦ· καὶ σὺ νῦν ἀντ' ἐκείνου νεκρὸς εἶ.

ΗΡΑ. Τοιοῦτό τι.

ΔΙΟΓ. Πῶς οὖν ἀκριβὲς ὦν ὁ Αἰακὸς οὐκ ἔγνω σε μὴ ὄντα ἐκεῖνον, ἀλλὰ παρεδέξατο ὑποβολιμαῖον Ἡρακλέα παρόντα;

ΗΡΑ. Ὅτι ἐώκειν ἀκριβῶς.

Quaeso te, pulcherrimis victoriis inclite, mortuusne es? at ego tibi in terris sacra faciebam, tanquam Deo.

Herc. Merito quidem: etenim ipse verus Hercules in coelo cum Diis versatur, & habet formosam pedibus Heben: ego autem eius sum simulacrum.

Diog. Quomodo ais? simulacrum Dei? fierine potest, ut aliquis dimidia parte sit Deus, mortuus altero dimidio?

Herc. Plane: non enim ille mortuus est; sed ego eius effigies.

Diog. Rem teneo: te vicarium Plutoni tradidit pro se; tuque nunc eius vice mortuus es.

Herc. Sic fere se res habet.

Diog. Qui ergo factum, ut, quantumvis diligentissimam curam adhibeat, Aeacus non animadverterit te non esse istum, & receperit suppositum Herculem huc advenientem?

Herc. Exacte scilicet similis eram.

ΔΙΟΓ. Ἀληθῇ λέγεις ἀκριβῶς γὰρ, ὥττε αὐτὸς ἐκεῖνος εἶναι. ὅρα γούν μὴ τὸ ἐναντίον ἐστί· σὺ μὲν εἶ ὁ Ἡρακλῆς, τὸ δὲ εἰδῶλον γεγάμηκε τὴν Ἥβην παρὰ τοῖς θεοῖς.

3 ΗΡΑ. Θρασὺς εἶ, καὶ λάλος· καὶ εἰ μὴ παύσῃ σκώπτων ἐς ἐμέ, εἴσῃ αὐτίκα, οἴου θεοῦ εἰδῶλόν εἰμι.

ΔΙΟΓ. Τὸ μὲν τόξον γυμνὸν, καὶ πρόχειρον· ἐγὼ δὲ τί ἂν ἔτι φοβοίμην σε, ἅπαξ τεθνεώς; ἀτὰρ εἰπέ μοι, πρὸς τῷ σοῦ Ἡρακλέους, ὅποτε ἐκεῖνος ἔζη, συνῆς αὐτῷ καὶ τότε εἰδῶλον ὦν; ἢ εἰς μὲν ἦτε παρὰ τὸν βίον· ἐπεὶ δ' ἀπεβάνετε, διαιρεθέντες, ὁ μὲν ἐς θεοὺς ἀπέπτατο, σὺ δὲ τὸ εἰδῶλον, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, εἰς ἄδου πάρει;

ΗΡΑ. Ἐχρῆν μὲν μὴδ' ἀποκρίνασθαι πρὸς ἄνδρα ἐπίτηδες ἐρεσχελούντα· ὅμως δ' οὖν καὶ τοῦτ' ἀκουσον· ὅποσον μὲν Ἀμφιτρύωνος ἐν τῷ Ἡρακλεῖ ἦν, τοῦτο τέθυγκε, καὶ εἰμὶ ἐγὼ ἐκεῖνο πᾶν· ὁ δὲ ἦν τοῦ Διὸς, ἐν οὐρανῷ σύνησσι τοῖς θεοῖς.

Diog. Vera loqueris: exacte quidem; ut ille ipse effes: cave ergo, ne res contra cadat, tuque sis Hercules, illud autem simulacrum duxerit Heben apud Deos.

Herc. Audaculus es, & loquax: quod si non desiteris cavillari me, iam senties, qualis Dei sim simulacrum.

Diog. Arcus quidem expromptus, & ad manum: sed ego quid te metuam semel mortuus? Verum dic mihi per tuum illum Herculem, cum is vivebat, aderasne ipsi tunc etiam eius effigies? an potius unus eratis in vita; postquam vero mortem obiistis, segregati, ille ad Deos evolavit, tu simulacrum, ut par erat, huc ad inferos advenisti?

Herc. Ne respondere quidem oportebat homini de industria ludos facienti: hoc tamen accipe: quidquid Amphitryonis in Hercule erat, mortuum est, idque omne sum ego: quod autem Iovis erat, in coelo inter Deos agit.

ΔΙΟΓ. Σαφῶς νῦν μανθάνω· δύο γὰρ, Φῆς, ἔτεκεν 4
ἡ Ἀλκμήνη κατὰ τὸ αὐτὸ Ἡρακλέας, τὸν μὲν ὑπ' Ἀμ-
Φιτρώνι, τὸν δὲ παρὰ τοῦ Διός· ὥστε ἐλελήθετε διδυ-
μοι ὄντες ὁμομήτριοι.

ΗΡΑ. Οὐκ, ὦ μάταιε· ὁ γὰρ αὐτὸς ἄμφω ἦμεν.

ΔΙΟΓ. Οὐκ ἔστι μαθεῖν τοῦτο ῥάδιον, συνθέτους δὲ
ὄντας Ἡρακλέας, ἐκτός ἐι μὴ ὥσπερ ἵπποκένταυρός τις
ἦτε, εἰς ἐν συμπεφυκότες, ἄνθρωπος καὶ θεός.

ΗΡΑ. Οὐ γὰρ καὶ πάντες οὕτω σοι δοκοῦσι συγκεῖ-
σθαι ἐκ δυῶν, ψυχῆς καὶ σώματος; ὥστε τί τὸ κωλύον
ἐστὶ, τὴν μὲν ψυχὴν ἐν οὐρανῷ εἶναι, ἥπερ ἦν ἐκ Διός, τὸ
δὲ θνητὸν ἐμὲ παρὰ τοῖς ἰεκροῖς;

ΔΙΟΓ. Ἄλλ', ὦ βέλτιστε Ἀμφιτρυωνιάδη, καλῶς 5
ἂν ταῦτ' ἐλεγες, εἰ σῶμα ἦσθα· νῦν δὲ ἀσώματον εἶ-
δωλον εἶ· ὥστε κινδυνεύεις τριπλοῦν ἤδη ποιῆσαι τὸν
Ἡρακλέα.

Diog. Plane nunc intelligo: duos, inquis, peperit Alcmena sub idem tempus Hercules, hunc ex Amphitryone conceptum, illum ex Iove: quippe nobis latuerat, geminos esse vos eadem matre prognatos.

Herc. Neutiquam, inepte: is ipse ambo eramus.

Diog. Haudquaquam est ad intelligendum facile, duos esse Hercules, eosque in unum conflatos: nisi forte quasi Hippocentaurus aliquis eratis, in unum coaliti homo & Deus.

Herc. Non ergo omnes sic tibi videntur componi ex binis, anima & corpore? quid igitur impedit, quo minus anima sit in coelis, quae erat ex Iove, ego autem mortalis illa pars apud mortuos?

Diog. Sed optime Amphitryoniades, per ista commode dixisses, si corpus fores: nunc incorporeum es simulacrum; adeo ut periculum sit, ne triplicem iam conficias Herculem.

ΗΡΑ. Πῶς τριπλῶν;

ΔΙΟΓ. Ὡς πῶς· εἰ γὰρ ὁ μὲν τις ἐν οὐρανῷ, ὁ δὲ παρ' ἡμῶν σὺ τὸ εἶδωλον, τὸ δὲ σῶμα ἐν Οἴτῃ κόνις ἤδη γενόμενον, τρία δὴ ταῦτα γίνεται. καὶ σκόπει, ὅν τινα δὴ πατέρα τρίτον ἐπινοήσεις τῷ σώματι.

ΗΡΑ. Θρασύς τις εἶ, καὶ σοφιστής· τίς δὲ καὶ ὧν τυγχάνεις;

ΔΙΟΓ. Διογέους τοῦ Σινωπέως εἰδῶλον. αὐτὸς δὲ οὐ μὰ Δία μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν, ἀλλὰ τοῖς βελτίστοις νεκρῶν σύνειμι, Ὀμήρου, καὶ τῆς τοσαύτης ψυχρολογίας καταγελῶν.

10 Ψυχρολογίας) Ἦτοι ψευδολογίαι. G.

Herc. Quid ita triplicem?

Diog. Hunc fere in modum: si unus aliquis in coelo fit, alter tu scilicet, qui nobiscum verfaris, illius simulacrum, tum corpus in Oeta iam in cineres solutum, tria nimirum ista habentur: atque adeo vide, quem tertium patrem inventurus sis corpori.

Herc. Te hominem audacem & sophistam! quis tandem es?

Diog. Diogenis Sinopenfis umbra: ipse autem non profecto inter Deos immortales, sed cum manium praestantissimis verfor, Homerum tamque frigidas eius fabulationes deridens.

XVII.

MENIPPOT KAI TANTAΛOT.

Ἰ ΜΕΝ. ΤΙ κλάεις, ὦ Τάνταλε; ἢ τί σεαυτὸν ὀδύρῃς ἐπὶ τῇ λίμνῃ ἐστώς;

MENIPPI ET TANTALI.

Men. QUID ploras, Tantale? quidve temet ipse commiseraris ad lacum adstans?

TAN. Ὅτι, ὦ Μένιππε, ἀπόλωλα ὑπὸ τοῦ διψους.

MEN. Οὕτως ἀργὸς εἶ, ὥς μὴ ἐπικύψας πιεῖν, ἢ καὶ νῆ Δι' ἀρυσάμενος κοίλῃ τῇ χειρὶ;

TAN. Οὐδὲν ὄφελος, εἰ ἐπικύψαιμι· θεύγει γὰρ τὸ ὕδωρ, ἐπειδὴν προσιόντα αἰσθεται με· ἦν δέ ποτε καὶ ἀρύσσωμαι, καὶ προσενέγκω τῷ στόματι, οὐ θάνατον βρέξας ἄκρον τὸ χεῖλος, καὶ διὰ τῶν δακτύλων διαρρύνει οὐκ οἶδ' ὅπως αὐθις ἀπολείπει ξηρὰν τὴν χεῖρά μου.

MEN. Τεράστιόν τι πάσχεις, ὦ Τάνταλε. ἀτὰρ εἰπέ μοι, τί γὰρ καὶ δέη τοῦ πιεῖν; οὐ γὰρ σῶμα ἔχεις· ἀλλ' ἐκεῖνο μὲν ἐν Λυδία που τέβαπται, ὅπερ καὶ πεινῆν καὶ διψῆν ἐδύνατο. σὺ δὲ ἡ ψυχὴ πῶς ἂν ἐτι ἡ διψῶης, ἢ πίνοις;

TAN. Τοῦτ' αὐτὸ ἡ κόλασις ἐστὶ, τὸ διψῆν μου τὴν ψυχὴν ὥς σῶμα οὔσαν.

MEN. Ἀλλὰ τοῦτο μὲν οὐτῷ πιστεύσομεν, ἐπεὶ Φησὶ 2

Tant. Quia, Menippe, enecor siti.

Men. Itane piger es, ut ne corpore quidem inclinato bibas, sive magis etiam hauriendo cava manu?

Tant. Nihil iuvat, si pronus procumbam: fugit enim aqua, ubi accedentem me senserit: quod si quandoque hausero, orique admovero, simul ac rigavi extrema labia, statim per digitos dilapsa nescio quomodo iterum destituit siccam manum meam.

Men. Portentosum quiddam tibi contingit, Tantale. Verum dic mihi, quid tantopere indiges potu? etenim corpus non habes: quin illud in Lydia alicubi humatum est, cui & esuriendi & sitiendi facultas interat: tu vero iam anima quo tandem pacto amplius aut sitias aut bibas?

Tant. Ea ipsa re constat supplicium meum, ut siti afficiatur anima mea velut corpus.

Men. Sed id quidem ita esse credemus, quandoquidem ais

Χ. Θεοκ. 21. 12. τῷ δῖφει κολάζεσθαι. τί δ' οὖν σοι τὸ δεινὸν ἔσται; ἢ δέ-
 διας, μὴ ἐνδεΐα τοῦ ποτοῦ ἀποθάνης; οὐχ ὁρῶ γὰρ ἄλλον
 Σ. Επιφ. 1. 1. μετὰ τούτου ἄδην, ἢ θάνατον ἐντεύθεν εἰς ἕτερον τόπον.

TAN. Ὁρθῶς μὲν λέγεις. καὶ τοῦτο δ' οὖν μέρος τῆς
 καταδίκης, τὸ ἐπιθυμεῖν πιεῖν μηδὲν δεόμενον.

MEN. Ληρεῖς, ὦ Τάνταλε, καὶ ὡς ἀληθῶς ποτοῦ
 δεῖσθαι δεκεῖς, ἀκράτου γε ἐλλεβόρου νῆ Δία, ὅστις
 τὸναντίον τοῖς ὑπὸ τῶν λυττῶντων κυνῶν δεδηγμένοις
 πέπονθας, οὐ τὸ ὕδωρ, ἀλλὰ τὴν δίψαν πεφοβημένος.

TAN. Οὐδὲ τὸν ἐλλέβορον, ὦ Μένιππε, ἀναίνομαι
 πιεῖν, γένοιτό μοι μόνον.

MEN. Θάρρει, ὦ Τάνταλε, ὡς οὔτε σὺ, οὔτε ἄλλος
 πίεται τῶν νεκρῶν ἀδύνατον γάρ καίτοι οὐ πάντες, ὥσ-
 περ σὺ, ἐκ καταδίκης διψῶσι, τοῦ ὕδατος αὐτοὺς οὐχ
 ὑπομένοντες.

g Οὐ τὸ ὕδωρ) Ἀπὸ γὰρ λυττῶντος κυνὸς δαχθεὶς δειλαῖ τὸ ὕδωρ. G.
 fitim tibi poenam esse impositam: quid tamen hinc tibi mo-
 lesti accidet? an metuis, ne inopia potus moriari? equidem
 non video alium post huncce orcum, aut mortem, qua fun-
 ti hinc alterum in locum migremus.

Tant. Recte tu quidem loquere: at illud ipsum est pars
 poenae, ut desiderem bibere nullius potus indigus.

Men. Ineptis, Tantale, & revera potu indigere videris;
 mero scilicet, ita me Iuppiter amet, helleboro, qui con-
 traria ratione atque illi, quos rabiosi canes momorderint,
 affectus sis, non aquam sed sitim abhorrens.

Tant. Ne helleborum quidem, Menippe, xenuo bibere:
 hoc mihi modo contingat.

Men. Bono esto animo, Tantale: nam nec tu, neque
 alius quisquam bibit mortuorum: hoc enim fieri nequit.
 Haud omnes sane, quemadmodum tu, ex inflicta poena
 sitiunt, aqua eos fugiente.

XVIII.

ΜΕΝΙΠΠΟΤ ΚΑΙ ΕΡΜΟΤ.

MEN. ΠΟΥ δὲ οἱ καλοὶ εἰσιν, ἢ αἱ καλαί, ὦ Ἑρμῆ; ἰ
ξενάγησόν με νέηλυν ὄντα.

ERM. Οὐ σχολή μοι, ὦ Μένιππε· πλὴν κατ' ἐκείνο
αὐτὸ ἀπόβλεψον, ὡς ἐπὶ τὰ δεξιά, ἔνθα Ἰάκινθός τέ
ἐστι, καὶ ὁ Νάρκισσος, καὶ Νιρεὺς, καὶ Ἀχιλλεὺς,
καὶ Τυρῶ, καὶ Ἑλένη, καὶ Λήδα, καὶ ὅλως, τὰ ἀρ-
χαῖα κάλλη πάντα.

MEN. Ὅσῃ μόνον ὁρῶ, καὶ κρανία, τῶν σαρκῶν
γυμνά, ὅμοια τὰ πολλά.

ERM. Καὶ μὴν ἐκεῖνά ἐστιν, ἃ πάντες οἱ ποιηταὶ
θαυμάζουσι, τὰ ὅσῃ, ὧν σὺ εἰκας καταφρονεῖν.

MEN. Ὅμως τὴν Ἑλένην μοι δείξον· οὐ γὰρ ἂν δια-
γνοίην ἔγωγε.

3 Νέηλυν ὄντα } Νέηλος, ὁ νεωστὶ ἐλθών. V.

MENIPPI ET MERCURII.

Men. **U**BI autem pulchri sunt & pulchrae, Mercuri? viae
ducem te mihi praebe, quippe hospiti & novo advenae.

Merc. Otium mihi non est, Menippe: attamen eo respi-
ce, quasi ad dextram: ibi Hyacinthus est, & Narcissus, &
Nireus, & Achilles, & Tyro, & Helena, & Leda; sum-
matim, vetustae formae omnes.

Men. Ego ossa tantum video & crania carnibus nudata,
similia pleraque.

Merc. Atqui illa sunt, quae omnes poetae admirantur,
ossa, quorum tu contemptum prae te ferre videris.

Men. Attamen Helenam mihi monstra: etenim ego qui-
dem non dignoverim.

ERM. Τοῦτ' ἡ κρανίον ἢ Ἑλένη ἐστίν.

- 2 MEN. Εἴτα αἱ χίλιαί νῆες διὰ τοῦτο ἐπληρώθησαν ἐξ ἀπαισῆς τῆς Ἑλλάδος, καὶ τοσοῦτοι ἔπεσον Ἑλληγές τε καὶ βάρβαροι, καὶ τοσαῦται πόλεις ἀνάστατοι γεγόνασιν;

ERM. Ἄλλ' οὐκ εἶδες, ὦ Μένιππε, ζῶσαν τὴν γυναῖκα; ἔφη γὰρ ἂν καὶ σὺ ἀνεμέσῃτον εἶναι Τοιᾷδ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν· ἐπεὶ καὶ τὰ ἄνθη ξηρὰ ὄντα εἴ τις βλέπει ἀποβεβληκότα τὴν βαρύν, ἀμορφα δηλονότι αὐτῷ δοῖται ἔτε μέντοι ἀνθεῖ, καὶ ἔχει τὴν χορῶν, κάλλιστα ἐστίν.

MEN. Οὐκοῦν τοῦτο, ὦ Ἑρμῆ, θαυμάζω, εἰ μὴ συνίεσαν οἱ Ἀχαιοὶ περὶ πράγματος οὕτως ὀλιγοχρο-νίου, καὶ ῥαδίως ἀπανθοῦντος ποנוῦντες.

ERM. Οὐ σχολή μοι, ὦ Μένιππε, συμφιλοσοφῆω

7 Καὶ σὺ ἀνεμέσῃτον εἶναι } Ὅμηρος,
 Οὐ νέμισις Τρῶας καὶ εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς
 Τοιᾷ δ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν. V.

Merc. Istud cranium est Helena.

Men. Et mille navium classis propter illud instructa fuit ex tota Graecia, totque ceciderunt Graeci & barbari, urbiumque tantus numerus internecione periit?

Merc. At non vidisti, Menippe, mulierem vivam: scilicet ipse dixisses non indignum fuisse nec vitio vertendum, talem ob feminam multum tempus aerumnas pati: enimvero flores arefactos si quis intueatur amisso colore, forma nimirum ipsi carere videbuntur; at quando florent, coloremque nativum habent, pulcherrimi sunt.

Men. Atqui illud, Mercuri, demiror, non intellexisse Achivos de re tam brevis aetatis tamque facile deflorescentem se laborare.

Merc. Otium mihi non est, Menippe, philosophari te.

σοι. ὥστε ἐπιλεξάμενος τόπον, ἔνθα ἂν ἐβέλῃς, κείσο
καταβαλὼν σεαυτόν. ἐγὼ δὲ τοὺς ἄλλους νεκροὺς ἤδη
μετελεύσομαι.

cum: quare delecto loco, ubicunque velis, iace prostrato
corpore: ego vero alios mortuos iam arcessam.

XIX.

ΑΙΑΚΟΥ, ΠΡΩΤΕΣΙΛΑΟΥ, ΜΕΝΕΛΑΟΥ
ΚΑΙ ΠΑΡΙΔΟΣ.

ΑΙΑΚ. ΤΙ ἄγχεις, ὦ Πρωτεσίλαε, τὴν Ἑλένην προσ-
πεσών;

ΠΡΩΤ. Ὅτι διὰ ταύτην, ὦ Αἰακὲ, ἀπέθανον, ἡμι-
τελῇ μὲν τὸν δόμον καταλιπὼν, χήραν τε τὴν νεόγα-
μον γυναῖκα.

ΑΙΑΚ. Αἰτιάω τοίνυν τὸν Μενέλαον, ὅστις ὑμᾶς ὑπὲρ
τοιαύτης γυναικὸς ἐπὶ Τροίαν ἤγαγεν.

ΠΡΩΤ. Εὖ λέγεις· ἐκεῖνόν μοι αἰτιατέον.

ΜΕΝ. Οὐκ ἐμὲ, ὦ βέλτιστε, ἀλλὰ δικαιότερον τὸν
Πάριν, ὃς ἐμοῦ ταῦ ξένου τὴν γυναῖκα παρὰ πάντα τὰ

AEACI, PROTESILAI, MENELAI,
AC PARIDIS.

Aeac. QUID strangulas, o Protesilaë, Helenam, impetu
in eam facto?

Prot. Quod propter eam, Aeace, interii, imperfecta do-
mo relicta, & vidua, quae modo fuerat nupta, uxore.

Aeac. Incusa igitur Menelaum, qui vos talis mulieris
causa in Troiam duxit.

Prot. Bene mones: is ergo mihi reus est agendus.

Men. Non ego, vir optime, sed iustius Paris, qui mei
hospitis uxore praeter omne ius ac fas rapta se proripuit:

δίκαια ὥχετο ἀπάσας. οὗτος γὰρ οὐχ ὑπὸ σοῦ μόνου, ἀλλ' ὑπὸ πάντων Ἑλλήνων τε καὶ βαρβάρων ἄξιος ἀγχεσθαι, τοσούτοις θανάτου αἴτιος γεγενημένος.

ΠΡΩΤ. Ἀμεινον οὕτω. σὲ τοιγαροῦν, ὦ Δύσπαρι, οὐκ ἀφῆσω ποτὲ ἀπὸ τῶν χειρῶν.

ΠΑΡ. Ἀδिका ποίων, ὦ Πρωτεσίλαε, καὶ ταῦτα ὁμότεχρον ὄντα σοι· ἐρωτικὸς γὰρ καὶ αὐτός εἰμι, καὶ τῷ αὐτῷ θεῷ κατέσχημαι· οἶσθα δέ, ὡς ἀκούσιόν τί ἐστι, καὶ τις ἡμᾶς δαίμων ἄγει, ἔνθα ἂν ἐβέλῃ· καὶ ἀδύνατόν ἐστιν ἀντιτάττεσθαι αὐτῷ.

2 ΠΡΩΤ. Εὖ λέγεις. εἶβε οὖν μοι τὸν Ἔρωτα ἐνταῦθα λαβεῖν δυνατόν ἦν.

ΑΙΑΚ. Ἐγὼ σοι καὶ περὶ τοῦ Ἔρωτος ἀποκρινοῦμαι τὰ δίκαια. Φήσει γὰρ αὐτὸς μὲν τοῦ ἔρᾶν τῷ Πάριδι ἴσως γεγενῆσθαι αἴτιος, τοῦ θανάτου δέ σοι οὐδένᾳ ἄλλον, ὦ Πρωτεσίλαε, ἢ σεαυτὸν· ὃς ἐκλαβόμενος τῆς νεογὰ-

hic enim non a te solo, verum ab omnibus Graecis ac barbaris dignus est strangulari, ut qui tot hominibus mortis exstiterit causa.

Prot. Ita quidem praestat; atque adeo te, inominate Pari, non dimittam unquam e manibus.

Par. Iniusta feceris, Protefilaë, idque in eum, qui artem eandem ac tu colit; nam & ipse sum deditus amori, ab eodemque Deo occupatus: scis autem involuntarium esse quiddam, Deumque aliquem nos agere, quocunque velit, cui non possit resisti.

Prot. Vera dicis. Utinam ergo mihi Amorem hic comprehendere detur!

Aeac. At ego apud te causam Amoris etiam agam: dixerit enim, amandi se Paridi fortasse exstitisse causam; mortis vero tibi neminem alium, Protefilaë, quam temet ipsum, qui oblitus novae nuptae uxoris, ubi appellebatis ad Troa-

μου γυναῖκος, ἐπεὶ προσεφέρεσθε τῇ Τρώαδι, οὕτω Φιλοκινδύνως καὶ ἀπονενοημένως προεπήδησας τῶν ἄλλων, δόξης ἐρασθεῖς, δι' ἣν πρῶτος ἐν τῇ ἀποβάσει ἀπέθανες.

ΠΡΩΤ. Οὐκοῦν καὶ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ σοι, ὦ Αἰακὲ, ἀποκρινοῦμαι δικαιότερα. οὐ γὰρ ἐγὼ τούτων αἴτιος, ἀλλ' ἡ Μοῖρα, καὶ τὸ ἐξ ἀρχῆς οὕτως ἐπικεκλῶσθαι.

ΑΙΑΚ. Ὅρθῶς. τί οὖν τούτους αἰτιά;

dem, tam audacter & desperate ante alios exsiluisti gloriae cupiditate ductus, ob quam primus in escensu occubuisti.

Prot. Enimvero pro me tibi, Aeace, respondebo aequiora: non enim ego istorum causa, sed fatum, fatalisque staminis ab initio vitam hominum temperantis necessitas.

Aeac. Recte. Quid igitur istos accusas?

XX.

ΜΕΝΙΠΠΟΤ ΚΑΙ ΑΙΑΚΟΤ.

ΜΕΝ. ΠΡΟΣ τοῦ Πλούτωνος, ὦ Αἰακὲ, περιήγησαί μοι τὰ ἐν ᾄδου πάντα.

ΑΙΑΚ. Οὐ ῥᾶδιον, ὦ Μένιππε, ἅπαντα. ὅσα μὲν τοι κεΦαλαῖωδῃ, μάνθανε· οὕτοσ' ἔστιν ὅτι Κέρβερός ἐστιν, οἶσθα, καὶ τὸν πορθμέα τούτον, ὅς σε διεπέρασε· καὶ τὴν

2 Πρὸς τοῦ Διονύσου) Ἐν ἄλλῃ, *ibid.* Περιήγησαι) Εἰς λεπτόν Πρὸς Πλούτωνος. G. διήγησαι. V.

ΜΕΝΙΠΠΙ ΕΤ ΑΕΑCΙ.

Men. PER Plutonem, Aeace, quaeso comes mihi monstra, quae in Orco sunt, omnia.

Aeac. Haud pronum est, Menippe, omnia: quaecunque tamen praecipua summatim percurri possunt, discite: hunc esse Cerberum nosti, portitoremque illum, qui te trans-

λίμνην, καὶ τὸν Πυριφλεγέθοντα ἤδη ἑώρακας ἐσίωον.

MEN. Οἶδα ταῦτα, καὶ σέ, ὅτι πυλωρεῖς· καὶ τὸν βασιλέα εἶδον, καὶ τὰς Ἑρινῦς· τοὺς δ' ἀνθρώπους μοι τοὺς πάλαι δεῖξον, καὶ μάλιστα τοὺς ἐπισήμους αὐτῶν.

ΑΙΑΚ. Οὗτος μὲν Ἀγαμέμνων, οὗτος δ' Ἀχιλλεὺς, οὗτος δὲ Ἰδομενεὺς πλησίον, ἔπειτα Ὀδυσσεύς. εἶτα Αἴας, καὶ Διομήδης, καὶ οἱ ἄριστοι τῶν Ἑλλήνων.

2 MEN. Βαβαί, Ὅμηρε, οἶά σοι τῶν ραιψωδιῶν τὰ κεφάλαια χαμαὶ ἑρρίπται ἄγνωστα, καὶ ἄμορφα, κό-
νις πάντα, καὶ λῆρος πολὺς, ἀμενηνὰ ὡς ἀληθῶς κάρη-
να. οὗτος δὲ, ὦ Αἰακε, τίς ἐστι;

ΑΙΑΚ. Κῦρός ἐστιν. οὗτος δὲ Κροῖστος, καὶ παρ' αὐτῷ Σαρδανάπαλος· ὁ δ' ὑπὲρ τούτους, Μίδας· ἐκεῖνος δὲ Ξέρξης.

MEN. Εἶτα σέ, ὦ κάθαρμα, ἡ Ἑλλὰς ἔφριττε ζευ-

2 Καὶ τὸν βασιλέα εἶδον) Τὸν 13 Σαρδανάπαλος) Λέγεται Σαρ-
Πλούτανα. V. δανάπαλος κατὰ τινὰς μὲν Ἑρμα-
4 Ἐνδύξους) Ἐπισήμους. G. φρόδιτος, κατὰ τινὰς δὲ τρυφειρά-
τατος. V.

vexit: & lacum & Pyriphlegethontem iam vidisti, quando haec loca intrabas.

Men. Scio ista, & te custodem esse portae infernalis: regem porro vidi & Erinnyas. Verum homines mihi veteres illos ostende; atque inprimis eorum insignes.

Aeac. Hic Agamemnon; ille Achilles; iste propius aliquanto Idomeneus: tum Ulysses, deinde Ajax, & Diomedes, & praestantissimi Graecorum.

Men. Papae, Homere, qualia tibi eximia carminum tuorum decora humi iacent abiecta, ignota, informia, pulvis cuncta, nugaeque magnae, imbecilla vere capita! Hicce autem, Aeace, quis est?

Aeac. Cyrus est: hic autem Croesus; atque apud eum Sardanapalus; qui super istos, Midas: ille vero Xerxes.

Men. Et te, purgamentum hominis, horrescebat Grae-

γνῦντα μὲν τὸν Ἑλλήσποντον, διὰ δὲ τῶν ὄρων πλεῖν ἐπιθυμοῦντα; οἷος δὲ καὶ ὁ Κροῖσός ἐστι τὸν Σαρδανάπαλον δὲ, ὃ Αἰακὲ, πατάξαι μοι κατὰ κόρης ἐπίτρεψον.

ΑΙΑΚ. Μηδαμῶς· διαβρύψεις γὰρ αὐτοῦ τὸ κρανίον γυναικεῖον ὄν.

MEN. Οὐκοῦν ἀλλὰ προσπτύξομαί γε πάντως ἀνδρογύνῳ ὄντι.

ΑΙΑΚ. Βούλεις σοὶ ἐπιδείξω καὶ ταῦς σοφούς; 3

MEN. Νῆ Δία γε.

ΑΙΑΚ. Πρῶτος οὗτός σοι ὁ Πυθαγόρας ἐστί.

MEN. Χαῖρε, ὃ Εὐφορβε, ἢ Ἀπαλλον, ἢ ὅ, τι ἂν ἐθέλης.

ΠΥΘ. Νῆ καὶ σύ γε, ὃ Μένιππε.

MEN. Οὐκ ἔτι χρυσοῦς ὁ μῆρός ἐστί σοι;

ΠΥΘ. Οὐ γάρ. ἀλλὰ φέρε ἰδῶ εἴτι σοι ἐδώδιμον ἢ πῆρα ἔχει.

cia iungentem Helleſpontum, perque montes navigare deſiderantem? Qualis autem & Croeſus eſt! at Sardanapalo, Aeace, ut alapam in caput impingam, permitte mihi.

Aeac. Neutiquam: diffringes enim cranium ipſius molle ac muliebre.

Men. Enimvero conſpuam omnino effeminarum iſtum.

Aeac. Vin' tibi demonſtrem etiam ſapientes?

Men. Ita per Iovem.

Aeac. Primus hicce tibi Pythagoras eſt.

Men. Salve, Euphorbe, aut Apollo, aut quocunque nomine velis appellari.

Pyth. Sane tu quoque, Menippe.

Men. Non tibi aureum femur amplius eſt?

Pyth. Non quidem: verum age videam, ſi quid tibi ad edendum paratum pera habet.

MEN. Κυάμους, ᾧ γαβέ' ὥστε. οὐ τοῦτό σοι ἐδώδιμον.

ΠΥΘ. Δὸς μόνον· ἄλλα παρὰ νεκροῖς δόγματα. ἔμαθον γὰρ, ὡς οὐδὲν ἴσον κύαμοι, καὶ κεφαλαὶ τοκῶν ἐνθάδε.

4 ΑΙΑΚ. Οὗτος δὲ Σόλων ὁ Ἐξηκестίδου, καὶ Θαλῆς ἐκείνος· καὶ παρ' αὐτοῦς, Πιττακὸς καὶ οἱ ἄλλοι· ἑπτὰ δὲ πάντες εἰσὶν ὡς ὄρεα.

MEN. Ἄλυτοι οὗτοι, ᾧ Αἰακὲ, μόνοι καὶ Φαιδροὶ τῶν ἄλλων. ὁ δὲ σποδοῦ πλέως, ὥσπερ ἐγκρυφίας ἄρτος, ὁ ταῖς Φλυκταίναις ὅλος ἐξηνηκῶς, τίς ἐστιν;

ΑΙΑΚ. Ἐμπεδοκλῆς ᾧ Μένιππε, ἡμίεφθας ἀπὸ τῆς Αἵτνης παρών.

MEN. Ὡ χαλκόπου βέλτιστε, τί παθὼν σαυτὸν ἐς τοὺς κρατῆρας ἐνέβαλες;

ΕΜΠ. Μελαγχολία τίς, ᾧ Μένιππε.

MEN. Οὐ μὰ Δία, ἀλλὰ κενοδοξία, καὶ τύφος,

3 Ὡς οὐδὲν ἴσον κύαμοι) Κυάμους, βουλευταὶ βουλὰς κατασκευάζον. V. φήφους, αἱς χράμενοι οἱ παλαιοὶ 10 Ἐξηνηκῶς) Ἐκβράσας. G.

Men. Fabas, optime, quae quidem edules tibi non sunt.

Pyth. Praebe tantum: alia sunt apud mortuos decreta: etenim didici nihil hic esse simile fabis & capitibus parentum.

Aeac. Hicce autem Solon Execestidae filius, & Thales ille, iuxtaque eos Pittacus ceterique: septem vero sunt cuncti, uti vides.

Men. Hi tristitiae immunes, Aeace, soli ceterorum, atque hilares. Iste vero cinere plenus velut subcinericus panis, qui pusillis totus effloruit, quis est?

Aeac. Empedocles, Menippe, qui semicoctus huc advenit.

Men. O optime tu, aereis indute calceis, quid causae fuit, cur ipse te in Aetnae crateras immitteres?

Emp. Atra quaedam bilis, Menippe.

Men. Nullo pacto; sed vana gloria, & superbiae tumor,

καὶ πολλὴ κόρυζα· ταῦτά σε ἀπηνθράκωσεν αὐταῖς κρη-
πίσιν οὐκ ἀνάξιον ὄντα. πλὴν ἀλλ' οὐδέν σε τὸ σόζισμα
ῶνησεν· ἐΦωράθης γὰρ τεθνεώς. ὁ Σωκράτης δὲ, ὦ Αἰακὲ,
ποῦ ποτε ἄρά ἐστιν;

ΑΙΑΚ. Μετὰ Νέστορος καὶ Παλαμίδους ἐκεῖνος λη-
ρεῖ τὰ πολλά.

ΜΕΝ. Ὅμως ἐβουλόμην ἰδεῖν αὐτὸν, εἶπου ἐνθάδε
ἐστίν.

ΑΙΑΚ. Ὅρας τὸν Φαλακρόν;

ΜΕΝ. Ἄπαντες Φαλακροὶ εἰσιν· ὥστε πάντων ἀν' εἷ
τοῦτο τὸ γνῶρισμα.

ΑΙΑΚ. Τὸν σιμὸν λέγω.

ΜΕΝ. Καὶ τοῦθ' ὅμοιον· σιμοὶ γὰρ ἅπαντες.

ΣΩΚ. Ἐμὲ ζητεῖς, ὦ Μένιππε;

ΜΕΝ. Καὶ μάλα, ὦ Σώκρατες.

ΣΩΚ. Τί τὰ ἐν Ἀθήναις;

ΜΕΝ. Πολλοὶ τῶν νέων φιλοσοφεῖν λέγουσι. καὶ τά-

1 Κόρυζα) Μαρία· τῶν γὰρ ἀνοήτων ἐκ τῶν ῥίνων μύξαι τρέχουσι. G.

& multa stultitia: haec te scilicet exustularunt cum ipsis
crepidis haud indignum: attamen nihil te callidum commen-
tum iuvit; patuit enim, esse te mortuum. Socrates vero,
Aeace, ubi tandem est?

Aeac. Cum Nestore & Palamede ille nugatur plerumque.

Men. Vellem tamen eum videre, sicubi hic esset.

Aeac. Viden' istum calvum?

Men. Omnes utique sunt calvi: idque adeo omnium fue-
rit indicium.

Aeac. At simum istum dico.

Men. Hoc etiam perinde simile: cuncti enim simi.

Socr. Mene quaeris, Menippe?

Men. Maxime, Socrates.

Socr. Quid agitur Athenis?

Men. Multi iuvenum philosophari se praedicant: & ha-

γε σχήματα αὐτὰ, καὶ τὰ βαδίσματα εἰ θεάσασθαι
τις, ἄκροι φιλόσοφοι.

ΣΩΚ. Μάλα πολλοὺς εἶρακα.

ΜΕΝ. Ἀλλὰ εἶρακας, οἶμαι, οἷος ἦκε παρὰ σοὶ Ἀ-
ρίστιππος, καὶ Πλάτων αὐτός. ὁ μὲν ἀποπνέων μύρου
ὁ δὲ τοὺς ἐν Σικελίᾳ τυράννους θεραπεύειν ἐκμαβάν.

ΣΩΚ. Περὶ ἐμοῦ δὲ τί φρονοῦσιν;

ΜΕΝ. Εὐδαίμων, ὦ Σώκρατες, ἄνθρωπος εἴ τά γε
τοιαῦτα πάντες οὖν σε θαυμάσιον οἰόνται ἄνδρα γεγε-
νησθαι, καὶ πάντα ἐγνωκέναι, καὶ ταῦτα (δεῖ γὰρ,
οἶμαι, τάληδες λέγειν) οὐδὲν εἰδότα.

ΣΩΚ. Καὶ αὐτὸς ἐφασκον ταῦτα πρὸς αὐτούς· οἱ δὲ
εἰρωνεῖαν ὥντο τὸ πρᾶγμα εἶναι.

¶ ΜΕΝ. Τίνες δὲ οὗτοί εἰσιν οἱ περὶ σέ;

ΣΩΚ. Χαρμίδης, ὦ Μένιππε, καὶ Φαῖδρος, καὶ ὁ
τοῦ Κλεινίου.

6 Τοὺς ἐν Σικελίᾳ τυράννους)
Διονυσίους λέγει, πρὸς οὓς Πλάτων
ἐπορεύετο. G.

15 Ὁ τοῦ Κλεινίου) Ἀλκιβιά-
δης. V.

bitus quidem atque incessus si spectaverit aliquis, summi
philosophi.

Socr. Valde multos vidi.

Men. At vidisti, opinor, qualis venerit ad te Aristippus,
atque ipse Plato: ille unguentum spirans; hic colere Sicu-
los tyrannos edoctus.

Socr. De me vero quid sentiunt?

Men. Felix, Socrates, es homo ista quidem parte: omnes
adeo te admirabilem existimant virum fuisse, & cuncta sci-
visse, idque (est enim, ut puto, veritas dicenda) nihil
scientem.

Socr. Equidem affirmabam hoc ipsum apud eos: illi me-
ram ironiam interpretabantur factum meum.

Men. Quinam hi circa te sunt?

Socr. Charmides, Menippe, & Phaedrus, Cliniaeque filius.

MEN. Εὖγε, ὦ Σώκρατες, ὅτι καὶ ἀνταῦθα μέτει τὴν σαυτοῦ τέχνην, καὶ οὐκ ὀλιγωρεῖς τῶν καλῶν.

ΣΩΚ. Τί γὰρ ἂν ἄλλο ἥδιον πράττομι; ἀλλὰ πλησίον ἡμῶν κατὰκεισο, εἰ δοκεῖ.

MEN. Μὰ Δί', ἐπὶ τὸν Κροῖσον γὰρ, καὶ Σαρδανάπαλον ἄπειμι, πλησίον οἰκήσων αὐτῶν. εἴκα γοῦν οὐκ ἄλίγα γελάσσεσθαι, οἰμωζόντων ἀκούων.

ΑΙΑΚ. Καὶ γὰρ ἤδη ἄπειμι, μὴ καὶ τις ἡμᾶς νεκρῶν λάβῃ διαφυγών. τὰ πολλὰ δ' ἐσαῦθις ἄψι, ὦ Μένιπτε.

MEN. Ἀπίθι· καὶ ταυτὶ γὰρ ἱκανά, ὦ Αἰακέ.

Men. Bene factum, Socrates, ut qui & hicce colas artem tuam, neque despicias pulchros.

Socr. Nam quid aliud iucundius agam? Verum prope nos recumbe, si videtur.

Men. Nequaquam: ad Croesum enim & Sardanapalum abeo proxime illos habitaturus: videor equidem non parum risurus plorantes eos audiens.

Aeac. Iamque ego abeo, ne quis mortuorum clam nobis effugiat: plura in posterum vives, Menippe.

Men. Abi modo: haec enim ipsa sunt satis, Aeace.

XXI.

MENIPPOT KAI KERBEROT.

MEN. Ω ΚΕΡΒΕΡΕ, συγγενὴς γὰρ εἰμί σοι, κύων ἔστι καὶ αὐτὸς ὢν, εἰπέ μοι πρὸς τῆς Στυγὸς, οἷός ἦν ὁ Σωκράτης, ὅποτε κατῇι πρὸς ὑμᾶς· εἰκὸς δὲ σε θεὸν ὄντα

MENIPPI ET CERBERI.

Men. CERBERE, nam cognatus sum tibi, quippe canis & ipse, dic mihi per Stygem, qualis esset Socrates, quan-

μὴ ὑλακτεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀνθρωπικῶς φθέγγεσθαι, ὅπότε ἐθέλοις.

ΚΕΡΒ. Πόρρωθεν μὲν, ὦ Μένιππε, παντάπασιν ἐδόκει ἀτρέπτω τῷ προσώπῳ προσίεναι, καὶ οὐ πάνυ δεδιέναι τὸν θάνατον δοκῶν· καὶ τοῦτ' ἐμῶναι τοῖς ἔξω τοῦ στομίου ἐστῶσιν ἐβέλων. ἐπεὶ δὲ κατέκνυψεν εἰσω τοῦ χάσματος, καὶ εἶδε τὸν ζόφον, καὶ γὰρ ἔτι διαμέλλοντα αὐτὸν δακῶν τῷ κωνεῖω κατέσπασα τοῦ ποδός, ὥσπερ τὰ βρέφη ἐκώκυε, καὶ τὰ αὐτοῦ παιδία ὠδύρετο, καὶ παντοῖος ἐγένετο.

2. MEN. Οὐκοῦν σοφιστὴς ὁ ἄνθρωπος ἦν, καὶ οὐκ ἀληθῶς κατεφρόνει τοῦ πράγματος;

ΚΕΡΒ. Οὐκ· ἀλλ' ἐπεὶ περ ἀναγκαῖον αὐτὸ εἶρα, κατεθρασύνετο, ὡς δῆθεν οὐκ ἄκων πεισόμενος, ὃ πάντως ἔδει παθεῖν, ὡς θαυμάσωνται οἱ θεαταί. καὶ ὅλως,

3 Ὡ Μένιππε...) Γρ. ὦ Μένιππε, ἐδόκει ἀτρέπτω τῷ προσώπῳ προσίεναι, καὶ οὐ πάνυ δεδιέναι τὸν θάνατον. Οὕτως τὸ κείμενον. G.

do descendebat ad vos : par est, te Deum scilicet non latrare solum, sed & humano more loqui, cum velis.

Cerb. E longinquo, Menippe, omnimodis videbatur constanti & imperterrito vultu accedere, neque valde reformidare mortem, idque ipsum significare iis, qui extra ostium stabant, velle. Verum postquam se demisit intra hiatum infernae domus, & vidit caliginem, atque ego cunctantem adhuc cicutae morsu correptum detraxi pede, sicut infantes eiulabat, suos liberos deslebat, in omnesque formas mutabatur.

Men. Ergo subdolanus erat hic homo sophista, nec revera contemnebat mortem?

Cerb. Minime: sed ubi necessariam animadvertit, audacter sese offerebat, quasi scilicet non invitus subiturus, quod omnino oportebat pati, ut eum admirarentur spectatores.

περὶ πάντων γε τῶν τοιούτων εἰπεῖν ἂν ἔχοιμι, ἕως τοῦ στομίου τολμηροὶ, καὶ ἀνδρεῖοι· τὰδ' ἔνδοθεν, ἔλεγχος ἀκριβής.

MEN. Ἐγὼ δὲ πῶς σοι κατεληλυθέναι ἔδοξα;

KERB. Μόνος, ὦ Μένιππε, ἀξίως τοῦ γένους, καὶ Διογένης πρὸ σοῦ· ὅτι μὴ ἀναγκαζόμενοι ἐσήμετε, μηδ' ὠθούμενοι, ἀλλ' ἐβελούσιοι, γελῶντες, οἰμώζειν παραγγέλαντες ἅπασιν.

In summa de omnibus quidem eiusmodi dicere possim, Usque ad ostium audaces ac fortes: ubi intus penetratum est, documentum timoris manifestum.

Men. Ego vero quomodo tibi descendisse visus sum?

Cerb. Solus, Menippe, ut dignum erat genere, ac Diogenes ante te; quia non coacti intrabatis, neque impulsī, sed voluntarii, ridentes, plorare iubentes cunctos.

XXII.

ΧΑΡΩΝΟΣ ΚΑΙ ΜΕΝΙΠΠΟΥ.

ΧΑΡ. ΑΠΟΔΟΣ, ὦ κατάρατε, τὰ πορθημῖα. I

MEN. Βόῃ, εἰ τοῦτό σοι ἥδιον, ὦ Χάρων.

ΧΑΡ. Ἀπόδος Φημί, ἀνδ' ὧν σε διεπορθμευσάμημ.

MEN. Οὐκ ἂν λάβοις παρὰ τοῦ μὴ ἔχοντος.

2 Ἀπόδος) Ἀπόλυε, solve. G.

CHARONTIS, MENIPPI,
ET MERCURII.

Char. REDDE, scelerate, portorium.

Men. Vociferare, si id tibi adlubescit, Charon.

Char. Redde, inquam, pro eo, quod te transvexi.

Men. Haud acceperis ab eo, qui non habet.

Lucian. Vol. II.

O

XAP. Ἔστι δέ τις ὀβολὸν μὴ ἔχων;

MEN. Εἰ μὲν καὶ ἄλλός τις, οὐκ οἶδα· ἐγὼ δὲ οὐκ ἔχω.

XAP. Καὶ μὴν ἄγξω σε νῆ τὸν Πλούτωνα, ὃ μισαρεῖ, ἢ μὴ ἀποδώσ.

MEN. Καὶ γὰρ τῷ ξύλῳ σου πατάξας διαλύσω τὸ κρανίον.

XAP. Μάτην οὖν ἔση πεπλευκῶς τοσοῦτον πλοῦν.

MEN. Ὁ Ἑρμῆς ὑπὲρ ἐμοῦ σοι ἀποδότω, ὅς με παρέδωκέ σοι.

2 EPM. Νῆ Δία ὀναίμην, εἰ μέλλω γε καὶ ὑπερεκτί-
νειν τῶν νεκρῶν.

XAP. Οὐκ ἀποστήσομαί σου.

MEN. Τούτου γε ἕνεκα νεωλκήσας τὸ πορθμεῖον πα-
ράμενε· πλὴν ἀλλ' ὅ, γε μὴ ἔχω, πῶς ἂν λάβοις;

XAP. Σὺ δ' οὐκ ἤδεις ὡς κομίζεин δέον;

10 Ὑπερεκτίτειν τῶν ν.) Ὑπὲρ τῶν νεκρῶν διδόναι. G.

Char. Estne aliquis, qui obolum non habeat?

Men. An alius aliquis, haud scio: de me vero, non habeo!

Char. Enimvero fauces tibi praecludam, detestande, nisi dederis.

Men. Ego contra baculo tibi percussum dissolvam cranium.

Char. Frustra igitur navigaveris tam longam navigationem.

Men. Mercurius pro me tibi solvat, qui me tradidit tibi.

Merc. Per Iovem, belle mecum agatur, si mortuorum etiam vice solvendum mihi sit.

Char. Missum te non faciam.

Men. Quod ad istam quidem rem attinet, vel subducto navigio assiduus esto flagitator: attamen quod non habeo, qui tandem accipias?

Char. Tu nesciebas, obolum esse tibi apportandum?

MEN. Ἦδειν μὲν, οὐκ εἶχον δέ. τί οὖν; ἐχρῆν διὰ τοῦτο μὴ ἀποθανεῖν;

XAR. Μόνος οὖν αὐχῆσεις προῖκα πεπλευκέναι;

MEN. Οὐ προῖκα, ὦ βέλτιστε· καὶ γὰρ ἤντησα, καὶ τῆς κώπης ἐπελαβόμην, καὶ οὐκ ἔκλαιον μόνος τῶν ἄλλων ἐπιβατῶν.

XAR. Οὐδὲν ταῦτα πρὸς τὰ πορθημῖα· τὸν ὀβολὸν ἀποδοῦναί σε δεῖ· οὐ γὰρ θέμις ἄλλως γενέσθαι.

MEN. Οὐκοῦν ἀπάγαγέ με αὖθις ἐς τὸν βίον. 3

XAR. Χαρίεν λέγεις, ἵνα καὶ πληγὰς ἐπὶ τούτῳ παρὰ τοῦ Αἰακοῦ προσλάβω.

MEN. Μὴ ἐνόχλει οὖν.

XAR. Δεῖξον τί ἐν τῇ πῆρᾳ ἔχεις.

MEN. Θέρμους, εἰ θέλεις, καὶ τῆς Ἑκάτης τὸ δειπνον.

XAR. Πόθεν τοῦτον ἡμῖν, ὦ Ἑρμῆ, τὸν κύνα ἡγαγες; οἷα δὲ καὶ ἐλάλει παρὰ τὸν πλοῦν, τῶν ἐπιβατῶν ἀ-

Men. Sciebam equidem, nec tamen habebam: quid ergo? propterea ne oportebat non mori?

Char. Solus igitur gloriabere gratis te navigasse?

Men. Non gratis, vir optime: etenim antliam duxi, & remum, & unus omnium vectorum non plorabam.

Char. Nihil ista faciunt ad portorium: obolum persolvere te decet: neque enim fas est aliter fieri.

Men. Quin ergo me rursus abduc in vitam.

Char. Pulchre sane; ut plagas insuper eapropter ab Aea-co accipiam.

Men. Ergo desiste negotium facessere.

Char. Ostende, quid in pera geras.

Men. Lupinos, si lubet, & Hecatae coenam.

Char. Unde istum nobis, Mercuri, canem adduxisti? & qualia fabulabatur inter navigandum, vectores omnes

πάντων καταγελῶν, καὶ ἐπισκώπτων, καὶ μόνος ἄδων,
οἰμωζόντων ἐκείνων.

ERM. Ἀγνοεῖς, ὦ Χάρων, ὅποιον ἄνδρα διεπόρθη-
σας; ἐλεύθερον ἀκριβῶς, κούδενός αὐτῷ μέλει. οὗτός
ἐστὶν ὁ Μένιππος.

ΧΑΡ. Καὶ μὴν ἂν σε λάβω ποτέ.

MEN. Ἄν λάβῃς, ὦ βέλτιστε· δῖς δὲ οὐκ ἂν λάβοις.

deridens, & iocis incessens, solus cantans iis gementibus.

Merc. Nescis, Charon, qualem virum transvexeris? li-
berum exaete, quique neminem curet. Hicce est Menippus.

Char. At si te unquam prehendero.

Men. Si prehenderis, vir optime: bis quidem me non carpias.

XXIII.

ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ ΚΑΙ ΠΡΩΤΕΣΙΛΑΟΥ.

1 ΠΡΩΤ. Ω ΔΕΣΠΟΤΑ, καὶ βασιλεῦ, καὶ ἡμέτερε
Ζεῦ, καὶ σὺ, Δῆμητρος θύγατερ, μὴ ὑπερίδῃτε δέησιν
ἐρωτικὴν.

ΠΛΟΥΤ. Σὺ δὲ τίνος δέῃ παρ' ἡμῶν; ἢ τίς ὦν τυ-
χάνεις;

ΠΡΩΤ. Εἰμὶ μὲν Πρωτεσίλαος ὁ Ἰφίκλου, Φυλά-
κιος, συστρατιώτης τῶν Ἀχαιῶν, καὶ πρῶτος ἀποβα-

PLUTONIS ET PROTESILAI.

Prot. O domine, & rex, nosterque Iuppiter, & tu Ce-
reris nata, ne spreveritis petitionem amatoriam.

Plut. Quid tibi vis a nobis fieri? aut quis tandem homo es?

Prot. Sum Protefilaus Iphicli filius, Phylacius, commi-
lito Achivorum, quique primus eorum, qui ad Ilium ve-

νῶν τῶν ἐπ' Ἰλίου. δέομαι δὲ ἀφ' ἐβείς πρὸς ὀλίγον ἀνα-
βιῶναι πάλιν.

ΠΛΟΥΤ. Τοῦτον μὲν τὸν ἔρωτα, ὦ Πρωτεσίλαε,
πάντες νεκροὶ ἐρώσι· πλὴν οὐδεὶς ἂν αὐτῶν τύχη.

ΠΡΩΤ. Ἄλλ' οὐ τοῦ ζῆν, Ἀϊδανεῦ, ἐρῶ ἔγωγε, τῆς
χυναικὸς δέ, ἣν νεόγαμον ἔτι ἐν τῷ θαλάμῳ καταλ-
πὼν, ὠχόμεν ἀποπλέων· εἶτα ὁ κακοδαίμων ἐν τῇ ἀπο-
βάσει ἀπέθανον ὑπὸ ταῦ Ἑκτορος. ὁ οὖν ἔρως τῆς χυναι-
κὸς οὐ μετρίως ἀπακναίει με, ὦ δέσποτα, καὶ βούλομαι
καὶ πρὸς ὀλίγον ὀφθεῖς αὐτῇ καταβῆναι πάλιν.

ΠΛΟΥΤ. Οὐκ ἔτιες, ὦ Πρωτεσίλαε, τὰ Λήθης 2
ὑδάρι;

ΠΡΩΤ. Καὶ μάλα, ὦ δέσποτα· τὸ δὲ πρᾶγμα ὑπέρ-
αγκον ἦν.

ΠΛΟΥΤ. Οὐκοῦν περίμενον· ἀφίξεται γὰρ ἐκεῖνη
ποτὲ, καὶ οὐδὲν σε ἀνελθεῖν δεήσει.

nerunt, interii: oro autem, ut, accepto in breve tempus
commeatu, in vitam redire mihi liceat.

Plut. Istum amorem, Protefilaë, omnes mortui amant:
quo tamen eorum nemo potiatur.

Prot. Equidem non vivendi, Pluto, amore teneor, sed
uxoris, quam novam nuptam adhuc in thalamo dereliqui,
conscensaque navi me proripui: deinde miser, dum in li-
tus exponimur, Hectoris manu cecidi. Exinde amor uxo-
ris non mediocriter me contabefacit, domine: velimque vel
paululo tempore conspectus ab ea descendere denuo.

Plut. Non tu bibisti, Protefilaë, Lethes aquam?

Prot. Maxime, domine: sed amor meus vim Lethaei li-
quoris vehementiae magnitudine vincebat.

Plut. Quin ergo mane atque expecta: aderit illa aliquan-
do; neque tu, ut ad superos evadas, necesse habebis.

ΠΡΩΤ. Ἄλλ' οὐ Φέρω τὴν διατριβὴν, ᾧ Πλούτων' ἡράσθης δὲ καὶ αὐτὸς ἤδη, καὶ οἶσθα οἷον τὸ ἔρᾶν ἐστίν.

ΠΛΟΥΤ. Εἴτα τί σε ὀνήσει μίαν ἡμέραν ἀναβιῶναι, μετ' ὀλίγον τὰ αὐτὰ ὀδυρούμενον;

ΠΡΩΤ. Οἶμαι πείσειν καὶ κείνην ἀκολουθεῖν παρ' ὑμᾶς ὥστε ἀνθ' ἐνὸς δύο νεκρῶν λήψῃ μετ' ὀλίγον.

ΠΛΟΥΤ. Οὐ θέμις γενέσθαι ταῦτα, οὐδὲ ἐγένετο πώποτε.

3 ΠΡΩΤ. Ἀναμνήσω σε, ᾧ Πλούτων' Ὀρφεὶ γὰρ δι' αὐτὴν ταύτην τὴν αἰτίαν τὴν Εὐρυδίκην παρέδοτε, καὶ τὴν ὁμογενῇ μου Ἀλκηστίν παρεπέμψατε Ἡρακλεῖ χαριζόμενοι.

ΠΛΟΥΤ. Θελήσεις δὲ οὕτω κρανίον γυμνὸν ἂν καὶ ἄμορτον τῇ καλῇ σου ἐκείνῃ νύμφῃ Φανῆναι; πῶς δὲ καὶ κείνη προσήσεται σε, οὐδὲ διαγνῶναι δυναμένη; Φοβήσεται γάρ, εὐ οἶδα, καὶ Φεύζεται σε καὶ μάτην ἔση τοσαύτην ὁδὸν ἀνεληλυθώς.

Prot. At non fero moram, Pluto: amore nimirum & tu ipse iam captus fuisti, & novisti, quale sit amare.

Plut. Et quid te iuvabit unum diem reviviscere, cum post paulo sis eadem lamentaturus.

Prot. Puto me persuasurum ipsi, ut comes me sequatur ad inferos: atque adeo pro uno duos mortuos recipies brevi.

Plut. Ita fieri fas non est; neque facta fuerunt unquam.

Prot. At faciam, ut reminiscere, Pluto: nam Orpheo eandem istam ob causam Eurydicen tradidistis, & confanguineae meae Alcesti commeatum dedistis Herculi gratificati.

Plut. Tunc voles cranium ita nudum & forma destitutum in conspectum formosae tuae sponsae venire? quomodo autem admittet te, quem dignoscere nequeat? immo perterrefiet, fat scio, teque fugiet; & frustra tam longam ad superos viam relegeris.

ΠΕΡΣ. Οὐκοῦν, ὦ ἄνερ, σὺ καὶ τοῦτ' ἴασαι, καὶ τὸν Ἑρμῆν κέλευσον, ἐπειδὴν ἐν τῷ Φωτὶ ἤδη ὁ Πρωτεσίλαος ἦ, καθιζόμενον ἐν τῇ ῥάβδῳ, νεανίαν εὐθύς καλὸν ἀπεργάσασθαι αὐτὸν, οἷος ἦν ἐκ τοῦ παστοῦ.

ΠΛΟΥΤ. Ἐπεὶ Περσεφόνη συνδοκεῖ, ἀναγαγὼν τοῦτον αὖθις ποιήσον νυμφίον. σὺ δὲ μέμνησο μίαν λαβὼν ἡμέραν.

1 Οὐκοῦν) Τῆς Περσε- τεσιλάου. G.
φόνης ὁ λόγος δευτέρας ὑπὲρ Πρω- 4 Παστοῦ) Θαλάμου. G.

Prof. Quin tu, marite, huic etiam incommodo medere, Mercurioque manda, ut, postquam luci redditus erit Protefilaus, eum potenti virga contactum iuvenem statim efficiat pulchrum, qualis erat ex thalamo nuptiali.

Plut. Quoniam hoc Proserpinae quoque placet, duc illum ad superos iterum, Mercuri, & redde sponsum. Tu, Protefilæ, memineris, unius diei accepisse te com meatum.

XXIV.

ΔΙΟΓΕΝΟΣ ΚΑΙ ΜΑΥΣΩΛΟΤ.

ΔΙΟΓ. Ω ΚΑΡ, ἐπὶ τίνι μέγα φρονεῖς, καὶ πάντων ἡμῶν προτιμᾶσθαι ἀξιοῖς;

ΜΑΥΣ. Καὶ ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ μὲν, ὦ Σινωπεῦ, ὃς ἐβασίλευσα Καρίας μὲν ἀπάσης, ἥρξα δὲ καὶ Λυδῶν ἐνίων, καὶ νήσους δὲ τινὰς ὑπηγαγόμεν, καὶ ἄχρι Μι-

DIOGENIS ET MAUSOLI.

Diog. T u Car, ob quam rem magnum spiras, omnibusque nobis præferri postulas?

Maus. Primum ob regnum, Sinopenfis, ut qui rex fuerim Cariae univerſae, imperaverim etiam Lydorum nonnullis, insulas quasdam subegerim, & Miletum usque pro-

λήτου ἐπέβην, τὰ πολλὰ τῆς Ἰωνίας καταστρεφόμενος. καὶ καλὸς ἦν καὶ μέγας, καὶ ἐν πολέμοις καρτερός· τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι ἐν Ἀλικαρνασσῶ μνήμα παμμέγεθες ἔχω ἐπικείμενον, ἡλίκον οὐκ ἄλλος νεκρὸς, ἀλλ' οὐδὲ οὕτως ἐς κάλλος ἐξησκημένον, ἵππων καὶ ἀνδρῶν ἐς τὸ ἀκριβέστατον εἰκασμένων λίθου τοῦ καλλίστου, οἷον οὐδὲ νεῶν εὐρὴ τις ἂν ραδίως. οὐ δοκῶ σοι δικαίως ἐπὶ τούτοις μέγα φρονεῖν;

2 ΔΙΟΓ. Ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ Φῆς, καὶ τῷ κάλλει, καὶ τῷ βάρει τοῦ ταύρου;

ΜΑΥΣ. Νῆ Δί' ἐπὶ τούτοις.

ΔΙΟΓ. Ἄλλ', ὦ καλὲ Μαύσωλε, οὔτε ἡ ἰσχὺς ἔτι σοι ἐκείνη, οὔτε ἡ μορφὴ πάρεστιν. εἰ γοῦν τινα ἐλοίμεθα δικαστὴν εὐμορφίας πέρι, οὐκ ἔχω εἰπεῖν, τίνος ἕνεκα τὸ σὸν κρανίον προτιμηθεῖν ἂν τοῦ ἐμοῦ· Φαλακρὰ γὰρ ἄμφω, καὶ γυμνά· καὶ τοὺς ὀδόντας ὁμοίως προφαίνομεν, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀφηρήμεθα, καὶ τὰς ρίνας ἀποσε-

gressus pleraque Ioniae debellarim. Deinde, quia pulcher eram & magnus, belloque strenuus. Tum, quod maximum est, quia Halicarnassi monumentum ingens habeo mihi impositum, quantum mortuus alius nemo; sed neque ita in speciem elegantissimam expolitum, equis virisque exaetissime assimilatis ex lapide pulcherrimo, quale ne templum quidem facile quis invenerit. Non tibi videor iure ob ista superbius efferrī?

Diog. Ob regnum, inquis, & formam, & pondus sepulcri?

Maus. Omnino ob ista.

Diog. Sed, formosē Mausole, neque robur illud amplius, nec forma tibi adest. Quare si capiamus iudicem de pulchritudine, dicere nequeas, cur tuum cranium anteponendum sit meo: utraque calva & nuda: dentes perinde nobis prominent, oculis sumus spoliati, naresque simas gerimus. De

σιμώμεθα. ὁ δὲ τάφος, καὶ οἱ πολυτελεῖς ἐκεῖνοι λίθοι, Ἀλικαρνασσεῦσι μὲν ἴσως εἶν' ἐπιδείκνυσθαι, καὶ Φιλοτιμείσθαι πρὸς τοὺς ξένους, ὡς δὴ τι μέγα οἰκοδόμημα αὐτοῖς ἐστί· σὺ δὲ, ὦ βέλτιστε, οὐχ ὁρᾷς ὅ, τι ἀπολαύεις αὐτοῦ, πλὴν εἰ μὴ τοῦτο φῆς, ὅτι μᾶλλον ἡμῶν ἀχθοφρεῖς ὑπὸ τηλικούτοις λίθοις πιεζόμενος.

ΜΑΤΣ. Ἀνόητα οὖν μοι ἐκείνα πάντα, καὶ ἰσότη- 3
μος ἐσται Μαύσωλος, καὶ Διογένης;

ΔΙΟΓ. Οὐκ ἰσότημος, ὦ γενναϊότατε· οὐ γάρ. Μαύσωλος μὲν γὰρ οἰμώζεται, μεμνημένος τῶν ὑπὲρ γῆς, ἐν οἷς εὐδαιμονεῖν ᾤετο· Διογένης δὲ καταγελάσεται αὐτοῦ. καὶ τάφον ὁ μὲν ἐν Ἀλικαρνασσῷ ἐρεῖ ἑαυτοῦ ὑπὸ Ἀρτεμισίας τῆς γυναικὸς καὶ ἀδελφῆς κατεσκευασμένον· ὁ Διογένης δὲ, τοῦ μὲν σώματος εἰ καὶ τινα τάφον ἔχει, οὐκ οἶδεν· οὐδὲ γὰρ ἐμελεν αὐτῷ τούτου λόγον δὲ τοῖς ἀρίστοις περὶ αὐτοῦ καταλέλοιπεν, ἀνδρὸς

sepulcro autem, pretiosisque istis lapidibus, Halicarnassensibus forte conducant ad ostentandum, & ambitiosius ad peregrinos iactandum, ingens aliquod aedificium esse scilicet penes se. Tu autem, vir optime, non video, quo tibi monumentum profit; nisi hoc dixeris, te maius quam nos gestare pondus tantis lapidibus oppressum.

Maus. Infructuosa igitur ista mihi fuerint omnia, & pari honore aequabitur Mausolus ac Diogenes?

Diog. Non pari, vir praestantissime: haudquaquam. Mausolus etenim lamentabitur, recordatus eorum, quae in terra praesto fuerunt, in quibus felicitatem esse sitam ducebat: Diogenes contra deridebit ipsum. Et ille monumentum quidem suum Halicarnassi memorabit ab Artemisia uxore simul & sorore constructum. Diogenes autem corpusculi sepulcrum aliquod an habeat, est nescius, siquidem nihil eam rem curarit: verum perpetuam sapientissimis viris sui com-

βίον βεβιωκώς ὑψηλότερον, ὧ Καρῶν ἀνδραποδαδέσ-
τατε, τοῦ σοῦ μνήματος, καὶ ἐν βεβαιωτέρῳ χωρίῳ κατ-
εσκευασμένον.

memorationem reliquit, quippe qui viri vitam vixerit subli-
miorem tuo, Carum abiectissimum mancipium, monumen-
to, inque tutiore loco conditam.

X X V.

ΝΙΡΕΩΣ, ΘΕΡΣΙΤΟΥ ΚΑΙ ΜΕΝΙΠΠΟΥ.

Ι NIP. ἸΔΟΥ δὴ Μένιππος οὐτοσὶ δικάσει, πότερος εὐμορ-
φότερός ἐστιν. εἶπε, ὧ Μένιππε, οὐ καλλίων σοι δοκῶ;
MEN. Τίνες δὲ καὶ ἐστέ; πρότερον, οἶμαι, χρή γὰρ
τοῦτο εἰδέναι.

NIP. Νιρεὺς, καὶ Θερσίτης.

MEN. Πότερος οὖν ὁ Νιρεὺς, καὶ πότερος ὁ Θερσί-
της; οὐδέπω γὰρ τοῦτο δῆλον.

ΘΕΡΣ. Ἐν μὲν ἤδη τοῦτ' ἔχω, ὅτι ὁμοίός εἰμί σοι,
καὶ οὐδὲν τηλικούτον διαφέρεις, ἤλίκον σε Ὅμηρος ἐκεί-

10 Ὅμηρος ἐκεῖνος ὁ τυφλὸς) Ὁ- ὕμνησε διαφερόντως εἰς κάλλος μετὰ
μνος γὰρ τὸν ἐκ Σκύμνης Νιρέα γὰρ Ἀχιλλέα. V.

NIREI, THERSITAE, ET MENIPPI.

Nir. ECCE enim, Menippus hicce iudicabit, uter sit for-
mosior. Dic, Menippe, non pulchrior tibi videor?

Men. Quinam estis? nam prius, opinor, illud scire com-
modum est.

Nir. Nireus & Therfites.

Men. Uter ergo Nireus, uter Therfites? nondum enim
hoc manifestum.

Therf. Iam unum hoc in rem meam teneo, quod similis
sim tibi, & nihil tantopere praecellas, quantum te Ho-

νος ὁ τυφλὸς ἐπήνεσεν, ἀπάντων εὐμορφότατον προσει-
πών· ἀλλ' ὁ Φοῦξός ἐγὼ, καὶ Ψεδνός, οὐδὲν χείρων ἐφά-
νην τῷ δικαστῇ. ὅρα σὺ δέ, ὦ Μένιππε, ὅν τινα καὶ εὐ-
μορφότερον ἡγῇ.

NIP. Ἐμέ γε τὸν Ἀγλαΐας, καὶ Χάροπος, ὃς κάλ-
λιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθον.

MEN. Ἀλλ' οὐχὶ καὶ ὑπὸ γῆν, ὡς οἶμαι, κάλλιστος 2
ἦλθες· ἀλλὰ τὰ μὲν ὅσῃ ὅμοια, τὸ δὲ κρανίον ταύτῃ
μόνον ἄρα διακρίνοιτο ἀπὸ τοῦ Θερσίτου κρανίου, ὅτι
εὐθρυπτον τὸ σὸν· ἀλαπαδὸν γὰρ αὐτὸ, καὶ οὐκ ἀν-
δρῶδες ἔχεις.

NIP. Καὶ μὲν ἔρου' Ὀμηρον, ὁποῖός ἦν, ὁπότε συνε-
στράτευον τοῖς Ἀχαιοῖς.

MEN. Ὀνειράτά μοι λέγεις· ἐγὼ δὲ ἂν βλέπω, καὶ
νῦν ἔχεις· ἐκεῖνα δὲ οἱ τότε ἴσασιν.

NIP. Οὐκοῦν ἐγὼ ἐνταῦθα εὐμορφότερός εἰμι, ὦ
Μένιππε;

2 Ψεδνός) Μαῦδαρς, ἀραιόθριξ. V. 10 Ἀλαπαδὸν) Ἀσθενές. V.
merus iste caecus laudavit, omnium formosissimum appel-
lans: sed ille ego, cui caput in acutum definens, & rari
crines, nihilo inferior visus sum iudici. Expende vero, Me-
nippe, quemnam formosiorē ducas?

Nir. Me certe filium Aglaiae & Charopis, qui pulcher-
rimus homo sub Ilium veni.

Men. Non quidem sub terram, ut puto, pulcherrimus
venisti; sed ossa similia; cranium autem ea re sola nimi-
rum discernatur a Therstae cranio, quod fractu facile sit
tuum: molle enim illud & minime virile geris.

Nir. Verumtamen sciscitare Homerum, qualis essem,
cum inter Achivos militabam.

Men. Somnia mihi narras: ego quippe, quae conspicer,
& nunc habes; ista, qui tunc vixerunt, noverint.

Nir. Non ego hicce sum formosior aliis, Menippe?

MEN. Ούτε σὺ, οὔτε ἄλλος εὐμορφος ἰσοτιμία γὰρ ἐν ἄδου, καὶ ὅμοιοι ἅπαντες.

ΘΕΡ. Ἐμοὶ μὲν καὶ τοῦτο ἱκανόν.

Men. Nec tu, neque alius est formosus: nam æquo iure in Orco versantur, & similes omnes.

Therf. Mihi quidem hoc suffecerit.

XXVI.

ΜΕΝΙΠΠΟΤ ΚΑΙ ΧΕΙΡΩΝΟΣ.

1 MEN. ΗΚΟΥΣΑ, ὦ Χείρων, ὡς θεὸς ὢν ἐπιθυμῆσαις ἀποθανεῖν.

ΧΕΙΡ. Ἀληθῆ ταῦτ' ἤκουσας, ὦ Μένιππε· καὶ τέθηκα, ὡς ὁρᾷς, ἀθάνατος εἶναι δυνάμενος.

MEN. Τίς δέ σε ἔρωσ τοῦ θανάτου ἔσχεν, ἀνεράστου τοῖς πολλοῖς χρήματος;

ΧΕΙΡ. Ἐρῶ πρὸς σέ οὐκ ἀσύνητον ὄντα. οὐκ ἦν ἔτι ἡδὺ ἀπολαύειν τῆς ἀθανασίας.

MEN. Οὐχ ἡδὺ ἦν, ζῶντα ὁρᾷν τὸ Φῶς;

ΧΕΙΡ. Οὐκ, ὦ Μένιππε· τὸ γὰρ ἡδὺ ἔγωγε παικί-

ΜΕΝΙΠΠΙ ΕΤ ΧΙΡΟΝΙΣ.

Men. AUDIVI, Chiron, te, quamvis Deus fores, cupivisse mori.

Chir. Audivisti vera, Menippe: & mortem, ut vides, obii, cum immortalis esse potuissem.

Men. Quid est, cur te cupido mortis tenuerit, rei plerisque non amabilis?

Chir. Dicam ad te hominem haud insipientem: non erat amplius iucundum frui immortalitate.

Men. Non iucundum erat vivum videre lucem?

Chir. Non, Menippe: etenim iucundi naturam ego qui-

λόν τι καὶ οὐχ ἀπλοῦν ἡγοῦμαι εἶναι· ἐγὼ δὲ ζῶν αἰεὶ, καὶ ἀπολαύων τῶν ὁμοίων, ἡλίου, φωτός, τροφῆς· αἱ ὦραι δὲ αἱ αὐταὶ, καὶ τὰ γιγνόμενα ἅπαντα ἐξῆς ἑκαστον, ὥσπερ ἀκολουθοῦντα πατέρα πατρί· ἐνεπλήσθην γοῦν αὐτῶν. οὐ γὰρ ἐν τῷ αὐτῷ αἰεὶ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ μετασχεῖν ὅλως τὸ τερπνὸν ἦν.

MEN. Εὖ λέγεις, ὦ Χείρων· τὰ ἐν αἵδου δὲ πῶς φέρεις, ἀφ' οὗ προελόμενος αὐτὰ ἤκεις;

ΧΕΙΡ. Οὐκ ἀηδῶς, ὦ Μένιππε· ἡ γὰρ ἰσοτιμία πάνυ δημοτικόν, καὶ τὸ πρᾶγμα οὐδὲν ἔχει τὸ διάφορον, ἐν φωτὶ εἶναι, ἢ ἐν σκότῳ· ἄλλως τε οὐδὲ διψῆν, ὥσπερ ἄνω, οὔτε πεινῆν δεῖ, ἀλλ' ἀνεπιδεεῖς τούτων ἀπάντων εἶμην.

MEN. Ὅρα, ὦ Χείρων, μὴ περιπίπτῃς σεαυτῷ, καὶ ἐς τὸ αὐτὸ σοι ὁ λόγος περιστῇ.

ΧΕΙΡ. Πῶς τοῦτο φῆς;

dem varium esse quiddam & non simplex duco: cum autem semper viverem, fruererque rebus iisdem, sole, luce, alimentis; tum & tempestates anni eadem, & quae fierent cuncta, per seriem singula velut alterum alteri adhaerens sequerentur, exsatiatus sum iis: non enim in eo, quod semper idem est, sed in perpetua rerum mutatione posita est voluptas.

Men. Vere, Chiron. At quo animo hunc rerum statum, qui est in Orco, fers, ex quo iis praelatis huc advenisti?

Chir. Non illibenter, Menippe: est enim aequus & par inter omnes honoris gradus res valde popularis, nihilque tantopere differt, in luce verferis, an in tenebris: porro nec sitire, quemadmodum supra, nec esurire necesse est; sed istorum omnium haud indigemus.

Men. Vide tamen, Chiron, ne tecummet ipse pugnes, & in orbem tibi sermo redeat.

Chir. Quid ita?

MEN. Ὅτι εἰ τῶν ἐν τῷ βίῳ τὸ ὅμοιον αἰεὶ καὶ ταῦ-
τὸν ἐγένετό σοι προσκορὲς, καὶ ἐνταῦθα ὅμοια ὄντα προσ-
κορῇ ὁμοίως ἂν γένοιτο, καὶ δεήσει μεταβολὴν γε ζητεῖν
τινα καὶ ἐντεῦθεν εἰς ἄλλον βίον, ὅπερ οἶμαι ἀδύνατον.

ΧΕΙΡ. Τί οὖν ἂν πάθοι τις, ὦ Μένιππε;

MEN. Ὅπερ οἶμαι καὶ Φασὶ, συνετὸν ὄντα ἀρέσκε-
σθαι καὶ ἀγαπᾶν τοῖς παροῦσι, καὶ μηδὲν αὐτῶν ἀφό-
ρητον οἶσθαι.

Men. Nimirum si eorum, quae in vita sunt, par semper
& idem status satietatem tibi pepererit, hic etiam, cum
sit similis rerum conditio, perinde tibi pariat, oportebit-
que migrationem quaerere aliquam etiam hinc in aliam vi-
tam, quod opinor fieri nequit.

Chir. Quid ergo faciat aliquis, Menippe?

Men. Scilicet quod, puto, vulgo dicunt, ut is, qui sit
prudens, acceptis fruatur, contentusque sit praesentibus, ni-
hilque eorum tale existimet, quod tolerari nequeat.

XXVII.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ, ΑΝΤΙΣΘΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΚΡΑΤΗΤΟΣ.

Ι ΔΙΟΓ. ΑΝΤΙΣΘΕΝΕΣ, καὶ Κράτης, σχολὴν ἄγο-
μεν ὥστε τί οὐκ ἄπιμεν εὐθὺ τῆς καθόδου περιπατήσον-
τες, ὁψόμενοι τοὺς κατιόντας, οἳοί τινες εἰσι, καὶ τί ἕκα-
στος αὐτῶν ποιεῖ;

DIOGENIS, ANTISTHENIS, ET CRATETIS.

Diog. ANTISTHENES & Crates, otium agimus: quare
quid vetat, quo minus abeamus recta ad descensum Aver-
ni ambulaturi, visurique eos, qui deorsum veniunt, qua-
les tandem sint, & quid eorum unusquisque faciat?

ANT. Ἀπώμεν, ὦ Διόγετες. καὶ γὰρ ἂν τὸ θάμα
ἡδὺ γένοιτο, τοὺς μὲν δακρύοντας αὐτῶν ὁρᾶν, τοὺς δὲ
ἰκετεύοντας ἀφεθῆναι· ἐνίους δὲ μόλις κατιόντας, καὶ
ἐπὶ τράχηλον ὠθοῦντος τοῦ Ἑρμοῦ ὅμως ἀντιβαίνοντας,
καὶ ὑπτίους ἀντερείδοντας, οὐδὲν δέον.

ΚΡΑΤ. Ἐγὼ γοῦν καὶ διηγῆσομαι ὑμῖν ἃ εἶδον, ὅπο-
τε κατήειν, κατὰ τὴν ὁδόν.

ΔΙΟΓ. Διήγησαι, ὦ Κράτης· εἰκας γάρ τινα παγ-
γέλοια εἶρεῖν.

ΚΡΑΤ. Καὶ ἄλλοι μὲν πολλοὶ συγκατέβαινον ἡμῖν· 2
ἐν αὐτοῖς δ' ἐπίσημοι, Ἰσμηνόδωρός τε ὁ πλούσιος ὁ ἡμέ-
τερος, καὶ Ἀρσάκης ὁ Μηδίας ὑπαρχος, καὶ Ὀροίτης
ὁ Ἀρμένιος. ὁ μὲν οὖν Ἰσμηνόδωρος, ἐπεφόνευτο γὰρ ὑπὸ
ληστῶν παρὰ τὸν Κιθαιρῶνα, ἐς Ἐλευσῖνα, οἶμαι, βα-
δίζων, ἔστενέ τε, καὶ τὸ τραῦμα ἐν ταῖν χερσὶν εἶχε· καὶ
τὰ παιδία τὰ νεογνά, ἃ κατελελοίπει, ἀνεκαλεῖτο, καὶ

16 Ἀνεκαλεῖτο τῆς τέλμης) Καὶ αὐτὸν ἤτιάτο τῆς τέλμης. G.

Ant. Eamus eo, Diogenes: etenim spectaculum fuerit
iucundum, hos eorum lacrimantes videre, illos supplican-
tes, ut dimittantur, quosdam aegre descendentes, & quam-
vis in caput proturbet Mercurius, tamen resistentes, & su-
pino corpore renitentes sine ulla proficiendi spe.

Crat. Ego enimvero persequar vobis, quae vidi, cum
descenderem, per viam.

Diog. Narra, quaeso, Crates: nam videre quaedam per-
ridicula dicturus.

Crat. Et alii quidem multi una nobiscum descendebant,
& in iis insignes Ismenodorus ille dives noster, & Arsaces
Mediae praefectus, & Oroetes Armenius. Ismenodorus er-
go (nam trucidatus erat a latronibus iuxta Cithaeronem,
Eleusinem, ut puto, iter faciens) gemebat, vulnusque in
manibus habebat: tum infantes parvulos, quos reliquerat,
voce ciebat, suamque ipsius incusabat audaciam, qui, ubi

ἑαυτῷ ἐπεμέμφετο τῆς τάλμης, ὅς Κεῖταιρῶνα ὑπερβάλ-
λων, καὶ τὰ περὶ τὰς Ἐλευθεράς χωρία πανέρημα ὄντα
ὑπὸ τῶν πολέμων, διδοέων, δύο μόνους οἰκέτας ἐπήγε-
το· καὶ ταῦτα, Φιάλας πέντε χρυσᾶς, καὶ κυμβία
3 τέτταρα μεθ' ἑαυτοῦ ἔχων. Ὁ δ' Ἀρσάκης, γηραιὸς
γὰρ ἦδη, καὶ κὴ Δί' οὐκ ἄσεμνος τὴν ὄψιν, ἐς τὸ βαρ-
βαρικὸν ἤχθετο, καὶ ἠγανάκτει περὶ βαδίζων, καὶ
ἡξίου τὸν ἵππον αὐτῷ προσαχθῆναι· καὶ γὰρ ὁ ἵππος
αὐτῷ συνετεβήκει, μᾶλλον πληγῇ ἀμφοτέροι διαπαρέντες
ὑπὸ Θρακὸς τινος πελταστοῦ, ἐν τῇ ἐπὶ τῷ Ἀράξῃ πρὸς
τὸν Καππαδόκην συμπλοκῇ. ὁ μὲν γὰρ Ἀρσάκης ἐπή-
λαυνεν, ὡς διηγείτο, πολὺ τῶν ἄλλων προὔπεξορμήσας·
ὑποστάς δὲ ὁ Θραξ, τῇ πέλτῃ μὲν ὑποδύς, ἀποσειέται
τὸν Ἀρσάκου κοντόν· αὐτὸς δὲ ὑποθεὶς τὴν σάρισσαν αὐ-
τόν τε διαπείρει, καὶ τὸν ἵππον.

4 ANT. Πῶς οἶόν τε, ὦ Κράτης, μᾶλλον πληγῇ τοῦτο
γενέσθαι;

9 Ἀμφοτέροι διαπαρέντες) Ἀπὸ τοῦ, ἀμφοτέρων διαπαρέντων. G.

Cithaeron erat superandus, Eleutherisque loca proxima bel-
lis prorsus evastata transeunda, binos tantum servos secum
duxerit; idque cum phialas quinque aureas & cymbia qua-
tuor secum haberet. Arsaces autem iam aetate provecta,
& sane non illiberali facie, barbaricum in morem indigna-
batur, aegreque ferebat se pedibus ire, ac postulabat equum
sibi adduci: simul enim cum eo equus obierat, dum uno
ictu uterque caderent perfossi a Thrace quodam peltasta in
congressu cum Cappadoce ad fluvium Araxem. Etenim Ar-
saces in hostem ferebatur, ut narrabat, longe ante alios
provectus: Thrax autem impetum excipiens pelta, submis-
so corpore, amolitur Arsacae contum: tum ipse e vestigio
obiecta sarissa eum simul & equum transfigit.

Ant. Qui potest, Crates, uno ictu hoc confici?

ΚΡΑΤ. Ῥᾶστα, ὦ Ἀντίσθενες· ὁ μὲν γὰρ ἐπήλαυ-
 νεν εἰκοσάπηχύν τινα κοντόν προβεβλημένος· ὁ Θραξ δέ,
 ἐπειδὴ τῇ πέλτῃ ἀπεκρούσατο τὴν προσβολὴν, καὶ παρ-
 ῆλθεν αὐτὸν ἡ ἀκωκὴ, ἐς γόνυ ὀκλάσας, δέχεται τῇ σα-
 ρίσσῃ τὴν ἐπέλασιν, καὶ τιτρώσκει τὸν ἵππον ὑπὸ τὸ
 στέρνον, ὑπὸ θυμοῦ καὶ σφοδρότητος αὐτὸν διαπεύραν-
 τα· διελαύνεται δὲ καὶ ὁ Ἀρσάκης ἐς τὸν βουβῶνα διαμ-
 παξ ἄχρις ὑπὸ τὴν πυγὴν. ὁρᾷς οἷόν τι ἐγένετο; οὐ τοῦ
 ἀνδρός, ἀλλὰ τοῦ ἵππου μᾶλλον τὸ ἔργον. ἡγανάκτει
 δὲ ὁμῶς, ὑμῶτιμος ὢν τοῖς ἄλλοις, καὶ ἡξίου ἵππευς
 κατιέναι. Ὁ δὲ γε Ὀροίτης ὁ ιδιώτης, καὶ πάνυ ἀπα-
 λὸς τῷ πόδε, καὶ οὐδ' ἐστάναι χαμαὶ, οὐχ ὅπως βαδί-
 ζειν ἐδύνατο. πάσχουσι δ' αὐτὸ ἀτεχνῶς Μῆδοι πάντες,
 ἐπὴν ἀποβῶσι τῶν ἵππων, ὥσπερ οἱ ἐπὶ τῶν ἀκανθῶν
 ἐπιβαίνοντες ἀκροποδῇ μόλις βαδίζουσιν. ὥστε ἐπεὶ
 καταβαλὼν αὐτὸν ἔκειτο, καὶ οὐδεμιᾷ μηχανῇ ἀνίστα-

4 Τῇ σαρίσσῃ) Λόγχῃ Μακεδο-
 νικῇ. G.

7 Ἐς τὸν βουβῶνα) Βουβᾶν περὶ
 τὴν γαστέρα τόπος. V.

Crat. Facillime, Antisthenes: hic enim irruerat, viginti
 cubitorum conto proiecto; Thrax vero, postquam pelta
 demovit ictum, sic ut cuspis eum praeteriret, tum genu
 nixus excipit farissa praelata impetum, & vulnerat equum
 sub pectus, qui prae ardore, cursusque vehementia semet-
 ipse in telum induebat: eadem Arfaces opera transfoditur
 per inguen penitus usque sub ipsas nates. Vides, quid, quo-
 que modo acciderit, non viri, sed equi potius facinus. At-
 tamen molestè ferebat, pari se cum aliis esse loco, vole-
 batque eques descendere. Oroetes autem privatae fortunae
 homo, pedibusque debilis admodum, ne stare quidem humi,
 nedum ingredi poterat: accidit autem hoc ipsum plane Me-
 dis omnibus, cum descenderint ab equis; ut qui per spi-
 nas incedunt suspensis pedibus, vix progrediuntur. Quare
 cum prostratus iaceret, nullaue machina surgere veller;

σθαι ἤθελεν, ὁ βέλτιστος Ἑρμῆς ἀράμενος αὐτὸν ἐκόμισεν ἄχρι πρὸς τὸ πορθμεῖον· ἐγὼ δὲ ἐγέλων.

6 ANT. Καὶ γὰρ δὲ, ὅτε κατήειν, οὐδ' ἀνέμιξα ἑμαυτὸν τοῖς ἄλλοις· ἀλλ' ἀφείς οἰμώζοντας αὐτοὺς, προσδραμὼν ἐπὶ τὸ πορθμεῖον, προκατέλαβον χώραν, ὥς ἂν ἐπιτηδεύωις πλεύσαιμι. παρὰ τὸν πλοῦν δὲ, οἱ μὲν ἐδάκρυόν τε καὶ ἐναυτίων· ἐγὼ δὲ μάλα ἑτερπόμην ἐν αὐτοῖς.

7 ΔΙΟΓ. Σὺ μὲν, ὦ Κράτης, καὶ Ἀντίσθενες, τοιούτων ἐτύχετε ξυνοδοιπόρων· ἐμοὶ δὲ Βλεψίας τε ὁ δανειστής, ὁ ἐκ Πειραιῶς, καὶ Λάμπις ὁ Ἀκαρνὰν, ξεναγὸς ὢν, καὶ Δάμις ὁ πλούσιος ἐκ Κορίνθου, συγκατήεσαν· ὁ μὲν Δάμις, ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἐκ Φαρμάκων ἀποθανών· ὁ δὲ Λάμπις, δι' ἔρωτα Μυρτίου τῆς ἐταίρας ἀποσφάζας ἑαυτὸν· ὁ δὲ Βλεψίας, λιμῶ ἄβλιος ἐλέγετο ἀπεσκληκέναι, καὶ ἐδήλου ὠχρὸς ἐς ὑπερβολὴν, καὶ λε-

9 Βλεψίας τε ὁ δανειστής) Γρ. Βλεψίας δὲ ὁ δανειστικός. Γ.

10 Ξεναγὸς) Ὁ ξένους στρατιώ-
τας ξυνάγων καὶ μισθῶν αὐτοὺς εἰς

τὸν πόλεμον. V. Ὅς μισθῶ τοὺς
στρατιώτας συνάγει. Γ.

14 Ἀπισκληκέναι) Κατεξηρά-
σθαι. V.

optimus Mercurius in humeros sublatum portavit usque ad Charontis cymbam: ego vero ridebam.

Ant. At ego, cum descenderem, ne immiscui quidem me ceteris, sed relictis plorantibus illis, ubi accurrerem ad cymbam, ante alios occupavi locum, quo commodè navigarem: in traiectu vero hi quidem lacrimabantur & nau-seabant, ego contra valde oblectabar iis.

Diog. Tu Crates, tuque Antisthenes istiusmodi nacti fuistis itineris focios: mecum Blepsias danista ex Piraeo, Lampis Acarnan mercenarii militis praefectus, & Damis ille dives Corintho una descenderunt: Damis scilicet per filium veneno sublatus; Lampis ob amorem Myrtii meretricis vi sibi illata: Blepsias autem fame miser dicebatur extabuiffe; idque satis indicabat, ut qui pallidus mirum in

πτὸς ἐς τὸ ἀκριβέστατον Φαινόμενος. ἐγὼ δὲ, καίπερ εἰ-
 δὼς, ἀνέκρινον ὃν τρόπον ἀποθάνοι· εἴτα τῷ μὲν Δάμιδι
 αἰτιωμένῳ τὸν υἱόν, οὐκ ἄδικα μέντοι ἔπαθες, ἔφην, ὑπ'
 αὐτοῦ, ὃς τάλαντα ἔχων ὁμοῦ χίλια, καὶ τρυφῶν αὐ-
 τὸς, ἐννενηκονταέτης ὢν, ὀκτωκαιδεκάετει νεανίσκῳ τέτ-
 ταρας ὀβολοὺς παρεῖχες. σὺ δὲ, ὦ Ἀκαρνᾶν, (ἔστενε
 γὰρ κακῆϊνος, καὶ κατηρᾶτο τῇ Μυρτίῳ) τί αἰτία τὸν
 ἔρωτα, σαυτὸν δὲ οὐ; ὃς τοὺς μὲν πολεμίους οὐδὲ πώποτε
 ἔτρεσας, ἀλλὰ Φιλοκινδύνως ἡγωνίζου πρὸ τῶν ἁλλῶν.
 ὑπὸ δὲ τοῦ τυχόντος παιδισκαρίου, καὶ δακρύων ἐπι-
 πλάστων, καὶ στεναγμῶν ἑάλως ὁ γενναῖος. ὁ μὲν γὰρ
 Βλεψίας. αὐτὸς ἑαυτοῦ κατηγορεῖ Φθάσας πολλὴν τὴν
 ἄνοιαν, ὅτι χρήματα ἐφύλαττε τοῖς μηδὲν προσήκουσι
 κληρονόμοις, εἰς αἷι βιώσεσθαι ὁ μάλιστα νομίζων. πλὴν
 ἔμοιγε οὐ τὴν τυχοῦσαν τερπωλὴν παρέσχον τότε στέ-
 νοντες. Ἀλλ' ἤδη μὲν ἐπὶ τῷ στομίῳ ἐσμέν· ἀποβλέ- 8

modum, atque attenuatus exactissime conficeretur: ego
 vero, quamquam scirem, exquirebam, quo pacto obiisset.
 Tum Damidi accusanti filium, Atqui non iniusta passus es,
 inquam, ab eo tu, qui talenta cum possideres admodum
 mille, inque luxu ipse viveres nonaginta natus annos, octo-
 decim annorum iuveni quatuor obolos praebebas. Tu ve-
 ro, Acarnan, (gemebat enim & iste, dirisque Myrtium
 prosequabatur) quid infimulas amorem, non temet ipsum?
 qui hostes nunquam exhorruisti, sed periculi securus proe-
 lium inibas ante alios, a vulgari meretricula, lacrimisque
 fictis & suspiriis captus es vir tam fortis. Nam quod ad
 Blepsiam attinet, se ipsum accusabat primus multae demen-
 tiaе, quod opes custodiret nulla sibi necessitudine iunctis
 heredibus, sempiternum se victurum ineptissimus ille pu-
 tans. Mihi enim vero non vulgarem delectationem praebye-
 runt tunc gementes. Sed iam ad Orci ostium fumus: con-

πειν χρὴ καὶ ἀποσκοπεῖν πόρρωθεν τοὺς ἀφικνουμένους.
βαβαί· πολλοί γε, καὶ ποικίλοι, καὶ πάντες δακρύον-
τες πλὴν τῶν νεογνῶν τούτων, καὶ νηπίων. ἀλλὰ καὶ οἱ
πάνυ γεγηρακότες ὀδύρονται. τί τοῦτο; ἄρα τὸ φίλτρον
9 αὐτοὺς ἔχει τοῦ βίου; Τοῦτον οὖν τὸν ὑπέργηρων ἔρεσθαι
βούλομαι. τί δακρύεις τηλικούτος ἀποθανών; τί ἀγα-
νακτεῖς, ὦ βέλτιστε, καὶ ταῦτα γέρων ἀφίγμένος;
ἦπου βασιλεὺς ἦσθαι;

ΠΤΩ. Οὐδαμῶς.

ΔΙΟΓ. Ἀλλὰ σατράπης;

ΠΤΩ. Οὐδὲ τούτο.

ΔΙΟΓ. Ἄρα οὖν ἐπλούτεις, εἴτα ἀνιά σε τὸ πολλὴν
τρυφὴν ἀπολιπόντα τεθνάναι.

ΠΤΩ. Οὐδὲν τοιοῦτον· ἀλλ' ἔτη μὲν ἐγεγόνειν ἀμφὶ
τὰ ἐννεμήκοντα· βίον δὲ ἄπορον ἀπὸ καλὰ μου καὶ ὀρμιάς

13 Ἀπολιπόντα) Γρ. τον. ἀλλ' ἔτη μὲν ἐγεγόνει ἀμφὶ
Ἀπολείποντα ἵναί. οὐδὲν τοιοῦ- τὰ ἐννεμήκοντα. G.

tueri oportet & prospectare e longinquo venientes. Papae:
multi sane diversique, & omnes lacrimarum pleni praeter
istos recens natos & infantes: quin & valde senes lamen-
tantur. Quid hoc? num quis incantatis veneficiis inductus
eos tenet vitae amor? Illum equidem aetatis provectissimae
hominem interrogare volo. Quid lacrimare id aetatis mor-
tuis? quid indignaris, optime: idque senex cum huc ad-
veneris? an forte rex eras?

Mend. Haudquaquam.

Diog. At certe satrapa?

Mend. Neque istud.

Diog. Num ergo divitiis affluebas? idque adeo dolorem
tibi creat, quod, multo luxu relicto, mortem obieris.

Mend. Nihil tale: sed annos quidem attigi propemodum
nonaginta: vitam vero inopem calamo piscatorio ac linea

εἶχον, ἐς ὑπερβολὴν πτωχὸς ὢν, ἄτεχνός τε, καὶ προσ-
εἶτι χολὸς, καὶ ἀμυδρὸν βλέπων.

ΔΙΟΓ. Εἴτα τοιοῦτος ὢν ζῆν ἤθελες;

ΠΤΩ. Ναί· ἡδὺ γὰρ ἦν τὸ Φῶς· καὶ τὸ τεθνάναι δει-
νόν, καὶ Φευκτέον.

ΔΙΟΓ. Παραπαίεις, ὦ γέρον, καὶ μετράνεις πρὸς
τὸ χρεῶν· καὶ ταῦτα ἡλικιώτης ὢν τοῦ πορθμείως. τί οὐκ
ἂν τις ἐτι λέγοι περὶ τῶν νέων, ὅποτε οἱ τηλικούτοι Φι-
λόζωοι εἰσὶν; οὓς ἐχρῆν διώκειν τὸν θάνατον, ὥς τῶν ἐν
τῷ γήρα κακῶν φάρμακον. ἀλλ' ἀπώμεν, μὴ καὶ τις
ἡμᾶς ὑπιδῇται ὥς ἀπόδρασιν βουλευόντας, ὁρῶν περὶ
τὸ στόμιον εἰλουμένους.

7 Τὸ χρεῶν) Εἰμαρμένη. V.

sustentabam insigniter egenus, prole carens, praeterea clau-
dus, hebetique visu.

Diog. Tum tu talis vivere sustinuisti?

Mend. Sanequam: iucunda quippe erat lux; mori contra
grave ac fugiendum.

Diog. Deliras, senex, & iuveniliter atque inepte fato ad-
versaris, cum tamen annis ipsum Charontem aequas. Quid
iam dicat aliquis de iuvenibus, ubi id aetatis homines vi-
tam amplexantur, quos oportebat confectari mortem, tan-
quam senilium malorum remedium? Verum abeamus, ne
quis nos suspectos habeat fugae cogitatae, dum videt circa
hoc ostium obversantes.

XXVIII.

MENIPPOI KAI TEIPEΣIOT.

MEN. Ω, TEIPEΣΙΑ, εἰ μὲν καὶ τυφλὸς εἶ, οὐκέτι γ

T MENIPPI ET TIRESIAE.

Men. T IRESIA, caecusne sis, non amplius dignoscere fa-

διαγνῶναι ράδιον ἅπασι γὰρ ἡμῶν ὁμοίως τὰ ὄμματα
κενά· μόνον δὲ αἱ χῶραι αὐτῶν· τὰ δ' ἄλλα, οὐκ ἔτ' ἂν
εἰπεῖν ἔχοις, τίς ὁ Φινεύς ἦν, ἢ τίς ὁ Λυγκεύς. ὅτι μέν-
τοι μάντις ἦσθα, καὶ ὅτι ἀμφοτέρω ἐγένεο μόνος, ἀνὴρ
καὶ γυνή, τῶν ποιητῶν ἀκούσας οἶδα. πρὸς τῶν θεῶν ται-
γαροῦν εἶπέ μοι, ὁποτέρου ἐπειράβης ἡδίοτος τῶν βίων,
ὅποτε ἀνὴρ ἦσθα, ἢ ὁ γυναικεῖος;

ΤΕΙΡ. Ἀμείνων ἦν παραπολὺ, ὧ Μένιππε, ὁ γυναι-
κεῖος· ἀπραγμονέστερος γάρ. καὶ δεσπόζουσι τῶν ἀν-
δρῶν αἱ γυναῖκες· καὶ οὔτε πολεμεῖν ἀνάγκη αὐταῖς,
οὔτε παρ' ἐπαλξιν ἐστάναι, οὔτ' ἐν ἐκκλησίᾳ διαφέρε-
σθαι, οὔτ' ἐν δικαστηρίοις ἐξετάζεσθαι.

- 2 ΜΕΝ. Οὐ γὰρ ἀκήκοας, ὧ Τειρεσία, τῆς Εὐριπί-
δου Μηδείας, οἷα εἶπεν οἰκτείρουσα τὸ γυναικεῖον, ὡς
ἀβλίας οὖσας, καὶ ἀφόρητόν τινα τὸν ἐκ τῶν ὠδίνων πόνον
ὑφισταμένης; ἀτὰρ εἶπέ μοι (ὑπέμνησε γὰρ με τὰ τῆς

cile: cunctis enim nobis perinde oculi sunt vacui: solum
restant oculorum cava loca. Ceterum dicere nequeas, uter
Phineus sit, an Lynceus. Iam vatem fuisse, & utrumque
te solum, marem ac feminam, ex poëtis audivisse memi-
ni. Per Deos itaque te obtestor, expone mihi, utrum ex-
pertus fueris suavius vitae genus, cum mas fores, an
femina?

Tir. Potior erat magno intervallo, Menippe, vita femi-
nini sexus, quippe magis negotiorum expers: tum domi-
nantur in viros mulieres, neque eas bello vacare necesse
est, neque ad murorum pinnae stantes excubare, neque in
concionibus altercari, neque in iudiciis versari.

Men. Non tu audivisti, Tiresia, Euripidae Medeam, qua-
lia dixerit deplorans muliebrem secus, tanquam miseram, at-
que intolerandum ex puerperiis dolorem sustinentes. Ve-
rum dic mihi, (nam admonuerunt me isti Medae iambi)

Μηδείας ἰαμβεῖα) καὶ ἔτεκες ποτὲ, ὅποτε γυνὴ ἦσθα,
ἢ στέραι καὶ ἄγονος διετέλεσας ἐν ἐκείνῳ τῷ βίῳ;

ΤΕΙΡ. Τί τοῦτο, ὦ Μένιππε, ἐρωτᾷς;

MEN. Οὐδὲν χαλεπὸν, ὦ Τειρεσία. πλὴν ἀποκρι-
ναι, εἴ σοι ῥάδιον.

ΤΕΙΡ. Οὐ στέραι μὲν ἤμην, οὐκ ἔτεκον δ' ὅμως.

MEN. Ἰκανὸν τοῦτο· εἰ γὰρ καὶ μήτραν εἶχες, ἐβου-
λόμην εἰδέναι.

ΤΕΙΡ. Εἶχον δηλαδὴ.

MEN. Χρόνῳ δέ σοι ἡ μήτρα ἠφανίσθη, καὶ τὸ μό-
ριον τὸ γυναικεῖον ἀπεφράγη, καὶ οἱ μαστοὶ ἀπετάκη-
σαν, καὶ τὸ ἀνδρεῖον ἀνεφύη, καὶ πῶγωνα ἐξήνεγκας;
ἢ αὐτίκα ἐκ γυναικὸς ἀνὴρ ἀνεφάνης;

ΤΕΙΡ. Οὐχ ὁρῶ, τί σοι βούλεται τὸ ἐρώτημα· δοκεῖς
δ' οὖν μοι ἀπιστεῖν, εἰ ταῦθ' οὕτως ἐγένετο.

4 Ἀπόκρισις) Ἀπὸ τοῦ Διαχωρίζε. V.

peperistine aliquando, cum mulier eras, an sterilis & par-
tus expers degisti in illo vitae statu?

Tir. Quid illud, Menippe, rogitas?

Men. Nihil explicatu difficile, Tiresia: quin responde, si
tibi promptum.

Tir. Haud sterilis eram, neque tamen peperī.

Men. Satis est: nimirum an matricem habuisses, vole-
bam scire.

Tir. Habebam scilicet.

Men. Temporis autem tractu tibi matrix evanuit, pars
muliebris obstrueta fuit, mammae emarcuerunt, & virile
membrum succrevit, barbamque protulisti, an statim ex fe-
mina masculus evasisti?

Tir. Non video, quid tibi velit quaesitum illud: nisi quod
videre mihi non credere haec ita fuisse facta.

MEN. Οὐ χρὴ γὰρ ἀπιστεῖν, ὦ Τειρεσία, τοῖς τοιούτοις· ἀλλὰ καθάπερ τινα βλάκα μὴ ἐξετάζοντα, εἴτε δυνατόν ἐστιν, εἴτε καὶ μὴ, παραδέχεσθαι;

3 TEIP. Σὺ οὖν οὐδὲ τᾶλλα πιστεύεις οὕτω γενέσθαι, ὅπότε ἂν ἀκούσης ὄρνεα ἐκ γυναικῶν ὅτι ἐγέναντό τινες, ἢ δένδρα, ἢ θηρία, τὴν Ἀιδόνα, ἢ τὴν Δάφνην, ἢ τὴν τοῦ Λυκάονος θυγατέρα;

MEN. Ἦν που καὶ κείναις ἐντύχω, εἶσομαι ὅ, τι καὶ λέγουσι. σὺ δὲ, ὦ βέλτιστε, ὅποτε γυνὴ ᾔσθαι, καὶ ἐμαντεύου τότε, ὥσπερ καὶ ὕστερον; ἢ ἅμα ἀνὴρ καὶ μάντις ἑμαυτοῦ εἶναι;

TEIP. Ὅρα; ἀγνοεῖς τὰ περὶ ἐμοῦ ἅπαντα, ὥς καὶ διέλυσά τινα ἔριν τῶν θεῶν, καὶ ἡ μὲν Ἥρα ἐπὶ ἠρώσέ με· ὁ δὲ Ζεὺς παρεμβήσατο τῇ μαντικῇ τὴν συμφορὰν.

MEN. Ἐτι ἔχῃ, ὦ Τειρεσία, τῶν ψευσμάτων; ἄλ-

2 Βλάκα) Εὐάθης, ἀνόητον εἶρη- ἀχρήστου δὲ οὕτως, ὥς μὴδὲ κύνα
ται ἀπὸ ἰχθύος ὁμοίου σιλοῦρα, αὐτῷ χρῆσθαι. V.

Men. Videlicet, Tiresia, non docet diffidere talibus, sed velut insulsum, re non explorata, fieri possint, necne, probare.

Tir. Tu ergo nec cetera credis ita fuisse facta, quando audis aves ex mulieribus exstitisse, aut arbores aut feras; sicuti Aedona, Daphnen, aut Lycaonis filiam?

Men. Illis si quando forte obviam venero, cognoscam, quid dicant: tu autem, vir optime, cum mulier eras, tunc etiam vaticinabare, quemadmodum postea, an simul vir & vates esse didicisti?

Tir. Ecce enim ignoras, quae ad me spectant, omnia; me scilicet litem Deorum quandam diremisse; tum ut Iuno me visu privaverit, Iuppiter autem mitigaverit, arte vaticinandi donata, calamitatem illam.

Men. Adhuc tu, Tiresia, affixus haeres mendaciis? Vo-

λὰ κατὰ τοὺς μάντεϊς τοῦτο ποιεῖς· ἔθος γὰρ ὑμῖν μηδὲν ὕγιες λέγειν.

rum hoc quidem solemni vatum more facis: soletis enim vates nihil fani & veri proloqui.

XXIX.

ΑΙΑΝΤΟΣ ΚΑΙ ΑΓΑΜΕΜΝΟΝΟΣ.

ΑΓΑΜ. Εἰ σὺ μανεῖς, ὦ Αἴαν, σεαυτὸν ἐφόνευσας, ἡ ἐμέλλησας δὲ καὶ ἡμᾶς ἅπαντας, τί αἰτία τὸν Ὀδυσσεά; καὶ πρῶν οὔτε προσέβλεψας αὐτὸν, ὅποτε ἦκε μαντευσόμενος, οὔτε προσειπὲν ἡζίωσας ἄνδρα συστρατιώτην καὶ ἐταῖρον, ἀλλ' ὑπεροπτικῶς μεγάλα βαίων παρήλθες.

ΑΙΑΣ. Εἰκότως, ὦ Ἀγάμεμνον. αὐτὸς γάρ μοι τῆς μανίας αἴτιος κατέστη, μόνος ἀντ'ἑτασθεῖς ἐπὶ τοῖς ὅπλοις.

ΑΓΑΜ. Ἡζίους δὲ ἀνανταγώνιστος εἶναι, καὶ ἀκοντὶ κρατεῖν ὅσων;

ΑΙΑΣ. Ναὶ, τάγε τοιαῦτα· οἰκεῖα γάρ μοι ἦν ἡ

ΑΙΑCIS ET AGAMEMNONIS.

Agam. Si tu furore actus, Ajax, temet ipse interemisti, nosque omnes destinaras, quid incusas Ulyxen? & nuper ne adspexisti quidem eum, quando Tiresiam interrogatum veniebat, neque alloqui dignum habuisti commilitonem & sodalem, sed superbe grandi passu incedens praeteriisti.

Ajax. Et merito, Agamemnon: is enim mihi furoris causa fuit solus, mecum qui se composuerit in armorum iudicio.

Agam. Volebasne adversarium habere nullum, & sine pulvere ac certamine vincere omnes?

Ajax. Sane, hac quidem jñ parte: nam generis iure ad

παροπλία, τοῦ ἀνειψιῶ γε οὐσα. καὶ ὑμεῖς οἱ ἄλλοι, πολὺ ἀμείνους ὄντες, ἀπείπασθε τὸν ἀγῶνα, καὶ παρεχωρήσατέ μοι τῶν ἄβλων. ὁ δὲ Λαέρτου, ὃν ἐγὼ πολ- λάκις ἔσωσα κινδυνεύοντα κατακεκόφθαι ὑπὸ τῶν Φρυγῶν, ἀμείνων ἡξίου εἶναι, καὶ ἐπιτηδείότερος ἔχειν τὰ ὅπλα.

- 2 ΑΓΑΜ. Αἰτιῶ τοιγαροῦν, ὦ γενναῖε, τὴν Θέτιν, ἥ, δέον σοι τὴν κληρονομίαν τῶν ὅπλων παραδιδόναι συγ- γενεῖ γε ὄντι, Φέρουσα ἐς τὸ κοινὸν κατέθετο αὐτά.

ΑΙΑΣ. Οὐκ' ἀλλὰ τὸν Ὀδυσσεά, ὃς ἀντεποιήθη μόνος.

ΑΓΑΜ. Συγγνώμη, ὦ Αἴαν, εἰ ἄνθρωπος ὢν, ὠρέ- χθῃ δόξης, ἡδίστου πράγματος, ὑπὲρ οὗ καὶ ἡμῶν ἕκα- στος κινδυνεύειν ὑπομένει· ἐπεὶ καὶ ἐκράτησέ σου, καὶ ταῦτα, παρὰ Τρωσὶ δικασταῖς.

ΑΙΑΣ. Οἶδα ἐγὼ, ἥτις μου κατεδίκησεν· ἀλλ' οὐ

me pertinebat tota haec armatura, quippe patruelis. Et vos ceteri multo praestantiores detrectastis certamen, & controverfiam mihi praemiorum nullam movistis. Verum Laërtae filius, quem ego saepe servavi in periculo versantem, ne concideretur a Phrygibus, meliorem se ferebat & magis idoneum, qui possideret arma.

Agam. Accusa itaque, vir fortissime, Thetin, quae, cum oporteret hereditatem armorum tibi tradere, quippe cognato, in medium allata proposuit.

Aiax. Minime; sed Ulyxen, qui contra me solus illa sibi vindicavit.

Agam. Venia dignum, o Aiax, si homo cupiditate tactus fuerit gloriae, gratissimae rei, cuius causa quisque nostrum pericula subire non refugit: quin vero superavit te, idque Troianis iudiciis.

Aiax.. Equidem scio, quatenam me condemnaverit: sed

Θέμις λέγειν τι περὶ τῶν Θεῶν. τὸν γοῦν Ὀδυσσεῖα μὴ οὐχὶ μισεῖν οὐκ ἂν δυναίμην, ὦ Ἀγάμεμνον· οὐδ' εἰ αὐτῇ μοι Ἀθηναῖ τοῦτο ἐπιτάττοι.

fas non est dicere quidquam de Diis. Ulyxen enimvero ut non oderim, impetrare a me nequeo, Agamemnon, etsi hoc vel ipsa Minerva praecipiat.

XXX.

ΜΙΝΩΣ ΚΑΙ ΣΩΣΤΡΑΤΟΥ.

MIN. Ο ΜΕΝ ληστής οὗτος Σώστρατος ἐς τὸν Πυρ-
φλεγέθοντα ἐμβεβλήσθω· ὁ δ' ἱερόσυλος ὑπὸ τῆς Χι-
μαίρας διασπασθῆτω· ὁ δὲ τύραννος, ὦ Ἑρμῆ, παρὰ
τὸν Τιτυὸν ἀποταβείς, ὑπὸ τῶν γυπῶν κειρέσθω καὶ
αὐτὸς τὸ ἥπαρ· ὑμεῖς δὲ οἱ ἀγαθοὶ, ἅπιτε κατὰ τάχος
ἐς τὸ Ἥλύσιον πεδῖον, καὶ τὰς μακάρων νήσους κατοι-
κεῖτε, ἀνθ' ὧν δίκαια ἐποιοεῖτε παρὰ τὸν βίον.

ΣΩΣΤ. Ἀκουσον, ὦ Μίνως, εἴ σοι δίκαια δοῶ
λέγειν.

MIN. Νῦν ἀκούσω αὐτίς; οὐ γὰρ ἐξελέλεγξαι, ὦ
Σώστρατε, πονηρὸς ὢν, καὶ τοσούτους ἀπεκτονῶς;

MINOIS ET SOSTRATI.

Min. HIC quidem latro Sofstratus in Pyriphlegethontem
iniiciatur: ille facrilegus a Chimaera dilaceretur: iste ty-
rannus, Mercuri, iuxta Tityum porrectus a vulturibus
praecordia tondeatur. At vos probi abite quantocius ad
Elysium campum, Beatorumque insulas incolite, pro eo,
quod iusta feceritis per vitam.

Sof. Audi, Minos, si tibi iusta videar dicere.

Min. Nunc audiam iterum? nonne enim tu convictus es,
Sofstrate, maleficii, totque homicidiorum?

ΣΩΣΤ. Ἐλήλεγμαι μὲν· ἀλλ' ὅρα, εἰ δικαίως κο-
λασθήσομαι.

ΜΙΝ. Καὶ πάνυ, εἵγε ἀποτίνειν τὴν ἀξίαν δίκαιον.

ΣΩΣΤ. Ὅμως ἀποκρίναί μοι, ὦ Μίνως· βραχὺ
γάρ τι ἐρήσομαί σε.

ΜΙΝ. Λέγε, μὴ μακρὰ μόνον, ὅπως καὶ τοὺς ἄλ-
λους διακρίνωμεν ἥδη.

2 ΣΩΣΤ. Ὅπόσα ἔπραττον ἐν τῷ βίῳ, πότερα ἐκάπν
ἔπραττον, ἢ ἐπεκέκλωστό μοι ὑπὸ τῆς Μοίρας;

ΜΙΝ. Ὑπὸ τῆς Μοίρας δηλαδὴ.

ΣΩΣΤ. Οὐκοῦν καὶ οἱ χρηστοὶ ἅπαντες, καὶ οἱ
πονηροὶ δοκοῦντες ἡμεῖς, ἐκεῖνη ὑπηρετοῦντες, ταῦτα
δρῶμεν.

ΜΙΝ. Ναὶ, τῇ Κλωθοῖ, ἢ ἐκάστῳ ἐπέταξε γεννη-
θέντι τὰ πρακτέα.

ΣΩΣΤ. Εἰ οὖν τις ἀναγκασθεὶς ὑπ' ἄλλου φονεύ-

Sof. Sum sane convictus: considera tamen, an iuste sup-
plicio sim afficiendus.

Min. Omnino; siquidem dare meritas poenas iustum est.

Sof. Quin ergo responde mihi, Minos: nonnihil enim
rogare te volo,

Min. Loquere, dum ne proluxa, ut & de aliis iudicium
iam reddamus.

Sof. Quaecunque egi in vita, utrum sponte mea egi,
an fatali stamine destinata mihi fuerant a Parca?

Min. A Parca videlicet.

Sof. Nempe igitur probi omnes, malique qui videmur
nos, illi ministrantes haec facimus.

Min. Prorsus, Clothoni quippe, quae unicuique nato in-
iunxit, quae facienda forent.

Sof. Si quis ergo occiderit aliquem necessitate adactus

σειέν τινα, οὐ δυνάμενος ἀντιλέγειν ἐκείνῳ βιαζόμενος, οἷον δῆμιος, ἢ δορυφόρος, ὁ μὲν δικαστῇ πεισθεὶς, ὁ δὲ τυράννῳ, τίνα αἰτιάσῃ τοῦ Φόνου;

MIN. Δῆλον ὡς τὸν δικαστὴν, ἢ τὸν τυράννον· ἐπεὶ οὐδὲ τὸ ξίφος αὐτό ὑπηρετεῖ γὰρ τοῦτο, ὄργανον ὃν πρὸς τὸν θυμὸν, τῷ πρώτῳ παρασχόντι τὴν αἰτίαν.

ΣΩΣΤ. Εὖγε, ὦ Μίνως, ὅτι καὶ ἐπιδαψιλεύῃ τῷ παραδείγματι. ἦν δέ τις, ἀποστείλαντος τοῦ δεσπότου, ἤκη αὐτὸς χρυσὸν ἢ ἄργυρον κομίζων, τίνι τὴν χάριν ἰστέον, ἢ τίνα εὐεργέτην ἀναγραπτέον;

MIN. Τὸν πέμψαντα, ὦ Σώστρατε· διάκονος γὰρ ὁ κομίσας ἦν.

ΣΩΣΤ. Οὐκοῦν ὁρᾷς, πῶς ἄδिका ποιεῖς κολάζων 3 ἡμᾶς ὑπρέτας γενομένους, ὧν ἡ Κλωθὴ προσέταττε, καὶ τούτους τιμῶν τοὺς διακονησαμένους ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς; οὐ γὰρ δὴ ἐκεῖνο εἰπεῖν ἔχοι τις ἂν, ὡς ἀντιλέγειν

ab alio, cui contradicere non potuerit vī compulsus, velut carnifex aut fatelles, ille iudici morem gerens, hic tyranno, quem reum ages caedis?

Min. Nimirum iudicem aut tyrannum: nihil certe minus, quam ipsum ensẽ; is enim administer est, utpote instrumentum libidinis, illi, qui primum intulit caedis causam.

Sof. Perbene, Minos, qui uberius illustres & cumulatius exemplum meum. Si quis porro, mittente domino, ipse veniat aurum argentumve apportans, utri gratiae habendae, beneficiumque acceptum erit ferendum?

Min. Mittenti, Softrate; quippe minister tantum erat, qui portavit.

Sof. Non tu iam vides, quam iniusta facias, qui nos ad supplicium condemnes ministros eorum, quae Clotho imperabat; illos contra praemiis & honore afficias, qui administrarunt aliena bona? illud enimvero dicere quis ne-

δυνατὸν ἦν τοῖς μετὰ πάσης ἀνάγκης προστεταγμένοις.

MIN. ὦ Σώστρατε, πολλὰ ἴδοις ἂν καὶ ἄλλα οὐ κατὰ λόγον γινόμενα, εἰ ἀκριβῶς ἐξετάζοις. πλὴν ἀλλὰ σὺ τοῦτο ἀπολαύσεις τῆς ἐπερωτήσεως, διότι οὐ ληστής μόνον, ἀλλὰ καὶ σοφιστής τις εἶναι δοκεῖς. ἀπόλυσον αὐτὸν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ μηκέτι κολάζεσθω. ὅρα δὲ μὴ καὶ τοὺς ἄλλους νεκροὺς ἐρωτᾶν τὰ ὅμοια διδάξης.

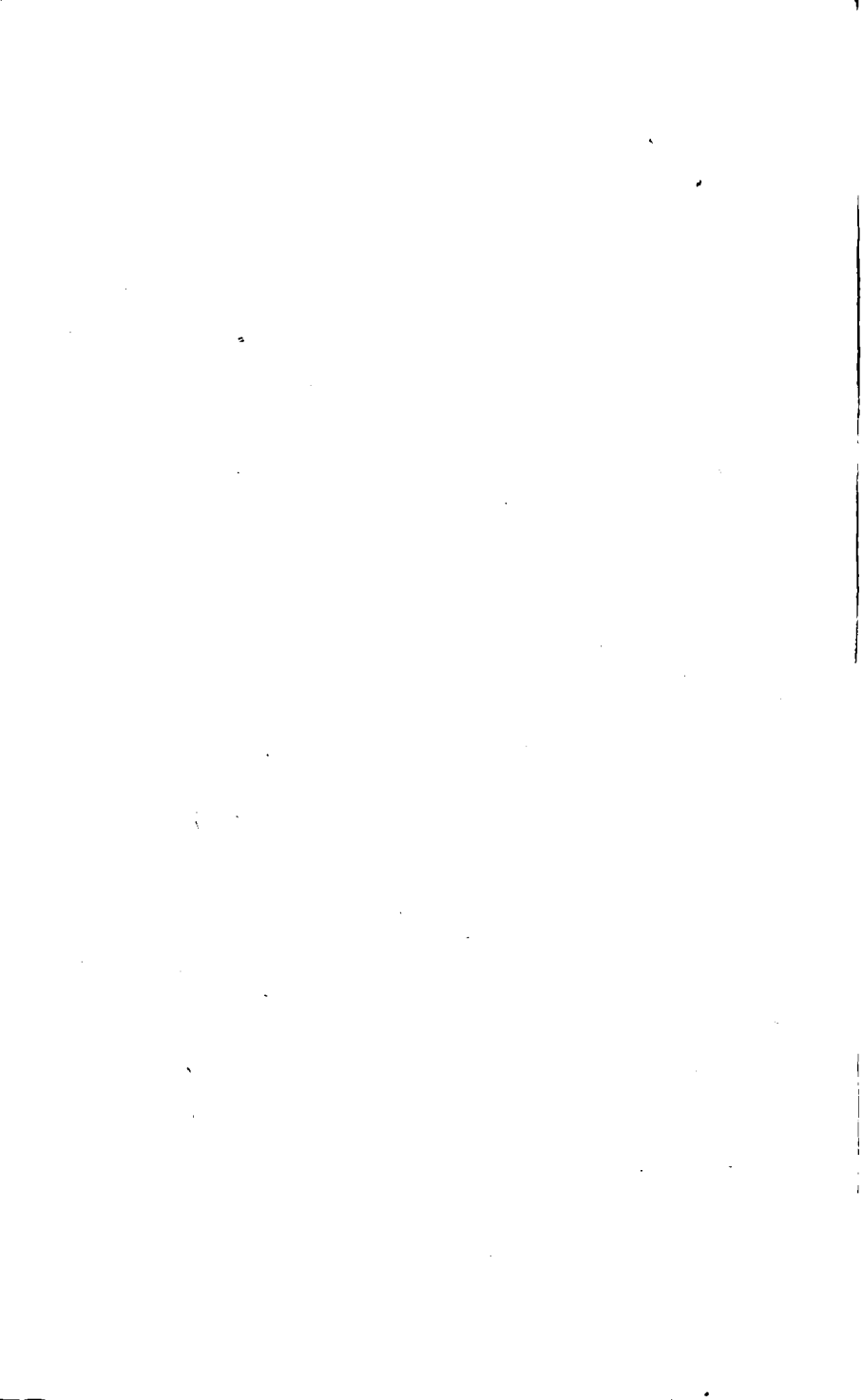
queat, refisti potuisse rebus, quae summa cum necessitate imperabantur.

Min. Softrate, multa videas alia non ex ratione fieri, si rem accurate explores. Verum tu quidem eum propositae quaestionis fructum feres, ut non latro solum, sed & sophista videare. Solve illum, Mercuri; poenaeque liber esto. At cave, ne alios quoque mortuos similes interrogatunculas proponere doceas.

VARIAE LECTIONES

ET

ANNOTATIONES

VARIAE LECTIONES

IN DIALOGOS DEORUM

Pag. 5. l. 16. Αὐτοῦ) αὐτῷ *I.* *Pag. 7. l. 8.* Οὐ πτερὰ) οὐδὲ πτερὰ *I.* *Pag. 8. l. 12.* Ἡμῶν) ἡμῖν sola *F.* ἡμῶν *ex P.* quoque notatur. Porro *I.* ὁ πρῶν καταχέας ἡμῶν non male. *ead.* Ὑπεράνω) Ita *S. A.* Reliquae ὑπὲρ ἀνω. *Pag. 10. l. 3.* Ἐδῆ) ἐδῆ & πῆ notatur *ex P.* *l. 6.* Ἀθάνατος) ἀλλὰ θεὸς ἀθ. *I.* *Pag. 11. l. 3.* Γάλακτος) καὶ γάλ. *I.* quod restitui volebat Solanus. *l. 15.* Γανύμηδες) ὦ Γαν. *I.* *Pag. 12. l. 8.* Τὰ πολλὰ) ὡς τὰ π. *I.* *Pag. 13. l. 17.* Ἡ σάτυρος) Dæst in edd. prioribus: habet sola *I.* *Pag. 14. l. 1.* Ἰδαῖον) εἰκαῖον *P. L.* *l. 3.* Ἡμῖν) Defuit in prioribus edd. συνοικεῖ ἡμῖν ἐπὶ κ. *P.* συνοικεῖ ἡμῖν *vñ.* marg. *A. 1 W.* νῦν ἡμῖν *G.* συνοικεῖν ἡμῖν *I.* *l. 11.* Τρόλοισπον) ἐπίλοισπον *I.* *ead.* Αὐτὸς) ὁ παῖς *I.* *Pag. 16. l. 6.* Ἡδεῶς ταῦτα) Ἡρα. ἡδῖω ταῦτα. *Z. G.* marg. *A. 1 W.* fed personis non mutatis. *l. 7.* Ἐμπρέπει) ἔπρεπε *G.* *Pag. 17. l. 7.* Δέιδιθι) δεῖδιθι marg. *A. 1 W.* *Pag. 18. l. 8.* Ὅσον καὶ αἰσχροῖς) ὅσον καὶ αἰσχροῶν. *L.* *Pag. 21. l. 14.* Ἐξαπατηθήσεται) ἐξαπατήσεται *B. 1. B. 2.* *Pag. 22. l. 6.* Συμπερινεχθήσεται) Ita recte utraque *B.* In ceteris vitiose συμπερινεχθήσεται. *l. 20.* Προσυελά) προσμειδιᾷ *L.* *Pag. 23. l. 5.* Τοῦ) ἐκ τοῦ *L.* *l. 8.* Ἐκινεῖτο) ἔστηκε τὸ *P.* ἔστηκε τὸ *I.* *Pag. 24. l. 6.* Ὑφέλων) ὑφελὼν *G. L. I.* *l. 8.* Τὸ σκηπτρον) ἦλθεν ἐπὶ τὸ σκηπτρον *F. I.* In *P.* ἦλθεν ἐπὶ non existit. *Pag. 25. l. 2.* Κολάβους) καλάμους priores edd. καλάβους *P.* κολάβους *Schol.* κολάβους *G. L.* margo *A. 1 W.* ubi & μαγάδα pro μαγάδιον. *Pag. 26. l. 4.* Μιᾷ πλ. διατεμ.) Haec notantur in *Exc. P.* μιᾷ πλῆγῃ διατεμεῖν) γρ. διακοφαί. | . λίθον | . διαταμεῖν. *l. 7.* Εἰ μέμνη) ἢ μέμνηται *L.* *Pag. 27. l. 1.* Ἀναιμοτί) ἀναιμοτί *F.* & veteriores edd. in margine *A. 1 W.* notatur ἀνεμοτί. *Aldus. l. 5.* Τί γὰρ χρὴ π.) τί γὰρ οὐ χρὴ marg. *A. 1 W.* *l. 8.* Ὑπὸ τὴν μήνιγγα) Scholast. *V.* τῇ μήνιγγι. *Pag. 29. l. 9.* Ἐπεσήμαινεν) ἐπεσήμηνεν *P. I.* marg. *A. 1 W.* *Pag. 31. l. 7.* Ὅσ' ἂν) ὅσον *A. P.* margo *A. 1 W.* *Pag. 32. l. 2.*

Lucian. Vol. II.

Q

Παραγγέλλον) Priores edd. παραγγελῶν. Sola *F.* παραγγέ-
λων. *l.* 16. Αὐτοὶ) Schol. *V.* notat variam lectionem μόνου.
Ea est in *L. I.* Pro ἐσμὲν margo *A. i W.* ἰσμέν. *Pag.* 33. *l.* 1.
Παρά) Ita *F. I. V.* 2. *S. A.* Reliquae περί. *H.* Steph. Thef. *T.*
II. p. 293, etiam παρά. *l.* 8. Μένουσαν) Sic scribitur in *A.*
P. L. I. V. 2. marg. *A. i W.* Ceterae μὲν οὖσαν. *l.* 10. Τοιαῦ-
τα) τοιούτων *P. L.* *l.* 15. Ἐπέστειλε) Ita *G. L. I. V.* 2. marg.
A. i W. In reliquis edd. ἀπέστειλε. *l.* 16. Ἀνιέναι) In aliis
scribi ἀνίγει notatur a Schol. *V.* *Pag.* 35. *l.* 10. Ὑποβαλλό-
μενος) Hunc in modum *P. L.* margo *A. i W.* Priores edd. ἐπι-
βαλλ. *l.* 14. Περικαιμένη) ἐπικειμένη *L.* *Pag.* 38. *l.* 6. Ἡ) ἢ *L.*
Pag. 40. *l.* 1. Διεσθαρμένος τῷ σώματι) *Th. Mag.* Διεσθαρῶς τῷ
σώμα. Posterius etiam *L.* *Pag.* 41. *l.* 7. Οἰβάλου) Sic recte *L. P.*
S. A. marg. *A. i W.* Reliquae edd. Οἰβάδου. *Pag.* 42. *l.* 1. Τὸν
λόγον) τὸν τρόπον *I. l.* 5. Ὑπεροφίαν) Post ὑπεροφίαν inserit *G.*
ἐβούλευσε. *l.* 6. Τοῦ Ταῦχεται) Sic invenitur in *L. I. B.* 1. 2. *S.*
A. marg. *A. i W.* Ceterae edd. τὸ Ταῦχεται. *Pag.* 43. *l.* 3.
Ἐπαιάζοντα) ἐπαιανίζοντα *C.* *l.* 15. Αὐτὸν ὄντα) ὄντα τὸν *I.*
Pag. 44. *l.* 6. Ἐξεζία) εὐγλωττία *L.* *Pag.* 45. *l.* 6. Ἀρη) Ita sola
P. Reliquae omnes Ἀρην, quod prave mutatum a Bourdelo-
tio. Quam varie flectatur Ἀρης, monet Sylburgius ex Lascari
Not. ad Clenard. p. 572. *Pag.* 47. *l.* 8. Φονεύσει) χονεύσει marg.
A. i W. quod ego, quale sit, non intelligo. *Pag.* 49. *l.* 13.
Ἐγεγέννητο) ἐγέννητο *F.* In sequentibus edd. recte emenda-
tum. *Pag.* 51. *l.* 1. Δεδέσθαι) δεδεῖσθαι omnes edd. exce-
ptis *I. & V.* 2. *l.* 14. Παντί) πάνι *C.* quod vitiose scriptum
pro ea lectione, quam reperit Schol. *V.* Πανί. *Pag.* 52. *l.* 2.
Στρατιωτικῶ) στρατῷ *C. & Schol. V.* *l.* 7. Ἐπεχείρησε) *F.*
ceteraeque edd. excepta sola *P.* ἐπεχείρισε. *l.* 14. Ἐπαινέας-
σθαι) Ita *F.* quod merito reduxit *S.* cum priores vel vitiose
ἐπαινέσθαι vel male ἐπαινεῖσθαι exhiberent. Mox εὐρημα so-
la *P.* Ceterae omnes damnatum a Thoma scribendi modum
tuentur. *Pag.* 53. *l.* 1. Τραπεζόμενοι) τραπεζόμενοι al. marg.
A. i W. *l.* 10. Εἴ γε) ἤ γε *L.* marg. *A. i W.* ἢ τε *P.* *Pag.* 54.
l. 1. Ρέαν) Ἦραν pleraeque edd. Ρέαν *P. L. I. V.* 2. marg. *A. i*
W. *l.* 16. Διαπειρω) *F.* διαφθερῶ, sic & *V.* *Pag.* 55. *l.* 1. Αὐ-
τῇ) αὐτῇ *C.* *Pag.* 56. *l.* 2. Ἡδῆ) Deest in *I. V.* 2. *l.* 6. Καί)
Omissa vocola in *B.* 2. *P.* *l.* 17. Θεῶν Κρίσις) Ἡ κρίσις τῶν
τρίων θεῶν, Ἦρας, Ἀθηνᾶς καὶ Ἀφροδίτης *O.* *Pag.* 57. *l.* 1.
Τῆς Ἰδης ἐν τῷ Γαργάρῳ) Deficit in *O.* *l.* 8. Νενικηκίας) Ita
O. V. 2. *S. A.* In ceteris edd. prave νενικυίας. *l.* 12. Τοῦτου)
τουτοῦ *L.* *Pag.* 58. *l.* 3. ΗΡΑ) καὶ Ἀθ. *O.* *l.* 8. Ἐπινεύεις)

ἐπινεύσεις *I. l. 10.* Κακὸν) κακὸν ἔργον ἐντρ. *I. Pag. 59. l. 1.*
 Πρὸς ἐμοῦ) πρὸ *O. P. l. 2.* Πότερα) πότερον *O. l. 9.* Ἡρό-
 μιν) ἠρώμην *H. l. 10.* Κοινολογούμενος) κοινῶ. *edd. primae:*
in B. 2. & posterioribus bene correctum. l. 13. Εἶρετο) ἤρετο
O. Poëticam formam omnes edd. servant. Pag. 60. l. 3. Τί
 δὲ) τί δα) *O. satis commode. l. 10.* Καί) Abest ab *O. Pag. 61.*
l. 2. Πού) Sic in *O. L. Edd. omnes habuerunt ὅπου. l. 7.* Οὐ-
 τασί) οὐτασί *O. l. 9.* Καλαύροπα) καλάβρ. *O. P. l. 12.* Ἄλλ'
 ἐκεῖνος) Ἐκεῖνος· ἀλλ' ἐπ. πλ. γῆς ἐσμέν *G. L. l. 15.* Καταβε-
 βήκαμεν) Priores edd. κατεβεβ. *Pag. 62. l. 7.* Ἄλλ' οὖν) Omit-
 tunt *O. P. l. Ego cum ceteris edd. retineo. l. 14.* Αὐτοῦ) αὐ-
 τὸς *O. P. L. marg. A. i W.* Placet vulgata. *l. 16.* Δακὼν)
 ἔχων *O. P. L. marg. A. i W. Pag. 63. l. 2.* Ἀποβεβλήκει)
 ἀπεβεβλ. *P. l. 8.* Ἐπιτήδεια) ἐπιτήδεια *F. in ceteris emenda-*
tum. ead. Ὅρεσπολεῖν) ὄρεσπ. O. l. 15. Τὸ ἄθλον) τὸν ἄθλον
 omnes edd. priores: τὸ *O. L. l. Pag. 64. l. 6.* Δάμαλιν) Prio-
 res edd. δάμαλις. Δάμαλιν *O. & marg. A. i W. l. 11.* Ἐπ' ἄλλο)
 Priores edd. ἐπ' ἄλλῳ. *Pag. 65. l. 6.* Πείσαι) πείσον *O. L. l. 9.*
 οὐτω) οὐ *O. l. Pag. 66. l. 3.* Ἀπεστράσιν) ἀποστραφεῖν *O. P.*
l. marg. A. i W. l. 6. Τῷ) τὸ *F. l. 7.* Καλῇ) Post hanc vocem
 interfert ed. *I. sola: Πα. ἀπόδυθι καὶ σὺ δ' Ἀφροδίτῃ. l. 8.* Ἀ-
 ποδύσῃ) ἀποδύσης *P. l. l. 14.* ΠΑΡ.) Ἐρ. marg. *A. i W. Pag. 67.*
l. 5. Ἀποδυσάμεθα) ἀπεδυσάμεθα marg. *A. i W. l. 7.* Αὐτῇ) αὐ-
 τῇ marg. *A. i W. l. 9.* Ὡς δὲ ὄρα ἥδε ἡδέως) ὥς δὲ ὄρας ἥδε ἡδέως
I. sed in V. 2. plane scriptum est ὄρα. l. 16. Περιμένω) περιμε-
 νῶ marg. *A. i W. Pag. 68. l. 1.* Σοὶ καὶ τὰ δῶρα τῆς ψήφου
 τῆς ἐμῆς) Priores edd. σοὶ τὰ δῶρα τῆς νίκης τῆς ἐμῆς. Quod
 reposui, est totum in *O. & G. nisi quod hic aberat τὰ ante*
δῶρα. l. 10. Ἀθηνᾶ) ᾧ Ἀθηνᾶ *O. l. 14.* Ἐπίθεις) ἐπίθεις *O.*
Pag. 69. l. 3. Μελῶν) μερῶν *O. Nihil est frequentius in Codd.*
horum vocabulorum confusione. l. 12. Ἀργῶθεν) Cunctae
 priores edd. Ἀργῶθεν. Ἀργῶθεν in *O. l. 16.* Εὐ) Addidi, quod
 in omnibus edd. defuit, ex *O. Pag. 70. l. 9.* Γυμνὰς) γυμνῇ
O. l. 15. Δέ) δὴ *P. Pag. 71. l. 4.* Ὡς) Nullae edd. habue-
 runt: sequendam putavi auctoritatem *O. l. 12.* Δύω) δύο *H. l. 1.*
l. 13. Ὀλως) ὅλος *O. Pag. 72. l. 1.* Ἀκολουθεῖν) συνακολουθεῖν
O. l. 2. Ἀναπείσομεν) ἵνα πείσωμεν. *P. marg. A. i W. l. 3.*
Ταῦτα) Priores edd. τάχα. Ταῦτα itidem in marg. *A. i W.*
l. 10. Πρέπει γὰρ) πρέποι γὰρ ἂν *P. πρέπει γὰρ ἂν I. V. 2.*
ead. Νικηφόρον) κληφόρον εἶναι ὑμῖν π —. G. P. νικητιφόρον vi-
tiose I. l. 13. Τούτου) τουτουῖ *O. l. 14.* Ἀμελήσεις) ἀμελήσης
O. quod magis usitatum. l. 15. Βούλει) βούλει οὖν *I. V. 2.* βού-

λει τέ σοι. O. Pag. 73. l. 7. ἄξεις) ἔξεις O. l. 8. Πόθον) Πει-
 θὼ A. 1 IV. ead. Πρὸς) ἐπὶ πρὸς O. l. 10. Δίδωμι τὸ μῆλον) δι-
 δωμι σοι τὸ μ. l. V. 2. Quod sequitur ἐπὶ τούτοις λαμβ. deest
 in O. Pag. 74. l. 1. βιάζῃσθε) Ita l. & V. 2. Reliquae βιάζε-
 σθε. minus recte. l. 7. Καταβαρῆσιν) καταπονήσιν l. Pag. 75.
 l. 1. Ἐπεβούλευσαν) ἐπεβούλευον l. Pag. 76. l. 1. Ἐξ ἔρωτος)
 ἐξαίρετος l. notaturque in margine A. 1 IV. l. 6. Ὅσα) ἐπὶ ὅσα
 P. l. V. 2. A. 1 IV. l. 7. Ἀποφαίνη) ἀποφαίνεις P. l. V. 2. A. 1
 IV. l. 9. Ἡπου) μήπου C. Pag. 77. l. 6. Συνῆν) συνείν l. l. 12.
 Παρὰ) Ita Fl. B. 1. & 2. P. S. περὶ male l. Ald. Fr. H. Wech.
 Pag. 78. l. 4. Ἠρέθη) ἠρέθη F. ἠρέθη A. 1. l. V. 2. l. 11. Ταῖς)
 ταῖς οὖν l. V. 2. ead. Ἐπιβαίνεις) ἐπιχειρεῖς A. P. l. marg.
 A. 1 IV. l. 13. Πίτυι) Πυθοῖ A. P. L. l. Pag. 79. l. 1. Ἡμεῖς)
 Hic praefigebatur in margine A. 1 IV. Ἐρ. ea persona mox
 deleta: tum ἰδῶμεν. In P. εἰδ. l. 13. Διακρίνας) διακρίνας
 C. Atticorum more: διακρίνας F. Pag. 80. l. 10. Ξενοκτε-
 νεῖ) Ita recte V. 2. S. A. In F. A. l. P. fuit ξενοκτενεῖ. Pag. 81.
 l. 4. Μέσας νύκτας) μέσας τὰς νύκτας l. V. 2. l. 14. Καὶ νῆ-
 φαντα ἂν σοι) νήφοντά σοι ἐπὶ τὸν Πρ. l. νήφ. σοι ἂν τὸν Πρ. V. 2.
 Pag. 82. l. 4. Μηδὲν) μηδὲ ἔν τι l. peius ἔν τι V. 2. Pag. 83.
 l. 9. Οἱ μὲν . . . υἱοὶ) Ita B. 2. reliquae omnes ὁ μὲν Ἀ. καὶ Σ.
 υἱός. Ferri poterat, καὶ ὁ μὲν Ἀλλ. υἱὸς καὶ Σ. Pag. 87. l. 8.
 Τὰς καὶ) δὲ F. Pag. 88. l. 8. Διδάξας) δειξας F. quod nisi
 Mss. auctoribus mutandum non fuerat.

IN DIALOGOS MARINOS.

Pag. 91. l. 5. Ἀπὸ τῆς σκοπιᾶς) σκοπῆς O. L. l. l. 6. Πρό-
 πσι) ποσὶ O. l. 12. Ἐνδεεῖ τὴν ὄψιν, καλὴν) Ita P. Post ὄψιν F.
 καὶ ἔδ. Priores edd. ἐνδεεῖ καλὴν τὴν ὄψιν. Pag. 92. l. 4. Ἐπι-
 πρέπη) ἐπιπρέπει O. l. 6. Κἄν τοῦτον ἔχω) ἔχω τοῦτον. O. Pro
 κἄν l. & marg. A. 1 IV. καὶ. l. 7. Ὁ δὲ) ὁ δὲ γε O. Pag. 93.
 l. 4. Βρυχαμένω) Cunctae edd. βρυχομένω male: est enim a
 βρυχάομαι. Pag. 94. l. 14. Ἐπεὶ γὰρ ἐπέθηκα τῇ θύρᾳ τὸ πῶ-
 μα) ἐπεὶ δὲ ἐθήκα τῇ θύρᾳ τὸ πῶμα. Sic priores edd. Pag. 95.
 l. 6. Ἐπιβουλότατον) Ita G. P. l. V. 2. ἐπιβουλευτότατον prio-
 res edd. l. 10. Γε) Deest in P. Pag. 96. l. 2. Καθίσας) καθύσας
 F. cuiusmodi typorum peccata in ea ed. occurrunt plura, ut
 in initio huius dialogi μεθύσας pro μεθύσας, non digna sane,
 quae commemorentur. l. 13. Οὐδ' ὁ πατὴρ) Od. I, 525: Ὄς
 οὐκ ὀφθαλμῶν γ' ἴσεται οὐδ' Ἐνοσγέθων. Pag. 97. l. 11. Ὅπου)

ὅποι *I. V. 2. Pag. 98. l. 9. Αὐτῶν*) αὐτὰς *I. V. 2. marg. A. 1 W. quod praetulerō. l. 12. Παρ' ἐκείνην*) ἐκείνην *I. V. 2. A. 1 W. Reliquae edd. vitiose ἐκείνης. Pag. 99. l. 2. Ξυναυλίζ μίγνυσο*) ξυναναμίγνυσο. *C. P. Pag. 100. l. 5. Προσένεγκέ μοι*) προσένεγκαι μοι *A. 1. I. V. 2. S. l. 7. Κάειν*) Ita verituae edd. eaque reperitur in Xenophonte scribendi ratio: vid. H. Stephan. Thes. T. II, p. 174. *P. male καῖν. S. καίειν. Pag. 106. l. 4. Πάθης*) μὴ πάθης *F. Pag. 107. l. 3. NOT.) In F. A. 1. l. Ζεφ. ea persona mox omissa: errorem manifestum sequentes edd. correxerunt. Pag. 108. l. 1. Ταῦτα*) ὅρῳ ταῦτα *P. Pag. 109. l. 4. ΠΟΣ. καὶ μέμφομ.*) Haec, omisso Neptuni nomine, praecedentibus annectuntur in *P.* ideoque mox in eodem: ὅτι ἡμᾶς καταν. *l. 6. Πῶς δ' οὖν*) Ποσ. πῶς δ' οὖν *P. L. Pariter C. sed neglecto Ποσ. quod secuti sumus: priores edd. ὅπως γοῦν. l. 14. Ἐγένοντο*) Ἐγένοντο *F. I. V. 2. In ceteris edd. ἐγένετο illud praeferendum duxi. Pag. 110. l. 6. Φιλομουσίας*) φιλοτιμίας *F. notatumque in margine A. 1 W. l. 14. ΝΗΡΗΙΔΩΝ*) Νηρηίδων omnes edd. excepta *I.* ubi Ἀμφιτρύτης repositum hoc etiam in *A. 1 W. Pag. 111. l. 5. Ἐφην*) Ita *G. P. I. V. 2. S. A. marg. A. 1 W. In ceteris edd. ἔφης. ead. Τρωάδι ἐν τῇ Χερ.)* Ita priores edd. verum Τρωάδι ἢ ἐν τῇ *X. G. P. l. 6. Παραμύθιον ἔσται*) παρ. οὐ μικρὸν ἔσται *G. P. suggerunt: quod non negligendum videbatur. l. 11. Χαρισαμένους*) χαρισαμένους *G. P. L. marg. A. 1 W. quod reddidi pro χαρισάμενος priorum edd. Pag. 112. l. 1. Δύναται*) δυνατός *G. P. L. l. 4. Θάμβει ἅμα σχεθεῖσα*) Θάλπει *G. tum συσχεθεῖσα G. P. A. 1 W. l. 6. Ἐπείληπτο*) Priores edd. ἀπείληπτο. ἐπείλ. *P. notaturque in marg. A. 1 W. l. 23. Ἀποσπασθεῖσαν*) τὴν ἀποσπ. *G. Pag. 113. l. 15. Ἀνάδυθι*) ἀνιθι *P. Pag. 114. l. 5. Αὐτίκα μέτεισι*) εὐθέως μεταλεύσεται *B. l. 7. Εὐτρεπῇ*) εὐπρεπῇ priores edd. praeter *B. 2. quae recte εὐτρεπῇ, quemadmodum in G. L. ead. Ἡ Λητὼ*) ἡ Λήτῳ ἥδη καὶ *P. Pag. 115. l. 13. Θολερὸς*) θολερῶς *P. L. I. V. 2. A. 1 W. in qua mox pro θέρμη notatur θέρη, quod quid sibi velit ignoro: θέρη tamen itidem in L. l. 14. Φῆς*) ἔφης *P. Pag. 116. l. 17. Ἐπεὶ*) εἶπε, ἐπεὶ *B. Pag. 117. l. 10. Καθίκετο*) Priores edd. καθίκετο. *l. 14. Ἐμειδία*) ὑπεμειδία *G. P. ἐπεμ. L. Pag. 119. l. 6. Προκρῆσσαι*) Ita *G. Priores edd. προσαρπάσαι. Pag. 120. l. 1. Σὺ γὰρ*) ναί, σὺ γὰρ *C. Pag. 121. l. 4. Τοῦτον τῷ βασιλεῖ*) τοῦτον deest in *P. l. 5. Ἐνθα ἦσαν*) Ex *G. P. Defunt in prioribus edd. lidem Codd. mox ἢ καὶ τινας ἄλλους. Pag. 122. l. 2. Ἰδεῖν*) ἰδεῖν ἐς *P. Pro ἰδεῖν I. eis: sed verbum ἰδεῖν incuria credo praetermissum.*

l. 6. Ταύτην Αἰθιοπίαν) τῆς Αἰθιοπίας P. Pag. 123. l. 7. NHP.)
 IΦI. L. l. 10. ΔΩΡ.) Ante fuit in edd. TP. sed P. habuit, omis-
 sa persona, πλὴν ὅτι οὕτως quod ferri posset. Pag. 124.
 l. 10. Τὶ καὶ μέρος) δὲ καὶ μέρος τι P. l. 12. Εἶδες) αἶδας A. l.
 W. Pag. 126. l. 12. Αἱ πολλαὶ) τὰ πολλὰ P. L. l. 15. Παρ-
 οχουμένην) Ita P. L. quod probavi. Priores edd. παροχούμε-
 νός τε. Pag. 127. l. 7. Ἐφ' ὃ, τι) ἐφ' ὅτῳ L. Schol. V.

IN DIALOGOS MORTUORUM.

Pag. 128. l. 6. Ἡ ἐν Λυκείῳ εἰληθεροῦντα P. γρ. quam acces-
 sionem, si plures Codd. confirmant, non adsperner. Pag. 129.
 l. 2. Τὸ) P. obs. in quibusdam Codd. deesse. l. 12. Ἀπαγγε-
 λῶ) ἐπ. B. 2. vitiose. Pag. 131. l. 9. Ἡ μελ.) εἰσι μελ. P. In
 enotando erratum suspicor, & hoc pertinere ad φασί, quod
 paulo post sequitur. l. 11. Φασί) εἰσι L. Pag. 132. l. 10. Ἀπ-
 ἀνεγκαι) ἀπένεγκε O. Nihil interest, utrum probes. Similis
 variatio p. 100 l. 5. l. 22. ΚΑΤΑ ΜΕΝΗΠΙΟΥ) καὶ Μένειπος
 C. Πλούτωνος καὶ Κροίσσου O. l. 25. Μετοικήσωμεν) Ita O.
 B. 2. W. St. Edd. reliquae μετοικήσωμεν. Pag. 133. l. 4. Ἐγὼ
 δὲ) Κροίσσος addit O. & Schol. l. 7. Οἰμωγῶς) συμφορὰς O.
 Male. vide Necyom. § 18. Pag. 135. l. 10. ΑΜΦΙΔΟΧΟΥ)
 Deest in O. F. Pag. 136. l. 8. Κατέλθαι) κατέλθω O. Pag. 137.
 l. 3. Σοῦ τὸ θεοῦ) Σοὶ τὸ θεῶν O. Tolerari potest, si resingas;
 σοὶ τὸ θεῖον ἐκείνο ἤμ. l. 7. Ὀλος) ὅλος O. Haec saepe numero
 in Codd. confunduntur, ut diiudicari fere nequeat, utrum
 auctor dederit. l. 18. Ὀρίσθαι) In hoc reponendo secutus sum
 consensum O. P. L. idemque notatum reperi in margine A. l.
 W. Accedit prisca eorum edd. una litera deficiens ὀρίσαι, quod
 S. mutaverat in ὀρίσαι. Pag. 138. l. 4. Πέντε) ε. F. hic tan-
 tummodo. l. 9. Ἥλους) Vitiose F. ἥλος. l. 11. Ὠήσω) Ita O.
 B. 2. W. P. S. Veteres edd. depravate ὠήσω. Pag. 139. l. 9.
 Ὀφλημα) ὀφείλημα O. l. 10. Ἀνάπλεω) ἀνάπλεοι P. V. 2. l.
 margo A. l. W. quod minus Atticum. Ἀνάπλεω F. A. H. ut
 saepe scribitur in Codd. Pag. 141. l. 1. Οὔμενον) οὔμενον F.
 Pag. 142. l. 7. Προθήβης) προθήβης post F. aliae quaedam edd.
 Recte I. V. 2. W. S. A. Pag. 144. l. 8. Ἐπιχαίετε) Ita G.
 P. L. & I. Reliquae edd. ἐπιχαίρετε. Pag. 145. l. 1. Συνιέντες)
 Ita G. C. P. ἀνέντες F. Reliquae edd. συνέντες. l. 4. Δορυφορή-
 σαντες) δωροφορήσαντες P. S. A. l. 6. Ἀποσφυγέντες) κατα-
 γελασθέντες G. P. L. Pag. 147. l. 8. Τὸν ἄτεκνον, τὸν πλαῦ-

σιον) τὸν γέροντα, τὸν ἄτεκνον, τὸν πλούσιον. Ζη. ὃ σε δεῖς. P. l. 10. Ὑπισχνούμενος) Ὑπισχνούμενον P. l. 11. Ἐπ' ἐμοὶ) Ἐπ' ἐμοὶ κληρονόμῳ I. Pag. 149. l. 5. Εἰ καὶ) καὶ deest in G. l. 15. Ἀκουσίος) ἀκουσίως L. ἀκουσίον F. & P. Ceterae ἀκουσίως, quas secutus sum. l. 16. Ὁ ἄθλιος) ἀθλίως G. L. quod non spernendum. Pag. 150. l. 10. Ἀγκιστρὸν) ἄγκυστρον veteres edd. prout saepe in membranis haec vox exaratur. Pag. 152. l. 3. Ἐπέρρει) Ex G. L. Cunctae edd. ὑπέρρει. Pag. 154. l. 12. Αὐτοὶ) αὐτῶν P. Pag. 155. l. 9. ΚΑΙ ΝΕΚΡΩΝ ΔΙΑΦ.) Hae voces, ut res postulabat, ex G. sunt desumptae. l. 11. ΧΑΡ.) Ἑρμῆς O. ead. Ἡμῖν) Exstat in O. omnes edd. ὑμῖν. Pag. 156. l. 1. ΝΕΚ.) Ἑρμ. O. ead. Εὐπλοήσομεν) εὐπλοήσωμεν O. l. 4. Δέξαιτο) δέξοιτο O. l. 7. Ἀποβάθραν) ἐπιβάθραν C. L. l. 13. Ἀπερρίφθων) Ex O. C. P. & W. Idem notatum in A. 1 W. Priores ἀπορρίφθων. l. 18. col. 1. Ὁσα) ὅση Ex G. C. & W. Pag. 157. l. 9. Ὁ βλοσυρὸς) ἀλουργὸς G. L. βλοσυρὸς pleraeque edd. recte S. alterum σ detrahit. Pag. 158. l. 1. Τύσον) πλεῖστον O. male. Pag. 159. l. 7. Ἀληθῶς) Deest in O. l. 14. Εὐεργέτην διπλόνετι) Scholii loco habent C. Pag. 160. l. 3. Βαβαί) Defuit in O. l. 5. ΣΤΡΑΤ.) Ita I. V. 2. Νεκρὸς G. P. l. 7. Ἐν γῇ) ὑπὲρ γῆς P. l. 16. Ἀλαζονείαν) Sic IK. P. S. verustae edd. ἀλαζονίαν. l. 17. Κερδοξίαν) καινοδ. O. Pag. 161. l. 4. Γε) Abest in O. l. 6. Λέλθεις) λέλθεις O. quod minime reliciendum. l. 9. Ἐμβαλῖνος) ἐμβάλινος O. idque verum puto. Prope accedit F. ἐμβαλῖνης, cuius vice reliquae omnes ἐμβαλῖνους. l. 13. Μνῶν τρίχες εἰσι) μυαὶ εἰσι τρίχες C. P. L. μνῶν τριχῶν εἰσι O. F. Forte fuerit a Lucia, πόντε μυαὶ εἰσι τριχῶν et si nec repudiandum sit τρίχες. Pag. 162. l. 2. Ἀποκόψει) ἐπικόψει L. ead. Ἐπικόπῃ) ἐπικόπτῃ G. P. A. 1 W. ubi praeterea notatum, Ἐπικόπῃ forsan legendum. l. 8. Βούλει). Me. βούλει. P. l. 11. Ἐπῆρκεν) ὑπῆρκεν O. ead. Ἀνατείνον) ἀνατείνειν O. prave. Pag. 163. l. 1. Κολακίαν) Ex O. Edd. omnes κολακίαν. l. 6. Γε) Sic O. Cunctae edd. γὰρ quod si retineretur, deleri omnino debebat ὄντα. l. 12. Ἦν ἰδὸν) ἦν δὲ P. εἶν, ἰδὸν B. 2. quod sine dubio editoris. l. 14. Ἀνελάμβεθα) ἐλάμβεθα O. Ortum ex simili praecedentis vocabuli terminatione vitium. Pag. 165. l. 8. Γυναιξίν) ταῖς γυναῖξιν margo A. 1 W. l. 12. Ὀρυσόμενον) ὀρυσάμενον O. F. quasi ab ὀρυσάσαι. Pag. 166. l. 2. Πάντως) Defuit in edd. Addidimus ex G. C. P. sententiae plenius instruendae causa. Pag. 167. l. 7. Εἴτε) οὔτε l. οὔτε margo A. 1 W. l. 9. Ἀρστέϊ.) Ἀρστέα G. L. ed. Steph. Pag. 170. l. 8. ΣΚΗΠΙΩ

ΝΟΣ) Sola *P. Σκιπ.* Pro *Μίνως F. Μίνωνος*, ut supra *ἐμβάινης* pro *ἐμβάινης*. *Pag.* 171. *l.* 6. Ὁ Δίβης) Sic omnes edd. excepta *P.* quae ὁ Δίβη praefert. *l.* 9. Ἐνέγκαιτο) *I.* typorum vitio ἐνέγκατο. *l.* 12. Ὀλίγων) Depravate *H. & P.* ὀλίγον. *l.* 16. Ἀπαντα) Priores edd. ἅπαντας, excepta *W.* In margine *A.* 1 *W.* τοὺς π. τὸν Ἡ. ἅπαντας notatum reperi. *Pag.* 172. *l.* 15. Καὶ) Per errorem in *I. & V.* 2. exprefferunt eam figuram, quae ἐς designat. *Pag.* 174. *l.* 12. Οὐκ ἤξιώσα) καὶ οὐκ ἤξ. *I.* *Pag.* 175. *l.* 12. Εἶλον) εἶχον Schol. *l.* 16. Παρὰ) πρὸς *L.* *Pag.* 176. *l.* 2. Ὦν) Defuit in *B.* 2. *P.* *l.* 8. Ἐταίραις) ἐτέραις solemni labe *I. V.* 2. *H. S. A.* *Pag.* 177. *l.* 8. Σκηπίων) Hoc solo loco Σκιπίων *I. V.* 2. *l.* 9. Αὐτὸν) ἐμαυτὸν *P.* vitiose. *Pag.* 178. *l.* 3. Καὶ) Ex *O.* In ceteris Codd. atque edd. deest. *l.* 11. Βλέπεσθαι) κλέπτεσθαι *O.* *l.* 12. Ἐξηπατῆσθαι) Ita recte *O.* Emendandum erat cunctarum edd. vitium, ut Grammaticae legibus satisfieret. *l.* 13. Πατέρα σου) παρ' ἐαυτοῦ σε εἶναι *O.* *Pag.* 179. *l.* 4. Γὰρ) δ' ὑποπτ. *O.* *l.* 8. Τι) τινι *O.* quod placet. *l.* 15. Καὶ νεὸς οἰκοδομοῦμενοι) οἰκοδομούντες σοι νεὸς *O.* *Pag.* 180. *l.* 6. Καὶ) Adiungendum videbatur ex *O.* *l.* 7. Ἀνουβιν) Hunc in modum *O.* Edd. omnes Ἀνουβιν. *l.* 8. Γενέσθαι) γενήσεσθαι *O.* Utrumque probum. *Dial.* XI, οὐδὲ πώποτε προμαντευομένους οὕτω γενέσθαι ταῦτα. *l.* 10. Ἐς τὸ εἶσω) Ita recte *O. P. I. V.* 2. margo *A.* 1 *W.* Reliquae edd. εἰς τὸν εἶσω. *Pag.* 181. *l.* 1. Ἐπίσημον εἶναι ἐλαύνοντα) Bene *F. & V.* 2. sine distinctionis nota, quam ceterae edd. affumserunt. *l.* 5. Βέβαια) *F.* solemni errore βαιβαια. *l.* 11. Ἐς) *O.* πρὸς, & mox ἐπὶ τὰς πράξεις; utrumque male, & contra Graeci sermonis scriptorisque nostri usum. *l.* 15. Πλὴν ἀλλὰ τοῦτό γε) *O.* ἀλλὰ καὶ τοῦτό γε; quod probo. *Pag.* 182. *l.* 1. Ἐκείνους) Ea voce, quam *O.* praebuit, Lucianum auxi. *l.* 9. Ὁρμώντας) *I.* ὀρῶντας; quod, nisi typothetarum errori sit adscribendum, Francini παραδιόρθωσις est. *l.* 14. *col.* 1. Καλλισθένην) *C.* interponunt hic Κλειτοσθένην, mendose; nam ibidem & Καλλισθένην comparet. *l.* 26. *A. K. Φ.*) Verso ordine *O. Φ. καὶ A.* *Pag.* 183. *l.* 12. Πελτάρια) Scholiast. πελτιδία. *Etymol.* p. 712, v. 18, ἀσπιδίσκια μικρὰ πελτάρια λεγόμενα. *Pag.* 184. *l.* 1. Θετταλὴν) *G. P. L.* Θετταλικήν. Alterum amat Noster: Θεσσαλὰς τινὰς ῥῥῥας, *Δ. E. I.* *l.* 3. Παίονας) Sic pleraeque vetustae; perperam *H. P.* Παίονας. *l.* 11. Διαστήσας) *G. P. & Scholiast.* διασπάσας; utrumque aequè commodum, ut quid Lucianum auctorem habeat diiudicare sit difficile. *Pag.* 185. *l.* 10. Τοιούτους) *P.* τοσούτους. *Pag.* 186.

l. 3. Εἶναι οἶμαι) O. οἶμαι εἶναι. l. 4. Τοιοῦτο) O. τὸ τοιοῦτο. recte. l. 6. βλέπειν) Sic O. V. 2. S. A. vitiose in ceteris βλέπειν. Pag. 187. l. 1. Τὸ χρήσιμον δ) O. τοῦτο δὲ χρήσιμον ἔφης unde Solanus fingebat, τοῦτο δὲ χρ. ἔφης. l. 7. Ἀορνν) G. P. L. Ἀορνν. Pag. 188. l. 16. Ὅτι μάλιστα) Ita W. ὁτι μάλιστα F. quomodo solent eiusmodi voculae in vetustis Codd. & antiquis edd. scribi. Reliquae edd. ὅ, τι μάλιστα. Pag. 190. l. 8. Δέδοται) Ex G. W. neque aliter H. Stephan. edi iussit. Edd. reliquae perperam δέδοται. l. 9. Τοιαῦτα) Sola I. ταῦτα. l. 23. Λεοντή) Sic F. eo tantum peccans, quod i subscribat, & H. Stephan. Accentum reliquae corruperunt λεοντή. Pag. 192. l. 3. Παρὰ) A. i. H. i. περὶ vitiose. l. 7. ΔΙΟΓ.) Bourdelotius in P. personam Diogenis transtulerat ad ἐγὼ δέ. Nos ordinem reliquarum edd. omnium sumus secuti. ead. Τόξον) G. O. ξύλον. l. 8. Τεθνεῖς) O. τεθνηκώς. l. 10. Παρὰ) Sic O. F. l. V. 2. H. St. Ceterae περί. l. 14. Ἐπίτηδες) O. P. οὔτως. Iungi possent, οὔτως ἐπίτηδες. Pag. 193. l. 2. Ὑπ') O. ἐπ'. l. 5. Ὁ γὰρ αὐτός) O. οὐ γὰρ αὐτοί. F. οὐ γὰρ αὐτός. l. 10. Ψυχῆς καί) O. ψυχῆς τε καί. Pag. 194. l. 3. Ἐν Οἴτῃ) O. P. ἐλύθη. l. 6. Καὶ ἄν) O. ἄν καί. l. 10. Συνεيمي) O. Συνών, & μοχ καταγελῶ. ead. Ψυχολογίας) Hoc pro ψευδολογίας, quod in plerisque edd. est, reddidi ex G. O. C. P. I. & V. 2. Pag. 195. l. 1. Ἀπόλλωλα) Ἀπὸλλωλα F. l. 6. Ἀρύσωμαι) Ἀρύσαιμι P. I. minus commode. l. 8. Αὐθίς) Deest in O. l. 10. Τί γὰρ) τί δὲ O. Pag. 196. l. 3. Εἰς) ἢ O. P. I. Pag. 197. l. 4. Μοί) Prior es edd. μέν. O. μοι, quod probavi repetitum in huius dialogi fine, atque alibi saepe. l. 5. Αὐτὸ) Abest ab O. 2. & F. ead. Τά ἐστι) κεῖται O. 3. Pag. 200. l. 15. Ἄλλον) Deficit in O. Pag. 201. l. 4. ΠΡΩΤ.) Omissa fuerat haec personae notatio in F. & A. verum in ceteris & A. i W. margine recte restituta. l. 14. ΜΕΝ. ΚΑΙ ΑΙΑΚ.) Additur Πυθαγόρου καὶ Σωκράτους in B. 2. l. 15. Πλούτωνος) Διονύσου C. absurde. ead. Περιήγησαι) διήγησαι O. perperam. Pag. 202. l. 4. Ἐπισήμους) ἐνδόξους O. C. P. Prioris interpretatio. l. 12. Καὶ παρ' αὐτῷ) δ' ὑπὲρ αὐτὸν I. O. (αὐτῶν) Ita notavit Solanus, & mox pro τούτους ex P. αὐτόν. Apparet in his aliquid esse turbatum. Pag. 203. l. 12. Ἐθέλης) ἐθέλεις O. Pag. 204. l. 3. Ἴσον) εἰσι O. vitiose. l. 10. Ταῖς φλ.) τὰς φλυκταίνας O. P. margo A. i W. quod ferri posset a Codd. probatum: malo tamen vulgatum propter ὅλος. Pag. 205. l. 2. Ἀνάξιον) P. L. I. margo A. i W. In F. ceterisque edd. ἄξιον reclamante sensu. l. 17. Τάγε) τά τε I. Pag. 206. l. 3. ΣΩΚ. μάλα πολλοὺς ἑώρακα. ΜΕΝ. ἀλλὰ

ἑώρακας &c.) In prioribus edd. excepta *I.* ordine continuo : ἄκροι φιλόσοφοι. μάλα πολλοί. τὰ δ' ἄλλα ἑώρακας οἶμαι. Restitutam lectionem plane praeferunt *O. I. & P.* nisi quod ἑώρας in eo sit pro ἑώρακας. Plenius etiam *G.* ἀκροι φιλόσοφοι. μάλα πολλοί. Σωκ. μ. π. ἑώρακα. Μεν. ἀλλὰ ἑώρακας. *I. 10. Καὶ ταῦτα*) Priores edd. πάντα ἐγνωνέαι ταῦτα. *Pag. 207. I. 1. Μέτει*) μεγίστην ἀσκεῖς *O. margo A. 1 W. Pag. 208. I. 3. Παντάπασιν*) Deest in *O. C. I. 4. Ἀτρέπτω*) ἀτρέπτω *P. ead. Τῷ πρ.)* Voculam τῷ habent *O. C. & F. P.* in ceteris edd. deficit. *ead. Προσιέναι*) προσίσθαι *O. L.* omisiss, si recte capio Solani annotationem, καὶ οὐ πάνυ δεδιέναι quod uti spernendum non est, modo nostram emendationem sequaris, sic iamdudum nonnihil a librariis hoc in loco fuisse turbatum non obscure demonstrat. *Pag. 209. I. 16. ΚΑΙ Μ.)* Χ. Μ. καὶ Ἑρμοῦ *P. I. 17. Πορθμία*) πορθμεῖα *O. 3. F. Pag. 210. I. 5. Σου)σε G. L. I. 10. Ὀναίμην*) ὠναίμην *O. 3. ἐσταίμην P. L. ὠναίμην margo A. 1 W. Pag. 211. I. 5. Ἐπολαβέμην*) συνεπελ. *O. 2.* non male. *I. 6. Ἐπιβατῶν*) ὀδυρομένων addit *O. 2.* Non probro onus orationis inutile. *I. 7. Πορθμία*) πορθμέα *O. 3. P.* Ostendunt vel πορθμεῖα, vel πρὸς τὸν πορθμέα. *I. 11. Προσλάβω*) παραλάβω *O. 2.* prave. *I. 12. Μὴ ἐνόχλει οὖν*) τὸν μηδ' ὀτίουν κερτημένον μάτην *O. 2.* Non absurde videatur accedere, praesertim ob ea, quae Charon subiicit. *Pag. 212. I. 19. Φυλάκιος*) Φινάκιος *O. Φυλακήσιος margo A. 1 W. Pag. 213. I. 4. Τύχη*) τύχοι *O.* Hoc genus saepissime variant librarii. *I. 15. Περίμεινον*) παράμεινον *O. &c. mox κἀκείνη. Pag. 214. I. 6. Λήψη*) λήψαι *O.* quae est Attica forma raro scriptoribus inferioris aetatis, nisi librariis fidem derogemus, usitata pro λήψη. *I. 15. Προσῆσται*) Ita *O. P. L.* In edd. fuit προσόλεται. *Pag. 218. I. 8. Εὐμορφώτερος*) Ita *O.* Priores edd. excepta *W.* εὐμορφώτερος. Idem ter in sequentibus huius dialogi emendatum est vitium. *I. 13. Πότερος οὖν*) Secutus sum *O.* In omnibus edd. οὖν secundo πότερος erat subiectum. *Pag. 219. I. 3. Ὅρα σὺ δὲ*) Sic *G. P. L.* Ante in cunctis edd. fuit, ὥρα δέ σοι. *Pag. 220. I. 3. Μὲν καὶ*) *O.* interponit, ἐμὼ μὲν οὖν καὶ, quod non sperno. *Pag. 221. I. 8. Ἀφ' οὗ*) In margine *A. 1 W.* notatur: Legendum forte ἐφ' οὗ quod nullius pretii. *I. 14. Περιστῇ*) περιπέσῃ *P. L. margo A. 1 W.* Multo praestat vulgata. *Pag. 223. I. 9. Ἐρεῖν*) ἑώρακέναι *C. P.* quod recepta lectione non commutaverim. Evanuerant in aliquo Codice literae τοῦ ἑρεῖν restituit librarius verbum, quod convenire loco putaret. *I. 12. Ὅροίτης*) *A. P. L. margo A. 1 W. Ἡρώδης. I. 13.*

Ἰσμινώδωρος) Μινώδωρος P. male: alterum hominem Thebanum decet, quippe Boeotorum proprium ab Ἰσμενο flumine. Pag. 424. l. 3. Ἐπήγετο) ὑπήγετο prave Mf. Bourdel. l. 14. Αὐτός) Adscivi, quod Graevius ex Mf. notavit. Priores edd. οὗτος. Pag. 225. l. 11. Ὀροίτης) Ἡρώδης A. L. Pag. 226. l. 10. Πειραιῶς) Πίσσης A. P. L. margo A. 1 W. absurde. Pag. 227. l. 2. Ἀποθάνοι) ἀποθάνοιεν L. l. 15. Παρέσχον τότε) Ita F. & W. Reliquae peius παρεσχοντό τε. Pag. 228 l. 13. Τεθάναι) ἰέναι C. l. 17. col. 1. Ἀπολείποντα ἰέναι) Corrupti Codicis varia lectio. Pag. 229. l. 8. Λέγῃ) Omnes edd. λέγει excepta B. 2. quam secuti sumus. Pag. 230. l. 1. Ὁμοίως) Ita G. P. L. I. & margo A. 1 W. Ceterae edd. ὁμοίᾳ. Porro vereor, ut recte notaverit Bourdelotius scripti Codicis lectionem, καὶ μόναι χῶραι forte, κενά μόναι δὲ αἱ χ. l. 8. ΤΕΙΡ. ἀμείνων ἦν) O. F. ὁ γυναικεῖος ἀμείνων ἦν. T. παραπολὺ &c. quam lectionem, demta distinctione, non mirabor, si quis praefereendam putet. Pag. 231. l. 6. Ὅμως) ὅλως O. P. L. Causa non est, cur placeat. l. 11. Ἀπετάκησαν) Edd. priores ἀπετάθησαν. Pag. 232. l. 5. Ὅτι) Ex C. P. Defuit in prioribus edd. Pag. 233. l. 7. Ἐμέλλησας) ἐμέλλησας F. P. S. Vitiosius ἐμέλισας P. A. 1. V. I. H. Fr. W. Repofui ex Cod. Gr. ἐμέλλησας neque aliter margo A. 1 W. l. 15. Δέ) δὲ B. 2. Pag. 234. l. 2. Ἀπείρασθε) O. ἀπείπατε. Pag. 236. l. 6. Ὅπως) ὥς P. Pag. 237. l. 6. Τῷ πρώτῳ) Ante haec inserit P. τὸν θυμόν· δεῖ οὖν τὸ πᾶν ἀναθεῖναι τῷ πρώτῳ παρ. l. 13. Ποιῆς) ποιῶν φανῇ, εἰ κολάσεις μὲν ἡμᾶς ὁ γ. ὧν ἡ K. π. πμῆσεις δὲ τούτους τοὺς δ. B. Quae talia sunt, ut Lucianum auctorem habuisse non difficulter credas.

ANNOTATIONES

IN DIALOGOS DEORUM.

Pag. 1. l. 7. Κείρεσθαι τὸ ἦπαρ) Eleganter adhibetur hic verbum *κείρεσθαι*, *tonderi*, quia fingitur iecur Promethei deglutitum a sexdecim vulturibus interdiu, crevisse noctu in pristinam molem: quemadmodum attonsi crines iterum crescunt. Vid. Prometh. in Verb. § 5. CLER. Locutio in hac re consensu scriptorum quasi propria. Vid. Is. Voss. ad Catull. p. 126, qui huius loci meminit. Dion Chrys. p. 92 B. *κείρεσθαι τὸ ἦπαρ ὑπὸ τοῦ ἀετοῦ*. Gregor. Nazianz. Stelit. II, pag. 110, & Schol. Eleganter Phot. Ep. 82, *Κείρουσιν οἱ παλαιοὶ λόγοι Προμηθεῖ τὸ ἦπαρ ἀετὸν ἀφιστῶντες τὸν κείροντα*. Nost. in Iov. Conf. § 17. Virginem Trapeiam apud inferos hoc supplicio affecit Sil. Ital. XIII, 839: — *tondetur praecordia rostro Alitis* —. HEMST.

ead. l. 9. Το πῦρ ἔκλ.) Ἐν κοίλῳ νάρθηκι apud Hesiod. Theog. v. 567. Ἐ. καὶ Ἡ. v. 52. Servius in Virg. Ecl. VI, facula adhibita ad rotam solis. LEED.

ead. l. 10. Ἄ μὲν γὰρ ἐμὲ ἔζητ.) Brevis repetitio caputrum accusationis Promethei. Vid. Hygin. in Astr. Poët. II, 15; ex cuius verbis facile intelligas, quod scribit hic Lucian. COGN.

Pag. 2. l. 1. Τοσούτον χρόνον) Aeschylus dicit in Prometheo, Prometheum aliquot annorum millia Caucaso affixum fuisse. COGN. Annos triginta Hyginus tradit, Fab. LIV & CXLIV. SOLAN.

ead. l. 7. Μηνύσω πάνυ ἀναγκ.) Interpone *τι μνήσω τὴν πάνυ ἀναγκάιον*. HEMST.

Pag. 3. l. 1. Παρὰ τὴν Θέτιν) Ovid. Metam. I hoc vaticinium attribuit Proteo; sed Lucianus hic videtur Aeschyli poetæ & aliorum sequi sententiam. COGN.

ead. l. 4. Μηδὲν, ὦ Ζεῦ, κοινωνήσης) Proteum apud Ovidium praedicere, prolem Thetidis patre fore potentiorum; apud Lucianum Prometheum ista Iovi manticianari, (sic enim loqui maluit summus antiquariae dictionis affectator) Themis-

dem apud Lactantium, observat Dausq. Annot. ad Q. Calabrum p. 70. Vide porro, si tanti est, Barth. Adv. LII, c. 13. Apollodor. III, p. 233 ed. Salm. "Ἐνιοὶ δὲ φασιν Διὸς ὁρμῶντος ἐπὶ τὴν ταύτης συνουσίαν εἰρηκέναι Προμηθεά, τὸν ἐκ ταύτης αὐτῷ γεννηθέντα οὐρανοῦ δυναστεύσειν. HEMST.

ibid. Τῇ Νηρηίδι) Id est, Θέτιδι. GUYET.

ead. l. 10. Σὲ δὲ ὁ Ἥφαιστος) Aquila ab Hercule iam pridem occisa, victus tamen manebat Prometheus. SOLAN.

Pag. 4. l. 1. Ἀρχαιότερος τοῦ Ἰαπετοῦ) Sic D. D. VII, τοῦ Ἰαπετοῦ πρεσβύτερον. proverbialiter. BOURD. Respicit ad id, quod habet Hesiod. Theog. v. 120, ubi Amorem antiquissimum Deorum facit: vide, quae ibi notavimus. CLER. Ἰαπετοῦ) Quippe qui ex Chao cum Tellure natus, quae mater Coeli, a quo Iapetus. Hesiod. Theog. 116. Alibi tamen Noster Veneris filium facit Θ. Δ. XXIII, & passim. Idem nascentem Mercurium exhibens, quem τοῦ Ἰαπετοῦ πρεσβύτερον dicit, addit Θ. Δ. VII, ὅσον ἐν τῇ πανουργίᾳ. SOLAN. Elegantissimum est Cupidinis apud Longum II, p. 34, de se suaque aetate testimonium, quod conferri meretur. Hesych. Ἰαπετός, ἐπὶ διασυρμῷ πρεσβύτερος ἀρχηγός· legendum paene credo, Ἰαπετοῦ πρεσβύτερος, ἐπὶ διασυρμῷ, ἀρχαῖος· nisi reliquiae sint istae confusae luculentioris explicationis, quales superesse solas saepe contingit in hoc Lexicographo. De senibus & iam delirantibus per contumeliam ponitur. Aristophan. Nub. v. 994, & Suid. in Ἰαπετός. Eustath. ad Od. Ep. 1528, οἱ λίαν πρεσβύται Τιθωνοὶ ἐσκώπτοντο, ὡς καὶ ἀπὸ Ἰαπετοῦ καὶ Κρόνου οἱ αὐτοὶ Κρόνοι τε καὶ Ἰαπετοί· Synes. Ep. IV, p. 181 A. ὁ Ἰαπετός Ἀμάραντος. Vid. Moer. Attic. in Ἰαπετός ἀντὶ γέρον. Ad astutiam & calliditatem, quae multis annorum experimentis colligitur, Noster retulit: simul autem ad ea respicit, quae veterum Theologia de Amoris origine, Deorum vetustissimi, tradidit. Antagoras apud Diogen. L. IV, 26, Ἡ σε Σεῶν τὸν πρῶτον ἀειγενέων Ἔρος εἶπω. Vid. Excerpta praestantissimi Wolfii ex Damascio de Princ. p. 256, 257. HEMST.

ead. l. 9. Σάτυρον, ταῦρον, χρυσόν) Sic D. D. XVI. Inde Iupiter πολύμορφος, Dial. Ven. & Cup. XII, & Dicaeter. & locis innumeris huius operis. BOURD.

ibid. Κύκνον) HOCR. Ἐλ. p. m. 327, κύκνος δὲ γενόμενος εἰς τοὺς Νεμέσεως κήλους κατέφυγε. De Leda notius est, quam ut addam. Addit idem, ἀεὶ δὲ μετὰ τέχνης ἀλλ' οὐ μετὰ βίας θηρώμενος. V. Anthol. I, 38: Ζεὺς κύκνος, ταῦρος, σάτυρος, χρυσός, δὲ ἔρωτα Λήδης, Εὐρώπης, Ἀντίπης, Δανάης. SOLAN.

ibid. Ἀστὺν) Bis, primo ut Ganymedem in coelos portaret; secundo ut Asterien in coturnicem versam secum abriperet. Vide Ovid. Met. X, f. 4, & VI, f. 2. LEED.

ead. l. 11. Μαργανεύειν) Μαργανεία, γοντεία. Suid. μάργα, γοντεύματα. Hesych. μαργανεύειν, γοντεύειν. Schol. Aristoph. ad Plut. p. 35. SOLAN.

Pag. 5. l. 1. Πῶς εὖν &c.) De Branchio notat Iungerm. ad Long. pag. 236, ex hoc loco, praeterea monens in ed. Basil. male hic impressum esse πῶς εἶναι pro πῶς οὖν, quomodo, inquit, non hercle semel tantum ibi peccatum est. HEMST.

ibid. Ὁ Βράγχος) Quem hic Apollinis amasium Lucianus, a Statio filium dici audio. Interfectum templo & divinitate donavit: Alex. ab Alex. VI, 2. SOLAN.

ead. l. 3. Κομήτην) Iul. Poll. lib. 2, cap. de Tonforib. Philostr. Heroic. & lib. 1 Anthol. Apoll. Rhod. lib. 2. *Intonsus Deus* pro Apolline. Propert. Ecl. II, lib. 3. Stat. de Coma Farini. Horat. atque illi χρυσοὶ βόστρυχοι. Aelian. ποικ. cap. 21 l. 1. Id. D. D. XVI, & Pseudom. haec notissima. BOURD.

ead. l. 6. Καθειμένος βοστρύχους) Sic post, βαδὺν πῶγωνα καθειμένον. Piscat. § 11. vide Brod. BOURD.

ead. l. 7. Τῇ μίτρᾳ) Sic Dial. Iun. & Iovis. Virg. 4 Aen. Senec. Herc. fur. μίτρα κοσμοῦς γυναικῶν. leg. D. D. XVIII. *ἡμιμίτρης*. Long. lib. I. BOURD. Tegmen hoc capitis parum virile habitum; vel inde constat, quod a Iunone inter ea recensetur, quae indicio erant, Bacchum luxu perditum & effeminatissimum esse, Θ. Δ. XVIII. SOLAN.

ead. l. 8. Χρυσίδας) V. Const. Lex. v. & Pollucem. SOLAN.

ibid. Εὐρυθμα βαῖνε) Ut antea dixi alibi. BOURD.

ead. l. 16. Αὐτοῦ) Lege αὐτῶν, & refer ad mulieres, de quibus antea, & quas questus est Iuppiter a se non nisi multis artibus falli posse. Alioqui nihil est, quo referatur αὐτοῦ; nam non antecessit ἔρως. CLER. Si αὐτοῦ abesset, sensus nihil damni pateretur: nunc facile fero, & positum intelligo pro τοῦ ἔρῶν ἐπιτυγχάνειν τοῦ ἔρῶν, votis atque amoris fructu potiri. Ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς, sub hac ipsa conditione. Antonin. Liber. c. 23, Ἐρμῆς δὲ δώσειν ἐπὶ τοῖς ὑπέσχετο. paulo aliter in fine praecedentis dialogi. HEMST.

in Schol. l. 1. Φινάλην) Φιάλη in V. Pro κύριον lege κυρίως. vid. Poll. VI, 98. HEMST.

Pag. 6. l. 6. Τῷ τρόπῳ) Id est, τίνι an τίγι scribendum? GUYET. Fefellit Guyetum accentus, quem si demas, ipsum est illud τίγι, quod scribi volebat. HEMST.

ead. l. 7. Ἡ Ἥρα) Iunoni id iterum adscribit Lucianus ἐν. Δ. VII. Ovidius aliter, apud quem Iuppiter ipse Iunonis metu Io in vaccam mutat. SOLAN.

ead. l. 15. Ἐστὼ θεός) Sic Dial. Noti & Zeph. BOURD.

ibid. Τὸν Νεῖλον ἀναγέτω) Vide Men. cap. 9, περὶ ἀναγωγὴν ἐγγιγνόμεθα· & Baif. 50, 1. Noster etiam Ἀλεξ. c. 44 πλοίου ἀναγομένου usurpat. Sed vox ἀνάγειν apud nullum, quod quidem sciam, de hac re usurpata invenitur. Certe non apud Plutarchum de Plac. Phil. IV, 1, aut Herodotum, de Nili incremento scribentes. Virg. Aen. IX, 31, *Cum refluit campis Et iam se condidit alveo*. SOLAN. Nihil est quaerendum, praeterquam quod interpretes dederunt, *attollere Nilum: efficere, ut Nilus exundet*: rarior quidem usus, sed qui cum ingenio linguae Graecae prorsus congruit. Nili ἀναβάσει vel ἀναχύσει Isin praefesse voluerunt Aegyptii; immo lacrimis eius, quando Osiridem plorat, auctum fluvium exundare. Pausan. X, p. 881: καὶ τῶν ἐπιχωρίων πολλοῖς ἐστὶν εἰρημένα, ὥς τὰ αὐξοντα τὸν ποταμὸν καὶ ἀρδεῖν τὰς ἀρούρας ποιοῦντα δακρυά ἐστι τῆς Ἰσίδος. HEMST.

Pag. 7. l. 1. Ἀναγέτω) Id est, *regat*. GUYET.

ibid. τοὺς ἀνέμους ἐπιπεμπέτω) Memini, cum placeret ἀποπεμπέτω, ventos sive procellas & tempestates avertat: ἀνέμους ita sumi notum est. Nunc vulgatam lectionem probō: ventos secundos ac ferentes immittat. Ἐπιπέμπειν de Diis in utramque partem usurpatur; velut apud Xenoph. Symp. p. 522, v. 13. Ἥρα ἐπιπέμπει ἀνέμους Schol. Apoll. Rh. in Arg. lib. IV. ὁρμαῖας ἀγαθὰς ἐπιπέμπειν Dion Chrys. p. 13 C. θεοὶ &c. ἐνείρους μοὶ ἐπιπέμπουσι Long. Pastor. IV, pag. 145. Contra δὲ πολλὰ καὶ κινδύνους ὁ θεὸς ἐπιπέμπει τοῖς ἀδικοῦσι Lyf. pag. 105, v. 9. θεῶν δίκας ἐπιπεμπόντων τοῖς ἀδικοῖς Zaleuc. Proem. LL. apud Stob. p. 279. Demosth. in Timocr. p. 792 A. Sic Hecate vel Empusa φάσματα dicitur ἐπιπέμπειν, Dion Chrys. p. 73. Hesych. in Ἐμπούσα· Schol. Apoll. Rh. ad III, 860. hinc quemadmodum ἀποπομπαὶ, sic & ἐπιπομπαὶ, maiorum morborumve immisiones, quorum causas genii maleficis hominumque inimicis adscribebant: eo pacto intelligendum in Dioscor. Noth. pag. 476 G. 478 E. quae utraque verbis iisdem leguntur in eo poeta de Vir. Herb. quem post Aldum recentavit I. A. Fabric. B. G. III, c. 26, v. 22, 165. ibi, quid sibi velint interpretis *pompae*, nemo, credo, facile capiet. Iam non obscurum est, quemadmodum Isis ἀνέμους ἐπιπέμπειν dici possit: nam ad illius quoque curam & tute-

Iam, qui in mari periclitabantur, pertinere sunt existimati: hinc tot vorivae tabellae in Isidis templis. Schol. Iuven. ad Sat. XII, 17: *Antiquitus enim solebant, qui naufragio liberati essent, pro voto pingere tabellas, & in templo Isidis ponere.* HEMST.

ibid. Σαζέτω τοὺς πλείοντας) Sic D. D. XXVI. BOURD.

ead. l. 8. Οὐδὲ πτερὰ) Ex I. est. Reliquae οὐ. SOLAN.

ead. l. 16. Πρὸς τὸν καιρὸν) *Ad tempus* interpretes. Intelligi voluit Lucianus, opportune, utilitatique meae serviens, ut hac aquilae figura celatus te raperem in coelum delicias meas. Ita πρὸς καιρὸν vel πρὸς τὸν καιρὸν λέγειν, *commode dicere atque ut temporis ratio postulat*: paulo diversum πρὸς τοὺς καιροὺς πολιτευσθαι, ἀρμόττεσθαι, *tempori servire.* HEMST.

Pag. 8. l. 1. Ὁ Πάν ἐκείνος) Panem arripuit Lucianus ut patrum tutelarem Deum, quem propterea Ganymedes ipse pastor pro Deorum principe & rege habet, alios scilicet ad se suaeque vitae conditionem parum pertinere existimans. At Pan an unquam & quam religiose sit cultus in Phrygia, praesertim eo tempore, cui haec fabula rapti Ganymedis debet illicari, nescire me profiteor: neque tamen contendo, necessarium fuisse, ut in hisce ludicris omnes verisimilitudinis rationes Lucianus observaret. Hirco sibi fieri ab Atheniensibus testatur Pan in Bis Accus. § 10: ἐπιλέξαμενοι τράγον ἐνορχὴν δύνουσι. Μοχ' ἔθα ἔστηκεν, *ubi statua eius est collocata.* SOLAN.

ead. l. 2. Σύριγγα οὐκ ἔχεις) In Dial. Pan. & Mercur. in Bacch. in Bis accus. Cetera ex Orpheo Hymno Panis. Longus lib. 2. Achill. Tat. lib. 7. BOURD.

ead. l. 5. Ἐνορχιν) Ex Theocrit. qui ἐνόρχαν dixit: ex eo multa sunt huius Dialogi. BOURD.

ead. l. 6. Τὸ σπήλαιον) De hoc antro Dial. Pan. & Merc. & Bis Acc. tangit Long. l. 2. Aristoph. Achill. Tat. l. c. BOURD.

ibid. Ἀνδραποδιστὴς) Qui liberum hominem pro servo vendit, vel servum alienum tanquam suum. Xenoph. ἀνδραποδιστὰς ἐαυτῶν ἐπικαλεῖ τοὺς λαμβάνοντας τῆς ὁμιλίας μισθόν, διὰ τὸ ἀναγκαῖον αὐτοῖς εἶναι διαλέγεσθαι, παρ' ᾧ ἂν λάβοιεν τὸν μισθόν, id est, *suae libertatis venditores vocat* &c. COGN.

ead. l. 9. Βωμὸν εἶδες) Graeci Iovem Ὁμβριον venerati sunt, ut testatur Strabo & Pausanias; & Τέτιον, ut Arrianus & Phurnutus. Latini *Pluvium* verterunt. Tibullus: *Arida nec pluvio supplicat herba Iovi.* Seneca lib. Nat. Qu. IV hoc carmen Ovidio tribuit. COGN. Huius arae meminit Homer. Iliad. 9: Γάργαραν, ἔνθα δὲ οἱ τέμενος βωμός τε δύνει. BOURD.

ibid. Ἐν τῷ Γαργάρῳ) Ab Homero mutuatur, qui saepe Iovem in Gargaro Idae montis vertice collocat. Il. Θ, 47: Ἰδην δ' ἵκανεν πολυπίδακα, μητέρα θηρῶν, Γαργαρον, ἐνθα δὲ οἱ τέμενος βωμός τε θύεισι· adde Ξ, 292, 352, Ο, 152. Indidem hausit Epicharmus in fabula Troibus, Ζεὺς ἀναξ ναίων Γαργαρ' ἀγάννιφα· locus est apud Macrobian. Saturn. V, c. 20, ubi multa de Gargaris. Aram Iovis autem in Gargaro fuisse, praeter Homerum testatur etiam Plutarch. de Flum. p. 44: Παράκειται δ' αὐτῷ (Scamandro) ὄρος Ἰδην, τὸ πρότερον δὲ ἐκαλεῖτο Γαργαρον, ὅπου Διὸς καὶ Μητρὸς θεῶν βωμοὶ τυγχάνουσι. Familiare poëtis cognomen Iovis ab Ida ductum: Ἰδαίῳ Κρονίῳ Il. Ω, 291. Porro Iuppiter πάντων τῶν γιγνομένων κατὰ οὐρανὸν κύριος, ὁμβρῶν τε καὶ βροντῶν καὶ κεραυνῶν καὶ τῶν ἄλλων τῶν τοιούτων, ut Diodor. ait V, p. 234 C. quas sui muneris partes non infimas cum ad Ganymedem commemorat hominum pater & rex, iterum eius personae rationem habet: illas enim coeli mutationes agricolae solent & pastores maxime curare. Nota Iovis epitheta Ἰέτιος, Βρονταῖος, Ἀστεροπαῖος vel Ἀστεροπητής· de primo dixerunt, hoc Luciani loco adducto, Brod. Miscell. II, c. 21, Gataker. ad Marc. Antonin. V, § 7, Bergler. ad Alciphron. III, Ep. 35. HEMST.

ead. l. 12. Ὑπεράνω) Ita S. & A. At reliquae ὑπὲρ ἄνω, ut & Ἑρμ. c. 61. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀνήρπασας, ὃ βασιλεὺς τῶν θεῶν) Ita recentiores plerique: aliter Homer. Iliad. γ, v. 234, Τὸν καὶ ἀνηρεΐσαντο θεοὶ Διὶ οἶνοχοεῦειν ut observavit Schol. Apoll. Rh. ad III, 115. nec multum discrepat auctor Hymn. in Vener. v. 209, Ὅππῃ οἱ φίλον υἱὸν ἀνήρπασε Δέσπης ἄελλα. Echemenes in Creticis non a Iove Ganymedem, sed a Minoë fuisse raptum tradidit, Athenaeo teste XIII, p. 601 F. auctorem ergo Cretenses honestiorem facinori videri possunt inscripsisse; nam Plato sane fabulam ab iis manasse aperte fatetur de LL. I, p. 776 E. πάντες δὲ δὴ Κρητῶν τὸν περὶ τὸν Γανυμήδην μῦθον καταγορεύμεν, ὥς λογοποιήσαντων τούτων· verum intercedunt Chalcidenses, nec tanti decoris privilegium eripi sibi patiuntur, distantes παρ' αὐτοῖς ἀρπασθῆναι τὸν Γανυμήδην ὑπὸ τοῦ Διὸς, καὶ τόπον δεικνύντες Ἀρπάγιον καλοῦσι, ἐν ᾧ καὶ μυσίναί διάφοροι πεφύκασιν, ut scribit Athenaeus, & Eustath. ad Il. Ξ, p. 986, v. 40. Longum foret enarrare, quid quantumque veteres in hac fabula variant: de ipso Iove in aquilam mutato, quod accommodatissimum instituto suo Lucianus est amplexus, multum abest, ut res liquido constet: sunt e-

nim, qui veram aquilam, sed tamen iussu Iovis, hoc facinus perpetrasse ferant, Eratosthenes, Hyginus, alii. HEMST.

Pag. 10. L 6. Ἀστέρα σου) Aquarium notat, quem Gany-
medem esse perhibent: licet ἀστρον κυρίως sit, non ἀστὴρ A-
quarius. COGN. Brodaeus verba descripsit Cognatus e Miscell.
II, c. 21. videndus idem ad Anth. I, c. 83, Ep. 4. De Aquario
figuram Ganymedis in coelo gerente omnes fere consentiunt.
Eratosth. Catast. c. 26. ex eo Schol. Arati ad Phaen. v. 282.
Serv. ad Aen. I, 32, inter sidera collocatus, Aquarii nomen ac-
cepit. Hygin. Poët. Astron. II, c. 29. quamquam is aliis au-
ctoribus Deucalionem & Cecropem insuper obducit insigni-
bus Aquarii nobilitatos. Clement. Hom. V, § 17: Ζεὺς τὸν
ἀστὸν συνεργήσαντα ἐπὶ τῇ Γανυμήδους ἀστρογῇ, καὶ αὐτὸν τὸν
Γανυμήδην ἐν Ἑδρῶν τοῦ τιμῇ ἔταξεν. Perbelle Iovem imitatus
est Adrianus, tantumque sibi in sidera vindicavit iuris, ut
mortuum Antiaoum, suum Ganymedem, iis infereret, sal-
tem videri vellet illius apparuisse novum sidus. Vid. Suid. in
Παιδία & Kuster. HEMST.

ead. l. 11. Ἀστρογάλας) Hoc quidem oppido festive Lucianus,
ne scilicet fugam medicaretur e coelo Ganymedes, si
puero delicato nihil in promptu sit, quo tempus iucunde terat.
Sed Apollonius Rhodius temperare sibi non potuit, quin hoc
nobile puerorum par, Ganymedem inquam & Cupidinem,
in heroico carmine talis ludentes induceret, eo eventu, ut hic
Iapeto prior astutissima vafritie istum, quippe Phrygem, fa-
cile circumveniat, instrumentoque omni ludicro nudatum
exspoliet, Arg. III, 114. Imaginem illam, quam scitissimis sa-
ne versibus pinxerat Apollonius, coloribus expressit pictor
ille nescio quis, cuius artificem tabulam enarrat Philostr. in
Icon. p. 872. Neque hoc Olearium fugit: sed, quam ille non
vidit, maculam ex Apollonii v. 119 eluamtis: καὶ ὁ μὲν ἦδ' οὐ
πάμπαν ἐνέπλεον ὃ ὑπὸ μαζῷ Μάρκος ἔρως λατρεῖ ὑποείσχανε
χειρὸς ἀγοστῶν istud πάμπαν, quod suis in edd. ostendunt H.
Stephanus & Hoelzelinus ne verbulo quidquam monentes, da-
ri mihi velim, qui expediat: ὑποείσχανε suo nomine, quod
sustinet, destituitur: reddideris κάπταν, iam nihil aliud ad in-
tegritatem loci requires. In sinum sane collegerat talos victo-
ria partos Cupido, quo pertinet v. 146, Μείλια δ' ἐβάλε
πάντα e sinu nimirum, ubi congesti erant: mox etiam v. 155
recollected in sinum matris dicitur condidisse: ne locus dubi-
tationi relinquatur ullus, Philostratus accedat, πλήρη τῆς νί-
κης τὸν κάπτον ἀνασεύων. HEMST.

ead. l. 15. Ἐπὶ τοῦ νέκταρος τετάξῃ) Sic apud Heliodor. lib. 7. sic fine huius Dialogi, ὡς χρὴ ἔργειν τὸν σκύφον. BOURD. *Eris a cyathis* Budaeum vertisse, testatur H. Steph. Th. T. I, p. 1209. Euripid. Troad. v. 820: Μάταν ἄρ, ὃ χρυσέαις εἰν οἶνοχόαις ἄβρα βαίων Λαομεδόντις παῖ Ζηνὸς ἔχεις κυλίκων Πληρωμα, καλλίσταν λατρείαν. argutum est illud ἄβρα βαίων nam honeste catamitum & recte simul indicat: verum hoc de loco alias plura. Ἐπιδεῖναι & ἀναδεῖναι ποτήριον utrumque in usu est, sed illud frequentius. HEMST.

Pag. 11. l. 2. Κισσύβιον) Ποιμενικὸν ἔκπομα ἀπὸ τοῦ κισσοῦ. Schol. Theocr. Hesych. legit κισσὶβιον, & interpretatur ποτήριον καὶ σκύφον. BOURD.

ead. l. 3. Μνημονεύει) Corruerunt posteriores editores, dato μνημονεύειν, cum recte priores μνημονεύει. Ecce iterum laetis ille reminiscitur, putatque se hominibus ministratum. IENS.

Pag. 12. l. 13. Φιλῶν γὰρ διατελέσω) Iam ab initio dialogi delicatissimum Ganymedis osculum Iuppiter petiverat. Quasi facultatem explorandorum osculorum tribueret, invocatur Ganymedes in Aita cuiuscunque poëtae venustissimo v. 35: Ἡ που τὸν χαροπὸν Γανυμήδεα πᾶλλ' ἐπιβωστρεῖ. Ἀνδρὶ ἴσον ἔχειν πέτρῃ στόμα &c. Lucianum interpretatur Ovidius Luf. in Priap. p. 66: Quodque Iovi dederat, qui tactus ab alite sacra Miscet amatori pocula grata suo. HEMST.

Pag. 13. l. 1. Πίνοντα τῆς ἀθανασίας) Immortalitatem donare credebatur degustatum nectar aut ambrosia. De Ixione Schol. Homer. ad Od. Φ, 304, γευσάμενον γὰρ αὐτὸν τῆς ἀμβροσίας οὐκ ἦν αὐτὸν ἀποθανεῖν. Apul. Metam. VI, pag. 183: Porretto ambrosiae poculo, sume, inquit, Psyche, & immortalis esto: vide Elmenhorst. Pricaeus ibi hunc Luciani locum attulit. Ex eo nobilis apud Pythagoreos figura: τῶν κατὰ φιλοσοφίαν θεωρημάτων ἀπολαύστέον ἐφ' ὅσον οἶον τε καθάπερ ἀμβροσίας καὶ νέκταρος ἀκήρατόν τε γὰρ τὸ ἀπ' αὐτῶν ἡδὺ καὶ δεῖον τὸ μεγαλοψυχόν, δύναται τε ποτεῖν καὶ εἰ μὴ αἰδίου, αἰδίων γε ἐπιστήμονας. ita legenda sunt haec in Iamblichi Protr. pag. 4. HEMST.

ead. l. 8. Μὲν προσέχεις τὸν νοῦν) Inter alia poni solet haec locutio in re amatoria, quando quis alteri morem gerit & obsequitur, blanditiis officiosis prolestat amoremque demereri studet: sic maritus uxori, uxor marito προσέχειν τὸν νοῦν dicitur: verum & meretrices pari ratione atque amatores. Aristoph. Pl. v. 151; Pac. v. 983, Κἂν τις προσέχη τὸν νοῦν αὐταῖς. Alciph. I Ep. 32: εἰκας κρῖναι τὸν Ἰπερίδην βε-

βουλῆσαι ὥς ἐλαττὴν σοι νῦν προσέχοντα· ibi Berglerus hunc locum notat, saepeque omitti τὸν νῦν observat. HEMST.

ead. l. 16. Τὴν νόμῳ γαμετὴν) Attica formula: ex alia enim nulla legitimi liberi procreabantur, nisi quae lege convenisset in manus: in Tim. § 17 locutio plena, ἐλευθέραν γυναῖκα εἰς τὴν οἰκίαν νόμῳ παραλαβὼν ἐπ' ἀρότω παίδων γησιῶν. Δις Κατ. § 29. Δ. Ἐτ. VII, νόμῳ σε γαμετὴν ποιήσεται. Apud Athenienses autem maxime debebant observari in contrahendis nuptiis οἱ νόμοι οἱ περὶ τοὺς γάμους, ut Plato ait. Utitur hoc loco Burmannus ad Calpurn. Flacc. p. 820. HEMST.

ead. l. 17. Ἡ σάτυρος) Deerat Satyrus in vulgatis: ex *l. re-*stituimus. Alibi saepius eodem alludit; ut supra in Prom. & in Dial. Iov. & Cup. & Z. τρ. c. 2. Ad primum locum Scholiastes de Antiopa intelligendum docet. V. & Ovid. Met. VI, 110, & Paul. I. SOLAN.

Pag. 14. l. 1. Ἰδαίον τοῦτ' ἐπαιδίον) Aristonis Epigr. Anth. I, c. 83: Προιμένα κάλλει Γανυμήδεος εἶπε ποτ' Ἥρη θυμοβόρου ζάλου κέντρον ἔχουσα νόω. Mox ἡμῖν, quod Graevianus Codex dabat, adfiscitendum duxi, quamquam nihil magnopere interfit ad sensum aut orationis elegantiam. In ἐπὶ κεφαλὴν ἐπαχθέν proprietas quaedam est Graeci sermonis, seu mavis Atticae venustatis, quae sensu citius percipitur, quam verbis explanetur: solet autem in diversis orationum formis usurpari variata potestate. Cognita sunt atque expedita ὀθεῖν, ῥίπτειν ἐπὶ κεφαλὴν, praecipitem in caput dare: rarius & paulo magis reconditum illud Demosthenis adv. Phaen. p. 1024 A. ἡγησάμενος δ' ἐγὼ καὶ μετρίου καὶ ἀπράγμονος εἶναι πολίτου, μὴ εὐθὺς ἐπὶ κεφαλὴν εἰς τὸ δικαστήριον βαδίζειν, gradu praecipiti, subito impetu, nullaque mora interposita. Iterum aliud est pro Cor. p. 521 A. τινες ὡς ἀληθῶς εἰσιν, οἷς ἂν εἰκότως καὶ δικαίως τὴν τῶν γεγενημένων αἰτίαν ἐπὶ κεφαλὴν ἀναθεῖεν ἅπαντες. His tamen confideratis, non difficili via pervenitur ad intelligendum, quid sibi voluerit Lucianus. Maligne vero ἐπαχθέν· nam ἐπάγειν, ἐπεισάγειν, obducere meretriculam, pellicem, superducere: unde γυναῖκες ἐπείσαντο· clarius etiam in sequentibus luno mentem suam aperit. HEMST.

ead. l. 2. Συνοικεῖ νῦν ἐπὶ κεφ.) Omnino ex Mf. lege: καὶ συνοικεῖ ἡμῖν νῦν ἐπὶ κεφαλὴν μοι ἐπαχθέν. Vulgo ἡμῖν omittitur. GRAEV. Συνοικεῖ ἡμῖν νῦν &c. Mf. Gr. P. vero & ed. *l.* ἡμῖν absque νῦν, quod in reliquis edd. exstat. Quid sit autem hic ἐπὶ κεφαλὴν, fateor me nescire: τῷ λόγῳ quid sit, dictum est supra ad Tim. c. 5. SOLAN.

ead. l. 10. Ἀπολαμβάνει) *Auferens: ἀπολαμβάνειν ἀντὶ τοῦ ἀρπάζειν* sic ἀρπάζειν ἀπὸ τοῦ στόματος. Long. l. 3. Stat. de Glau-
cia: *Inceptas quis ab ore dapes libataque vina Auferet, & dulci tur-
babit cuncta rapina?* BOURD. Vid. Doufam ad Ovid. A. A. I,
v. 575. Tum melius mihi videtur, καὶ ἐνθα προσήρμοςαι τὰ
χείλη, *ibique adaptare soles labia*, cui demum recte respondet
καὶ φίλῃς. Hoc quam paene non potuerint praeterire libra-
rii, quin mutarent, facile est cognitu: προσήρμοςαι autem, ut
modo ἔδωκας, porrigere soles: aperta est, atque a multis ex-
plicata illa vis Aor. 1. HEMST.

ead. l. 12. Προσήρμωσε τὰ χεῖλη) Notabam has amoris in-
eptias ad Heliod. l. 4. Eustath. sive Eumath. de Ismin. Agath.
in Anthol. Long. Tat. BOURD.

Pag. 15. l. 10. Θηλυδρίας) Ὁ κατακεκλασμένος, τεθλημένος
διὰ τὴν ἐξάγιστον ἡδονήν. Θηλυδρίαί τριχοπλάσται εἰσίν. In-
terp. Aristoph. Θεσμῶ. Sic antea θηλυμίτρης. Hefych. Suid.
BOURD.

ead. l. 15. Τὸν σὸν υἱὸν) Quid ita Iunoni filium Vulcanum
exprobrat, nec contumeliam simul in semet ipsum patrem
redundaturam esse sentit? Sciendum est, Lucianum hic, quod
Hesiodus aliique de Vulcano posteris persuaferunt, adopta-
re; Iunonem scilicet, cum Vulcanum conciperet, Iovi ma-
rito nihil acceptum retulisse: ideo ὑπηνέμιος, περὶ Θυσ. § 6,
ubi plura dicemus. Modo ἐμοῦ γε ἔνεκα: saepe accidit huic
particulae, ut intercideret. HEMST.

in Schol. Ἀσελγεί) καὶ ἀσελγεί Solanus. HEMST.

Pag. 16. l. 6. Ἡδέως ταῦτα) An ἡδέα; GUYET. Ex Mf. re-
stituendus est perturbatus in editis locus. Cum Iuppiter de-
scripsisset Vulcani sordes & squalorem, qui Diis ministrarat,
subiicitur, ἡδέως ταῦτα. οὐ γὰρ καὶ παρὰ πολὺ ὁ οἰνοχόος ἐκεῖ-
νος ἐμπρέπει τῷ συμποσίῳ τῶν Θεῶν. Contra mentem Lucia-
ni: *suavia haec sunt*: adeoque multum ille pocillator cohonestat
Deorum convivium. Sed Mf. Ἡρα. ἡδίων ταῦτα. Ζεὺς. οὐ γὰρ καὶ
παρὰ πολὺ ὁ οἰνοχόος ἔπρεπε τῷ συμποσίῳ. Iun. *suaviora haec
sunt*. Iup. *etenim iam olim ille pincerna non decebat convivium
Deorum*. Iuno ait, *suaviora haec sunt*, videre obfitum fuligi-
ne Vulcanum, quam amasium pocula cum osculis marito
praebentem. GRAEV. Ἡδέως ταῦτα omnes impressi. Mf. Gr.
aliter. Sed nihil mutavimus, nisi quod interrogandi punctum
addidimus. SOLAN. Graevii Codex non magnam, nec tamen
nullam affert opem: Iunonis personam interponi debere, mi-
nime concedo. Vera Luciani manus sine dubio fuit: ἡδίων ταῦ-

τα· οὐ γὰρ; καὶ παρὰ πολὺ &c. Iovis ea sunt falsæ uxorem irridentis: *Suaviora sunt ista: nonne? atque multum interest, ut hic pincerna* (Vulcanus nimirum praeditus ea formæ commendatione, quam descripsi) *magis deceat symposium Deorum: Gany- medes autem iterum in Idam demittendus est, quippe mundus, & digitis roseis, sciteque ministrat poculum.* Usus elegans particularum οὐ γὰρ, qui venerum Graecarum haud plane expertem fugere non potest, ironiam adiuvat: vid. Aristoph. Av. v. 612, Ecclez. v. 760. saepe in Platone. Illud ἐπισταμένως ὀρέγειν apud Xenoph. K. Π. I, p. 6, est καλῶς οἰνοχοεῖν καὶ εὐσχημόνως, κομψῶς οἰνοχοεῖν καὶ καθαρίως ἐγγχεῖν, σπουδαίως καὶ εὐσχημόνως πῶς προσενεγκεῖν καὶ ἐνδύναμι τὴν φιάλην. HEMST.

ead. l. 11. Ἡδίων τοῦ νέκταρος) Sic apud Hesiod. Scut. Herc. τὰ σφιν πολὺ φέρτερα Διόνης. BOURD.

ead. l. 14. Τὸν καλὸν κομήτην) Praeter alios de formosissima Ganymedis coma resciverat Callimach. Epigr. LVI: Ναιχὶ πρὸς εὐχαίτῳ Γανυμήδεος, οὐράνιε Ζεῦ. HEMST.

Pag. 17. l. 1. Λυπεῖς, ᾧ Ἦρα, σεαυτὴν; οὐδὲν ἄλλο, καὶ μοῖ &c.) Poterat sine crimine Benedictus integram servavisse interpretationem Micylli: *Aegritudine, Iuno, te ipsam afficis, nihil aliud; & mihi amorem eo magis incendis: quam vides temere ab eo truncatam.* GRON.

in Schol. col. 1. l. 2. Διονέως) Scriptum erat Οἰονέως, quod sic mutavi ex Schol. Didym. ad Il. A, 268, & Il. Ξ, 317; ubi pro Ἰονέως, quod ibi legitur, Barnes. Διονέως, ut in priore Schoho, reponit. SOLAN. Retinui Οἰονέως, cuius rationem petere licet a Munckero ad Hygin. F. 155, p. 227; ubi docet, quam varie Ixionis foci nomen scribatur. HEMST.

ibid. l. 6. Ἐνθα) Solanus huius vice substituerat ἐκεῖ, qua auctoritate non monens. Ἐνθα satis usitatum, praesertim apud recentiores, pro ἐκεῖ. Si quid mutandum foret, malletm εἶτα. HEMST.

ibid. l. 9. Ἰερῶ) ἰθρῶ clare in Mss. legebatur. Forte emendandum διακαθαρίσας, hoc est, *lustratum dimisit*: lustratus enim fuit Ixion a Iove, ut testatur I. Tzetz. Ch. IX, Hist. 273, qui dicit, focerum Ixionis ab aliis vocatum Deioneum, ab aliis Eioneum, quo forte modo hic etiam legendum. CLER. Sed in V. ἰερῶ non ἰθρῶ exstat. SOLAN. Pro ἰθρῶ Matth. Sladus reddiderat μισθῶ: qua coniectura non video multum profici. Locus sine dubio corruptus: sed iam non vacat, ut extundamus aliquid fincerius, ungues male mulcare. HEMST.

ibid. col. 2. l. 1. Δδ) Eam particulam merito interposuit Solanus. HEMST.

ibid. l. 7. Δδσας). Debuerat scripsisse *ἀνδρσας* vel *προσδῆσας*. Paulo ante ἢ *μήχυντας* E. A. prave: correxit Solanus. HEMST.

Pag. 18. l. 1. Ἄνθρωπος εἶναι χρηστὸν, ὃ ἦρα, καὶ συμποτικὸν) Verrunt, *hominem esse benignum, Iuno, & hilarem convivam. Benignitatis hic nullus locus: χρηστὸς*. Latinis est homo commodus, facilitate morum insignis. *Plaut. Mil. conviva commodus. Cicer. pro Murena: Nemo Catone proavo tuo commodior, communior, moderatior fuit ad omnem rationem humanitatis. Sic inferius in Dearum iudicio: ἱκανὴ μὲν, ἀγροικὸς δέ, commoda quidem, sed rustica: ubi interpret, sat quidem formosa. sed talia ὄσα κότες*. Sic inferius in hoc dialogo ἀπειρηκαὶ vertit insolentes, cum sint, inepti, decori rudes. GRAEV.

ibid. Χρηστὸς) Bene monuit Graevius de vocis huius potestate: sed idem iam dudum viderat Def. Herald. Anim. in Salmas. Observ. ad I. A. & R. I, c. 8, § 6. Dion Chrys. p. 468 R. *συμποτικὸς τις καὶ καλὸς ἐν ταῖς τοιαύταις συνουσίαις*. HEMST.

ead. l. 9. Ὑβριστῆρας ὄν.) Clariss. Heinf. ad Maxim. Tyr. dixi ad Petron. BOURD.

ead. l. 9. Ἐπειρά) *Πειρᾶν* ad venerem sollicitare, pudicitiam alicuius tentare. Pindar. Π. B, 62. quem locum habebat in mente Scholiaſt. Homer. ad Od. Φ, 303, ubi fabulam Ixionis narrat: *Διὸς ἀκοίτην ἐπειράτο*. Commentator antiquus in errore, quem circa verbi rationem explicandam committit, eruditus est: melius Schoſt. Aristoph. ad Equit. v. 514; *προσβαλεῖν γυναικὶ περὶ ἁρπιδίτης*. Coratus est Iunonem comprimere, Hygin. E. LXII. propius ad Graecam locutionem, *Illic Iunonem tentare Ixionis aſi*, Tibullus: *Iunonem de ſuppro interpellare*, Laſtant. ad Scat. IV, 539; *de ſupri iniuria compellare*, ad Theb. VIII, 50. *Πειρᾶν* in hac fabula familiare Graecis. HEMST.

ead. l. 15. ἸΟ δέ) Forſan ὅτε δέ videntur enim id poſcere frequentia; *ταῦτα ἢ δὲ συνιέναι ἑρωτικά ὄντα*. SOLAN.

Pag. 19. l. 101. Ἐπ' ἐμὲ αὐτὸν) Irati Iovis abrupta oratio. Video commodè ſervari poſſe *ἐπ' ἐμὲ* nec tamen non praeferam *sic ἐμὲ*, quaſi vellet intellectum ὑβριζερ fic ſane ſecutus fuerit ipſe ſuum praſceptum de ὑβριζειν τινὰ & εἰς τινὰ in Soloec. § 101. Paulo poſt ſi *προ ὁμοία ἡμῖν* legeretur *ὁμέστιοι ἡμῖν*, mutatum nollem. *Ὀμέστιος & συνέστιος* δέων frequenter Ixion dicitur. HEMST.

ead. l. 16. Ὁ δὲ ἔρως) Sic Dialog. Apoll. & Bacch. Long. lib.

2. Heliodor. lib. 4. & Δ. Θ. XXIII, ἀπάντων ἀρχῶν. BOURD.

Pag. 20. l. 4. Ἀγεί σε καὶ φέρει) Vix credas, interpretes, quid Lucianus voluerit, affecutos fuisse: sensus est, *te subactum pro arbitrio velut iure belli depopulatur.* Ἀγεῖν καὶ φέρειν victorum est, qui caedibus ac rapinis omnia vastant: ἀνευ νόμου καὶ δίκης ἀγοντες καὶ φέροντες ἀλλήλους. Polyæn. ad alia traducitur: ἀγομένης καὶ φερομένης τῆς κεφαλῆς. Synes. Encom. Calv. Rem vidit, & locutionem vulgatissimam pluribus exemplis illustravit Erasmi. Prov. in Ἀγούσι καὶ φέρουσι. HEMST.

ibid. τῆς ῥινός φασιν ἔλκων) Unde ductum, haud proclive est definire: certe a feris equisve petitur. Sed ad rem ipsam illustrandam lege, si lubet, quid apud Lactantium poeta non insulsus de triumpho Cupidinis scripserit, in cuius pompa Iuppiter cum ceteris Diis ante curram triumphantis ducitur catenatus, I, 11. SOLAN. Quibus in locis occurrit apud Nostrum, annoravit Erasmi in *Naribus trahere*. HEMST.

ead. l. 8. Αὐτοῦ τὴν γυναῖκα) Vid. Th. Muncker. ad Hygin. Fab. 155, p. 227. HEMST.

ead. l. 9. Πειριθουν) *Diam* Hyginus vocat, ex qua Iuppiter Pirithoum suscepit. SOLAN.

Pag. 21. l. 3. Ἀγρυπνεῖ) Structura postulat: ἐπειδὴν λυθῇ, καὶ κείνος ἀγρυπνῇ. HEMST.

ead. l. 6. Μὴ ὥραισιν ἴκοιτο) Nescio, cur mutatum: sic enim reposueram, non ὥριον. Proverb. de quo Aristophan. alii; σεσολόκισται μὲν ὥφειλε γὰρ μὴ ὥρας ἴκοιτο. Verum tamen Atticum est, & utitur Dialog. de Saltat. c. 5. Soloecismum notarunt Grammatici. BOURD. An scribendum? μὴ ὄναιτο τῶν ὑπὲρ α. GUYET. Potestne stultius & absurdius quidquam verti, quam ista verba sunt translata? *Ne quid tempestivum consequatur, quando res, quae supra se sunt, concupiscit.* Et tamen absurdius iidem interpretes in dialogo de saltationibus, μὴ ὥραισιν ἴκοιμην, nunquam ego venustatem consequar: cum sint imprecationis formulae ex Aristophane haustae. Latini dicunt, *male pereat, Dii Deaeque eum perdant, qui rem supra suam sortem affectavit.* Potuissent tamen, saltem Bourdelotius, haec emendare, cum If. Casaubonus δὲ πάντ' Animadv. lib. II, c. 14, in Athen. tum & in Lectionibus Theocriteis, dudum observavit elegans hoc dicendi genus, & explicarit scrupulose. GRAEV. Casaubonus explicat in notis ad Athen. II, 14, cum imprecari alicui exitium vellent, & mortem anno vertente

citiores. Alii tamen scriptores ὄρας non ὥραις scribunt. Iterum habes Ὀρχ. c. 5, & Ἐτ. Δ. X. SOLAN. Dicturum se promissit ad hunc Luciani locum Kuhn. Obf. ad Diogen. L. II, 34; cui consilio diem supremum intervenisse credo. Bisetus etiam profert ad Lystr. Aristoph. v. 1036. A Casaubono dissentit D. Heinſius L. Theocr. p. 341, existimans formulam imprecandi esse desumptam a navigationibus, quia ὄρας erant navigandi tempora, & μὴ ὥραις πλεῖν apud Comicum Lystr. v. 329. utrius verior habenda sit opinio, alias opportunius dicemus. HEMST.

ead. l. 14. Ἐξαπατηθήσεται) Monstrum vocabuli vides (in ed. Salm.) Rectius editio Basil. ἐξαπατήσεται. Sed puto verum Luciani esse ἐξαπατηθήσεται immo sic antiquissima editio Flor. Simili mendo laborant posteriores editiones, cum μοχ συμπερινεχθήσεται legitur, quod conspicitur etiam in Florentina & Aldina: sola Basileensis συμπερινεχθήσεται id quod probum est. IENS.

Pag. 22. l. 6. Τροχῶ) Meminit I. Brodaeus Misc. II, c. 10. Pindarus τετράκνημον δεσμὸν vocavit, τετράκνημον τροχὸν Schol. Apoll. Rh. ad Arg. III, 62. Bene de nobis merebitur, qui ultima dialogi huius vel explicuerit, vel emendarit. HEMST.

ead. l. 9. Ἀπὸ τῆς μ.) An ὑπέρ; GUYET.

ead. l. 20. Προσγελά) Cito ridere fuit praefagium ingenii. Vid. Art. Crit. P. 2, Sect. I, c. X, § 12. CLER.

Pag. 23. l. 1. Ἐν τῇ πανουργίᾳ) Usitatus ἐς vel εἰς τὴν πανουργίαν itaque scribendum puto. Ut modo μέγα ἀγαθὸν ἀποβησόμενον, sic & Xenoph. K. Π. V, pag. 76, v. 13, ὃ μέγα ἀγαθὸν σὺ τοῖς φίλοις Κύρῃ· similem in modum μέγα κακὸν εἶναι vel ἔρχεσθαι τινί. HEMST.

ead. l. 8. Ἐκινεῖτο) Non sollicito hanc lectionem. Aliter tamen P. & ed. I. ἔστηκε τὸ, sed tum aliter interpungendum, & post ἔστηκε punctum admirationis ponendum. SOLAN.

Pag. 24. l. 1. Ὀξύχει) Poll. II, 149, ὀξύχει γὰρ καὶ ὀχυχειρία τὸ μὲν παρὰ Μενάνδρῳ εἰρηται, τὸ δὲ παρ' Ἀλέξειδι. Comicorum nomina facile persuadent, utrosque non alia notatione, quam fecit Lucianus, hanc vocem adhibuisse. Significat autem *agili manuum mobilitate promptum*: nam *adunca manus* interpretum, si rem spectas, possunt tolerari; si vim vocis, alienissimae sunt. Prout celeritatis manuum in plurimis rebus est usus, ita non una ratione homines dicuntur ὀξύχεις qui manum avidam in patinas immittit Nicomacho apud

Athen. VII, p. 291 D. — δειπῶν δὲ πᾶς Τάλλτρια γίνε-
ται ὀξύχειρ, καὶ οὐκ ἐγκρατής. Herculem hoc epitheto Theo-
critus affecit Epigr. XX, Τὸν λειστομαχᾶν, τὸν ὀξύχειρα
quod vix est, ut heroum maximi dignitatem aequet. Ὀξύ-
χειριαν ἐρηπισταίς & pantomimis Pollux tribuit IV, 97; ἡ-
φοπαικταίς sive praestigiatoribus Sext. Empir. adv. Mathem.
II, § 39, qui τὰς τῶν θεομένων ὄψεις δι' ὀξύχειραν κλέπτου-
σι: eandem vocat εὐστροφίαν τῶν χειρῶν καὶ τὸ πάχος τῆς
κάμψως τῶν δακτύλων Schol. Gregorij Nazianz. in Orat. de
Athanasio. Apud Philonem Iud. de Vit. Mos. p. 609 C. Aegyp-
tius operum exactior, τῶς τὸ προσταχθέν μὴ ἀπνευστὶ καὶ
ὀξύχειρᾷ δρῶντας τύπτων. Nonnihil differt illa ὀξύχειρᾷ,
quam exercendi diuturnitate opifices acquirunt in Diogen. L.
VI, 70. Mercurium autem ὀξύχειρα venustissime pinxit Ho-
rat. I Od. 10, Callidum qui quid placuit iocoso Condere furto:
ibi plura, quae ad hunc dialogum faciunt. HEMST.

ead. l. §. Προκαλεσάμενος τὸν Ἐρωτά.) Leg. προκαλεσάμε-
νος τὸν Ἐρωτά: sic videtur legisse interpretes, cum transferret,
heri provocato Cupidine. Statim pro ὑφέκων τὰ πόδες Mss. ὑφέ-
κων τὰ πόδες; quasi pedes illi surripuerit: quavis & vulga-
rium possit ferri. GRAEV. Vel προκαλεσάμενος edendum fuit,
ut haberetur ratio Benedicti, vertentis provocato Cupidine;
vel versio retinenda fuit Micylli, heri autem vocato ad se Cupi-
dine. Sed sane verbum Graecum habet aliquid, quod a neu-
tro exprimitur, & Benedictina lenius & Micyllina fortius, ut
patet in dialogo Veneris & Cupidinis: ἀλλ' ἐκείνος προσεται-
ρε καὶ προσκαλεῖται. Itaque scriptis libris obediendum. Vi-
deo simile committi in dialogo Enipei & Neptuni, dicente ἰ-
λο διὰ τοῦτο ἔχων σε προσεπάσαι τὸν Ἐρωτά; ubi cum Mi-
cyllo Benedictus, propterea te mihi ἀπὸρρον πρᾶττερον ἀποσέβαι.
In Piscatore dicunt Philosophi de Luciano, ἐπὶ καὶ γὰρ ἐν τῇ οὐκ
ἄλογα προκαλεῖσθαι, διστάζουσας ἀξίων: ubi vertunt, nam
cum iste vir iudicio vellet experiri, haud absurde provocare videntur.
At in hac locutione vix est differentia inter σὺν provocare &
iudicio experiri velle: & in praecedentibus non tam provocat,
quam admonet modestiae philosophos, ne se indemnatum
occidant, atque adeo convenientius videatur προσκαλεῖσθαι.
GRON. Προκαλεσάμενος.) Haec menda, sed quae tamen fal-
lere vix potest, locis compluribus insedit: restituendum erat
vel sine Mss. προκαλεσάμενος. Ad stipulantur Duker. ad Thu-
cyd. V, 41. Apollod. I, p. 57, τὸν ἀριστον αὐτῶν εἰς πυγμὴν
προσεκαλεῖτο: recte Faber προσκαλεῖτο vel προῦκαλ. HEMST.

ead. l. 6. Ὑφέλων) Ita praeter Mf. Gr. L. & ed. I. SOLAN. Teneo vulgatam lectionem ὑφέλων, quam satis tuetur κατ-επάλαισεν luctatorum est ὑφέλκειν τοὺς πόδας, τὰ σκέλη, ut adversarios in terram deiiciant: idem & ὑποσκαλίζειν, ὑποσῦ-ρειν τὰ σκέλη in illa praeclara Dioxippi cum Corrago Macedone pugna, quam describit Diodor. Sic. XVII, 615 C. *sub-ducere pedes* Curt. IX, c. 7. Lubrica quoque dicuntur ὑφέλ-κειν, ὑποφέρειν, ὑποσκαλίζειν τοὺς πόδας, quae iunxit Poll. I, 187. *elegant* Curt. IV, 9, 18, *cum modo saxa lubrica vesti-gium fallerent, modo rapidior unda subduceret.* Cum probata fue-rit haec potestas in ὑφαίρειν τοὺς πόδας, deliberabimus, an scriptae lectionis rationem haberi oporteat: nam quod Grae-*vius* addit, *quasi pedes illi surripuerit, mallem viro magno non excidisset: nisi quis huc pertinere censeat Senecae, pedes ab-
stulit*, Praef. lib. IV Nat. Qu. p. 743; quam metaphoram a luctatoribus esse sumtam volunt. HEMST.

ead. l. 8. τὸ σκῆπτρον) In Cod. Flor. scribitur ἦλθεν ἐπὶ τὸ σκῆπτρον. BOURD. Fl. & I. ἦλθεν ἐπὶ τὸ σκ—. Sed venustior longe vulgata lectio. Sceptrum enim surripuit, sed fulmen ut-*pote* gravius & ignitum tenera manus auferre non valuit. P. non agnoscit ἦλθεν ἐπὶ. SOLAN. Mihi sane non constat, quid recentiores editores impulerit, ut insuper haberent, quod Florentiae fuerat impressum, ἦλθεν ἐπὶ τὸ σκῆπτρον, quando-*quidem* illa phrasis nihil habet, quod fastidiendum videatur: nam saepius ἐρχεσθαι ἐπὶ τι non consilium tantummodo aut conatum, sed effectum etiam agendi significat: quomobrem sic intellige, aggressus est sceptrum surripere, atque adeo re-*vera* surripuit. Etsi iam omisum in A. 1. & H. Francinus ta-*men* in Iuntinam revocavit, dubium ex scripto Cod. an Fl. Id solum me retinuit, ne Luciano redderem, quod in P. abfuisse notatum reperiebam. HEMST.

ead. l. 14. Χελώνην) Ex hymno Homeri in Merc. (v. 47.) Vide Scalig. ad Manil. pag. 420. VORST. Oculis haec omnia subiicit Cl. Philostrati interpres ad p. 777, exhibita ex gem-*mis* lyrae figura. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 1. Εὐστάθιος) P. 187b, v. 54: ᾠ (Ἑρμῇ) λόγος ἐστὶ καὶ ἐκ γενετῆς συγκεκληρώσθαι τὴν κλεπτοσύνην, ὅς τῆς μητρὸς Μαίας συλλουόμενος αὐτὸς ἤδελεν ἐκείνη, αὐτὸς ὑφε-*λόμενος* τὰ ἐκδυθέντα ἔκρυψε. Ad hanc normam ista sunt re-*frangenda*, nisi quod συλλουόμενος recte scribitur. HEMST.

ibid. col. 2. l. 3. τὸ) Solanus τὸ δὲ ἐπίτροχον. IDEM.

ibid. l. 6. Ἀλεξίφαρμάκοις) v. 557. HEMST.

Pag. 25. l. 1. Πήχεις ἐναρμόσας) De partibus lyrae vide Dialogum Marinum I, & If. Voffium de Poëm. Cant. CLER. *ead.* l. 2. Καλάμους ἐμπήξας) Κάλαμοι sunt *aerea fila*, protensa iuxta longitudinem lyrae, & quae pulsata resonabant. Absurde interpres venit *calamos*: nam calami pulsati non resonant. CLER. Habes descriptionem testudinis a Mercurio inventae, ex qua lyram confecit; sed male intellectam & impetitiissime versam: χελώνην που νεκρὰν εὐρὺν ὄργανον ἂπ' αὐτῆς συνεπήξατο. Πήχεις γὰρ ἐναρμόσας, καὶ ζυγώσας, ἔπειτα καλάμους ἐμπήξας, καὶ μαγάδιον ὑποθείς, καὶ ἐντείνάμενος ἑπτὰ χορδὰς, μελωδεῖ πάνυ γλαφυρὸν, ὧ ἦφαιστε. In ed. Salmurienfi haec est istorum verborum interpretatio: *Testudinem mortuam alicubi nactus, ex ea compegit instrumentum. brachijs enim adaptatis, & superinducto iugo, deinde calamis infixis, & subiecto hemisphaerio, & intentis inde septem chordis, elegans adeo & concinnum quiddam modulatur: non sane musice. Descriptio haec est petita ex hymno in Mercurium, qui tribuitur Homero, ut olim observavit maximus Scaliger ad Manilium: sed cum in illa queritur omissum esse τὸ καιριώτατον, dicendum enim fuisse ἔπειτα καλάμους ἐμπήξας, καὶ ἐπὶ δέρμα βόειον προσαρμόσας, καὶ μαγάδιον ὑποθείς, verum erat, si καλάμους scripsisset Lucianus, & hymni auctorem κατὰ πόδα sequendum sibi existimasset. Cum vero corii bovilli, quo ceu theca lyram Mercurii tegebat hymnus, mentionem omisisset, & accommodasset eius descriptionem ad sui temporis mores, locus nullus erat arundinibus in lyra. Pro καλάμους legendum ex Ms. κολλάβους. Κόλλαβοι sunt *raxilli*, vel *claviculae*, quibus fides in lyris intenduntur. Homero Odyss. φ dicuntur κόλλοπες. Ῥηϊδίως ἐτάνυσε νέω ἐπὶ κόλλοπι χορδὴν, Facile intendit nova clavicula fides. Ubi Eustathius: κόλλοψ δ' παρὰ τοῖς ὕστερον κόλλαβος, δι' οὗ τείνονται αἱ τοιαῦται χορδαί. καὶ οὕτω φασὶ λεγόμενος, διότι τὸ παλαιὸν ἐκ δερμάτων σκληρῶν ἦν τῶν πρὸς τραχήλῳ τῶν βοῶν, ἔστι δ' ὅτε καὶ τῶν οἰῶν quare ibi plura. Vides, ex calloso illo corio, quod est in cervicibus boum & ovium, olim istos verticillos esse factos, quod tamen negat Scaliger, qui postea conficiebantur ex lignis. Πήχεις vero sunt *manubria*. Hyginus *brachia* vertit: ζυγὸς vero, sive ut aliis ζύγωμα, *iugum*, est transversum transtillum, in summa cithara, cui chordae annectebantur: μαγάδιον est ligneus asserculus, qui subiciebatur fidibus, sine quibus nullum illae sonum edebant; olim erat calamus, postea lignum quadratum, quod hodie agglutinatur musicis instrumentis,*

olim supponebatur, ut erudite Scaliger ostendit. Qui veteres lyras in nummis & marmoribus, ubi saepius occurrunt, vidit, facilius haec intelliget. Locus autem sic vertendus est: *Testudinem mortuam cum alicubi invenisset, ex ea instrumentum musicum compegit. Manubria enim adaptavit, & iugum addidit, & affixit claviculas, & subiecit afferculum, fidesque intendens septem valde tenerum & concinnum quid cecinit. Eadem omnia recenset inferius in lyra Polyphemi in colloquio Doridos & Galateae, excepto μαγαδίω. Αὐτὴ ἡ πικτὶς οἶα κρανίον ἐλάφου γυμνὸν τῶν σαρκῶν. καὶ τὰ μὲν κέρατα πῆχεις ὥσπερ ἦσαν ζυγώσας δὲ αὐτὰ, καὶ ἐράψας τὰ νῦνρα, οὐδὲ κόλλοπι περιστρέψας, ἐμελῶδει ἀμουσὸν τι καὶ ἀπώδον.* Sic legendus iste locus lepidissimus: Ipsa lyra solummodo erat cranium cervi, nudatum carne, cornua vero erant quasi manubria, quibus cum iugum adiecisset, & fides alligasset, quas non fidiculis tendebat, agreste quiddam & absotum canebat: legendum autem οἶα, solummodo, non οἶα, ut editur vulgo. Vides hic κόλλοπα dici, qui dicitur κόλλαβος in dialogo superiore. Cranium cervi erat πικτὶς, quod in Mercurii lyra testudo; cornua vero erant πῆχεις: sed κόλλαβοι nulli, aut iis non utebatur. GRAEV. In exemplaribus vulgatis legitur μαγαδίον & καλάμους, mendose pro μαγάδας & κολλάβους. Ita Moschop. in sua constructione locum allegat; & huius lectio magis quadrat sensui, quam usitata. Hartung. Th. Crit. T. II, p. 638. Vox κολλάβους, quam exhibent P. L. Gr. Mf. & Schol. quamque ego etiam ex Mf. adscriptam vidi margini vetustissimi impressi Codicis, glossema est viri quidem docti, sed ad rudem huius lyrae fabricam non satis, ut mihi quidem videtur, attendentis. Si cui tamen placeat, litem ea de re nemini sum moturus; cetera enim satis scite descripta sunt, & ipsa artis vocabula ab artifice summo Apolline haud dubie usurpata: quod ex doctissimis Graevii notis facile perspicies. V. etiam Marm. Ox. pag. 199. Observandum denique, Nostro κόλλοπας τῆς κιθάρης alibi dici. Vid. Z. τρ. c. 10. SOLAN. Quamquam κάλαμος olim in lyra, huc tamen nihil pertinere: praeterquam quod, si de eo loqui voluisset Lucianus, scribendum fuerat κάλαμον ἐμπήζας. Otto quidem Sperlingius Diff. de Fur. Sabin. Tranquill. p. 74, Lucianum melius affirmat extulisse καλάμους ἐμπήζας: nam erant duo calami arte iuncti, inter quos chordae ducebantur & tendebantur: sed haec dicenti sine veterum auctoritate, non aegre ferret, si fidem denegemus. Κόλλαβοι contra optime conveniunt, quippe in hoc instrumento musici necessarii: error

autem plane facilis; nam litera liquida non geminata κολλά-
 βους exarare moris erat, ut apud Thom. Magist. in Κόλοπας
 unde ob similitudinem β & μ, praesertim in membranarum anti-
 quis, quam proclivi via potuerit oriri καλάμους, in aperto
 est positum. Verum est, Lucianum Δ. Ἐν. I, Iov. Trag. § 10,
 adv. Indoct. § 10, κολλόπας usurpare, quod equidem ad nor-
 mam Atticam magis congruere non diffiteor: sic enim prae-
 cipit Phrynich. p. 32, Κολλάβους τοὺς ἐν τῇ λύρα εἰ μὲν ἄλλη
 διάλεκτος λέγει, οὐ φροντὶς ἱπποκλείδῃ· σὺ δὲ ὡς Ἀθηναῖος λέ-
 γει κόλλοπας· sed nihil obstat, quo minus ab ea lege, quam
 saepe iudicio non levitate migravit, in hoc etiam loco reces-
 serit Lucianus; inprimis quoniam illa aetate, qua scripsit,
 longe frequentior erat usus τῶν κολλάβων, quam κολλόπων.
 Hoc vel ex ipso Phrynicho manifestum est, qui vulgatam de-
 terioris vocabuli consuetudinem castigare necesse habuit, &
 ad veteris Atticis praescripta revocare: in antiquis sane
 scriptoribus vix unquam aliter invenias, ac κολλόπας: Plato
 de Rep. VII, pag. 703 B. τοὺς ταῖς χορδαῖς πράγματα πα-
 ρέχοντας καὶ βασανίζοντας ἐπὶ τῶν κολλόπων στρεβλοῦντας
 plura collegit eximius ille Leopardus Emend. XIX, cap. 16.
 sed κόλλαβος tamen, ex quacunque dialecto in usum commu-
 nem venerit, notae esse satis vetustae, non pauca sunt indi-
 cio: aliunde quidem deducere non licet verbum illud in He-
 sychio comicum: Ἐκκολλαβήσαντα, ἐκκακέντα, ἐκφρονήσαν-
 τα. Grammatici quoque κολλάβους, quoddam est panis genus
 ab Aristophane aliisque memoratum, ab horum verticillo-
 rum similitudine dictos volunt: vid. Schol. ad Ran. v. 510.
 At in recentioribus, quique Luciani aetati fuerunt suppres,
 iam nihil est isto vocabulo tritius. Iamblich. de V. P. § 118,
 τὴν δὲ πόσπην ἐπίτασιν ἀναλόγως τοῖς βάρει εἰς τὴν τῶν κο-
 λάβων ἀνωθεν σύμμετρον περιστροφὴν haec in Nicomacho to-
 tidem verbis exstare p. 13, monuit Kusterus: Schol. Homeri
 parvus ad Il. I, 187, ab eoque ne litera quidem discrepans
 Etymol. in Ζυγός Athanas. in Psalm. p. 1241, ubi, quale sit
 ψαλτήριον, exponit: δέκα γὰρ κόλλαβοι, εἴτουν πασσάλισκοι
 παρὰ τὴν πῆχυν τοῦ ψαλτηρίου στρεφόμενοι ἑτερόν τε τὴν χορ-
 δὴν καὶ ἐχάλων· quae paene eadem leguntur in Euthymii
 Zygabeni Praef. ad Psalm. p. 185, & apud plures alios. Olim
 autem paxillos hosce fuisse confectos de corio calloso & du-
 rato, si quid omnino Grammaticis est credendum, ambigi
 non potest: vid. Hesych. in Ἐκολλόπωσε. Κεράσβολα voca-
 bantur, ut idem docet, οἱ ἐν ταῖς ἀρχαῖς λύραις κόλλαβοι

alibi voce truncata, κρίσβολα, κόλλαβη δερμάτινοι atque haec ipsa est ratio, cur κόλλοπες fuerint dicti; a qua voce non alia re κολλάβους distare arbitror, quam vel pronuntian- di depravatione, vel dialecti discrimine. Hos igitur κολλάβους Luciano restitui par erat, quem vere Graevius observavit ac- commodasse lyrae descriptionem ad sui temporis mores: locum enim illum Hymni in Mercurium, cum haec scriberet, in animo fuisse Nostro mihi sane non tam compertum videtur, quam credi voluit Scaliger ad Manil. V, 319; fierique facile potest, ut de eo tum ne cogitaverit quidem: alioqui multos oportet eodem respexisse, qui in lyrae a Mercurio inventae de- scriptione parum a Luciano discedunt. Μαγάδας autem pro μαγάδιον Hartungus ex Moschopulo probat; quod Leopardus commemorans, iudicium suum non interponit: ferremus eundem, si μαγάδα, quod Scholiastes habet, scriberetur: sed nihil est, cur μαγάδιον satis usitatum repudiemus. Vide praeterea magnum illum etiam in puero Grotium ad Phaen. Arati p. 7, & ad Imag. p. 54, 55. Res ipsa de veterum lyra, eiusque tum partibus, tum pro diverso temporum intervallo differentia non tantum intricatior est, quam ut paucis expe- diri queat, sed magnorum etiam hominum erroribus insignis: neque id adeo mirandum; cum eiusmodi sit haec materia, quae non nisi lenta diuturnaue meditatione, saepe, quae prius placuerant, verso stilo inducis, subigi se patiatur ac moliri. HEMST.

ibid. Μαγάδιον) Μαγάς ab aliis dicitur. V. Philostr. p. 778. Equuleum nostri vocant. SOLAN.

ead. l. 3. Ἐπὶ τὰ χορδαῖς) Consentiant omnes, Mercurium esse lyrae repertorem. Sed de numero chordarum non itidem liquet: sunt, qui dicant, primo fuisse tantum tres, sunt qui quatuor. Videat, cui liber, Macrob. Saturn. I, 19, Pol. Virg. de rerum invent. I, 15, Diod. Sic. I & V. Sentit cum Luciano Horat. I, 15: Tuque testudo resonare septem Calida nervis. LEED.

ead. l. 4. Κάμει — καθαρίζειν) Si recte hic Lucianus, erravit Torrentius, qui in Horat. Od. 21, I, sic ait; lyra sibi concessa, Orpheum Apollo docuit; at postea, inventa a se cithara, ei lyram concessit. Aliquid autem interesse inter lyram & citharam, satis hinc liquet; sed quid id sit, laborat quidem ostendere Martinius in Lexico ad vocem lyra, at quam feliciter iudicet alius: ego ab eo in hac re parum redii instructior. LEED.

ead. l. 8. Τροπτερος) Lilius Gregorius in Mercurii Syntagma- mate scribit, vidisse se Mercurii imaginem in libro quodam

antiquitatum hoc modo effictam: filo quidem erat corporis iuvenili, facie imberbi, cum alis supra aures, nudus vero totus, praeterquam quod pallium habere videbatur, dextra marsupium continebat, quod supra caput hirci iacebat: sinistra vero caduceum praeferebat: ad pedes illius hircus & galus suberant. Vid. Macrobr. COGN.

ibid. (Ῥέβδον τινα) De Mercurii virga Homerus Od. 5; cuius verba expressit Virgil. IV Aen. v. 242: *Tum virgam capit: hac animas ille evocat orco Pallentes, alias sub tristia tartara mittit, Dat somnos adimitque, & lumina morte resignat.* Ab aurea autem virga dictus est Mercurius χρυσόρραπτις. COGN.

ead. l. 9. Ψυχ' αργῶσι) Virg. Aen. IV, 242: *Tum virgam capit: hac animas ille evocat orco Pallentes, alias sub tristia tartara mittit.* Homer. Od. E, 47. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐγὼ — ἔδωκα) Vulgo traditur, hanc virgam ab Apolline Mercurio fuisse traditam, accepta ab eo lyra. Vide Serv. in Aen. IV, 242. LEED.

in Schol. col. 1. l. 3. Μαγάδα) L. μαγ' ἄδιον. Sic tamen etiam C. M. SOLAN.

ead. Σαῖς τετραγ.) Haec totidem verbis habet Suidas, ex quo emendandus est Hesychius. Vid. H. Stephani Ind. Thes. in Μαγάς, quem nec Luciani locus praeteriit, Olearium ad Philostr. Vit. Soph. I, p. 487. HEMST.

Pag. 26. l. 7. Εἰ μέμνηται) Longoliani exemplaris ἢ μέμνηται corrigentis ingenio an verustis Codici si tribuendum, non factis mihi patet. Quamquam sensum faciat non plane absurdum, (parum enim abesse videri potest ab infania, qui caput sibi securi distindi postulat) minus tamen verecunde hoc a Vulcano dicatur ad Iovem: quare lectioni vulgatae lubens acquiesco. HEMST.

Pag. 27. l. 2. Μαίωσεται σε) Nonnulli dicunt, Iovem Thetidem a se compressam, quia metuebat sibi ab eo, quod nasceretur, absorbuisset; atque ut necesse erat gravidum factum, ad amnem Tritonem peperisse. Cui si fidem habemus, opus erat, ut venter potius, quam calvaria, divideretur. LEED.

ead. l. 5. Τί γὰρ χρὴ ποιεῖν) In Dialogorum Selectorum editione dederam olim, τί γὰρ οὐ χρὴ ποιεῖν, σοῦ κ. quod postea notatum quoque reperi ad marginem A. 1 W. nihil est omnino, quod quis facere non debeat, te iubente: usitatae loquendi formulae, τί οὐ ποιεῖν; τί οὐ φθέγγεσθαι ἢ λέγειν; τί οὐ πάσχειν; Etsi sensus egregie constet, nunc tamen, quoniam nullum est in membranis subsidium, pristinam sententiam re-

texo: commodum est, quid enim aliquis faciat? id est, frustra quis tergiversetur, & imperata detrectet, te iubente. Sic, τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις; Θ. Κρ. § 9. HEMST.

ead. l. 6. Κόρη ἐνοπλος) Fabulantur poëtae, a Iove devorata Minervā qua devorata, mox Minervam concepisse. Iuppiter, inquit Hesiodus Theog. v. 886 & seq. Metin uxorem suam, Deorum atque hominum sapientissimam devoravit, Coeli Terraeque consilio, ne quis alius Deorum imperium ei praeipere posset &c. Si cui vacat, Procli & Moschopuli hunc in locum annotata adeat. Clemens etiam, Epiphanius, Theophilus huius fabulae mentionem faciunt, Addunt, Vulcanum securi Iovis patris sui caput aperuisse, ex quo Minerva adulta & armata prodiit: a qua re κορυφαγενής dicta est. Lucanus lib. IX: *Hanc & Pallas amat, patrio quae vertice nata est.* & alius: — *Quae de patrio vertice nata Dea est.* Hoc & Lucianus ridet. COGN.

ead. l. 10. Πυρρίχιζεις) Vid. Ez. Spanhem. ad Callim. H. in Iov. v. 53. Recte Minerva vixdum nata πυρρίχιζει, Dea belatrix ἐνόπλιον ὄρχησιν saltans. Pyrrichen qui principes instituerint, non pauci memorantur, Curetes inprimis, Pyrrichus vel Cretensis Cydoniates vel Lacedaemonius, Achilles, filius eius Pyrrhus sive Neoptolemus; verum etiam Dioscuri: sed hi quidem Minerva modos praecinente. Schol. Pindar. ad Π. B, 127, inter alia non protrita: ὁ δὲ Ἐπίχαρμος τὴν Ἀθηνᾶν φησὶ τοῖς Διόσκουροις τὸν ἐνόπλιον νόμον ἐπαυλῆσαι paulo plenius, quam apud Athenaeum in fine lib. IV. Epicharmi locum sine dubio cogitavit Aristid. T. I, p. 26 C. Διόσκουροι δ' ὑπ' αὐτῇ (Ἀθηνᾶ) πυρρίχιζουσι ὑπ' αὐτῇ non est *ipsius ductu*, ut Canterus, neque *sub ipsa*, ut I. Meursius Misc. Lac. II, 12; sed id, quod significaverat Epicharmus, ὑπ' Ἀθηνᾶ τὸν ἐνόπλιον νόμον ἐπαυλίσασθαι, tibia praecinente, modosque temperante Minerva. HEMST.

ead. l. 13. Γλαυκῶπις) Sic de Sylla Plut. p. 826 A. τὴν δὲ τῶν ὀμμάτων γλαυκότητα, δεινῶς καὶ πικρὰν καὶ ἀκρατον οὖσαν, ἢ χροῖα τοῦ προσώπου φοβερατέραν ἐποίησε προσιδεῖν. SOLAN.

ibid. Ἀλλὰ κοσμεῖ καὶ τοῦτο) Male Guyetus mutat. *Caesia* quidem; sed ornat hoc etiam ipsum *caesis*: caesii oculi truculentum quiddam habent ac terribile, quod tamen bellipotentem Deam haud dedecet: hoc Grammatici spectant, quando γλαυκὸν interpretantur φοβερὸν, Γλαυκῶν, καταπληκτικόν, ἔμπυρον καὶ φοβερὸν βλέπειν, & Γλαυκῶπιν, φοβερὰν ἐν τῷ ὁρᾶσθαι, γλαυκοὺς καὶ καταπληκτικοὺς ὡπας ἔχουσαν. De Sylla
Lucian. Vol. II.

Plutarch. T. I, pag. 451 E. τὴν δὲ τῶν ὀμμάτων γλαυκότητα
 θειῶς καὶ πικρὰν καὶ ἀκρατον εὖσαν ἢ χροῖα τοῦ προσώπου φο-
 βερωτέραν ἐποίει προσιδεῖν. Poterat hic oculorum adspectus
 cum grata pulchritudine parum videri convenire: sed torvi-
 tatem istam emendat & decoram reddit addita capiti galea;
 quam propterea deponi volebat Venus in Iud. Dear. § 5, ut
 hoc remedio careret vitio paene proximum τὸ γλαυκὸν τῶν
 ὀμμάτων utrumque Luciani locum usurpavit Nic. Heinsius
 ad Ovid. A. A. II, 659. Philostr. Iun. Icon. c. VIII, Minerva
 γλαυκὸν ὑπὸ τῆς κόρυθος ἐρώσα, ζῶν ἀρρενωπῶ τε τῷ ἴθει τὴν
 παρσιὰν ἐπιφονήν τεσσ. Stat. Theb. II, 715: *Diva ferox, ma-*
gni decus ingeniumque parentis Bellipotens, cui torva geris horrore
detoto Cassis & adperso crudescit sanguine Gorgo. Multa sunt in
 utriusque linguae poetis, quae Palladis eam speciem depin-
 gant. Fortitudinis imaginem similiter expressit, sed inculcius
 & rudiore penicillo, quod aetati, qua vixit, condonandum
 est, Eustath. de Iliad. Amor. II, p. 37: ἐλθὲ στρατιῶτις πλὴν τοῦ
 προσώπου, εἰ μὴ δ' ὅτι καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀγρωτέρους (ἔχει
 videtur excidisse) ἢ κατὰ παρθένον ἰδεῖν κόρυς περιστράπτει
 τὴν κεφαλὴν καὶ ταύτην κατακοσμεῖ. Ceterum γλαυκῶπι ποτ
 Minervam solum Homerus, sed Lunam etiam Empedocles
 & poetae physici vocarunt, cuius appellationis explicatam
 rationem legere licet apud Plutarch. T. II, p. 934 C. 929 C.
 Hos auctores libenter iequebatur philosophus in Ikena Euri-
 pides, cuius, γλαυκῶπις τε στρέφεται μήνη, protulit Schol.
 Apollon. Rh. ad I, 1281. HEMST.

ibid. καὶ τοῦτο) καὶ ταύτην. GUYET.

in Schol. col. 2. l. 1. Περὶ κίττει) Muraverat etiam M. Sladus;
 & pro ὀρχίζεις ὀρχεῖται hoc quidem rectius; sed alterum est
 recentioris Graecismi. HEMST.

Pag. 28. l. 6. Πάδιον οὕτω, ποίει) Haec in *Flor.* quae pres-
 se scripti Codicis vestigiis insitit, leguntur indistincte: se-
 quentes edd. nec minus interpretes οὕτω prioribus adiunxe-
 runt; cum sine dubio pertineat ad ποίει. Nota est Vulcani ad
 Minervae commubium frustra adspirantis fabula: vid. Erato-
 sthen. Catast. c. XIII, Philostr. Icon. II, c. 27. Verumtamen
 alia Minerva, omniumque prima, (quiaque numerant, qui
 propius arcana priscorum numinum inspexerunt) iuncta fuit
 Vulcano, itidem vetustissimo, Coeli filio; ex-eoque procrea-
 vit Apollinem illum, cuius in rutela Athenae, quas ipsa ni-
 mirum urbium antiquissimam condiderat, dicuntur fuisse:
 Cicer. de N. D. III, § 55, 59; Clem. Protr. p. 72 D. Arnob.

IV, p. 135, Augustinus. Fuere tamen, qui non uxorem Vulcani, sed filiam esse tradiderint: Iul. Firmic. de Err. Pr. Rel. p. 20; etiam Clemens, ut videtur, in Protr. p. 17 C. nisi graviore menda, quod suspicor, iste locus laboret. Praeterea securis obstetriciae operam commodasse Iovi non Vulcanum, sed Prometheum, alii scripserunt. Apollodor. I, p. 11: ὡς δ' ὁ τῆς γεννήσεως ἐνέστη χρόνος, πλήξαντος αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν πελέκει Προμηθέως, ἢ καθάπερ ἄλλοι λέγουσι, καὶ Ἡφαίστου, ἐκ κορυφῆς ἐπὶ ποταμοῦ Τρίτανος Ἀθηνᾶ σὺν ὕπλοις ἀνέθορε. Is quoque tenere se non potuit, quantacunque praeditus futuri providentia, quin ad pudicitiam Minervae viam affectaret: cuius immodestae spei crimen ad Caucasum affixus expiavit: idcirco, qui montem eum accolebant, Promethei vicem miserti, solis Iovi ac Minervae sacra facere noluerunt, cum contra Herculem liberatorem magna veneratione prosequerentur. Haec Duris Samius apud Schol. Apollon. Rh. ad II, 1253. Pindari Schol. ad O. VII, 66: Οἱ μὲν Παλαμῖάοι λέγουσι ῥῆξαι τὴν τοῦ Διὸς κεφαλὴν, ὅτε Ἀθηνᾶ ἐγεννᾶτο· οἱ δὲ Ἑρμῆν· οἱ δὲ Προμηθεῖα. Magnum habet auctorem Prometheus & singularis ministerii testem Euripidem Ion. v. 455; quamquam enim hic locus non una macula sit foedatus, quin tamen huc referri debeat, minime dubitandum puto: longe aberrat Barnesius. Palladem autem ἐγοπλον vel σὺν ὕπλοις ex vertice patris prosiluisse, Stesichoro primum affirmanti posterius crediderunt, teste Schol. Apollon. Rhod. ad IV, 1310. Quod si verum est, Stesichoro recentiorem oportet fuisse Orpheum illum, qui cecinit, ὅτι τὴν Ἀθηνᾶν ὁ Ζεὺς ἀπεγέννησεν ἐκ τῆς κεφαλῆς Ὀπλοῖς λαμπομένῃν χαλκίῳ ἀνθος ἰδέσθαι, apud Procl. in Tim. Plat. I, p. 51. HEMST.

ead. l. 7. Ἀδυνάτων ἐρᾶς) Vulcanum tamen habuisse Minervam τὴν νόμῳ γαμετὴν, testatur oraculum Byzantinum: Νῆσος τίς ἐστι φυτάνυμον ἅμα λαχοῦσα Ἰσθμὸν ὁμοῦ καὶ πορθμὸν ἐπ' ἡπείροιο φέρουσα· Ἐνθ' Ἡφαίστος ἔχων χαίρει γλαυκῶπιν Ἀθῆνην. BOURD. Vide Ἑρμ. cap. 51, & Eurip. pag. 728 B. SOLAN. Proverbiorum in numerum retulerunt Zenobius & Suidas, Ἀδύνατα θυρᾶς. Apud Stobaeum inter Chilonis dicta pag. 45, Μὴ ἐπιθύμει ἀδύνατα. Sed ipsam hanc formulam ab Euripide sumsit Noster: in Herc. Fur. v. 318, — ἄλλως δ' ἀδυνάτων ἔοικ' ἐρᾶν. Oraculum illud Byzantinum exstat in Achill. Tat. II, p. 93; qui lectus facile detegit incogitantiam Bourdelotii. HEMST.

ead. l. 19. Οὐκ ἂν ἰδοίς αὐτὸν) H. Stephan. App. de D. A. p.

198 monet, *ιδεῖν* in Attico sermone de congressu vel colloquio dici, cuius significationis manifestissimum sit hoc loco exemplum: ibi enim illud verbi *ιδεῖν* significatum alio verbo exponi, & οὐκ ἂν ἰδοῖς αὐτὸν idem esse, quod οὐκ ἂν ἐντύχοις αὐτῷ. In usu huius potestatis Atticis tribuendo secutus est Scholiasten Thucyd. ad IV, 125. verum Grammatici veteres nimis saepe liberaliter Atticis tanquam propria donant, quae per rationem loquendi naturalem non Graecorum tantum omnium sunt communia, sed aequae in qualibet etiam lingua possunt usurpari. Istius generis est illa vis τοῦ *ιδεῖν* neque enim aliter aut Latini suum *videre*, aut nos Belgae verriaculum eiusdem potestatis verbum ponere solemus. Vid. Dukerum ad Thucydidis locum. HEMST.

Pag. 29. l. 8. Οὐκοῦν) G. Budaeus C. L. G. p. 908, cum in hoc loco prolato scripsisset, οὐκοῦν ἔλελ. addit: *Sed in hoc posteriori οὐκοῦν mihi legendum videtur περισπωμένως*. Ita fane legitur in cunctis, quas vidi, edd. HEMST.

ead. l. 9. Ἐπεσήμαινε) Hoc, an ἐπεσήμηνεν, legas, nihil interest: certius videtur reponendum esse αὐτοῦ ἢ γαστήρ. HEMST.

ead. l. 13. Τοκάδα τὴν κεφαλὴν) Ridicule vocem poëticam usurpavit. Τοκάς κόνις apud Lycophr. v. 316, qui matrem saepius sic appellat, ut Semelen Euripides — τοκάδα τὰν Διογόνειο Βάκχου Hippol. v. 559; ex quo plura dedit exempla H. Steph. in Thes. Τοκάς λέαινα Theocrito Eid. XXVI, 21. HEMST.

ead. l. 14. Ἐν τῷ μηρῷ) Solent Phoenices ortum cuiuspiam ab alio verbis exprimere, quae sonant Lat. *egressus est ex eius femore*: quod perinde est, ac *ab eo genitus est*, vel, *ab eo est oriundus*, ut liquet ex Gen. XLVI, 26. Hinc nata fabula de Baccho Thebano a Iove ortum ducente: circumstantiae enim fictae sunt a Graeculis, ut rationem redderent locutionis, quam ignorabant. Nomen Semelae forte fuit *Zemela*, quod virginem viro maturam apud Thalmudicos sonat. CLER. Haec tradiderat Clericus ad Hesiodi Theog. v. 940. HEMST.

Pag. 30. l. 8. Ζηλότυπος) Sic antea Dial. Iun. & Iov. & de Sacrif. Senec. Herc. Fur. BOURD.

ead. l. 13. Ἐμβρυον ἑπταμηνιαῖον) Consentit Cornut. de Nat. D. cap. 2: Ἐτεκε δὲ καὶ τὴν Διώνυσον ἐκ τοῦ ἰδίου μηροῦ ἑπταμηνιαῖον παρὰ τῆς Σεμέλης pluresque alii. Ὀκτάμηρος dicitur natus apud Stephan. & Suid. in Νᾶξος, tributumque a Iunone iam cum Baccho reconciliata Naxiis mulieribus, eas

folas *ὀκτάμηνα τίκτειν* quamquam huius rei tam memorabilis nulla sit apud Diodorum Sic. mentio V, p. 224, 225, ubi de Baccho Naxiorum fabulas persequitur. Bacchi in lucem editi scenam in coelo Lucianus instruxit: plures alibi, & quidem valde diffitis in locis. Theocrit. Eid. XXVI, 33: *Χαῖρος μὲν Διονύσος, ὃν ἐν Δρακάνῳ νιφόντι Ζεὺς ὑπατος μεγάλαν ἐπιγουνίδα δῆκατο λύσας*. quem locum ignorare se fatetur Burmann. ad Ovid. Metam. III, 314. potuerat didicisse ex Diodoro Sic. III, p. 140, qui poëtae in Hymnis istos versus ponit: *Οἱ μὲν γὰρ Δρακάνῳ σ', οἱ δ' Ἰκάρῳ ηνεμοέσση Φασίν, οἱ ἐν Νάξῳ, δῖον γένος Εἰραφιῶτα, Οἱ δ' ἄ σ' ἐπ' Ἀλφειῶ ποταμῶ βαθυδινέντι* &c. Homeri sint, an verius Herodori, sub cuius nomine duos profert Schol. Apollon. Rhod. ad II, 1215, nunc disceptare non vacat; neque etiam, rectene, an secus, veterum Scholiastarum eruditissimum magni erroris infimularit G. Cuper. Obs. IV, p. 89. Id notandum, *Δράκανον* hic scribi, quemadmodum a Strabone & in Euphorionis Epigrammate, cum *Δράκνον* Stephanus habeat: quod ne temere cum Berkelio mutes, intercedit Nonn. Dion. IX, 16: *Καί μιν* (Bacchum de femore Iovis prodeuntem) *ἔσω Δρακόνιο λεχώϊον ἀμφὶ κολώνην Πήχῃ κολπωθέντι λαβὼν Μαιήϊος Ἑρμῆς Ἡρόθεν πεπότητο* —. Hic etiam de patre rubentem Dionysum Mercurius excipit: eundem puerum in coelum ferens a Bathycle fuit effictus in Amyclaei throno, teste Pausan. III, p. 255. De nymphis Bacchi nutricibus Burmannus dicto loco, & inprimis, quem advocat, If. Casaub. de Satyr. Poët. p. 35. nobis enim in luculentiore materia nunc morari non lubet. HEMST.

Pag. 31. l. 2. Ἐς τὴν Νύσσαν) Callim. Hym. Iovis. BOURD. *ead. l. 7. Ὅσ' ἂν* Angl. ἂ. BOURD.

ead. l. 21. Αἱ ὦραι) Ex Homero. BOURD. Hes. Θεογ. 901, Ovid. Met. II, 118. SOLAN.

Pag. 32. l. 2. Παραγγέλων) Flor. *παραγγέλων*, spatiolo ante λ relicto, quod alteri literae sufficiat. Legi debuit *παραγγέλων*, quamquam cunctae post primam edd. exprefferint *παραγγέλων* quod quidem hoc in loco sane non est opportunum: καὶ τὰ ΤΑΥΤΑ postulat *παραγγέλων*. Porro in scriptis Codd. nihil est frequentius, quam ut altera duplicatarum omitatur. Mox recte *ἀγγελῶν* tametsi in Flor. sit ibi quoque *ἀγγέλων*. HEMST.

ead. l. 11. Ἐρῶν αὐτῆς; εἴτα οὐχ ἱκανὴ νύξ μία) Male ordinatae sunt personae. Denuntiat nempe Mercurius Soli Iovis

nomine, ut in tres dies solitum equorum cursum sistat; opus namque Iovi esse tempus trinoctium. Rogat Sol Mercurium, ubi Iuppiter sit, vel unde ipse missus veniat. *Ex Boeotia*, inquit ille, *venio ab uxore Amphitryonis, quacum Iuppiter concubuit, amore eius captus. Et una nox non sufficit?* subiicit ille. Patet τὰ, ἐρῶν αὐτῆς, pertinere ad verba Mercurii, atque ita digerendas esse personas: EP. Ἐκ Βοιωτίας, ᾧ Ἦλιε, παρὰ τῆς Ἀμφιτρυόνος γυναικὸς, ἣ συνεστίν, ἐρῶν αὐτῆς. HA. Εἶτα οὐχ ἰκανὴ νύξ μία; IENS. Nihil mutandum censeo. Non ignarus Sol, quam proclivis in amorem esset Iuppiter, statim ac cum femina eum esse audisset exclamat, *Amans! Scilicet. Frigebit, si Mercurio tribuatur. SOLAN.*

ead. l. 16. Αὐτοὶ) L. & ed. I. μόνοι. Sed glossema pro ipso vocabulo rariore, ut fere fit, in ipsum textum receptum est. V. Ὀν. c. 34, & Ὀρχ. c. 4, Xenoph. ed. Str. p. 130, 33, ubi delendum μὴ & Plat. ed. Bas. p. 142 B. SOLAN. Consueta loquendi formula αὐτοὶ γὰρ ἐσμὲν, *soli sumus & sine arbitris*, qua tum potissimum uruntur, si quis liberius quiddam, quod alios, si adsint, possit offendere, sit dicturus. Vid. Aristoph. Acharn. v. 503, Thesmoph. v. 479, Plato de LL. VIII, p. 910 E. Philostr. V. A. T. VI, p. 271: Μεταστυσάμενος δὲ ὁ Τίτος τοὺς παρόντας, αὐτοὶ, εἶπεν, ᾧ Τυανεύ, γεγόναμεν de V. S. II, p. 618, v. 36: πένση ἐπειδὴ αὐτοὶ γεγόμεθα. Αὐτὸς pro *solus, seivntus ab aliis*, etsi satis sit usitatum, est tamen, ubi fefellerit interpretes. Theocr. Eid. IV, 15: — αὐτὰ λείπεται τῷ στεα —; XXVI, 2: — αὐταὶ εἰῶσαι, *solae, sine virorum comitatu*: hoc si D. Heinio, quod alioqui satis sciebat, fuisset in promptu, verissimam lectionem non ivisset mutatum Eid. XVIII, 12. Philostr. de V. S. II, p. 604, v. 12: ἐκαδήμεθα ἐσκληθέντες οἱ μὲν παῖδες καὶ οἱ παιδαγωγοὶ μέσοι, τὰ μετρήκτα δὲ αὐτοί. Ita sumendum in Nigr. § 18, αὐτῇ φιλοσοφίᾳ. Non aliter apud Latinos ipse. Serv. ad Aen. VIII, 682, *apud Actium Antonium & Cleopatram navali certamine prope ipse (Agrippa) superavit.* Vid. I. Fr. Gronov. de Cent. & Unc. Us. Ἀντεξην. II, p. 513, C. A. Dukerum ad Thucyd. IH, 65; V, 60. HEMST.

Pag. 33. l. 1. Παρὰ) Mendose hic in plerisque περὶ. Fl. I. S. & A. recte παρὰ. V. Δικ. c. 37, μηδὲ μίαν ῥύκτα ἀπόκοτος γιγνόμενος παρ' ἡμῶν. Ἐτ. Δ. X absque praepositione usurpat ἀπόκοτος. SOLAN.

ead. l. 2. Ἐκοιμάτο) Κοιμᾶσθαι, συνεῖναι, κοινωνεῖν, καθύπερ, verba, quibus utitur pro Latino *solere*. BOURD.

ead. l. 8. Μὲν οὖσαν) Male Angl. μένουσαν. Nullus enim sensus esset. BOURD. Μένουσαν duce Angl. Cod. & auctoritate P. L. & ed. I. accedente, correximus. In reliquis omnibus legitur μὲν οὖσαν quod vel sine ulla auctoritate illico mutandum fuerat. SOLAN.

ead. l. 15. Ἀπέστειλε) Scribe ex Ms. ἄπερ ὁ Ζεὺς ἐπέστειλε, quae Iuppiter mihi mandavit. GRAEV. Genuina lectio ἐπέστειλε, quam praeter Ms. Gr. habent etiam L. & ed. I. vulgatae ἀπ— mendose. SOLAN. Idem mendum haecenus occupat Lyfidi Epistolam in fine: φαντὶ δὲ ὅτι καὶ Δαμῶν θνάσκοισα Βισταλίῳ τῇ αὐτῆς θυγατρὶ τὰν αὐτὰν ἐπιστολὰν ἀπέστειλεν lege ἐπέστειλεν ἐπιστέλλειν ἐπιστολὴν, quod paulo ante ἐπισκάπτειν ἐπίσκαψιν. Ἐπιστολὰν, ἐντολὰν, ἐπιταγαί, Hesych. Vid. Stanl. ad Aeschyl. P. V. v. 3. HEMST.

Pag. 34. l. 13. Ἐμέ γοῦν αὐτοῦ τὴν μητέρα) Aristaeon. I Ep. 8: καὶ τὴν αὐτῶν ἔτρωσαν ἐκείνοι μητέρα. ibi vide Iof. Merc. HEMST.

ead. l. 16. Τὸ Ἀσσύριον ἐκείνο μενράκιον) Τὸν Ἀδωνιν. GUYET. Hic Assyrius est pro Syro: verba haec saepe miscent veteres; quod fecit in hac ipsa re Bion, cuius vide luctum Adonidis in Eid. I. CLER. Perquam eleganter Alciph. I Ep. 39: σὺ δὲ ἡμῶν μόνῃ τὸν Ἀδωνιν περιέφυγες, μήπου καταλειφθέντα αὐτὸν ὑπὸ σαῦ τῆς Ἀφροδίτης ἢ Περσεφόνῃ παραλάβῃ ibi Berglerus opportune hunc Luciani locum annotavit. Vid. Orphei Hymn. LV. HEMST.

Pag. 35. l. 1. Ἐξ ὁμισείας) V. Theocr. Scholiaften. Barthius Adv. pag. 124 laudat Bionis Idyll. I, v. 54. Proserpinae fabulam tangit Ovid. Met. X, 519. SOLAN.

ead. l. 5. Τὰς πυγὰς τῇ σανδ.) Sic Dial. Iovis, Here. & Aesc. Dixerunt ad illud Perf. Solea puer obiurgabere rubra. BOURD.

ead. l. 10. Ὑποβαλλόμενος) P. & L. pro ἐπιβ. SOLAN. Ἐπιβαλλόμενος defendi poterat: sed commodius esse, quod dedimus, nemo facile dissidebitur. Noster alibi, πορφυρίδας ὑποβεβλημένος. Theocrit. Eid. XXVII, 53: Ἄλλ' ὑπὸ σοὺς πέπλους ἀπαλὸν νάκος ἦνιδε βάλλα. HEMST.

ead. l. 13. Ἐπικεκλασμένη) Sic de Merc. cond. c. 3. laxa certix, Perf. sic ὄμμα κεκλασμένον. BOURD.

ead. l. 17. Οἶσθα τί ἂν αὖν) Nullae edd. post οἶσθα distinctionem habent, nisi quod in V. 2. ἐκταραχθεῖν, οἶσθα, τί ἂν αὖν &c. Tantilla res interpretibus errandi fuit causa. HEMST.

Pag. 36. l. 11. Καθαίρει) Dixi ad Petron. Cl. Casaubon. ad Theophr. BOURD.

ead. l. 13. Ἐς ἐμὲ τὴν μητέρα ὑβρίζεις) Migrare Lucianum illam Grammaticorum legem, quae discrimen ponit inter ὑβρίζειν τινὰ & εἰς τινά, Kufterus observat ad Aristoph. Plut. v. 900. Dicemus ad Soloec. c. 10. Par est Veneris de filio Cupidine quæstus in Apollon. Rh. Argon. III, 94; ubi plura sunt, quæ cum Lucianeis componi merentur. HEMST.

ead. l. 14. Πέπυ) Opem vertit Lactantius, quem vide I, 13. Eadem & Cybele audit & Mater Deum & Berecynthia. V. Iulian. Or. V, & Sallust. in libro de Diis c. 4. SOLAN.

Pag. 37. l. 4. Ἀττη) De nomine huius non adeo consentiunt auctores. Ab Ovidio & Catullo vocatur *Atys*. Diod. Sic. III eum vocat Ἀττιν. Apud Macrobius Sat. I, 21, legas *Atinis* & *Atinem*, quasi a nominativo Ἀττις, vel Ἀττιν. Lucianus neminem, quod scimus, secutus, nominat eum Ἀττην nisi fortasse idem etiam sit ille, cuius meminit sub eodem nomine in Achaicis Pausanias. LEED. In varia abeunt Codd. Ἀττης hic in omnibus. At mox *Fl.* rectius Ἀττι, uti recte etiam in Ἰκαρ. c. 27 in omnibus legitur, quamquam & ibi O. Ἀττην habet. SOLAN.

ibid. Οἱ Κορύβαντες) Dixerunt ad Claudian. 1 de Rapt. Prof. BOURD.

ead. l. 5. Πῆχυς) Erasmus vertens, *penem ense defecat*, in errorem ridiculum traxit Benedictum & alios: melius huic locutioni consultum in Dea Syr. § 50, *τάμνονταί τε τοὺς πήχειας*. Cybele & Bellonæ sacrorum erat pars, ut Galli & Bellonarii brachia sibi cultris aut securiculis cruentarent. Propert. II, El. 18: *Cur aliquis sacris laniat sua brachia cultris?* Vid. Maneth. I, 244, V, 179, Senec. de Vit. Beat. cap. 27. Plura suppeditabit, si quis in re nota desideret, N. Heinsf. ad Valer. Flacc. III, 234. HEMST.

ead. l. 6. Αὐλαῖ τῶ κέρατι) Antequam Pronomus invenisset αὐλοὺς εἰς ἅπαν ἁρμονίας ἔχοντας ἐπιτηδεύως, triplex tibiae fuit genus, Doriae, Lydiae, Phrygiae, ut ostendit Pausan. IX, p. 734, 735. Phrygiis sive τοῖς Ἐλύμοις, quarum in sacris Rheae usus erat praecipuus, additum fuit κέρας ἀνανεῦον, *aduncum cornu & reflexum*, teste Poll. IV, 74. Athenaeus itidem exponens Ionis illud, ἐκτύπουσιν ἄγων βαρὺν αὐλὸν τρέχοντι ῥυθμῷ, οὕτω λέγων, inquit, τῷ Φρυγίῳ βαρὺς γὰρ οὗτος, παρ' ὃ καὶ τὸ κέρας αὐτῷ προσάπτουσιν ἀναλογούν τῷ τῶν σαλπίγγων κώδωνι. IV, p. 185 A. Scio, nihil absurdi commissurum, qui τρέχοντα ῥυθμὸν exposuerit, *conciatos, incitatos modos*: praeterea, sic digeri posse poëtae verba in iambos, ut

per metri legem τρέχοντι ῥυθμῷ sollicitare non fit integrum : verum , quandoquidem in laceris reliquiis , praesertim brevissimis , ratio versuum constituendorum admodum est lubrica , vix eripi mihi patiar , quin legendum putem τρήχοντε ῥυθμῷ , insolentiore quidem vocabulo , sed cui fulcrum suppōnit Nicander a Stephano etiam indicatus Ther. v. 521 , τρήχοντι πάγῳ , quo nihil est aptius ad inconditum illum tibiae Phrygiae & gravem sonum significandum , quem adglutinatum cornu exasperabat . Κερασφόρον αὐλὸν dixit Aristid. Quintil. III , p. 147 , qui Lunae fuerit ob figuram falcatam consecratus : καὶ τὸν κερασφόρον αὐλὸν ἀνῆλθον αὐτῇ (σελήνῃ) τῷ μνηοειδῇ τοῦ σχήματος παραπλήσιον ὄντα , καὶ βαρύτατον ἐπίσης προσλαμβάνομένῳ κατὰ τὴν ἐκφώνησιν προσλαμβάνομένην αὐτὴν οἱ νεώτεροι τὸν φερόντα τῆς ὑπάρχουσας ἐπὶ τὸ βαρὺ ἔταξαν , ut Plutarchus ait de Anim. Procr. p. 1029 B. verum ex rei Musicae scriptoribus ista possunt accuratius cognosci . Hinc manifestum est , cur tibiam Berecynthiam vel Phrygiam appellarint κέρας five cornu : Latini quidem frequentissime . Seneca Troad. v , 781 , *Revocante flexo concitos cornu modos* . Interea dum quis explanandum suscipiat , quid sit *revocare modos* , legerim equidem *reboante* ; quod quam proclivi lapsu depravari potuerit in *revoante* , *revocante* , obscurum non est . Lucret. IV , 549 , *Aut reboant raucum retrocisa cornua bombum* : ubi *retrocisa* non intelligo , quod voluerunt , *ultra citroque ducta* , nonnullis etiam peius interpretantibus de tuba , sed ἀναγνόντα , *curvata , retro flexa* . Eiusmodi veterum explicatio ad marginem olim adscripta peperit , ut mihi quidem videtur , huius versiculi scripturam in quibusdam Codd. & edd. adulteratam , *Et reflexa retro dant cornua barbara bombum* . Quae conatus est If. Vossius ad Catull. p. 228 , haud scio an alios , me certe adstipulatorem non habent . Haec non parum valent ad firmanda , quae scripsit I. Fr. Gronovius Obs. I , c. 17 ad finem . Apul. de Deo Socr. p. 49 : *Aegyptia numina ferme* (gaudent) *plangoribus* , *Graeca plerumque choreis* , *Barbara autem strepitu cymbalistarum & tympanistarum & choraularum* . Ceraularum a Salmasio restitutum Pl. Ex. p. 87 A. verissime , ut collatus hic ipse Luciani locus evincit . HEMST.

ead. l. 7. Τυμπάνῳ) Tympanum intelligendum minus , quod manibus a saltantibus pulsabatur , cuius sonus voce βόμβος recte exprimitur . Cymbalum vero fuit instrumentum constans duobus hemisphaeriis aeneis & concavis , quae collidebantur , & quorum sonitus voce κτύπος commode describi-

tur. Vide de Cymbalo dicta in Additam. ad Annot. Henr. Hammondi 1 Corinth. XIII, 1. CLER.

ead. l. 9. Δέδια τοίνυν ἅπαντα) Mirum, si hic nihil est otiose positum, & plane κίβδηλον. Mea quidem sententia scripsit Lucianus, δέδια τοίνυν τὸ τοιοῦτο, mediaque illa, ἅπαντα δέδια, pro spuris habeo, quae mala manus temere ex praecedentibus repetierit. IENS. Δέδια τοίνυν τὸ τοιοῦτο, vel, si mavis, τι τοιοῦτο, eiectis, quae sensum inutiliter onerant, legendum esse I. Iensio prorsus assentior. Ἀπομαίνεσθαι notat H. Steph. in Thef. T. II, p. 769, aliquando capi pro simplici μαίνεσθαι, & significare, furere, insanire, vel, vehementer insanire, vehementi furore esse percitum: quemadmodum in hoc Luciani loco ἀπομανεῖσα, furore percita, ἐκμανεῖσα. Secutus est eam rationem Guyetus; & merito quidem: argutus enim dicit Venus, metuo equidem, ne plane in furem versa Rheā, aut magis etiam sui compos sanaeque menti restituta, te discerpi iubeat a Corybantibus, quam si contra orationis ordinem invertat. Ἐν αὐτῇ scribas, an ἐν αὐτῇ vel ἐαυτῇ, nihil interest; haec enim frequentissime commutantur. Praeterea languidum illud & male conglutinatum, ταῦτα δέδια κινδυνεύοντά σε ὀρῶσα, vix fero: quanto rotundius, & Venere, ni fallor, dignius exhibet, ταῦτα νῦν Δία, κινδυνεύοντά σε ὀρῶ. HEMST.

ead. l. 10. Ἀπομανεῖσα) Id est, μανεῖσα. GUYET.

ead. l. 11. Ἐν αὐτῇ) Ἐν αὐτῇ, id est, ἐν ἐαυτῇ, sana. GUYET.

Ibid. Κελεύει τοὺς Κορύβαντας &c.) Queritur hic Venus cum Cupidine suo, quod ille non modo pro lubitu agat cum hominibus, sed & cum Deis; quin quod ipsam quoque Rheam verulam fecerit παιδεραστέιν, & amore insanientem cum insanientibus Corybantibus discurrere. Propterea ait, se vereri, ne Rheā, ubi tandem mentem a furore collegerit, vel potius dum in eo furore persistat, immittat in eum Corybantes, a quibus discerpatur. Hunc praecedentium, eorumque, quae posui, verborum sensum esse puto; atque adeo videri possit excidisse τὸ, μανία, ut sit, ἔτι ἐν αὐτῇ μανία οὔσα. At ubi diligentius verba confidero, est elegans ellipsis τοῦ, μανία, quae vox ex cognato verbo praecedente ἀπομανεῖσα relinquitur subaudienda: plane uti in Toxaride c. 10, Καὶ ὁπότερος ἂν ἐν τούτοις κρατῇ, καὶ ἀμείνους παράσχηται τοὺς φίλους, αὐτὸς τε νενικηκὼς ἔσται καὶ τὴν αὐτοῦ ἀνακηρύξει, κάλλιστον ἀγῶνα καὶ σεμνότατον ἀγωνισάμενος. Et hic subaudiendum νίκην quasi esset, αὐτὸς τε νενικηκὼς ἔσται καὶ τὴν αὐτοῦ νίκην ἀνακηρύξει. Ac quicumque in iis superior sit,

ac meliores exhibuerit amicos, ipse victor erit pariter, ac suam prae-
dicabit palam victoriam, pulcherrimo & gravissimo creto certamine.
Pari ratione vox ὄνομα eleganter supprimitur apud Euripidem
in Phoenissis v. 11: Καλοῦσαι δ' Ἰοκάστην με· τοῦτο γὰρ πατὴρ
ἔθετο. h. e. τοῦτο γὰρ ὄνομα πατὴρ ἔθετο id enim nominis pa-
ter imposuit. Ita apud Lucianum in Vera Hist. lib. I, c. 36, &
c. 10 in Gallo, τοῦτο ἐκαλεῖτο· h. e. hoc nomine appellabatur.
ita & Theocriti Scholiastes ad Eid. 13, loquens de Argo navi,
ait, τοῦτο γὰρ ἡ ναὺς ὀνομάζετο, h. e. ὄνομα. Deprehendo
apud Latinos ipsum Livium eadem hac ellipsi utentem, dum
de Gallograecis ita facit quempiam loqui XXXVIII, 17: *Hī*
iam degeneres sunt; mixti, & Gallograeci vere, quod appellantur.
alii forte aliter, at ego quidem id exposuerim, quod nomen,
h. e. quantum ad quod nomen. Sed ellipsis haec est multo, quam
plena oratio, mollior. IENS.

Pag. 38. l. 2. Αὐτὴ — ἐκείνη) V. Liv. I, 19, 58; II, 28;
III, 10: ubi his similia invenies. SOLAN.

ead. l. 3. Ὀλη) Fora: ut, totus in armis, totus venisti. Pe-
tron. BOURD.

ibid. Ἐν τῷ Ἀττῇ) Ἀττὶ Flor. supra tamen Ἀττῇ satis ap-
paret, Ἀττὶ esse natum ex virio scripti Codicis, unde haec
editio fuit expressa. An Ἀττὶ usquam reperiatur, ignoro:
nam ab Ἀττῖς frequentissime solent Ἀττῖδος, Ἀττῖδῖ nun-
quam aliter in oratione quintra Iuliani. Phot. Ep. 49: Τῷ Ἀτ-
τιδὶ μὲν σε ἀναφέρουσι, Γάλλον καλοῦντες οἱ παρ' Ἑλλήσι σο-
φισταί. Ἀττῆς non minus usitatum: de Dea Syr. § 15. Festus
Diaconi in Italia. Nicand. Alexiph. v. 8 — ὀργαστίριον Ἀτ-
τεῶν ubi vide Schol. Plutarch. Ἐρωτ. p. 756 C. Ἀτται καὶ Ἀ-
δωναῖοι. neque aliter Pausan. VII, p. 566, ad quem Sylbur-
gius de varia vocis scriptura nonnihil notat, Damasc. apud
Phot. pag. 561. Laconibus eam formam Hesychius ut pro-
priam videtur assignare. Adde I. Scaligerum ad Catulli Atyn
vel Attinem, H. Stephan. Ind. Thes. in Ἀττῆς, Salmas. ad
Solin. p. 37. Quod sequitur statim, ὑμεῖς δὲ μὴ ἐφίσταδε τῶν
καλῶν, meo sensu non optime concordat cum adiuncto μὴ
τοίνυν ἐμὲ αἰτιῶσθε τούτων. Parvo isti veteratori, si modo ra-
tionis recte colligere censeatur, sic fuerat argumentandum:
*At quid ego maki committo, si ostendam pulchra, quae sunt? ce-
terum vosmet ipsae utique desiderio tenemini pulchrorum: ne me ergo
reum peragatis illius criminis.* Mens ea levissima mutatione Lu-
ciano restitui potest: ὑμεῖς δὲ μὴν, sive potius, ὑμεῖς γε μὴν
ἐφίσταδε τῶν καλῶν. HEMST.

Pag. 39. l. 1. Φαρμακία) Interpretatus sum ad Petron:
Pharmace responde: sic Θ. Kr. c. 10. BOURD.

ead. l. 2. Προκατακλίνεσθαί μου) Interpres habet, priorem
accumbere, quasi ad tempus referatur. Malim de loco intelli-
gere, & vertere, *supra me accumbere*. Postea idem interpres
vertit, *priore loco accumbere*: dicendum fuit, *superiore*. CLER.

ead. l. 4. Ω ἐμβρόντητε) Acumen habet duplex vocabuli
potestas involuta: vide, quae notavimus ad Tim. § 1. Aescu-
lapius naturae leges violavit, atque adeo fecit ἂ μὴ θέμις,
quando mortuos in vitam revocabat. Ingens beneficium in
quos fuerit collatum, nam alii veterum alios ediderunt, re-
fert Apollod. III, pag. 213, & Schol. Euripid. ad Alc. v. 2;
ex quo maculas aliquot eruditis viris vel ignoratas, vel con-
temptas, eluere non ab re fuerit: apud eum ergo scribe ἀνέστη-
σε, pro ἀνέστη, τοὺς Φινείδας pro τὰς φοινίσσας, aut, quod
prave reposuit Barnesius, τὰς φοινίσσας τὰς Προίτου θυγα-
τέρας pro τὰς Κροίσου θ. quas emendationes facile praestabant
Sext. Empir. adv. Gramm. I, p. 271, & Schol. Pindar. ad Π.
I, 96. Inter hos Tyndareus annumeratur, auctore Panyasi:
quod cum Schottum praeteriret, male versatus fuit in expli-
cando Zenobio C. I, n. 47. Vide Suidam in Ἀναβιβῶναι & Ἀλ-
σωπος. Aesculapii munere novissimus Hippolytus in Dianae
gratiam revixit: quod temerarium facinus tam indigne tulit
Iuppiter, Deorum honores stupendae artis miraculo labefa-
ctatum iri metuens, ut fulmine vindicaret: neque tamen non
haud diu post placatus, Apollinique deprecanti iram donans
nepotem, ringente licet Momo, si Luciano credimus, in coe-
lestium ordinem recepit, inque astris, quamquam hoc qui-
dem inter Astronomos non plane constet, Ophiuchum vel
Anguitenentem esse iussit. Eratosth. Catast. c. VI. quem lo-
cum videtur designasse Hygin. in Poët. Astr. II, cap. 14. Ve-
rum sive Heraclitus aliquis, sive quispiam alius de Incredib.
c. 26, fabulosum illud fulmen Iovis, quo conflagravit Ae-
sculapius, febriculam interpretatur, quam scilicet tantus me-
dicus depellere non potuerit: *ιατρικὴν νικήσας καὶ ὑλῶσας*
αὐτὸς ὑπὸ πυρετοῦ φλεχθεὶς ὤλετο. Quid spectaverit Allatius,
illud *ιατρικὴν νικήσας* vertens *celebrem in medicina*, neutiquam
allegor: mihi dubium non est, quin scribi debeat *ιατρικὴν*
ἀσκήσας ut in Apollod. Bibl. III, p. 213, *τὴν τέχνην ἀσκήσας*
ἐπὶ πολὺ. p. 227, Oenone *ιατρικὴν καὶ μουσικὴν* (forte *μαντι-*
κὴν) ἥσκει. Mox οὐκ οὖν Graevii si fuerat a vetustis membranis
aut editionibus traditum, nihil aliud utique desiderassemus:

nunc οὐκουν cur ab hac fede, quam dudum obtinet, expellatur, nulla est causa. HEMST.

ead. l. 5. "Α μὴ θέμις &c.) Quia scilicet mortuum fuscitaverat Hippolytum, a Iove fulmine percussus. V. 'Ορχ. cap. 45, & Virgil. Aen. VII, 761. Tangit iterum Noster Περ. c. 4. SOLAN.

ead. l. 9. Οὐκουν) Videtur scribendum: οὐκ ὦν ἴσα καὶ ὁμοία βεβίωται ἡμῖν; Ergone aequalia & similia sunt, quae a nobis gesta sunt in vita? GRAEV. Οὐκουν) Sic supra. Infra Dialogo sequenti. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐκκαβαίρων τὸν βίον) Sic Vit. Auſt. c. 18, quo loci Cynicae sectae Deus praefes Hercules. BOURD.

ead. l. 12. Ῥιζοτόμος) Huius nominis tragoediam fecit Sophocles, ex qua versus citat interp. Apollon. Convicium est in medicos, qui etiam, ut hic Aesculapius, Agyrtae dicuntur. BOURD.

ead. l. 15. Ἐγκύματα). Vide Notas ad D. M. XI. HEMST. in Schol. Ἐπαίτης) Erymol. p. 14: Ἀγύρται, λαποδύται, ἐπαῖται, φιλοκερδεῖς. Uberius Suidas: Ἀγύρτης, πτωχὸς, ὀχλαγωγός· ἐπαίτης φιλοκερδής, ἢ συρφετώδης. Priora sumit a Schol. Sophocl. ad Oedip. Tyr. v. 395. tum distinctione separanda sunt ἐπαίτης & φιλοκερδής, quemadmodum in nostro Schol. contra quod apud eum praecedat, cuius, quia nullum sensum elicere poterat, versionem praetermisit Kusterus; demta distinguendi nota sanum est ac facillimum: ἐμιλίαν, ὅταν ἐκείνος ἐθρᾶτο, πρὸς ἀγυρτεῖαν τινὰ θρασυνομένην· nam valde abhorret, ut ἐμιλία putetur ad exponendam ἀγυρτεῖαν pertinere. Ceterum istius in Aesculapium iacti ab Hercule convicii rationem non percepit Graecus Commentator: ἀγύρται inter alia sunt circulatorum vilissimum medicorum genus, verisque medicis exosum: iungit Hippocrat. περὶ ἱερ. νοσ. in initio μάχους τε καὶ καθαρὰς καὶ ἀγύρτας καὶ ἀκαζόντας· isto probroso nomine Aesculapium infamat Hercules. HEMST.

Pag. 40. l. 1. Διαφθαμένος τῷ σώματι) Apud Thom. Magistrum legitur διαφθορὰς τὸ σῶμα. Cuius lectionis pars posterior τὸ σῶμα, perplacet; & omnino confirmatur a L. Cod. De priori dubito adhuc. Vide B. Πρ. c. 12, & Θ. Δ. XVIII, ubi translate mollem significat. Hoc nihil ad rem, inquires. Vide ergo Παρασ. cap. 8, ubi haec verba reperies: τοὺς μὲν ζυγτριβήτας, τοὺς δὲ καὶ τᾶμπαν διαφθαμένους. Aut peccasse dicēs Lucianum, aut hallucinatum bonum Thomam Magistrum,

SOLAN. Credo veram esse Thomae lectionem in Διέσφορον. Eriam si Lucianus carpat illum usum τοῦ διέσφορον passivum in Soloec. § 3, ipse tamen non veretur saepe dilcedere ab strictis Atticis regulis, quas eo in libello, ut alium quendam irriteret, Sophistas & Grammaticos secutus fixerat. Τὸ σῶμα vero a male sedulis correctoribus non raro migrare iustum in τῷ σώματι ista labes mentem corruptit sententiae Pythagoreae in Iamblichi Protr. c. II, p. 4. sic ibi legendum est ope Codicis Reinesiani: βλαβερὰ μάλιστα τροφῆς μὲν ἀφθονία τῷ τῷ σώμα, κτήσεως δὲ τῷ τὴν ψυχὴν διακειμένη κακῶς. Arcerium hic nihil vidisse, satis patet: propius accesserat, quippe ingenio longe praestantior, Anonymus. HEMST.

ead. l. 2. τοῦ χιτῶνος) Ovid. Met. IX, 152, 213 & 130.

SOLAN.

ead. l. 3. Ἐδούλευσα) V. Clem. Alex. p. 15 B. SOLAN.

ead. l. 4. Παίσιμος) Ovid. IX Heroid. SOLAN. Meminit huius loci Crescollius Th. Rhet. V, c. 6; ubi tum de verbo παίζειν minus bene commentatur, tum Plutarchi locum, qui a Casaubono egregie fuerat illustratus ad Sueton. August. cap. 82, male tractat. HEMST.

ead. l. 6. Μελαγχ.) Eurip. & Seneca Herc. fur. SOLAN.

ead. l. 9. Μῆδ' ἐτὼν Παίσιονα &c.) Quo spectaverit Lucianus, indicat forma vocis poetica: nimirum ad Homeri Il. E, 401, 899. Dicitur autem quasi proverbio: Apollon. Arg. IV, 1511, ille serpens, a quo percussus interiit Mopsus, quemcunque dentibus modo tetigerit, eum exspirare necesse est, Οὐδ' ἦν Παίσιον, εἰ μοι Δέμης ἀμφαδὼν εἴπειν, Φαρμάσσῃ — quem locum commode protulit L. Bos Obs. Crit. p. 44. Vid. Phalar. Ep. I. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 1. τὴν γυναῖκα) Μεγάραν) Haec ita distinxit, ut nomen uxoris Scholium sit. SOLAN.

ibid. l. 2. Μεγάραν) Ut edidimus, ita distinguendum esse viderat etiam Matth. Sladus: in V. male praeterea Κροτιάδης & Μηάραν, quorum illud correxit, hoc retinuit E. A. Megaram cum tribus liberis scelere furentis Herculis interiisse scripsit Euripides in Tragoedia cognomine, itidemque Seneca, quamquam alias ordine rerum & scenae multum diversus: vid. Hygin. F. XXXI, XXXII, CCXLI. Alii consultius se facturos arbitrati sunt, si Megaram uxorem tanto parricidio non subducerent tantum, sed in aliud etiam matrimonium darent: ita sane Diodor. Siculus, cuius, utpote historicus, fidem in fabulis vide an porius amplectendam existimes, IV, p.

155 B. 164 D. ubi Hercules τελέσας τοὺς ἀθλους τὴν μὲν ἐαυτοῦ γυναῖκα Μεγάραν συνώκισεν Ἰολάῳ, διὰ τὴν περὶ τὰ τέκνα συμφορὰν ὑποπτεισάμενος τὴν ἐξ ἐκείνης παιδοποιῖαν. Sed profecto res tota est lubrica: nam Thebani ἐπιδεικνύουσι Ἡρακλέους τῶν παίδων τῶν ἐκ Μεγάρας μῆμα, οὐδὲν τι ὁμοίως τὰ ἐς τὸν θάνατον λέγοντες, ἢ Στησίχορος ὁ Ἰμεραῖος καὶ Παύσανσις ἐν τοῖς Ἑπεσιν ἐποίησαν, teste Paus. IX, c. 11, qui tamen, non pro sua fedulitate, quid istorum poetarum in hoc genere Musae cecinerint, celatos nos voluit: is idem vero de Megara dimissa ad Diodorum accedit X, p. 870: ταύτην γυναῖκα ἔσχεν Ἡρακλῆς τὴν Μεγάραν, καὶ ἀπεπέμφατο ἀνὰ χρόνον, ἅτε παίδων τε ἑσπεριμῆνος τῶν ἐξ αὐτῆς, καὶ αὐτὴν ἡγούμενος (malim ἀγήμενος, vel propius ἡγμένος) οὐκ ἐπὶ ἀμείνοισι τῷ δαίμονι. Numerus liberorum, quos ex Creontis filia suscepit Hercules, haud sane magis constat: quatuor recenset Scholiastes noster; uno minus Euripid. Herc. Fur. 474, nomine tamen nullum signans, quod nec Seneca fecit: ergo citandus est Apollodor. II, p. 107, qui nos doceat, ἐξ ἧς (Μεγάρας) αὐτῷ παῖδες ἐγένοντο τρεῖς, Θηρίμαχος, Κρεοντιάδης, Δηϊκόων: hoc bene feceris, si restituas in Commentatore nostro pro Δημόκω. Hyginus praeter Therimachum & Ophiten nullos commemorat. Iam si Pindarum Thebanum adeamus, quem unique res patrias optime tenuisse credibile est, respondebit scilicet — χαλκοαράν οὐκὼ θανόντων, τοὺς Μεγάρων τέκον οἱ Κρεοντίς υἱούς: ibi insignis est Scholiastae veteris nota prolatis auctoritatibus grave scriptorum dissidium affirmantis: inter alios Aeneas Argivus quatuor proponit, cum quo prorsus consentit Apollod. II, p. 151, ἐκ Μεγάρας δὲ τῆς Κρεοντίδος, Θηρίμαχος, Δηϊκόων, Κρεοντιάδης, Δηίων: sic tamen, inquis, ipse secum pugnat, qui modo Deïonis oblitus tres tantum ediderit: sciendum est, hoc Apollodoro saepius accidere, proinde atque diversos scriptores, quos sequatur, in manus sumserit. Sed nimirum error aliquis facile subrepere potuit in tam numerosa heroum forissimi prole, quam si colligas in unum, non familiam, sed exercitum confeceris: itaque suspicari licet, Megarae filiis additum fuisse unum & alterum, qui ex alia uxore fuerant procreati. Pherecydes apud Scholiasten Pindari Glenum nominat: is Glenus Deïanirae fuit filius. Schol. Sophocl. ad Trachin. v. 54: ἦσαν γὰρ αὐτῇ παῖδες ἐξ Ἡρακλέους, Ἰλλος, Κτήσιππος, Γλῆνος, Ὀλίτης: non aegre feret Olites, si sic scribatur, prorsus ignotus atque intestabilis, suum sibi nomen restitui, idque sponfore

Diodoro IV, p. 168 D. ἐτέκνωσε δὲ καὶ ἐκ τῆς Διτιανείρας νεότερους τοῦ Ἰλλου υἱούς δύο Γυνέα καὶ Ὀδίτην observant in aliis exemplaribus legi Γληνέα, quod omnino rectum est; nam Γυνέα dum quis investiget, multum erit laboris infumendum. Ceterum unius literulae discrimen apud me tanti non habetur, quin Ophiten, Odiren, & nostri Scholiastae Onyten eundem statuam. Hac occasione iuvandus est Apollodor. II, p. 151, cuius inquinatissimo loco nemo, quod sciam, hactenus opem tulit: ἐκ Διτιανείρας τῆς Οἰνέως Ἰλλος, Κτήσιππος, Γλυκισονείτης quos duos in unum mirifico facinore librarii conflarant, seiungere nescivit interpres: expediam illigatos: Γληνος vel Γληνεύς, Ὀνείτης, nisi forte, me non iavito, cum nostro Commentatore praeferas Ὀρύτης. HEMST.

ibid. col. 2. l. 1. Ἐνωχίαν) Matth. Sladus & Solanus εὐνοχίαν. HEMST.

Pag. 41. l. 7. Τὸν Οἰβάλλου) V. Philostr. Imag. p. 798. Vetiustiores edd. Οἰβάδου, quod in recentioribus recte mutatum. L. etiam recte Οἰβάλλου. Neque solus Lucianus Oebali filium facit. Idem enim tradunt Philostratus iunior p. 885, & Hyginus. Ovidius etiam Oebalidem vocat X, 196, V & XIII, 396, 588. Alii Amycli filium tradunt. V. Nicandri Scholia a Meurfio emendata, & Ioh. Tzetis Var. Hist. I, 11, & Apollodor. III, p. 87 B. Nec audiendus Apollodorus, qui Veneris & Adomidis natum facit. AG. V, 2222. SOLAN. Quas turbas dederit vitata primarum edd. scriptura, cognoscere licet ex Regio ad Ovid. Metam. X, 196. Hyacinthus Oebali filius, Hygin. F. 271. ubi vide Munckerum, & I. Meursii Regn. Lacon. c. 2. Ad Mercurium autem non sine ratione dolorem amissi Hyacinthi conqueritur Apollo: nam is ipse simili plane casu Crocum, delicias suas, extinctum luxerat, versum etiam in odoratum sui nominis fruticem. Vid. Galen. περὶ συνθ. φαρμ. τῶν κατὰ τόπους lib. IX, ubi Philonis epigramma, quo medicamenti ἀρωδύρου, sive dolorem sedantis, compositionem descripsit, interpretatur: meminit etiam Auson. Ecl. VI, 11. Ovid. Metam. IV, 283. ubi Commentatores. Perquam eleganter Martialis XIV, Ep. 173: *Flectit ab invisio morientia lumina disco Oebalius Phoebi culpa dolorque puer. Cortinipotentis delicias* vocat Lucilius apud Nonium in *Contendere* p. 258: *Huncce ego unquam (inquam malebat D. Heinsius; quod non probo) Hyacintho hominem cortinipotentis Deliciis contendi?* — Satis apparet, sermonem fuisse de homine quodam deformi, quem vel Lucilius, vel is, quem loquentem indu-

xit, iocose negat unquam se cum Hyacintho comparasse. HEMST.

Pag. 42. l. 1. Δόγον) Sola ed. I. hic τρόπον habet. Reliquae & ipsa Coll. λόγον, quod ut non infrequens servavimus. SOLAN.

ead. l. 3. 'Ο δὲ κάκιστα ἀνέμων ἀπολούμενος Ζέφυρος &c.) Patet, in his verbis esse ἀνακόλουθον, quod plane tolli potest, si, ut est in edit. Basil. ponas punctum post vocem ὑπεροφίαν. Atque ego cum illo ludebam disco. Perditissimus vero omnium ventorum Zephyrus & ipse iamdudum amabat, sed neglectus, neque ferens istud fastidium. Ego vero sursum ieci, ut solebamus; sed ille spirans ab Taygeto, discum illum in caput puero impexit. At Graevius ex Mf. post eandem hanc vocem locat ἐβούλευσε, insidiatus est: & certe id videtur requiri; sed puto vitio hypothetae secus id pro ἐπεβούλευσε excusum esse. IENS.

ead. l. 4. Ἀμελούμενος δὲ καὶ μὴ φέρων) Vides pendere sensum, & nihil esse, ad quod referatur ἀμελούμενος δὲ καὶ μὴ φέρων. Sed omissa est vox, ex Mf. restituenda: ἢ ἤν μὲν ἐκ πολλοῦ καὶ αὐτὸς, ἀμελούμενος δὲ καὶ μὴ φέρων τὴν ὑπεροφίαν ἐβούλευσε, ἐγὼ μὲν &c. iamdudum etiam & ipse amabat, sed neglectus & non ferens fastidium insidias struxit. GRAEV.

ibid. Τὴν ὑπεροφίαν) Lenire voluit asperitatem orationis, ut videbatur, male cohaerentis, qui in Codice Graeviano interposuit ἐβούλευσε, sive potius ἐπεβούλευσε sed Luciano multum vereor, ut approbetur haec nimis officiosa diligentia, quae Apollinis indignantis impetum narrandi molesto tractu retardat. Sunt certe veterum in scriptis eiusmodi ἀνακολουθίαι satis frequentes, nonnunquam per incogitantiam oblatae, saepe studio quaesitae, quando ad animandam orationem ars consuetas structurae leges contemnere non reformidat. Hoc duplex genus quomodo dignoscatur, exemplis alibi docebimus. HEMST.

ead. l. 5. 'Εγὼ μὲν ἀνέρι-λα) Locum huic similem vis? adi Dial. Apoll. & Bacchi seu Θ. Δ. XXIII & XV, & apud Xenoph. Cyrop. IV ed. St. p. 66, 27. SOLAN.

ead. l. 6. Δίσκος) Δίσκος quid sit vide Γυμν. c. 27. VORST.

ibid. Ἀπὸ τοῦ Ταῦγέτου καταπνεύσας ἐπὶ κεφαλὴν τῷ παιδὶ, ἐνέσειε) Non debuerat haec distinctio ex editione Benedicti in hanc propagari, cum priores melius καταπνεύσας, ἐπὶ κεφαλὴν τῷ παιδὶ ἐνέσειε, eamque sequatur in interpretatione Benedictus. GRON. Τοῦ Ταῦγέτου saniores edd. I. B. 2. S. A. & ipse Cod. L. & Coll. Reliquae τὸ Ταῦγέτον, & ipse
Lucian. Vol. II.

Scholiasfes, qui ridicule ad Atticismum confugit. V. *Itap.* c. 11. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀμύλλαν.) Unde oriundus Hyacinthus, vide Ovid. l. c. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 5. "Ομπος B.) Immo Od. M, 73, quod passim in Scholiis hīscē laudatur. SOLAN.

ibid. col. 2. l. 1. Ἀπὸ τοῦ Ταύγετον) Legendum τὸ Ταύγετον. Dicitur enim etiam ῥυδέτερος, ut docet Stephanus in Ethnīcis: & observandum, hodie in Codicibus nostris legi ἀπὸ τοῦ Ταύγετον. Verum mihi non constat, an Attici tolerent cum praepositione ἀπὸ nominativum coniungere. Certe Grammatici magno consensu notant unicum casum, Genitivum nempe, ei coniungi. CLER. Scholiasfes in depravato haud dubio codice pro vulgato ἀπὸ τοῦ Ταύγετον legit ἀπὸ τὸν Ταύγετον, eamque ait Atticam esse consuetudinem, ut pro Genitivo rectus casus sumatur. Sed potius Graeca eius, ut edita sunt, ponamus, ὁ δὲ ἀπὸ &c. Quae verba oscitantem scriptorem declarant. Is casus, sive illa πρῶτος non εὐθεῖα, sed ἀπαιτιῶν foret. At vero quis apud ullum Graece scribentem invenit ἀπὸ alii, quam secundo, casui iunctum, in hoc certe Luciani loco constantissima est omnium editionum, eaque recta lectio, ἀπὸ τοῦ Ταύγετον. IENS. T. C. M. τὸ & τοῦ. SOLAN.

ibid. l. 7. Ἐπιστάμενος.) Ἀπὸ τοῦ ἐπιστάμενος μέγα) Sic vitiose A. & maxime ἀπαιτιῶν δὲ recte mutavit SOLAN. HEMST.

ibid. l. 11. Μικρὸν) Decet littera O, etiam in Cod. M. SOLAN.

ibid. l. 12. Ἐπείσσεται.) L. συντάσσεται ut ad initium Nigrini, δοτιμὴ συντάσσεται nunquam aliter loquuntur veteres Grammatici. HEMST.

Page 43. l. 2. Γράμματα ἑν.) Literae ΑΙ, ΑΙ, quae cui flori inscripuae conspiciantur, nescio. Non certe in nostris hyacinthis; nisi forsā nomen antiquum novo triburum sit flori. Neque enim de nihilo haec & Aiācis fabula putanda est. Certe florem in silvis purpureum vidisse me memini, cuius puncta facile a poetis literas, quas volebant, exhibere apta putata fiat. Ordinis & Moichus idem narrat. SOLAN.

ead. l. 3. Ἐπείσσεται τὸν τὰν πῶ) Salmasius, quia notae utriusque a veteribus descriptae parum consentiunt, poetās alium ac tuum habuisse hyacinthum, suum aliumque medicos & naturāis historiae indagatores, statuit: illum esse zyrin, nīdem agrestem, vel gladiolum Latinorum: vide Plinian. Exerc. p. 860, 861, & Hyl. Iatr. c. XXII. Quidquid foret

veterum est poetarum, literis funestis & ἐπαιζούσαις τῷ νε-
κρῷ hunc insignem fuisse florem testantur; qua de re non
vulgaria promittit N. Heinſ. ad Ovid. Metam. X, 215. Pausan.
II, p. 195, Hermionenſes refert annum egiffe festum co-
ronatos: πλέκονται δὲ οἱ στέφανοι σφίσιν ἐκ τοῦ ἄνθους; ὃ κα-
λοῦσιν οἱ ταύτη κοσμοσάνδαλον, ὑάκινθον ἐμοὶ δοκεῖν ὄντα καὶ
μεγέθει καὶ χρῶμα· ἐπέστι δὲ οἱ καὶ τὰ ἐπὶ τῷ θρήνη γραμμα-
τα. Scribi debere κοσμοσάνδαλον, patet ex Clearchi verbis
apud Athen. XV, p. 681 C. ὅρα τοὺς κοσμοσάνδαλον ἀνέυ-
ροντας Λακεδαιμονίους, οἱ τὸν παλαιότατον τῆς πολιτικῆς
ἱΚΟΣΜΟΝ συμπατήσαντες ἐξετραχίλισθησαν expedita qui-
dem structura, sed mens scriptoris mihi quidem intricatior,
cuius intellectum nihil adiuvit I. Meurf. Miſc. Lac. II, 17.
non aliter variis in locis Comicorum pag. 685, & Poll. VI,
106. Ruellius etiam *cosmosandalum* posuit in Hist. Stirp. Ce-
terum, ut Plinius observat, duplex hyacinthum fabula co-
mitatur: cum Luciano multi conspirant: Lutat. ad Stat. Theb.
IV, 223, bene a Barthio restitutus; Serv. ad Virgil. Ecl. III,
106, hoc insuper addens, *Est autem quasi lilium rubrum desi-*
gnans primam Hyacinthi literam: ex quibus patet, unde nata
sint in Ovidii libris antiquis illa vericuli, quem modo indi-
cavi, lectionum, ut ait Heinſius, monstra. Prudent. περὶ
Στεφ. H. X, 191: *Mox flevit impuratus occisum gravi Disco, &*
dicavit florulentum subcubam. Philostratus Ep. LXI: *Οὐκ εἶδες*
οὗν ὑάκινθον; οὐδ' ἐστεφανώσω τοῦ τραύματος; quorum ver-
sione novissima vix est, ut quidquam ineptius fingi possit:
& an non eum amoris vulnere coronam meruisse putas? longe aliud
spectabat Philostrati sophisticum acumen: *Non ea vidisti er-*
go Hyacinthum? nec capiti corollas aptasti ex eo flore, qui de vul-
nere prodiit & sanguine Hyacinthi? Haud pauciores ab Atacis
cruore in ensē Hectoreum incumbentis ortum esse confir-
mant: testis Iulicentus; pro aliis etiam, Euphorion versa-
bus egregiis; quos Theocriti Scholiastæ referimus acceptos
ad Eid. X, 28: *Περὶ φέρην ὑάκινθος, σὲ μὲν μία φάτις ἀοιδῶν*
Ποιτεῖς ἀμάθοισι δ' ἐδουπότος Αἰακίδαο Εἰαρος ἀντέλλει γο-
γραμμένα κενθούσαν hunc in modum e membranis corrupta
verba Casaubonus expolivit Lect. Theocr. c. XI, a cuius
emendatione quare diversus abierit Salmasius Exerc. Plin. p.
733 B. nihil excogitare possum aliud extra syllabam primam
in φάτις productam: ratio parum idonea: nam si vel maxime
nusquam non corripereetur, in proclivi erat reponere φημῖς,
cuius vicem subierit adscriptum interpretandi causa φάτις.

Verum enimvero rarior utrique unius voculae intellectus obstitit, ne sensum Euphorionis haberent exploratum; quod Casaubonus distinguendo, Salmasius certioribus etiam argumentis patefecit ad Solin. pag. 880 F. etenim *εἷαρ* hic non *ver*, quemadmodum illi sunt arbitrati, sed *sanguinem* indicat: Cypriae dialecto vox propria; vid. Hesych. in *Ἐαρ*, *Εἷαρ*, *Ἦαρ*, *Ἡεροπότης*, *Ἰαρά*, *Ἰαροπότης*, & Fragm. Callimachi Bentl. n. CCI, CCXLVII, Oppian. Halieut. II, 618, & Schol. quae tamen potestas ceteroquin Salmasium ipsum non fugiebat Plin. Exerc. p. 906, ubi Scaliger immerito castigatur. Iam sententia, ni fallor, versuum est planissima: illud eximium & vere poëtici coloris, *γεγραμμένα κοκύνουσιν, ἰψὲς* *literarum. notis luctum genitumque prodentem*. Porro fabulam utramque cum reperiret Ovidius, ingeniose coniunxit Metam. X, 208, XIII, 397. deinde secuti sunt eum Servius, alique Grammatici. HEMST.

in Schol. *Ἐπιθρήνοντα*) *Ἐπιθρηνοῦντα* alterum ne Graecum quidem. HEMST.

ead. l. 19. Το δὲ καὶ χωλὸν &c.) Initium dialogi tam abruptum, & ab illa Lucianea sermonis ordiendi expedita facilitate abhorrrens, ut parum absit, quin intercidisse nonnulla statuam: nam aliud quidem colloquium utriusque numinis reperio nullum, cum quo commode connecti posse videatur. *Ἡφαιστον* apposuisse aliquem suspicor in margine, ut, de quo sermo haberetur, indicaret: postmodum illa vox, quemadmodum saepe fieri solet, in contextum migravit. Si quis ab exemplo Dial. II & XXIV, quamquam eorum diversa est ratio, defensionem paret, tum certe parvula mutatione lectionem vulgarem adiutam malim: *Τὸν δὲ καὶ χωλὸν ὄντα τὸν Ἡφαιστον &c.* HEMST.

ibid. ὄντα τὸν) Edd. pleraeque αὐτὸν ὄντα, absque τὸν. Qprime, mea quidem sententia, *l.* quam expressimus. SOLAN.

ead. l. 17. Τὴν χάριν) Hoc est, maximam natu trium Charitum, seu Gratiarum, quam poëtae collocarunt Vulcano propter opera eius *χαριέντα, elegantia*. CLER.

in Schol. *Ἀπ.*) *ἀτυχία*) Pravo usus est Codice; utrobique enim erratur. *Εὐπ. εὐτ.* scribendum fuit, & ita in Exc. legitur. SOLAN.

Pag. 44. l. 2. Καὶ ὁμοῦ τοιοῦτον ὄντα αὐτὸν, περιβάλλονσί τε, καὶ φιλοῦσι, καὶ συγκαθεύδουσι) Patet, postremum verbum *συγκαθεύδειν* ita contexti cum verbis praecedentibus, quae accusativum & poscunt & habent, quasi & ipsum gau-

deret eodem casu; quod tamen re ipsa ita sese non habere, manifestum est. Sed ita scilicet aliquando solet unus casus poni, ad quem verba sequentia, diversum licet casum postulantis, sint referenda: inque eo iterum cum Graecis conveniunt Latini. Ita apud Livium XXXIX, cap. 11: *Si quid ad eas (leges) addi, demi, mutarive vellet, rursus ab Senatu ei postulandum fore*. Hic unum addi potest proprie ad τὰ, ad eas referri: apud eundem XXXV, c. 19, *odi odioque sum Romanis*. Apud Ciceronem quoque in Verrina c. 54 dicitur Timarchides, Verrinae nequitiae satellites, in Sicilia omnium adversarios, omnium inimicos diligenter cognoscere, colloqui, attentare. Certe τὸ colloqui, quod hic cum eodem, quo cognoscere & attentare, casu construitur, proprie aliter construendum foret, ut notum est. IENS.

ead. l. 7. τῇ λύρᾳ) Lyrae quidem, uti supra visum, (Dial. VII) inventor Mercurius. Sed Musicen inter praecipuas eius dotes, coram Apolline, numerari, minime Lucianum est. Vid. tamen Dial. VII, & Horat. Carm. I Od. X. SOLAN.

ead. l. 9. Ἀναφρόδιτος) H. Steph. Gr. L. Thes. T. I, p. 613, postquam monuerat ἀναφρόδιτον esse a Venere alienum, invenustum, positis etiam his Luciani verbis addit: *quod quidam exponunt, adversa Venere natus*. Non aliter invenustum capit venustissimus Muretus in Terent. Andr. A. I, Sc. V, 10: *rebus amatoris infortunatum & infelicem, quod Graeci dicunt ἀναφρόδιτον*. Graecus ille Samosatensis: ἐγὼ δὲ καὶ ἄλλως ἀναφρόδιτος &c. & venustas interdum est ἢ ἐν τοῖς ἐρωτικοῖς εὐδαιμονία. Terent. Quis me est fortunator, venustatisque adeo plenior? ubi tamen Nonius legit vetustatis; sed falso, ut puto. Haec Muretus. HEMST.

Pag. 45. l. 4. Ἐν τῇ Δήμῳ σύνεστιν) De Charite praeter Venerem Vulcano iuncta res est nota: Aglajam ὀπλοτάτην Χαρίτων vocat Hesiod. Theog. v. 945; Thalam nonnulli, teste Eustath. ad Il. Σ, pag. 1148. Homerus nihil aliud, quam Χάρην λιπαροκρήδεμνον, Καλλὴν, τὴν ὅπυις περικλυτὸς ἀμφιγυῖαι Il. Σ, 382: quod Pausanias observat IX, p. 781, ubi de Gratiis egregia multa. Vid. Cornut. de N. D. cap. 15, pag. 163; c. 19, p. 183. Verum Vulcano, Deorum haud sane formosissimo, quis tam sollicitè prospectum voluerit, (Lucianus enim non ingeniū hic suum, sed alios auctores videtur secutus) ut, partito munere coniugali, sive in coelo verfaretur, seu Lemnum viseret, optatos tamen pulcherrimae coniugis infusus gremio amplexus inire posset, mihi non suo-

currit. Charitem etiam in Lemno ponere videtur Schol. Homer. ad II. E, 230. ibi quaesitum est apud veteres, ut in nectendis ex Homero nodis mirifica quadam sunt industria, cur Iuno Somnum conventura Lemnum a principe poetarum adire fuerit iussa: huic molliendae difficultati inter alia plura & forte deteriora tale remedium adhibetur: dominum esse Lempi Vulcanum, uxorem eius Charitem; cuius germanam Pasitheam, quae sororis in contubernio vivebat, cum Somnus efflictum amaret, ideo scilicet, ut propius aboptatissimae virginis aspectu abesset, in Lemno defuisse. At Homerus & Charitem, & ipsam Vulcani officinam in coelo collocavit, nescio quam probantibus Diis: nam fieri quidem vix potuisse credas, quin tantus ferramentorum malleorumque ingeminatorum strepitus coelestium aures vehementem in modum obtuderit: quam ob rem posteriorum in eos poetarum non vulgare constat beneficium, qui destructa Homeri taberna fabrilis Olympum nitidius expoliverunt, Vulcanumque, si quid operis moliretur, migrare iusserunt ad insulam aliquam Aeoliam aut Lemnum, datis insuper (nam Homerus plane solum ad fornacem atque incudem destituerat) aerumnosi laboris ministris Cyclopibus. Ita Callimach. H. in Dian. Apollon. Rh. Arg. III, Virgil. Aen. VIII. Apud eosdem yero cum Vulcano Venus in Olympo habitat; neque secus, quod magis mireris, in Homeri Od. O. Illam quidem Anacreon, vel alius Melicorum aliquis, ad Lemnios campos devocavit; sed diverso consilio, ut operam sociatam ad Amoris tela fabricanda conferret. Mox displicet αὐτόν mallem καὶ στρατιῶτῶν ἂν et si non me fugiat usus aliquis τῶ αὐτοῦ haud valde dispar, de quo alibi dicam. HEMST.

ead. l. 11. Ἐπιμνηχάνεσσαι) Perspicuum est, legendum ἐπιμνηχάνεσσαι. IENS. Ἐπιμνηχάνεσσαι Iensii emendatio est. In libris nostris omnibus ἰ—σασσαι legebatur. SOLAN.

ead. l. 13. Οὐκ οἶδα) Non solus Lucianus haec dicentem inducit Apollinem. Gravissimus poeta Homerus Odyss. O, 336, eadem ferme habet; eoque credo factum, ut Lucianus, qui eum perpetuo fuggillat, Dialogum XVII scripserit. Locosior Ovidius & a quo talia expectes l. c. & II de Arte Am. 561. SOLAN.

Pag. 46. l. 7. Κατακέρσμενκεν) Vide Ous. c. 8, & Ovid. Met. II init. SOLAN.

ead. l. 8. Σπουδίζεται πρὸς αὐτῆς) Qua fronte Lucianus Iunonem hic inducit asserentem, Vulcanum a Venere diligere

aut coli? Similem phrasin vide Dial. XXII. SOLAN. Locutionem illustrat Bergler. ad Alciph. pag. 120, *Διὰ χρήματα ἐσπουδάσθην ὑφ' ὑμῶν*. Dion Chrys. Or. XXXVIII. Modo vide, an mecum malis, *χρήσιμός τε*. HEMST.

ead. l. 11. Οἷα ἐσθίει) Hoc est, quibus sacrificiis delectetur: nam sacrificia esse putabant convivia Deorum. Vide, quae monuimus ad Prometh. § 17. CLER.

ibid. Ξανοκτενοῦσα) Sic Dialog. Apoll. & Bacch. Ovid. 3. de Ponto, Achill. Tat. lib. 8. BOURD.

ead. l. 13. Πάντα εἰδέναι) Callimach. Hym. Apoll. Τέχνη δ' ἀμφιλαφὴς αὐτὶς τόσων ὅσων Ἀπόλλων. Apul. Florid. 1, Aristoph. in Plut. Orpheus, Homer. *Ἡεὶς Ἀπολλ.* BOURD.

Pag. 47. l. 1. Κλάριον) Vide *Ἀλεξ. c. 8, & Clem. Alex. p. 9, τὸν Κλάριον, τὸν Πυθιον, τὸν Διδυμέαν, τὸν Ἀμφιάρεον, τὸν Ἀπόλλων, τὸν Ἀμφιλόχον*. V. Schol. Apoll. Rh. p. 128. SOLAN.

ead. l. 2. Διδυμείας) Origen. Cels. I, p. 55, 1. SOLAN.

ibid. Δοξία) Momus in Apollinem *Δικαστήρ*. Sic in Alexand. sic in Iove, Tragoed. & passim. *Δοξίας* Apollinis cognomen. BOURD.

in Schol. l. 2. Μυθεύμενος) Leg. *μυθεύμενος*. CLER. *Μυθεύμενος*) In ed. A. & C. M. legebatur *μυθεύμενος*. Ego certa coniectura ductus mutavi. SOLAN. Mihi placuit *μυθεύμενος* idque omnino retinendum videbatur. HEMST.

Pag. 48. l. 2. Μαρσύας) Apul. loc. cit. Iulian. Imp. Epist. ad Iambli. BOURD.

ibid. Αἰ Μυῦσαι) Vid. P. Burmann. ad Ovid. Metam. VI, 400. HEMST.

ead. l. 4. Ἀθλίος) Addi solet articulus, nisi forte legendum *ἀθλίος*, sed edd. vetant, nec sequens paritur *ἐδίκιος*. SOLAN.

ead. l. 9. Καὶ αὐτὸ οὐρα) Tantum abest, ut ornet sententiam vocabulum *αὐτὸ*, ut onerare potius mihi videatur. Longe dispar erit ratio, si legas *ἀγνὸν* quod percommodum hoc in loco. Scilicet Homerum, ut solet libenter Lucianus, trinit: *Ἀρτεμις ἀγνὴ* in Odyssæa, satis frequens, Dianam virginem intactam, quae puerperis affideat, & opem invocata praestet, aequae ac Noster, ridet patres Ecclesiastici, nec ad rem pertinere quidquam credunt, quod a veterum Theologis affertur, eandem esse & Lunam; quae cum sit *τῆς γενέσεως ἀρχὴ*, isto munere iure merito fungatur. HEMST.

Pag. 50. l. 4. Ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενον) Talia dederit Vulcani vincula Homerus Od. Θ, 275, *τὴν κέπτε δὲ δεσμούς Ἀφρόκτους, ἀλύτους, ὅφρ' ἔμπεδον αὐτὸν μέγαμεν* & v. 299, *Καὶ*

τότε δὲ γινώσκων, ὅτ' οὐκ ἔτι φευκτὰ τέλειται. Ideo δαίμονα Ἠφαιστεία proverbio dicuntur, quibus expedire se nulla vi licet: ἐπὶ τῶν ἀφύκτων, inquit Suidas, adiecto Eunapii, huius enim esse recte censuit H. Valesius, insigni loco, qui imitationis Homericæ vestigia clare præfert, ὃ δὲ τρισὶν ἡμέραις συγκατελιπμμένος πάσσειν ὥσπερ Ἠφαιστείοις δαίμοσι ἀρήκτο τοῖς, ἀλύτοις, ἔμενέ γε ἐν αὐτοῖς ἔμπεδον. Arbazacium designat, ut manifestum est ex iis, quæ copiosius indidem proferuntur in Ἀρβαζάκιος. Huius autem subtilissimi retis nexus tam tenuēs, ut omnem oculorum aciem fugerent, & ab Homero cum araneae tela comparentur: ἀφανὴ δαίμονα paulo ante Noster, & Aelian. de Anim. II, c. 30, δαίμονα ἀφανὴ ὑπὲρ τὰ Ἠφαιστοῦ τὰ Ὀμήρεια. HEMST.

ead. l. 9. Τὸ δαίμονα ἡδίστον ἐμοὶ ἔδοξε μόνονουχὶ αὐτὸ γιγνόμενον τὸ ἔργον) h. e. illud vero iucundissimum spectaculum mihi prope ipsum opus Venereum visum est; scilicet ferme ita hoc spectaculo delectatus fui, quam si ipse iisdem fruerer gaudiis. Sic enim hunc locum intelligendum puto, ut Mercurius verba illa (μόνονουχὶ αὐτὸ γιγνόμενον τὸ ἔργον) ad se referat, non autem ad Venerem & Martem, quos iam ante dixerat ἐν ἔργῳ εἶναι. Nihil hic videtur intellexisse vulgaris interpres. Quæ deinceps ait Mercurius, se nempe invidisse Marti istum cum Venere lusum, & sibi ista vincula, quibus cum Venere coniunctus comprehenderetur, optasse, plane conveniunt iis, quæ in eodem hoc iocoso argumento habet Ovidius Metam. IV, v. 185: *Lemnius extemplo valvas patefacis eburnas, Admisitque Deos. Illi iacere ligati Turpiter. Atque aliquis de Dis non tristibus optat Sic fieri turpis.* LENS.

ead. l. 10. Μόνονουχὶ αὐτὸ γ. τὸ ἔργον) Poterat scribi, μόνονουχὶ ἐν αὐτῷ γιγνόμενον τῷ ἔργῳ τῷ ὁδοῖ, καὶ ἐν ἔργῳ ἵδαν nihil tamen est, cur a lectione recepta discodamus: quem sensum probarem, vertendo patefact. Ἐργον & ἐνέργειαν in re Venerea pervulgati sunt usus. Vid. Barth. ad Claudian. Epith. Pall. & Celer. v. 130, Keuchen. ad Søren. Samon. v. 610, Commentatores ad Petron. p. 404, Bergler. ad Alkiphr. p. 413. HEMST.

ibid. Γιγνόμενον τὸ ἔργον) Id est, coitus. GUYET.

ead. l. 14. Ἐφθόρον τῷ Ἀπεί) Totus hic quidem dialogus ex Homero deformatus; sed istorum labor vix est, ut satis intelligi possit, nisi poetam ipsum legeris Od. O, 335. Apollinem Deorum postremum ponit v. 323, qui ad iucundissimum spectaculum adyclarint: inde Noster Mercurium facit hæc a se

iam visa Apollini narrare. Idem exemplar placuit Paulo Silentiario, nisi, quod potius existimo, vetustioris sit, Anthol. VII, Epigr. 54. In Amoribus, εὐτυχέστατος θεῶν ὁ διὰ ταύτην δεῖσθαι Ἀρης. Lucianus ζυγδεδεμένοι, δεδερμένοι, δεδεσθαι quae forma Thomae videtur elegantior, quam δεῖσθαι, δεῖσθαι. HEMST.

Pag. 51. l. 1. Οὐκ οὖν καὶ δεδεῖσθαι ἂν ὑπέμενας ἐπὶ τούτῳ) Num ergo & vinciri te sic patereris? ocius emenda δεῖσθαι vel δεδῆσθαι. Quid enim sibi vult δεδεῖσθαι? IENS. Δεδεῖσθαι) Ex ed. L est, cui suffragatur L. reliquae omnes δεδεῖσθαι mendose. SOLAN.

ead. L. 9. Ἐγὼ μὲν) Repetit omnia huius Dialogi in Bacch. Eurip. Nonn. Ovid. alii. BOURD.

ead. L. 11. Μίτρα) Mitram gestasse viris turpe & molle censebatur, ut apud nostrum Lucianum alibi apparet. Quin & Σηλυμνίτης per probrium hic Bacchus vocatur. COGN.

ead. L. 14. Πατρί) In veteribus Codd. πάνυ & Πανὶ fuisse testantur Scholia; quod ego olim amplectebam. Nunc genuinam esse scripturam παντὶ censeo, quia cuius similem potius, quam sibi, melius videtur, quam Πανὶ similem. SOLAN.

ead. L. 15. Σηλυμνίτης) Dicemus ad Bacch. c. 4, ubi de expeditionibus eius plura. Bellicam Bacchi virtutem enumerando victorias Iuppiter adstruit: & merito quidem; nam choreis aptior & iocis Ludoque distus, non satis idoneus Pugnae ferebatur, Horatio teste II Od. 19, v. 25; quos tamen rumusculos parum secundos iam bello Giganteo, ubi Bacchi specie leonina recti opera fuit fortis ac minime poenitenda, discusserat. HEMST.

in Schol. Πανὶ) Sic videtur legisse pro παντὶ. Vid. Not. SOLAN. Cum in nonnullis Codd. exstiterit πάνυ μᾶλλον pro παντὶ, illud praefixi: nihil enim est ad fidem propius, quam Scholiasten notare voluisse vice τοῦ πάνυ alibi reperiri Παντὶ. Ed. A. τῷ πατρί) Πανί. HEMST.

Pag. 52. l. 2. Στράτῳ) Schol. & Coll. SOLAN. Nulla fuit causa, cur mutarem στρατιωτικῶ τὸ στρατιωτικὸν pro militibus aut exercitu apud Thucydidem, Diodorum, Pausaniam p. 423, Herodianum, satis familiare, ut τὸ ἰππικόν, τὸ ναυτικόν, τὸ ἑλληνικόν. HEMST.

ead. l. 9. Καταδύσας) Vid. Ovid. Met. III, Fab. 8. SOLAN.

ead. l. 12. Οὐδὲν φέβοις) Nolim vertere, non est quod invideas: non enim invidebat Iuno Baccho, sed eum reprehendebat. Verterim potius: non debet hoc ei creare invidiam; hoc

est, *odium*. Solent invidia & odium esse coniuncta; ideoque eorum affectuum nomina interdum miscentur. CLER.

in Schol. Στρατηγικῶ) Ex hic aliter legit, quam hodie in Codd. nostris. SOLAN. Vix dubito, quin vitio scriptum sit pro *στρατηγικῶ*. HEMST.

Pag. 53. l. 2. Ἰκάριον) Hygin. fab. 130. SOLAN. Icarum saepe Latini, Graeci vix aliter quam Iearium appellant: notavit H. Grotius ad Germanici Phaenon. vide Th. Muncker. ad Hygin. F. 130. Addam Aeliani locum de Anim. VII, cap. 28, ut eum interpositae negantis particulae soliusque distinctionis ope a pravis tum versione tum emendatione vindicem: "Ὅτε τὸν Ἰκάριον ἀπέκτεναν οἱ προσήκοιτες τοῖς πρῶτον πλοῦσιν οἶνον, καὶ εἰς ὕπνον ἐμπεσόντων, οὐκ εἰδότες ποιοῦντάων εἶναι τὸ πρᾶχθῆν, ἀλλ' εἰρηρὴν καρὰν, νενδύνηται οἱ κατὰ τὴν Ἀττικὴν, ἐμοὶ δοκεῖν, τοῦ Διονύσου τιμωροῦντας τῷ πρώτῳ γεωργῷ τῶν αὐτοῦ φυτῶν καὶ πρᾶξυτάτῳ. Iam nihil, ut puto, in istis est, quod ulla parte lectorem impedire possit. Quantum in hac fabula narranda veteres dissideant, commemorare non videtur operae pretium. HEMST.

ead. l. 9. Ἐπιζηλοτυπεῖν) Habet Srephannus, sed auctoritate nulla firmatum. Ex hoc loco compositum illud in Lexica pervenisse credibile est: si quis pro spurio expellendum sentiat, eum nihil morabor: nam hic quidem sine dubio legi debet ἐπιζηλοτυπεῖν saepius ista particula variata verbis sequentibus adhaesit: vide Hermot. § 13. neque aliter statuisse videtur Brodaeus ad Anthol. I, c. 13, Ep. 2, proferens, *ζηλοτυπεῖν* *δοίχας*, ὅ. Hra. Erys omnium edd. non videbatur mutandum: quamvis in *A. 1 W.* ἦγε itidem notatum reperiam. HEMST.

ead. l. 10. Ἦγε) Sic L. ἦτε P. Impressi ἦ γε. SOLAN.

ead. l. 25. Τί) Huius dialogi argumentum festivissime in Cupidine suo tractavit Georg. Sabinus, qui ad huius videtur imitationem confectus, nec minus est elegans. COGN.

in Schol. col. 1. l. 2. Μεθυσοδότης) Lege *μεθυσοδότης*. De Icario vide Hygini Fab. 130, & Poët. Astronom. lib. II, c. 4. IENS. Idem observaverat Matth. Sladus. HEMST.

Pag. 54. l. 1. Τὴν Πέαν) Insignis haec Iuntinae ed. emendatio, quam confirmant insuper P. & L. reliquae enim omnes *Ἦεν*. At Iunonis amores quis novit? Adonidem solum amasse dicitur. V. Clem. Alex. p. 15 A. SOLAN. Nullum est in fabulis Iunonis a Cupidine vulneratae vestigium: neque satis erat decorum, ut, quae virtutis castitatisque custos habeba-

tur ac praeses, telis tam noxiis pateret. Nam quod ab Eury-medonte Titane, antequam Iovi traderetur, virginem fuisse vitiatam ferunt, ex eoque furtivo congressu Prometheum existisse, vix uno alterove teste, atque in tam gravi crimine parum idoneo, probari potest. Si quid eius generis habuisset Iuppiter, quod ulla veri specie coniugi obiceret, hoc scilicet ille, non parum alioquin iracundus, tacuisset, neque in hisce dialogis violati matrimonii tam saepe reus Iunonem in amores suos importunius inuestam flagitii similis exprobratione repulisset? De Adonide quod commemoratur, in Clemente reperiri non equidem recorder; & nescio, an hunc errorem festinatior pepererit: nam Protr. p. 21 B. legitur καὶ ἡ-
ρα Ἀδωνιδος, nimirum Ἀφροδίτη illud ἡρα literis isdem constans, quibus ἡρα, minus attentum fallere videtur potuisse: quin in ipsum Iovem amati Adonidis suspicio meliore iure cadat; is enim a se impetrare non potuit, ut possessionem formosissimi iuvenis Veneri Proserpinaeque relinqueret incontroversam, si vera sunt; quae notat Schol. Theocr. ad Eid. XV, v. 86. Apud Lucianum igitur pro Iunone amplectenda fuit Πέα, cui iam vetulae atque emeritae Cupido pudentum in modum insultavit, ut ipse gloriatur Dial. XII. Philostr. Ep. XXXIX: οὗτω καὶ ὁ Ἀπ' ἁλλων ποιμένων ἡρα, καὶ Ἀφροδίτη βουκόλων, καὶ Πέα ἀγροίκων, καὶ Δημήτηρ τῶν τὰ ἄστυ οὐκ εἰδόντων ibi pro Πέα scribitur in Cod. Pal. secundo ἡρα. Contra in Plutarcho de Fluv. c. 18, p. 59, καὶ κατ' ἀγνοίαν τῇ Πέα συγγνώμενον τὸν Δία θεασάμενος; reponendum est τῇ ἡρα, ut ex iis manifesto pater, quae traduntur p. 64. Mox si probes ἐπ' ἐκείνης, capiendum erit, quod ad illam attinet: sin-
malis ἐπ' ἐκείνην, vel ἐπ' ἐκείνην, adversus illam; idque convenire magis videtur. Qualem vero se pater pepererit, ab Amoris iocibus tutam, audi, quemadmodum ipsamet praedicet in Apollon. Rh. Argon. III, 32: Ἥρα, νῆϊδά μ' ὡς πατὴρ τέκε τοιο βολάων, οὐδ' ἔτινα χρεὶδ δακτύριον οἶδα πύθωιο. HEMSTU-
ead. l. 5. Χυροπὴ) Helych. Χυροπὴς, γλαυκός, ξανθός, φοβε-
ρός &c. GUYET.

ead. l. 6. Ἐκπλήττει) Parisiensis mutavit in ἐπι—. prave.
SOLAN.

ead. l. 12. Ὑφορᾶται) Eleganter Erasmus, adductis superciliiis observat, utraque verbi potestare coniuncta: melius ab eo non discessisset Benedictus, qui dedit, torve semper adspicit: hoc est δριμύδ' ὀρᾶν, quod paulo post sequitur. Hic autem ὑφορᾶσθαι suspectum habere, & diligenter, ne noccat, observare: Aristotel. περὶ

Z. I, c. 44, de leone: ὅστι δὲ τὸ ἦθος οὐχ ὑπόπτῃς οὐδένος; εὐδ' ὑφορούμενος οὐδέν. contra Mars Cupidinem dicitur προσίσταται & προσηλασίδαι; tantum abest, ut ab eo cavendum sibi putet. De verbo ὑφορέω plura Stephanus in Thes. & nimis quidem, ut saepe solet, tenuiter. HEMST.

(Pag. 55. l. 9. Πρόσωπὸν τι) Id est, τὴν αἰγίδα σὺν τῷ τῆς Γεργίου προσώπῳ. GUYET.

(ead. l. 8. Αἱ δὲ Μοῦσαι &c.) Bene factum, quod Lucianus Musarum castitatem ipsius Cupidinis testimonio adiuvet, quo persuasissimum fiat, παρθένας ἀσθαλῆς & ἀειπαρένοιας, ut vocantur, revera esse. Non diffitemur, vix ullam in novenario numero reperiri, ex qua non aliquis concubitu furtivo susceptus legatur: recensuit agmen hoc vanissimus Tzet. ad Hesiod. E. καὶ H. p. 7, ex veterum Grammaticorum corruptis exemplaribus; quae alio loco dabimus emendationes; neque difficile foret hunc indicem augere. Verum, si usquam alias in fabulis antiquis, hic certe advocandum est, cuius cunei ope durissima quaeque levi negotio perrumpas, explicationis allegoricae remedium, ut tantum dedecus a choro dilectissimarum virginum amoveamus; quas utinam eorum nulli, qui se colere videri volunt, prostituere conarentur. Venustum est nescio cuius Musicii (ab aliis auctor Plato habitus) Epigramma Anthol. I; c. 7, & ad Luciani mentem accommodatum: 'Α Κύπρις Μοῦσαισι, κοράσια τὰν Ἀφροδίταν ἱμαῖτ', ἢ τὸν ἔρον ὑμῖν ἐφοκλήσμαι· Χ' αἱ Μοῦσαι ποτὶ Κύπριν, ἄρτι τὰ στόμυλα ταῦτα. Ἡμῖν δ' οὐ πέταται τοῦτο τὸ παιδάριον. Ibi vide Brodseum. HEMST.

(ibid. Ἐξω βελῶν) Alludit ad proverbium ἔξω βελῶν, id est, extra telorum iactum, pro eo, quod est, in tuto citraque periculum. Hoc proverbium frequens est apud Lucianum in Votis, in Baccho, & in Dial. Cyclopis & Neptuni. COGN. (ead. l. 14. Τὴν δὲ Ἀρμυρίαν &c.) Perperuae virginis decus petenti, Minerva suggerente, Dianae Iuppiter concesserat. Callimach. H. in Dian. v. 6, ubi hac de re multa notat Ez. Spanhemius. HEMST.

(Pag. 56. l. 6. Ἐπει τὴν γε ἀδελφὸν αὐτῆς) Scribendum forte: Ἐπειτα τὴν γε ἀδελφὸν αὐτῆς αἰδοῦμαι τοῦτότην. GUYET. Non metuo, ne quis abripi se patiatur prava Guyeti correctione; nihil hoc loco alienius. Saepius homini, ceteroquin ingenioso ac docto, contigit, ut inter subitam legendi festinationem, re minus pensiculate considerata, emendationes plane absonas praeciperet; quas ego quidem utilius exi-

stimarem in lituris perire, quam luci donari. HEMSTERH.

ead. l. 17. Θεῶν Κρίσις) In Ox. aliter habet titulus: ἡ κρίσις τῶν τριῶν Θεαινῶν, Ἥρας, Ἀθηνᾶς, καὶ Ἀφροδίτης. SOLAN.

in Schol. l. 1. Καλὸν &c.) Veteris esse poetæ non memini: ab eruditi lectoris ingenio profecti fuerint hi iambi. HEMST.

Pag. 57. l. 1. Τῆς Ἰδης ἀντὶ τῆς Γάργαρος) Idæe montis tres numentur vertices, qui in totidem promontoria desinunt, Lectum, Gargarum vel Gargara, & Phalacram: Schol. Homer. ad Il. Θ, 48, Ξ, 284, Eustathius p. 697. Sigeum addit Schol. Nicandri ad Alexiph. v. 40, Ἰδης ἐν κορυφαίῳ Φαλακρᾷ ἐν βήσσῃ· pro quo nescio, quam recte supposuerit Pergamum sive Tzetzes, sive vetustior aliquis commentator ad Lycophr. v. 24. Gargarum omnium est, Homero teste, cellissimum: Γάργαρον ἄκρον Ἰδης ὑψηλῆς — Il. Ξ, 292. idque recte observat Macrob. Saturn. V, c. 20. Isto autem genere post Homerum Graeci τὸ Γάργαρον, & Epicharmus, Γάργαρ' ἀγένητα· nam urbs antiqua, quam Leleges in eo cacumine condiderant, ἡ Γάργαρος, ut ex Alcmanē probat Stephanus: vide Etymol. p. 221. verum, postea, cum immodico frigore compulsi cives novam urbem in subiectam monti planitiem deduxissent, genere numeroque mutato τὰ Γάργαρα dixerunt. Ita Γάργαρον & τὰ νῦν Γάργαρα πόλιν Αἰολικὴν distinguit Strabo XIII, p. 874 C. 903 C. Hesychius quidem: Γάργαρον, ἄκρον τήριον ὄρους Ἰδης, καὶ πόλιν Τροίης πλησίον Ἀντάνδρου· sed valde verendum est, ne, quemadmodum in plerisque, hic etiam mutilatum acciperimus. Latini post Virgilium Gargara cacumen Idæe non minus, quam ipsam urbem appellarunt: Stat. Theb. I, 549, Gargara desidens surgenti — ubi quæ notat Lactantius, Servio debentur ad Aen. IX, 86. Plin. H. N. V, 30. at Vibius Sequester: Gargarus in Phrygia Idæe montis cacumen: sed huius auctoritatem si parvipendamus, nihil tamen habebit, quod queratur. Idam plerique nominant, ubi Paris iudex federit Deabus: ideo Mela I, 18, Ipsæmons veteres re Divarum certamine & iudicio Paridis membratus: neque aliter fere Euripides, qui sæpius eius rei meminit: Troad. v. 976, ἦλθον τρεῖς θεαὶ κάλλους περὶ Ἰδαίων εἰς κυθιῶνα. Hel. v. 23, Ὅτ' Ἰδαίων εἰς νάπαν ἦλθ' ὁ Τῆς Μαιᾶς τε καὶ Διὸς γῶνός vos. Androm. v. 274, & mox: Ταὶ δ' ἐπαὶ ὑλοζόμεν νάπῳς ἤχθον· tum Ἰδαίων λίπας· ridentem verò loci fontibus irrigui amoenitatem describit Iphig. in Aul. v. 1294, unde poetarum ingeniosissimus: Est locus in mediæ nemorosis vallibus Idææ, Callim. Hymn. in Lav. Pall. γ, 18, Οὐδ' ἄνα τὸν Ἰδῆ ὄρεϊ, ὅπου

καζεν ἔριν, ut vir summus egregie restituit. Vid. Sil. Italic. VII, 437. Noster, qui paulo accuratius fabulae scenam in Gargaro ponit, sine dubio, quos sequeretur, vetustiss habuit auctores. Strabo scribit, in recessu sinus Adramytteni, qui proprie sic appellatus ab una parte Gargara urbem, ab altera promontorium ostendit Pyrrham, sitam esse Antandrum ὑπερκειμενον ἔχουσιν ὄρος, ὃ καλοῦσιν Ἀλεξάνδρειαν, ὅπου τὰς θεὰς κριθῆναι φασὶν ὑπὸ τοῦ Πάριδος quae reperit Eustath. ad Il. E, pag. 986. idem apud Stephanum ex Timotheo in Ἀλεξάνδρεια satis apparet situm huius loci a Gargaro parum discrepare. Neque de nihilo est, quod § 5 antri mentionem Lucianus facit: praeterquam enim, quod Euripidis Ἰδαίος κευθμῶν & cetera, quae protulimus, commode respondeant, antrum aliquod venerabile atque augustum ad Idam fere mediam existitisse constat, ubi, credentibus accolis, Dearum litem Paris disceptaverit. Diodor. Sic. XVI, p. 565 C. μέγιστον δὲ ὑπάρχον (mons Ida) τῶν κατὰ τὴν Ἑλλάδα ἔχει κατὰ τὸ μέσον ἀντρον θεοπροπέτες, ἐν ᾧ φασὶ κριθῆναι τὰς θεὰς ὑπ' Ἀλεξάνδρου is quidem locus alius esse non potest, quam memorata Straboni Alexandria. Paululum hinc diversius abiit Coluthus in Ἑλένης ἀρπαγῇ, carmine corruptissimo simul & mutilo, v. 14, αὐταὶ γὰρ ἰθὺσαςδε μολοῦσας (tres Deas; nam ita videtur scribendum, non μολοῦσαι) Ἰδαίης Δικάρην ἐπὶ πρῶνι Φαλάκρῃ ex eo cacumine caesae narrantur arbores, ex quibus classis est contexta, qua vectus Spartam petiit Alexander: propterea Φαλακράας κβας argute vocavit Lycophron: verum qui sedem ibi iudicii collocaverit, alius occurrit nemo. Ceterum observat Macrobius Saturn. V, 16, nullam commemorationem de iudicio Paridis Homerum admittere: quae si fidem inveniant, tum vero supposititios haberi oportet versus eos, qui leguntur Il. Ω, 29; itaque censuisse veterum quosdam docuit Fulv. Ursinus in Virg. cum Gr. Scr. coll. pag. 196. nec sane mihi probabile videtur, ab Homero esse profectos: si enim iam tum fabula fuisset nota, quis credat, principem vatem in materia tam benigna; ubi facultatis poeticae virtus nitidissime poterat explicari, fore desidem, sic ut nusquam suis luminibus ornata interferret tam bellam gravissimi belli causam? Neque desunt, quas nunc quidem promere non est opportunum, plures rationes, quibus moveor, ut post Homerum celeberrimi iudicii commentum prodiisse demum credam. Exstitit inter alia multiplicis caelaturae argumenta in illa Cypseli vel Cypselidarum ar-

ca, cuius in Iunonis Eleae templo dedicatae meminit Dion Chrys. Or. X, pag. 163 B. sollicitam descriptionem exposuit Pausan. V, pag. 419, cum tali epigrammate p. 425: *Ερμείας ὁδ' Ἀλεξανδρῶν δεικνύσι, διαίτην τοῦ εἰδούς, ἦραν καὶ Ἀθηνᾶν καὶ Ἀφροδίταν* quod si Eumelum Corinthium habeat auctoritatem, ut sane suspicatur Pausanias, verustissimum esse oportet. Fabulae vero non iniucundae mentem aliter atque aliter acceperunt recentiores. Qui nomine Daretis Phrygii celatur, c. VII de fabula somnium facit, quod Paridi revera fuerit oblatum: nec secus Devonius de Bell. Troi. II, 228, in multis pessime corruptus. Dion Chrysostomus, ut philosophus, morem Socraticum, mutandis in omnes disciplinae moralis formas pro re nata fabellis, sequitur: Orat. XX, pag. 266, 267, Paridem inducit animo vacuum & inertis otii plenum, qui, dum nihil habet melius, quod agat, eiusmodi cogitationibus indulget; quae libidinem irriterent; ac tandem in iuvene nobili & potente prorumpant: eandem rem longe diversa via tractat in Orat. Troica atque alibi. At si Cedrenus, Suidas in Πάριον, Malela p. 114, testes habeantur satis idonei, iam Paris erit inter antiquissimos scriptores annumerandus, quippe qui encomium Veneris Iunoni Minervaeque praelatae composuerit; idem hymnum titulo *Κεστὸς* praescriptum: a talibus incurabilis exortam esse fabulam, his, si lubet, auctoribus crede. Ceterum Paridem ad litem Dearum finiendam lectum hi *δικαστὴν* vel *κριτὴν*, *διαίτην* alii vocant: utramque Noster: Lycophron v. 93, *καλλεὺς τὸν* (nisi quis *μακρταῖς*) *δυωρίτην κριταῖς* translatae locutionis expediendae viam nisi veteres ostendissent, minus equidem mirarer, in ea declaranda Commentatores eruditissimos non laborare tantum, sed labi. *Θωρὸς* est primum mensa sacra & ministeriis divinis apta, ut Festus ait in *Anclabris*; quam in Christianorum etiam templis *δυωρὸν* Nicetas alique dixerunt: deinde mensa communis & amica; *τὴν φιλικὴν τράπεζαν* exponit Schol. Callim. ad H. in Dian. v. 134, ubi vide viri illustres observationes: hinc in Hesychio *θυωρίσθαι, εὐχαρισθαι*. Tum porro similiter ac *τράπεζα* mensariorum est, & *τραπέζιτης* idem, qui *ἀργυρογνώμων*, sic *δυωρίτην* ut usurparet, licere sibi voluit Lycophron. Hesychii conturbata hunc in modum repono: *θυωρίτης, τραπέζιτης καὶ τοὺς ἱερεῖς καὶ μνηστῆρας οὕτως, scilicet καλαῶσι. Θωρὸν, τράπεζαν, τὴν τὰ δύν φυλάσσουσαν*. Latine dixeris, *formatum pulchritudinisque spectatorem*: sicuti *pecuniae spectatores* dici, qui nummos probarent,

notavit Donatus ad Terentii Eun. A. III, Sc. V; tribusque modis debitum pecuniarium solvi, pensione, spectatione, quando dicitur *lectum est*, & numero, ad Phorm. A. I, Sc. 2; & *spectator veteris monetae* Symmacho III, Ep. 11, ἀργυρογνώμων παλαιού κόμματος. rem illustrat egregius non Theocriti quidem, sed suavissimi tamen Ionis poetae locus Eid. XII, 36: Λυδὴν ἴσον ἔχειν πέτρῃ στόμα, χρυσὸν ὁποῖη Πεύθοιται μὴ φαῦλον, ἐτήτυμον, ἀργυραμοῖβοι. Etymologi emendationem a Pottero prolatam Sylburgius occupavit: ego nihil mutandum arbitror, nisi ἀπὸ τῆς ἄλλης (τραπέζης) ὅτι ἔκρινεν τὴν θεάσ· nunc autem translatio ducta est ab alia mensa, nimirum nummularia: παρὰ Λυκόφρονι· autem revocari debet ad superiora subiungendum voci τριπλαῖς, vel κρητὴν locum descripsit Phavorinus. Quae vero in hac fabula Lucianeis vel simillima, vel parumper discrepantia reperiuntur apud alios scriptores, operae non videtur studiosius annotare. HEMST.

ibid. Τῷ Γάργαρα) Suidas & Stephanus Γάργαρα vocant. At Noster iterum c. 3, τὸ Γ— & Καλλ. c. 7. Vide Dial. IV, & Hom. II. Θ, 48. SOLAN.

ead. l. 3. Σοφὸς τὰ ἑρωτικὰ) Talem se ferebat Socrates; eoque ipso titulo propterea donatur a sectae suae philosophis, & Luciano in B. Πρ. cap. 15. Quod illi de Socrate praedicabant, ad Alexandrum dubito an malitiose traduxerit Lucianus. HEMST.

ead. l. 7. Ἐπίσης τε ὑμᾶς) Incommodum illud τε, quod servari non potest, nisi sequentia his annexa sic constituas: ἐπίσης τε ὑμᾶς ἀγαπῶν, καὶ, εἴγε οἶόν τε ἦν, ἡδέως ἂν ἀπάσας νενικηκίας ἰδῶν. Malo tamen, & mollior est medicina, τε mutare in γα, probata distinctione vulgari. Mox ὁ δὲ νεανίας αὐτός pro αὐτός. HEMST.

Pag. 58. l. 9. Ὅπως) Sub. videte. GUYET.

Pag. 59. l. 1. Πρὸς ἐμοῦ λέγ.) Attica locutio. Aristoph. Vesp. v. 645, Τὴν γὰρ ἐμὴν ὄργην ποτὰ — Ναι χαλεπὸν μὴ πρὸς ἐμοῦ λέγοντι. Schol. *aniani* accurate: ἀντὶ τοῦ μὴ ὑπὲρ ἐμοῦ μὴ ἀρέσκοντα μοι λέγοντι. Plato in Hipp. p. 1248 A. Συγχωρῶ ταῦτα· δοκεῖς γὰρ τὸν λόγον πρὸς ἐμοῦ λέγειν. HEMST.

ead. l. 4. Οὐ παντελὴς ἀγάμος &c.) Οἰνῶν Κεβρίνος τοῦ ποταμοῦ θυγάτηρ, quam, ut rem minuat Mercurius, ἔγχευς Paris. Vide Apollod. III, 10, § 6. (p. m. 93 C.) LEED.

ead. l. 6. Συνακτεῖν) Utitur hoc loco Muretus Var. Lect. VI, c. 7. HEMST.

ibid. Ἰκαρὴ μὲν) Supra Graevius ad Dial. VI vertit, *commo-*

da quidem, sed rustica, interprete castigato, qui dederat, *sat quidem formosa*. Non audio: saepius enim *ικανός & ἀγαθός* praestantiam atque excellentiam notant in ea re, de qua sermo habetur: hic autem satis est apertum, formae fieri debere mentionem: ne dicam minus congruere *commodam & rusticam*: formosam verò eandem esse & rusticam, nihil vetat. Oenones pulchritudinem poëtae laudant: hисториā totam enarravit Parthen. Erot. c. IV. HEMST.

ead. l. 9. ἄλλως ἡρῶμεν) Μοχ νῦν istius ἄλλως Lucianus ipse declarat: ἄλλως ἐπελθὼν, οὐκ ἐξεπίτηδες ἡρετό με' nullo certo consilio neque de industria. Parum recte videtur intellexisse D. Heinsius ad Hesiod. E. καὶ H. v. 344. melius Stephanus in Thes. T. I, p. 343. HEMST.

ead. l. 10. Παραπρεσβεύεις) Id est, *praevaricaris*. GUYET.

ibid. Κηρολογούμενος) Sic Nizyr. c. 14, & Ἄλ. c. 25, πρὸς οὓς τισι —. SOLAN.

ead. l. 13. ἡρετό) Ox. In editis ἡρετο. SOLAN.

Pag. 60. l. 6. Καὶ τούτων ὀρέγεσθαι τυχεῖν) Haec profert Thom. Mag. in Βούλομαι. HEMST.

ead. l. 13. Ἀλλὰ μεταξὺ &c.) *Sed inter colloquendum multum progressi iam a stellis recessimus*, sive, ut non male interpretes, *stellas emensi sumus*. Sic loquitur etiam in Icaromenippo *παμπολὺ τῶν νεφῶν ἀποσπᾶσας*, ubi Erasinus, *cum plurimum nubium esset emensus*. Sed Budaëus & Stephanus hunc locum suspectum habent, & aliter scripsisse Lucianum putant. Et rursus in dialogo Doridis & Thetidos: *ἐπειδὴν πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπᾶσασιν, ἀφεῖναι ἐς τὴν θάλασσαν*, postquam longe a terra provecti in altum erant. Vides hoc loquendi genus familiare fuisse Luciano. Hesych. Ἀπασπᾶντο, ἀπέστησαν. leg. ἀπασπᾶσαντο. GRAEV.

ead. l. 14. Ἀπασπᾶσαμεν) An scribendum? ἀλλὰ μεταξὺ λόγων ἤδη προϊόντες πολὺ ἀπασπᾶσθμεν τῶν ἀστέρων. GUYET. Subintellige *ἐαυτοὺς* quasi dixisset, *ἐσπᾶσαμεν ἐαυτοὺς ἀπὸ τῶν ἀστέρων*, nos procul ab astris subduximus. CLER. Iniuria Budaëus & Stephanus Thes. T. III, p. 918 G. hoc verbum in Icaromenippo suspectum habuerunt. Ubi significandi rationem aperuero, res erit manifesta. Ἀποσπᾶν, *avellere, distrahere, avocare*: ἀποσπᾶσθαι vel ἀποσπασθῆναι eos dicunt, qui ab amicissimorum amplexu vix divelli possunt ac discedere: ita capiendum esse A. A. XXI, 1, praecedentia satis confirmant: neque audiendos puto, qui Grotio obloquuntur. Deinde ad eos pertinet, qui quadam agendi contentione

ac vehementi studio alicunde digrediantur, atque avocari se-
 patiantur, raro commodi causa, ut in Xenoph. K. A. II, p.
 164, v. 11. Aelian. de Anim. VII, c. 6. saepius inconfide-
 rate, sic ut periculum aliquod aut damnum gravius conse-
 quatur: Excerpta Nicolai Damasc. p. 426, ὅρον ἀγχιον δια-
 κων ἐπιπλήσιον ἀποσπᾶται τῶν ἐαυτοῦ. Polyae. VI, c. 16,
 § 4, ὅς δὲ μακρὰν ἀπεσπᾶσθαι ἀχρὶ τελαγῶς δόκοντες
 exemplis, quorum apud historicos abundat copia, cumulan-
 dis parco. Haec in Atticis castigatissimisque scriptoribus sa-
 tis huc usitata: verum quando ἀποσπᾶσθαι simpliciter
 pro χωρῖσθαι, recedere, digredi ponitur, illud iam commu-
 ni, quam vocant, & minus accuratae Graecae loquendi for-
 mae proprium est: ita Lucas in Evang. XXII, 41, καὶ αὐ-
 τὸς ἀποσπᾶσθαι ἀπ' αὐτῶν ὥστε λίθον βολῆν: veteres exponunt
 ἀπέστη, ἀπεχωρίσθαι neque aliud est, quam interpretamen-
 tum C. Cant. lectio ἀπέστη. Eandem vim obtinuit ἀποσπᾶ-
 σαι, ubi tum intelligendum est ἐκείνων quod a Macedonia
 vel Alexandrina dialecto videtur tractum: nam apud vetu-
 stiores vix equidem reperiri putem. 2. Maccab. XII, 10, pro
 eo, quod vulgatur, Ἐκείθεν δὲ ἀποσπᾶσθέντων ὁταδίου ἐν-
 γε, ego legendum arbitror secutus C. Alex. & ed. Compl.
 Ἐκείθεν δὲ ἀποσπᾶσάντες ὁταδίου ἐνγέα, ποιούμενω τὴν πο-
 ρεὴν ἐπὶ τὸν Τιμόθεον προσέβηκον Ἄραβες αὐτῶ. Inde cum pro-
 gressi essent stadia novem, Iudam adversus Timotheum proficien-
 tem adortὶ sunt Ἄραβες: pariter v. 17, ἐκείθεν δὲ ἀποσπᾶσαν-
 τες, unde, quae scriptori forma verbi placuerit, animadver-
 ti potest: sefellera, ut saepe, librariorum inperitos absoluti
 nominativi usus. Aelian. de Anim. X, 48, ὁ δὲ μεταδιώκων
 δις τῶν μὲν συνθηρατῶν ἀποσπᾶ πολὺ. Synef. Ep. 168, μένειν
 γὰρ ἐρασαν, καὶ ἐθέλειν μαθεῖν οἱ τῶς ὄντες ἡμερῶν τοσούτων
 ὥδον ἀποσπᾶσαι τῆς χώρας ἐτολμήσαμεν. Noster de Domo:
 πόδ' ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπᾶσαι, procul a terra in altum provehi.
 Itane capiendum sit, an propria virtute in Necyom. § 21,
 vix liquet: ὁ δὲ δὴ μὲ ἀπαγωγὴν καὶ πολὺ τῶν ἄλλων ἀπο-
 σπᾶσας. Ad Icaromenippum Graevius eorum, quae hic an-
 notaverat, oblitus fuit: multo tamen absurdus ibi Iac. Gro-
 novius arguitur. In hoc autem loco πολὺ, secus atque inter-
 pretes fecerunt, iungendum est cum ἀποσπᾶσμεν. HEMST.
 ead. t. 16: Τὸ Φάργγρον) Rob. Stephanus in Thes. habet
 Gargarus masc. & vulgaris Grammatica altus Gargarus. Far-
 nabius tamen ait Gurgarus in masculino genere nusquam legi;
 & sane, nisi apud eos, quorum memini, auctores, ego nuf-

quam reperio. Γάργαραν autem in feminino genere agnoscit Eustathius; agnoscit & Etym. Magn. Sed ea πάλες, hoc ἀκρό-
τήριον. LEED.

Pag. 61. l. 2. Πού) Sic Ox. & L. At reliqui ἔσπου. SOLAN.

ead. l. 9. Καλαύροπα) Ms. Ox. καλάβροπα, prave; sed ea permutatio frequens in scriptis, immo & in nummis. V. Spanhem. 120, 128. SOLAN. Paridi tribuit etiam Coluthus v. 107: Ποιμενική δ' ὑπέκειτο βροῶν ἐλάττω καλάβροπ. idem scribendi modus in Apollon. Rhod. IV, 974, ut observavit Fr. Nannius ad Nonni Paraphr. E. Ioh. XXI, 110; quem se probasse Scholiastes ostendit hanc notationem afferens, εἶναι καλὴν ῥάβδον libro tamen Argon. II, 33, καλαύροπα τε τρυχέαν. atque ita plerumque solet, & quidem emendatus. In Antonini quoque Pii nummo apud Morell. Spec. Rei Numm. T. XI, Alexander exhibetur καλαύροπα vel pedum manu gestans exactissima figura; ubi videre licet ῥοτὴν illam vel καμπήν, cuius assignit Etymol. eam ob causam Grammatici exponunt ῥοπαλὸν ἐπικαμπές, perinde ac pedum Festus & Servius. Glossae veteres: Pedum, καλαύροπ, ποιμενική ῥάβδος, λαζαρόλος. Vid. Poll. X, 131. HEMST.

ead. l. 12. Ἄλλ' ἐκείνος) Rectius in Ms. scribitur ἔρ. ἐκείνος. ἀλλ' ἐπειδὴ πλῆσιον γῆς ἐσμέν. GRAEV. Scriptae lectioni, quam Graevius ponit, vulgatam longe praetulero. Ἄλλα eleganter positum, immo is ipse: tum ἐπ' τῆς γῆς iungenda cum καταστάντες quandoquidem vero prope ad Paridem advenimus, in terra, si videtur, positus pedibus incedamus; ne scilicet juvenis animo conturbetur, & plane stupefiat, si nos desuper advolantes viderit. Quae de usu nautico verbi καταστῆσαι monentur, nihil huc faciunt. HEMST.

ead. l. 13. Καταστάντες) Pro καταβάντες corrupte scriptum arbitror. Monet tamen ed. Leedes vocem esse nauticam apud Homerum: νῆα καταστήσων Od. M, 185. quam adeo non incongruam putat Deabus, quae aethera transiunt pennis. Verum alio quidem Mercurio tribuitur a Nostra εἰρεσία τῶν πτερόων, & Dii Daedaeque alii labi sine alis, Cupidine excepto, constant traduntur. De hac voce consule Thucyd. I, 59. SOLAN.

ead. l. 15. Καταβέβηκαμεν) Ox. Ms. ut Ianius legendum monuerat. Prave alii καταβ—. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 1. καλάβροπ) Καλαύροπ. καλάβροπ. autem, ut Eúpos pro Ἐβρος &c. sunt recentioris Graeciae β & υ inter se commutantium. Haec Matth. Sladus. HEMST.

Pag. 62. l. 7. Ἄλλ' ἐγώ) Sic sine οὖν Ox. P. & l. ed. SOLAN.

B. ed. secuti sumus. Reliquae ἄλλω, nisi quod in I. punctum sub ω deest. SOLAN. Ἐπ' ἄλλω quamquam defendi possit, non ita tamen solet Noster: ἐπ' ἐκεῖνον μεταβήσεται ἡ ψυχὴ, & saepius: quare verum est ἐπ' ἄλλο. Μοχ παραλαμβάνεται si sanum est, tum vero fieri non potest, quin aliquid interciderit: hoc enim, & a proximis excipitur, tolerari nequit, nisi pluribus adiectis sensum fulcias. Micyllus: & semper ab iis, quae propiora sunt, seu per successionem excipitur: eum deseruit Benedictus, semperque a propioribus capitur: neutrum Luciani mentem quidquam iuvat. Cogitavi, παραρπάζεται, vel, περιλάμπεται: utriusvis certe vulgato melius: sed qui mihi met ipse nullam in partem hic satisfacio, sperandum non est, ut aliis possim. HEMST.

Pag. 65. l. 3. Οὐγατέρας) De Minerva notius est; Venus e Dione fulcepta. SOLAN.

ead. l. 6. Πείθον Ox. & L. In reliquis πείσαι. SOLAN. Πείσον non admisero, antequam maiore librorum scriptorum copia firmeretur: vulgatae lectionis haec videri potest explicatio; nam possum est, ut Grammatici loquuntur, ἀπαρέμφατον ἀντὶ προστακτικῶ. Eam scribendi consuetudinem affectabant, qui supra modum Atticismo erant dediti, ut patet e Lexiphane: οὐ δὲ, ὦ παῖ . . . ναυστολεῖν . . . καὶ κομίζειν iterum: ἄλλ' εἰσὶν . . . ἡδύνει καὶ τὴν κάρδοπον σμῆν. De hoc usu infinitivi plurā dabunt H. Stephanus, quamquam in hac parte, quod extemporaneae facilitati saepe debet, parum accuratus, Anim. in lib. de Dial. p. 46, 47; Aem. Portus Lex. Dor. & Ion. in Ἀπαρέμφατα; Jac. Gronovius, qui merito ex Codd. Arriano restituit V, p. 210. In Dositheii sententiis Adriani § 10, ubi a Stephano fuerat, Ἀδριανὸς εἶπεν, πείσαι κριτὰς, Goldastus edidit, πείθον τοὺς κριτὰς: qui, cum insuper annotat, persuadeti iudicibus, Ms. lectio ἐλλήνισσι, quid sibi velit, haud plane perspicio. Optativi locum tenet etiam Infinitivus. Suidas: Ἀμαρτεῖν εἰρηκε τὸ ἀμάρτομι Κρατῖνός Δραπέτισι. Ποδαπὸὺς ὕμῃς εἶναι φάσκων, ὁ μείρακες; οὐκ ἂν ἀμαρτεῖν καὶ ὅλος συνηθὲς αὐτοῖς τὸ τοιοῦτο. Versus integer Aristophaneus: pro αὐτοῖς, nisi e Grammatico decerptum credas, ubi referri poterat ad praecedentia, malim Ἀττικῶς vel αὐτοῖς, Comici, quia Cratini meminerat. HEMST.

ead. l. 9. Οὐ φασι π.) Genuinū haec lectio ed. F. Reliquae οὐτω. Vide Ἀπεκρ. c. 21, Τοξ. c. 49, & Φιλολ. 12. SOLAN. Non est, ut multis rationem reddam, cur ed. I. lectionem posthabuerim. HEMST.

ead. l. 15. Σὺν ἂν εἴη τοῦ δίκαστου) Talis locutio apud Cicer. Phil. II: *tuum hominis simplicis pectus vidimus.* Vide Voss. contr. p. 127 & 138, ubi plura eiusmodi exempla. LEED.

Pag. 66. l. 3. Ἀποστραφέν) Ex Mss. Ox. & P. & ed. I. reposuimus, pro ἀπεστράφην, quod in reliquis legitur. SOLAN.

ead. l. 4. ΗΡΑ. Κάλως) Ita digerunt Fl. Ald. H. 1. I. B. 2.

Fr. (Mss. Ox. vero post ὃ Πάρι) Recentiores mutarunt, & Venerem haec loquentem fecerunt. Et omnino fatendum, si seposita Mss. Codd. auctoritate, textum pro lubitu interpolare liceat, stare posse eorum rationem. Veneri enim haec optime conveniunt; & speciem habet amorum Dea, non nimis casta, nudam sese videri cupiens, & virgini Minervae, castaeque matronae Iunoni, gratiam obsequii hac in parte praeripiens. Quin & his iam scriptis, video Veneri haec in P. & L. tribui. Ego tamen, quibus inductus rationibus Iunoni haec iudicem, aperiā. Iunonem a iudice impositam conditionem arripere voluit Lucianus, non solum ne detrectando iudicem vel tantillum offenderet, quem nudas videndi percupidum sentiebat; sed praecipue ut occurreret suspicioni, quam suboriri ex eo verchatur, quod ab oculis tantum & lacertis a poetis laudari se sciebat. Haec enim duo epitheta λευκώλενος & βοῶπις, ad quae alludit Lucianus, Iunoni apud Homerum saepissime tribui, nemo, qui vel leviter hunc poetam delibaverit, ignorat. Iam vero si Venerem loquentem facias, perit iocus urbanissimus; aut, si partim asservatur, Iunonem solum petit Venus, cum in Minervam cadere non possit βοῶπις, quod Iunoni, ut & λευκώλενος, proprium est. Si ea mens Luciano fuisset, γλευκώπις scripsisset, quod Minervae proprium epithetum est. SOLAN. Impetrare a me non potui, ut personarum ordinem, qui in postremis edd. apparet, temere mutarem. Haec commodè Veneri videntur adscribi, quae iam supra ioco acerbiorè a Iunone tacta, opportunam ulciscendae iniuriae occasionem non praetermittit, atque adeo rivalem ea in re pungit, ex qua maxime videbatur dolitura. Homerus autem ut Iunonem λευκώλενον solum ac βοῶπιν, sic Venerem frequentissime vocat καλήν & χρυσήν hoc ergo principe poetarum teste vincere poterat, se totam esse ἐπίσης καὶ ὁμοίως καλήν, cum Iuno tantum ab una alteraque corporis parte lauderetur: idcirco tantopere festinat, ut se nudam formae ipsi statore praebear conspiciendam, minus etiam, quam comites haud paulo castiores, pudori serviens. Deinde, si iam hic omnem vestitum Iuno deposuisset, quid erat cau-

fae, cur mox Minervae Venerisque rixas interrumpens diceret, ἀλλ' ἀποδυσώμεθα; Quare vix dubito, quin illud ed. Iuntinae, ἀπόδυθι καὶ σὺ, ὦ Ἀφροδίτη, minime sit genuinum, ideo nimirum infertum, quia, si praecedentia Iunoni tribuas, ideo sane factum in vetustis edd. subsequens Minervae sermo nihil habebat, quo pertinere posset. Porro receptae lectioni cur praeponi debeat ἀποστραφίσιν, non video: hoc ait Mercurius, εἰς αὐτὴν, ego me iam, ne oculos meos emissitios vereantur, averti. HEMST.

ead. l. 5. Μὴ μόνως ἔχω τὰς ὁλένας λευκάς) Ut scil. Iuno, quae Homero semper dicitur λευκάλενος & βοῶπις. GRAEV. Respicit facete ad epitheta perpetua, quibus Homerus utitur, cum de Iunone aut Minerva loquitur. Vocatur enim Iuno λευκάλενος Ἥρη, & βοῶπις πότνια Ἥρη. Sic postea Minervae obiicit τὸ γλαυκὸν τῶν ὀμμάτων, quia γλαυκῶπις ab Homero perpetuo vocatur. Tales Homericis temporibus pingebantur hae Deae. CLER.

ead. l. 7. Ὁμοίως καλή. Ἄφρ. Μὴ πρότερον &c.) Locus hic pessime a librariis interpolatus est. Sic autem recte habebit: καὶ ὁμοίως καλή. Παρ. Καὶ σύ γε ἀπόδυθι Ἀφροδίτη. Ἀθην. Μὴ πρότερον. Exciderant nomina personarum Paridis ac Minervae, & illud Paridis verbum Καὶ σύ γε. MARCIL. Hic aliqua excidisse autumat Th. Marcilius, nempe responsum Paridis ante verba Palladis, quibus iuberet & Venerem exui, καὶ σύ γε ἀπόδυθι Ἀφροδίτη. At sincera sine his Luciani verba; immo haec inculcata turbarent sensum. Primo enim iam dixerat Venas, καὶ πρώτη γε ἀποδύσομαι. Deinde non potuit Paris Veneri dixisse, καὶ σύ γε ἀπόδυθι, nisi iam alia, vel Pallas, vel Iuno, fuisset exuta; quod clarum est. IENS. Verba haec, Παρ. ἀποδ. καὶ σὺ ὦ Ἀφροδίτη, uti Marcilio, nescio quo pacto, suboluerat, in ed. l. reperiuntur, in reliquis omissa. Ut ut sit, genuina sunt, & vere Lucianea. Iam enim exserunt vires suas illecebrae Veneris, & impetu quodam ad nudam videntam fertur iuvenis. Cessabat autem odiose Venus, aegre, ut videretur, cestum dimissura. Homerum qui non versaret, neque in hisce salibus & iocis, neque fere in plerisque huius scriptoris opusculis, centesimam quamque leporum partem intelliget. Vide, quae ille de cestus potentia canat Il. E, 214. At si non nisi monitus huiusmodi allusiones perspicias, iterum dico, pereunt tibi praecipuae Luciani gratiae. SOLAN.

ead. l. 8. Αὐτὴν ἀποδύσῃ) Micyllus & Benedictus, ne prius ipsam exueris: quae versio stare non potest, nisi probaveris ed.

I. ἀποδύσης nam ἀποδύσῃμαι ne ponatur pro ἀποδύσῃ, verrat ratio linguae Graecae. Legendum omnino vel αὐτὴν ἀποδύσῃ, ne prius ipsa se exuat; vel, αὐτὴν ἀποδύσης, ne tu prius illam velles ponere iubeas: alterutrum certissimum est: prius etsi malim, cessi tamen auctoritati P. & I. HEMST.

ead. l. 9. Κεσθὺν) Vide Eustath. ad Il. E, 214. SOLAN.

ead. l. 17. Ἡ δ' ἐδίας μὴ σοι ἐλέγχῃται τὸ γλαυκὸν τῶν ὀμμάτων ἀνευ τοῦ φοβεροῦ βλεπόμενον) Vertunt: *An vereris, ne tibi obiiciat caeruleum illum oculorum colorem, qui nihil metuendae prae se ferendo adspicitur.* Davus sum, non Oedipus; aenigma Latinae versionis non expedit: sed si licet Davus, scio tamen, nec Oedipum id explicaturum. Hoc autem dicit Venus: *Non metuis, ne in te reprehendat caeruleos illos oculos, si sine illo, quo metum incutis, videantur:* τὸ φοβερὸν vocat κόρυδα, qua φοβεῖν δικαστὴν illam velle Venus ait. Putabant autem, τὸ γλαυκὸν τῶν ὀφθαλμῶν gratius reddi galea: superius in dialogo Vulcani & Iovis, γλαυκῶπις μὲν, ἀλλὰ κοσμεῖ καὶ τοῦτο καὶ κόρυς: sine illa caecos oculos Minervam dedecere. GRAEV.

Pag. 67. l. 1. Τὸ γλαυκὸν τῶν ὀμμ.) Ad Dial. VIII pluribus explicui. Attulit hunc locum Brodaeus ad Anth. II, c. 9, Ep. 2. Iure quidem Graevius interpretes castigavit; sed in verbo ἐλέγχῃται & hic & illi male rem gesserunt. Intelligendum est, num metuis, ne tibi arguatur & deforme appareat caeruleum illud oculorum demta casside inspectum? Saepe tamen Pallas ultro nativae formae fiducia galeam posuit, quando a bello vacans laetioribus epulis intererat: talem ad Pelei nuptias misit Coluthus, alique. Vid. Sil. Italic. VII, 460. HEMST.

ead. l. 7. Αὐτὴν) Sic lego, non ut in libris est αὐτῇ. SOLAN.

ead. l. 9. Ὡς δὲ ὄρε' ἡδὲ ἡδέως) Sic hunc locum, foedissime in vulgatis edd. corruptum, restituiimus. Quid enim est, quae-so, quod omnes infidet, ὄρε' δὲ ἡδέως, sine ἡδέ, quod I. suppeditat? In eo I. non sum secutus, quod ὄρε' pro ὄρε' habet. Plaudent, sat scio, quibus elegantiae placent: neque monendi, unamquamque trium Dearum ab aliquo sibi proprio laudari; aut quomodo festinantes aut oscitantes librarii voces, quarum sonus cum praecedentis verbi sono convenit, flagitiosa negligentia soleant omittere. De ἡδέως ὄρε', vide Euripi. Iph. in Aul. p. 183 C. Interpres Gallicus ita emendandum esse acute vidit. SOLAN. Iampridem ante visam ed. I. scripturam coniectavi, ὄρε' δὲ ἡδέ ἡδέως: neque enī dubitandum videbatur, quin haec ad Venerem spectarent, cuius proprium est μωδίστην φιλαμειδίαν Ἀφροδίτην. Nolui tamen refragari lectioni

productae, quae tum eodem redit, tum scripto Codice forte nititur. HEMST.

ead. l. 16. Ὡρα σοι καὶ τὰλλα ἥδη σκοπεῖν, εἰ καλὰ σοι δῶρα τῆς νίκης ἐμῆς) Mf. Ὡρα σοι καὶ τὰλλα ἥδη σκοπεῖν, εἰ καλὰ σοι καὶ δῶρα τῆς ψήφου τῆς ἐμῆς. non est respuenda haec scriptura: vide, an non pulchra etiam tibi sint praemia suffragii mei, quod scilicet pro me tuleris. GRAEV. Eruditius est, quod duo Codd. largiuntur, quam ut a librariis interpolatoribus profitisci potuisse credas: quamobrem tanquam Luciano dignum reponere non dubitavi. Ψήφος ἐμὴ, suffragium mihi secundum & favens: quemadmodum enim Latinis meus, tuus, sic apud Graecos aliquando ἐμὸς, σὸς usurpantur. Qui sensum viderat, haud absurde νίκην exposuit: nam id agebat sane luno, ut sibi proposito praemio suffragium Paridis emeret, causaeque superior abiret: haec interpretatio, quippe faciliior intellectu, pulsa lectione vera, sed paulo abstrusiore, locum eius occupavit. Graevius adstipulatur, in eo tantum lapsus, quod ἔρα non improbaverit: prorsus obstat huic lectioni legitima structurae norma; neque hoc, si diligentius attendisset, virum magnum fugere potuerat. Et καλὰ σοι est, an nulla tibi sint, rebusque tuis conveniant, quod interpretes sefellit. Eadem a Deabus oblata Paridi praemia commemorantur etiam ab Euripide Troad. v. 925. HEMST.

Pag. 69. l. 1. Αὐτὴ σοι ἐγὼ) Αὐτὴ scribatur an αὐτῇ, parum refert: in multis enim αὐτὸς & οὗτος commutantur. Saepe tamen solent, οὗτος σοι ἐγὼ, vel, οὗτός τοι ἐγὼ, quam loquendi proprietatem annotavit. Hoc etiam loco non neglecto, Iac. Gronovius ad Arrian. H. Ind. p. 350, n. 53. apud eum in primis formula familiarissima: inter alia c. 35, ἡμεῖς δὲ οὗτοι ἀγγελοι τῆς σωτηρίας αὐτῶν ἥκομεν. ibi Gronovius e Mss. profert αὐτοί. HEMST.

ead. l. 12. Ἀργῶθεν) Ἀργῶθεν. Idem Menagius notaverat. GUYET. Perperam legitur in omnibus editionibus ἢ Ἀργῶθεν, pro Ἀργῶθεν. recte sic scribitur ἐν Ἐπίσκοποισι. GRAEV. Ἀργῶθεν recte O. In reliquis Ἀργῶθεν. SOLAN.

ead. l. 16. Εὐ) O. solus habet illud εὐ. SOLAN.

Pag. 70. l. 6. Γενόμενος, ποία δὲ τις τὴν ὁψιν) Excidit Paridis personae notatio: scilicet fuisse, γενόμενος; Παρ. ποία δὲ τις. MARCIL.

ead. l. 7. Παρ. ποία δὲ τις) Haec in vetustis edd. ordine continuo legebantur: primus Bourdelotius, vel ab se, vel monitorem Marcilium secutus, distinxit, atque ista, ποία δὲ τις

τὴν ὁψιν, Paridi assignavit: probò factum cum Benedicto. Exclamationi quidem Veneris Helenae formam laudantis locus hic est nullus: tum scribi potius debuerat, οἷα δὲ τις τὴν ὁψιν. HEMST.

ead. l. 9. Γυμνὰς τὰ πολλὰ καὶ παλαιστικῇ) Lucianus alludit hic ad instituta Lacedaemoniorum, apud quos puellae nuda cum adolescentibus exercebantur. Sed cum hoc a Lycurgo demum institutum sit diu post Troica tempora, anachronismus hic censeri potest inter ea, quae in Luciano merito carpi possint. Trecenti anni fuerunt minimum inter iudicium Paridis & Lycurgum. CLER.

ead. l. 10. Παλαιστικῇ) Vid. Ovid. XVI, 150, 150. SOLAN. Attulit hunc locum Thom. Mag. in Παλαιστρικός, hoc, quamquam Alexis usurparit, respuendum, illud probandum docens: Phrynichus praeivit pag. 38. Nihil quidem obstat, quo minus a παλαιστρῆ formetur παλαιστρικός: nec tamen non maluerunt veteres a παλαιστής fingere παλαιστικός. Diog. L. VI, 4, παλαιστικὴ τέχνη. Pausan. I, p. 94, Marc. Antonin. VII, § 61. Latini contra, quippe quibus in usum fuit palaestra, nunquam palaestra vel palaestres: praeter Plautum, Ciceronem atque alios Prudent. περὶ Στεφ. H. X, 188: palaestricus ephēbus Hyacinthus Lacon, quem, inquit, vester Deus Effeminavit gymnadis licentia. De Helenes studio palaestrae meminit etiam Propert. III, El. XII, 19. HEMST.

ibid. Ὅστω δὴ τι περισπούδαστος) Quid illud τι ad sententiam conferas, haud satis assequor. SOLAN. Qui desipitur, inquit I. Fr. Gronovius ad Senec. de Ira III, cap. 23, περισπούδαστος, ponitque deinceps hunc ipsum Luciani locum: id quidem recte; Helenae tamen, ut virginibus, convenit, quae περισπούδαστοι, quando multi proci eas ambiciose petunt. Homericum est, ἀμφ' αὐτῇ Il. Γ, 157: Τοιᾷδ' ἀμφὶ γυναικὶ πολλὸν χρόνον ἄλγεα πάσχειν. In οὕτω δὴ τι parum ad sententiam confert illud τι; sed Atticae tamen elegantiae nonnihil habet: pleonasmus istius voculae in similibus probat H. Stephan. App. de D. A. p. 81. Arrian. H. Ind. c. 37, ἀνάπτει οὕτω τι κερτερῇ. HEMST.

ead. l. 11. Ἄωρον) Ὀμφακίαν. Aristaeon. ὅσους τὰ παρὰ κληρὸν τρυφώμενα. Interp. Aristoph. Acharn. dixi alibi. Habes hanc historiam Dialog. Mort. & lib. Ver. Hist. BOURD.

Pag. 71. l. 9. Βαρβαρῶ) Phrygi: notum. Idem Barbaricarii & Phrygiones l. 7 Cod. De palat. sacr. largit. BOURD.

ead. l. 11. Παῖδες) Ministros semper hos Veneri praesto

fuisse tradit Hesiodus Theog. 201: Τῇ δ' Ἔρος ἐκλήρτισε καὶ ἡμερος ἔσπετο καὶ λόος. & in raptu Helenae utrumque sibi adfuisse affirmat Paris in suo cum ea sermone apud Homerum II. Γ, 442. LEED.

ead. l. 12. Δύω καλῶ) Male antea δύο καλῶ. BOURD.

ibid. ἡμερος καὶ Ἔρος) Dixi ad illud Petron. *in desiderium*, *in voluptas*. Sequens Dialogus totus Homericus est. BOURD. *Eratine*, inquit Mart. Capella IX, p. 306, (nam minus placet utriusque Leid. Codicis *Erotime*,) *Cypriidis φίλα*, & *Himeros Cupidinis affectuator* (Graecorum *ἑραδόν* interpretatur) item *Terpsis* e famulatio Dianae concinentes gratissime intrare primum: sed puer monauliter sonabat. Post hos psallentes *Pitho*, *Voluptas* & *Gratiae* admixtis *lyrae vocibus*. Ibi Lucianum huius Dei meminisse, notat Gronius. Megaris in templo Veneris praeter ipsius Deae simulacrum, Πειθὸ καὶ ἑτέου θεός, ἢν Πάριον ὀνομάζουσι ἔργα Πραξιτέλους. Σκῆπτρα δὲ Ἔρος καὶ ἡμερος καὶ Πόθος &c. apud Pausan. I, pag. 105. Pothi a Scopa facti meminit etiam Plin. H. N. XXXVI, 5, p. 634, testatus eum cum Veneri & Phaethonte Samothraciae sanctissimis religionibus coli. Ceterum quod Barnesius ad Eugenii Epigr. in Anacreontem p. 367 παῖδς exponendum esse contendit non φίλος, sed famulos, nihil est: vide modo Cornut. de N. D. cap. 24, 25. De Himerō ad Epithalamium Anacreonticum LXII, quod Anacreonti, qui recte sapit, nemo tribuat, idem Barnesius. Anonymus ille, ex quo carmen hoc protulerunt H. Stephanus & Andr. Schottus Obs. Hum. II, 61, Theodorus est Prodromus in Amarantho p. 465. HEMST.

Pag. 72. l. 1. Καὶ οὕτως ἀπαντες) Καὶ οὕτως ex O. assumptus: in impr. enim non comparat. SOLANI.

ead. l. 3. Ὅπως μὲν τάχα χωρήσει ἀδελφόν, ὃ Ἀφροδίτη) Ut olim legendum conieceram, inveni postea, ut non paucā alia, in Mss. Ὅπως μὲν ταῦτα χωρήσει ἀδελφόν, ὃ Ἀφροδίτη, quomodo haec successura sint, obscurum est; Venus. GRAEV.

ibid. Ταῦτα) Ex ed. I. & Mss. Gr. P. L. & Ox. pro τάχα, quod in reliquis vitiose legitur. SOLAN.

ead. l. 9. Προμήστριον καὶ νυμφ.) Vox altera declarat alteram. Alias νυμφαγωγός est vir ille, qui secundas contrahenti nuptias, quo ipsi pertingere nefas, e patris aedibus ducit sponsam. Sin autem tunc primum contrahit, ipsi sponsa licet inde petere, sed amico sibi, in eo obeundo mittere, assumpto, qui ideo παράνυμος aut πέρυχος dicebatur. Vide de hac re H. Steph. Suidam, & alios. LEED.

ead. l. 10. Πρέποι γὰρ ἂν &c.) Κανηφόροι virgines nobiles — Hartung: p. 658. πρέποι, pro πρέπει ex P. Cod. SOLAN. Vulgatam non movi: neque tamen damnandum, πρέποι γὰρ ἂν καὶ μέ ut in Platonis Alc. I, p. 432 C. πρέποι γὰρ ἂν που καὶ σοὶ τὸ καλὸς διαλέγεσθαι. Κανηφόρον habuit etiam Scholiaſtes: quae nulla est causa, cur Veneri νικηφόρῳ praeferenda videatur: huic optime respondet ἐορτάζειν τὰ ἐπινίκια. Hartungus Dec. I, c. VIII, § 37, nihil aliud affert, quam Scholiaſtae Theocriti locum ad Eid. II, 66, ubi docetur, virgines vel nobiles, vel potius nupturas, τῇ Ἀρτέμιδι κανηφορεῖν ἐπὶ ἀφοσιώσει τῆς παρθενίας, ἵνα μὴ νεμεσηθῶσιν ὑπ' αὐτῆς. Hoc quid valeat ad κανηφόρον firmandam, non video. Etsi pompam nuptialem κανηφόρος, vel etiam plures, quod fane fieri potuit, κανηφόροι profecerentur, cur hoc sibi munus praecipuum Venus deſcendere voluiffet, quae tandem ratio commoda proferetur? At multum ad eius honorem referebat, si hisce nuptiis, quas ipsa Paridi se conciliaturam eſſe promittit, victis formae rivalibus, interesset νικηφόρος. Gr. Cod. lectiōnem ita poſſis reſingere: πρ. γὰρ καὶ μέ νικηφόρον, οἶμαι, ὑμῖν παρεῖναι. HEMST.

ibid. Νικηφόρον) In Mf. ſcribitur πρέπει γὰρ καὶ μέ κανηφόρον εἶναι ὑμῖν παρεῖναι) ſed vulgatam non damno. GRAEV.

ead. l. 13. Τουτοῦ) Mf. Ox. pro τούτου. SOLAN.

ead. l. 15. Βούλει οὖν σοὶ) Mf. Ox. habet τέ σοι. I. οὖν. Deſunt in Fl. H. & Wech. Ego hanc inde concinnavi ſcripturam. SOLAN.

ibid. Ἐπομόσωμαι) Conſpirare edd. cunctae: nihilominus legendum ἐπομόσωμαι propter ἵνα, quod intelligitur: πάντῃ γὰρ ἀμαθὲς ἐπὶ τοῦ μέλλοντος ἵνα, ἢ εἰαν, ἢ ἂν, ἢ ὅταν τιθῆναι, monente Thoma Magiſtro. Dial. M. X, § 8, βούλει μικρὸν ἀφελῶμαι καὶ τῶν ὀφρῶν. Ariſtoph. Ran. v. 420, Equit. v. 52, Βούλει παραθῶ σοὶ δόρυ; Idem in Timone vitium correxiſmus § 37. HEMST.

in Schol. col. i. l. 1. Φιλόχορος ἐν Β. Ἀθιδος) Exc. G. β. Ἀθιδος) fateur tamen ſe reperiffe in Cod. Mf. ἐν βάθιδι. C. M. β. Ἀθιδος. SOLAN. Haec totidem verbis exſtant in Harpocrat. & Suid. v. Κανηφόροι. HEMST.

Pag. 73. l. 3. Ἐπ' αὐτὴν) Hoc a Luciano profectum eſſe non credo: ἀν' ἐπακτὴν; ut Long. III, p. 81, γυναικίον ἐπακτὸν ἐξ ἄσπερος immo potius ἐπὶ αὐτὴν. HEMST.

ead. l. 8. Πέθον) Hunc Deum haud temere alibi reperias. Conſule Euſt. Od. A. SOLAN.

ead. l. 24. Ἐκ τοῦ οὐρανοῦ σειρὰν κ.) Haec mutuatur ex Homero II. Θ, 17 & seq. CLER.

Pag. 74. l. 4. Συναρτήσας) Mallem fere συναρπάσας nisi exprefferit illum Homeri versum Iliad. Θ, 25, Σειρὴν μὲν κεν ἔπειτα περὶ ῥίον Οὐλύμπιοι Δησαίμην· nam συναρτᾶν est συναπτειν, ut veteres exponunt. HEMST.

ead. l. 8. Κἄν τὴν θάλασσαν) Pone tantum καί. diversus est usus, quando iterantur hae particulae, neque huc congruit. HEMST.

ead. l. 10. Εὐφήμει) Apul. Miles. I: *Parce, inquit, in feminam divinam, ne quam tibi lingua intemperante noxam contrahas.* ibi Priscaeus p. 25, & hoc ipsum & plura similia notavit. HEMST.

ead. l. 16. Ὁ Ποσειδῶν &c.) Narrat, Neptunum, Iunonem & Minervam conspirasse in Iovem, eumque constituisse in vincula conicere, utque metu huius coitionis Iuppiter percussus in varias se formas verterit. Respicit ad Homeri locum, in Iliad. A, v. 399: Ὅσπότε μιν ξυνδῆσαι Ὀλύμπιοι ἤθελον ἄλλοι, Ἥρῃ τ' ἠδὲ Ποσειδάων, καὶ Πελλὰς Ἀθήνη. Cum ipsum vincire Dii alii voluerunt, Iuno & Neptunus & Minerva. GRAEV.

Pag. 75. l. 1. Ἐπεβούλευον ξυνδ.) Ed. I. pro ἐπεβούλευσαν, quod in reliquis est. SOLAN. Opinabar olim supplendum ξυνδῆσαι αὐτὸν βουλόμενοι frustra: verbi ἐπιβουλεύειν haec strudura satis est familiaris. Aristoph. Plut. v. 1112 — ταὐτ' ἐπιβουλεύει ποιεῖν ἡμᾶς. — Demosth. in Lacr. p. 952 D. ἐπεβούλευον μὴδ' ἐν ὕγιες ποιεῖν. Aristoteles apud Schol. Theocr. ad Eid. XV, 64, τὸν Δία μυθολογεῖ ἐπιβουλεύειν τῇ Ἥρᾳ μιγῆναι perperam editur μιγῆναι. Plura suppeditabit H. Stephanus. HEMST.

Pag. 76. l. 13. Δακὼν τὸν δάκτυλον) Hoc est, quid unguis mordet? Multi solent unguem admordere, cum quidpiam animo quaerunt, quod non possunt illico invenire. Horatius de poëta versus non facile faciente I Sat. 10: — in versu faciendō Saepe caput scaberet, vivos & roderet unguis. CLER.

ead. l. 14. Τὴν Ἰκαρίου λ. Πηνελόπην) Huius mulieris filium etiam Hyginus facit CCXXIV. Cuius Icarii filia fuerit, non reperio. Spartana erat. SOLAN. Hinc poëtis Ἰκαρίωνη. Proportio Icarioris: Quaeque terunt fastus, Icarioris, tuos, III El. 11. Icarum dicas, Icarium an Icarionem, nihil est horum, quod veterum auctoritate destituatur: maxime tamen Homero duce vulgatum Icarius. Generis origo nobilissima, quaeque vel ab Aeolo, vel altius ab Atlante, aut, si mavis, ipso Iove repe-

Demosth. in Lacr. p. 952 D. ἐπεβούλευον μὴδ' ἐν ὕγιες ποιεῖν. Aristoteles apud Schol. Theocr. ad Eid. XV, 64, τὸν Δία μυθολογεῖ ἐπιβουλεύειν τῇ Ἥρᾳ μιγῆναι.

ri potest. Prius exponit Apollodor. I., p. 27, inter Aeoli & Enaretres filios Perierem recensens. Ex isto Periere, qui Messenem obrinuit, & Gorgophona Persei filia natus est Icarus cum fratribus Aphareo, Leucippo & Tyndareo p. 43. notat ibi, multos non Aeoli facere filium Perierem, sed Cynortae; *Διόπερ, inquit, τὰ περὶ τῶν Περιήρους ἐν γένει ἐν τῷ Ἀτλαντικῷ γένει δηλώσομεν*, Praestitit fidem lib. III, p. 211, totamque gentis seriem ab Atlante, vel Taygete Atlantis filia & Iove deduxit. Verum ab iis, quae p. 215 scribuntur, *Εἰσὶ δὲ οἱ λέγοντες Ἀφάρεια μὲν καὶ Λευκιπτον ἐκ Περιήρους γενέσθαι τοῦ Αἰόλου. Κυνέρτου δὲ Περιήρην τοῦδε, Οἰβάλου· Οἰβάλου δὲ καὶ Νηΐδος νύμφης Βατείας Τυνδάρων, Ἰπποκόωντα, Ἰκαρίωνα*, quamquam neminem illa suspicio tetigerit, ne Meursium quidem in Regn. Lacon. c. III, ab iis, inquam, recidenda sunt, nisi plane fallor, *Περιήρην, τοῦδε* inseruit aliquis, quem diligentia parum felix decepit, ex praecedentibus, ubi sane *Κυνέρτου δὲ Περιήρης* sed meminisse debuerat, diversam aliorum in hoc loco commemorari sententiam, qui Aphareum & Leucippum Periere, natos esse Aeoli filio referebant: his certe auctoribus Cynortae non Perieres, sed Oebalus fuit filius; itaque Paus. III, p. 203, 204. neque mirum; quippe qui simul tradant, eandem utroque Gorgophonen habuisse uxorem, teste Pausan. IV, p. 283. unde iam planius intelligitur, quod ait p. 204, *εἶναι τὰ Ἀφάρεια τῶν Περιήρους ἀδελφῶν Τυνδάρων πρὸς μητρός*. Hac de re scriptorumque dissidio componendo quae poterant observari multo plura, lubens praetermitto. Icarus ergo seu Perieris sive Oebali filius in matrimonio habuit vel nominibus diversis unam, vel plures uxores: Dorodochen Orsilochi, aut, ex Pherecyde, Asterodiam Eurypyli filiam ipsi iungit Schol. Homer. ad Odys. O. 16. Periboeam, *νύμφην Νηΐδα* (nihil erat ista aetate nymphae conubiis familiarius) Apollóderus, ex ea natos enumerans quinque mafculos, unam feminei sexus Penelopen: sororem eius Iphthimen, Eumelo nuptam colligunt ex Od. Δ. 797, nescio quam recte: mihi quidem ratio constat; cur olim in Homero scriptum fuisse statuam, *Εἰδῶλον πρῆψε, Μῆδ' ὃ' ἦϊκτο ῥυπαρὴν ἰεθίμην, κοῦρην μὲν, ἀλπίτορος Ἰκαρίοιο*. Ulysses vero, qui inter Helenae procos nomen fuerat professus, Tyndareo mirum in modum fluctuanti pollicetur, si nuptias Penelopes sibi conciliet, tale se consilium allaturum, quod metum eius omnem ac dubitationem expediat: rem totam persequitur Apollod. III, p. 217. HEMST.

Pag. 77. l. 6. Τράγω ἑαυτὸν ἀπέκασεν) Ita Philargyr. ad Virgil. Ecl. II, 32, *Hic autem natus est Mercurio in arietem converso, & Penelope uxore Ulyssis*, Schol. Theocr. ad Eid. VII, 109, & Serv. ad Aen. II, 44. Sed quia non immerito paulo quis acutior miretur, quomodo pulcherrima eademque castissima Penelope adduci potuerit, ut hirco se submitteret, admodum sollester tantae difficultati vel Nonnus vel Maximus mederi conatus est in Συναγ. Ἰστ. ad Gregorii Nazianz. Stel. I, p. 141: καὶ ἐκνόησας αὐτὴν μάγεια, εἰς ἑρῶτα αὐτοῦ ἐκίνησε, καὶ ὤχευθῃ ὑπὸ τοῦ τράγου· nonnihil sane Penelopes honori consultum vides, quae culpam praestare non tenetur, quam fascinata magicis artibus ac mentis non compos admisit. Pater Mercurius, ne nescias, tertius est, tertio quoque Iove natus & Maia, ut monet Cicer. de N. D. III, § 56; filius Pan, quem hic Lucianus inducit, omnium Panum ultimus: nam venerandae vetustatis multo plures exstiterunt, aliisque orti parentibus: vide modo Schol. Theocr. ad Eid. I, 3, 125, scriptorem Arg. I ad Pythion. Pindari, quorum alter ad alterum emendandum iuvat, Apollodor. I, pag. 13, Tzetz. ad Lycophr. v. 772. Noster hicce cum Hercule Alcmenes filio Deorum apud Graecos agmen clausurunt, quod credere licet affirmanti Herodoto II, 145; cum contra Aegyptiorum antiquissimus esset Pan, καὶ τῶν ὀκτώ τῶν πρώτων λεγομένων θεῶν & Herodorus quidem, qui studio vetustatis barbaris adversus Graecos saepe favisse deprehenditur, quanti Deorum huncce novissimum fecerit, haud obscure declarat c. 146, καὶ Παῖός γε περὶ οὐκ ἔχουσιν εἰπεῖν (οἱ Ἕλληνες) ὅπῃ ἐτράπετο γενόμενος· mirandum sane, fabulam alias excogitandi quidvis foecundissimam hac in parte claudicare: Athenienses tamen, dummodo sit iste Pan idem, qui noster, quod dubitare nonnullos scio, quis esset quamque salutaris apud Marathonem adiutor, haud ingrati didicerunt. At grande mortis eius arcanum patuit demum sub imperatore Tiberio: cum enim ex insula Paxis audita vox esset, magnum Panem obiisse, eaque res Romam relata cunctorum animos ipsiusque Tiberii advertisset, philologi, momento gravissimae quaestionis expenso, comesturant, hunc esse Mercurii & Penelopes filium; ut refert Ptolemaeus de Orac. Defect. p. 419. Nolo sagacissimis hominibus adversari, tamen qua fortuna, quoque consilio in Paxos, Arcadia relicta, devenerit moribundus Pan, ignorare me fatear; nisi quod desertis locis, atque insulis etiam, eum valde delectatum fuisse ferant: vide Aeschyl. Pers. v. 447, &

Schol. Cur autem κερασφόρος fuerit & τραγοσκελής, commoda plane causa est, & probabilis, quam a matre acceptam Mercurio patri exponit: haec figura Aegypto iuxta & nostro Pani communis; utrumque enim γραφουσι τε δὴ καὶ γλύφουσι αἰγιοπρόσωπον καὶ τραγοσκελέα, teste Herodoto II, 46; talemque carmine depinxit Sil. Ital. XIII, 326. Hinc Pan δικάρως Thespidi Tragicorum vetustissimo apud Clem. Alex. Strom. V, pag. 370 D. at tu Thespidem observa quadraginta vel quinquaginta minimum annis pugnam Marathoniam praeceffisse, post quam primum cognitus, & in civitatem familiamque Deorum numerosissimam ab Atheniensibus ascitus fuit Pan: vel Thespis igitur ritus in Arcadia solemnes descripsit, vel fabulae ipsi tributae falsum nomen mentiebantur, quod voluit vir maximus. Κεροβάτου vocabulum ad caput Panis an ad pedes pertineat, quamque virtutem habeat propriam, valde dissentiunt Grammatici, quos lege ad Aristoph. Ran. v. 232: ego cornipedem reddere non verear: excidit Etymologo, quem vix est, ut intelligas, nisi reposueris pag. 504, v. 2, Κεροβάτης, ὃ τὰ ἀκρωτήρια τῶν ὄρεων βαίνων δέσ. κεράνυξ pari ratione Dionysio Perieg. v. 995, ubi itidem nescio quid Scholiastes & Eustathius tricantur. Plato superne glabellum fecit, qualis, inferiore saltem corporis parte obrecta, vel Penelopae placere potuisset, in Crat. pag. 280 E. Πάν αἰπόλος, Διὸνυς Ἑρμοῦ υἱός, τὰ μὲν ἄνωθεν λείος, τὰ δὲ κάτωθεν τραχὺς, καὶ τραγοειδής. Porro, si Lucianum audis, Ulyssi nullum iniuriam fecit Penelope, quippe in Arcadia virgo compressa, antequam nuberet: inimo in Lyceo templum esse Panos, in quo natus asseratur, scripsit Lactant. ad Stat. Theb. II, 206. secus Herodotus sensit: nam si Πανὶ τῷ ἐκ Πηνελόπης ἐκάσσω ἑτέρά ἐστι τῶν Τρωϊκῶν, ut ait II, 145, eum oportet in lucem prodiisse finito bello Troiano, dum longinquis erroribus iactatus Ulysses domo aberat: in eadem illi opinione fuerunt versati, quorum absurdam interpretationem Virgilio Georg. I, 16, profert Servius, cuius annotatio, ut intelligi possit, levi manu parumper adiuvari debet: *Nemus linquens patrium*] Pindarus Pana ex Penelope Ulyssis filium dicit: (hoc, ne credas inauditum, commemorat etiam Schol. Theocriti) unde multi patrium pro paternum accipiunt, eo quod Pan non Arcas sit, sed Ithaceus; ut a patre, non a patria, vox haec videatur detorta. Vel, quia in Arcadia genitus. adde Serv. Daniel. ad Aen. II, 44. Iam praeterea si quis forte paulo severior Luciano, quod hunc Penelopes filium Bacchi

foedalem ac confortem faciat, minus observatae temporum rationis dicam scribat, excusationem sibi paratam habebit ex aliorum, quos sane multos laudare potest, errore simili: re enim vera Bacchi in Indiam expeditio, cui Pan interfuit furentium copiarum dux, centenis aliquot annis huius Panis nati aetatem antevertit. Sed in his scilicet fabulosis intra veniam peccare censentur, qui, dum ordinem temporis ac limites refigunt, crimen illud ingenio & lepore compenfant. HEMST.

ead. l. 13. Μουσικὸς γάρ εἰμι) Sic in Bacch. & Δικαστῆρ. Copiose Nonn. Dionys. Interpr. Theocriti, & Virgil. BOURD.

ead. l. 14. Πάνυ καπυρὸν) Λαμπρὸν, ἥδ' ὡς, ut in Schol. Theocrit. Idyll. 7: καπυρὸν στόμα, λαμπρὸν, ἥδ' ὡς, μεταφορικῶς. τὰ γὰρ ἑξοπτὰ τῶν ἐδεσμάτων ἥδ' ὡς τὴν γεύσιν. Tangit aliam interpretationem, & haec verba Micyll. interp. In quibusdam libris legitur λιγυρὸν: sed καπυρὸν verbum rusticum, ut in Longi ποιμην. εὐφημῶς autem ἐκάλεσεν καπυρὸν τὸ τραχὺ καὶ τὸ ἀγροικὸν τοῦ συρίγματος, ὃ ἂν γένοιτο οἶον ἐκ κεραμίου σκεύους διατεθρυμμένου. *testatum sonitus.* Qua de re Isaac. Casanb. ad Suet. Theod. Marcil. ad Pers. BOURD. Καπυρὸν, dulce. GUYET. Theocrit. Idyll. VII, Virgil. Ecl. II & IV. SOLAN. Πάνυ καπυρὸν γελάσας Longus habet II, pag. 34. ibi Iungermannum & Mollium hic Luciani locus non fugit: quod affertur ex Epigrammate, Nossidis est Anth. III, c. 6, Ep. 16: Καὶ καπυρὸν γελάσας παραμύθεαι. Fluctuare viros eruditos in constituenda vocis potestate minime miror, quippe quam assequi non licet, nisi primam eius vim atque originem habeas exploratam: eo ne Salmasius quidem pervenire videtur potuisse ad Ael. Spartian. p. 45. Nobis hic longioribus esse non libet. HEMST.

Pag. 78. l. 2. Ἀθηναίοις συμμ.) Quod ait Gilb. Cognatus, *Pana maiore, quam humana statura, exercitui Graecorum praeiisse,* (vide Homer. hymn. in Pana) nusquam alibi reperio. Lapsus fortasse memoriae est: nam id dicitur de Pane in bello Giganteo. LEED. Vide Paus. Att. SOLAN.

ead. l. 4. Ἀριστεῖον) Exstat ea de re Simonidis epigramma, quod statuae illi inscriptum fuisse videtur:

Τὸν τραγόπουν ἐμὲ Πᾶνα, τὸν Ἀρκάδα, τὸν κατὰ Μῆδων
Τὸν μετ' Ἀθηναίων στήσατο Μιλτιάδης.

Pott. 306 f. & 390 f. V. & A. G. IV, 871. Innotuisse tum primum Atheniensibus docent Clem. Alex. p. 18 C. & Noster
Lucian. Vol. II. X

Δικ. cap. 9. Μελραι dicebatur spelunca; vide omnino Eurip.
Iw. p. 697 B. SOLAN.

ead. l. 8. Τούτο Id est, Πάνα. GUYET.

ead. l. 9. Ἐρωτικός γὰρ εἰμι) Sic Pan dictus φιλοπάρθενος;
Achill. Tat. lib. 8, & ἐρωτικός, Long. lib. 2. BOURD.

ead. l. 11. Ἐπιχειρεῖς) Ex A. P. & ed. I. nisi quod in hac
mendose legitur ἐπιχειρεῖς. In reliquis est ἐπιβαίνεις. Vide
Dial. seq. finem & Epist. Div. ad Saturnum. Echo cur singa-
tur Pana amasse, vide Polyæn. Strat. I, pag. 10. Meminit &
Moschus apud Stob. in Grot. Flor. 247. SOLAN. Probissimam
lectionem ἐπιβαίνεις nullus equidem mutavero cum ἐπιχει-
ρεῖς. De Pane non aliter iocatur Mercurius, quam si totus
foret hircus. In hac re propria sunt βαίνειν & ἐπιβαίνειν Poll.
V, 92. Long. III, p. 79, οἱ κριοὶ ἐβαῖνον ἄλλος ἄλλην, & ἐπανα-
βαίνειν Athen. XIII, p. 605 F. Pausan. V, p. 448. solet qui-
dem Aristoteles ἐπιβαίνειν ἐπὶ τὴν ἵππον sed apud alios sae-
pius invenias ἐπιβαίνειν τὴν ἵππον vel τῇ ἵππῳ utrumque in
Hippiatricis: pag. 57, εἰάν κακογενὲς ὄχειον ἐπιβῇ, inscendere
Rei Verterinariae Scriptores. Hinc βάτης & ἀναβάτης idem
qui ὀχεύτης nam ἐπιβάτης vix usitatum credo. HEMST.

ead. l. 12. Τῇ τε Ἥχοϊ καὶ τῇ Πίτυϊ) Hinc Pan ὀρεσσαύλου
πόσις Ἀχούς Anthol. IV, pag. 476, a Theaeteto dictus; ubi
Brodaeus huius loci meminit, & praecedentium. Pinus ama-
tae & in arborem versa fabula nihil est notius. Quod prae-
ter ed. I. nonnulli Codd. pro Πίτυϊ praebent Πυθοῖ, id quidem
quale sit, non percipio: recte iamdudum monuit Iungermann.
ad Long. p. 215, hunc Luciani locum proferens: ubi male qui-
dam cusi Πυθοῖ. Eundem vide p. 207. At si unius literae muta-
tione vitiosam scripturam expoliveris Πειθοῖ, praeferenda vi-
deri potest receptae, atque ab ipso Luciano profecta: Pitho
sane in comitatu Magnae Deae, cuius μεγάλας θεῶς κύνα
παντοδαπὴν Panem vocavit Pindarus apud Aristotel. Rhet.
II, p. 111. ideoque iunguntur in re sacra faciunda. Demosth.
Πρ. Δημ. LXIII, ἐθύσαμεν δὲ καὶ τῇ Πειθοῖ καὶ τῇ Μητρὶ τῶν
θεῶν καὶ τῇ Ἀπόλλωνι. Hermefianacti Gratiarum una Pitho,
teste Pausania IX, p. 781. Pan vero σεμνῶν Χαρίτων μέλημα
τέρπνόν, quod ex Pindaro profert Scholiastes eius ad Π. Γ,
139. Immo, ne de nuptiis hisce vel minimum dubitetur, Iynx
Panis & Pithūs filia: Schol. Lycophr. ad v. 309, Ἡ Ἰὺγξ θυ-
γὴ ἦν πρότερον, θυγάτηρ Πειθοῦς ἢ Ἥχοῦς καὶ Πανός. plures
annotavit testes Kusterus ad Suid. in Ἰὺγξ. Echo, quae sibi
ius matris itidem vindicet, nihil hic moramur. Iam suspicari.

non absurdum est, librarios solemnī facinore Πειθοῖ ignotius immutasse in Πίτυι. Quae paulo post leguntur, ἡμεῖς δὲ ἴδωμεν ταῦτα, mihi sane non placent, neque adeo videntur integra. HEMST.

ead. l. 13. Πίτυι) Suid. in Pitys: Nonn. Dionys. lib. 2, Propert. lib. 1. Male in quibusdam Πυτοῖ. In Anglic. Πυθοῖ. BOURD. Pityn aiunt puellam fuisse, a Pane simul & Borea adamatam, quae quoniam Pani magis favebat, a Borea illisa in scopulum mortem obibat: at ne tota periret, Tellus ex eo, quod reliquum erat, arborem produxit, quam Latini appellant *pinum*, cuius ramos coronatus pastorum Deus gestare amat. LEED. Πυθοῖ Angl. P. L. & ed. I. Reliqui Πίτυι. SOLAN.

Pag. 79. l. 8. Τί ἂν λέγοιμεν ὁμ.) Non aptissime cohaerent: distinctione separanda censéo, τί ἂν λέγοιμεν; ὁμομητρίους ἀδελφούς εἶναι. Alioqui non absurde scribi poterat, Τίς ἂν λέγοι ὁμομ. &c. De his fratribus dissimillimis vide P. Burmann. ad Ovid. Metam. IV, 288, ubi Luciani meminit: de Hermaphrodito Diodor. Sic. IV, p. 150 B. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 4. Τὸν Διόνυσον) τῷ Διονύσῳ V. SOLAN. Male mutarunt in ed. A. supplendum fuerat ex Scholio ad Iov. Trag. § 6, τὸν αὐτὸν τῷ Διονύσῳ. HEMST.

ibid. l. 7. Μητρὸς ἢ Ἀφρ. ἢ Διόνης) Διόνης correxerat etiam Matth. Sladus: δὲ pro ἢ Solanus. Ego secutus sum lectionem Scholii ad Iov. Trag. Ceterum de Dione verumne sit, dubitari potest. Schol. Theocr. ad Eid. I, 21, Τὸν Πρίηπον Νύμφης Ναιίδος ἢ Χιόνης καὶ Διονύσου φασὶν υἱόν. Quid si rectius in hoc nostro Scholio pro Διόνης legatur Χιόνης; Corruptus sine dubio Strabo XIII, pag. 879 A. εἴτε τῷ λέγεσθαι Διονύσου καὶ Νύμφης τῶν θεῶν, ὁμνησάντων ἐπὶ τὸ τιμᾶν αὐτὸν τῶν ἀνθρώπων illa τῶν θεῶν, quantumcunque interpretando mollire conetur G. Cuper. ad Marm. Ant. p. 300, orationem vitiant: nescio an melius sit futurum restituto Νύμφης τῆς Χιόνης scabritiem verborum certe sustuleris. Venere tamen ortum esse Priapum plures ferunt; ipsique Lampfaceni, tanti numinis cultores praecipui, persuasissimum habebant, teste Pausan. IX, pag. 771. HEMST.

ibid. l. 11. Λειμῶνας) Λιμένας prima manus: mox factum λειμένας, & hinc λειμῶνας, quod in V. est. GRON. Sed vide Schol. ad Δ. Tr. ubi recte λειμῶνας. SOLAN.

Pag. 80. l. 2. Πέρα τοῦ εὐπρεποῦς) Διὰ τὸ ὑπερμέγεθες τοῦ αἰδοίου. Dixi alibi: vocant ἀκροπόσιμα de qua dictione alibi. BOURD.

ead. l. 13. Ἡν τις Ἑλλαν) Orestis fabulam tangit, cum quo aufugit Eur. SOLAN.

Pag. 81. l. 3. Ὑποβεβρεγμένοι) Sic in Gall. βαθείας ἦδη ἐσπέρας ὑποβεβρεγμένους. Heliod. lib. 1 & 2. Casaubon. ad Athen. Herald. ad Mart. BOURD. Inter cognatae significationis verba primo loco ponit Poll. VI, 25, ὑποβεβρέχθαι, διαθερμαινέσθαι, σσεῖσθαι μέθῃ, μεθύειν. Long. II, p. 60, γέροντες ὑποβεβρεγμένοι ibi plura Iungermann. p. 213, Luciani, in quo saepius occurrit, bene memor: Mollius inverecunde, quem plane descripsit Des. Heraldum ad Martial. I, Ep. 71, nec satis intellectum, ne nominare quidem fuit dignatus. Heliodoro διαβεβρεγμένοι ἦδη καὶ πρὸς τὸ ὑβριστικώτερον παραφερόμενοι, qui iam ulterius provecti vino permaduerunt, V, p. 255. Eleganter Alexis loquendi modum parumper inflexit, Θασίοις καὶ Λεσβίοις οἰναρίοις τῆς ἡμέρας τὸ λοιπὸν ὑπεβρέχειν μέρος apud Athen. II, p. 47 D. Thasii Lesbiiſque vinulis, quod diei reliquum est, commadefacere, sive, quod superest diei, Thasii vinulis largiter hauriendis ducere. Quae autem paulo ante praecedunt, πρῶν ἐν Λαμψάκῳ γενόμενος, ad Bacchum retulerunt interpretes, quos sum secutus: de Priapo si quis malit intelligere, non valde refragabor; neque etiam si porro vertendum existimet, *nuper Lampſaci natus*: revera enim ea in urbe hi natum, nutritum alii Priapum tradiderunt. Vid. Schol. Apollon. Rhod. ad I, 932, Etymol. in Ἀβαρίδα, Serv. & Philargyr. ad Virgil. Georg. IV, 111. Idem est, qui Bacchus, ex quorundam sententia: Bacchi filium ex Venere sunt qui faciant, cuius gravidae ventrem cum manu venenata Iuno terigisset, hunc scilicet improbae naturae puerum edidit; quem tamen utcunque πέρα τοῦ εὐπροποῦς ἀνδρικὸν verecundae Nymphae nunquam reformidarunt. Alias matres tribuit Schol. Theocriti ad Eid. I, 21, de patre res non minus est incerta: in hoc quidem dialogo nusquam Bacchus hunc sibi honorem vindicat. HEMST.

ead. l. 9. Τί γὰρ ἄλλο ἢ ἐγέλασα;) V. Clem. Alex. 16 C. SOLAN.

ead. l. 10. Εὖγε, τὸ μὴ) Scribendum est, εὖγε, ὅτι μὴ χαλεπῶς. HEMST.

ead. l. 14. Καὶ νήφοντα) Sic Thraſo apud Ter. Ego istum Eunu-chum vel sobrius. VORST.

ead. l. 15. Ἐπιχειρήσει) Sic bis antea dixit ἐπέιρα. Sic Eustath. lib. 5 Iſm. & Iſm. καὶ τι δρᾶν ἐπεχειροῦν ἐρωτικώτερον. Heliod. lib. 1, ἐπειρᾶτο τινὸς τῶν ἀθεμίτων. Sic Latiniſ tentare.

fic Dial. XXII, ταῖς αἰξὶν ἐπιβαίνει. Cod. doctissimi Golmani ἐπιχειρεῖς. BOURD.

Pag. 82. l. 2. Ἔστ) Hic Dialogus omnino turbatus in Mss. BOURD.

ead. l. 10. Ἡμεροδρομοῦντα) Significat Mercurius, se non meliore esse conditione, quam sint Graecorum ἡμεροδρόμοι: qualis notissimus ille Phidippides, vel Φιλιππίδης ὁ ἡμεροδρομῆσας, cuius etiam Noster meminit in libello ὑπὲρ τοῦ ἐν τῇ προσαγ. πτ. cap. 3. Δρομοκῆρυκας Harpocraton interpretatur ἡμεροδρόμους, iure merito propterea reprehensus ab Henr. Valefio: est enim sine dubio diversum genus, quod Lambinum etiam fugit ad Corn. Nepot. Miltiad. c. 4. Ne Livius quidem satis accurate, censente Valefio, lib. XXXI, c. 24: *speculator, hemerodromos vocant Graeci, iagens die uno cursu emittentes spatium*. Summi scriptoris verba fere usurpavi, ut Luciani mentem, quod satis erat difficile, vertendo aliquatenus assequer. HEMST.

ead. l. 12. Νέωντον) Iure vocat Ganymedem, cuius rapti pretium dederat Iuppiter vel equos immortales, ut cum Homer. II. E, 265, & Apollod. II, p. 123, plerique tradunt; vel vitum auream, ut ex Cycli poetis refert Schol. Euripid. ad Orest. v. 1392. HEMST.

ead. l. 13. Νέκταρ ἐγὼ ἐνέχων) Alcaeus & Sappho huic muneris Mercurium inter Deos praefecerant, ut Athenaeus docet I, p. 39 A. X, p. 425 D. quae ab Eustathio sunt descripta ad II. T, p. 1205, Od. I, p. 1633. Si ab hoc ministerio Mercurius abiit post Ganymedem in coelos sublatum, sibi non consentit Lucianus, quando in initio Charontis dicentem facit, γέλωτα παρῆχοιμι καὶ αὐτὸς οἶνοχοῶν multo serius haec scena est acta. HEMST.

Pag. 83. l. 1. Ψυχαγωγεῖν) Hinc Mercurius ψυχαγωγός, νεκρόπομπος, ψυχόπομπος, πομπαῖος, πομπεύς: quod facere credebatur virtute virgae, de qua Dial. Deor. VII, Mortuor. XXIII. Iul. Imp., passim. Eadem virtus Plutonianae virgae, Pindar. Od. 9 Olympion. Eadem Horarum virtus: Theocri. Idyll. 15. BOURD.

ead. l. 4. Κηρύττειν) Unde id munus Mercurio assignavit tot in locis Lucianus. SOLAN.

ead. l. 6. Τὰ μὲν τῆς Λήδας τέκνα παρ' ἡμέραν ἐκάτερος ἐν οὐρανῷ καὶ ἐν ᾗδου εἶσιν) Non satisfacit Benedictus, *Ledae filii alternis vicibus apud superos atque inferos versantur*; vel, ut alii, *alternis inter ipsos vicibus agitant*. Et si enim vera ista, tamen non.

ad Lucianum, qui exprimere destinata tempora voluit, nempe *alternis diebus*. Quod nisi constaret, ac sic definite loqueretur, non posset infra Diogenes Polluci dicere, *ὅν γάρ ἐστιν οἶμαι τὸ ἀναβῖναι αὐρίον*, velut dubitans de certo tempore, sed certe scire se dixisset aliquando reversurum in vitam: non Mercurius Apollini, *ὁ μὲν χθὲς ἡμῖν ζυγγεγόμενος, ἐκείνος Κάστωρ ἦν*. Mox pessime in hac editione repetitum ex prava Salmuriensi καὶ ὁ μὲν Ἀλκμήνης καὶ Σεμέλης υἱός, cum sequatur *γενόμενοι εὐωχούνται ἀφρόντιδες*, & recte habeant priores *οἱ υἱοί*. GRON.

ead. l. 9. Οἱ μὲν Ἀλκμ. καὶ Σεμ. υἱοί) B. 2. οἱ — υἱοί, quod a Gronovio monitum. In reliquis *ὁ — υἱός*. Parvi refert, utro modo legas. SOLAN. Si in poeta quopiam dithyrambico versaremur, aut ex eiusmodi carmine verba forent desumpta, tolerari posset Alcmanicum schema: nunc nihil est expeditius, quam ut eam lectionem amplectamur, quam lex orationis profae flagitat. HEMST.

ead. l. 11. Καὶ νῦν ἀρτι ἥκοντά με ἀπὸ Σιδῶνος παρὰ τῆς Κάδμου θυγατρὸς ἐφ' ἣν πέτομφ' ἐμε, ὁβόμενον ὃ, τι πράττει ἡ παῖς) Haec non quilibet intelligat. Est enim fabula, quam tangit, non ex protritis & pervulgatis. Narrant & Iovem cum ex femore Dionysum peperisset, sublatum iussisse ad Inonem Cadmi filiam, Semeles sororem, perferri, & ὡς κόρην, *pro puella* ibi educari: vid. Apollod. III Biblioth. Itaque dicit Mercurius, se nunc eo missum esse a Iove visum, quid ageret illa puella, nimirum Dionysus. GRAEV.

ead. l. 12. Ἀπὸ Σιδῶνος) Fabulam illam, quam voluit Graevius, si tetigerit Noster, nihil est, quod prius credamus, quam illum intelligi noluisse: quae enim acies quantumvis perspicax per hanc satis planam orationem ad illud arcanum pervadat? Immo vero facile potest probari, nihil Luciano fuisse minus in mente, cum haec scriberet: apud Apollod. III, p. 171, Iuppiter enixus Bacchum Mercurio tradit, *ὃ δὲ κομίζει πρὸς Ἰνὸν καὶ Ἀθάμαντα, καὶ πείθει τρέφειν ἕως κόρην* atqui Athamas & Ino procul aberant Sidone, ut ex Pausania atque aliis est manifestum. Vel haec esse valde corrupta oportet, vel, quod potius credo, Lucianum memoriae vitio, dum his ludicris animum relaxat, parum attentum pro sorore Cadmi filiam posuisse HEMST.

ibid. τῆς Κάδμου θυγατρὸς) Ἀδελφῆς forte: id est, τῆς Εὐρώπης τῆς Ἀγνυροῦς. GUYET.

ead. l. 16. Ἀντίπην) Vide 192 C. & Not. Lyci Thebarum

regis uxor fuit Aesopi filia, vel, ut alii volunt, Nyctei. Hanc Iuppiter in Satyrum conversus gravidam fecit, quae Zethum & Amphionem ex eo compressu peperit. LEED.

ibid. Ἀπηνόρευκα) Erasmus, Benedictus, alii, quod mire-
ris, se pariturum negare, recusare, Latine reddiderunt; quae si-
gnificatio ne unquam apud Graecos in hoc verbo haereat,
magnopere vereor. Alibi melius in ipso Luciano res est gesta:
notissima virtus verborum ἀπαγορεύειν, ἀπειπεῖν, ἀπειρηκέ-
ναι, ἀπαυδᾶν, quando quis labores ac pericula sustinere ne-
quit, eorumque gravitate fatigatus & victus succumbit, ani-
mumque despondet. Praeter Lexicographos cumulum exem-
plorum collegit Petr. Faber Agon. I, c. 8. HEMST.

Pag. 84. l. 1. Ἡδέως ἀν ἡξ. πεπρᾶσθαι) Ut servi ob nimiam
dominorum asperitatem possint petere, ut vendantur, Anto-
ninus Pius constituit § 1 Inst. L. 2. D. De his qui sui vel alien.
iur. f. Quod antea quoque Athenis obtinuisse docet Grot.
Flor. Sparf. ad d. § 2. VORST. Athenis servo iusta de causa
πρᾶσιν αἰτεῖν licebat, & dominos iniquos ut se venderent adi-
gere. SOLAN. Servis apud Athenienses, si nimis immitti domi-
norum atque intolerabili saevitia premerentur, concessum
fuit postulata venditione dominum mutare. Hoc erat πρᾶσιν
αἰτεῖν vel αἰτεῖσθαι, teste Poll. VII, 13, qui quando monet,
ὅδ' δὲ οἱ ΝΥΝ φασὶ τοὺς οἰκέτας πρᾶσιν αἰτεῖν &c. ostendere vi-
detur, formulam loquendi veterem post Antonini Pii rescrip-
tum in communem usum rediisse. Cur autem Plutarch. περὶ
Δεισίδ. p. 166 D. scribat, ἔστι καὶ δούλοις νόμος ἐλευθερίαν ἀ-
πογνοῦσι πρᾶσιν αἰτεῖσθαι, καὶ δεσπότην μεταβάλλειν ἐπιει-
κέστερον, mihi quidem non satis expeditum, qui parum vi-
deam, quid eo pertinere possit consequendae libertatis despe-
ratio; nisi forte δούλους τὴν ἐλευθερίαν ἀπογνόντας ampliorem
paulo sensu capiamus servos crudelitate dominorum atque
iniuriis eo redactos, ut de libertate omnino desperent, atque
ob intolerabilem saevitiam vendi cupiant. Inter leges Atticas
ex hoc solo loco S. Petitus p. 178 reposuit; praetermisit, stu-
dione an temere, I. Meursius in Themide: Plutarchus certe
non aliter loquitur, quam de re sui temporis & nota & usita-
ta, parique modo Philo Iud. de Vit. Contempl. p. 892 C. The-
rapeutae, ut quiete fruantur, non mutant urbes, ὥς περ οἱ πρᾶ-
σι αἰτούμενοι παρὰ τῶν κερτημένων ἀτυχεῖς ἢ κακὸς δούλοι,
(Noster appellat κακῶς δουλεύοντας. Eunap. in Aedes. p. 81.)
δεσποτῶν ἀπαλλαγὴν οὐκ ἐλευθερίαν ἑαυτοῖς ἐκπορίζοντες ad
accuratius examen ista revocare nunc quidem non lubet. Lu-

ciani meminit ad Pollucem Kuhnius, & Th. Marcilius ad § 1 Infit. *de his qui sui vel al. i. f.* ipsius rei If. Cafaub. ad Sueton. Iul. Cæf. c. 2, Fabrottus ad Theophil. HEMST.

ead. l. 6. Ὁξύχοιοι οἱ ἐρωῶντες) Sic in Contemp. c. 1. Cetera huius Dialogi pete Catapl. c. 1. BOURD.

ead. l. 14. ΔΙΟΣ ΚΑΙ ΗΛΙΟΥ.) Binos, qui sequuntur, dialogos, quos longe hinc in volumen secundum primae edd. dimoverant, recte posteriores in hanc commodam sedem revocarunt: ordo scriptorum Luciani in vetustis Codd. ab edito multum diversus. Si quis nec Bavium odit & Maevium amat, illum legere iubeo descriptam Phaëthontis fabulam apud Nonnum Dionys. lib. XXXVIII. utilius opera Manilio dabitur I, 733. taceo Lucretium V, 298, ubi Lambinus adeatur, & ingenium Ovidii hac in parte plus etiam solito luxurians. Tragici tam diligenter in hoc fuerunt argumento versati, ut ab iis fabulae notitiam esse petendam moneat Schol. Homer. ad Od. P, 208, ubi vide Barnesium. Proclus ad Tim. Plat. p. 33, 34, fabulam, sive, ut ait, historiam Phaëthontis φυσικῶς & φιλοσόφως explanavit. HEMST.

Pag. 86. l. 2. ἀναβιβασάμενος) Scheffer. de Re Vehic. I, 17, p. 232, posito Luciani loco hunc in modum pergit: *Micryllus ita verit.* In currum impositum submonui, quo pacto oporteret insistere viae. *Verum ἀναβιβασάμενον non est impositum; nec ad Phaëthontem refertur, sed ad Solem. Quare mallet:* tollens vero ipsum in currum &c. *Philostratus pro eo usurpavit ἀναβέμενον.* Non miror censuram iniquam hominis quidem docti, & de re literaria bene meriti, sed qui Graeci praesertim sermonis indolem habebat minime perspectam. Alia quaedam huius dialogi tangit p. 221, 212, 224. Ἐς ἄρμα ἐσβιβάζσαι Herodot. I, 60. ἀναβιβάζσαι τοὺς παῖδας ἐπὶ ἵππους, cap. 63. Plato Πολ. V, pag. 662. ἀναβιβάσαντες ἐπὶ τὰς ἀπῆνας τέκνα καὶ γυναῖκας, Apollod. III, p. 197. ἀναβιβάζειν ἐπὶ τὸν τρόχον τοὺς ἀπογραφέντας, Andocid. de Myst. p. 6. sed horum exempla sunt obvia. Illud in interpretibus, opinor, iustius reprehendere licet, quod βεβηκέναι dederint *viae insistere*, cum sit, firmo certoque gradu nixum consistere, illum corporis statum componere, qui ab equis animosis & fraena mordentibus non facile turbetur: ἐστῆκέναι βεβαίως Aristidi T. III, p. 427 A. Ita non tantum εὖ βεβηκέναι a Graecis, verum & βεβηκέναι per se sumitur, hinc ἐν γόνυσι βεβηκώς, genubus innixus: ἀνὴρ βαρὺς vel ἐδραῖος καὶ βεβηκώς, semno prepius τὴν ἀγγελίαν καὶ βεβηκώς, μόνιμος καὶ βεβηκνύια μάχη, σύνθεσις ἀξιωματικὴ καὶ αὐ-

στηρὰ καὶ στιβαρὰ καὶ βεβηκυῖα· ἡ κεφαλὴ ἐβεβήκει ἐπ' αὐχένος, eiusque generis apud optimos scriptores multo plura, quorum potestas genuina saepe in versionibus obscurata delitescit. HEMST.

ead. l. 8. Τοσούτου) Par. mendose τοσούτου. SOLAN.

ead. l. 13. Αὐτὸς εἶχε το τῆς ἄντυγος) Micyllus, iugum curus: hoc ferre non potuit Benedictus, substituens, γυγυμ το ται. Credo Phaëthontem metu occaecatum, & quid ageret in miserrimo casu nescium, eo manus admovisse, unde vitae periculum erat manifestum. Quid ἄντυξ esset, ignorarunt: exponit Schol. Homer. ad Il. E, 262: — ἐξ ἄντυγος ἡνία τέλειον) Ἐξάρας (lege ἐξάρας) τὰς ἡνίας τῆς τοῦ ἄρματος περιφέρειας· λέγει δὲ τοῦ κύκλου τοῦ παραπεπηγυγός ἐν τῷ ἄρματι πρὸς τὸ ἀνατείνειν (nihil haecenus succurrit melius, quam πρὸς τὸ ἡνία τείνειν, quod ab Homero sumtum) τῷ ἐπιβάτῃ· v. 728, ubi poeta magnifice describit coelestem Iunonis currum — δοῖαι δὲ περὶδρομοὶ ἄντυγες εἰσι, quae scilicet τὸν δίφρον vel sellam curulem superne ambiant: Schol. αἱ περιφέρειαι τοῦ ἄρματος αἱ παραπεπηγυγῖαι τὰ ἐπὶ τοῦ δίφρου ἡμικύκλια, ὅθεν καὶ τὰ ἡνία ἐξάπτονται· αἱ περιφέρειαι τοῦ ἄρματιοῦ δίφρου. Eadem ἐπιδιφριάς, ad quam Rhesi equos Homerus alligavit Il. K, 475. ibi quoque e Scholiis eximendum est leve vitium, Etymologo duce. Ἐξ ἐπιδιφριάδος πυμάτης) Ἐκ τοῦ ἐσχάτου μέρους τοῦ ἄρματιοῦ δίφρου τῆς περιφέρειας, ἢ (scilicet περιφέρειαι· prave legitur δ, quasi pertineret ad μέρος) καὶ ἄντυξ καὶ ἐπιδιφριάς καλεῖται. Est ergo ἄντυξ orbiculus summae curuli sellae additus eamque cingens; sed proprie tamen eius cacumen aliquod eminentius ex anteriore parte, vel, geminum ad utrumque latus, cui, si consistere currum oporteret, habenae circumligari possent. Euripid. Hippol. v. 1188, Μάρπτει δὲ χερσὶν ἡνίας ἀπ' ἄντυγος· vid. Scholiast. σχιστὰν ἄντυγα vocat in Rhes. v. 1373. Hinc iam patet, non aliam Phaëthonti fuisse causam, cur ἄντυγα missis habenis apprehenderet, quam ne excuteretur: δεδιὼς, inquit Lucianus, μὴ ἐκπέσῃ. Plus una vice vocabulum occurrit apud Nonnum in eiusdem casus enarratione: sed istius quidem hominis auctoritati nihil tributum volo, qui non tantum voces inauditas & ridiculas ipse fingit ac componit, sed veteres etiam perlicenter in aliam longe, quam olim fuerint usurpatae, significanditionem migrare iubet. De ἄντυγι perquam ieiune I. Schaffer. R. V. I, c. 7, p. 74. Porro in Luciano, quamquam sententia sit perspicua, orationem onerare mihi videntur οἱμαί

& αὐτός. Multa similia Diodor. Sic. IV, pag. 210 A. & verbis propemodum iisdem : τὸν μὲν Φαέθοντα ἐλαύνοντα τὸ τέθριππον μὴ δύνασθαι κρατεῖν τῶν ἡρίων, τοὺς δὲ ἵππους καταφρονήσαντας τοῦ παιδὸς ἐξενεχθῆναι τοῦ συνήθους δρόμου. Eius generis, si hoc ageremus, aut eorum usus aliquis appareret, magna proferri poterat copia. HEMST.

Pag. 87. l. 7. Ἐπὶ τῷ πάθει) Dederant interpretes, *prae dolore*: parum accurate. Πάθος est ipsius Phaëthonis fulmine icti praecipitatuque casus. Pausan. I, p. 10: καὶ σφίσι (Γαλάταις) διὰ τῆς χάρας ρεῖ ποταμὸς Ἡριδανὸς, ἐφ' ᾧ τὰς θυγατέρας τοῦ Ἡλίου ὁδύρεσθαι νομίζουσι τὸ περὶ τὸν Φαέθοντα τὸν ἀδελφὸν πάθος. Rem describit Apollon. Rh. IV, 507: Ἐνθα ποτ' αἰθάλοντι τυπείς πρὸς στέρια κεραυνῷ Ἡμιδάης Φαέθων πέσεν &c. hunc si contuleris, statim apparebit, unde fuerit translatus Varronis Atacini versus, quem Quintilianus servavit I. O. I, c. 5, p. 56: *Cum te flagrantē deiecit fulmine Phaethon*. Plura Noster περὶ τοῦ Ἠλέκ. ubi nonnulla dicemus. HEMST.

ead. l. 19. ΑΠΟΛ. ΚΑΙ ΕΡΜ.) Hic Dial. ex Theocrito, ut & seq. totus fere est in his Dialogis Theocritus. BOURD.

Pag. 88. l. 2. Ὅτι οὗτος μὲν &c.) Pollucem intelligit; sic enim Homerus canit Iliad. Γ, 237: Κάστορα δ' ἱππόδαμον, καὶ πύξ' ἀγαθὸν Πολυδεύκεα. Adde Plut. 863, & Od. Α, 229, & Nostrium Ἐρωτ. 16. ἐτερημέρους vocat Hom. Odyss. Α, 302. SOLAN.

ead. l. 3. Τὰ ἵχνη τῶν τραυμάτων) *Caestuum cicatrices* Terullianus dixit de Spectac. c. 23, & propius *caestuum vestigia*, de quibus ad lib. de Pall. notavit Salmaf. p. 306. nam *caestuum vulnera* egregie Plinio restituta H. N. XXI, c. 19, a I. Fr. Gronovio, sunt recentia, quae cicatricem nondum duxerunt: ibi hunc ipsum Luciani locum vir summus, quamquam haud plane commodum, protulit. Sunt autem ἵχνη & vestigia vulnerum aut flagellorum vel aperta & adhuc cruore manantia; ut in Livio II, 23, ostentare tergum foedum recentibus vestigiis verberum; vel iam sanata & cicatricibus obducta; quemadmodum Alexander apud Macedonas gloriatur: οὐδ' ἐὺπλον τί ἐστιν ἢ ἐκ χειρὸς ἢ τῶν ἀφιεμένων οὐγε οὐκ ἵχνη ἐν ἑμαυτῷ φέρω Arrian. 'A. A. VII, pag. 286. Eleganter Augustin. Epist. XLVIII: *Quasi vero si quisquam vir fortis pro patria dimicans multa adversa vulnera exciperet, & peritissimo medico, qui haec ita curare valeret, ut cicatrices nullae apparerent, ipse potius diceret, sic se velle sanari, ut magis essent in corpore suo vestigia vulnorum, anquam tituli gloriarum. Utrovīs modo sumere licet in Poll.*

VIII, 79, ἔχων ἐπὶ τοῦ προσώπου τὰ ἰχνη τῶν πληγῶν, τὰ σημεῖα τῆς ὕβρεως, τὰ δείγματα &c. Aeschin. in Ctesiph. p. 84, v. 22, de Demosthene: τὰ τῶν κονδύλων ἰχνη τὰν τοῦ Μειδίου ἔχειν ἐπὶ φανερὰ. Saepius etiam de verberum flagellorumque notis, quae mancipiis haerent iniustae. Plato in Gorg. p. 357 C. μαστιγίας αὐ εἰ τις ἦν, καὶ ἰχνη εἶχε τῶν πληγῶν οὐλὰς ἐν τῷ σώματι ἢ ὑπὸ μαστίγων ἢ ἄλλων τραυμάτων. Petron. c. 126, p. 600, matronae, quae flagellorum vestigia osculantur. Venuiste Zeno apud Diogen. L. VII, 23, τῶν γνωρίμων τινὸς παιδάριον μεμωλωπισμένον δεασάμενος, πρὸς αὐτὸν, Ὁρῶ, ἔφη, σου τοῦ θυμοῦ τὰ ἰχνη· sic ἰχνη τινὰ καὶ μώλωπες, iunguntur ab Arriano Epict. II, 18, pag. 224. Noster quoque in Catapl. § 24, ἰχνη καὶ σημεῖα τῶν ἐγκαυμάτων· στίγματα praecesserunt. Haec tamen non impediunt, quo minus iuxta cum eruditissimis viris Cuiacio & Schultingio Ulpianum in Fragm. Tit. I, § 11, corruptum existimem, loquendique modum, quibus vestigia scripta fuerunt, tolerari non posse. Castoris & Pollucis similitudinem formae celebrarunt veteres: ideo Devonius etiam de Bell. Troi. II, 177, noverat alter Cum Pol-
luce error —. In tabulis tales & statuis fingeantur. Aelianus apud Suid. in Διόσκουροι νεανία μεγάλοι, γυμνοὶ τὰς παρεῖας ἐκάτεροι, ὅμοιοι τὸ εἶδος· ubi γυμνοὶ τὰς παρεῖας, quibus nulla genas lanugo vestit. HEMST.

ead. l. 5. Ὑπὸ τοῦ Βεβρ. Ἀμύκου) Quidam Castorem a Lynceo occisum tradidere. V. Theocr. Idyll. XXVII; vel XXII. Cogn. 23. Val. Flacc. Argon. IV, Stratum Bebryciis Anycum suspexit arenis. SOLAN.

ead. l. 9. Τὸ ὄου τὸ ἡμίτ.) De pileo intellige. SOLAN. Cum singularem in enumerandis Dioscurorum insignibus ac ministeriis curam Lucianus adhibuerit, alienum non videbitur, si nos eius exemplo invitati, quaedam paulo saltem reconditionora promamus: nam Meursianae diligentiae sectatori iusti voluminis materia suppeteret. Pileos intelligi τοῦ ὄου τὸ ἡμίτομον, quod primo loco ponit Lucianus, quibus Castores utebantur, in aperto est positum, indeque Catullum appellasse pileatos fratres: figura sane pileorum dissectum per medium ovi putamen referebat. Hinc remedium est Apuleio petendum Metam. X, p. 254, Castor & Pollux, quorum capita cassides obatae stellarum apicibus insignes contegebant: tu si scripseris ovatae, quae admodum ovata species Plinio H. N. XV, 21, & XXXV, 1, ut ovatus esset Numidicus, suam manum agnoscat Afer, & lubens suis auctoribus donabit membranarum orbatae; vetu-

starum edd. *aeratae*; Brantii, *iubatae*: ingerebat C. Fl. ipsam veritatem, quam tamen unius solum literae solemni mutatione obscuratam, Elmenhorstius, nescio quo pacto ad *obbum* delatus, expedire non potuit: atque haec tam plana videtur emendatio, ut, quin aliis itidem in mentem venerit, vix dubitem. * Castores autem Spartani iure pileos infigne patrium gestabant: ovi similitudinem quid credibilius est, quam ab eorum fabulosis natalibus, quos Homerus quidem ignorat, certe nusquam commemorat, fuisse derivatam? vide Tzetz. ad Lycophr. v. 306, ὅν ὀστράκου στροβίλος ἐντετμημένος Κόρσιν σκεπάσει — qui locus vetat, ne cum Pottero in versu 89 Κελυφῶν στροβίλου (ita legendum puto) ὀστρακωμένην, interpretando de cochlea cogitemus: ὀστρακα poëtis, ut Grammatici veteres docent, vel ova, vel ovorum testae: Hesych. ὀστράκων Ἀπτήνα, τυτθὸν, ἄρτι γυμνὸν ὀστράκων ἀντὶ τοῦ ὤων, τινὲς δὲ κελύφων· eo modo constituendus est hic Aeschyli, quod ex Photii Lexico didicimus, locus, neque aliter existimasse Salmasium pateret, si genuinam summi viri manum operi suscepto longe impar Schrevelius fuisset affecutus. Haec etiam causa, cur ova per se Dioscuros, ut notum, indicarent. Tertull. de Spect. c. 8. in Hippodromo Constantinopolitano locus τοῖς τοῦ Διὸς ἀνακείμενος κούροις, ἐνθα καὶ νῦν οἱ καμπτήρες (καμπτοὶ ediderat Douza) δηλοῦσι τὰ τῶν ἐφόρων γνωρίσματα διὰ τῶν ἐπικειμένων ὤων τοῖς χαλκοῖς ὀβελίσκοις, teste Codino in Orig. Const. p. 6 B. Immo, ne miraculi fides apud posteros ullam in partem laboraret, in Leucippidum templo Spartaе ovum erat a lacunari suspensum, taeniis, quippe res facerrima, velatum: εἰναὶ δὲ φασιν ὤων ἐκεῖνο, ὃ τεκεῖν Λήδαν ἔχει λόγος· nimirum ad aetatem usque Pausaniae perduraverat vivacissimus ille cortex, III, p. 247. Verumtamen eam ab ovo sumtam rationem invertit prorsus Is. Vossius ad Catull. pag. 91, fabellam natalium exinde videri confictam statuens, quod toti ex ovo dissecto, id est, ex pileolis, quae gestant, prodire videantur. Sane subtilissimum eum fuisse fabellarum confarcinatorem oportet, qui ab initio tam tenui processerit ad commentum originis mirificae penitus singulare. Iam quod ibidem affirmat, apud Spartanos pileum non libertatis tantum, uti apud Romanos & Macedonas, sed & nobilitatis fuisse indicium, id quidem leve, at minus tamen accuratum: fefellerunt virum magnum Excerpta

* Vidit hunc errorem scripturae, sustulitque Cl. Salmas. Plin. Exerc. p. 392 E.

Sorani de Vit. Hippocrat. qui pileatum in multis simulacris Hippocratem ideo conspici testatur, quia pileus sit παράσημον εὐγενείας, non secus quam in Ulyssē: atqui Spartanorum haec εὐγένεια omnium erat communis atque eadem, non familiae cuiusdam aut gentis propria: pileo distinguebantur ab Hilotibus, quos κνην gestare voluerant: similiter Schol. Aristot. ad Rhet. I iungit ἐλευθερίαν καὶ εὐγένειαν ἐν Λακεδαιμόνι τὸ κομᾶν, inquit, σημεῖον ἐλευθερίας καὶ εὐγενείας. Pileis Castorum ovaris impositus ἀστὴρ ὑπεράνω talem ornatum pulchre nummi praeferunt, quos ex ditissima foceri mei Iac. Wildii nomismatotheca iam olim depromptos iterari iussit ad Sext. Empir. p. 558 I. Alb. Fabricius. Si causam quaeras, ipsa rationum, quae reddi possint, copia rem primo aspectu liquidam offuscant. Stellulas, quae in gravissimo tempestatis furore transtra navium & antennas perfrustant, prosperi cursus salutares praenuntias, Castorumque numini sacratas, Διοσκούρους appellarunt: Hesych. Διόσκουροι, ἀστέρες οἱ τοῖς ναυτιλλομένοις φαινόμενοι feruntur quoque in Lysandri navi conspectae, cum ad pugnam illam memorabilem, vel potius victoriam, qua res Atheniensium attritae conciderunt, prodiret: Plutarch. T. I, pag. 439: ἦσαν δὲ τινες, οἱ τοὺς Διοσκούρους ἐπὶ Λυσάνδρου νεὺς ἐκατέρωθεν, ὅτε τοῦ λιμένος ἐξέπλει πρῶτον ἐπὶ τοὺς πολεμίους, ἀστρα τοῖς οἰαζίν ἐπιλάμψαι λέγοντες: quod adeo non sprebit, virtutis suae adversum censuit Lysander, ut in rei bene gestae memoriam Delphis dedicaret χρυσοῦς ἀστέρας τῶν Διοσκούρων, qui omine finistro paulo ante Leuclricam cladem diffugerunt, eodem teste Plutarcho T. I, p. 443, T. II, p. 397 F. Hinc fratres *Helenaee lucida sidera*; *gemina Ledaee sidera*; Λακεδαιμόνιοι ἀστέρες Callimacho Λ. Π. v. 25; &c, quod inusitatus, *stella* pro Tyn-
daridis apud Ovid. in Ib. v. 514, modo locus iste vitio careat. Neutiquam abhorret, ut praecipui muneris insigne capitibus impositum ostentarint. Nec tamen non stella videri potest signum ἀποθεώσεως honorumque divinorum, quos, si Apollodoro constat fides apud Clem. Strom. I, pag. 322 B. adepti sunt anno tertio & quinquagesimo, postquam in Deorum ordinem adscriptus fuit Hercules. Referat aliquis, nec minore iuris specie, ad originem a Iove ductam, quem sunt, qui tradiderint assumta stellae forma Ledam vitiasse: obviam raro fabulam discimus ab auctore Homil. Clem. V, § 13. Iuppiter ἀστὴρ γενόμενος Κάστορα καὶ Πολυδύκην ἐξέφηνεν: ne vero testem in tanto miraculo solitarium graveris, Tzetzen

adiungam, five magis Scholiasten Lycophronis antiquum ad v. 88, § 11: ἐκ τῆς Λήδας ἐγεννήθησαν Κάστωρ μόνος καὶ Πολυδεύκης, ἐν ἀστέρος μορφῇ μιν γέντος αὐτῇ Διός. quid iam propius, quam ut parentem stella designet? Verum alio ducunt, & arcanum nobis abstrusius recludunt ipsi veteres: dignus est, quem audiamus, Sext. Empir. IX, § 37. ut Hercules, inquit, Thebanus in priorum Herculum, sic Tyndaridae sese in priscorum nomen & titulos Dioscurorum inferuerunt: καὶ τοὺς Τυνδαρίδας δὲ φασὶ τὴν τῶν Διοσκούρων δόξαν ὑπελθεῖν πάλιν νομιζομένων εἶναι θεῶν hic, quae saepe sibi vicissim nocent, voculae sunt commutatae; legendum enim πάλαι. Deinde vetusti sapientes supernum huius universi infernumque hemisphaerium dixere Διοσκούρους: idque adeo poetam, in cuius adyto sapientiae, quidquid ipsi fuerint commenti, nullo negotio reperiunt, subindicasse, cum eos ἑτερημέρους vocat Od. Λ, 302. cum his ferme conspirat Philo Iud. de Decal. p. 752 B. καὶ τῶν ἄλλων ἀστέρων ἐκάστου τὰς ἐπωνυμίας μυθογράφοι παρέδοσαν (perperam ediderunt μυθογράφοις: sic autem vocat poetas, praefertim Orphicos) οἱ πρὸς ἀπάτην ἀκοῆς εὖ τετεχνασμένα πλάσματα συνυφαίνοντες ἔδοξαν περὶ τὴν τῶν ὀνομάτων θέσιν κεκομψῆσθαι, τότε οὐρανὸν εἰς ἡμισφαίριον τῷ λόγῳ διχῇ διανείμαντες, τὸ μὲν ὑπὲρ γῆς, τὸ δ' ὑπὸ γῆς Διοσκούρους ἐκάλεσαν, τὸ περὶ τῆς ἑτερημερίας αὐτῶν προστεταυευσάμενοι διήγημα: eum in modum ex C. Mf. postrema cum D. Hoefchelio sunt legenda ad Phrynich. p. 111; neque alio spectat Euripidis Scholiastae locus ad Orest. v. 465, ubi postquam exposuerat, quomodo Pollucis precibus inductus Iuppiter Castori quoque tribuerit immortalitatem, eosque παρ' ἡμέραν ζῆν ἀμφοτέρους, addit, οὓς καὶ ἀλληγοροῦσιν εἰς ἡμέραν καὶ νύκτα. Verum est, priscos seu Theologos, five philosophos, iustorum coeli motuum, quod eorum pace dixerim, haud quaquam peritos, in hemisphaeria divisisse mundum bina, quae alii fixa & stabilia, Iovis Plutonisque regno discreta, in quibus orbes suos sidera conficiant, alii rotatione volubili circumacta crediderunt: utrovis pacto nihil admodum obstat, dummodo per utrumque axis verticem dissecta ponas, quo minus Dioscurorum, quos sapientes illi vocarunt, ἑτερημερίαν alternasque vices animo informes. Iulianus tamen Orat. IV, pag. 147, cuius locus Eustathium non fugit ad Homer. p. 410, 1686, nihil hanc rationem eo valere contendit, opinionemque illam exagitat tanquam inanem atque ex Theologis perverse intellectis haustam: in eius ex-

plicanda mente, quam intricatiorem & maculis aliquot pravae lectionis insuper obscuratam Petavius certe non percepit, operam haud abutemur: nunc satis est ad rem nostram, si hoc quoque teste Empirici fides affirmetur. Ab Orphicorum autem haec emanasse scriptis eo minus est dubitandum, quod illi mundi figuram esse statuerunt ovatam, ὠοειδῆ, ut praeter alios Achill. Tatius docet in Isag. pag. 127 B. 130 C. quomodo hemisphaerium ingentis illius ovi erit ἡμίτομον, nam primigenium istud ovum, rerum omnium originem, quod eadem sacerrimorum hominum secta venditavit, quamvis huc pertineat, prudens omitto: illud potius observandum videtur, Alexidis venustissimi iocum in Athen. lib. II, p. 60 A. B. minus patere, nisi eorum, quae modo tradidimus, adiumento aditus aperiatur. Sextus porro, ut eo redeamus, πῖλους, ait, τ' ἐπιτιθέασιν αὐτοῖς, καὶ ἐπὶ τοῖς ἄστέρας, αἰνισσόμενοι τὴν ἡμισφαίριον κατασκευήν. Ergo Ladae filiorum in pileis cur stellae micuerint, frustra quaerimus, si haec iam olim insignia Dioscurorum veterum sibi vel ipsi vindicarent, vel liberali poetarum dono acceperint. Et sane alios ante Tyndaridas exstitisse Dioscuros, ex Cicerone manifestum est de N. D. III, § 53, quem locum dubito an hunc in modum distingui oporteat & legi: *Primi tres, qui appellantur Anaëtes Athenis, ex Iove Rege antiquissimo & Proserpina nati, Tritopates (vel Tritopatores) Zagreus, Eubuleus, Dionysus. Tritopatreus*, quod vulgatur, unius fuisse nomen, induci non possum, ut credam: de Tritopatoribus autem, quos restituendos esse auguror, quique Athenis eximia religione culti, quam diversae fuerint sententiae, demonstrat insignis Suidae locus in Τριτοπάτορες, familia plane, sed paulo brevius, in Etymologo: emendationi vero stabiliendae quae faciunt plura, nunc praetereo. Eosdem fuisse Tritopatorias, qui θεοὶ μεγάλοι, Samothracae, Corybantes, Cabiri, ut liquido affirmare non sustineo, ita suspicari licet: ἀνάκων vel ἀνάκτων commune nomen: refert Pausan. X, p. 896, Amphissenses ἄγειν τελετὴν Ἀνάκτων καλουμένων παιδων, quinam hi sint, parum ait constare, dum nonnulli Dioscuros, alii Curetas, alii, qui supra ceteros sapere sibi videantur, Cabiros putant: horum orgia qui celebrant sacerdotes, eximie nominari Ἀνακτοτελέστας, ostendit Clem. Protr. pag. 12 C. Ea res utcunque definiatur, hoc tamen est satis exploratum, θεοὺς μεγάλους Samothracum, sive Cabiros, iam diu ante quam Tyndaridae nascerentur, & dictos fuisse Διοσκούρους, & existimatos. Notus in pu-

blicum Philonis Byblij, quem Eusebius servavit, locus Praep. Evang. p. 36 A. 37 D. 39 C. ibi nascuntur ἐκ τοῦ Σάδουκ (Σάδουκον vel Σάδοκον appellat Damascius apud Phot. pag. 573. Σανδόκον Apollodor. III, p. 239.) Διόσκουροι, ἢ Κάβειροι, ἢ Κορύβαντες, ἢ Σαμοθράκες: eosdem in honore fuisse non vulgari apud Atticae regionis incolas, multis indicis deprehendi potest; nam Κεφαλῆσιν, ut docet Pausan. I, p. 77, οἱ Διόσκουροι νομίζονται μάλιστα· μεγάλους γὰρ σφᾶς οἱ ταύτη θεοὺς ὀνομάζουσι: iam vero per pagos quae colebantur numina, fuisse vetustissima nobis compertum est. Idem illud antiquitatis Graecae penu Methapum testatur Atheniensem καὶ Θηβαίους τῶν Καβείρων τὴν τελετὴν καταστήσασθαι V, pag. 281. Apud Gruter. p. 319 Insc. 2 Gaii mentio reperitur Acharnensis ἱερέως γενομένου θεῶν μεγάλων Διοσκύρων Καβείρων. Unde autem hic cultus Cabirorum ad Atticos pervenerit, facile potest investigari, si vera sunt, ut equidem arbitror, quae scribit Herodot. II, § 1, Πελασγος, Ἀθηναίοισι συνοίκους γενομένους ἐν τῇ χώρῃ, initia Deorum Samothracum instituisse primos: fieri sane vix potuit, quin Atheniensibus, cum quibus tanto tempore vixerunt, eadem impertiverint sacra, quae postea nescio quis error traduxit ad Tyndaridas; eorum profecto in Hymnis Orphicis, qui vetustioris Theologiae disciplinam continent, ratio habetur nulla: nam quod in Εὐχῇ v. 21 legitur, καὶ μεγάλους σωτῆρας ὁμοῦ, Διὸς ἀφθίτα τέκνα, falluntur, qui ad Castoras trahunt: quales σωτῆρες intelligendi sint, declarat Hymnus in Curetas XXXVII, ubi — κόσμου σωτῆρες ἀγαυοί, Οἳ τε Σαμοθράκην ἱερὴν χθόνα ναιετάοντες Κινδύκους θνητῶν ἀπερύκετε ποντοπλανήτων: illaque inprimis observanda. Κουρήτες, Κορύβαντες ἀνάκτορες, εὐδύνατοί τε, Ἐν Σαμοθράκῃ ἀνάκτες, ὁμοῦ Ζηνὸς κῆροι αὐτοί. Πνοιαί ἀέαναοι, Ξυχοτρώφοι, ἀερωιδεῖς, Οἳ τε καὶ οὐράνιοι Δίδυμοι κλήζεσθ' ἐν Ὀλύμπῳ. Verum ne Samothraciae quidem, quam optimo titulo videbantur tenere, possessionem Cabiris integram Tyndaridae reliquerunt; opinione saltem vulgi, quam velut compertam secutus est Ovid. I Trist. X, 45: Vos quoque, Tyndaridae, quos haec colit insula, fratres, Mite, precor, duplici numen adeste viae: forte etiam Plutarch. in Aemil. p. 267 F. Perseus Macedoniae rex victus διέπλευσεν εἰς Σαμοθράκην, καὶ διαφεύγων ἐπὶ τοὺς Διοσκούρους ἰκέτευεν: quamquam in hac historia sub initium lib. XLV Livius nullum Samothracum Deorum nomen, siue rem incertam tutius in medio relinqui censens, siue religione deterritus, commemoret; nisi quis in

eam suspicionem veniat, Dioscuros c. 6 librariorum opera in Deos abiisse: *fortunam Dioscurosque, quorum in templo erant, nulla ope supplicem iuvantes, accusans.* Attamen istam vulgi persuasionem merito repudiat Varro de L. L. IV, p, 17: *Nam neque, quas Ambracia (nondum cur scriptura vetus mutari debeat, rationem invenio *) ante portas statuit duas virileis species athenas, Dei magni; neque, ut vulgus putat, hi Samothraces Diï, qui Castor & Pollux.* Non solos autem Cabiros, sed Castores etiam Magnos Deos inscriptiones praebent, & saepius usu venit, ut vix, utri sint intelligendi, discernere queas; quemadmodum apud Clitorios quod sanum esse memoratur Διοσκούρων, καλουμένων δὲ θεῶν μεγάλων, a Pausan. VIII, p. 639. Sed Cabiris ne in coelo quidem per Tyndaridas effelicuit quietis, nihilque propius est factum, quam ut de signo Geminorum coloni veteres proturbati plane deiicerentur: adfuerunt iniustae causae auctores sane graves, Eratosth. Catast. c. X, quem Hyginus paene interpretatur Poët. Astron. II, c. 22, & Caesar Germanicus: ut Tertullianum, Isidorum & alios momenti minoris praeteream. Qui pro Diis Samothracibus propugnent, illi longe quidem pauciores, at, si pondus testium non numerum aestimes, minime spernendi, Onomacritus, si ve quis alius Orphicorum Hymnorum scriptor placeat, & Nigidius, Astronomiae veteris consultissimus, apud Schol. German. quibus Ampelium adiungo lib. Mem. c. III, sed ut in transitu vix digno beneficium tamen dentae maculae conferam: *Gemini, qui Samothraces nominantur esse,* (haec eius aetati in barbariem vergenti condonanda est Latinitas) *quorum argumentum nefas est pronuntiare praeter eos (alii praeter eos; nisi malis praeter eis, hoc est, praeterquam iis, quomodo non raro solent Latini recentiores) qui initiis praesto sunt:* iuvat nos Schol. Germanici, ex quo fere descriptum illud Ampelii caput corrigi pluribus in locis potest. Nos hac vice cum Tyndaridis actione legitima non experiemur, pro tempore contenti, si satis fuerit probatum, nullam in se temeritatis culpam suscepisse Sextum Emp. qui dicere non veritus sit raptos ab iis honores alienos. Nunc ad insignia Luciano commemorata revertimur. Spicula praeferunt itidem nummi & monumenta lapidum: de equis albis notatum est a I. Davisio, viro doctissimo, ad Cicer. de N. D. II, 2, p. 105, huius etiam loci non

* Mutanda est, si Servium ducem sequimur ad Aen. III, 12, qui Varronem testem citat, ex quo praeterea legendum foret *ante portum statuit.* Vide G. Cuperi Obs. IV, 9, p. 103.

oblito. Equos iis a Mercurio distributos Stefichorum docere prodit Tertull. de Spect. c. 9. plenius ex eodem vate, & nominibus quatuor equorum additis, Etymol. & Suidas in Κῶλλαρως, qui sibi collati mutuam operam praestant: in illo προΐραν δ' Ἐξάλιβον, quo nomine nullum equum noverit antiquitas tota, repone δὲ Ξάνθον, sponse Philargyrio, qui pro Grammatico satis arroganter scribit ad Georg. III, 89, ποίετας Graeculos fabulari, Xanthum & Cyllarum equos Neptunum Iunoni dedisse, illam Castori & Polluci. Verba Polyaeni, quia vitio carere non videntur, producam: is Aristomenem cum facinoris socio, ut Lacedaemonios mentita specie falleret, sumfisse Castorum habitus refert II, c. 31, § 4, λευκῶν ἵππων ἐπέβησαν ἄμφω, καὶ ταῖς κεφαλαῖς περιεβηκάντην χρυσοῦς ἀστέρας· perspicuum est, deficere vocabulum aliud, cui convenire proxime debeat περιτιθέναι· nam κεφαλαῖς περιτιθέναι ἀστέρας, quamvis ξίφος περιζῶσθαι me non fugiat, plane durum est: iam si πῖλους interiungas, ταῖς κεφαλαῖς πῖλους περιεβηκάντην καὶ χρ. ἄ. res erit in vado; sicut Homer. Il. M, 320 — ἔδουσί τε πῖονα μῆλα οἶνον τ' ἔζαιτον — de quo genere plura docet Eustath. p. 907. confirmat similis Pausaniae locus, ubi, quod hic Aristomeni eiusque amico, Messeniis Gonippo & Panormo tribuitur lib. IV, p. 344. Philo Iud. L. ad C. p. 1003, πῖλους ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἐλάμβανε, ὁπότε ἀσκοῖτο εἰς Διοσκούρους· neque solet aliter Polyaenus, πῖλιον κεφαλῇ περιθέμενος VI, c. 12. Porro salutaris eorum, quam navigantibus praestiterunt, cura, ut est quidem illa, praesertim apud poetas, cognitissima, sic tamen, unde ad eos quamve ob causam defluerit, parum constat. Initio sciendum est, eandem obiisse Deos Samothracas provinciam: praeter Hymnum Orpheum, cuius supra meminimus, Apollonium Rh. I, 918, eiusque Schol. plena testatur tot tabulis votivis Samothracia, quas Diagoras ille Melius, homo sapiens, irridebat, aspernatus tam futile divinae providentiae documentum. Quid ergo? an denuo Castoras imminuti Cabirorum iuris reos tenemus? Hac quidem in parte succurrit aliquantum Diodor. Sic. IV, p. 172 A. & tanti criminis invidiam deprecatur: operae pretium est rem memoratu dignam cognoscere. Cum orta tempestate Argonautae summo versarentur in discrimine, Orpheus dicitur solus initiatus ποιήσασθαι τοῖς Σαμοθραξὶ τὰς ὑπὲρ τῆς σωτηρίας εὐχάς· εὐθύς δὲ τοῦ πνεύματος ἐνδόντος, καὶ δυοῖν ἀστέρων ἐπὶ τὰς τῶν Διοσκούρων κεφαλὰς ἐπιπεσόντων, omnes stupore defixos divinitus existimasse praesentissimum periculum esse de-

pulsum: διδὲ καὶ τοῖς ἐπιγινομένοις παραδοσίμου γενομένης τῆς περιπετείας ἀεὶ τοὺς χειμαζομένους τῶν πλεόντων εὐχὰς μὲν τίθεσθαι τοῖς Σαμοθραξί, τὴν δὲ τῶν ἀστέρων παρουσίαν ἀναπέμπειν εἰς τὴν τῶν Διοσκούρων ἐπιφάνειαν id quidem a posteris non adeo fuit observatum, quin plerique oblitterata velut Samothracum Deorum memoria, ad Dioſcuros preces ac vota solos allegarent. Narrationem vero, quam sine dubio Diodorus ex vetusto quodam expeditionis Argonauticae scriptore hausit, amplectitur etiam Valer. Flacc. I, 570. is enim, quandoquidem prior Varro Atacinus Apollonium paene de verbo ad verbum verterat, ut non ex Quintiliano tantum, *alieni operis interpretem* eum appellante, sed pluribus etiam indicii, iisque certissimis, exploratum habemus, alios sibi, quorum imitatio celebri argumento novitatis gratiam conciliare poterat, auctores delegit. Strabo discrepat I, p. 83, ideoque τοὺς Διοσκούρους ἐπιμελητὰς τῆς θαλάσσης λεχθῆναι, καὶ σωτῆρας τῶν πλεόντων, statuit, quod primi longas navigationes instituissent: addit insuper Ampelius, *eos principes mare tutum a praedonibus praesituisse*: nimirum uterque secutus est illorum auctoritatem, qui, cum merito post fabulas latere rerum veteri memoria gestarum ordinem putarent, non una rate Argonautas, sed classe instructissima maria prius inaccessibleia perlustrasse arbitrabantur: ab his pelagi tentandi rudimentis ausos fuisse Graecos nobilem illam in Troiam expeditionem suscipere. Hygini fides si potior est, Nepruno debent Dioſcuroi honestissimae curae beneficium: nam *equos, quibus utuntur, donavit, & dedit potestatem naufragis saluti esse*: quod sane non potest non verisimillimum videri; quis enim credat invito vel inconsulto Nepruno tantum in mare ac tempestates cuiquam potuisse iuris concedi? Paulo tamen aliter Serv. ad Georg. I, 12: *Castor & Pollux, quia eorum velocissimae stellae sunt, equos in tutela habere dicuntur*. Verum Isocrates, ut quaesitisimis Helenam suam encomiis excoleret, forori Tyndaridas acceptum referre voluit, non solum quod Deorum in numerum sint adscripti, sed huius etiam administrandae provinciae decus p. 218 B. Helena iam divinos honores adepta *πρῶτον μὲν τοὺς ἀδελφοὺς ἥδη κατεχομένους ὑπὸ τῆς πεπωμένης εἰς θεοὺς ἀνγὰς βουλευμένη δὲ πιστὴν ποιῆσαι τὴν μεταβολὴν, οὕτως αὐτοῖς τὰς τιμὰς ἐναργεῖς ἔδωκεν, ὥστ' ὁρωμένους ὑπὸ τῶν ἐν τῇ θαλάττῃ κινδυνεύοντων σώζειν, οἵτινες ἂν εὐσεβῶς αὐτοὺς ἐπικαλέσονται*. Haec ille; poëtis tamen, quorum fingendi licentiam ferme superavit, iratis, Euripide certe, in cuius Hel. v.

1680, Castores, quam ipsi a Iove iam fuerant consecuti, sorori promittunt immortalitatem: neque secus in Orest. v. 1637 & 1690 Helenam in coelum subvehit Apollo Κάστορι τε Πολυεύκει τ' ἐν αἰθέρος πτυχαῖς Σύνθακον ἐσομένην ναυτίλοις σωτήριον, & Σὺν Τυνδαρίδαις τοῖς Διὸς υἱοῖς Ναύταις μεδέουσαν θαλάσσης. A reliquis Euripidem diffidere, notat Scholiastes: "Ὅτι ἡ Ἑλένη τοῖς χειμαζομένοις κατὰ θάλατταν ἐπήκοος ἐστὶ κατὰ Εὐριπίδην σεσημειώται· ὁ μὲντοι Σωσίβιος ἔμπαινον οἶεται οὐκ εὐμένως αὐτὴν ἐπιφαίνεσθαι. Equidem haud sane commemini, an quisquam praeterea Helenam in hac cura fratribus associarit: quin contra dirum eius fidus, quando solitarium apparet, navigantibus esse perniciosissimum scribit Solin. c. 1, nec nisi menstruo cruore solo averti posse: prius a Plinio confirmatur H.N. II, 37, alterum non dixerim an ab ullo alio. Stat. Theb. VII, 791: *Non aliter caeco nocturni turbine Cori Scit peritura ratis, cum iam damnata sororis Igne Therapnaei fugerunt carbasa fratres. merentur adscribi, quae Lutatius oblerat: Quia nautae, cum stellam Helenae viderint (quae Urania dicitur *, cuius tanta est vis incendiū, ut malum cavet, & navis ima pertundat, ut etiam si aëz sit, hoc calore solvatur) ergo si haec stella navi infederit, sciunt se nautae sine dubio perituros: contra Castorum sidera sunt navigantibus salutaria.* Ad eum Papinii locum Barthio Euripidis emendandi conatus male successit. Ergo minime dubitandum, quin navis in mari deprensa Dioscurorum tutius, quam Helenae, praesidio committatur: credere fas est oculato testi, & philosopho quidem Maximo Tyrio ad finem Dial. XXVII: εἶδον δὲ καὶ Διοσκούρους ἐπὶ νεὼς, ἀστέρας λαμπροὺς, ἰδύνοντας τὴν ναῦν χειμαζομένην. Tragicus autem, fabulae in quamcunque formam vertendae libertatem sibi vindicans, ut scenae serviret, Helenae munus tribuere non fuit veritus, cuius alibi ne verbo quidem usquam fecerat mentionem; cum de solis tamen Tyndaridis saepissime testetur: vide Electr. v. 1241. egregie Chorus v. 992: — βροτῶν ἐν ἀλδὲ βοβίοις Τιμὰς σωτήρας ἔχοντες, exquisita loquendi formula, quae aliud quiddam indicat, quam vulgatum illud τιμὰς ἰσοθέους ἔχειν* ut enim Sacas Xenophonteus K. Π. I, p. 6, τιμὴν ἔχει προσάγειν τοὺς δεομένους Ἀστυάγους, sic & Διὶ τιμὰς ἔχειν dicuntur, munus aliquod obire ad hominum utilitates

* Praeter Lutatium meminit Olympidorus historicus in Photii Bibl. p. 112, v. 14, & philosophus ad Aristot. Μετεωρ. I, f. 4 b. Τούτους δὲ τοὺς τυφῶνας καὶ σίφωνας καλοῦσι διὰ τὸ καὶ ὕμω πολλὰκις ἀνασπᾶσαι· καλοῦσι δὲ αὐτὴν καὶ οὐρανίαν ἰδιωτικῇ ὀνόματι.

comparatum, quo diligenter administrato cultum eorum demereantur: non aliter in Isocrate, τιμὰς ἐναργεῖς δίδουαι, Aristotele Polit. VII, c. 16, θεῶν ἀποθεράπεια τῶν εἰληχόντων τὴν περὶ τῆς γενέσεως τιμὴν multum ab hac elegantia capienda interpretes abfuerunt. Quam itaque noster irrisor vocat ἀγαθὴν καὶ σωτήριον τέχνην, illae sunt Scenico philosopho τιμαὶ καὶ σωτῆρες βροτῶν. σωτῆρες autem τιμαὶ similiter, atque χθόνα σωτῆρα κακῶν in Med. v. 360, νυμφαὶ σωτῆρες Sophocli. Phil. v. 1467, λωβητῆρες Ἐριννύες Antig. v. 1086. ubi vide Schol. Ceres μαστῆρ Carcin. apud Diodor. Sic. V, p. 201 A. in Alexandri Aetoli versu apud Macrobi. Saturn. V, c. 22, Ὄπιον βλητῆρα οἷστών malim prae eo, quod Salmasius dedit βλήτειραν οἷστών, et si mollius hoc ad aures accidat: addenda est praeclara Ios. Scaligeri observatio ad Manil. V, 632, cuius vestigia pressit dicam an suppressit Salmas. ad Ov. Simm. p. 246. A procuratore navigantium tam utili σωτῆρες eximie dicti sunt Castores, ut iam pridem est observatum: Sext. Empir. IX, § 86, τοὺς Διοσκούρους ἀγαθοὺς τινὰς εἶναι δαίμονας, σωτῆρας εὐσέλμων νεῶν. ubi, qui quidem obtuso non sit sensu, & parum exercitato, vetusti poëtae verba facile quis odorabitur. Neque hic solum, sed saepius alibi, quando de Dioscuris fit sermo, loca varum antiquorum adhiberi deprehendes, quae, quantumcunque eos, qui supersunt, excusseris, frustra quæras: velut in Plutarch. T. II, p. 1103 C. μήτε τοὺς Διοσκούρους αὐτοὺς ἀφίξασθαι ἐπερχόμενόν τε μαλάζοντας βίαιοι πόντον, ὠκείας τε ἀνέμων ῥιπὰς. in Aristide T. I, p. 83, ubi Asclepiadas celebrat, quorum de genere humano merita consent non minora, quam Castorum, Διοσκούροις ἰσομοίρους, οἱ πολλὰς μὲν ἤδη τρικυμίας κατεπαύσατε, πολλοὺς δὲ καὶ στιλπνοὺς λαμπτήρας ἐν τῇ νήσοις καὶ κατ' ἡπειρον ἀνήψατε. utrobique vestigia se produnt orationis ligatae, & supra sermonem pedestrem surgentis. Quin etiam Grammatici, homines in nugis acuti, Graecum Pollucis nomen eo trahunt: id enim continere πολὺ δούκος, multam dulcedinem suavitatemque beneficiorum, quae ab iis & viventibus & dein coelestium ordini adscriptis ad mortales permanarint: ista memorantem Apollonii Scholiasten ad I, 1037, Etymologus excerpfit in Ἀδευκῆς. Verum ne quis ita existimet, nullo delectu quibusvis hominibus, modo implorarentur, adiutores praesto fuisse Castoras; immo probis, ut par erat, iustisque solis operam navabant: Schol. Pindar. ad N. I, 103, δοκοῦσι γὰρ ἐπιφανόμενοι κατὰ τὸ πέλαγος σῶζειν τοὺς δίκαιους: quod si cui levior hu-

ius Grammatici videatur auctoritas, audiat ipsos Dioscuros, Euripide interprete, in Electr. v. 1350: Διὰ δ' αἰθερίας στείχοντε πλακὺς τοῖς μὲν μυσaroῖς οὐκ ἐπαρήγομεν· οἷσιν δ' ὅσιον καὶ τὸ δίκαιον φίλον ἐν βίῳ, τούτους χαλεπῶν ἔκλυοντες μάχθων σῶζομεν. Neque porro nimium erant faciles, nec virium suarum in quotidianis periculis inconsulto prodigi; sed ad incitas plane redactos oportebat, & merfa paene navi fundum petentes, qui salutarem eorum opem essent experturi: quapropter vocat eos Ἀνθρώπων σωτήρας ἐπὶ ξυροῦ ἤδη ἐόντων Theocrit. Eid. XXII, 6, & 17, Ἄλλ' ἐμπης ὑμεῖς τε καὶ ἐκ βυθοῦ ἔλκετε νῆας· αὐτοῖσι ναύταισιν ὀιομένοις θανέεσθαι: quod omnino videtur Horatius imitari voluisse IV Od. VIII, 31: *Clarum Tyndaridae fidus ab infimis Quassas eripiunt aequoribus rates*. Propius etiam ipsum sacrificii genus, quod in mare porrici moris erat ad auxilium eorum implorandum, descripsit Homeridarum aliquis Hymn. XXXII. Hinc ducta figura historiae veritatem Libanii obumbravit in Paneg. Iul. p. 176 B. ὅτε δὲ τῆς θαλάσσης ἀναταραχθεῖσης ἐκ πνευμάτων συκοφαντικῶν, καὶ σκάφους τοῦ μὲν καταδύντος, τοῦ δὲ περικλυζομένου, καὶ τοῦ κύματος ὑπὲρ τῶν τοίχων αἰρομένου (interpres mirifice: *fluctu iam muros superante*: lege ὑπὲρ τὸν τοίχον, *fluctu iam latus navis superante*) Διοσκούρους ἀνῶθεν ἐκ κεινοῦ βουλευτηρίου πέμψαντες ἐξήρπασαν τοῦ κλυδωνίου τὸ πλοῖον· quae ex rerum gestarum monumentis illustrare tempus nos vetat: alterum potius addam Libanii locum p. 624 B. qui, antequam intelligi possit, sanandus est hunc in modum: Ἰσμεν δὲ καὶ τοὺς Διοσκόρους, οἷς ἂν ὄσιν εὐμενεῖς, μέχρι λιμένων παραπέμποντας αὐτοὺς τε καὶ τὸν γόμον· ἀλλ' οὐ τοῦ μὲν ῥύονται κλυδῶνος, τῷ δὲ προίενται· interpres, qui sentinam errorum paucis virtutibus excusare nequit, non versionem hic, sed monstrum peperit. sententia Libanii talis: *novimus etenim & Castoras, quibus sint propitii, ad portus usque prosequi & ipsos & navim mercibus oneratam; non autem eos solent ex hoc fluctu liberare, isti mergendos permittere*. Inde causa nobis est comperta, cur abscessus, quas medici παρωτίδας appellant, cum sub ipsis auribus post graves morbos oriuntur, salutis praenuntios, Διοσκούρους etiam dixerint; nam qui rationem a numero repetunt, & gemellos interpretantur, longe aberrare certum est. Galen. Op. ἰατρ. Παρωτίδες εἰσὶ παρὰ τοῖς ὄσιν ἀποστήματα· ταῦτα ἐνίοι Διοσκούρους ἐκάλεσαν· ἐπὶ πυρετοῖς γινόμεναι τὰ πολλὰ τῶν πυρετῶν ἀπαλλάσσουνσι. Hoc est βιβλίον illud ἱατρικόν, unde usum illum vocis Διόσκουροι medicum annotavit Eustath. ad

II. Γ, p. 410, non Cassius, ut visum fuit Ioh. Meursio Misc. Lacon. I, p. 21. Prorsus autem perverse Dioscuris additum fuisse nomen *παρωτίδων* sibi persuasit If. Vossius ad Catull. p. 289; quamquam hoc quidem leve est peccatum atque ignoscibile prae eo, quod commisit G. Cuperus in Harpocr. p. 148, haec scribens: *Quin & παρωτίδες, i. e. anguli oculorum, qui aures spectant, vel forte tegmen, quo aures muniebant pugiles, quod ex auctoribus & statuis eleganter illustrat eruditissimus Fabretus, quia Pollux pugilatu & caestibus spectatus fuit, Διδσκούροι vocantur*: in quibus ea, quae monui, nihil inesse sani satis demonstrant. Illud insuper non videtur praetereundum, fieri non raro, ut, cum stellae Castorum ab antiquis commemorantur, Grammatici vix expediant, utrum, quae per transfravium & antennas adhaerent, sint intelligendae, an Gemini: sic fluctuare videas commentatores Horatii veteres ad I Od. III & XII, lib. III Od. XXIX, 64. Pro geminis facit Germanicus: *Sunt Gemini, quos nulla dies sub Tartara misit, Sed coelo semper nautis laetissima signa Ladaeos statuis iuvenes pater ipse Deorum*. Denique nonnihil Achilli debent Castores, qui particulam occupatissimae curae in se derivari fuerit passus: eos saltem, qui prope insulam Achilleam tempestate iactati laborabant, in fidem suam recepit, iisdemque, quibus illi, signis numen praefens indicare non fuit dedignatus. Audiamus Arrianum testem gravissimum Per. P. E. p. 14, qui, dum in Achillis insulae descriptione liberalissime versatur, haec inter alia instituto nostro minime aliena prodit: *οἱ δὲ καὶ ὕπαρ λέγουσι φανῆναι σφίσιν ἐπὶ τοῦ ἱστοῦ, ἢ ἐπ' ἄκρῳ τοῦ κέρως τὸν Ἀχιλλέα, καθάπερ τοὺς Διοσκούρους· τόσον δὲ μόνον τῶν Διοσκούρων μείον ἔχειν τὸν Ἀχιλλέα, ὅσον οἱ μὲν Διδσκούροι τοῖς πανταχοῦ πλωιζομένοις ἐναργεῖς φαίνονται; καὶ φανέντες σωτήρες γίνονται· ὁ δὲ τοῖς παλάζουσι ἤδη τῇ νήσῳ*. Non dissimilis existat Maximi Tyrii locus Diff. XXVII; cum quo si Philostratum contuleris Her. c. XVI, operae non poenitebit: Arriani ad Maximum iam meminerat D. Heinsius. Ceterum de stellulis istis salutaribus, quae Castorum apud Graecos, postmodum apud Pontificios Sanctorum nominibus insigniri meruerunt, naturalibusque earum causis multa subministrat Fromond. Meteorol. II, c. 2. Haec paulo uberius tradere visum fuit, ut curas iuveniles expolirem: nec fraudi mihi fore spero, si in eadem denuo palaestra desudarim, in qua iam ante viri literarum laude praestantes, L. Bisciola Hor. Subf. IV, 16, G. Ioh. Vossius de Orig. & Progr. Idol. Raph. Fabret. ad Column.

Trai. Ez. Spanhem. ad Callimach. aliique plures exerceri voluerant. HEMST.

ead. l. 14. Ἐξ ἡμισείας) Hic Fl. distinguit, quasi iungi deberent a sequentibus separata οὐκ ἀμφω, ἀλλ' ἐξ ἡμισείας: parum commodè. Notissimus est Homeri locus Od. A, 302, sed in cuius intellectu veteres discrepant: sunt, qui diebus alternis stationem coeli inferorumque inter se mutasse Castorem ac Pollucem arbitrantur; atque ita fere Latini poëtae. Virgil. Aen. VI, 121. Ovid. Fast. V, 717, *Quod mihi das uni, coelum partire duobus: mox, Dixit, & alterna fratrem statione redemit.* signate Silius Ital. XIII, 804, de Scipione, quem veteres heroas spectatum ad inferos miserat: *Victuram hinc cernit Ledaï Castoris umbram; Alternam lucem peragebat in aethere Pollux:* ubi vide Drakenborch. idem paene voluit IX, 295, sed, quo vitio nunquam laborat, molesto atque intricato dicendi genere mentem vix expediens: *Alternusque animae mutato Castore Pollux.* ingenio Minucius Felix indulgit, breviter, ut solet, compacta sententia, *Castores alternis moriuntur, ut vivant.* meminit huius opinionis Eustathius, eamque tanquam minus probabilem repudiat: ἕτεροι, inquit, οὐ πᾶν πιθανῶς νοοῦντες. Alii utrosque simul Castores per dierum vices alternasse statuunt vitae mortisque conditionem: hi magno se auctore tueri possunt Pindaro N. I, 103, quamquam alio ducat, sed perperam, Benedicti paraphrasis: obfervat ibi Scholiastes, Lyricorum principem περιπεπτωκέναι τοῖς ἐν τῇ Νεκυομαντείᾳ λεγομένοις περὶ τῶν Διοσκούρων & prolatis poëtae versibus, ὥστε κατὰ μὲν τὸν ΔΙΕΣΚΕΤΑΚΟΤΑ παρ' Ὀμήρῳ παρ' ἡμέραν αὐτοὺς ἀποδιήσκειν &c. quae nunc quidem, tametsi nodos habeant vindice non indignos, aliorum industriae commissa diligentius perscrutari non iuvat: accedit Apollod. III, p. 219, Ζεὺς ἀμφοτέροις παρ' ἡμέραν καὶ ἐν θεοῖς εἶναι καὶ ἐν θνητοῖς ἔδωκε. Parvus Homeri Commentator iudicium suum non interponens utriusvis explicationis lectori potestatem fecit: Ἐτερήμεροι) παρ' ἡμέραν ἀμφοτέροι, ἢ μίαν παρὰ μίαν ἡμέραν ζῶντες; modo tamen has partes fuerat secutus: ὥστε παρ' ἡμέραν ἀμφοτέρους ὅτε μὲν ἐν Ὀλύμπῳ διατρίβειν, ὅτε δὲ ἐν Αἰδωνεύς. Fuere viri docti, quos diffidium illud antiquorum non perspectum in errorem impulit. Subscribere priori sententiae Samosatensis Noster idcirco debuit, ne sub Apollinis persona irridendae partitionis acumen amitteret. Similiter ac Lucianus ἐνείμαντο τὴν ἀθανασία, Schol. Homeri νείμασθαι πρὸς τὸν ἀδελφὸν τὴν ἀφθαρσίαν. Fraternalam illam animorum con-

iunctionem Castoris ac Pollucis multi celebrarunt: Pindarum & Ovidium inter se si compares, hic quem fuerit imitatus, non amplius ambiguum erit: ita versatur in eadem re Philo περί Ἀρ. καὶ Πρ. p. 1004 A. ut Iudaeum haud ferme agnoscas. Alio spectat elegans Alcibiadis dictum apud Aelian. V. H. XIII, 38. HEMST.

Pag. 89. l. 10. Οὗτοι δὲ τί π. ἡμῖν) Inveſtum videtur illud δὲ ab iis, qui non intelligebant, haec ordine orationis perpetuo ſuperioribus eſſe annectenda; pendent enim ab iſto initio, πλὴν ἀλλὰ, ὥς περ ἐγὼ &c. οὗτοι τί ποιήσουσιν ἡμῖν; ubi patet, vacare prorſus δὲ malit tamen aliquis δὴ, quod, quia commode ponitur, neque ego repudio. Munus Dianae virginis obſterricium haud ſane iocis, & aſperioribus quidem, caruit. Noſter pro amore, quo numina Gentilium proſequebatur, ſingulari Iunonem ipſam fecit hoc in negotio falſe ridentem D. XVI; neque patres Eccleſiaſtici praeterire potuerunt, quin officium, intactae puellae parum, ut videbatur, decorum perſtringerent. Attamen modo nata nihil egit prius, quam hoc ipſum, quaſi ſalutarem artem in utero fuiſſet commeditata. Apollodorum audi I, p. 13: Latona γεννᾷ πρῶτην Ἀρτεμιν, ὑφ' ἧς καινωθεῖſα ὕſτερον Ἀπόλλωνα ἐγέννηſε quantum eo nomine ſorori debuerit Apollo, accurate Libanius expoſuit T. II, pag. 662 A. verbo quidem leſtiſſimo, προεκτρέχει μὲν Ἀρτεμιν τοῦ Ἀπόλλωνος, ne eius, quae puerperis opem eſſet latura, difficilem fuiſſe partum credas: non diſſentit Servius tum aliis in locis, tum ad Ecl. Virgilio IV, 10, ubi Lucinam accipit Dianam, advocato Terentio, cuius eſt in Andr. A. III, Sc. 1, *Iuno Lucina ſer opem*: in Comoedia Graeca Menander ibi poſuerat Ἀρτεμιν, teſtibus Donato & Eugraphio. Haec adeo viſum fuit obſervare, ut, ſi forte, ſuccurram Tatiano iſtis in verbis § 12, p. 31, quae ad Lucianeae valde congruunt: Ἀφροδίτη δὲ γάμου πλοκαῖς ἥδεταί· μάγος ἐſτὶν Ἀρτεμιν· Σεραπείδῃ δὲ Ἀπόλλων. Dianam magam ſando quis audivit? Hecaten ſi ſcripſiſſet, nihil erat, quod nos moraretur: quamvis enim pro eadem utramque Theologi veteres habeant, multum tamen abeſt, ut munia longe diſparata poëtae aliiſque ſcriptores confundant: ſimili modo Dianam etſi Lunam interpretentur, fuitne tamen unquam repertus, qui Dianam Endymionis amore captam dixerit? Non me fugit, quorſum tendar Giſb. Cuperus in Inſcr. & Marmor. jlluſtr. p. 270; ſed ego, ut quidem mihi videor, meliorem a Tatiano gratiam inibo, ſi ſuum Dianae munus reddam, proque maga ſecundis

totius antiquitatis suffragiis obstetricem esse iubeam : *μαῖα δ' ἔστιν Ἀρτεμις* causa corruptelae proxima recentioribus litterarum γ & ι pronuntiatio, quo mendii genere vix dici potest, quot adhuc veterum loca laborent; ut in Hesychio, *Παῖον, ἀσφαλές, βέβαιον* pro *Πάγιον* *Λοῖα, ὀλέθρια* pro *Λοῖγια* *ἦγε & ἦτε, ἀγών & αἰών* in membranis saepe commutata : *ἐργωλας* nullius pretij vocabulum in Apollon. Rh. I, 1132, pro *ἐριώλας*, quod usurpat ipse IV, 1778. Sed exemplis parco. HEMST.

IN DIALOGOS MARINOS.

Pag. 90. l. 4. Ἐπιμεμνηνέαι σοι) Commode Lucianus eam locutionem adhibuit, quae gravissimi amoris, furorique proximi vim contineat : nam vetustus ille Polyphemus, ut testis est Theocrit. Eid. XI, 10, qui hoc in genere auctoritatis est inprimis luculentae, cum Galateam amaret, *ἤρατο οὐτι ῥόδοις, οὐ μάλοις, οὐδ' ἐκικίννοις* (tueri lectionem illam ut possis, blanditur tamen D. Heinsii *σελινόις*, quae & praecedentibus aptius conveniunt, & personae Cyclopi) *Ἄλλ' ὀλοαῖς ματαιαῖς* — Ergo recte quadrat *ἐπιμεμνηνέαι τῇ Γαλατείᾳ*. Usus verbi frequentissimus & Homero notus Il. Z, 160. perinde ac *περιμαίνεσθαι τινὰ* vel *τινί*, *ἐμμαίνεσθαι*, *περιμανῶς*, *ἐπιμανῶς*, *ἐμμανῶς ἔχειν*. Luciano Doris una Nereidum, in quo sequitur Homerum Il. Σ, 45. aliis eodem nomine Oceani filia, Galatae mater : *At mihi, cui pater est Nereus, quam caerulea Doris Enixa est* — Ovid. Metam. XIII, 742, consentiens cum Hesiodo. Fabulae, cuius in Homero & Euripidis Cyclope nulum exstat vestigium, auctorem Philoxenum tradidit Duris (*Θούρις* editur) apud Schol. Theocr. ad Eid. VI, 7. Polyphemus *διὰ τὴν εὐβοσίαν τῶν δρεμμάτων καὶ τοῦ γάλακτος πολυπλήθειαν* Galatae fanum ad Aetnam dedicarat : rationem eius rei cum Philoxenus Cytherius in Siciliam delatus ad Dionysium exputare non posset, finxit Polyphemum *ἐρᾶν τῆς Γαλατείας* certe Galateam istius poetae drama, five Cyclopem veteres laudant, quod unum fuerit opus, an duplex ac diversum, disquirendi locus non est : vide Athen. I, pag. 6, 7, ubi narratiunculam invenies haud inficetam de Philoxeno ad mulum in mensa appositum in aurem loquente. Porro, quemadmodum Euripides & Noster, sic cuiuscunque ordinis scriptores Polyphemum ad Aetnam collocare solent : hoc ab Homero prorsus abhorret, si Cluverium audimus, qui multis con-

tendit, in opposito Siciliae latere sub Eryce monte Cyclopas confedisse: eum vid. Sic. Ant. II, c. 15. HEMST.

ead. l. 5. Δωρι) Nymphae nomen, filiae Oceani, & uxoris Nerei. Hesiod. in Theog. Interdum pro ipso mari accipitur.

Virg. Ecl. X: *Doris amara suam non intermisceat undam.* COGN.

Pag. 91. l. 5. Ἀπὸ τῆς σκοπῆς) Mss. L. & Ox. & ed. I. re-

ctius, quam quod in reliquis σκοπιᾶς. SOLAN. Σκοπή & σκοπιᾶ tam pari sunt atque eadem prope potestate, ut ubi membranae diffident, quod in his vocibus fieri saepius animad-

verti, ultra fuerit a scriptoribus profecta, discernere non liceat. Σκοπή & ipse prospectus apud Nostrium in Ἐπισκ. & specula, unde acies oculorum quaquaversum emitti possit:

τις τῶν ὀξυδορκούντων ἀπὸ τινος σκοπῆς. Strab. VI, p. 409 C. ἀπὸ σκοπῆς θεωρεῖν, κατιδεῖν Plutarcho frequens: ita verbum

σκοπιωρεῖσθαι in Aristoph. Vesp. v. 360 Hermippum exponere, monet Scholiastes. Neque tamen Luciano ignotum, minusve usitatum σκοπιᾶ apud Platonem eiusque imitatores

ὥς περ ἀπὸ σκοπιᾶς proverbii habitum accepit, de quo commodius alibi dicitur: Anyta Anth. VI, c. XXIV, Ep. 6, Φρι-

ξοκόμα τόδε Πανὶ καὶ Αὐλίᾳσιν ζέτο Νύμφαις Δῶρον ὑπὸ σκοπιᾶς (melius erit ὑπὸ σκοπιᾶ vel σκοπιάν· nisi forte malis ἐπὶ σκοπιᾶ) Θεῦδοτος οἰονόμος. Theocrit. Eid. IX, 7, & Schol.

Propius etiam accedit, quod Eid. I, 69, Αἰτνας σκοπιάν usurpet, περιφραστικῶς, ait Scholiast. ἀντὶ τοῦ τὴν ὑψηλὴν Αἰτνὴν

quomodo Dionysius Perieg. σκοπιὴν Ἐρυμάνθου, Ἀρακύνθου. Haec mihi ratio constitit, cur Fl. plurimarumque edd. scri-

pturam non putaverim postponendam. Descriptio τῶν προπύλων τῆς Αἰτνῆς protentique iuxta litoris vera locique naturae

conveniens: Αἰτνῆς παρωρείας dixit Philippus Thessal. in Epigr. apud Salmas. ad Solin. p. 73. HEMST.

ead. l. 6. Ἐν τοῖς πρόποσι) Ut in Tim. ἐν τῇ ὑπαρείᾳ, & alibi. BOURD.

ead. l. 9. Ἐμοὶ) Abundat. SOLAN.

ead. l. 10: Ταῦτα ὑμᾶς ἀνιᾶ) Heliod. lib. I. BOURD.

ead. l. 12. Ἐνδεεὶ τὴν ὄψιν) Voces illas, quia Codd. addicebant, sedem commutare iussi. Vel in ordine vulgato ἐνδεεὶ

iungendum erat ad τὴν ὄψιν· nam ἐνδεεὶς per se positum nullius hic est usus. Paulo ante, οὐδὲν ἐνδεεστέρον ὄρων, ἢ εἰ δὴ ἦσαν. HEMST.

ibid. τὴν ὄψιν) Mss. Ox. & P. τὴν ὄψιν non cum καλῇ coniungunt, sed cum praecedenti ἐνδεεὶ, quod probarem, nisi vulgatam tuerentur plurima alia apud nostrum loca; ut mox &

supra D. κρ. c. 7, & ιστ. β, c. 36, εἰκ. c. 3, & καλλ. c. 10. ex quibus constat, familiarem hanc Luciano phrasin, quam & ideo hic servatam volui. Sic etiam Polyaeus Strāt. VIII, p. 602 C. τὴν ὄψιν ἀστείας. Iuntina καλὴ τὴν ὄψιν. SOLAN.

ead. l. 15. Καὶ γάλακτι) Τρόπος ἐτυμολογικὸς. BOURD.

Pag. 92. l. 1. Οἷα τυγχάνεις οὔσα τὴν ὄψιν) Negat quidem Servius, ex mari effigiem ullo pacto posse reddi: sed Luciano hic aliter sentit, & in Halcyone, *Nonne vides*, inquit, *ut superiora sint serenitate conspicua, fluctibus autem sedatum mare ac tranquillum, ὁμοιον, ὡς εἰπεῖν, κατόπτρῳ*, id est, speculo, *ut sic dicam, consimile*. Theocrit. in Bucol. Eid. VI: Καὶ γὰρ θῆν οὐδ' εἶδος ἔχω καλὸν, ὡς με λέγοντι. Ἡ γὰρ πρὶν ἐς πόντον ἐσέβλεπον, ἥς δὲ γαλάνα. Καὶ καλὰ μὲν τὰ γένεια, καλὰ δ' ἐμὴν ἁμὶα κόρα &c. Quod est huiusmodi: *Nec sum iam forma turpis, quam dicor: in unda Nuper enim vidi ipse meos de litore vultus, Cum nulli flarent tranquilla per aequora venti*. Hinc illud Maronis sumtum est: — *nuper me in litore vidi, Cum placidum ventis flaret mare* —. COGN.

ead. l. 2. Εἰποτε γαλήνῃ εἶν) Apud Theocrit. Eid. VI, 35, Cyclops: Ἡ γὰρ πρὶν ἐς πόντον ἐσέβλεπον ἥς δὲ γαλάνα. dubito, an Noster eo respexerit: modo certe, ubi nihil in Galatea, quod iure laudaret, habuisse Polyphemum asseverat Doris, praeter candorem, tum ipsum Galataeae nomen, tum illud Theocriti cogitavit Eid. XI, 20, Λευκότερα παντὰς ποτὶ δαῖν· quod Ovidius ingenio suo magis confusus, quam imitandi successu, paulisper immutavit, *Mollior & cygni plumis & lacte coacta*. Qui Galataeae toti, eius utique lacertis convenit candor: tales pinxisse Valerium Flaccum omnino mihi persuadeo I, 135: *Hanc Panope, Dotoque soror, lactataque fluctu Prosequitur niveis pariter Galatea lacertis: Antra petens Siculo revocat de litore Cyclops*: nam quod cum Codicibus edd. habent, *nudis*, nihil aliud est, quam nudum epitheton, nullaque venustate Galataeae lacertos exornans. Tum *antra petens* ita distincti, ut copulandum sit cum Cyclope, quod Pius satis recte explicuit: miror aliter fuisse visum N. Heinsio, viro sagacissimo. HEMST.

ead. l. 10. Ἀφροδίτῃ φίλη) Leg. Ἀφροδίτῃ, ut Reviv. c. 47. Cetera ex Theocr. Potuisset retineri Ἀφροδίτῃ sed verius est marinas nymphas aliud dixisse. BOURD.

ead. l. 11. Οἷα;) Facili medicina, sic interpungendo, credo sanatum locum: cui geminum si requiras, adi φλοφ. cap. 25. SOLAN. Graevius ad Θ. Δ. VII legendum esse statuit accentu

mutato, αὐτὴ δ' ἢ πικρὴ οἷα κρατὶον ἐλάφου quod interpre-
tatur, *ipsa lyra solummodo erat cranium cervi*. Vellem hinc ma-
num vir egregius abstinuisset: diu nobis erit expectandum,
interea dum locutionem esse Graecam probet; ne dicam, pa-
rum concinne voculam, quae propria sit poëtis, in oratio-
nem profam intrudi. Recte, quod & ipse iam pridem videram,
doctiss. Solanus sola distinctione nativum huic loco lumen
reddidit. Apud Theocritum & Philostratum fistula canit Cy-
clops: Νᾶσο, *Sumtaque arundinibus compacta est fistula centum*:
ne scilicet ad corporis modulum longus iunctarum tot arun-
dinum ordo non responderet; quibus tamen si vel mediocri-
ter ludere scivit Polyphemus, artificem eum habuero non
vulgarem. Citharam huic monstro tradiderat Philoxenus, te-
ste Schol. Aristoph. ad Pl. v. 290, istiusmodi forte, qualem
hic irridet Lucianus. HEMST.

ead. l. 14. Κόλλοπι) Id est, *clavicula*. GUYET.

ead. l. 15. Ἄλλο δ' ἢ λύρα ὕπ.) V. Anacr. Od. I. SOLAN.

Pag. 93. l. 6. Ἀθύρματιον ἄρκτου σκύλακα) Vid. Paul. Leo-
pard. Emend. II, c. 6. Ἀθύρματα non tantum catuli Melitaei;
atque eius generis animalia oblectamenti causa delicatius ha-
bita, sed & Deorum ἀθύρματα, quibus sibi consecratis dele-
ctari putabantur. Polyphemi formam urfi decebant, ludicrum
venustissimum; ingenium, quod eos non sibi, sed dominae
Galatae fervaret. Apud Theocrit. Eid. XI, 41: — τρέφω δέ
τοι ἑνδεκα νέβρωι, Πάσας ἀμνοφόρωι, καὶ σκύμνωι τέσσαρας
ἄρκτων. In Ovidii Metam. XIII, 834, perquam facete: *Inveni
geminos, qui tecum ludere possint*, (expressit ἀθύρματα) *Inter se
similes vix ut dignoscere possis, Villosae catulos in summis monti-
bus ursae; Inveni, & dominae, dixi, servabimus istos*. Unum urfi
catulum, quem in ulnis ferret, sufficere putavit Lucianus, suos
sine dubio secutus auctores. Tum καὶ minus opportune posi-
tum: scripserat Noster, κατὰ τὸ λάσιον &c. Saepe λάσιος in
hoc dialogo Polyphemus; neque diffitetur ipse apud Theocri-
tum, Αἱ δέ τοι αὐτὸς ἐγὼ δοκέω λασιώτερος ἦμιν. Illum ego
versiculum ab ea fede, quam in edd. mihi saltem visis occu-
pat, retractum immigrare iubeam post versum tertium & tri-
gesimum, ubi melius sententiae serviat: nam quo loco nunc
haeret, viciniam plane conturbat. In Philostrati Cyclope Icon.
II, c. 18, multa sunt similia. Prope finem dialogi cur non, κί-
νάβρας ἀπὸ ζων, ὥσπερ οἱ τράγοι; HEMST.

ibid. Ἄρκτου σκύλακα) Vide omnino Theocritum Id. XI;
41. Sed & totum perlege venustissimum poematum huc ap-

prime faciens. Ovid. Metamorphoseon XIII, 834. SOLANUS: *ead. l. 14.* Κινάβρας ἀπόζων) Sic philosophus Lucianus κινάβραν ἀποθέμενος Dial. M. X, § 8. Sic κινάβρας ἀπέζοντα, Dial. ἑταιρ. Κινάβρας, δυσωδίω τῶν τράγων. Hesych. Interpr. Aristoph. ad illud Plut. Αἰγῶν τε κινάβρων ταν μέλη, vult etiam κινάβραν esse τῶν μαχαλῶν δυσωδίαν. *Valle sub alarum trux habitare caper.* κινάβρας. Catull. BOURD.

Pag. 94. l. 2. Ω πάτερ) Hic Dial. ex Homero. BOURD. *ead. l. 7.* Ἐξω ἦν βέλους) *In tuto, citraque periculum.* Hoc proverbium frequens est apud Lucianum in Vor. in Baccho, in Dial. Ven. & Cupidinis. COGN.

ead. l. 14. Ἐπεὶ δὲ ἔθνηκα) Lege, ut bene Codex antiquus prae se fert, ἐπεὶ γὰρ ἐπέθηκα τῇ δύρα τὸ πτώμα. Dein idem liber procul dubio rectius pro vulgato ἐπιβουλευτότατος, scribit ἐπιβουλότατος: sic & apud Synes. ἐπιβουλότατα: sed alibi quoque apud Lucianum hoc vocabulum occurrit, nusquam, si recte memini, ἐπιβουλευτός: sed ἐπιβουλος non infrequens est Graecis scriptoribus. GRAEV. Restituendum putavi Gr. Cod. lectionem tum alias ob causas, tum propterea maxime, quod illud ἐπιτιθέναι Homericum sit Od. I, 240, Αὐτὰρ ἐπειτ' ἐπέθηκε δυρὲν μέγαν ὕψος' αἰρέας· μοχ, πέτρην ἐπέθηκε δυρῇσι· v. 313, Ῥηϊδίας ἀφελὼν δυρὲν μέγαν. αὐτὰρ ἐπειτα Ἄλ' ἐπέθηχ', ὥς εἴτε φάρετρή πῶμ' ἐπιθεῖν. Ἐπιτιθέναι de claudenda ianua Graecis usitatum, τιθέναι non item. Τὸ πῶμα (in πῶμα non ipsas membranas, sed Graevii manum aberrasse suspicor) quod ad exitum antri fuit admotum, δυρὲν poëta vocat, qua de voce, quae postmodum in aliam longe significanditionem migravit, multa Grammatici. HEMST.

Pag. 95. l. 6. Ἐπιβουλότατον) Agnoscunt hanc scripturam ed. I. Mf. Gr. & P. sic scribitur etiam sub Tim. c. 33. In vulgatis ἐπιβουλευτότατον. utrumve apud Xenoph. legitur, nempe ἐπιβουλεύτος, Cyrop. VIII, p. 130, 37, & 388, 24, δυσ-επιβ—. SOLAN. Quem tibicinem vocī ἐπιβουλευτότατον solum supposuerat H. Stephanus, intervertunt libri veteres offerendo ἐπιβουλότατον. Est quidem in compositis ἐπιβουλεύτος per sane quam familiare: Xenoph. K. Π. VIII, p. 130, v. 37, ὡς εὐεπιβουλευτοτέρας ταύτης οὐσης (τῆς ἀριστέρας χειρός) Ἰππ. p. 561, v. 42, δυσεπιβουλευτοτέροι εἰσὶν ἀφανεῖς ὄντες· de Ages. p. 388, v. 24, ubi cumulata videas eiusmodi vocabula: νομίζων ἐν τῷ τοιοῦτῳ τό, τε ἀτρεμές καὶ ἀνεκπληκτότατον καὶ ἀδορυβητότατον καὶ ἀναμαρτητότατον καὶ δυσεπιβουλευτότατον εἶναι. Synes. de Regn. pag. 13 A. τίς δὲ ἰδιώτης καὶ μικρὰ

πράττων ἀδεέστερός τε καὶ ἀνεπιβουλευτότερος ἐκείνου βασιλέως &c. Verum extra compositorum hanc formam simplex ἐπιβουλευτος reperire non dabitur; quod in quamplurimis aliis usu venit. Si quis δορυβητός, ἁμαρτητός, quorum in Xenophonte composita vidimus, ostenderit, illi per me licebit in Lucianum revocare ἐπιβουλευτότατον. Interim nihil alienum me facturum existimavi, si certissimae fidei verbum scriptori nostro redderem. In Tim. cap. 56, τὸ κάκιστον τοῦτο καὶ ἐπιβουλότατον κτῆμα ὁ πλοῦτος. Stob. e Dione Chryf. διαβολὴ κακὸν καὶ ἐπιβουλότατον. Idem Or. X, p. 144 D. ὡς ἔχθιστον καὶ ἐπιβουλότατον. HEMST.

ead. l. 10. Ἀποξύσας τὸν μοχλὸν) Ex Budaeo H. Steph. in Th. L. Gr. T. II, pag. 1134: Ἀποξύω, extenuo, derado, acuo. Lucianus, ὁ δὲ ἀποξύσας τὸν μοχλὸν καὶ πυρώσας γε προσέτι, κατετύφλωσέ με καθεύδοντα. Quibus addit de suo, sed videndum est, ἂν ἀποξύω possit etiam pro ἀποξύων accipi, id est, acuo: quidni? modo potestate secundaria, deradendo, quemadmodum in lignis fieri debet, exacuo. Vereor tamen, quamquam lectioni vulgatae controversiam non moveo, ne Lucianus reliquerit ἀποξύνας ab Homero sumtum Od. I, 326, — ἀποξύναι δ' ἐκέλευσα· μοχ: — ἐγὼ δ' ἐθώσα παραστάς ἄκρον, ἄφαρ δὲ λαβὼν ἐπυράκτεον ἐν πυρὶ κηλέω. Euripid. Cycl. v. 455, Ὁρ φασγάνῳ τῷ δ' ἐξαποξύνας ἄκρον εἰς πῦρ καθίσω —. Illud Homeri ἐθώσα Scholiastes interpretatur, ἀπώξυνα· tum ἐπυράκτεον, ἐπύρουν εἰς τὸ δαλὸν ποῖσαι. Distinctionem, quae perperam in nonnullis edd. posita Benedictum deceperat, recte collocavit Budaeus: ceterum unde promiserit κατετύφλωσε, quod in earum edd. quas tractamus, nulla comparet, equidem ignoro: Stephanus certe verbum istud compositum, tametsi probae notae, in Thesaurο nusquam recensuit. HEMST.

ibid. Μοχλὸν) Palo. Virgil. Aen. III: — & telo lumen terebramus acuto. COGN.

ibid. Πυρώσας γε, προσέτι ἐτύφλ.) Καὶ πυρώσας γε προσέτι, ἐτύφλ. Exacuto veste & praeclerea igne succensō. Sic est interpungendum & vertendum. CLER.

Pag. 96. l. 2. Καὶ καθίσας) Usque ad μόνα aberant a M^c BOURD.

ead. l. 6. Μανθάνω ὑπ' ἐκείνοις, ὅτι γε ἔλαθεν) Sic inepte distinguit haec editio ex Salmurienſi; at debebat μανθάνω, ὑπ' ἐκείνοις ὅτι γε ἔλ. GRON. Haec interpunctio, qua Fl. caret, a posterioribus est profecta: si quid esset in ea momenti, debuerat scribi, μανθάνω ἀπ' ἐκείνων, ex iis, quae narras, intelligo.

Ut Gronovius voluit, ita plane V. 2. & ferri potest ὑπ' ἐκεί-
νοις, scilicet προβάτοις sed potius habuero ὑπ' ἐκείνῳ, nimi-
rum κριῶ, ut Homero, cuius paene verba Lucianus expressit,
sit consentaneum: vid. Odyss. I, 444. Nonnus five Maximus
Συναγ. 1στ. ad Gregor. Nazianz. Stel. II, p. 172: διέδρασε
δὲ μεθύσας τὸν Κύκλωπα, καὶ τυφλώσας αὐτὸν, καὶ ὑπὸ τὸ ἔ-
ριον ἐνὸς κριῶ κατακρεμάσας ἑαυτὸν, καὶ ἐξελθὼν σὺν τῷ κριῶ
οὕτως ἀπέδρα. HEMST.

Rag. 97. l. 1. Τὸ σῶζειν αὐτ. καὶ ἀπολλύναι) Haec male co-
haerent, & subaeratum quiddam tinniunt; neque adeo dubi-
to, quin primum in margine a studioso lectore adpicta deinde
perrepererint in contextum orationis. Laborant itidem ἐπ' ἐ-
μοὶ πρόσσεστι si scriptum foret, τὰ γοῦν τῶν πλεόντων ἐπ' ἐμοὶ
ἔστι, mea in manu ac potestate fortuna navigantium est, nihil ultra
desideraremus. Ἐμοὶ πρόσσεστι, abiecto ἐπὶ, satis quidem Grae-
cum, verum ad sententiam huius loci neutiquam opportu-
num: nec fieri tamen potuisse non credas, ut ex utraque le-
ctione varia vulgaris illa fuerit conflata. Nihil tamen expedi-
tius arbitror, quam ut πρὸς ortum putetur ex πάντως, cuius
in vetustis libris tale est scripturae compendium πτως. Ergo
vel genuinum erit, vel Luciano saltem non indignum: τὰ
γοῦν τῶν πλεόντων ἐπ' ἐμοὶ πάντως ἐστὶ horum sensum ut ex-
planaret, addidit aliquis, τὸ σῶζειν αὐτοὺς καὶ ἀπολλύναι,
quae nunc dilucide patet quam sint nullius pretii, si quadratae
orationi intericiantur. HEMST.

ead. l. 6. Τί τοῦτο &c.) Hic secutus est poetarum fabulas,
qui Arethusam venatricem Dianae comitem fuisse tradunt,
ab Alpheo adamatam; cui cum ille vim adhibere pararet, ea-
que effugere non posset, Dianae miseratione in fontem sui
nominis esse conversam, occultissimisque mediis & per
subterraneos cuniculos, ne amatoris undis pollueretur, in Si-
ciliam usque fugisse, tandemque in ea parte Syracusanae ur-
bis, quae Ortygia dicitur, magna aquarum vi erupisse, Al-
pheumque amatae Nymphae desiderio eodem esse iasecutum.
Virgil. III Aen. — *Alpheum fama est huc Elidis amnem Occul-
tas egisse vias subter mare, qui nunc Ore, Arethusa, tuo Siculis
confunditur undis.* Verum haec fabulosa esse constat, cum Al-
phei aquae nusquam absorbeantur, ut docet Strabo lib. VI,
eiusque ostium manifeste videatur inter Ichthyn promonto-
rium & Haliartum oppidum. Ceterum fabulam Alphei & A-
rethusae refert Ovid. Metam. V, & Lucanus eius meminit in
III: — *Populique per aequora mittens Sicanius Alpheus aquas* —.

Silius Ital. lib. XIII : *Hic Arethusa suum piscoso fonte receptae Alpheon, sacrae portantem signa coronae.* Sed longe venustissima Papinius in Epith. Stell. & Viol. v. 203 : — *Tumidae sic transfuga Pisae Annis in externos longe flammatus amores Flumina demerso trahit intemerata canali, Donec Sicarios tandem perlatus anhelo Ore bibat fontes. Miratur dulcia Naïs Oscula, nec credit pelago venisse maritum.* COGN. Mirum est, quod de Alpheo flumine narrat Achill. Tat. lib. 1 : ὅταν οὖν ἡ τῶν Ὀλυμπίων ἑορτὴ, πολλοὶ μὲν εἰς τὰς δίνας τοῦ ποταμοῦ καθιᾶσιν ἄλλος ἄλλα δῶρα, ὁ δὲ εὐθὺς πρὸς τὴν ἐρωμένην κομίζει, καὶ ταῦτά ἐστιν ἕδνα ποταμοῦ. BOURD. Multa notari poterant, quae diligentiam aliorum effugerunt; sed contenti erimus indicio Ph. Cluverii, qui Sic. Ant. pag. 156, 157, quidquid fere ad hanc fabulam a veteribus est traditum, pro solita sedulitate studiose collegit. Quae plurimis est Arethusa, Dianam nonnulli dixerunt: insignem enimvero temeritatem fluvii cum maximis minime comparandi, qui tam nobiles nuptias & supra sortem suam sperare fuerit ausus! Vide Schol. Pindar. ad N. A., 1. quod si habuisset in promptu Fulv. Ursinus in Virgil. cum Gr. Scr. C. p. 275, cavisset sibi, ne Telefillae versum apud Hephaest. pag. 36, Ἄ δ' Ἀρτεμις, ὧ κόραι, φεύγοισα τὸν Ἀλφεόν, mutatum iret in Ἄ δ' Ἀρέθουσα, ὧ κόραι. Ἀλφειῶα vel Ἀλφειοῦσα Dianae cognomen, de quo If. Casaubon. Anim. ad Athen. VIII, c. 7. HEMST.

ibid. Ἀλφειὸς) Alpheus fluvius in Elide Peloponnesi regione, per quam funditur, quem Pausanias lib. V tradit occultis meatibus subter mare labi, & in Arethusam Siciliae fontem definire. Suidas multo luculentius eiusdem fluminis naturam, cursum & αὐξησιν describit. COGN.

ead. l. 7. Οὐτε ἀναμίγνυσθαι & c.) V. Philostr. Imag. p. 812, & Pausan. Ἡλιακ. oraculum Apollinis in eam rem afferentem p. 153. SOLAN.

ead. l. 8. Οὐτε ἀναπαύεις) Ex ed. Salm. male distinctum puto οὐτε ἀναπαύεις, σεαυτὸν διαχυθεῖς, cum rectius non distinguatur ab Bourdelotio. Neque sane id potest notare neque diffusus aquis te ipsum cohibes; nam qui se diffundit, quomodo is se cohibet? sed *diffusus te reficis*. Ludit enim in notione & Graeci verbi διαχυθῆναι & Latini diffundere, nempe pro ex hilarare. Quae tota est elegancia huius loci. GRON. Gronovio remittimus acumen illud quaesitum in διαχεῖσθαι, quod si Luciano potuisset in mentem venire, multo minus eliminata forent, quam nunc sunt, eius scripta. Non alia τοῦ διαχεῖσθαι est po-

Lucian. Vol. II.

teitas, quam quae Geographis, ubi de fluminibus in mare labentibus habetur sermo, familiarissima. Strab. VI, p. 416 B. de hoc ipso Alpheo: τό, τε διὰ τοσούτου πόνου, συμμένει τὸ ρεύμα τοῦ ποταμοῦ μὴ διαχέομενον τῇ θαλάττῃ &c. παντελῶς μὴθῶδες. V, p. 325 C. Ῥαδὺς διαχέομενος εἰς πολλὰ μέρη κατὰ τὰς ἐκβολάς. Tum συμμένει in Strabone, quod Lucianus ζυνεσθηκέναι ἀμιγῆς itidem, cum de Alpheo loquuntur, frequens: ἐντεῦθεν δὴ κεν κατὰ γῆς ρεῖθρον μέχρι τῆς Σικελίας ἀμιγῆς τῇ θαλάττῃ διασῶζον τὸ πότιμον ὕδωρ. Strabo. Liban. T. I, p. 4 A. φυλάττων ἀμιγῆς καὶ ἐν θαλάττῃ τὸ ρεῖθρον. perquam elegantem orationis figuram hinc traxit T. II, p. 345 A. qui Ionen in Syria condiderunt Argivi μετ' εὐδαιμονίας ἀπάσης ὥκουν ἐν μέσῃ τῇ βαρβάρῳ πόλιν Ἑλλάδα, παρεχόμενοι καὶ τηρήσαντες τὸ ἦθος καθαρὸν ἐν τασαύτῃ νόσῳ τῇ κυκλῶ, κατὰ τὸν ἐπ' Ἀλφειῶ νενικηκότα μῦθον, ὃς ἐκ Πελοποννήσου πρὸς Σικελίαν ἀγει τὸν ποταμὸν διὰ θαλάσσης μέσης ἀπομιγῇ πρὸς τὴν θαλάτταν. HEMST.

ead. l. 11. Οὐκ οἶδ' ὅπου) Hoc Neptunum praeterire non poterat maris universi dominum: quapropter malim, οὐκ οἶδ' ὅπως. Αναφαίνειν retinui: multis enim doceri potest exemplis, quae alibi proferuntur, iuncta per copulam καὶ verba non semper temporibus concordare. Mox suspectum mihi est ἔλεγχε: nihil in Neptuni verbis, quod criminationem ullam redoleat: tale quiddam potius requiritur, quale ad finem est huius dialogi, ἐπευχόμενον με κατέχεις, ὃ Πόσειδον id enim aegre videtur ferre Alpheus, Neptunum molesto colloquio sua gaudia morari: tu me properantem, ait, certe debebat, ne interpelles; nostri mores amantium & festinationem, ut qui saepe iam eodem igne contabueris. HEMST.

ibid. Οἱ λάρροι) Larum Gaza vertix gaviam, cuius mentionem facit Plinius inter maritimas & aquaticas halcyonem & mergum X, c. 32. Idem c. 74 eiusdem libri, aquaticae anates & gaviae. Λάρρον Latine quidem commodè reddi non posse dicit in Laro hiante Erasmus. COGN.

ibid. Ἐρωδοί) Aves, quarum tria genera ponuntur ab Aristot. Haec avis urinatur, sicut & λάρρος. COGN.

ead. l. 12. Αναφαίνειν σταντόν) Filium orationis persuadet omnino Lucianum scripsisse ἀναφανεῖν. Nescio ubi, sicut gaviae & ardeae, demersus in profundum, alicubi videris emersurus, teque ipsum rursus exserturus. IENS. Iensui emendationem in textum recipere visum est. SOLAN.

Fig. 98. l. 4. Ἡ δὲ ποῦ σοι γῆς αὐτῇ (πῇ) ῥέει) Manifeste-

stum est, quandoquidem ἡ δὲ idem significat, quod αὐτή, postremum illud redundare, orationemque satis potuisse subsistere hoc modo, ἡ δὲ, πού σοι γῆς ῥέει; Longe tamen abest, ut hic aliquid refecandum, quamlibet redundans, arbitremur; quin istiusmodi pleonasmus & elegans & frequens est. Sic infra in Cataplo, ubi Megapenthes, ab assentatoribus suis venenato poculo interemtus, & Clotho apud inferos colloquuntur, Clotho ait, τὸ γὰρ τελευταῖόν σοι πιεῖν ἐνεχθὲν, ἐκείνο δευρὶ κατέπεμψε σε. Patet, τὸ ἐκείνο redundare: nam sine hoc, sensus est plenissimus, *Ultimum enim tibi datum poculum te huc demisit*. In de Saltatione: Τὸ δὲ ἄνθος αὐτῆς (ὀρχήσεως) καὶ τὴν τελεώτατον καρπὸν ὥσπερ νῦν μάλιστα ἐς τὸ ἀκρότατον ἀποτελέσται, τοῦτο νῦν ὁ ἡμέτερος λόγος διεξέρχεται. Et hic τοῦτο abundat: sufficit namque, si ita intelligas, *Saltationis vero florem, & fructum absolutissimum, qui nunc cum maxime ad summam perfectionem venit, oratio nostra nunc persequitur*. In de Dea Syria, Ἄλλοι δὲ, Σεμίραμιν τὴν Βαβυλωνίην, τῆς δὲ πολλὰ ἔργα ἐν τῇ Ἀσίῃ ἐστὶ, ταύτην καὶ τὸδε τὸ ἔδος εἰσασδαί νομίζουσι. Hic quoque redundat ταύτην: hac enim ratione constat oratio, *Alii vero Babyloniam Semiramidem, cuius sane multa opera in Asia sunt, hoc etiam templum sacrasse existimant*. Sic in Cynico: Ὑμεῖς δὲ, τῷ δὲ ἀπληστίαν τε, καὶ ἀκρασίαν ἀρπάζοντι πάντα, τούτῳ μάλιστα ὁἰκατε. Omnino & hic non requiritur τὸ τούτῳ ad sensum, qui sine illo satis foret concinnus, *Vos autem maxime similes estis homini, per inexplebilem cupiditatem & intemperantiam omnia diripienti*. Quid plura ex Nostro loca adscribam? Aelianus quoque non raro eandem amat redundantiam. Sic lib. XII Ποικιλ. 19: Τὴν ποιήτριαν Σαπφὴ τὴν Σκαμανδρονύμου θυγατέρα, ταύτην καὶ Πλάτων ὁ Ἀρίστωνος σοφὴν ἀναγράφει. Planum est, omisso τῷ ταύτην, nihil de sensu detrahi. Sic lib. XIII, c. 1, de Atalanta, φυγεῖν ἐθέλουσαν, ἀλλ' ἐνταῦθα μὲν οὐκ ἂν τις αὐτὴν κατέλαβε. Si & hic simpliciter dicamus, τὸ αὐτὴν redundare, nihil necesse erit cum viris doctis vel aliam lectionem circumspicere, vel id exponere, quasi φυγεῖν ἐθέλουσαν esset Attice pro φυγεῖν ἐθελούσης. Eodem plane modo sequitur illic non multo post, τὸ δὲ ὑπέρογκον τοῦ σώματος, οὐδὲ τοῦτο εἶχε. Sic cap. 15, καὶ Κόροιβον δὲ, καὶ Μελιτιάδην καὶ ἐκείνους ἀνοήτους φασιν. — Quemadmodum Latini in usurpando per pleonasmum pronomine faciant cum Graecis, erudite ad Livii XXV, 27, docet ὁ πᾶν I. Fr. Gronovius. Cuius exemplis ex Catone, Livio, Plauto, Caesare, Suetonio, Plinio, Arnobio, adductis, haec addas licet

ex aureo purae Latinitatis flumine, Cicerone. Apud hunc in Ilde Orat. 63 legas, *Nummum diviseram, ut Neoptolemum ad Troiam, sic illum in campo Martio invenisse*. cap. 77, *Reliquae duae, sicuti sanguis in corporibus, sic illae in perpetuis orationibus, fusae esse debuerunt*; duae nimirum illae res, conciliare, & permoveere, ut praecesserat. Manifesto in duobus his exemplis, in altero illum, in altero illae, una cum τὸ sic, sine ullo sensus intertrimento abesse possint. Clarissime quoque τὸ haec supervacuum est in his apud eundem I de Orat. 23: *Sin autem ea, quae observata sunt in usu, ac ratione dicendi, haec ab hominibus callidis, ac peritis animadversa, ac notata, verbis designata, genexibus illustrata, partibus distributa sunt*, (id quod fieri potuisse video) non intelligo, quamobrem &c. Sic redundat τὸ et in his lib. III. cap. 13: *Tantaque insipientia ac turba verborum, ut oratio, quae humani adhibere rebus debet, ea obscuritatem & tenebras afferat*. Ita & scriptor ad Herennium IV, 9, superfluum ponit τὸ id, dum ita scribit: *Nam rerum imperiti, qui uniuscuiusque rei de rebus ante gestis exempla petere non possunt, ii per imprudentiam, facillime deducuntur in fraudem*. Iterum Cicero his in una periode hac loquendi ratione utitur. IV. in Verrem 52: *Atiam illa omnia, quae disperse a multis locis dicuntur, ac dicta sunt: forum Syracusanorum, quod introitu Marcelli purum a caede servatum est, id advenit Verri Siculanum innocentium sanguine redundasse: portum Syracusanorum, qui cum & nostris classibus, & Carthaginiensium clausus fuisset, EUM, isto praetore, Cilicium myoparoni, praedantibusque patuisse*. Eodem modo & ibi redundat apud eundem lib. I in Verram 22: *Cum quidam viderent socii in foro populi Romano in loco antea, qui sociis iniurias fecerant, accusari & condemnari solitos, ibi esse palam posita ea, quae ab sociis per scelus ablata, erantque essent*. Nam profecto sine τὸ ibi constare haec possit oratio. Hic locus omnino est geminus eius Liviani, ad quem notabas ea, quae dixi, vir. magnus. IENS. ἢ δὲ αὐτὸν αὐτὰ. Ut hanc scripturam vindicaret, multa lenius; sed non satis similiter. Accedit propius, quod legitur supra, & Dial. Ven. & Cap. αὐτὸν μὲν γὰρ ἡ Πείρα, καὶ τὸ ἐν ἑαυτῇ ἀρχὴν ἀρχαίων ἐστὶν ἐστὶν, ὅθεν οὐδὲν ἐκ τῶ ἀρχῆ; sed nondum sic acquiesco. Suspicio tamen, pro αὐτῶν πρὶν legendum. Adde Μὲν οὖν, καὶ Αἰγυπτίους αὐτὰς, qui locus mihi etiam suspexit, ut in nota videbis. SOLAN. ἢ δὲ non est idem plane, quod αὐτὸν hic etiam scribendum fuerat, ἢ δὲ τὰν αὐτὸν &c. Cap. quasi posuisset Lucianus, ἢ δὲ ἀπὸ τῶν; sequi solet orator in hoc structurae genere creberrime. Liban. in Dian. pag.

670 A. δ' ἐπιτορρεμένους τὰς τῶν φωνῶν αἰσθήσεις οὕτως
 εἰσὼν πρὸς τὸτε. Noster πῶς δ' εἰ ἴσῃ συγγ. c. 1, τὸ δ' ἐπὶ (πα-
 γκα) οἰσθᾶ πον καὶ αὐτὸς, ὁ ἐταίρος, ἐπ' αὐτῶν εὐμεταχει-
 ρεῖται τοῦτ' ἐστὶ de Luc. οἱ δ' ἐπὶ τοῦ μέσου βίου πολλὰ ὄντες ὄ-
 ραι. Itaque nullus est suspicioni de vino locus. HEMST. ad Luc.
 ead. l. 8. Διευγὴς τὸ ἐστὶ &c.) Non poterat accuratius, si
 spectator adfuisset, quod minime negavero, Lucianus. Ad-
 dam Senecae locum egregium ex Consol. ad Marc. c. 17. Vbi
 debis celebratissimum carminibus fontem: *Arcthusam*, nitidissimam ad
 perlucidi ad imum stagni, gelidissimas aquas profundentem; sive
 illas ibi primum nascentes invenit; sive immortum terris flumen in-
 tegrum subter tot maria, & a confusione peloris undae servatum retu-
 didit. Haec quin corrupta sint, nemo dubitat: ad vestigia pri-
 scae lectionis, neque minus tamen, quam magnus I. Fr. Gre-
 novius, timide, conicio: sive illas ibi primum nascentes invenit;
 sive in ipsum penetrans flumen &c. nam & Qu. Nat. VI, c. 8, si-
 militer fere dixit, *Alpheum*, celebratum poëtis, in Achaia mergi,
 & in Sicilia rursus transiecto mari effundere amoenissimum fontem
Arcthusam. Brevius etiam de fontis amoenitate testatur ora-
 culum: Ἀρθεύς ἐστὶ πηλὸν ὕδωρ καλὴν Ἀρθεύων. Nonnus
 Συγγ. ἰστ. ad Gregor. Nazianz. Stob. I. p. 142, τὸ δ' ἐπὶ τοῦ
 τῆς Ἀρθεύων ἀραιγὲς τε καὶ καθαρόν καὶ γλυκύν. Ergo me-
 rito vini postulatur Athenaei locus II, p. 42 C. *ἄρθευ* δ' ἀρ-
 ρημον τὰς ἀλκυὼν τὸ τῆς Ἀρθεύων, de quo vide Casaubo-
 num in Anim. HEMST. ibid. Ἀρθεύων. Inde ἀρθεύων πηγὴν ἀρρηνδᾶ, ἀρρηνδᾶ,
 Hesych. verb. ἀρρηνδᾶ. BOORD. ito / m. l. di. inobis. Boord.
 ead. l. 12. Παρ' ἐκείνης) Enimvero forte GURTEL Valtershaud
 dubie Alpheus, se ad Arcthusam contendere; et verba di-
 cunt contrarium. Apertum itaque inpendum; legendumque
 una litera mutata, ἐκείνην. Παρὰ τὴν ἀρρηνδᾶν est κατὰ
 te ab aliquo, ut supra pag. 141. Παρὰ τῆς ἀρρηνδᾶς ὅμοιος
 ὄντος, scil. ἀρρηνδᾶς. At παρὰ τὴν ἀρρηνδᾶν est ite ad te
 quem, ut paulo post in eodem hoc Alphei & Neptuni dialo-
 go, Χόρμης παρὰ τὴν ἑγαπόμενυν & παρὰ τὴν. Sic in Timoc-
 ne: Ἀλλ' ἐγὼ οὐκ ἐν ἀπρελδοίμῃ, ὁ Ζεὺς, παρ' αὐτόν. ἐπὶ τὴν
 ἀπὸ παρὰ τὴν κελελεύσθαι ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ. In his iisdem Deo-
 rum dialogis: Ἐγὼ δ' ἐπὶ τὴν βελήνην ἀπρελδόν. Χόρμης οὕτως
 καλῆς φωνῆς ὁμοίωσι παρὰ &c. Et lexcentias alibi: ξενρ.
 Restituimus ἐκείνην, secuti ed. In qua sola recte habet vo-
 cem habet; reliquis enim ἐκείνης, contrario profus & ab-
 surdo sensu. SOLAN.

Par. 99. l. 2. *Συναυλία μίγνυσι*) Quod Codex unus & item alter praebent *συναναμίγνυσι*, vix crediderim lectionem esse variam, sed potius vulgatae lectionis interpretamentum: *Συναυλία μίγνυσι* quin rectissimum sit nullus dubito, quippe eruditius, quam ut a Luciano non sit profectum. *Συναυλίαν* vocant tibiae *concentum*, τὴν ὑπὸ δύο ἐπιτελούμενην αὐλήσιν· ὅταν γὰρ δύο αὐλῶσι, *Συναυλία* λέγεται, ut scribit Hesych. hinc apud Long. II, p. 62, αὐλῶν τις ἂν ὄβη συναλούτων ἀκούειν. Eiusmodi *συναυλίαν*, sive *συμφωνίαν* τινὰ τῶν αὐλητῶν ἐν Παναθηναίσις συναλούτων commemorat Poll. IV, 83. Strictius aliòquin usurpari solet, quando choro cantanti tibiae modos attemperat choraulus, qui quidem mos apud veteres obtinebat; nam postmodum chori praecipientem tibicinem voce subsequebantur: Athen. XIV, p. 617 C. itaque est intelligendum, quod adiungitur a Polluce: οἱ δὲ τὴν *συναυλίαν* εἰσὶν προσάυλησεν οἰοῦνται, ὡς τὴν αὐλωδίαν· & Segm. 107. vide Henr. Vales. ad Exc. ex Diodoro Sic. p. 51. Paulo etiam discrepat Semus, qui τὴν *συναυλίαν* τι ποτ' ἐστὶν ἐμφανίζει hunc in modum, teste Athen. XIV, p. 618 A. ἀγίων συμφωνίας ἀμριβαίος αὐλοῦ καὶ ῥυθμοῦ χωρὶς λόγου τοῦ προσηλωδούντος· nisi descripsit ibi, quod verius opinor; certum aliquod *συναυλικῆς* genus in sacris Dellis adhibitum; nam quae proferuntur, ex eius Deside sunt deprōmra: sed quae illis in verbis uberius luce indigent, nunc ne attingere quidem animus est. Schol. ad Gregor. Nazianz. Stel. II, p. 106: *Συναυλία* ἐστὶν, ἥνικα δύο ἢ καὶ πλείους αὐλῆται συναλούσιν ἅμα, εἴτε ὁμοιον, εἴτε διάφορον, ὁ μὲν καλὰ μῶς, ὁ δὲ κέρατι, ὁ δὲ τῷ χαλκῷ ἐναυλεῖ. Λέγομεν δὲ *συναυλίαν* καὶ κιθάρης ἀπὸ συγχρουμένης αὐτῇ καὶ συμπεργουμένης· haudquaquam absurde, ut eum bono duci obiectum fuisse facile appareat: de cithara quod monet, certum est; erant enim & νόμοι κιθαριστήριον, οἷς καὶ προσήυλον, menitque Athenaeus τῆς τῶν αὐλῶν πρὸς λύραν κοινωνίας. Hinc pronus ad figuratam orationis formam patet aditus, cum duo pluresve in eandem rem consentiunt, ac multis animorum studiis conspirant: quoniam vero tibiae funebres, ideo factum, ut in coniumini luctu & deploratione praecipue *συναυλία* ponatur: Philostr. Icon. I, c. 11, p. 781, λέγεται γὰρ *Συναυλίαν* τοῦ θρήνου τοῖς κύκλοις ὁμολογῆσαι (Ζέφυροι) Libanius de Nicomedia terrae moni subversa p. 207 B. οὐν εἰς καὶ πέτραις δοῦναι δάκρυα, καὶ θρήνη τοῦν εἰς *συναυλίαν* τοῦ θένθους. Synes. Ep. IV, p. 159 D. οὐν πρὸς ἐρήμοις ἀκταῖς *συναυλίαν* ἀλοφρόμεθα. Praeiverat iis Aristoph. Equit. v.

9, — δεῦρόν γε πρόσελθ', ἵνα Ξυναυλίαν κλαύσωμεν Ὀλύμπου νόμον· ubi vide Schol. Diversa in re Aristid. T. III, p. 708 B. ὥστ' ἔλπεινδν τὸ χρῆμα τῆς συναυλίας εἶναι τοῦ τε σοφιστοῦ καὶ τῶν ἐταίρων· praecefferat, καὶ δῆτα ἡδὺς ἦν ὁ κορυφαῖος ἰὼν κατ' ὅπιν τοῦ χοροῦ. Hesychius affirmat, Ξυναυλίαν dici πᾶν πρᾶγμα δισσόν· quod ita capiendum, si concinant inter se duae res ac congruant. Lynceus apud Athen. III, p. 109 E. ταυαύτην (ὁ ἐσχαρίτης) ἐνθρυπτόμενος ἔχει πρὸς τὸν γλυκὺν συναυλίαν. Luciani quae fuerit mens, vertendo declaravi; nam quod priores interpretes dederant, eodem alveo cum fonte illa miscearis, aegre, quorsum spectet, pervideas. Aliunde ductum συναυλία, cum cohabitationem & consortium significat: veluti de matrimonio Aristot. Pol. VII, p. 212, ὁρίσαντες χειμῶνος τὴν συναυλίαν ποιεῖσθαι ταύτην· Lambinum in συνουσίαν mutatam repudiamus: tales συναυλία γεροντικά, quas bene restituit Anaxandridae Casaubonus in Athen. II, p. 48 A. Einitium est ὁμαυλία & ὁμαυλος. HEMST.

ead. l. 7. MEN. καὶ ΠΡΩΤ.) Quare Menelaum hic cum Proteo colloquentem inducat, facile vident, qui Odysl. librum IV legerunt. SOLAN.

ibid. ΠΡΩΤΕΥΣ) Proteus Deus marinus, Oceani & Tethyos filius. Iliaci belli tempore, cum Aegyptus rege careret, in regem assumptus est, quem Aegyptii Cetea appellabant. Hunc artium peritum fuisse tradunt, Homer. Od. IV, & Virgilius item IV Georg. & in varias se formas vertere solitum; ut nunc animal, quandoque arbor aut ignis, aut aqua, aut quid aliud videretur. Quod figmentum Diodorus lib. II, secutus Herodotum, ad Aegyptiorum regum morem refert, quibus familiare fuit leonis aut tauri vel draconis priorem partem in capite gestare, nec non arborem, quin ignem quoque principatus insignia. Idem Lucianus in Comm. de Saltat. Protea illum in varias se demutantem rerum facies non fere alium intelligit, quam saltatorem eximium, ad effingendum quidquid omnino collibuisse, veluti Empusa, docilem. Heraclitus Ponticus diversam his colligit allegoriam. A Proteo natum est adagium hoc, Πρωτέως ποικιλώτερος, id est, Proteo mutabilior; quod in vasum & versipellem competit. Plato in Ione: ἀλλὰ ἀτεχνῶς ὥσπερ ὁ Πρωτεύς παντοδαπὸς γίγνῃ, id est, sed prorsus Protei in morem in omnem speciem verteris, sursum ac deorsum te ipsum distortuens. COGN.

ead. l. 14. Εἶδον) Non videt tamen apud Homerum Od. Δ. 456 & seq. Sed v. 418 praedixerat futurum. SOLAN.

ptum iudico, quod adiecit: *cuiusmodi phrasae occurrunt etiam in Sacris literis ex Hebraica consuetudine petitae*: nam saepenumero contingit, ut locutio quaedam native Graeca a LXX interpretibus & N. F. scriptoribus, mutata paululum potestate, ad Hebraeam apte exprimendam adhibeatur: quo quidem pacto aliam unque formam induit: Luciano quidem factum rectum relinquimus suum illud ἰδὼν εἶδον. HEMST.

Pag. 102. l. 12. Ἐπελέξατο) Hunc Luciani locum Budaeus notavit in Comm. L. G. p. 660. Ab Ionibus ea potestate verbum ἐπιλέγεσθαι celebratur, adeoque in Herodoto frequens, ut Suidas in Ἐπελέξαντο. VIII, 128, τοῖσι δὲ στρατηγοῖσι ἐπιλέξανμένοι τὸ βιβλίον. Eum qui libenter imitatur, Pausanias saepius itidem habet IX, p. 762, de quo loco assentior Sylburgio: nec non pari significatione ἐκλέγεσθαι & ἐπεκλέγεσθαι. Ἀναγνώσκειν & ἐπιλέγεσθαι inter se commutat Dion. Cass. LX, p. 665. Idem est ἀναλέγεσθαι Eunap. in Liban. p. 174, καὶ ὁ οὖν ἔχων ἀναλεγόμενος ἕκαστον αὐτῶν εἰσατάς, singula scriptorum eius qui legerit peritus iudicandi, venustatem orationis animadverteret: aberrat interpreter laudatissimus. Calimach. Epigr. XXIV: — Πλάτωνος Ἐν τῷ περὶ ψυχῆς γράμμα ἀναλεξάμενος. HEMST.

ead. l. 15. Διέστνησεν αὐτὸς) Commodius αὐτὰς scribi puto, quam lectionem agnovisse videtur Benedictus: ac nisi supplet ipse diremisset. Paulo post κρίναι legas an κρίναις, nihil prorsus interest. Tum personas esse male collocatas, exque modo, quem Iensus approbavit, ordinandas censeo. Quid si porro formulam Atticam scriptori nostro reddamus, τήμερον εἶναι pro τήμερον οἶμαι; εἶμαι dubitationem aliquam habet, quae videretur hinc removenda, praesertim quia sequitur, καὶ τίς ἦξει μετὰ μικρόν. HEMST.

Pag. 103. l. 4. Κρίναι) Mallem κρίναις, ut D. xp. c. 2 de eadem re, οὐκ ἂν ἐκείνος διμάσσει παρὼς. SOLAN.

ead. l. 5. Τί οὖν αἰθεῖαι, ὦ Πανόπη &c.) Ita personis haec vulgo leguntur distincta. Ego vero nullus dubito, quin ab ἡμέρον usque ad ἡδὴ σοι φιλῇ, sint omnia Panopes verba; sequentia autem Galenes esse putem, sine interrogatione. Hoc modo ergo concinnanda: Γα. Τί οὖν αἰθεῖαι, ὦ Πανόπη; Πα. τήμερον οἶμαι ἀπίασε πρὸς τὴν Ἰδην. καὶ τίς ἦξει μετὰ μικρόν ἀπεργέλλων ἡμῖν τὴν κρατοῦσαν. Γα. ἡδὴ σοι φιλῇ, οὐκ ἄλλα κρατήσει, τίς Ἄφρ. ὤγ. Quid igitur Deae, dic Panope? Pa. Hodie, opinor, discedum ad Idam; ac veniet quis paulo post, munians nobis victricem. Γα. Immo iam affirmo ibi, nulla alia superior erit, cer-

zante Venero, quam ipsa Venus. Attentus lector existimet. Vtiosa personarum notatio haud dubie inde contigit, quod libarii inter T, quae litera Galenen, & T (sic enim antiqui pingebant T) quae Panopen designabat, non rite destinxerint. IENS.

ead. l. 24. Τδ πρυστομένον) Sic solebant antiquissimi Graeci, ut constat ex Homero, puellas sub vesperam ad fontem mittere; quem morem apud Orientales etiam obtinuisse, intelligimus ex Genes. XXIV, 11, ubi vide, quae annotavimus. Quod cum ita sit, sine ratione habet postea Lucianus de Dapao: Σκληραγωγῇ τὰς θυγατέρας καὶ αὐτοურγίῃν διδάσκει, καὶ πέμπει ὕδωρ ἀρυσσόμενας. Atqui is omnium mos erat antiquissimis temporibus. CLER.

Pag. 104. l. 6. Καὶ αὐτοურγίῃν διδάσκει) Leg. Sueton. August. BOURD. Antoninus I, § 5, παρὰ τοῦ προέως accepisse describit τὸ φορέον, καὶ ὀλιγοδέες, καὶ αὐτοურγικὸν ibi Gatakerus hunc Luciani locum profert, deque re ipsa plura commentatur. Iungi solent αὐτοურγοὶ καὶ αὐτοδιάκονοι, αὐτοურγία καὶ αὐτοδιάκονία, quas virtutes Christianis commendat Clem. Alex. Paedag. III, c. 4. Alias αὐτοურγοὶ, quī opus rusticum ob pauperiem ipsi faciunt. Mox commodius videtur, καὶ πέμπει ὕδωρ γὰρ ἀρυσσόμενας pro τε. Quod Graevius monet, iungi debere, ἀκύνους πρὸς τὰ ἄλλα, interpretes non praeteriit. HEMST.

ead. l. 7. Τδωρ) V. Apollod. XIV. SOLAN.

ead. l. 9. Μακρὰν αὐτὴν τὴν ὁδὸν ἔξ' Ἀ. εἰς Λ.) Ad Statii Theb. I, 360, ubi operosa vehementis est procellae descriptio, Barthius norat, dicere Papirium, tempestatem hanc fuisse maximam, & multum regionis inundasse; quae Argos & Larnam simul tetigerit, loca non exiguis inter se spatiis distantia. Nihil est, ne fallaris, in Statio, quod spatium illud haud exiguum ulla ratione designet: hunc tamen addit, quasi probandi causa, Luciani locum, & tum porro: Sed pro regia puella aquatum cuncta via longa non ideo sit pro tempestate: id quidem haud absurde, quod utique pro regia puella, aquam petitura, longior aliquanto via censi possit; quamquam id satis excusatur ea cautione, quam a moribus atque instituto Danaï defunctam Lucianus adhibet. Alioqui non tantum erat hoc intervallum, quin Aristhenes, quippe vir & philosophus, maius etiam quotidie Socratis audiendi gratia, stadia nimirum XL ex Piraeo in Asty conficeret: propius autem Argis aberat Lerna: nam, ut ait Pausan. II, p. 197, ἀπέχει δὲ Ἀργεῖων τῆς πόλεως τεσσαράκοντα καὶ εὐπλείω στάδια ἢ κατὰ Λέρναν θάλασσαν, quam

intercapedinem,] spacio inter Piraeum & Aftu interiectam
aequantem, occupare longis muris ad mare ductis infirmit-
rant Argivi bello adversus Lacedaemonios, testibus Thucy-
dide V, c. 82, & 83, & Diodor. Sic. XIII, p. 327. Cui quo vitio-
se legitur Ἀγῖας ἡ πόλις pro Τόλις. Paulum vero a mari di-
stabant ab ea parte, quae spectat in Euboeicam, Lerne, ab
altera Temenium: idcirco memorat Pausanias τῆς Σάλας οὐκ
εἶναι μετὰ τὴν Τημενίου καὶ Λέρνης, p. 198. Temenium autem, fi-
niente Strabone VIII, p. 466 B. καὶ ἐξ αὐτοῦ Ἀργούρῃ δὲ καὶ ἐν-
καθ' ἑαυτὴν ἔνδον τῆς Σάλας οὐκ. Huius intervallo quod subi-
bit Plin. H. N. IV, 5, fere consentaneum est: Amnes, Inachus,
Eraginus, inter quos Argos Hippium cognominatum: supra lacum
Lerne a mari οὐκ ἔστι πύξ. Ita si legas, satis huic loco consul-
tum arbitrari non nisi Vossius ad Pompon. Mel. p. 205, mea
quidem sententia labitur, & Strabonem partim concinne cum
Plinio, confert illud autem voca. optimi, quem laudat, libri
sui, easi soeclatum, plane, quod dedimus, exhibet cetero P.
qui faciunt studia XLVI, haec si addideris ad studia XXVI,
quae tridem inter Argos intererant & Temolium, proxime
prodeunt illa XL studia, quibus a mari vel sinu Argolico re-
motum erat Argos: Lerne vero & fons, & fluvius, & palus,
vid. Th. Müncker ad Hygin. Fr. 169, p. 241, & notam, ut
Pomponius ait, oppidum: Schol. Pindar. ad O. V, 60, ἡ γὰρ Λέρ-
νη κατὰ μὲν τινὰς κρήνη κατὰ δὲ τινὰς λοχμῶδες ἡ πόλις, ἐν ἡ
αὐτῆς οὐκ: καὶ τὴν Πύξιν κατὰ δὲ δὲ δὲ φεβὶ καὶ τὴν Ἀβυσ-
σον κρήνην αὐτὴ δὲ οὐκ ἔτεροι δὲ καὶ τὴν κρήνην. Quae sepa-
ravit, quasi diversas variorum de Lerne sententias, fuerant
coniungenda; nihil enim eorum non est verum. Quam vocat
Ἀβυσσον κρήνην, illa αἰμὴν τῆς Ἀργεὶ οὐκ ἔστι καὶ τοῦ δικαίου Ηε-
φαιστο, quod si nomen huius paludis cum illa compares, quae
de Σάλας οὐκ ἔστι λέγεται refert Pausan. p. 200, eandem esse li-
quido constabit; nam situs accurate respondet. Porro Lerne oppi-
dum haud ignobile, in quod indicium fuerit aliquando concil-
ium Achaeorum Plutarch. in Ag. & Cleom. p. 81 f. C. βου-
λαροῦν δὲ τὴν Ἀχαιῶν ἐπὶ τούτοις δὲ ἡ πόλις τὰς διατάξεις,
καὶ τὰς κλοπὰς καὶ τὰς εἰς Λέρναν, ἐκ τῆς ἐπὶ τὴν ἑλληνικὴν ἑ-
μασιν ὄχου. De virginibus Argivis ὁ δὲ ποσειδῶν Εξ. Spahnem.
ad Callimachi H. de Pol. Lav. v. 45, ubi Luciani loca non
praetermissa: virginēs olim hoc opus imprimis faciebant:
Apelles pictor παρθένοισιν τὴν καὶ δὲ Σάλας ἀνέσχετο ἀπὸ τῆς
Λέρνης ὁ δὲ ποσειδῶν ἀπὸ τῆς Ἀθηνῶν XIII, p. 483. Illa iunior
est Lerne, huius, ut ratio temporum ostendit. HEMST.

καὶ ἀποσκόπει, καὶ ὅπῃ· ἀν αἰῶδι &c. posterius membrum ne integrum efferret Neptunus, in causa fuit Triton interpellans. hoc scilicet ille voluerat: *tu vero speculator & observator; atque ubi senseris illam adventare, ne me statim monere intermittas*: interea videt Triton Amymonen iam prope adesse, ac mox, sine non expectato, Neptuni sermonem intercipit. Hoc saepius in istis dialogis est factum, & rationem imitatur eorum, qui familiarius inter se colloquuntur; ut Dial. XIV, *ἵπαι δ' ἀφίκετο ἐς τὴν Λιβύην, ἔνθα ἦσαν* eo in loco imperfecta verba Tritonis interrumpit Iphianassa. Ἀποσκοπεῖν *e longinquo prospectare observandi causa*: Nost. N. Δ. XXVII, ἀποβλέπειν *χρὴ καὶ ἀποσκοπεῖν πόρρωθεν τοὺς ἀφικνυμένους*. Polyæn. IV, 6, § 9, διέτριβεν ἀποσκοπῶν τὴν τοῦ πελάγους κίνησιν etiam, *manum ad frontem obtendere*, ut acutius in longinquum prospicias, nec multo lumine offundaris, quem *visum umbratum* eleganter dixit Sil. Ital. XIII, 342. Vide Ios. Scaligerum ad Priap. p. 195, & iisdem veterum locis, nec pluribus, adductis ingratum eius reprehensorem Salmasium ad Flav. Vopisc. p. 500. HEMST.

ead. l. 15. Αἰγυπτίου τοῦ Δ.) Danaus fratrem fugiens in Graeciam appulerat navi, quae prima ibi conspecta est. Hygin. 277. Plin. VII, 46. Raibus enim antea folis utebamur. Vide Marm. Ox. p. 157, & Baif. p. 118. SOLAN.

Pag. 106. l. 14. Οὐδ' ἐν δυνάμει πάθος) Vix me continui, quin ex *Fl. γενεαγενή* sic enim solent, etiam Noster in Ἀναβ. § 16, *παρρεῖτε οὐδ' ἐν οὐμὲν γέννται ἄδικον* unde simul liquet, minime opus esse isto πάθος. Ἀναδοῦναι, ἀνοῖναι πηγὴν, ὑδατα, quae iidem dicuntur ἀναδοῦναι, ut, ἐν Σικελίᾳ φασὶν ἀναδοῦναι τῷ Ἡρακλεῖ τὰ δερμὰ λούτραι, usus sunt tritissimi: Lucian. Δ. Θ. XIV, ἀπὸ τοῦ αἵματος αἵθος ἀναδοῦναι τὴν γῆν ἐποίησα: quem locum si ad hunc, qui prae manibus est, componas, fieri non potest, quin suspectum sit ἔασω longe ceræ commodius erit ποίωσω, praesertim quia sequitur, *πατάξας τῇ πρᾶνι τὴν σάτραν*. εἰς saepius apud Nost. sed diversa virtute: *ἐκόντα ἔασατε ῥήλαι ἐμαυτὸν ἐκείνον ζῆν ἔασον ἔασον. μὲ ἔχειν* &c. De Amymone multa tradidit Ez. Spanhemi. ad Callim. H. de Pall. Lav. v. 48. vide Hygin. Fab. CLXIX. & Th. Muncker. HEMST.

ibid. Πάθος) Ita lego. Vulgaræ edd. πάθος. *Fl. μὴ πάθος*. SOLAN.

ibid. Πηγὴν ἐκόντων) Est Amymone: fons iuxta Lernam, ab Amymone Danaï filia nomen habens, cuius meminert Plinius IV, c. 5, & Strabo lib. VIII. COGN. Vid.

Strab. VIII, 371; Plin. IV, 5, & Pausan. Cor. 79, 34. SOLAN.
ead. l. 5. Ἀναδοθῆναι) Fuit, cum mihi videretur scripsisse
 ἀναδοῦναι. Sic Dion Chryf. 69 A. πηγῆς ἑγγὺς ἀναδιδούσης.
 SOLAN.

ibid. Πατάξας τῇ τριαίνῃ) Callim. Hym. Iovis. Πλῆξεν ὄρος
 σκήπτρῳ &c. BOURD. Similia finxit Callimachus H. in Io-
 vem, ubi Rhea in firculosa tunc temporis, ut ait, Arcadia,
 sed laticibus foeta, Πλῆξεν ὄρος σκήπτρῳ τὸ δ' εἰ διχα πούλῳ
 διέστη, Ἐκ δ' ἔχεεν μέγα χεῦμα — Percussit montem sceptrō:
 at ille ei multum divisus est, & effudit magnum fluxum. Sic est ver-
 tendum, non ut vulgo, duobus locis multum discessit: nam διχα
 διέστη est, divisus est in duas partes, non in duobus locis. Miror,
 hoc non fuisse in editione Ultraieftina emendatum. CLER.

ead. l. 7. Μόρῃ &c.) Scripsitne hoc praeter Lucianum alius
 quisquam? Nauplium ex eo concubitu peperit. Apollod. II,
 p. 34, & Pausan. p. 80, 24. cuius filium fuisse Palamedem qui-
 dam tradidere, quos ἀναχρονισμοῦ arguit Strabo VIII, p. 368
 D. SOLAN.

ead. l. 19. Δάμναλιν) Vide supra 3. Δ. III. SOLAN.

ead. l. 20. Διακόρησεν) Sic Dial. XIII, & l. διακορνεῖν τῆς
 κόρη, διαφθεῖραι: διακακόριςται, διαπαρνεύεται. deflorare,
 devirginare, dehonestare, ut alibi dicemus. BOURD. Lucia-
 ni nomen omisit haec verba proferens H. Stephan. in Th. L.
 G. T. II, p. 375. Vid. Suid. in Διακακόρησαι & Διακορήσας,
 ubi est Scholiastae διετερεῖν. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 3. Διεχθῆσαντο) Quid sit διεχθ. ingenuè
 fateor, nescio. At certissime legendum διεχθίσαντο, interfece-
 runt. Ideo nimirum quod interfecerant maritos suos, apud in-
 feros aquam in pertusum ingerere dolium debuerant Danaï-
 des: fabula notissima. Sed & antea legendum haud dubie ὄρ.
 εἰς τετραπημένον πῖθον, non τετρημένον. Talis enim fertur
 Danaidum ille πῖθος, pertusus, perforatus: eademque haec vox
 τετραπημένος vulgo de hoc dolio usurpatur; ut ab ipso Lucia-
 no in Dial. Mort. XI, αἱ τοῦ Δαναοῦ παρθένοι εἰς τὸν τετραπη-
 μένον πῖθον ἐπαυτλοῦσαι. IENS. In Mf. erat διεχθίσαντο, quod,
 monente cl. Iensio, mutavimus. Pro τετρημένον f. τετραπη-
 μένον. C. τετρήμενον. SOLAN. Et si διεχθίσαντο Graecum sit a
 verbo διεχθάνομαι, nihilominus verissimum est Iensii διεχθί-
 σαντο. Vid. Poll. IX, 153, & Notas. Τετρημένον, quod recrip-
 si, propius accedit, quam τετραπημένον. Danaidum πῖθος τε-
 τρημένος vulgatissimus apud veteres: Plat. in Gorg. p. 336 D.
 Aristot. Polit. VI, p. 176, Oecon. I, p. 234, Zenob. C. II, n.

6. Prov. App. Vatic. C. III, n. 31, ubi vide Schottum. Αἱ δὲ
 ἄεπε-πιδόν τετραπλημένον dicunt, Schol. Euripid. ad Hec. v.
 886; sed illud, si Thomae Magistro credis, Ἀττικότερον est
 atque elegantius. Par ratio in ἡμεῖς τετραπλέως & τετραπλη-
 μένους. HEMST.

Pag. 107. l. 1. Ἦρα) Aliter, ut supra monui, Ovid. SOLAN.
 ead. l. 6. Ὡς ἀποταύουσα ἐκεῖ) Prava distinctione laborat
 hic locus: delevis punctis scribe, ὥς ἀποταύουσα ἐκεῖ, καὶ δὲ
 ἰδὼν, θεὸς γέννεται καὶ αὐτὴ καὶ τὸ τεχθὲν, ut ibi enixa, gravida
 enim iam est, Dea fiat & ipsa, & quod natum erit: nimirum Epa-
 phus. Deum distingue: ἀρχὴ δὲ, ὁ Ἑρμῆς ἔφη, τῶν πλεόντων, καὶ
 ἡμῶν ἴσται δὲ πλεονα, Praerique, Mercurius dixit, naviganti-
 bus, & nostra erit domina. Vide & superius dialogum Iovis &
 Mercurii. GRAEV.

ead. l. 7. Θεὸς γένετο καὶ αὐτὴ) In coniugis loco habita-
 fertur ab Osiride Aegyptiorum rege, & post mortem culta
 pro Dea nomine Idis; quam singulari superstitione coluit
 & Germania ante receptam Christianam religionem. Huius
 sacra ex Aegypto Romam sunt translata, eiusque templum in
 campo Martio fuit. Idis capillos Memphitae pro miraculo
 ostendunt. Idem Lucianus adv. Indoct. COGN.

ead. l. 9. Ἀρχαί τε, ὁ Ἑ. ἔφη) Quam voluit Graevius, secuti
 sunt iam olim interpretes distinctionem: in eius notis pro τε
 positum video δὲ, studione an errore calami, non patet: illud
 certe vertendo expressit. Pro ὁ Ἑρμῆς forte malis, ὥς Ἑρμῆς.
 sed parum interest. HEMST.

ead. l. 13. Νῆ Δία εὐχουτέρως) Praeponendum est ex eo,
 ubi mox occurrit, loco retractum Zephyri nomen: haec
 enim ad eius personam quin pertineant, nemo paulum atten-
 tior dubitabit. De particulis ἀλλὰ γὰρ & ἀλλὰ καὶ, quae saepe
 commutantur, dicemus ad initium Περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συν-
 ὄντων. H. Stephan. Th. L. G. T. II, p. 1052, omisit γὰρ ἀλλ'
 ἢ δὲ διαπέρας. HEMST.

ead. l. 14. Καὶ ἐξένευσεν ἐς τὴν γῆν) An sic nunc voluit lo-
 qui Lucianus, qui in dialogo sequente, καὶ νῦν οὐ ἀναλαβὼν
 ἐξενήξω εἰς Ταύρον. In mercede Conductis περιόρῃζαντες τὸ
 δυστήριον σκαφίδιον, ἄλλοι καλῶς ἐξενήξαντο. GRON. Ergo
 per Gronovium Luciano, quia dixerit semel iterumque ἐξ-
 ενήξω, ἐξενήξαντο, usurpare vix licebit ἐξένευσεν; id saltem non
 improbandum, quod hic solemnem confidentiam dubitandi
 modestia molliaverit. Rectissimum est νῦν, νῦν, νῦν κα-
 quasque hinc manant multa, pari forma scribuntur. Plat. de

Rep. V, p. 653 A. Οὐκοῦν καὶ ἡμῶν νεύστων. Hefych. Νεύσιν, πλεῦσιν. Νευσίμεθα, τηξίμεθα. Νευτῆρ (vel potius νευστήρ) κολυμβητής. Νεύσιν habet Aristot. Z. I. V, c. 6; τὴν δὲ νεύσιν ἢ μὲν ἐπὶ τὸ ὄπαιδεν, ἢ δὲ ἐπὶ τὸ στήθος ποιεῖται· & τὸ νεύσιν καὶ I, c. 1, & VIII, c. 3, ὁ καλούμενος κβραξ & στήθος ποιεῖται δὲ καὶ νευστικὸς· quae plane firmant Philostrati νευστικοὶ Ic. I, c. 8. Hinc & ἐλάαι νεύσαι in Lexiph. § 13, quae alias ἀλμαδες vel κολυμβάδες· ibidem § 3, ridiculus vocabulorum Atticorum constipator habet δαναεύσαι ἐν τῷ ὕδατι. Themistius eleganter: τὸν μὲν δὲ ἑμμοισδον σοφιστὴν μολὶς πω- ἔρα δαναενεύκαμεν. Or. XXIII, p. 297 B. Suid. Δαναενεύκαμεν, ἀπὸ τοῦ ἐπεράνημεν. in Hefychio restituendam, δαναεύσαι, δαναπλεῦσαι; πρὸ δαναύσαι. Προσένευσαν reperies apud Thucyd. III, cap. 112. Schol. προσέπλευσαν· cuius lectionis habes alios in errore deduxit; corrigendum enim, nisi totum recidere cum Cod. Cass. malis, προσέπλευσαν, ut supra πλεῖσιν ex Hefych. quod est ex usu recentiorum Graecorum, ἀδνα- ταναι. Immo ipsum illud ἐξένευσα est in Euripidis Cycl. v. 573: ὧς ἐξένευσα μύγης, grandem scilicet istum calicem, quem, Ulyse praebente, Bacchi nectare plenum Cyclops eduxerat. Hippol. v. 470, — πῶς ἂν ἐκνεύσαι δοκοῖς; ubi vide Barne- sium. Hefychius: Ἐκνεύσας, ἐκκολυμβήσας. Παραπλῶν τῷ σκάφει occurrit in seq. Dial. HEMST.

ead. l. 15. Τετραποδιστὶ) Hoc cur apud Suidam Kniserus malit, quam τετραποδντὶ, ubi locus exstat pessime versus, causa est nulla: utrumque est aequè probum; posterius autem eadem forma, quae, quod saepius apud Nostrum occurrit, ἀποποδντὶ. Dicitur etiam τετραποδνδν. Aristoph. in Pac. v. 896. quae Suidas habet in eo vocabulo & Σκιάποδες, deprompta sunt e Comici Schol. ad Av. v. 1552. Vetus Sophoclis Commentator ad Philoct. v. 704: τῆρας. πᾶσι δὲ τῶν τιθῆναι τετραποδνδν βαδίζον. Apud Etymol. in Στάδων p. 743 est τετραποδιστὶ τὸ πάλαι περιπατοῦντες. HEMST.

Pag. 108. l. 4. Κυνοπρόσωπος) Anabis latrator. Ov. Met. IX, 689. SOLAN.

ead. l. 5. Ὅτι &c.) Sic omnes libri. SOLAN.

ead. l. 15. Τὸ τῆς Ἰουῆς π.) Melicertam. Ovid. Met. IV, 520. SOLAN.

ead. l. 16. Ἀπὸ τῶν Σκίρωνιδων) Hygin. F. XXXVIII, Scironis petrae: ubi vide Munckerum, qui forsan in Hygino restituendum monens, Scironides petrae, prudenter addit, quoniam non valde est necesse: nam Marcellinus etiam lib. XIV, p.

10, Scironis praerupta letalia, aliique plures. Ex istis rupibus Ino se cum Palaemone filio in profunda praecipitem iaculata auxit maris numina, ut Solinus scribit c. VII. Sex passuum millibus hi scopuli porrecti & Geraneam contingebant, & Oneos montes, & rupem Molurium vel Moluridem: quare nihil est mirum, haec parum diversa commemorari loca, ex quibus Ino se praecipitarit. Stephan. Γεράνεια ὄρος μεταξύ Μεγάρων καὶ Κορινθοῦ, ἀφ' οὗ ἦλθετο Ἰνώ φεύγουσα τὸν Ἀθάμαντα. Scrip-
tor argumenti tertii ad Isthmionicas Pindari: Ino διὰ Γερα-
νείας τοῦ ὄρους τοῦ Μεγαρικῷ φυγοῦσα, καὶ σταῖσα ἐπὶ τῆς κα-
λουμένης Μελουρίδος πέτρας ἤλλετο σὺν τῷ βρέφει εἰς τὴν ὑπο-
κειμένην θάλασσαν rectius apud Tzet. ad Lycophr. v. 229;
ἀπὸ τῆς Μολουρίδος πέτρας ἔρριψεν ἑαυτὴν &c. Simonidis epi-
gramma protulit Holstenius ad Stephan. εἰς σινὰ ναυηγὸν ἐν
Γερανείᾳ καὶ ταῖς Σκιρωνίσι πέτραις ναυαγῆσαντα. eius in ver-
su quarto legendum mihi persuasi, Ἀγκυροβομένης ἀμφὶ Μο-
λουριάδος. quid enim sive νῆσος Μεβουριάς, sive Μεβουριάδες
νῆσοι, quamquam in propinquo sitae, huc faciant, non vi-
deo; cum contra Moluris opportunissime vicinae Geraneae
Scironisque rupibus adhaereat. Nec Moluris solum, aut Mo-
lurias scribitur, sed etiam Μολούριον sic enim Zenob. C. IV,
p. 38: μετὰ δὲ Μεληκέρτου ἡ Ἰνώ ἔρριψεν ἑαυτὴν εἰς τὴν πρὸς
τῷ Μολουρίῳ θάλασσαν. Etymologus Leucotheam esse dictam
tradidit, ὅτι ἀμνηστὴς γενομένη διὰ τοῦ λευκοῦ πεδίου θύουσα,
ἡ ἐστὶ περὶ τὴν Μεγαρίδα, ἑαυτὴν εἰς τὴν θάλασσαν ἔρριψεν.
Quod autem dialogo sequenti Lucianus ἀπ' ἀκροῦ τοῦ Κιθαι-
ρώνος, καθόπερ καθίκει εἰς τὴν θάλασσαν, Ino praecipitem de-
iecit, intelligendum est paulo laxius: nam ipse, quem proprie
vocabant, Cithaeron ad mare non pertinebat, sed orti ab
eo montes Onei ad Scironidas usque rupes protendebantur.
Strab. VIII, p. 582 C. ὑπέρκειται δὲ τούτων πάντων τὰ κα-
λούμενα Ὀνεῖα ὄρη, διατείνοντα μέχρι Βοιωτίας καὶ Κιθαιρώνος
ἀπὸ τῶν Σκιρωνίδων πετρῶν, ἀπὸ τῆς παρὰ ταύτας ὁδοῦ πρὸς
τὴν Ἀττικὴν. IX, p. 602 C. τὰ καλούμενα Ὀνεῖα ὄρη, ῥάχῃς τῆς
μικρυνομένη μὲν ἀπὸ τῶν Σκιρωνίδων πετρῶν ἐπὶ τὴν Βοιωτίαν
καὶ τὸν Κιθαιρῶνα &c. & p. 622 B. ubi ἀπὸ τῆς ἐσπέρας ὁ Κι-
θαιρῶν λοξὸς ἐμπισπείμακρον ὑπὲρ τῆς Κρισσαίας θαλάττης,
ἔχων τὴν ἀρχὴν συνεχὴ τοῖς Μεγαρικοῖς καὶ τοῖς Ἀττικοῖς ὄρε-
σι εἴτ' ἐπιστρέφει εἰς τὰ πεδία, παυόμενος δὲ περὶ τὴν Θη-
βαίαν. Similis locus p. 631 B. Minus ergo caute Ortelius in
Thef. Geogr. In mare usque porrigi videtur ex Luciani dialogo Ne-
ptuni & Nereidum. Praeterea, quae de Ino Burmannus occu-

pavit ad Ovid. Metam. IV, 525. Vid. Philostr. Ic. II, c. 16. cuius locum, in quo se mirifice nuperrimus editor implicuit, unius literulae dupendio expedire iuvat: ἢ Ἰνὰ τῆς γῆς ἐκπε-
σοῦσα, τὸ μὲν θαυτῆς, Λευκοθέα τε καὶ τοῦ τῶν Νηρηίδων κύκλου·
τὸ δὲ τοῦ παιδὸς, ἡ γῆ Παλαίμορι τῷ βρέφει χρῆσται. Λευκο-
θεά positum inter θαυτῆς & τοῦ τῶν Νηρηίδων κ. librarii præ-
termittere non potuerunt; quin eundem in casum transfer-
rent: errorem illum ornatus excoluit Olearius, regi hunc ge-
nitivum a sequente mox verbo χρῆσται affirmans: illum alienum
prorsus quasi nondum fuisse, addit insuper: *phrasin autem
χρῆσται Λευκοθείας vix veritas convenientius, quam, Leucotheae
fructur persona.* HEMST.

ead. l. 17. Κιβάρηδον) Nomen, si non succurrat, mox edi-
turus est. SOLAN.

ead. l. 18. Αὐτῇ σκευῇ καὶ κιβάρῃ) Vel haec suo loco sunt
mota, retrahique debent ad ἀναλαβὼν, vel post ταίναρον exci-
dit φέρων, quo potius animus inclinat: in ultimo dialogo, ἐξε-
τηξάμην ἐχων εἰς ταίναρον. Aelian. de Anim. VIII, c. 3, in si-
mili casu Coeranū Parīi, καὶ ἐνθα ἐξητήξατο δοχούντες αὐτόν.
Ab Herodoto, cum quo plerique veterum conspirant, in A-
rionis historia dissentit Noster, alios sine dubio secutus aucto-
res. Vid. Ios. Scaligeri Anim. in Euseb. p. 84. hymnus Ario-
nis ipsius, quem proponit vir maximus; ab Aeliano servatus
est de Anim. XII, 45. Apud Philostratum vero Ic. I, c. 19, p.
794, Ἀρίων δ' ἐπὶ τῷ ταίναρῳ statua est poetæ celeberrimi æ-
νεα, quam in sempiternam rei mirandæ memoriā ibi col-
locaverant: δῶκε, inquit; τοὺς δελφίνας ἐταπρούς τε τίνους τοῖς
ἀνθρώποις, καὶ φ' οὐκ ἦν φίλους; καὶ οὐκ ἦν ἀπείραστοι πρὸς λη-
στάς ὑπὲρ ἀνθρώπων καὶ μόνστην. ut φιλομεσοῖαν eorum lau-
dat Neptunus in hoc dialogo, sic φιλομοσοῖαι saepe ab Aeliano
atque aliis dicuntur. Recte autem de delphino Arionem in
dorsum fuscipiente ac sustentante ἀναλαβεῖν usurpatur vel ὑ-
πολαβεῖν infra: utrumvis verbum restitui placet Platoni de
Rep. V, p. 653 A. Οὐκοῦν καὶ ἡμεῖς νεύστέον, καὶ πείρατέον σὺ-
ζεσθαι ἐκ τοῦ λόγου, ἢ τοῖς δελφίσι τιν' ἐλπίζοντας ἡμεῖς ὑπο-
λαβεῖν ἂν; ἢ τίνα ἄλλην σκοποῦσθ' ἡμεῖς; nam quod vulgatur
ἀπολαβεῖν, est illud omnino huius potestatis expers: forma-
vit, ut facile liquet, ex Arionis historia dictum proverbiale
Plato. Porto σκευὴν proprie dixit Lucianus, *ornatum*, vel; ut
Suetonius ait in Ner. c. 24, *habitu citharœdicū*: Herodot.
I, 24, ἐν τῇ σκευῇ πάσῃ &c. ἀείσαι· mox, ἐνδύντα τε πᾶσαν
τὴν σκευὴν, καὶ λαβόντα τὴν κιθάρην. de Nerone Dio Cass. LXI,

p. 699 A. ἔσται τε ἐπὶ τῆς σκηνῆς ὁ Καῖσαρ τὴν καθαροδικὴν σκευὴν ἐνδεδυκώς· ita Pollux ἐπιτόρπαμα exponit καθαροδοῦ σκευὴν X, 190. HEMST.

Pag. 109. l. 6. Πῶς δ' οὖν) Coll. P. & L. In reliquis ὅπως γοῦν, minus commode. Observandum etiam, praecedentia in P. Nepruno non tribui, adeoque pro ὑμᾶς legi ἡμᾶς & hic praeponi ΠΟ. SOLAN. Lectio, quam P. & L. praebent, primum originem monstrat, unde vulgata fluxerit: cum enim scriptum fuerat, ο. πῶς δ' οὖν, omīssa, quod saepenumero fieri solet in membranīs, maiore litera Π, ο tandem vocolae sequenti iunctum adhaesit: quamvis autem ὅπως interdum ita positum occurrit, ut vicem τοῦ πῶς obire videatur, hic tamen longe alius est orationis contextus, quam qui eum usum recipere possit. Deinde suspicionem iniicit, aliter olim haec fuisse distincta; eum in modum scilicet, ut, quae praecedunt πῶς δ' οὖν &c. cuncta non Nepruno, sed Delphini fuerint tributa; quod satis commode potuisse fieri, nullus equidem negavero, modo illud ὑμᾶς refingas in ὅτι ἡμᾶς καταναυμαχήσας &c. Conqueri non absurde videatur Delphinus de sua suorumque fortuna, in quos Bacchus victoriae modum non statuerit: nam ceteros hostes suae potestati subiecisse contentus saevius in hosce miserrimos animadvertit, eosque figuram humanam exuere coegit: plura garriturus erat, quippe delphin, & apud Deum sibi valde familiarem, quae nihil ad rem & Arionis historiam pertinerent, nisi Neptunus interpellasset, πῶς δ' οὖν &c. at tu prius, missis istis, quae minime curo, narra mihi, quae Arioni contigerint. Haec ut ut probabilī specie blandiantur, editae tamen distinctioni litem non moveo. HEMST.

...ead. l. 12. Ἐδείξε πολλὴν ἄγωνα χρ.) Memini, qui mallet, ἔδειξε πολλὴν ἄγωνα χρ. Cavendum est, ne vilius hoc prae isto lectiore cuiquam placeat. Demosth. περὶ Παραπρ. p. 320 D. ἵνα ὅσα ὑμῶν ὑπεσχημην ἀρχόμενος τοῦ λόγου, δείξω πεποιηκώς περὶ τοῦ Στεφ. p. 509 D. παῖδας καὶ γυναῖκας ἐφ' ὑμῶν ποιήσαντες σωφροσύνης πίστιν περὶ ὑμῶν ἔχοντες ἔδειξαν. Multa sunt eius generis, quae in usu frequenti tritis ne tirones quidem frustrantur, in rarioribus etiam exercitatos nonnunquam fallunt. Anaxandr. apud Athen. XIII, p. 570 E. — ἦν τότε καὶ Θεολύτη μαλ' εὐπρόσωπος, καὶ καλὴ Ἰπέφαιν' ἐσομένη — & se bellulam aliquando fore non obscuris indiciis patefaciebat: Dalecampius inde, quasi ὑφαίνειν pro ὑποφαίνειν legisset, aut legendum putasset, texttricem Theolytam nobis concinnavit.

Arion autem, imprudenter ille quidem, ut eventus docuit, sed opes tamen partas cupidius ostentabat, ceterosque fortunae tam laetae ignaros esse non pariebat: eo spectat illud ἔδειξε πολὺν ἄγρον χρυσόν· ita factum fuit, ut homines nequissimi ad facinus scelestissimum illicerentur. HEMST.

Pag. 110. l. 2. Ἐπεσεν) *Cecidit*: aptius dixisset εἰσεπύδησεν, *insiliit*. CLER.

ead. l. 6. Ἐπαινῶ τῆς φιλομουσίας) Ἐπαινῶ σὲ τῆς φ. vix in itiusmodi locutionibus accusativum omissum invenias. Quod *F.* dedit, φιλοτιμίας, commodam interpretationem neutiquam aspernatur: *Laudo tuam illam studii diligentiam in Arione servando collocati: dignam enim ipsi mercedem rependisti audiae cantionis suavissimae.* Delphini tamen φιλομουσίαν hinc non removerim, nisi plures accedant vetusti Codd. HEMST.

ead. l. 14. ἈΜΦΙΤΡΙΤΗΣ) Sic titulum optime fecit ed. *I.* Reliquae ΝΗΡΗΙΔΩΝ, cum tamen Amphitrite sola loquatur. SOLAN. Nereides hunc locum iure possunt: has primum Neptunus alloquitur, tum earum praecipuam suam uxorem Amphitriten, quae scilicet ceterarum nomine respondendi vices suscepit. Ita Dial. XIV Triton Nereidas, deinde ex earum numero Iphianassam compellat: in fine Doris insuper intervenit. Non aliter in extremo Timone Blephas ceterorum omnium personam sustinet: neque ibi doctiss. Solano obtemperandum putavimus. HEMST.

ead. l. 15. Ἡ Παις) Helle Athamantis regis Thebarum & Nepheles filia, quae una cum Phryxo fratre, novercales insidias metuens, cum, accepto a patre ariete aureo, pontum vellet traicere, magnitudine periculi conterrita in mare decidit, eique nomen fecit: quod etiam hodie ab eius nomine Hellepontum vocant eruditi. Fretum est angustum inter Propon-tidem & mare Aegaeum, Asiam ab Europa septem non amplius stadiorum intervallo determinans: Ovid. II Metam. *Angustum circa pontum Nephelēidos Helles Laomedonteis Latonius adstetit arvis.* Idem XIII Metamorph. *Longus in angustum qua clauditur Hellepontus.* COGN.

ead. l. 19. τῷ ἐπώνυμῳ πελάγει) Ἐπώνυμος praeditum duplici potestate, eo magis observanda, quod saepe deluserit eruditos interpretes, vel, *qui nomen ab alio trahit*, vel, *qui suum alteri tribuit*. Utriusque virtutis exemplum praebet Aelianus; prioris H. V. XII, 44, ubi de lautumiis agit sive lapicidinibus Syracusanis: τὸ κάλλιστον τῶν ἐκεῖ σπηλαίων ἐπώνυμον ἦν Φιλοζένου τοῦ ποιητοῦ, pulcherrima earum, quae istic erant, spelun-

ca, nomen acceperat a Philoxeno poeta, vocata nimirum Φιλοξένειον alterius H. V. II, 32, Agrigentini τὸν ἐπώνυμον τῆς πόλεως ποταμὸν παιδὶ ὠραίῳ εἰκάσαντες ὕνοισι male vertunt, ipse quoque Cluverius in Sicil. p. 205, cognominem urbi fluvium, cum debuissent, *fluvium*, qui urbi iuxta conditae nomen dedit, ut iamdudum recte notatum est a Stanleo ad Aeschyl. VII contra Theb. v. 138. nam ab Acragante flumine, perinde actor aliae urbes in Sicilia, oppidum Acragas vel Agrigentum fuit denominatum: ita δὲ Σάρων ὁ ἐπώνυμος τοῦ Πελάγους apud Aristid. T. III, p. 340 C. neque alia ratione Hellen nominare licet ἐπώνυμον τῆς θαλάσσης vel τοῦ πόντου, quae suum cum mari, in quo mersa periit, nomen communicavit. Simili modo heroës erant decem Athenis ἐπώνυμοι τῶν φυλῶν, de quibus Poll. VIII, 110. Harpocr. & Etymol. in V. ipsaque Minerva ἐπώνυμος Ulpiano ad Demosth. Midtānam p. 691 E. non cognominis, ut Wolfius, neque hac appellatione propria publice culta, ut I. Meursius existimavit A. L. IV, 5, sed quasi dicas *auctorem nominis Athenarum*, quae suum urbi nomen impertire non fuit dedignata; unde & Athenienses contra ἐπώνυμοι τῆς θεοῦ Aristidi T. I, p. 22 C. Non secus Archontes Athenis ἐπώνυμοι vel ἐπώνυμοι τοῦ ἐνναυτοῦ Poll. VIII, 85, 89, eorumque ἀρχὴ ἐπώνυμος, aut simpliciter ἡ ἐπώνυμος: quam formulam loquendi peropportune Graeci scriptores ad res Romanas transtulerunt: quoniam enim Consules etiam, ut Lucanus ait H, 645, *Latios signabant nomine fasces*, vel, ut Salvian. de Gub. Dei VI, p. 122, *annis nomina tribuebant*, eorum indem ἀρχὴ iure merito dicta fuit ἐπώνυμος. Herodian. I, c. 16, ἀρχαί τε ἐπώνυμοι, *Consules*: errorem in hac parte gravem Olearii iam redarguit literarum nostrarum decus P. Wesselingius Obs. II, 24. Ita Salamis εὐτυχήματος μεγάλου τοῖς Ἕλλησιν ἐπώνυμος ἐσομένη in Plutarchi Themist. pag. 116 E. quid autem Salaminia victoria veterum in monumentis celebratius? In his recte capiendis & separandis lapsus est non Budaeus tantum C. L. G. p. 153, sed & hunc securus H. Stephanus in Thes. Nostro τὸ ἐπώνυμον πέλαγος non, ut priores dederant interpretes, *cognomine*, sed *quod nomen ab Helle duxit*. Longum erat faciendum, si vertendi vitia colligere foret animus: uno defungar Philonis Iudaei loco in Flacc. p. 976 D. τοὺς ἀρχόντας, τὴν γερουσίαν, οἱ καὶ γέροντες καὶ τιμῆς εἰσὶν ἐπώνυμοι. Gelenius: *magistratus senatoresque honoratos vel ipsis appellationibus*; quibus suam mentem satis liquido, non, quod debuerat, sui auctoris explanavit: cuius acumen eo certe

tendebat, ipso τῆς γεροντίας vocabulo, quod manaverit ἀπὸ τοῦ γέροντος, & reverentiam quandam dignitatis excitet, oportuisse Flaccum deterreri, ne viros honestissimos servilibus flagris conscinderet, iisque modis indigne vexaret, quibus ne vilissimos quidem abiectissimosque homines tractari fas sit. HEMST.

Pag. III. l. 2. Τῆς μητρὸς) Ino, quae Cadmi & Harmoniae filia, & Liberi patris ex Semele Iovis filii nutrix, & ideo a Iunone afflicta, cum qua Athamas Thebanorum rex secundas contraxit nuptias, postquam Nephele (ex qua iam ille Phryxum & Hellen suscepit) Liberi patris furore agitata in silvas se contulerat. Haec, ut erat, ita revera se novercam gessit, privignosque identidem apud patrem accusans eo compulsa, ut consensu aureo ariete fuga sibi consulerent. Quam rem aegre ferens Iuno Athamanti Furias immisit, quae in tantam eum adegerunt rabiem, ut cum Ino ad se accedentem aspiceret, hanc quidem leaenam, filios autem suos eiusdem catulos esse arbitraretur, atque raptum Learchum alterum ex filiis saxo illiserit, idem in uxore exemplum editurus, nisi illa, arrepto Melicerta altero filio, una cum illo in mare se abiecisset, ubi Deorum miseratione in Deam marinam est transformatam, quam Graeci quidem Λευκόθεα, Latini autem Matutam appellant. Cicer. Tuscul. I, & lib. III de Nat. Deor. Ino Cadmi filia nonne Λευκόθεα nominata a Graecis, Matuta habetur a nostris? Melicertes autem in Palaemonem, quem nos Portunum nominamus. Hanc historiam fabulose tractat Ovid. VI Fast. & IV Metam. Pausanias in Atticis, Hyginus in Mythologiis suis cap. 1, 2, 3 & 4, Lucianus in Epigrammate quodam. COGN.

ead. l. 5. Ἔφην) Sic omnino legendum ex Mf. Gr. P. ed. I. S. & A. Sic etiam Stephanus. Edd. reliquae ἔφης, vitiose. Mox ex Gr. Mf. & P. addidimus, quod in lib. deest. V. ἐκκ. c. 12: Ἐκτορι δούουσιν ἐν Ἰλίῳ, καὶ Πρ. καταντικρὺ ἐν Χερρόνῃσιν. SOLAN.

ibid. Ἐν τῇ Τρωάδι ἢ ἐν τῇ Χερρόνῃσιν) Mf. iubet legi ἀλλ' ὅπερ ἔφην ἐν τῇ Τρωάδι ἢ ἐν τῇ Χερρόνῃσιν τεθάλπει, sed, ut dixi, in Troade, aut in Chersoneso mox sepelietur: scilicet Thracica: male ἢ in editis omissum. GRAEV. Si vel nullus adfuisset Codex, separandae fuerant hic, particula saltem, regiones toto Hellesponto divisa: Hellespontus enim, ut Hesychius ait, ἡ μεταξὺ Τροίας καὶ Χερρόνῃσου θάλασσα, atque ideo saepius, ubi Troiae facta fuit mentio, commemorari videas τὴν ἀντιπέραν Χερρόνῃσιν τῆς Θράκης. Auctor arg. Hecubae Euripi-

deae: ἐν Χερρόνῳ τῇ καταντιπέρας Ἀβύδου Xenophon non procul initio libri primi K. A. Insula primum, postea faucibus angustis Thraciae continenti affixa Chersonesi nomen habuit: Schol. Apollon. Rh. ad Arg. I, 925. descriptionem si quis desideret, exactissimam dabit Procop. de Aedif. Iustinian. lib. IV, p. 43, 44. Helle ubi praeceps ceciderit, satis accurate designat Apollodor. I, p. 39: ὡς δὲ ἐγένοντο κατὰ τὴν μεταξὺ κειμένην θάλασσαν Σιγείου καὶ Χερρόνήσου, ὤλισθεν εἰς τὸν βυθὸν ἡ Ἑλλη· καλεῖ θανούσης αὐτῆς ἀπ’ ἐκείνης Ἑλλήσποντος ἐκλήθη τὸ πέλαγος. Cadaver eius in Tronde sepulchrum an quicquam tradiderit, quod sane videretur colligendum e Luciani verbis, mihi non constat: verum Chersonesus habuit Ἑλλης τάφον, paulo tamen longius ab eo loco, ubi merfa interiit, ad ipsam peninsulae radicem dextro latere versus Propontidem, ut ex Herodoto certum est VII, 58. nam Persarum exercitus ex Asia traiectus in Europam ἐποίετο τὴν ὁδὸν διὰ τῆς Χερσονήσου, ἐν δεξιᾷ μὲν ἔχων τὸν Ἑλλης τάφον τῆς Ἀθάμαντος, ἐν ἀριστερῇ δὲ Καρδίαν πόλιν· erat autem sita Cardia interior ad Melanem sinum. Illud autem monumentum fuerit κενοτάφιον aut κενήριον necesse est, si fabula fidem meretur, quae mediis Hellen servavit in undis, Neptunoque amore capto pellicem tradidit: Eratosthenes, quem vocant, Catast. c. XIX: Ποσειδῶν δὲ σώσας τὴν Ἑλλην, καὶ μιχθεὶς ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς παῖδα ὀνόματι Παιόνα· nuptiae foecundae, ut Deorum esse solent, plures liberos ediderunt. Hygin. Poët. Astr. II, c. 20: Sed Hellen decidisse in Hellespontum, & a Neptuno compressam Pacona procreasse complures, nonnulli Hedonum dixerunt. Schol. Germanici: Helle autem, ut aiunt, a Neptuno salvata est, & ex ea puerum Paconem genuit. Almopem gigantem τὸν Ποσειδῶνος καὶ Ἑλλης τῆς Ἀθάμαντος suppeditat Stephan. in Ἀλμωπία. Tres minimum filios Helle prognatos habemus cognomines populis, qui in Thracia vicinaque Macedonia incoluerunt. Nescio, an remedium hinc Aristidi sit petendum. T. I, p. 47, ubi Neptunum refert amore captum Leucotheam habuisse secum, ὃν τρόπον (ἐρασθῆναι λέγεται) καὶ Τυροῦς τῆς Σαλμωνέως, καὶ Ἀμμωνίης, καὶ ἀλλης τινὸς καλῆς, καὶ κρύψαι γε καὶ ταύτην ὑπὸ τῷ κύματι· offensus in exactissimo scriptore traheu orationis indecoro tentabam, καὶ Ἑλλης τῆς καλῆς· cui emendationi si quis vulgatam tamen anteposuerit, non equidem intercedo, quin iudicio suo fruatur. Antequam vero Hellesponti nomen his maris angustis inditum increbuisse, vetustius existisse Borysthenis scribit Stephanus; unde liquet,

cur Hesychius interpretetur, Βορυσθένης, ὁ Ἑλλήσπορτος. Ab Helles autem casu fluxerit appellatio, quod summa conspiratione veteres amplectuntur, an hoc pro somnio sit explorendum, praelata Salmasii sententia, *Pontum Hellenicum*, aut mare Graecum exponentis, disputare nunc non lubet. HEMST.

ead. l. 6. Παρμηθίων) Ms. codex addit, ἐκεῖνο δὲ παραμύθιον οὐ μικρὸν ἔσται αὐτῇ, hoc vero solatium non parvum ei erit. GRAEV.

ead. l. 8. Ἀθάμαντος) Huius imaginem Callistratus exhibet, omnium postremam p. 906. Tangit Noster ὄρχ. c. 42. SOLAN.

ead. l. 9. τοῦ Κίθαιρώνος) Apud Callistratum Σκίρρον dicitur in vulgatis; postrema editio mutavit in Σκίρρον, iubetque adire Pauf. Att. p. 43. SOLAN.

ead. l. 10. τὸν υἱόν) Melicertam, (vide ὄρχ. c. 42) qui, Deus factus, Palaemon dictus est: mater autem Leucothoë. SOLAN.

ead. l. 11. Χαρισάμενος) Χαρισάμενον scribe. GUYET. Dumdum mihi fuit suspectus hic locus, & mihi persuaferam, legendum esse χαρισάμενον sc. σέ. Sed in Ms. postea reperi bene scribi χαρισάμενους, sc. ἡμᾶς, nos, te nimirum Neptunum, & nos Nereidas. Cum postea dicit, illam non mereri hanc gratiam; οὐκ ἐχέην οὕτω πονηρὰν οὖσαν, notat illius novercalem malitiam in Nephelēs filios, Phryxum & Hellen. GRAEV. Legerim χαρισάμενους sed & illam nos oportebit servare gratificaturas Baccho. Nimirum nomine Nereidum loquitur Amphitrite. CLER. Omnes edd. χαρισάμενος, nisi quod St. χαρισάμενους. Nos secuti sumus Ms. Gr. L. & P. SOLAN. Χαρισάμενος) Huius omnium edd. lectionis structura claudicat, cui malo mederi voluit H. Steph. exprimens χαρισάμενους nimium arrogassent sibi Nereides, praesente Neptuno: quare maluisssem χαρισάμενον, te scil. Neptunum. Sed optimum est, quod Codd. obsecutus dedi; utrosque complectitur Neptunum & Nereidas, genere tamen, ut fieri solet, ad potiorem relato. Dial. XIV, *Perseum ποστis, ὀρίνορ, τὸ τῆς Δανάης παιδίον, ὃ μετὰ τῆς μητρὸς &c. ἐσώσατε ἀκτεῖρας αὐτοῦ*. Ino prima teneri nutrita, eadem matertera; Bacchi, cui & Athamanti marito Mercurius eum tradit de femore Iovis prodeuntem, καὶ περθεὶ τρέφειν ὡς κόρην: tam sollicitè cavendum erat, ne furtivae prolis indicium aliquod ad Iunonem permaneret. Postquam Ino in furorem acta mare subissset, alio dolo fuit opus, quo misellus ille Bacchus novercalibus odiis eriperetur: Διόνυσον δὲ Ζεὺς εἰς ἔριφον ἀλλάξας τὸν Ἥρας θυμὸν ἐκλεΐε καὶ λαβὼν αὐτὸν Ἑρμῆς πρὸς Νύμφας ἐκόμισεν ἐν Νύσσῃ τῆς Ἀσίας κατοικοῦσας. Haec Apollodoro narranti III, p. 171, plane consentit Ovid.

Metam. III, 313. Pherecydes scripsit, non Mercurium, sed Nymphas Dodonidas, (non aliae sunt, quam Nyseides) *ad Thebas Liberum perlatum Inoni tradidisse*, teste Hygin. Poët. Astr. II, 21. *Inoni* inquam, cum membranis meis & ed. Micylli; nam Munckeriana perperam *Inoni*. Hinc Orpheo non Leucothea tantum *Δρέπτεϊρα εὐστεφάνου Διονύσου* Hymn. LXXIII, sed & Palaemon *σύντροφος Βακχεχόρου Διονύσου* H. LXXIV. alibi alias edit, quae operam Baccho nutriciam praestiterint, de quibus nunc quidem exponere commodum non est. Verum nymphis Dodonisin gratia minime vulgaris fuit relata: nam cum senio iam paene dilaberentur, eas, exorante Baccho, Medea recoctas in pristinum aetatis florem revocavit. Tractatum fuit hoc miraculum ab Aeschlylo in fabula, nisi plane fallor, Satyrica, *ταῖς Διονύσου Τροφοῖς*, ut docet Schol. in argum. Euripidis Medae, quae totidem fere verbis leguntur apud Schol. Aristoph. ad Equ. v. 1318. brevius aliquando *Τροφοὶ* in Aeschyli dramatum indiculo, Hefychio, & Photii Lex. Mf. v. *Ἐψιούσα* male I. Meursius & Stanleyus duas inde tragoedias concinnarunt. HEMST.

Pag. 112. l. 1. *Καὶ δύναται*) Codex *εἰκότως. νεανίας γὰρ καὶ δύνατος ἀντέχειν πρὸς τὴν φορὰν*. in vulgatis *καὶ δύναται*. Non longe ab his reponere ex eodem codice: *ἐκπλαγίστα, καὶ τῷ δάμβει ἅμα συσχεθεῖσα καὶ ἰληγγιάσασα πρὸς τὸ σφοδρὸν τῆς πτήσεως*. Percussa, & pavore simul correpta & vertigine ad volatum celerimum: non enim natarunt Phryxus & Helle, sed per aërem sunt lati. Vid. Apollod. Bibliothec. lib. 1. In Mf. tamen pro *δάμβει*, scribitur etiam *δάλλπει*, quod non probo, quamvis possemus explicare: sed *συσχεθεῖσα*, pro vulgato *σχεθεῖσα*, cunctis, fat scio, bellis hominibus arridebit. GRAEV. *Δυνατός* G. P. & L. Tangit eandem fabulam dialogo superiori. SOLAN. *Δύναται* teneas, an *δυνατός*, minimum refert: contra ἡ Ἑλλὰ μὴ δυναμένη ἀντέχειν κατέπεσεν εἰς τὸ ὑποκάμενον πέλαγος. Schol. Homer. ad Il. H, 86. HEMST.

ead. l. 2. *Ὅχι ἡμῶτος παραδόξου*) Erat enim *capere volans*; vide *ἀστρ.* c. 14, & Apollod. I, p. 16 B. SOLAN.

ead. l. 4. *Τῷ δάμβει ἅμα σχεθεῖσα*) Scio recte dici *δάμβει* vel *ἐκπλήξει* *ἔχουσαι*, ut *μανίαις* *ἔχουσαι* apud Platon. p. 940 D. *ἔχουσαι χαλεπωτέρῳ δαίμονι* Anton. Liber. c. XXX, vel *συνέχουσαι*, quemadmodum *ἐπιθυμίαις*, *ὀργῇ* *συνέχουσαι* Adamant. in Physiogn. illud etiam, recte iungi *δάμβος* & *ἐκπλήξειν*, & frequentissime quidem a recentioribus: Eunap. *περὶ Ἑρσβ. ἐκπλήξει καὶ δάμβει συνδεδέντες*. Damasc. apud Phot.

pag. 556, v. 17, ἴδρωσα μὲν ὑπὸ δάμβους καὶ ἐκπλήξεως. sed quoriam in hac lectione pertineat ἀμα, expedire nequeo: ista sane particula diversum quiddam postulat ab ἐκπλήξει, quod simul cum stupore tenellam virginem corripuerit, praecipitemque labi fecerit in mare: Quocirca, quod repudiavit Graevius, patrocinium istius scripturae τῷ δάλλπει non subterfugio: non quin melius aliquid extundere forte queat ingenium acutius; sed quod vulgatae saltem lectioni praeferenda videatur: δάλλπος enim interpretari licet *servorem aëris*, qui spirituum deliculae virginis intercepti eo facilius, quod aries impetu volatus altioris celerrimo proveheretur: nihil autem verat, quo minus Luciano howerit hanc etiam causam plane verisimilem interponere delabentis Helles. Ut aëri aestu solis calefacto δάλλπος, sic & alia pari potestate vocabula tribuuntur, φλέγμα, καύμα, πικύρας, hoc quidem ex eo dictum, quod suffocer, & animae meatum impediatur: opportunum ergo πνίγει, δάλλπει συνέχουσαι. Ita commodum erit & τῷ δάλλπει, & ἀμα suum locum iure tuebitur. Similia quaedam Δ. Θ. XXV de Phaëthonte, quae comparari operae sit pretium: imprimis illud, ἐπικύψας εἰς βάθος ἄχανές ἐξεπλάγη hoc βάθος ἄχανές sublimius eVectam indicat, ubi radiis solaribus aërem accendi facillime veteres putabant: & quod paulo ante praecedit ἐγκρατὴ εἶναι τῶν ἡνίων hic contra, ἐγκρατὴς ἐγένετο τῶν κεράτων, quae vertigine correpta & spiritu suppressio manu retinere non poterat. Hecrat. Panath. p. 252 C. θρασύτερόν τε διακείμενον ἢ κατ' ἐκαστόν, ἐγκρατὴ τὸ γινόμενον ἐρίων! illud extremum tam languens ut ab Isocrate fuerit profectum! quanto plenius atque etiam venustius exhibet ἡνίων; abreptum se rerum affluentium aestu refracnare orationem non potuisse dicit, neque ei moderari ἐμμέροτα τῇ πρόβότη τῇ περὶ τὸν λόγον, ἣν εἶχεν. Porro sunt in Luciano computanda ὑπὸ ἀνθείας ἐκπλάγισα &c. Plato Theaet. p. 128 E. ἰληγγίων τε γὰρ (ὁ σμικρὸς ἐκείνος τὴν ψυχὴν καὶ δριμύς καὶ δεικατικός) ἀπὸ ὑψηλοῦ κρεμασθεὶς, καὶ βλέπων μετέωρος ἀσθεν, ὑπὸ ἀνθείας ἀδημονῶν τε καὶ ἀπέρων. HEMST.

ibid. ἰληγγιάσασα) Σκοτούσῃσα, vox Syracusana, ὅταν δὲ περὶ τὴν καρδίαν στρόφος γένηται, ἐπακολουθεῖ σκότος, καὶ τοῦτο τὸ πάθος καλοῦσιν ἰληγγον. Interp. Aristophan. Acharn. ἰληγγῆν τὸ ἐσκοτῶσθαι (leg. σκοτούσθαι) καὶ δολεῖν περιφέρεισθαι, κύκλω συστρέφεισθαι. Hesych. BOURD. ead. l. 6. Ἀπείληπτο) Ἀπ' ἐπείληπτο; GUYET. Ἐπείληπτο P. optime, uti rescribere iubebat Hemsterhusius p. 83. SO-

IAN. Reieci vulgatum ἀπείληπτο, quia cum ratione & usu linguae Graecae pugnabat: nusquam enim ἀπολαμβάνεσθαι eum in modum accipitur, aut per linguae genium accipi potest. Stephanus itaque Th. T. II, p. 565 A. cum ad eam apprehendendi significationem stabiliendam hunc attulisset solum Luciani locum, caute addit: *Sed fortasse pro ἀπείληπτο legendum est ἐπείληπτο*: nam verbum ἐπιλαμβάνομαι passivè etiam (potius dixisset *medie*, vel, verbi *medii* virtutè) usurpatur pro *apprehendo*. Nihil est illo usu frequentius, quem satis firmant exempla ab H. Stephano producta. Noster in Εὐχ. § 4, τῶν κεροιακῶν ἐπείλημμένον. Maxim. Tyr. Diff. V, ἐπιβάτης εὐκίνητος οἷος καλῶδίου ἐπιλαβέσθαι. Artapanus apud Euseb. Προπ. Εὐ. IX, Τὸν δὲ Μῶυσον &c. ἐπιλαβόμενον τῆς οὐρᾶς. Plures scribunt, Herculem in nobili certamine Acheloi τοῦ κέρατος vel θατέρου τῶν κεράτων ἐπιλαβόμενον illud defregisse. Hesych. Ἐπείλημμένη, κρατούσα: ad hanc formam emendari debet bis in eo vitiose scriptum, semel Ἀπειλημμένη, κρατήσασα, iterum Ὑπείλημμένη, ἀντipeλημμένη: cuius erroris culpa, quamquam mendosos codices forte posset excusare, in ipsius tamen Hesychii caput recidit. Idem post Ἐπιλήκκτος, vel potius, quod restituendum est, Ἐπιλήκκτος: Ἐπείλημμένος, κατέχων, τετυχηκώς. HEMST.

ead. l. 8. Νεφέλην) Scribe Νεφέλην, Nephelen, cum in vulgatis non edatur tanquam proprium. GRAEV.

ead. l. 23. Τὴν νῆσον τὴν πλ.) Delon maris Aegaei, Cycladum omnium clarissimam, in qua Latona Apollinem ac Dianam dicitur enixa: de qua Cicer. III in Verr. & Virgil. III. Georg. Dicta autem putatur Δῆλος ἀπὸ τοῦ δελοῦν, quod, cum antea mari tecta esset, Latonae locum ad pariendum quaerenti repente se ostenderit. COGN. Bene liber scriptus: τὴν νῆσον τὴν πλανομένην, ᾧ Πλάσιδον, τὴν ἀποσπασθεῖσαν. GRAEV. Locus mutilus, aut corruptus. Pro τὴν, quod habet Gr. Ms. ante ἀποσπασθεῖσαν, legendum censeo ἤν. SOLAN. Mutilum esse hunc Luciani locum non concedo: ne quid corrupti infideat, valde vereor. Primum ex C. Gr. τὴν ἀποσπ. libenter aservo; apte congruunt τὴν πλανομένην, τὴν ἀποσπασθεῖσαν. Deinde avulsam a Sicilia fuisse Delum, quis alius tradiderit, non recordo: de Cilicia nescio quid animo obversatur, quamquam locus scriptoris hand succurrat. Et sane multo facilius erat cursus a Cilicia eam in sedem, ubi fundata fuit Delos, quam si demta Siciliae eodem ferri itinere impediri debuisset: considerandum itaque, an dederit Lucia-

nus, τὴν ἀποσπασθεῖσαν τῆς Κιλικίας. Hoc scilicet tum factum, cum — τὰ πρῶτιστα μέγας θεὸς οὐρεα θείων Ἄορι τριγλώχινι — Νήσους εἰναλίας εἰργάζετο — Delum vero οὐκ ἐθλίψεν ἀνάγκη, Ἄλλ' ἄφετος πελάγεσσιν ἐπέπλεε — ut poëtica fide canit Callimach. H. in Del. v. 30, qui idem mox instabiles insulae errores, antequam firma radice niteretur, sed in Aegaeo mari solum ad sinum Saronicum & Euripum, commemorat. Porro diffidere mihi tantum videntur ὕφαλον ἐπινήχουσαι, ut commodè iungi non possint: est enim ἐπινήχουσαι, in summo mari erraticam innatare, ὕφαλος autem mari persus, vel saltem salo fluctibusque lectus: unde ὕφαλοι πέτραι. Callimacho quidem licuit Delum dicere ἐπιπλεῖν, v. 36, 53, 212, ut qui, quamvis sedibus continuo mutatis vagantem, conspicuam tamen fecit: Luciano non item; nam Delos apud eum mari merfa delitescit, donec in lucem prodeat, atque insularum in ordinem defixa cogatur: ideo ἀνάφηνον & ἀναφανείσα, & a Neptuno iubetur ἀναδύναι ἐκ τοῦ βυθοῦ, καὶ μηκέτι ὑποφέρεσθαι. Hoc incommodum amoveri potest scribendo, ὕφαλον ἔτι νήχουσαι συμβέβηκε: neque illud ἔτι opportune poni quisquam diffitebitur; mox, καὶ μηκέτι πλέουσα: id autem idem vitii genus saepius e Luciano nobis eluendum erit. De exortu Deli repentino, prolatis Luciani verbis, agunt Brod. ad Anthol. I, c. 58, Barth. ad Stat. Theb. I, 702, Adversf. XLIX, c. 5. Verbum vero inprimis opportunum ἀναφαίνεσθαι & ἀναφανῆναι; ex quo alterum etiam Deli nomen exstitisse Ἀνάφην, ἐπειδὴν ἀναφανείσα δῆλη ἐγένετο, ἀδηλουμένη καὶ ἀφανὴς οὖσα τὸ πάλας, prodidit Philo περὶ Ἀφθ. Κόσμου p. 960 A. sed Iudaei hominis errorem, qui Anaphen ut nomine, sic situ dissociatam, cum Delo confudit, merito castigarunt L. Holsten. ad Stephan. in Ἀνάφην, & Ez. Spanhem. ad Callimach. H. in Del. v. 53. Rhodum quoque, cuius & Philo eandem ob causam meminerat, olim infra fluctus depressam ἀναφανῆσθαι ὕστερον ξηρανθεῖσαν Heraclides ait. HEMST.

Pag. 113. l. 1. Δῆλον) Et inde nomen insulae, Delos. SOLAN. ead. l. 13. Ἀνάμοτος) Thom. Mag. in Ἀπαιματός utitur hoc loco. HEMST.

Pag. 114. l. 2. Ὡς Τρίτωνες) Tritones plures. Virgil. V Aen. Tritonesque citi, Phorcique exercitus omnis. Idem X Aen. v. 210: Hunc vehit immanis Tritoni, & caerulea concha Exterrens freta; cui laterum tenuis hispida nanti Frontis hominem praefert; in Pristinae finit alvus. Sunt, qui triremis nomen volunt esse a Tritone in ea depicta belua marina: nam & nunc quoque suum cui-

que navigio nomen inditum est. Sic Scyllam, sic Pegafum nomina navium fuisse putat Palaephatus περὶ Ἀπίστον, non monstra, ut poëtae fabulati sunt. Tritonem Lycophron Νη-
 πείος γένον vocat, alii, Nepruni & Amphitritae; superiori qui-
 dem corporis parte umbilico tenus humanam effigiem refe-
 rentem, sed posteriori usque ad caudam esse delphinem; re-
 vera nihil aliud, quam ἰχθυοκένταυρον. Lycophronis enarra-
 tor citat Acelandrum quendam auctorem, Eurypylum &
 Tritonem Neptuni & Celaenüs liberos esse. Alii Tritonem
 Oceani & Tethyos faciunt, patris & Neptuni tribicinem; pro
 tuba concha uti, quam *buccinam* vocitatum volunt. Quidam
 in literas retulerunt, Tiberio Caesari quendam nuntiasse, Tri-
 tonem in specu quodam visum, auditumque concha canen-
 tem. Eadem persuasio irrepit de Nereidibus, quae squamis
 in hispido corpore vestitae humanam effigiem habeant. Hu-
 iusmodi Tritones pisces velocissimos pro Diis cultos inveniri
 Plin. lib. IX, c. 5, gravissimis testimoniis probat; hodieque
 visuntur Romae imagines pleraeque. Tritonem eiusque buc-
 cinam describit Ovid. I Metam. & II. COGN.

ead. l. 5. Αὐτίκα μέτεισι καὶ τιμωρήσει) Mf. εὐθέως μετελευ-
 σεται καὶ τιμω. Sequens Dial. ex Hom. II. v. Philostr. BOURD.
 Quod Angl. Cod. praefert; vulgatae lectionis est interpreta-
 mentum. Vid. Dukerum ad Thucyd. II, 44, & quae monui
 ad Somn. § 7. HEMST.

ead. l. 7. Εὐπρεπῇ) Scribe, ut olim conieci, & postea Mf.
 firmari didici: πάντα εἶναι εὐπρεπῇ, omnia esse parata: vulgo
 legitur πάντα εἶναι εὐπρεπῇ, & vertitur, praeclare omnia se ha-
 bere: inepte. GRAEV. Εὐπρεπῇ) Verte: omnia, ut decet, para-
 ta esse, non, praeclare omnia se habere. CLER. Εὐπρεπῇ praeter
 Mf. Gr. etiam L. & St. & B2. Reliquae edd. mendose εὐπρε-
 πῇ. SOLAN. Εὐπρεπῇ reponere vel sine membranis non fuisse
 veritus, cum potestatem eius vocabuli locus omnino fla-
 gitet: significat enim Neptunus, expedita esse omnia, quae
 Iuppiter fieri iussisset, ac parata. Xenoph. Ephes. IV, p. 58,
 Ἦν δὲ πάντα εὐπρεπῇ, καμνηοί τε πολλοί &c. Euripid. Cycl.
 v. 593, — ὥς σοι τὰνθάδ' ἐστὶν εὐπρεπῇ. Antiphan. apud Athen.
 VI, p. 238 B. Ἄν' ἢ τὸ σιτάρχημα δεῖπνον εὐπρεπές. Aeschi-
 nes in illa multo facerissima Ep. X, καὶ ὁ λόγος ἐξ ἡμέρας ἐπὶ
 τὴν Καλλιρρόην εὐπρεπής. Demosth. Phil. I, p. 49 F. εἰδὼς, εὐ-
 πρεπείς ὄντας ὑμᾶς. Noster in primo Cataplo, τὸ μὲν σκάφος
 τοῦτο ἡμῖν πάλαι εὐπρεπές. Idem vitium in Occumenio sana-
 tum a Billio Sacri Obs. I, c. 21; a lungermanno foedius etiam

corruptum in Poll. X, 76; ab aliis alibi: neque tamen eo minus locis pluribus neglectum haecenus inhaeret. Mirifice luffit in utrifque conturbandis vocibus incertus librarius error. Pro eo, quod bene vulgatur apud Gregor. Nazianz. Stel. I, p. 70, ἔστω τὸ θάλαττον εὐτρεπές, peius alii Codd. εὐπρεπές. In Onofandri Strat. c. VI, ἀλλ' ἅμα καὶ εἰς πορείαν ὥσιν ἐπιδέξιοι, καὶ εἰς μάχην εὐπρεπεῖς, rectius F. Morelli liber εὐτρεπεῖς. Schol. Aristoph. ad Eq. v. 908, ἔδει γὰρ τὴν τριήρη πάντα ἔχειν πρὸς τὸν πόλεμον εὐπρεπῆ: at tutius sequimur auctorem Suidam, qui praeberet εὐτρεπῆ in Τριπαρχαίῳ. Laudo Barnesium, qui Euripidi reddidit Iphig. in Taur. v. 245, — καὶ κατάργματα οὐκ ἂν φθάνοις ἂν εὐτρεπῆ ποιουμένη: sicut Herc. Fur. v. 497, Σὺ μὲν τὰ νέρβει εὐτρεπῆ ποιοῦ, γύναι. & Long. Pastor. IV, p. 129, παρασκευάζε μοι μόνον εὐτρεπῆ τὰ γυναιρίσματα. Iam verba conferamus Athenionis Comici apud Athen. XIV, p. 661 D. Τὰ τ' ἔνδον εὐπρεπῆ ποιεῖ λαβὼν, & Nicoftrati XV, p. 685 C. — καὶ σὺ μὲν τὴν δευτέραν τράπεζαν εὐπρεπῆ ποιεῖ, num dubitabis, quin utrobique refingi oporteat εὐτρεπῆ; tamenſi posteriore loco ſubdatur, Κόσμησον αὐτὴν παντοδαποῖς τραγῳμασί. Eſt tamen interdum, ubi vix decernas, utrum praeponi conveniat: Aefchyl. Sept. contra Theb. v. 90, Βοᾷ ὑπὲρ τειχέων Ὁ λεύκας τις ὄρνυται λαὸς εὐπρεπῆς: ita Scholiaſtes unus explicans, εὐπρεπῆς ἦται τοῖς ὕλοις κεκοσμημένος, ἐπὶ τὴν πόλιν τρέχων (male πρέπων edidit) alter habet εὐτρεπῆς. Par dubitandi ratio in Supplic. Euripid. v. 392, Στρατὸς δὲ θάλασσει, κἄξεται καὶ παρὼν Καλλιχόρον ἀμφὶ σκαμνὸν εὐπρεπῆς ὕδρι. Verum apud Athen. VI, p. 268 F. & Poll. VI, 59, praetulerim equidem in Phaeacrae, καὶ μὴν παρὴν ταμάχῃ μὲν ἐξωπτημένα, καταχυσματίοιςι παντοδαποῖσιν εὐπρεπῆ: nuſquam enim ad εὐτρεπῆς, quantum nunc quidem memini, darivus accedit. HEMST.

ead. l. 15. ΞΑΝΘΟΥ) Qui & Scamander. Huius imaginem exhibet Philoftratus omnium primam p. 764. SOLAN.

ead. l. 18. ΞΑΝΘΟΣ) Xanthus Lyciae ampis in campis Troianis, qui & Scamander dicitur, a colore aquae flavo dictus, qui color in Tyberi confpicitur: unde Horatius, *Vidimus flavum Tyberim*. Xanthum δινῆντα nuncupat Homerus II. ε & θ, his verbis: Ξάνθου δινῆντος, ὃν ἀθάκατος τεκετο Ζεὺς. Νάσφι νεῶν ἀγαγὼν ποταμῷ ἐνὶ δινῆντι, Ἐκκαβαρῶ. — Huius meminit Euſtath. circa finem II. B, & Strabo lib. XIV. COGN.

ead. l. 19. Ἀπηνθράκωμα ὄλω) Lego ἀπηνθράκωμα ὄλος. Vide initium Περ. SOLAN. Quin ſcribere potuerit Noſter ὄλος,

minime dubium est: ita scripsisse, quis pro certo affirmabit? Vulgarum lectionem tuetur observatio I. Iensii ad Hermonimi initium. Hoc eorum in numero repono, de quibus quid auctori placuerit liquido constare non potest; veluti mox ἀπέφραττέ μοι τὸν ῥοῦν nihilo foret deterius, si μοῦ legeretur. Modo ante pro τραύματα cui, paulo quidem attentiori, non veniant in mentem καύματα; tum quia praecedat κατάσβεσον, cum quo haec vox aptissime congruit; tum quod sequatur, τίς σε κατέκαυσεν; quae cogitationem Luciani eo in vocabulo desigere fere debuisse dicas: hic certe multo probabilius illam coniecturam adhibere licet, quam fecit Cuperus in Timone cap. 2. Neque tamen eo facile descendero, ut a Nostro τραύματα proficisci non potuisse contendam: ad Timonem ea notavimus, quae ab hac lectione defendenda haud prorsus abhorrent. HEMST.

Pag. 115. l. 1. Τῆς Θέτιδος) Parum commode *Thetis* & mare diverſae fiunt. Certe Virgilius Thetidi mare tribuit: *Thetis erat omnibus undis*. SOLAN.

ead. l. 8. Μυρρίκας) Lege ἔκαυσε μὲν τὰς πτελέας καὶ μυρρίκας. Ex Homero hausit, qui Iliad. Φ, v. 350: Καίοντο πτελέας τε καὶ ἰτέας ἥδ' ἐ μυρρίκας &c. Τείροντ' ἐγχελύνε τε καὶ ἰχθύες. GRAEV.

ead. l. 11. Ὑπὸ τῶν ἐκκαυμάτων) Herculis ἐγκαύματα, quae ustulatus ab Oeta monte detulerat in coelum, ianasse se gloriatur Aesculapius Θ. Δ. XIII, § 2. Utram scribendi rationem sequaris, non ita multum refert: quamquam ἐγκαύματα proprie vocentur ἀπὸ τοῦ ἐγκαίειν notae velut igne signatae atque iniustae, ut literatis servis solet. Noster in Catapl. c. 24: καὶ τοι τί τοῦτο; ἰχνη μὲν καὶ σημεῖα τῶν ἐγκαυμάτων· οὐκ οἶδα δ' ὅπως ἐξαλλήπται, μᾶλλον δ' ἐκκέκοπται. Τρυσίππειον Erymologus exponit ἐγκαυμα ἵππου γεγραμμένου ἐπὶ τῆς γνάθου, quale Anacreonti, vel qui personam eius mentitur, πυρὸς χάραγμα nominatur Od. LV. Plato in Tim. p. 1045 F. ὥστε οἷον ἐγκαύματά μοι ἀνεκπλύτου γραφῆς ἔμμονά μοι γέγονε. Chalcidius mentem philosophi reddidisse consentus verba non annumeravit: Forſque etiam quod studioſa ſenis & aſſidua relatio meracae quandam, & inobſoletam impreſſerit animo notam: cui lectioni non malae quidem neſcio tamen aſſi anteferenda ſit, quam ſuppeditat Cod. Bodl. inabolitam inſecerit, eo uſu verbi, qui ab inſiciendis lanis, unde & lanarum inſectores Plinio, ductus eſt: certe videtur Plato loquendi formulam ab illo pingendi modo, qui ceram inurit, derivaviſſe;

κρηρογραφίαν & ἐγκαυστικήν vel κηρόχυτον γραφήν vocant, de qua Henr. Vales. ad Euseb. de V. C. I, c. 3. hinc ἐγκαύματα ἀναθεματικά, quibus aedes ornatissime fuisse excultas Tanagrae Dicaearchus tradit B. E. p. 12, & ἐγκαυσίς τῶν θυρῶν in Inscr. apud Sponium, quod Ausonio dicitur ceris inurere ianuarum limina Ep. XXVI, v. 9. Verum & medici ἐγκαύματα pustulas appellant, seu vesiculas, vi frigoris aut ignis (utriusque rei communia sunt urendi, adurendi, τοῦ καίειν & ἀποκαίειν verba) excitatas. Scholiafles ad ista Luciani Lexiph. καὶ ὅτι καύματα ἦν, notat: ἔοικε τὰ ἀπὸ τοῦ κρύους γινόμενα ἐγκαύματα εἰς τὸ σῶμα ἡμῶν λέγειν. Φῶδας Aristophanis in Plut. v. 535, ex Apollodoro Schol. interpretatur τὰ ἐπικαύματα τὰ ἐκ πυρός, Etymol. τὰ ἐν τοῖς σκέλεσι γινόμενα ἐκκαύματα ἀπὸ τοῦ πυρός. Non aliter interpreti vetusto Nicandri ad Ther. v. 682 χιμέτλα sunt τὰ ἀπὸ κρυμοῦ γινόμενα τῶν ποδῶν ὑπεκκαύματα, quorum vice Suidas ἀποκαύματα scripsit: reperiuntur etiam ἐκκαύματα in Aristoph. Schol. ad Pac. v. 540, sed depravata, & Suida duce vertenda in ἐγκώματα. Ex his constat, utroque Luciani loco nihil obfatare, quo minus, secus atque olim arbitrabamur, prisca scriptura servetur. Sunt alioquin ἐκκαύματα cremia, coctilia, arida sarmenta, quae igni admota flammam cito concipiunt: membranarum auctoribus illa vox est reddita Polluci VII, 110, X, 110, cum prius ἐγκαύματα legerentur: neque intercedo, quin horum in locum itidem ista subijciantur VI, 91, & apud Hesych. in Εὔσανα. In Theophrasti libro de Igne dicitur ἡλίου φῶς τῷ ἀθροισμῷ καὶ τῇ λεπτότητι διαδύμενον εἰς τὸ ἐκκαύμα & saepius ὑπεκκαύματα, fomites igni nutriendo ac fuscitando apti: quomodo Xenophonti K. Π. VII, p. 113, v. 29, Babyloniorum fores φοίνικος πεποιημένοι, ἀσφάλτῳ δὲ ὑπεκκαύματι κεχρισμένοι. Taceo Physicorum ὑπέκκαυμα aëri contiguum & gignendis ignibus accommodatum, de quo Philopon. ad c. I Genes. p. 11, 55, 186. Hinc tralatarum locutionum magna copia tum apud alios, tum apud Philonem Iudaeum in primis: τὰ τῆς ἐχθρᾶς ὑπεκκαύματα ζωπυρήσαντας, p. 905 B. HEMST.

ead. l. 13. Θολερὸς &c.) Ed. I. Θολερῶς, quod magis arridet; & confirmant P. & L. sed mox eadem sibi non satis constans θερμός. In P. ᾧ Ε. καὶ Θ. non inveniri, testantur Excerpta. SOLAN. Nihil prius in mentem veniat, quam Θολερῶς & θερμῶς, scilicet διάκεισθαι quia praecessit, ὅπως διάκειμαι. Eo factum, ut, cum Θολερὸς mutare instituisent in Θολερῶς, desierint in θερμός, absterrii scripturae constantia: neque ulla lex ora-

tionis impediēbat Lucianum, ne structuram variaret, *Θολερὸν εἶ, ὃ Ξάνθος, καὶ Σερμῖς*. *Μοχ* ἐπὶ τὸν ἐμὸν υἱὸν stare non potest: quas enim manifesto discrevit *Θάλατταν & Θέτιν*, cuius incogitantiae foret, hic easdem commiscere? Nihil occurrit melius, quam Cognati *υἱόνον* nam Mare Aethere & Die genita iure merito cunctarum Nereidum mater, inter quas Thetis principatum paene tenet: ideo *τῇ Θέτι καὶ τῇσι Νηρηίδι Δύοντες* Herodot. VII, 191. HEMST.

ead. l. 15. Τὸν ἐμὸν υἱόν) Achillem ex Peleo Thetidis Nerei filiae filium: ipse vero Nereus Oceani filius fuit. Fortassis legendum pro *υἱόν* *υἱόνον*, id est, nepotem. COGN. Si Mare mater Thetidis ponatur, *υἱόνον* cum viro docto legamus necesse est, qui id margini codicis sui adscripserat; aut memoria lapsus Lucianum statuamus. In libris nostris certe nihil subsistit. SOLAN.

Pag. 116. l. 15. Ἀποσπάσσωσιν) Subintellige *τὴν γαῦν* postquam multum a terra propecti essent. CLER.

ead. l. 17. Ἐπεὶ ἔμαθες) Sic ex fide Mf. haec omnis clausula scribenda: *τίνος δ' ἔνεκα, ὃ ἀδελφῇ, εἶπε, ἐπεὶ ἔμαθες ἀκριβῶς ἅπαντα*. BOURD. Paene malim *εἶπερ* nondum enim scire potuit Doris, rem totam Thetidi fuisse compertam: neque etiam credere non licet, ex utraque lectione coniuncta existuisse scripturam Bourdel. *εἶπε*, vel potius *εἶπὲ, ἐπεὶ*. HEMST.

Pag. 117. l. 2. Ἐπαρθένευεν) In virginitate educabat: virginem servabat. Veteres Glossae: *Παρθενεύω*, virgino: quae vox est, ut puto, ficta, ut uno verbo Latino Graecum exprimeretur, non ex usu desumpta. CLER.

ead. l. 10. Καθίκετο) Interpres: Quid agebat illa, quando ingrediebatur? si Graeca sana essent, vertenda erant, quid agebat illa, quando attingebat sc. cistam. Sed resingendum ex Codice vetusto, *ὅπότε καθίκετο*, quando immittebatur in cistam. GRAEV. Micyllus apud Basileenses & Bourdelotium, quando abripiēbatur. Quod nimium: & cum haec vox vim denotat illatam, quod saepe fit in Luciano, additur secundus casus: & plane id huc non convenit. Benedictus, quando ingrediebatur. Nec sic loquitur Lucianus, etsi propius sit. Pater adscripsit, *descendebat vel demittebatur*. Abundat igitur litera, & lege *καθίκετο*. GRON. Graevii emendationem amplector: quamvis succurrat & alia longe praestantior, si per Codices liceret; nempe *καθεῖκετο*, ut *ἐρω. c. 16*. SOLAN. Lubens accepi, quod egregie suppeditabat Cod. Graev. *καθεῖκετο* temporis incommodo premitur, quod huic narrationi non convenit: quamvis utrumque ver-

bum in hac fabula Schol. Pindari usurpavit ad Π. I, 72: λα-
 θραίως τότε ἐνείρξας αὐτὴν εἰς τὴν κιβωτὸν μετὰ τοῦ παιδὸς καθ-
 ἦκεν εἰς τὸ πέλαγος. Schol. C. German. *intra arcam includens*
praecipitavit in mare. Rem persequitur ipſis propemodum Phe-
 recydis verbis Schol. Apollon. Rh. ad IV, 1091, ubi, εἰς ἅρ-
 ρα καὶ αὐτὴν ἐμβεβάζει μετὰ τοῦ παιδὸς, καὶ κλείσας καταπον-
 τοῖ. Vid. Hygin. F. LXIII, & Th. Muncker. Graeci arcam
 matre filioque foetam ad Seriphum appulerunt omnes: Latin-
 is, ne generis illustrissimi apud se nulla forent vestigia, ean-
 dem in Italiam deducere visum fuit, Danaënque regi nescio
 cui in matrimonium dare; qui coniuges Ardeam condiderint.
 Virgil. Aen. VII, 372, & Servius; quamquam de Ardeae pri-
 mis initiiſ longe diverſa tradat Dionys. Halic. A. R. I, p. 57.
 Similem plane fabulam de Rhoeo Staphyli & Chrysothemidis
 filia, cui vitium Apollo fecerat, praeter alios Diodorus
 enarravit V, p. 229 C. HEMST.

ead. l. 14. Ἐμεῖδία) Idem codex scribit ὑπεμεῖδία πρὸς τὴν
 θάλασσαν, *subridebat conspecto mari*, seu *alludebat ad mare*.
 GRAEV. Ὑπεμεῖδία G. & P. In L. vero ἐπεμεῖδία. In impres-
 sis ἐμεῖδία. SOLAN.

Pag. 119. l. 6. Προαρπάσαι τὸν ἔρωτα) Sic leg. cum editio-
 nes ostentent, διὰ τοῦτο ἐχρῆν σε προαρπάσαι. Quid enim?
 num te propterea praeripere meum amorem, sive puellam, quam
 amabam, decebat? GRAEV. Sensus sponte deduxit interpretes
 ad προαρπάσαι, quod suo in codice Graevius repererit, an in-
 genio fuerit affectus, non satis liquido declarat: ego mani-
 festa ratione nixum reponere non dubitavi. Vide I. Gronov.
 ad Θ. Δ. VII, 3. Ceterum ista, sive puellam, quam amabam,
 mallet omisisſet praestantissimus Graevius; nihil enim huc
 conferunt. Apud Homerum Tyro Od. Δ, 235, ubi Ulyxi ca-
 sus suos exponit, haud sane multum conqueritur de iniuria
 sibi a Neptuno facta, videturque pudibunda virgo non nimis
 indigne tulisse personae mutatae fraudem: Noster Enipeo ra-
 tionem eripere noluit, cur iustius doleret, & cum Nepruno
 expostularet. Vid. Apollod. I, p. 43, ubi, quemadmodum su-
 pra φοιτῶσῃς ὁσημέραι παρά σε, similiter, καὶ συνεχῶς ἐπὶ τὰ
 τούτου ρεῖθρα φοιτῶσα, τούτοις ἀπωδύρετο quod ultimum, erſi
 sagaciter cogitaverit Tan. Faber, cum eo non tentandum: sic
 & p. 27 de Iphimedia Neptuni ipsius amore capta, καὶ συνε-
 χως φοιτῶσα ἐπὶ τὴν θάλασσαν. Poëta dixerat, Καὶ β' ἐπ' Ἐνι-
 σῆος πωλέσκετο καλὰ ρεῖθρα vim verbi Homericī explanatius
 dilatavit Lucianus, παρὰ τὰς ὄχθας ἀλύουσαι, καὶ ἐπεμβαίνου-

σα, καὶ λουομένη ἐνίστε· nam vocola postrema, quam pravā cunctarum edd. distinctione decepti interpretes ad εὐχετο retulerunt, cum verbo λουομένη sine controversia connecti debet: voluit Lucianus, Tyro ad ripas exsternata mente oberasse, immo praeterea fluvium ingressam fuisse; quin etiam aliquando, postitis vestibus, se lavisse. Torpentem profecto, & lentum amatorem Enipeum, qui occasione tantam, tamque optatam amiserit! non ita Neptunus, acrior in bellas, nec, qui Scamandrum simulabat, Cimon apud Aeschinē Ep. X. Vid. Aristid. Isthm. p. 47. HEMST.

ead. l. 12. Οὐμενον; ἔφης γὰρ ἀπιδόν) Delenda interrogatio, & interpretandum: *Nequaquam. dixisti enim abiens.* Verunt incite: *Nihilne? dixisti enim abiens.* Mōx ὅτι τὰ ἐμὰ σὺ εὐφραίνου τότε est, *quod tu meam vicem, seu, meo loco tum volupstatem cepisti:* sexcenties τὰ ἐμὰ sic accipitur apud Lucianum. GRAEV.

ead. l. 14. Περιστήσας πορφύρεον τι κύμα) Homeri paene verba ipsa fervavit Od. A, 242: Πορφύρεον δ' ἄρα κύμα περιστάσῃ, οὐρεὶ ἴσον, Κυρτωθέν κρύψεν τε θεόν, θνητὴν τε γυναῖκα. ubi veteres Grammatici simpliciter, ut aliis in locis, πορφύρεον exponunt μέλαν, *nigrum ex altitudine*, quemadmodum Servius ait ad Virgil. Georg. IV, 373. paulo aliter accepit Philostratus, & ad lecti genialis ornamentum pertinere credidit fluctus colore purpureo tincti florem. vide Icon. II, c. 8, I, c. 8, p. 775, & Olearium, cui, ut est acumine plane singulari, alludere visus fuit ad Luciani locum Philostratus: sed ne graviora quidem, quae ibi commisit, tangere nunc est animus. Ἄμα in cunctis edd. annexum τῷ συνῆσθα, quod isto adiumento minime indigebat, reduxi ad συνέκρυπτε. HEMST.

ead. l. 15. Πορφύρεον) *Caeruleum*: nam purpureus color saepe cum hyacinthino miscetur; cuius rei plura, eaque certissima argumenta protulit Sam. Bochart. Hieroz. P. II, lib. V, c. 10. CLER.

Pag. 120. l. 4. Νηρηίδες) Thomas Mag. utramque scribendi formam Νηρηῖς & Νηρεῖς usu comprobari monens, pro illa citat Aristidem ἐν τῷ εἰς (πρὸς) Ἀχιλλεῖα πρεσβευτικῷ, quem locum invenies p. 32; pro altera Lucianum dat auctorem, τὸ κύτος ὕμων, ὧ Νηρηίδες. Κύτος, ut facile patet, vitiosum est pro κῆτος, quae voces crebro sibi mutuis infidiis invicem nocent. In Νηρηίδες nihil offerunt variationis seu scripti libri, sive editi: tamen Pro Imagin. c. 7, καίτοι Νηρεῖσιν ἐκείνη (Cassiopeia) ἀντεξέταζετο. Ex commentario Bacchylidis Lyrici discrimen

affert Eustath. ad Ω, p. 1954, Νηρείδων & Νηρέως θυγατέρων has, quae Doride prognatae; illas appellari, quae ex aliis etiam mulieribus sint susceptae: quibus observatis, καὶ ὅρα, inquit, ἐν τούτοις τὸ Νηρείδας καὶ ὃν ἢ καὶ Ἀττικόν· τὸ γὰρ Νηρηίδας ἰωνικώτερον ἐκ τῆς Νηρήος ἰώνων γενικῆς. Corripiunt ergo syllabam istam interdum optimo iure Latini poetae: *Nereidesque Deae, Nereidumque pater*; — & *viridis Nereidum comas*. HEMST.

Pag. 121. l. 4. Ἀθλόν τινα τοῦτον τῷ βασιλεῖ ἐπιτελῶν) Rex ille est Polydectes, rex Seriphi, de quo Ovid. & Apollodorus lib. 2. Statim plenius vetus liber: ἐπεὶ δὲ ἀφίκετο εἰς τὴν Λιβύην, ἐνθα ἦσαν, postquam profectus est in Libyam, ubi erant. Dein idem liber addit τινὰς πῶς, ὡς Τρίτων, μόνος, ἢ καὶ τινὰς ἄλλους συμμάχους ἦγεν. GRAEV.

ead. l. 5. Ἐς τὴν Λιβύην ἐνθα ἦσαν) In P. etiam reperiuntur haec verba post Λιβύην. SOLAN.

ibid. Ἐνθα ἦσαν) Facilius omitti potuit a Luciano expressum, quam liberalitate descriptorum addi. Interrumpit Iphianassa Tritonem plura dicturum, qui mox usus formula solemni narrationem institutam redorditur, ἐπεὶ δ' οὖν ἦκεν, ὅπου διητῶντο· quod ipsum videtur postulare ἐνθα ἦσαν· nam cum laxius aliquantum incepisset, ἀφίκετο εἰς τὴν Λιβύην, ἐνθα ἦσαν, nunc ipsas earum, ubi morabantur, sedes designat, ὅπου διητῶντο. Gorgoneas tetigisse domos — Ovid. Met. IV, 778. Iphianassa vero non inepte scilicatur, solusne venerit Perseus, an alios etiam laboris socios secum traxerit; quod quidem ab obscuris historicae veritatis vestigiis minus distat: etenim, remoto fabulae velo, memorabilis haec fuit adversus Gorgonas, femineam gentem & cum vetustissimis Amazonibus comparandam, expeditio, magnisque copiis ductu & auspiciis Persei suscepta: vide Diodor. Sic. III, pag. 131 C. D. HEMST.

ead. l. 6. Ἄλλους) P. etiam agnoscit illud τινὰς. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀθέατοι) Sic ἀθέατος pro eo, quod videre nefas, Plutarch. 642 f. Livius XXIX, 19, 1, intactos thesauros dicit, violatos quidem, sed non impune. Sic Noster supra, & iterum Ἀλεξ. & εὐχ. c. 44. V. Apollod. II, p. 38 B. SOLAN.

ibid. Ἡ δὲ ἂν ἴδῃ, οὐκ ἔτ' ἄλλο μετὰ ταῦτα ἴδοι;) Interrogationis nota tollenda, & substituendum punctum. GRAEV.

ead. l. 16. Ἡ Ἀθηνᾶ δ' ἢ &c.) Inservit haec particula repetendae, quae fuerat abrupta, orationi; ut in Ilocr. Panath. p. 255 C. τοὺς δ' ἢ τοιοῦτους, scilicet τοὺς δὲ φαυλοτέρους, quos

aliquot ante verbis nominaverat: eundem usum habet οὐν; γουν. Dial. Mort. XXVI, ἐγὼ δὲ ζῶν ἀσλ. ἐνεπλήσθην γοῦν αὐτῶν. Saepius autem tali modo dicendorum intercisa series ἀνακλουθίαν orationis efficit, sed decoram, & qualem a suis scriptis castigatissimi auctores abesse nolint: peperit huius rei ignorantia non raro pravas correctiones. Sequitur ἐπὶ τῆς ἀσπίδος ὑποστειβούσης: quod verbum ut nonnumquam reperiatur, significare tamen non potest, nisi vel, paululum modo splendere, vel, inter obstantia plura radiis emicare: neutrum huic loco congruit: litera minus est, ne integrum videatur; legendum enim ἀποστειβούσης, Nostro satis frequens: in Ἐπισκ. c. 11, ἐκείνο γὰρ ἐστὶν ὁ χρυσοῦς, τὸ λαμπρὸν, δ' ἀποστειβεῖ. Zēv. c. 10, τοὺς ὀδόντας ἀποστειβόντας ἐπισημότερον. Nec mirum, imaginem Medusae reddidisse splendore fulgentem clypeum, qui fuerit ἀσπίς χαλκῇ, ut testantur Apollodor. II, p. 93, quique eum descripsit Zenob. C. I, 41. Ovid. Metam. IV, 781: *Se tamen horrendae clypei, quod laetitia gerebat, Aere percusso formam adspexisse Medusae.* Speculum quoniam eundem usum praestabat, multi nihil alienum se facilius existimarunt, si clypeo substituerent: ita Pherecydes, auctor in hac fabulari materia in primis magni momenti, apud Schol. Apollon. Rhod. ad IV, 1515, Tzet. ad Lycophr. v. 838, & alii: prudenter Lucianus addidit, ὥσπερ ἐπὶ κατὰ βπτρου. HEMST.

Pag. 122. l. 2. Ἰδεῖν) Ed. I. pro ἰδεῖν habet εἶς. Unde puto legendum ἰδεῖν εἰς τ. ε. & omnino in P. i. εἶς. SOLAN.

ead. l. 13. Τὸ κῆτος ἐπῆει) Dignus est Noster, qui secum conferatur περὶ τοῦ Οἴκ. c. 22. HEMST.

ead. l. 15. Τὴν ἄρπην) Explicat in Pseudom. c. 11. Hesych. Ἄρπη, εἶδος ὀρνέου, καὶ δρέπανον, καὶ ἄνεμον: lego, εἶδος ὀρνέου, καὶ δρεπάνου, καὶ ὄργανου. De harpe organo Casaubon. ad Perf. BOURD.

ibid. Καθικνεῖται) Προκαταλαμβάνει, καβάπτεται, καταβαίνει. BOURD.

in Schol. Ἐτοίμην) Desuit in ed. A. haec vox, addita a Solano. HEMST.

Pag. 123. l. 8. Ἐμεγαλύνχει τότε) Videtur pro τότε scribendum πότε. *Qua enim puella iniuria nos affecit, si mater olim fuit superba, & pulchriorem se existimavit?* GRAEV.

ead. l. 10. ΔΩΡ.) Nomen Tritonis, quod hic omnes edd. habent, necessario in Doris mutavi, cuius haec esse verba pater ex sequentibus. SOLAN.

ibid. "Οτι οὕτως &c.) Sententia fatis est aperta : Cassiopeia, si devorata a monstro marino filiam vidisset, tanto dolore, quippe mater, tabefacta graves poenas superbae temeritatis luisset. Molestae Doris nondum placata fert spretae formae contumeliam, & Perseo paene succenset, qui Andromedam vindictae subduxerit. Itaque non est illa quidem accurata responsio, quae praecedentibus exacte conveniat, sed cogitationi supplendum aliquid relinquit. Nimis scholastice Cognatus. HEMST.

ibid. Μήτηρ γε οὖσα) Cassiopeia Cephei regis Aethiopum uxor & Andromedes mater. Hic η πρότασις dissimulatur: integrum esset, εἰ εἴωρα προσπεπαταλευμένην, ἤλγησεν ἄν' ἰδὺς affixam, doluisset. Sed continetur prior pars in dictione οὕτως & altera accedit πρότασις participio enuntiata, εἰ γε μήτηρ ὡς ἀληθῶς ἦν, ἤλγησεν ἄν. COGN.

Pag. 124. l. 6. Οἱ πέμποντες) Πέμπειν, vel potius, πέμπειν πομπὴν idem est, quod πομπεύειν, ut docuit C. A. Dukerus ad Thucyd. VI, 56. plura dicemus ad Iov. Tragoed. c. 22. Mox εἰργαζόμεν repudiare quidem non ausim; neque tamen omnis mihi vitii suspicio est exempta. Tum porro malim, ἐπένευσα δέ τοι καὶ μέρος τῆς Ἰνδικῆς alioqui scribendum foret, ut sane legitur, & nihilo deterius, in P. ἐπ. δὲ καὶ μέρος τι τῆς Ἰνδ. HEMST.

ead. l. 10. Καὶ μέρος τι) Ita P. In aliis alibi positum erat τι, nempe τι καὶ μέρος τῆς Ἰ. SOLAN.

ead. l. 12. Εἶδες) Hic ad oram Florentini exemplaris, quo usus sum, notavit vir quidam eruditus οἶδας pro εἶδες. Iudicet lector, utrum sit concinnius; mihi non displicet reposita illa lectio. Idem vir eruditus in eodem hoc dialogo, ubi legitur, ὁ μὲν γὰρ Ποσειδῶν ἐπιβεβηκὼς ἄρματος, παροχούμενός τε καὶ τὴν Ἀμφιτρίτην ἔχων, προῆγε γεγνηῶς, pro παροχούμενός τε adscripsit παροχουμένην, ut ad Amphitriten referatur. IENS.

ead. l. 13. Τὸν τῆς Εὐρώπης πατέρα) Europa Agenoris regis Phoenicum filia a Iove sub tauri specie rapta, & in Cretam avehata dicitur: atque ex ea postea Iovi nati feruntur Minos, Rhadamanthus & Sarpedon. Ovid. in fine 2 libri Metam. eandem fabulam exponit, & Herodotus libro primo statim ab initio. Ab ea tertiam mundi partem denominatam ferunt. Theocritus in Europa sive Eid. XX suo more hanc fabulam depingit; a quo Ovidius quaedam sumxisse videtur. Herodot. lib. 4 ait nesciri, nec proditum esse a quoquam, unde dicta sit Europa, nisi quod ab Europa Tyria dictam referant. COGN.

in Schol. l. 1. Παρὰ Θουκυδίδην) IV, c. 108, ξύλων τετραυπη-
γησίμων πομπῇ· ubi Ios. Wasse notat, Suidam in Πομπὴν in-
terpretari πέμψιν, ἀποστολήν. pro πέμψις in V. prave legi-
tur μέμψις, ut monet Solanus. HEMST.

Pag. 125. l. 7. Ταύρω εἰκάσας ἑαυτὸν) Si dixerimus fabulam
hanc esse Phoeniciam, nihil mirum erit, cum Europa filia fue-
rit Agenoris Sidoniorum regis. Sed mirum erit, quod subii-
ciemus; nempe totam fabellae τερατολογίαν ex ambiguitate
narrationis Phoeniciae esse natam. Narratio concepta fuit his-
ce aut similibus verbis, Zanni *hasschôr gazal & Chôrapah*, quæ
possunt verti Graece, ὁ Ζῆν ὁ Ταῦρος ἤρπασεν Ἑβρώπην, *Iuppi-
ter Taurus rapuit Europam*. Nimirum Agenoris filia fuit, cui no-
menerat Chôrapah, alba facie, quam stuprator pudori eius in-
fidarius rapuit, atque in insulam Cretam avexit. Ceterae fabu-
lae circumstantiae sunt tantum mendacii, aut malae interpre-
tationis antiquissimae historiae inania ornamenta. Zanni pro
nomine proprio sumtum est: *Hasschôr* vero pro tauro, cum
praeterea *insidiatorem* sonaret. Ceterum hunc dialogum expref-
sit Lucianus ex Moschi Eid. II, quod Europa inscribitur, ideo-
que ferme poetice in hac descriptione luxuriat. CLER. Plerique
non dissentiunt, & sumta tauri figura latuisse Iovem fatentur:
Κρύψε δὲδὼν, καὶ τρέψε δέμας, καὶ γίγνεται ταῦρος, argutia fere
sophistica Moschus Eid. II, 79. Alios auctores secutus est Ni-
gidius, teste Germanici Scholiasta, eumque taurum tradidit
Iovem a Neptuno fratre per gratiam abduxisse, qui in figura tauri
sensum humanum haberet; quem Iovis Sidonem misit, ut Europam
Agenoris filiam ad se portaret: fontem vides, unde sua deriva-
vit Ampelius c. 2. Luciano color albus in hoc tauro placuit,
Ovidio probante: apud Moschum illius est δέμας ξανθόχρουν.
Κύκλος δ' ἀργύφειος μέσσω μάρμαρῳ μετώπῳ· neque interce-
do, quin quem quisque poeta in vero maxime miratur, eun-
dem huic tauro colorem tribuat. In ceteris, ipsaque geniali
pompa, si contuleris cum scriptore nostro Moschum, concor-
diam utriusque non sine voluptate deprehendes. Illud autem
τὰ κέρατα εὐκαμπῆς tuetur Heinsianam emendationem in
Ovidio Metam. II, 855, *Cornua vara quidem; sed quae contende-
re possis Fausta manu*: quam iisdem illis particulis, quas exclu-
dere *cornua vara* censuit Burmannus, certissime confirmari ar-
bitror. Ad Fast. V, 607, Neapolis ad Nasonis locum Luciani
verba comparavit; quae vestigia premere nobis non lubet.
HEMST.

ead. l. 15. Ἀπὸ τοῦ θάνατος) Quamquam omnes editiones ser-

vent, neque huic verbo lex formandi advesetur, usus tamen poscit ἀπολισθαίνωι. HEMST.

Pag. 126. l. 7. Ἐρωτες δὲ παραπετώμενοι) Haec talem in modum tamque graphice describuntur a Luciano, ut, quin artificem pictoris alicuius, qui fabulam Europae coloribus expresserat, manum animo fuerit secutus, vix dubitari possit. Magno autem consensu edd. παραπετώμενοι quae quidem scribendi ratio apud alios etiam rarius invenitur, sed nunquam fere, quin vel exarati manu libri, vel vulgati discrepent; nam longe est usitatus πετώμενος quam πετώμενος, πέτεσθαι quam πετάσθαι. HEMST.

ead. l. 10. Αἱ Νηρ... ἐπὶ τῶν δελφ.) V. Spanh. 229. SOLAN.

ead. l. 12. Τῶν Τριτῶνων γένος) Describit Pausanias in Boeot. SOLAN.

ead. l. 15. Παροχομένην) P. & L. In aliis παροχούμενος. Sed melius ad Amphitriten refertur. SOLAN.

Pag. 127. l. 4. Ὁ μὲν ταῦρος οὐκ ἐτι ἐφαίνετο) R. Bentleius ad Horat. III Od. XXVII, 48. Bellum autem amatorem Iovem, qui ominis, ut videtur, causa Europae vitium attulerit eodem in antro Dictaeo, ubi fuerat natus: quin & platanum ostentabant ἐν τῇ Γορτυναίᾳ πρὸς πηγῇ τινί, ἢ οὐ φυλλοβολαί· μυθολογοῦσι δὲ, ὡς ἐπὶ (mutandum in ὑπὸ) ταύτῃ ἐμίγῃ τῇ Εὐρώπῃ ὁ Ζεὺς. Theophr. H. P. I, c. 15. Fabulae condonamus, quando regionum terminos liberius nonnunquam refigit: in Gortynia certe sita non erat Dictæ, neque adeo Dictaeum antrum: & tamen Europae cultu Gortynii praecipue gloriabantur; sic ut ipsa urbs primum Ἐλλωτὶς fuerit appellata eo nomine, quo Cretes Europam vocabant: Stephan. in Γόρτυν, ubi vide Berkelium. Si quis cupiat, multo plura suppeditabit Ioh. Meursius in Creta. Vix est, ut operae pretium ferat, qui Nonni Dionys. librum primum eiusdem fabulae gratia legerit. Ἐφ' ὅ, τι & ἐφ' ὅτῳ ex iis sunt, quorum utrum scripserit Lucianus, asseverari liquido nequit. HEMST.

ead. l. 9. Γρύπας) Ludit, ut puto, Lucianus, quia, ut verosimile est, in tabulis geographicis monstra haec pingi cum reliquis solebant. Vide Plut. B. p. 1. Alibi certe a nullo visos pronuntiat. Εὐχ. c. 44. Vide tamen Camertein ad Solinum 143, l. 56, & Spanh. 270 & sqq. Johnstonus p. 151 reperiri testatur, & imaginem exhibet. Ctesias agnoscit in Ind. cap. 12. Quosdam etiam nasci in Hyperboreis montibus, tradit Servius ad Virg. Ecl. VIII, v. 27. De quibus Herod. III, c. 116, IV, c. 143, & Pausan. I, 43, intelligendos censet Spanh. Con-

sule Plin. VIII, 21, & X, 49, XI, 31, & Aelian. de anim. II, 4, IV, 27, Orig. c. Celf. 116 A. Hesych. *καταθρά*. Plaut. Aul. IV, 8, v. 1, V, 448 C. Philostr. p. 229, ubi laudantur Nearchus & Megasthenes apud Strabonem XV, p. 706, & Arrian. Indic. p. 537. Mela III, c. 7. Clem. Alex. Paedag. II, p. 207. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 3. ἥδη ἐπὶ νότῳ ἄγοιτο) Haec verba, quae proxime praecedentia sequuntur in Ms. non leguntur in hoc Dialogo, nec mihi, unde petita sint, liquet. CLER. *Μέλανας ἀνθρώπου*) Hoc Scholium in V. ad ἥδη ἐφ' ὅτῳ ἄγοιτο referebatur, pro quo in A. ed. prave scriptum est, ἥδη ἐπὶ νότῳ ἄγοιτο. Unde conqueritur cl. editor, se ea verba in hoc Dialogo non reperire. Reperiuntur tamen paucis ante versibus, nisi quod in impr. nostris non quidem ἐπὶ νότῳ, quod nullibi quidem reperias, sed ἐφ' ὅ, τι pro Scholiorum ἐφ' ὅτῳ est. Nos veram, quam exponit, vocem restituimus. SOLAN.

IN DIALOGOS MORTUORUM.

Pag. 128. l. 1. Νεκρικοὶ Διάλογοι) Mortuorum hi Dialogi praeter novitatem venustatemque, quae eis cum praecedentibus communis, hoc sibi habent proprium, quod ad mores magis spectant. Quocirca insigniores ut plurimum in historia aut fabulis viros in iis loquentes facit: aliquando tamen fictitios prorsus & larvatos homines, praesertim cum Romanorum artes carpit, quibus *Cruellis & pomis viduos venentur avaros, Excipiantque senes, quos in vivaria mittant.* Mortuorum Dialogos, nostra aetate, vir clarissimus Fontanellus, Lucianum imitatus, Gallice edidit elegantissimos, qui omnium manibus merito teruntur. SOLAN.

ead. l. 4. Ἀναβιδῶναι αὐρίον) Pollux Iovis ex Leda filius, & Castoris frater; qui, cum immortalis esset, utpote eodem ovo cum Helena prognatus, a Iove fertur petiisse, ut sibi cum fratre vita functo immortalitatem suam partiri liceret: qua re impetrata, alternis mori traduntur & reviviscere, de quibus Virgil. VI Aen. COGN.

ead. l. 5. Μένιππον) Clarus ante Lucianum iam stis Satyris hic Menippus. V. A. Gell. II, 18. *Nobilem Canem* vocat Ter. Varro. Cur autem tanti hunc Cynicum fecerit, (videbis enim in his summi herois partes agere) duo fingi possunt: quod popularis Luciani, (uterque enim e Syria oriundus, quamquam

ille quidem ἀνέκαθεν ἦν Φοῖνιξ, i. e. longe tantum petiro genere) & quod vix quisquam atrocius in omnes omnium ordinum homines, philosophos potissimum, tum dictis tum scriptis defaevisset. vide Δικ. c. 33. Quod autem Socrati, viro summo, accidit, ut sine scriptis apud posteros summa ingenii laude, per Xenophontem & Platonem dictis eius memoriae proditis, floruerit, id propemodum & huic Menippo per Lucianum accidit. Is enim, quae ipse scripserat deperditis, in hisce Luciani longe, ut viderur, melius & sapit & floret. Menippi fuere duo Cynici: antiquior hic celeberrimus, de quo Diog. Laërt. VI, c. 99; iunior, de quo Philostratus pag. 164. Eunapius in prooem. pag. 11 C. quem perstringi hic & in reliquis hisce dialogis, putat doctissimus Philostrati interpres. Sed errat: vide ipsum Lucianum Menippum veterem diserto a sese ascitum, sub Dialogi persona, asserentem Δικ. c. 33, & res ipsa clamat Diogenis fuisse discipulum. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐν Κορίνθῳ κατὰ τὸ Κρ. ἢ ἐν Λ.) Quae ipse loca maxime coluerat Diogenes, in iis sectatorem Menippum quaeri iubet: cum Persarum enim rege suam fortunam comparans, haud secus atque ille hiemem Sufis, Ecbatanis aestatem ageret, se quoque mutatis ad anni tempestates sedibus nunc Corinthi, Athenis alias degere dictitabat, ut ostendit Dio Chrysost. Or. VI. Cranium autem ignotius, ideoque additum ἐν Κορίνθῳ, quod non ita capiendum, quasi urbis ambitu contineretur; nam subiectus erat, ut Pausanias docet, moenibus cypressorum lucus; sed ea potestate, qua saepius ἐν propinquitatem situs designat. Recte Dion Or. IX, p. 138 D. Corinthii Diogenem πολλὰς δῶρων ἐν τῇ πόλει καὶ περὶ τὸ Κράνιον & p. 131 A. Antisthene mortuo μετέβη εἰς Κορίνθον, καὶ καὶ διήγεν οὔτε οἰκίαν μισθωσάμενος, οὔτε παρὰ ξένῳ τινὶ καταγόμενος, ἀλλ' ἐν τῷ Κρανίῳ Συραυλῶν alia dicemus ad initium libri de modo conscribendae historiae. Lyceum vero nobilissimum Athenas etiam non nominatas satis indicat: eo in gymnasio non iuventus tantum militaribus ac palaeasticis laboribus imbuetur, quod ex Anacharside Luciani constat, sed philosophi quoque & sophistae docendi disputandique causa confidebant. Aeschines Socrati. apud Demetr. περὶ Ἑρμ. § 111, qui locis nuperos editores effugit: Ἐκαθήμεθα μὲν ἐπὶ τῶν δάκων ἐν Λυκείῳ, οὗ οἱ ἀθλοῦνται τὸν ἀγῶνα διατιθέασιν. Quamquam eo iam venturare solitus fuerat Socrates, cuius τὰς ἐν Λυκείῳ διατριβὰς Plato commemorat in primo Euthyphrone, Chrysippus tamen πρῶτος ἐθάρρησε σχολὴν ἔχειν ὑπαιθρον ἐν Λυκείῳ.

teste Diogene L. VII, 185. eam ob rem Isocrati in Panath. p. 236 D. ἐν τῷ Λυκείῳ συγκαθεζόμενοι τρεῖς ἢ τέτταρες τῶν ἀγλαίων σοφιστῶν, καὶ πάντα φασκόντων εἰδέναι & pag. 239 D. τοὺς ἐν τῷ Λυκείῳ ἑκλιδούοντας &c. ut mirum minime sit, adendum fuisse Polluci Lyceum, quo Menippum inveniret ridendis philosophorum altercationibus vacantem. Nullum autem, ne quis se frustretur, Corinthi Lyceum; ne apud Libanium quidem Or. VII. pro Aristophane Corinthio pag. 219 A. quibus verbis in errorem induci poterat aliquis incautior. HEMST.

ibid. Κράνειον) Ubi Diogenes ipse fere versabatur, atque e vivis tandem excessit. Diog. Laërt. pag. 158 C. ἐτύγχανε μὲν γὰρ διαγῶν ἐν Κρανείῳ τῷ πρὸ τῆς Κορίνθου γυμνασίῳ. & vide etiam nostrum συγγρ. c. 3, & Pausan. Corinth. κυπαρίσσων ἄλσος. Apud utrumque ita scribitur, non Κράνιον, ut in impr. scribitur συγγρ. c. 3 & 63. Sed & illic W. Κράνειον habet. An Corinthi etiam Lycaeum fuerit, quaerant alii. Mihi satis est, Menippum Athenis degentem antequam captus venderetur, Lycaeum frequentasse. Vide Arrian. in Epiict. 337 B. SOLAN. in Schol. col. 1. l. 7. *** Πολυδεύκην) Hic lacuna erat in Mf. sed in qua multa deesse non videntur. CLER. Immo in V. spatium est quatuor versuum, & post eos scribitur Πολυδεύκην συνέβη τὸν μὲν καὶ ὡς ὑπὸ. GRON. Satis apparet, priorem Castorum fabulae partem interiisse totam. Quae ab illo principio, ἀμφω μὲν ἦσθην &c. sequuntur, quin ad huius dialogi σὺν γὰρ ἐστίν, οἶμαι, τὸ ἐναβιδῶναι αὐρίον referenda sint, extra dubium est. Ceterum oriri poterat suspicio, quae praecedunt, in alienum esse locum, quod saepius in his scholiis contigisse memini, translata, & pertinuisse primum ad Δ. Θ. XXVI. ibi enim, quae a Luciano trāstantur, hic itidem explicari patet. Pro ὑπὸ ἀνθρώπου M. Sladus ἀπ' vel ἀπὸ, quod necessarium non est. HEMST.

ibid. l. 12. Ἐλύπησεν) Lacuna in V. ἐλυ SOLAN. In ed. A. parum dextre lacunam hanc explevit sive Clericus, seu Scholiorum descriptor, per ἐλύπησεν activae potestatis: ἐλυπήθη, quod rei & ingenio linguae congruebat, restituere non sum veritus. HEMST.

ibid. l. 14. Μίαν) Lacuna in V. SOLAN. Recte fuit facta. Schol. ad Homeri Od. Δ, 303, exponit ἑτερήμεροι, μίαν παρὰ μίαν ἡμέραν ζῶντες. HEMST.

ibid. col. 2. l. 2. Τῷ κεκληρ.) Oratio crebris hiatibus deformis: neque tamen admodum est laboriosum haec vulnera

leni manū conducere, atque redintegrare, sic ut in sensu certe desiderari nihil omnino videatur: τῷ τοῦ γένους ἀνομοίῳ κληρωμένοι· dein, μηδὲ τὸν μὲν τοῖς τεθνεῶσι, τὸν δὲ &c. tum, τὸ τοῦ γένους ἀνόμοιον, ὡς παρήμεροι vel ἑτερήμεροι &c. postea, ἑλλῶς τε συμπράττειν vel συνεργεῖν τοῖς πλείουσιν αὐτὸν κινδυνεύουσιν ἀνθρώποις· denique, πρὸς Πολυδεύκην λόγος ἐστὶ τοῦ Διογένηους, ὡς δὴθεν &c. Porro quod in ed. A. fuit προειρημένοι, mutavi in προηρημένοι. HEMST.

Pag. 129. l. 2. Τίς γὰρ ὅλως οἶδε &c.) Cynicorum secta, quid homine post mortem futurum esset, non valde curabat. Immo qui a Socrate sunt profecti, ipseque Plato, tametsi oratione magnifica statum, qui hanc vitam sit excepturus, amplissime praedicent, eo saepe recidunt, ut totum illud nihil esse praeter coniecturam, & illam suam solemnem μαντείαν ultro fateantur: verumtamen, iisdem auctoribus, ea venturae conditionis ignoratio & obscuritas prudenti numinis consilio mortalium animis est impressa, ne scilicet, si certam gererent excellentissimae beatitudinis persuasionem, morari in hac vita, non expectata naturae lege, recusarent, & sponte de statione sua laeti decederent; nam, quod Heraclitum dixisse ferunt, τὴν γε πεισθεῖσαν ψυχὴν, ὅσα ἀνθρώπους περιμένει τελευτήσαντας, οὐδὲν ἀνκατάσχοι. Ἀδελότητα καὶ ἀπιστίαν τῶν μετὰ τὴν τελευτὴν vocat Themistius apud Stob. p. 606. Euripidis in eam sententiam dicta sunt non pauca; quale est illud: Οὕτως ἔρωσ βρότοισιν ἔγκειται βίου. Τὸ ζῆν γὰρ ἴσμεν τοῦ θανεῖν δ' ἀπειρία Πᾶς τις φοβεῖται φῶς λιπεῖν τὸ δ' ἡλίου. HEMST.

ead. l. 9. Καὶ ἐν τῇ τριόδῳ Ἑκάτης δειπνον) Narrat interp. Aristoph. in Plut. Κράνειον ἐν τῇ Κορίνθῳ, Λυκείον γυμνάσιον παρ' Ἀθήναις ἐν προαστείῳ. BOURD.

ead. l. 10. Ἑκάτης δειπνον) Mos erat divitibus, ut singulis mensibus Hecatae sacrificando in triviis panes atque alia quaedam ponerent, quae postea a pauperibus auferebantur ac devorabantur: hanc *Hecates coenam* dicebant. Suidas & Athenaeus lib. VII. Athenienses autem & theatra & conciones & ceteros conventus hominum lustrare solebant, adhibitis parvis & vilibus quibusdam hostiis, ut Suidas tradit: eo videtur hic alludere. Huius rei etiam meminit Aristoph. in Plut. & eius interpres: item Theocriti Glossematarius. COGN. V. κατὰ πλ. c. 7, & Plutarch. 1161, 2. SOLAN. Declaravit hunc locum Brodaeus Misc. I, c. 24, 25, expilatus a Cognato. Utroque Ἑκάτης δειπνον & ὧν ἐκ καθαρσίου iterum est mentio in Catapl. c. 7, prioris etiam D. M. XXII; quae viros erudi-

tos non fugerunt Erasmus Chil. in *Hecatae coena*, Turnebum Adv. XXVI, 7, Wouwerium ad Petron. p. 637, Erhardum p. 647, Des. Heraldum ad Martial. VII, Ep. 53, & denique Ez. Spanhemium ad Aristoph. Plut. v. 596. Omnes, ut fieri vulgo solet, loca quaedam veterum indicasse contenti, propius investigare, quid inde colligi deberet, atque ad moris antiqui rationem explicandam conferri, neglexerunt: nos omittae curae partem aliquam explere conabimur. Superstitio sacrificulorum fraudibus incitata ut ingentem rerum impurarum numerum excogitavit, quibus pollui homines atque impiari credebantur, sic non minus fuit in lustrationibus inveniendis ingeniosa, quarum ope tanti mali labes depelli posset: lustramina vero sive purgamenta sibi persuadebant haurire penitus & comibere, quidquid erat contagionis, cuius expiandae causa circumferrentur: quocirca ne contractae labis vitium ad hominem ullum permaneret, sub terra defodi, in mare, montes, loca vasta deportari, saepius in triviis abiici τὰ καθάρσια sacrorum legibus fuit constitutum. Pessimas vafferrimae religionis artes sapienter irridet ac refellit Hippocr. initio libelli περὶ I. N. Hecatae vero quia velut propria cedebant τὰ καθάρματα, ideo vel omne purgamentorum genus, vel aliquod saltem certis in lustrationibus usurpatum (neque enim id facile definivero) Ἐκαταῖα dicebantur; quae si quis sciens attrectasset, cibive loco sumsisset, ille foedissimus atque averfabilis piaculum commississe putabatur nullo piaculo luendum. Locus est Demosthenis insignis Orat. adv. Conon. p. 1114 D. sed insigni descriptorum flagitio mutilatus, in quo testiculis avulsis nescio quas aves importune subdiderunt. Aristot. (is enim actor Cononem in ius vocaverat) audire se refert Bacchium quendam (Bacchium inquam, auctoritatem optimi Cod. August. secutus; nam Κάχχιος nullum in Graecia nomen reperitur) & Aristocratem ipsumque illum Cononem ἐταίρους εἶναι μειράκια ὄντας, καὶ Τριβάλλους ἐπονυμίας ἔχειν, τοὺτους τὰ τε Ἐκαταῖα κατεσθίειν, καὶ τὰς ὄρνεις τὰς ἐκ τῶν χορῶν, αἷς καθαίρουσιν, ὅταν εἰσέναι μέλλωσιν. Wolfius, qui, ut institutam versionem quomocumque impleret, aviculas lustrales e coetibus dedit, ingenue fassus nihil horum sibi placere, veniam meretur: reponendum est sine dubio, καὶ τοὺς ὄρνεις τοὺς ἐκ τῶν χοιρῶν, οἷς καθαίρουσι cui quidem emendationi haud vereor, ne quis rerum Atticarum peritus non subscribat: ostendit Harpocrat. in Καθάρσιον, & Pollux VIII, 104, solitos fuisse Περιστιάρχους, antequam populi

concio haberetur, καθαίρειν χοιριδίοις μικροῖς τὴν ἐκκλησίαν καὶ τὸ θέατρον. Etymologus quando interpretatur Ὀξύθυμια τὰ καθάρματα τῶν νεκρῶν, quae, modo vitio careant, intelligo lustrationes placandorum manium causa factas, subiicit, & δὴ καὶ Ἑκαταῖα λέγονται nec secus apud Harpocr. in eadem v. Didymus; qui locus nonnihil intricatus mutato verborum ordine multo fiet planior, τὰ ἐν ταῖς τριόδοις, φησὶν, ὅπου τὰ καθάρσια ἔφερον, ἃ τινες Ἑκαταῖα, ὀξύθυμια καλεῖται nam Hesychius etiam, Ἑκαταῖα, τὰ πρὸ τῶν θυρῶν Ἑκάτης ἀγάλματα· τινες δὲ τὰ ἐν τριόδοις. Ἑκαταῖον autem non solum purgamentum, sed & Ἑκαταῖον Hecates signum aut statua, itidemque Ἑκατήσιον & Ἑκαταῖον, de qua diversa scribendi forma notat Schol. Aristoph. ad Vesp. v. 800. Iam porro idemne, quod τὰ Ἑκαταῖα, fuerit Ἑκάτης δεῖπνον, an aliud ac separatum, in controversiam venire potest. Sub initium cuiusque mensis Hecatae coenam a ditioribus instructam, propositamque fuisse in triviis, ut ab infimae sortis hominibus diripere- tur, dilucide non magis Schol. Aristoph. ad Pl. v. 594, quam ipse Comicus eo in loco testatur: hoc tamen non dubito quin factum fuerit lustrata domo; quam religionem singulis fere mensibus, velut intervallo temporis legitimo, qui quidem erant paulo superstitiosiores, obire consueverant: ea re Theophrastus quoque in descriptione δεισιδαίμονος annumerat πρὸς τοὺς Ὀρφεοτελεστάς κατὰ μῆνα πορεύεσθαι. Praeterea τριακάδες fuerunt Hecatae, Diis inferis & manibus, qui tum propitiabantur, sacrae: Append. Prov. Vatic. C. IV, n. 16. cuius loci comparatio persuadebit, opinor, feliciter nos exemisse difficile mendum Harpocrati in Τριακάς, τοῖς τετελευτηκόσι ἦγετο ἡ τριακάς ἡμέρα, διὰ τὴν Ἑκάτην, pro eo, quod inepte vulgatur διὰ θανάτου. Athenaeus autem disertè VII, p. 325 A. καὶ ταῖς τριακάσι δὲ αὐτῇ (Ἑκάτῃ) δεῖπνον φέρουσι. Videntur ergo a lustratione aedium non purgamenta solum in trivium deportata, sed adiectum insuper aliud aliquid ciborum, quod inopem turbam iuaret. Alioquin ex Plutarcho Ἑκάτης δεῖπνον de lustraminibus ipsis foras proiectis dici manifestum est T. II, p. 290 D. canis χθονία δεῖπνον Ἑκάτην πεμπόμενος εἰς τριόδους ἀποτροπαίων καὶ καθαρσίων ἐπέχει μοῖραν idcirco canes Ἑκάτης ἀγάλματα· τὰς κύνας, inquit Hesychius, οὕτω φασὶ διὰ τὸ ἐκφέρειν Ἑκάτην κύνας· similique modo in Ἀγάλμα Ἑκάτης. Quamvis Eustathius ad Od. Γ, p. 1467, scribat, Ἑκάτης ἀγάλματα, αἱ κύνες ταύτη γὰρ, φασὶ, δύνονται, idque verum sit, accuratior tamen in Hesychio &

propria loquendi formula ἐκφέρεισθαι, peractis lustrandi caerimoniiis offerri, inque triviis abiici: Plutarch. Quæst. Rom. p. 280 B. καὶ τῇ ἑκάτῃ σκυλάκῃ μετὰ τῶν ἄλλων καθαρσίων ἐκφέρουσι: ut enim sacra fuerunt οὐκ ἐκφορὰ, quorum nullam partem domo exire fas erat, teste, ne alios hic appellem, Aristoph. Schol. ad Plut. v. 1139; sic contra δειπνον illud ἑκάτης totum foras exportandum, ut nihil inde, qui ferebant, praeter nidorem caperent. Plutarch. Symp. VII, c. 6, p. 708 F. ὥστε πάσχειν τοὺς δειπνίζοντας, ἃ πάσχουσιν οἱ τῇ ἑκάτῃ καὶ τοῖς ἀποτροπαίοις ἐκφέροντες τὰ δειπνα, μὴ γενομένους αὐτοὺς μηδὲ τοὺς οἴκοι, πλὴν καπνοῦ καὶ θορύβου μετέχοντας. Aristophanis est δειπνον κατὰ μῆνα προπέμπειν, vel, quemadmodum melius habet Suidas, κατὰ μῆν' ἀποπέμπειν. Huc pertinere mihi visa sunt, quae Pollux servavit VI, 83, X, 81. Sophoclis verba, sive legas, Τὰς ἑκαταίας μαγίδας δόρπων, seu malis, quod nunc alteri praeponendum censeo, Τὰς ἑκαταίας μαγίδος δόρπων, Hecataeae mensue coena. Iunguntur a Luciano ὧς ἐκ καθαρσίων, quorum usus scilicet in expiando familiarissimus: neque adeo mirum est, de triviis pro cibo tolli consuevisse, quandoquidem in lustratione confringi non solebant, sed integra eis τὰς τριόδους ἐκφέρεισθαι, ut clare colligere licet ex Clem. Alex. VII, p. 713 B. ὁρᾶν γοῦν ἔστι τὰ ὧς ἀπὸ τῶν περικαθαρθέντων, εἰ θαλφθεῖν, ζωογονοῦμενα: οὐκ ἂν δὲ τοῦτο ἐγίνετο, εἰ ἀνελάμβανεν τὰ του περικαθαρθέντος κακά. Propter eandem rationem haec fercula non averfabantur nec Cynici, anilium fabellarum irrisores, nec quos paupertas superstitionem dedocuerat. HEMST.

ibid. Ὦν ἐκ καθαρσίου) Καθάρσιον Graecis videtur purificatio quaedam dici. Morem quippe Athenis fuisse produnt conciones expurgandi atque theatra, & omnino quemlibet populi conventum. Id vero minutis fiebat porcellis, quos nominabant καθάρσια. Eiusmodi obibant munus, qui dicebantur a collustratione Peristiarchi. Ova lustrationibus apta monstrat Iuvenalis illud VI, 516, — *nisi se centum lustraverit ovis*: sed & in Arte II, 329, Ovidius ova haec lustralia indicat illis versibus, *Et veniat, quae lustrat anus lectumque locumque, Praeferat & tremula sulphur & ova manu*. Sed nil tam necessarium, quam sulphur. Homer. Od. X, 481: Οἷσα δέσιον, γρη῏, κακῶν ἄκος. Plinius XXXV, c. 15: *Habet & in religionibus locum sulphur ad expiandas suffitu domos*. COGN. De ovis lustratoriis dico alibi: καθάρσια. ἔθος ἦν Ἀθηναῖσι καθαίρειν ἐκκλησίαν, καὶ τὰ δέατρα, καὶ ὅλως τὰς τοῦ δήμου συνόδους μικροῖς πάνυ

χοιριδίοις, ἅπερ ὀνόμαζον καθάρσια. Suid. Scholiaft. Aristoph. Caelius c. 20, l. 3. Hefych. verbo καθαρισμα. τοῦτο δ' ἐποιοῦν οἱ λεγόμενοι περιστίαρχοι, ὀνομασθέντες οὕτως ἢ ἀπὸ τοῦ περι-
στίχειν, ἢ ἀπὸ τῆς ἐστίας. Suid. Hefych. ultimam tangit origi-
nationem. Ex his Periftiarchis καθάρσια dicta περίστια. Scho-
liaft. Aristoph. ad Concion. tangit alibi Lucian. BOURD.

ead. l. 14. Τριβώνιον ἔχων πολύθυρον) Utitur hoc loco Oët.
Ferrar. de R. V. P. II, lib. IV. c. 14, & I. Pricaeus ad Apul.
Metam. I, p. 4, ubi, *sciffili palliaftro semiamictus*. Tale τριβώνιον
erat Carionis in Aristoph. Plut. v. 715; qui cum se vidiffie
narraret, quae ab Aefculapio gererentur, *Atqui, scelus*, in-
quit hera, *quomodo potuiffi, qui te palliolo dixeris involutum?* tum
Carion: *διὰ τοῦ τριβωνίου*. Ὅπως γὰρ εἶχεν οὐκ ὀλγας, μὰ
τὸν Δία. Schol. Ὅπως δὲ τὰς τρώγλας commodè; nam in A-
pophthegm. Macarii στιχάριον λινούν τρώγλων ἐστὶ *slicharium*
lineum ac lacerum: qualia quae Telepho mendicanti dederat
Euripides, *ῥάκη δίοπτα καὶ κάτοπτα πανταχῇ* in Acharn. v.
434, id est, ut Schol. ait, πολύτρητα. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 3. Τυχόν) Placuit ex C. M. annotatum a
Solan. ante fuit editum τυχεῖν. HEMST.

ibid. l. 6. Ἀνιήντο) C. M. ἀνείτω. V. ἀνείτω. SOLAN. Infcitia
formationis Grammaticae, qua faepe labuntur, quos minime
oportebat, peperit absurdam illam ed. A. lectionem. Merito
probavit scripturam C. M. Solanus. HEMST.

ibid. col. 2. l. 1. Ἀπορίαν) Εὐπορίαν V. & μοχ, τί γὰρ ἐάν...
σιτίσαιντο. SOLAN.

ibid. l. 4. Τέθνηκεν ἀπεψία τούτων) C. abb. ἀπεπτήσας ἐτε-
λεύτα. V. ἀπεμπτήσαι τούτω. Fallitur Schol. non enim inter-
fecit Menippum horum ciborum cruditas; sed his vefcebatur
vulgo. Mortuus est autem, ut videbis nota ad B. πρ. cap. 10.
SOLAN. Prius elegit, quod reponeret Solanus. Ego nullam
effe rationem cenfui, cur negligere V. lectionem minima
mutatione adiutam: τούτω, eo quod οὐα cruda voraverat. HEMST.

Pag. 130. l. 1. Ἐπιπτυχαῖς τῶν ῥακίων) Dico ad Heliodor.
lib. 6. BOURD.

ead. l. 2. Ταπολλά) L. Bos de Ell. Gr. p. 142, interprete ca-
stigato, qui τὰ πολλὰ reddiderit *plerumque*, hanc versionem
exprefsit: *ac philosophos illos arrogantes multa perstringit*. Verum
dixiffet, si legeretur in Luciano πολλά ἐπισκώπτει ut πολλά
λοιδορεῖσθαι, καταρᾶσθαι nunc nullam interpretes notam com-
meruit: idem est τὰ πολλὰ, quod ὡς ἐπιπολύ, ὡς ἐπιτοπολύ;
quibus utitur Schol. Thucydidis ad illud explicandum. Saepe

Lucian. Vol. II.

C c

Noster: *περὶ τὸν Ἄρη ἔχει τὰ πολλά· τὰ πολλὰ τερατεύμενος· ληρεῖ τὰ πολλά· γελῶν τὰ πολλά· νῆμα ἐπιπλεγμένον γε τὰ πολλά· non aliter capiendum in Prometh. cap. 6, pag. 24, vel invito clariss. L. Bos. HEMST.*

ead. l. 9. Κέρατα) Per *κέρατα* captiosos syllogismos ad hunc modum conflatos intelligit Chrysippus: *εἴ τι οὐκ ἀπέβαλες, τοῦτ' ἔχεις· κέρατα δ' οὐκ ἀπέβαλες· κέρατα ἄρα ἔχεις. Quod non perdidisti, habes: Cornua non perdidisti: Cornua ergo habes. COGN. Διὰ τὸν κερατίνην λόγον, καὶ τὸν κροκοδείλειτν. De quibus in Vitar. auct. BOURD. Ceratinae & Crocodilinae quæstiones & ambiguitates: Quintil. I. VORST. Philosophos omnes, praesertim Stoicos, hic carpit, quibus sophisticatio illa in ore frequens: Quod non amisisti, habes: Cornua non amisisti: ergo Cornua habes. Vide Ἑρμ. c. 81. Unde primus, ni fallor, conicio factum, ut postea *cornua maritis fieri* ab adulteris uxoribus diceretur; quod Artemidori iam aetate in proverbium abiisse observavit Ez. Spanhem. Diff. VII, p. 402, quem vide. Locus autem Artemidori, quem laudat, exstat in Onirocrit. I. II, cap. 11: *Ὅτι ἡ γυνή σου πορνεύσει, καὶ τὸ λεγόμενον, ΚΕΡΑΤΑ αὐτῇ ΠΟΙΗΣΕΙ.* Haeret etiam hic Menagius in Lex. Etym. v. *Corne*. Vetus haec Sophisticatio. Diog. Laërt. pag. 147 A. De phrasi confer Ἑρμ. c. 81, Ἀλ. c. 11, & Ἑκκλ. c. 10, B. πρ. c. 22. SOLAN.*

ead. l. 10. Κροκοδείλους) *Κροκόδειλος* sophisma ex fabula mulieris Aegyptiae huiusmodi nomen habet, cuius mentionem facit Lucianus in Vitarum auctione sub finem. Quintilianus lib. I, c. 10, *ceratinas & crocodilinas ambiguitates* appellat. Fabulam crocodili tractavimus in nostris Narrationibus lib. I. COGN. Respicit hic aliud argumentandi genus, quod a *Crocodilo* nomen habet. *Crocodilus*, inquebant, *raptum puerum redditurum se spondet verum respondenti: statimque rogat, redditurusne sit puerum, an non.* Haec & eiusmodi *ἀπορα* philosophis illa aetate, iuventutis exercendae causa, aut quo illiteratos homines illaquearent, proponere solemne erat. V. Ἑρμ. c. 81, & B. πρ. cap. 22, Diog. Laërt. p. 60, & Aldobr. Not. p. 88. Idem Diogenes plura eiusmodi *ἀπόρους λόγους* nominat 174 E. 183 F. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐρωτᾶν διδάσκ. τὸν νοῦν) Venerat olim in mentem *ἐρευνᾶν*, dictio scilicet consentanea τῷ νῷ, cui parum accurate iungitur *ἐρωτᾶν*. Verum minime repudiandum est *ἐρωτᾶν*, de philosophorum mutuis interrogationum laqueis, quibus sese invicem irretire conabantur, verbum paene pro-

prium : nam & Noster ἐρωτήσεις ἀπόρους, καὶ λόγους ἀκανθώδεις, καὶ ἐννοίας πολυπλόκους commemorat D. M. X. & Plato simili structura, Πάντα τοιαῦτα ἡμεῖς ἐρωτῶμεν ἀφικτα, in Euthyd. p. 193 C. Eadem ratione dicitur ἐρωτᾶν λόγους, primum, captiosas interrogationes nectere, ex quibus concessis conclusiunculae deducantur; deinde, argumentari. Diogen. L. VI, 69, 71, de Cane cognomine: τοιοῦτους τινὰς ἡρώτα λόγους. Sext. Empir. P. H. I, § 20, εἰν δὲ καὶ ἀντικρυς κατὰ τῶν φαινομένων ἐρωτῶμεν λόγους: ad quae Stephanus, ut saepe solet, tricatur: paulo melius Crescoll. Th. Rhet. II, c. 6. Igitur, cum retineri conveniat ἐρωτᾶν, nihil est magis appositum, immo nihil certius, quam Guyeti coniectura, τοὺς νέους: nam revera juvenum ingenia tales interrogatiunculas angustas ac fallaces docendo corrumpebant. HEMST.

ibid. Τὸν νοῦν) Τοὺς νέους scribe. GUYET. Vorstius τοὺς νέους, Menagius τὸν νέον, malunt. In libris nihil est subsidii. Sed ecce Basilium Ep. I sic fere etiam loquentem, καὶ αἱ νῦντες τὰς μεθήμερινὰς φροντίδας παραλαβούσαι ἐν ταῖς αὐταῖς φαντασίαις ἐξαπατῶσι τὸν νοῦν. Vide tamen Dialogum ultimum, ubi postrema verba sunt: ὅρα δὲ μὴ καὶ τοὺς ἄλλους νεκροὺς ἐρωτᾶν τὰ ὅμοια διδάξῃς. SOLAN.

ead. l. 14. Οἰμῶζειν) Ita Graecos loqui solitos, ut plorare iuberent eos, quos a se contumeliose dimitterent, notum est. Hac etiam voce usus est in Tragopodagra, & in sequenti dialogo contra Menippum bis, pluribusque aliis locis. Horat. II, Sat. V, 69: — invenietque Nil sibi legatum praeter plorare —. Idem in extrema Satyra lib. I, v. 91: — Demetri, teque, Tigelli, Discipulorum inter iubeo plorare cathedras. Cicero in Ep. ad Quint. Fratr. ἀλλ' οἰμῶζέτω· nos modo valeamus. COGN. Τὸ εἶδος Ἀττικὸν ἀρχαῖον τῆς συνθέσεως. leg. Scholiast. Aristoph. ad illud Ἰππ. v. 431, κλέειν σε μακρὰ κελεύων. Dictio in usu frequentissimo apud Lucian. BOURD.

Pag. 131. l. 4. Ἐνα ὄβολον) Atqui alii testantur, mortuis duos obolos viatici loco dari solitos fuisse. Vide Suid. v. ὄβολου, & v. φεῦ. KUSTER.

ead. l. 7. Μεγίλλῳ) Horat. Dicat Opuntiae frater Megillae. GUYET. Vide Plat. de Leg. III. Noster de eodem καταπλ. c. 22. SOLAN.

ibid. Δαμοξένῳ τῷ παλαιστῇ) Damoxenum Syracusanum, sed pugilem, novit Pausan. VIII, p. 682. quamvis fortitudine virium excellens Nemeis ludis certaverit, atque adeo nihil obstat, quo minus vicinae Corinthi potuerit morari, haud

tamen affirmavero eundem esse, quem memorat Lucianus. Tzetzes Chil. II, v. 602: Τοῦ Δαμαξένου παλαιστοῦ Λουκיא-
νός ὁ Σύρος Μένονται λέγων ἄριστον ἐν παλαισταῖς τυγχά-
νειν, Οὐδὲν ἦττον τοῦ Μίλωνος, καὶ παλαιστῶν τῶν ἄλλων. Pra-
ve Δαμαξένου· peius *Damaxenis* interpres: extra hunc locum
alibi nusquam apud Nostrium, si recte memini, occurrit Da-
moxenus. HEMST.

ead. l. 8. Χαροπὰ) Χαρίεντα, ξανθὰ, γλαυκὰ, περιχαρῇ. He-
fych. φοβερὰ simpliciter interpretatur Schol. Aristoph. male.
BOURD.

ead. l. 9. Ἡ μέλανα ὄμματα) Dixi ad Petron. BOURD.

ibid. Ἡ ἐρύθημα, βάμμια κόκκινον ἢ πυρρὸν ἢ μέ-
λαν. ἐρύθημα, ἢ ρίζα ἢ λεγομένη ἐρυθρόδανον. Hefych. verbo
Ἐρυθραίνει, a quo Suid. qui adiungit: ἢ ῥοδάνη, ἧς ἢ ρίζα ἐρυθρά,
ἢ ἐρυθραίνουσι τὰ πρόσωπα αἱ γυναῖκες, ἀγχευσα λέγεται. Sed
Erythrodanum ab Anchusa distinguunt Plin. Ruell. Fusch.
Erythrodanum Rubiam Latinis, Gallis *Garense*, in usu esse
fucandis feminis non alibi legi; Anchusa utuntur maxime,
quam *orchanete* vocant Galli. Ista specie, non colore, diffe-
runt, ut alibi docendum erit. BOURD.

ead. l. 11. Μία ἡμῖν κόνις) Alludit ad defunctorum cineres;
inter quos nihil apparet discriminis. COGN. Ubi sermo fit de
mortuis, quorum corpora vel rogo tradita in cinerem, vel
naturae lege soluta in pulverem rediguntur, frequenter ad-
hiberi solet κόνις· apud Nostrium D. M. XVI, Herculis σῶμα
ἐν Οἴτῃ κόνις ἤδη γενόμενον· & XX, qui locus valde videri pot-
est opportunus ad hunc fulciendum, Homeri τῶν ῥα φιδίων
τὰ κεφάλαια χαμαὶ ἔρριπται ἀγνώστα καὶ ἀμορφα, κόνις πάν-
τα καὶ λῆρος πολὺς. Aristid. T. I, p. 138 B. κεφαλὴ δὲ ἡ πρό-
τερον χαριστάτη, νῦν ἐν κόνει· eius generis ex Anthologia so-
la proferri possent plurima. Nihil ergo videtur dubitandum,
quin ad res inferorum accuratissime pertineat hoc dictum, &
a vitii suspicione vel minima procul absit. Erasmus sane, non
raro proverbiorum, quae veteribus ignota fuerant, archite-
ctus, hoc emblemate Chiliadas suas instruxit, *Omnia idem pul-
vis*, nullo tamen praeter Lucianum alio fideiussore dato: nec
minus in Stromateo magnus Scaliger, Πάντα μία κόνις ἐστὶ.
At si, quibus incommodis haec verba premantur, considera-
tius examinaretur, alia longe facies apparebit, multoque defor-
mior, quam ut elegantiae Lucianae respondeat. Primum φα-
σι notum proverbium, communique usu receptum, demon-
strat: cuius quis dixerit ullum inveniri vestigium in Πάντα

μία ἡμῖν κόνις; non iuvat illud incerti poëtae Anthol. I, cap. XIII, Ep. 14, Πάντα γέλως, καὶ πάντα κόνις, καὶ πάντα τὸ μηδέν, nisi quis simul eundem in censum referenda putet Πάντα γέλως, & Πάντα τὸ μηδέν, quae ut proverbialem formam induere posse concedam, proverbia tamen esse vehementer nego: quod autem pro φασὶ ex C. Long. profertur εἰσὶ, nihil esse aliud arbitror, quam coniecturam sentientis, vulgatae lectioni nequaquam convenire φασί. Deinde quorsum illud ἡμῖν tam inepte interiectum? quod si quis obiiciat familiarem eiusmodi dativorum, qui ornandae orationi serviant, usum, atque etiam exemplorum copia pugnet, humaniter, quaeſo, ferat, nihil eum nos morari. Addam, quod an aliis sim facile persuasurus, haud scio, mihi non videri inter se congruere copulata μία κόνις: satis erat, κόνις πάντα: quam autem longe dissentiant, neque in idem hoc orationis membrum coire possint μία κόνις, & κρανία γυμνά τοῦ κάλλους, nemo erit attentior paulo, quin statim animadvertat. Nunc si difficultates eas simul omnes levem, vetusque adagium huic loco percommodum mutatione facillima reducam, nonnullam certe a Luciano, eiusque venustatis studiosis gratiam inibo. Scribendum itaque, πάντα μία Μύκνος, φασί, κρανία γυμνά τοῦ κάλλους, in quibus nihil est, quod ullam in partem offendant. Proverbiū potestas explorata complectitur eas res, quae diversi generis atque ordinis sine ullo discrimine eundem in locum & conditionem coguntur. Plutarch. Symp. I, p. 616 B. περὶ δὲ τὰς κατακλίσεις παρέρχεται τὰς διαφορὰς, εὐθὺς ἐν ἀρχῇ τὴν λεγομένην μίαν Μύκνον ἀποφύνας τὸ συμπόσιον: cum scilicet promiscue convivae nullo dignitatis servato gradu ad mensam accumbere iubentur. Similiter Clemens posuit in re multum diffita Str. I, p. 355 C. οὐ γὰρ δὴ μία Μύκνος (ita scriptum est per ω, ut aliis in locis saepenumero) ἢ πᾶσα πρὸς νόησιν γραφή. Eruditissimi Patrum mens est talis, Sacrarum literarum explicationem & sensus non omnibus esse pari modo accommodatos, velut aliquem confusae mixturae cinnum; sed alios Christianis infantibus & lacte sustentandis, alios convenire viris ac robustiore cibo firmatis; quare hominis esse perfecti τὰ τοιαῦτα διακρίνειν τε καὶ ἐκλέγειν, quod pro vulgato λέγων reponendum duco. Themistius Or. XXI, p. 250 C. ἀκούετε οὖν τοῦ νομοθέτου διοριζομένου τὰ μαθήματα (Platonis, cuius verba protulerat) ὧν ἐραστὰς χρεδὸν εἶναι τοὺς φιλοσόφους, καὶ μὴ ξυγχαροῦντος συγχεῖν μηδὲ συμπεριεῖν ἅπαντα ὥσπερ εἰς Μύκνον μίαν: non poterat clarius exhibere

beri paræmiæ nativa virtus, quam sane non percepit Pierius ad Virgil. Aen. III, 76. De origine multum abest, ut res aequæ sit comperta: nam aliud Zenobius tradit C. V, n. 17, ubi quæ Schottus notat, ab Erasmo iamdudum fuerant occupata in *Omnia sub unam Myconum*; aliud Stephanus in *Μύκωνος*, vel potius, quem descripsit, Strabo X, p. 746 A. eius in verbis, quæ profecto non sunt satis explanata, ἐπὶ τῶν ὑπὸ μίαν γραφὴν ἀγόντων τὰ διηρημένα τῇ φύσει, praeferam ex Codd. antiquis ἐπιγραφὴν, ut dicere voluerit, *sub unam inscriptionem*, seu *titulum*, quæ dispari sunt natura, redigere: διηρημένα quoque non mutavero, quamquam Stephanus habeat, probantibus duumviris eruditissimis Casaubono & Holstenio, διηρημένα. Sed Eustathio quid fiet ad Dionys. Perieg. v. 525, qui, cuius vestigiis tanquam certissimi ducis sic insistit, ut a verbis eius latum unguem vix discedat, deseruisse Strabonem videtur: ὅθεν ἐπὶ τῶν οὐκ εὖ παθόντων μίᾳ ψήφῳ, ἥγουν ἐπὶ τῶν μίᾳ δίκῃ καταδικασθέντων λέγεται τὸ Πάνθ' ὑπὸ μίαν Μύκωνον, ἥγουν, πάντα ὁμοῦ ὑπὸ μίαν βλαβὴν ἢ καταδίκην. Haec quidem unde sint derivata, aut etiam derivari potuerint, ignoreo, nec talem usum in priscis scriptoribus deprehendisse me memini: quid ergo? an, cum inveniret in Strabone ὑπὸ μίαν γραφὴν ἄγειν, potestate vocis γραφὴ forensi deceptus ex formula loquendi perperam intellecta mirificam illam proverbii interpretationem construxit? haud equidem ab hac suspitione sim alienus. Ad Lucianum ut redeam, is aptissime collocavit μίαν Μύκωνον, ut apud inferos significaret nullum esse nec formæ nec virium discrimen, aequatoque iure cunctos inter se similes ac pares. Nescio tamen, an aliquid insuper argutius occultetur: mentionem certe fecerat ξανθῆς κίμης, quæ, tametsi in vivis pars pulchritudinis præcipua, nulla poterat amplius in nudo cranio residere, extirpatis cum omni carne capillis. Iam vero calvities popularis morbus capita Myconiorum infamabat; adeo ut communi dicto Μυκόνιοι vocarentur calvi: notum est illud Lucilii apud Donat. ad Terent. Hec. A. III, Sc. IV, — *Myconi calva omnis iuventus*. Sed hoc subtilius forte, quam verius. HEMST.

ibid. Εἰσὶ) L. solus. Alii φασί. SOLAN.

Pag. 132. l. 3. Λακεδαιμονίοις . . . ἐκλεχέσθαι . . .) Hinc argumentum petit Olearius, quo probet, de veteri Menippo non agi, quia iuniori haec tempora convenient; ad Philostr. p. 164. Sed nihil est, cur de aetate senioris mortem proxime secuta, qualis hic fingitur, non possit intelligi. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐκλεῦσθαι αὐτοὺς) Iam tum, quando vetustior Menippus erat in vivis, Lacedaemoniorum mores Diogeni, quippe sectae durioris philosopho, iure videri poterant effeminati, a severisque Lycurgi institutis longe discedentes: nam post Athenas devictas, cum voluptatum desiderium & divitiarum luxuriam atque avaritiam invexissent, labare paulatim coepit pristina disciplina, & vitiis indies crescentibus locum cedere: qua de re docet Plutarch. in V. Ag. & Cleom. p. 796 C. 797 C. Exinde praeceps ivit Spartanarum nobilitatis decus, neque unquam, quidquid subinde pauci maiorum virtutis capaces fuerint conati, priorem in gradum restitui potuit. Clearchus Solensis, Aristotelis discipulus, apud Athen. XV, pag. 681 C. memorat Λακεδαιμονίους, οἱ τὸν παλαιότατον τῆς πολιτικῆς κόσμον συμπατήσαντες ἐξετραχλίσθησαν. Haec est causa, cur & huius & inferioris aetatis scriptores τὴν πόλιν τὴν παλαιάν eum in modum saepe laudent, ut mutatae ac perditae opponant: Clem. Alex. Paed. II, p. 199 C. Ἀγαμαι τῶν Λακεδαιμονίων τὴν πόλιν παλαιάν. Quod si ad tempus serius descendas, nihil est his ipsis Lacedaemoniis, maxima saltem eorum parte, inquinatius: vide Philostr. V. A. T. IV, c. 27. Arguti sensus est Apollonii Tyanensis epistola LXIII ad Ephoros, qua missos ad se viros ostendit ab habitu corporis & vestitu mollissimo pro Lacedaemoniis habiturum se non fuisse, nisi traditae literae Lacedaemonios declarassent. Patet igitur, quanti sit facienda Olearii suspicio ad Philostr. p. 164, n. 5, iuniorē Menippum esse, qui passim a Luciano perstringitur in Mortuorum Dialogis, idque prodere videri initium primi eorum dialogorum. Praeterea, inquit, sub finem Dialogi illius Diogenes Pollici iniungit, ut Menippo praecipiat, Lacedaemonios ob corruptos mores ut reprehendat, quod his temporibus convenientius forte, quam Menippi antiquioris. Vix tibi persuadeas, accurate Dialogos istos eum perlegisse, qui Menippum ibi passim a Luciano perstringi statuit. HEMST.

ead. l. 25. Μετοικήσωμεν) Alio migremus: μετοικήσωμεν mendosam lectionem secutus est interp. BOURD. Μετοικήσωμεν Mf. Ox. ed. B2. W. St. & Hemst. melius, quam quod in reliquis est μετοικήσωμεν. SOLAN. Non est fastidienda plane lectio plurimarum edd. μετοικήσωμεν, ac si dicant, pace tua liceat nobis alio migrare: nam & modo rogaverant Plutonium, ἢ ἐκείνόν ποί καταστήσῃ. Non multum refert, utrum praetuleris: malui tamen, quod interprete reiecto mendosum pronuntiat Bourdelotius, μετοικήσωμεν haec enim quasi comminatio mu-

tandarum sedium expreſſius oſtendit, quanto opere Menippo nullum ſe vexandi genus abſtinenti ſuccenſuerint. Necyom. § 19, καὶ διαſκέπτεſθαι μετοικεῖν οὐ φέροντας τὸν Διογένην ibi Diogenes idem negotium gerit, quod hic Menippus. HEMST.

Paſ. 133. l. 14. Λυποῦνται γὰρ οὐ μικρῶν στ.) Affimilis eſt Platonis ſententia de ſenibus, qui non ſine magno dolore delectabiles iuvenilis ætatis fructus memoria repetunt, de Rep. I, p. 572 E. Οἱ οὖν πλείστοι ἡμῶν ὀλοφύρονται ζυγιόντες, τὰς ἐν τῇ νεότητι ἡδονὰς ποθοῦντες καὶ ἀναμνησκόμενοι, περὶ τὰς ἀφροδίſια, καὶ περὶ πότους καὶ εὐωχίας καὶ ἄλλ' ἅττα, ἃ τῶν τοιούτων ἔχεται· καὶ ἀγανακτοῦσιν ὡς μεγάλων τινῶν ἀπεστερημένοι· καὶ τότε μὲν εὐ ζῶντες, νῦν δὲ οὐδ' ἐζῶντες. HEMST.

Paſ. 134. l. 6. Οὐδὲ παυσομένου) Videbatur olim ad orationis integritatem deeſſe πα, ὡς οὐδ' ἐπαυσομένου μου, cui particulae nocuerit ſimilitudo ſyllabae ſequentis: nunc nihil eſſe puto, cur eam deſideremus, & recte monenti Berglero, Graecae proprietatis peritiffimo, aſſentior ad Alciph. I, Ep. 32, p. 132. Modo pro Ἀσσυρίων malle Lucianus poſuiſſet Σύρων, quod vocabulum, pariter ac Λυδοὶ & Φρύγες, non gentis ſolum, ſed viliffimorum etiam mancipiorum habet poteſtatem: eam elegantiam Xenophon non eſt aſpernatus Por. p. 538, v. 7, ubi ſcribit, melius fore cives μετ' ἀλλήλων ſτρατευεſθαι, ἢ εἰ ſυντάττειντο αὐτοῖς Λυδοὶ καὶ Φρύγες καὶ Σύροι καὶ ἄλλοι παντοδαποὶ βάρβαροι. Euripid. Alc. v. 675: Πότερὰ Λυδὸν ἢ Φρύγα... ἀργυρώνητον σέθεν; memorat Philoſtratus ἀνδράποδα Ποντικὰ ἢ Λυδια ἢ ἐκ Φρυγῶν, quorum toti greges Romam advehantur. HEMST.

— ead. l. 9. Ταῦτα οὐχ ὕβρις;) Attica loquendi formula, gravem indignationem continens. Sophocl. Oed. in Col. v. 877, Ἄρ' οὐχ ὕβρις τὰ δ'; Ariſtoph. Ran. v. 21, Εἴτ' οὐχ ὕβρις ταῦτ' ἐſτί καὶ πολλὴ τρυφή; vide eiufdem Comici Plut. v. 887, Nub. v. 1302, Lyſiſtr. v. 659. Demoſth. in Ariſtog. p. 831 B. ὕβρις γὰρ τοῦτό γε. de Mal. Legat. p. 323 D. ὕβριν τὸ πρᾶγμα ἔφασαν. Hos imitatus eſt Dionyſ. Halic. A. R. IV, p. 237, καὶ ἐδῶκει τοῖς πλείοσιν ὕβρις εἶναι τὸ πρᾶγμα. Terentius expreſſit: Quid eſt, ſi hoc non contumelia eſt? Andr. A. I, Sc. V. Nam iſtaec, quidem contumelia eſt: Heautont. A. III, Sc. III. HEMST.

Paſ. 135. l. 11. Ἀμφίλοχος &c.) Trophonii antrum notius eſt, quam ut de eo dicendum ſit. Amphilocho vero templum non adeo notum cum ſit, monendi ſunt ſaltem iuniores Malli exiſtiſſe. V. Ἀλεξ. c. 29. Qropi etiam Atticae vates Amphilo-

chus pro Deo colitur, verba sunt Livii XLV, 27, *templumque vetustum est fontibus rivisque circa amoenum*. De eodem Amphilocho alibi plura dicturus nunc desino. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 7. Εἰσέρχοντο ἀπαγριώμενοι) Res ipsa, quod dudum coniectavi, postulat εἰσέρχοντο. Tum V. ἀπογρ. emendandi viam Grammaticae leges monstrabant. HEMST.

ibid. l. 8. Ἀνδείς) Ἀμνδεῖς. V. SOLAN. Hinc, quam reddidi, veram lectionem eruere fuit in proclivi. Alciphr. III, Ep. 3, 64, τὸν αὐστηρὸν καὶ ἀμειδῆ. HEMST.

ibid. l. 10. Τρόπον) Χρόνον, ut iam olim esse corrigendum videram Not. ad Luciani Dial. restituit Solanus, & mox ἡ ante παροιμία ex V. De Trophonio non dissimilia tradidit Nonnus Συναγ. Ἱστορ. in principio. HEMST.

Pag. 136. l. 1. ΤΡΟΦ. τί οὖν ἡμεῖς αἴτιοι) Amphilochem in Dialogi capite omittunt O. & ed. Fl. Error exinde natus, quod in hoc toto colloquio mutam agere personam videatur: quare nihil erat causae, cur nomen eius, qui nullum verbum faceret, in fronte ponerent. Iure tamen errorem dixi, quoniam hoc in loco sine controversia pro Trophonio substituendus est Amphilocheus: ut alienissima sunt, quae hic dicuntur, a persona Trophonii, quem, dum se heroem esse contendit, & oracula vere consulentibus edere, falsè Menippus irridet, sic contra nihil obest, quo minus Amphilocho quantumvis vati a Luciano potuerit adscribi iste sermo, qui omnem illam divinitatis persuasionem stupori hominum ac dementiae tribuit. Quin etiam mox Amphilocho Trophonius indignatur tanquam causae communis desertori, Ἀμφίλοχος μὲν οὗτος ἂν εἰδῇ &c. neque is, quasi sua parum referret, disputationi sese amplius immiscet. Τί οὖν hic quidem interrogandi nota melius a sequentibus disiungetur, ut Dial. XXII, τί οὖν; ἐχρῆν διὰ τοῦτο μὴ ἀποθανεῖν; Amphiarao Trophonium & Amphilochem addit Aristid. T. I, p. 82 A. Ἀμφιάραιος μὲν γὰρ καὶ Τροφώνιος ἐν Βοιωτίᾳ, καὶ Ἀμφίλοχος ἐν Αἰτωλίᾳ χρησμοφδοῦσίν τε καὶ φαίνονται· οὗτοι δὲ (Ἀσκληπιάδαι, quos supra istorum honores extollit) πανταχοῦ τῆς γῆς διάττουσι, ὥσπερ ἀστέρες περίπολοι· ita legendum est διάττουσι pro vulgato διατάττουσι, quia manifesto respicit ad ἀστέρας, qui διάττοντες appellantur; neque hoc Cantero latuisse, versio prodit. Viden vero, quantum Luciano distet Aristides, homo superstitioni addictissimus: fama tamen tenuit, nusquam praesentiores apparere Deos, quam, quo Christianos omnium minime credulos alegebat Celsus, εἰς Τροφωνίου, καὶ εἰς Ἀμφιάραιου.

ρεω, καὶ εἰς Μόλου ἔνθα φησὶν ἀνθρωποειδῶς θεωρεῖσθαι θεούς, καὶ ὡς λέγει ὁ Κέλσος, οὐ ψευδομένους, ἀλλὰ καὶ ἐναργεῖς. Origen. in Celsi. VII, p. 355. HEMST.

ead. l. 8. Κατέλθοι παρ' ἐμέ) Vulgatissima sunt μαντεύεσθαι ἐν vel εἰς Τροφώνιου· χρηστήριον ἐκπεσεῖν ἐν Βοιωτοῖς ἐν Τροφώνιῳ, Aelian. V. H. III, c. 45, ubi Perizonius rationem illius verbi ἐκπεσεῖν nullus intellexit: καταβαίνειν εἰς Τροφώνιου, ἀπὸ Τροφώνιου προσφάτως ἀναβεβηκώς, Diodor. Sic. XV, pag. 485 D. θέσπισμα ἐκ Τροφώνιου φέρειν, Euripid. Ion. v. 405, qui σπηκοῦς & θαλάμας eadem in fabula sacrum illud antrum appellat v. 300, 393. Rarius invenies κατελθεῖν vel καταβῆναι παρὰ Τροφώνιον, quod & Herodotus habet VIII, c. 134, & Pausan. IX, p. 791, ὅσοι παρὰ τὸν Τροφώνιον μέλλουσιν ἐρχεσθαι· μοχ: ἐπεὶ δ' ἂν δὲ ἀνὴρ ἐρχηται παρὰ τὸν Τροφώνιον. pag. 792, παρὰ Τροφώνιον εἰς Λεβαδείαν ἐλθούσιν εὐρασθαι παρὰ ἐκείνου τὸ ἱαμα· ibidem, τὸν δὲ ἀναβάντα παρὰ τοῦ Τροφώνιου. HEMST.

ead. l. 12. Ἐσταλμένος ταῖς ὁδύναϊς) Exsequitur hanc totam historiam Scholiast. Aristophan. ad Nub. Vide Philostr. & Lucian. Necyom. c. 22. BOURD. Pausanias habitum consultorum describit in Boeot. p. 313, antrumque & reliqua. Philostratus etiam de ea re satis multa habet pag. 362. SOLAN. Tam parum a Luciano discedit iisdem propemodum verbis expressus Maximus Tyrus locus Διαλ. XXVI, p. 261, ut praetermitti nullo modo debeat: Ἐν Τροφώνιῳ γε μὴν (καὶ γὰρ τοῦτο μαντεῖον ἐστὶν ἐν Βοιωτίᾳ ἥρως Τροφώνιου περὶ Λεβαδίαν πόλιν) ὁ δεινός σὺν γενέσθαι τῷ δαιμονίῳ, ἐνσκευασάμενος ἰδὼν ποδῆρει (Pausanias: χιτῶνα ἐνδεδυκὼς λινούν, καὶ ταιτιάς τὸν χιτῶνα ἐπιζωσθεῖς) καὶ φοινικίδι, μάζας τε (μεμαγμένας μέλιτι Pausan. μελιττούτας, ὅ ἐστι, μάζας μέλιτι δευμένας Suid. in Τροφώνιος) ἐν χερσὶν ἔχων, εἰσδύεται ὑπτιος κατὰ στομίου στενοῦ· καὶ τὰ μὲν ἰδὼν, τὰ δὲ ἀκούσας ἀνείσιν αὐθις ὑποφύτης αὐτάγγελος. Oraculum autem Trophonii religiosa vasserrimarum praestigiarum pompa instructissimum tanta celebritate floruit, ut Dicaearchus Peripateticus, testibus Athenaeo atque aliis, περὶ τῆς εἰς Τροφώνιου καταβάσεως scribere non sit dedignatus; singularine libro, an, quod existimari non absurde potest, parte saltem maioris operis περὶ τοῦ βίου τῆς Ἑλλάδος, haud temere decerno*: idcirco miror equi-

* Athen. XIV, p. 641 F. Δικαίρχος ἐν πρώτῳ τῆς Τροφώνιου καταβάσεως· unde conficiendum videtur, singulare fuisse de descensu in antrum Trophonii volumen, inque libros plures divisum.

dem in Ἀναγραφῇ τῆς Ἑλλάδος iambica, quae huic philosopho tribui solet, post Lebadiam recenseri — ἱερὸν Τροφωνίου, ὅπου τὸ μαντεῖον λέγουσι γεγονέναι. Hoc illum ut dixisse tibi persuadeas, qui descriptionem sacri totius accuratissimam ipse fuerat persecutus? Neque tamen Dicaearchi cura Plutarchum deterruit, quo minus eodem in argumento versaretur, ut concinnatus a Lampria filio librorum eius index ostendit: qui labor si ad nostram aetatem perdurasset, ut erat sane Plutarchus omnis antiquitatis, & praesertim religionum vetustarum curiosissimus, haberemus certe enarrationem non sacri tantum mirabilis, sed & sensus allegorici ac sublimioris exactissimam. Nunc, quamquam ex aliis multa poterant, & parum haecenus comperta in medium afferri, contentos esse nos oportet diligentia Pausaniae eo minus spernenda, quod facerrimarum fallaciarum tot miraculis praesens spectator interfuerit, Boeotic. c. 39. Meminit etiam, & satis graphice, Philostr. de V. A. T. VIII, c. 19; cuius tamen ibi locus unus ab Olearii temeritate & prave mutantis, & pessime vertentis obiter est vindicandus. Ad Trophonium, cuius personam actu non inferior agere potuisset, descendere constituerat Apollonius: renituntur antistites, apud alios ita discitantes, se sacri caerimonias praestigiatore mago arguendas obiecturos non esse; πρὸς δὲ τὸν ἄνδρα πλαττόμενοι ἀποφράδας καὶ οὐ καθαρὰς χρῆσαι hic καθαρὸς ut reponeret, sensum suasisse notat, itaque Latine interpretatur: ipsi autem Apollonio (dicerent) homines nefarios tantum & impuros oraculum consulere: hos sacerdotes non tu iam modo mente captos a Trophonio rediisse statues, qui tantum dedecus ultro fateantur? Ne longum faciam, voluit Philostratus: ad Apollonium autem, quo minus virum admitterent, causam interponebant dies nefastos & non purὸς ad oraculum consulendum. Ceterum istae μάζαι, vel liba subacta melle, quae manibus erat necesse praeferre Trophonium adituros, proprio nomine μαγίδες. Hesychius hunc in modum emendandus: Μαγίδες, αἷς (nisi, quod ad Pollucem fui suspicatus X, 81, n. 84, absit vocabulum, quocum οἷς convenit) ἀπομάττουσι καὶ καθαίρουσι καὶ μάζαι, αἷς καταφέρουσιν οἱ εἰς Τροφωνίου κατιόντες: a quibus Etymologus non dissentit: neque aliae desunt haud scio iisdem, an diversa figura vel consecratione praeditis appellationes: Poll. VI, 76, μελιττοῦτα μέντοι Τροφονίῳ, καὶ ἀρεστῇ καὶ ὑγίειᾳ ὁμοίως. Modo βῶν placentae genus cornutum descripserat, offerri solitum Apollini, Dianae, Hecatae & Lunae: id quidem, Etymologo

teste, Trophonio non minus fuit consecratum. Ἐστὶ βοῦς, inquit p. 204, καὶ εἶδος πλακοῦντος διδομένου τοῖς εἰς Τροφωνίου καταβαίνουσι rationem vocis, quam pro suo acumine, quippe Grammaticus, subtiliter enucleat, audire non erit molestum: διότι οἱ καταβαίνοντες εἰς τὰ ἄδύτα μυκηθμῶν αἰσθάνονται quid? an ad terribiles mugitus compescendos quasi arte magica paratam prodesse voluit talem placentam? longe alium usum μελιττούταις certe Philostratus assignat: μελιττούτας ἐπάγοντες ἐν ταῖν χερσὶν μελιγμματα ἐρπετῶν, ἀ τοῖς κατιούσιν ἐγχαίρειται cui suffragantur Suidas, Nonnus ad Gregor. Nazianz. & Scholiastes noster. Plura de Trophonio, si lubet, dabunt Ez. Spanhemius ad Aristoph. Nub. v. 507, ubi & Scholiastes lege, Iac. Perizon. ad Aelian. V. H. III, 45, Fr. Oudendorp. ad Iul. Obsequ. c. 110. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 3. Ὀφελον) Scribatur ὠφέλον. HEMST.

Pag. 137. l. 18. Ὀρίσθαι) O. P. L. In I. vero & W. ὀρίσαι, quod in reliquis prave scribitur ὀρίσαι. SOLAN.

Pag. 138. l. 3. Προπρωτήρα) I. Schefferus de Mil. Nav. II, c. 2, p. 139, ubi repererit hoc loco προπρωτήρα, quod emendari iubet, equidem ignoro: neque rem ipsam satis explanate tradidit. Vid. Poll. I, 87, ad cuius locum Iungermannus Luciani non fuit oblitus. HEMST.

ead. l. 4. Τίθει) Prorsus in re pari verbis iisdem usus est Lucianus Δ. Ἐταιρ. XIV. Proprietatem τοῦ τίθηναι pro λογιζεσθαι, ponere, referre in rationes, If. Casaubonus observavit ad Theophr. Char. c. 23, p. 163; idque adeo apud bonos scriptores fatis est usitatum. Crates in Ephem. Τίθει μαγειρῶ μᾶς δεκ', ἱατρῶ δραχμὴν &c. cuius exstat in Diogen. L. VI, 86, locus lepidissimus. Dionysf. Halic. περὶ τῶν Ἀρχ. Ρητ. Τπομν. p. 146 ex Lyfia: καὶ δῆσω εἰς δύο παῖδας &c. χιλίας δραχμὰς ἐκάστου ἐνιαυτοῦ. Eriphus Comicus apud Athen. III, p. 84 C. — τούτων γὰρ ὀβολὸν οὐ πολὺ τίθημι, λογιῶμαι γάρ —. ideo Barnabas Ep. § 13, ἐτέθη εἰς δικαιοσύνην scripsit pro eo, quod Graeci interpretes & Apostolus Paulus habent, ἐλογίσθη. Alias item, ut saepe Latinis ponere, τίθηναι est, numerare praesentem, repraesentare pecuniam, καταβάλλειν sic τίθηναι & δεῖναι μετοίκιον, Diogen. L. IV, 14, Harpocr. in Μετοίκιον. Eupolis in Poll. IX, 59, δὲς ἑκατὸν δραχμὰς δὲς ἑτέραν μνᾶν. HEMST.

ead. l. 5. Καὶ ἀκέστραν ὑπὲρ τοῦ ἰστίου πάντε ὀβολοὺς ἐγὼ κατέβαλον) Vertunt: & pro acu ad resarciendum velum quinque obolos exsolvi. Καταβάλλειν est frequenter pendere, exsolvere.

Sed καταβάλλειν ὀβολὸν ἀκέστραν, pendere obolum pro acu, Graecis insolens est loquendi genus, qui dicunt ὑπὲρ ἀκέστρας καταβάλλειν ὀβολόν. Olim itaque existimavi locum hunc esse mendosum, & Lucianum scripsisse πάντε ὀβολοῖς ἐγὼ κατέλαβον, aut πάντε ὀβολῶν quinque drachmis emi acum. λαμβάνειν & καταλαμβάνειν Graecis, inprimis Aristophani, saepe est emere, comparare, ut apud Latinos sumere. Cicer. VII ad Fam. ep. 23: Tu autem ignarus instituti mei, quanti ego genus omnino signorum omnium non aestimo, tanti ista quatuor aut quinque sumpsi. Ibidem: Est mihi gratissimum, tanti a te aestimatam consuetudinem vitae victusque nostri, primum ut eam domum sumeres. Horat. Quae parvo sumi nequeunt obsonia captas. Si quis tamen contendat, a libris antiquis non esse recedendum, non valde repugnabo, si sic distinguas: ἀκέστραν ὑπὲρ τοῦ ἰστίου, πάντε ὀβολοῖς ἐγὼ κατέβαλον, acum ad velum sc. ὠνησάμην, emi, quod ἀπὸ κοινοῦ repetendum, quinque obolos ego pependi. Ceterum in antiquo codice ad vocem ἀκέστραν tanquam explicatio adscripta est haec vox σακκαῖράφιον. Sic posteriorum temporum scriptores vocant ἀκέστραν ut notavit Etymologici magni auctor, quem vide in ἀκέστρα. GRAEV. Καὶ ἀκέστραν ὑπὲρ τοῦ ἰστίου) Haec Thom. Magister protulit in Ἀκαστής. Benedictus ita vertit, Et pro acu ad refarciendum velum (nam Micyllus tantum dederat, & pro refarciendo velo) quinque obolos exsolvi; quasi legi voluisset, καὶ ὑπὲρ ἀκέστρας τοῦ ἰστίου πάντε ὀβολοῖς ἐγὼ κατέβαλον. Nihil aliud ad hunc locum iuvandum requiras, quam distinctionem mutatam, quae separet male coniuncta, ut tandem, nequidquam tentata correctione, Graevius animadvertit: ἀκέστραν perinde pendet ab ἐκόμισα, vel ὠνησάμην, ac μοχ κηρὸν καὶ ἡλους &c. Quare Mercurius ista, πάντε ὀβολοῖς ἐγὼ κατέβαλον, paulum incitator adiecit affirmandi causa, ut Charon omitat de fide sua, quasi lucrum pretia mentiendo captet, quidquam secius suspicari. HEMST.

ead. l. 8. Κηρὸν ὡς ἐπιπλ. τοῦ σκ. τὰ ἀνεωρότα) Ceram pice temperatam, quae navibus inducebatur, cum illustant lo. Brodaeus Misc. IV, c. 13, I. Fr. Gronov. ad Liv. XXVIII, c. 45, huius etiam loci meminerunt. Μάλθη, de qua Festus in Malitha, vocat Hippontax apud Harpocr. in V. Ἐπειτα μάλθη τὴν τρόπον παραχρίσας. Vid. Scheffer. de M. N. p. 42, 43. Thom. Magister in Ἀνέωγεν his Luciani verbis utitur. HEMST.

ead. l. 9. Τὴν ὑπέραν) Omnes fere Grammatici similem in modum, & recte interpretantur. Quos funes, qui antennas ad malos destinabant, Caesar vocat de B. G. III, c. 14, Graecus

haud inepte ὑπέραις vertit. *Opiferos funes* Stewechium ad Vegetium alioque viros eruditos appellare video, inductos Isidori loco Orig. XIX, c. 4: *Opifera funes, quae cornibus antennae dextra sinistraque tenduntur retroverso*. Cautē I. Scheffer. de M. N. p. 145: *Latinis sunt opiferae, si Isidoro credimus*. Mihi hyperae videntur in hoc vocabulo esse vestigia tam manifesta, ut, quin ita reponi debeat, minime dubitem. Nihil admodum hic iuvat egregius Isidori Codex Groninganus, in quo, *Opis fera funis* &c. Lege, *Hypera*, vel pro more eius aetatis, *Hyfera*, *funis qui a c. a. d. f. tenditur retroverso*. Ὑπέραις, & proverbii inde ducti, meminit etiam Moschopol. περὶ Σχολίων p. 138. HEMST. *ead. l. 11. Ἀξία ταῦτα ὀνήσω* Iungerm. ad Poll. VII, 10, n. 58, ἀξίον hic esse εὖωνον, & praeterea de vitio priscarum edd. monet, in quibus erat ὀνήσω. Lederlinus ibidem castigatae Benedicti versionī substituit, *Recte sane, haec vili pretio emisti*. Illa duplex & contraria potestas in ἀξίος, quae τὸ πολυτελές & τὸ εὖωνον complectitur, ex Stephano vulgaribusque Lexicographis satis nota. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 1. Τροπῶτηρ) Verbis totidem exstant in Gloss. meis Mss. nec discrepat Hesych. in Τρόποι, οἱ κατέχοντες τὰς κόπας δεσμοὶ δερμάτινοι. HEMST.

ibid. l. 4. Ἦν νῦν Ista, ἦν νῦν σακκοράφιον (φιν) καλοῦσι Solanus interposuit: quod, quoniam in Etymologo quoque legitur, eo minus videbatur repudiandum. Utrumque vocabulum σακκοράφιον & σακκοράφην recentioris aevi annotavit Car. du Fresne in Gl. M. & I. Gr. HEMST.

ibid. l. 8. Ἠπήτρια καὶ ἡπήτης) Ex. G. & C. ἐπ. καὶ ἐπ. In margine tamen aliter, ἡπήτριον καὶ ἡπήτρια καὶ ἡπήτης· καὶ ἀκέστρα καὶ ἀκεστρίς. SOLAN.

ibid. l. 9. Ῥάπτας) C. M. ῥάπτους. Reliqua pars Scholii, quae de feminis, in eo Cod. non legitur Graece, sed Latine in margine: *Antiqui mulieribus utebantur ad huiusmodi ἐργασίον. Lege ἐργασίαν*. SOLAN. Pro ἀκεστρίς ed. A. reposuit etiam Solanus ἀκεστρίς, coniecturam secutus an membranas, ignoro. Huius Scholii pars quaedam est admodum depravata: sed facile medicinam petere licet ab Etymologo, in quo totidem paene verbis hinc descriptum legitur pag. 46: Ἀκέστρα, ἡ βελὸν ἢ μείζων, ἦν νῦν σακκοράφιον καλοῦσιν· ἀκέστρα δὲ παρὰ τὸ ἀκείσθαι ἦτοι συρράπτειν τὰ διερρώγῃτα τῆς ὀδόνος· τούτο δὲ καὶ ἡπήτριον φασίν· ἐπεὶ καὶ ἡπήτρια καὶ ἡπήτης, καὶ ἀκέστρια καὶ ἀκεστρίς, οὗς νῦν ῥάπτας καλοῦσιν. Χρὴ δὲ εἰδέναι, ὥς οἱ παλαιοὶ γυναιξὶν ἐχρῶντο εἰς ταύτας τὰς ἐργασίας, καθὰ καὶ γυν. Σκύ-

δαι. Eam ad formam hic quoque reponendum est, τοῦτο δὲ καὶ ἡπτήριον φασιν, vel forte paulo plenius, τοῦτο γὰρ ἀέστραν φασὶ καὶ ἡπτήριον, ἐπεὶ καὶ ἡπτήρια καὶ ἡπτήης, καὶ ἀκέστρια καὶ ἀκέστῃς, οὓς νῦν ῥάπτας καλοῦσι. Ἡπτήριον autem, quod & Suidas habet in Ἡπτήρια, ῥάπτρια, dicitur & ἡπτήριον ab Eustath. ad Od. K, p. 1647, ubi de verbis ἀκέσασθαι & ἡπήσασθαι plura notat. Ῥάπτῃς recentioribus usitatum retulit in suum Gl. M. & I. Gr. Car. du Fresne ex Lex. Ms. Cod. Reg. proferens: ἀκέσται, οὓς νῦν ῥάπτας καλοῦσι eundem vide in Ῥάγειν & Ῥάβης. Th. Mag. in Ἀκέστῃς post allatum Homeri locum ex Βατραχομου. v. 183 addit, τὸ δὲ ῥάπτῃς, κοινόν quod male omissum in ed. Franeq. veteres habent: hinc ῥάπτρια apud Hesych. in Ἡπτήρις, & Eustath. ad Od. E, p. 1764, v. 60. HEMST.

ibid. col. 2. l. 5. Ὁ ἀνέται) L. ᾧ ἀνέται. SOLAN. Scripsi ἀνέται secutus Suid. & Etymol. pag. 778: Ὑπέρα τὸ ἐξηρημένον τοῦ κέρατος τοῦ ἰστοῦ σχοινίου, ᾧ ἀνέται καὶ τείνεται abiiciendum est, quod additur, τὸ σχοινίον. Eustath. ad Od. E, p. 1534: Οἱ δὲ παλαιοὶ τὴν ὑπέραν σχοινίου ἐρμηνεύσαντες κέρατος τοῦ κατὰ τὸν ἰστὸν, ᾧ ἀνέται καὶ διατείνεται, προφέρουσι καὶ παροιμίαν ἐπὶ τῶν ἃ μὲν δεῖ ἔχειν ἀφιέντων, ἃ δὲ μὴ δεῖ κρατούντων, τὸ, ἀφέντες τὴν ὑπέραν, τὸν πόδα διώκουσι &c. Per negligentiam descriptoris proverbium hoc in Scholio desideratur. In ed. A. vitiose τοῦ κέρατος post γέγονε δὲ abfuit καὶ, & δὲ inter ἃ μὴ. HEMST.

Pag. 139. l. 4. Τὰ κάκιστα εὐχόμενος γ.) Apud veteres etiam (εὐχέσθαι) pro imprecari coeptum erat sumi. Suidas: Εὐχομαί σοι τάδε, ἀντὶ τοῦ καταρῶμαι παρὰ Ἀριστοφάνει. Lucianus epist. XLVI, τὰ κάκιστα εὐχόμενος γενέσθαι. Haec scribit Goldastus ad Dosit. § 15, n. 120. HEMST.

ead. l. 7. Εἰρηνη γὰρ) Nisi alia aliter suaderent, hinc putarem hosce Dialogos non nisi imperante Commodo scriptos; usque adeo me mover, quod de pace hic, & mox de parentibus a filiis veneno necatis. Sed vide, quae in argumento aliam in partem a me dicta sunt. SOLAN.

Pag. 140. l. 7. ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ) Hic & sequentes non pauci dialogi, de hereditatum captatoribus, cum tot sint numero, quibusdam emunctae naris hominibus visus est in his nimis fuisse Lucianus. Adeo ut vel acutissimus eius imitator Fontenellus id ei sub specie laudantis vitio videatur vertere. Cui hoc unum est, quod reponam: Luciano veniam deberi, quod toties in hunc morem sit investus, qui non turpissimus tan-

tum per se, sed eius aetate usitatissimus. Nihil enim Romae iis temporibus frequentius fuisse probant Poëtarum, Historicorum, omnisque generis scriptorum illius aetatis perpetuae ea de re querelae. Lactantium unum, ne te morer, audi, qui dum Ethnicorum sui temporis enumerat vitia, haec habet: *Et ut quae levia sunt atque usitata dicamus, qui hereditates capient, testamenta supponant, iustos heredes vel auferant vel excludant; qui corpora sua libidinibus prostituunt; qui denique immemores, quid nati sint, cum feminis patientia certent* &c. V, 9. SOLAN.

ead. l. 9. Εὐκράτην) Huius meminit idem Lucianus in Somnio sive Gallo sub finem. Est apud Aristophanem in Equit. Eucrates, qui cum molitor esset, & dives, tamen remp. administrabat. COGN. Fictum prorsus (ut multa in sequentibus, ad Dialogum usque X) videtur nomen. Sed Romae, ea potissimum aetate, non deerant veri homines, quorum hic Eucrates personam gerit, quamvis Lucianus Graecis omnes nominibus insigniat. SOLAN.

ead. l. 10. Πεντακισμύριοι) Numerus infinitus pro finito, hoc est, septem. COGN. Benedictus, *quinquagesies mille*. Quanto rectius Micyllus, *quinquaginta millia*? GRON.

ead. l. 13. Ἐπιμετρήσας) Iulian. Caesar. pag. 326 C. *ἐπιμετρούντων ὑμῶν (τῶν θεῶν) τῆς βασιλείας μοι τὸν χρόνον*. De Hiskiae vita quindecim annis cumulata idem verbum apud Patres Ecclesiasticos usurpari solet. HEMST.

Pag. 141. l. 10. Πολλὰ καὶ κείνος εὐ μάλα διαβουκολεῖ αὐτοὺς καὶ ἐπελπίζει) Vertunt: ille etiam saepe admodum scite ipsos laelat & spe inani pascit. Sed *ἐπελπίζειν* qui usurpet, aut qui in hac notione usurpet, novi neminem. Persuasi itaque mihi legendum esse *ἀπελπίζει*, ad desperationem eos redigit: *ἀπελπίζειν* enim est desperare, & cum casu quarto, ad desperationem redigere. De Iolao, qui reviruit, vide Hyginum Fab. 103. GRAEV.

ead. l. 11. Διαβουκολεῖ) Laelat, *πλανᾷ*. BOURD.

ibid. Ἐπελπίζει) Liceat mihi hic dissentire ab viro clarissimo, notante ad hunc locum, se, qui *ἐπελπίζειν* usurpet, aut qui in hac notione usurpet, novisse neminem; itaque se sibi persuasisse legendum *ἀπελπίζει*. Noster utique *ἐπελπίζειν* habet in Timone, *Ἐμὲ δὲ οἱ ἐπελπίσαντες, ἐν τῇ ἀγορᾷ περιμέρουσι κερηνότες*. Fateor, non in eadem, qua hic, ibi ponitur no tione τὸ ἐπελπίζειν. In eadem tamen, qua hic, notione id verbi agnoscit Suidas, & ex auctore, quem non nominat,

probat: Ἐπελπίζων, εἰς ἐλπίδας ἄγων. Τὰ μὲν αὐτοὺς ἐπελπιζὼν ταῖς ὑποσχέσεσι τὰ δὲ ὑποσπειρὼν αὐτοῖς ὀλίγα κέρδη. Ceterum non videntur bene quadratura, διαβουκολεῖ καὶ ἀπελπίζει, quemadmodum legi vult V. Cl. cum e contrario optime, etiam huic loco, conveniat, scite *laetatur & sperat*, Eucrates nempe adulatorem suum, eosque ἐπ' ἐλπίδος αἰεῖ ἔχει, ut loquitur Noster in de Mercede Cond. c. 7, dum grandaeus exiguum tempus videtur fore superstes. Sic Noster in Tragopodagra v. 29: Ἐλπίδι ματαία μωρὰ βουκολούμενοι, *Vana spe stulte laetati*. Euripides quoque in Phoenissis v. 399: Αἱ δ' ἐλπίδες βόσκουσι φυγάδας, ὡς λόγος, *Spes vero laetatur profugos, ut aiunt*. At, ne quid dissimulem, Thomas Mag. hoc in Luciani loco non ἐπελπίζει, sed ἐλπίζει legit; ut liquet primo apud eum in voce βουκολεῖν, deinde in ipsa voce Ἐλπίζω ubi de hoc verbo ita: ἘΛΠΙΖΩ οὐ μόνον τὸ προσδοκῶ, ἀλλὰ καὶ τὸ εἰς ἐλπίδας ἐμβάλλω. Λουκιανὸς ἐν τοῖς Νεκρικοῖς· Εὐ μάλα διαβουκολεῖ αὐτοὺς καὶ ἐλπίζει. Θουκύδιδης ἐν τῇ ὀγδόῃ· Ὅπόσοι τότε αὐτοὺς θειάζσαντες ἐπήλπισαν, ὡς λήφονται Σικελίαν. Haec Thomas, qui ex ultimo tamen Thucydidis loco videtur vel τὸ ἐπελπίζειν idem iudicasse, quod τὸ ἐλπίζειν vel in Luciano revera legisse ἐπελπίζει, & ab editoribus corruptus esse; quod sicut fieri quidem potuit, ita parum ad sensum refert, utrum in Luciano hoc loco ἐπελπίζει, an ἐλπίζει, vere legendum sit, cum & ipsum ἐλπίζω, sive poëticum ἔλπω pro *spem facio*, *iniicio*, *ad spem adduco*, usurparint veteres. Sic certe Homerus Odyss. B. v. 91: Πάντας μὲν ῥ' ἔλπει καὶ ὑπέσχεται ἀνδρὶ ἐκάστῳ quod ἔλπει Hesychius ἐλπιδιοποιεῖ, Scholiastes vetus & Eustathius εἰς ἐλπίδας ἄγει exponunt. Pro ἐλπίζω, ut modo dixi, poëtae ἔλπω, unde ἀέλπων, *desperans*, *non sperans*; quae vox instauranda apud Hesychium: nam ubi legitur Ἀέλποντες, μὴ ἐλπίζοντες, ne dubita genuinum esse Ἀέλποντες idque, ut innumera alia, sumsit Hesychius ex Homero, apud quem Il. H, v. 310, legitur, Καὶ ῥ' ἔργον ποτὶ ἄστυ, ἀέλποντες σόον εἶναι. Habet quidem, fateor, Suidas ἀέλπων sed sine auctoritate; nec dubito, quin legendum sit ἀελπτών, quod ab ἀελπτος dixerunt Graeci, ut docet auctor Etymologici Magni. Nec num ἐλπείω dixerint, certo sciri potest, quod Hesychius affert ἐλπεον. IENS. V. Iens. Lect. Luc. V. Hemsterh. p. 7. Th. Mag. ἐλπ — legisse videtur. Sic Thucyd. VIII, 1: θειάζσαντες ἐπήλπισαν ὡς λήφονται Σικελίαν, & Od. B, 91; N, 380. SOLAN. Ἐλπίζει Thomas Mag. habet in βουκολεῖν & Ἐλπίζω; utrum vitioso codice deceptus, an ipse

male multatus a librariis, haud omnino mihi exploratum est. Si quis Thomae patrocinari velit, non inepte putet, eum scripsisse, Ἐπελπίζω οὐ μόνον τὸ προσδοκῶ, quod rectum esse mox patebit, & in Luciano verbis, καὶ ἐπελπίζει, quia subiectus Thucydidis locus, ubi literis expressis ἐπήλπισαν, prioribus, nisi ita refinxeris, convenire non videtur; quamquam obstare nonnihil fateor iteratum illud ἐλπίζει in Βουκολεῖν nec de menda quidquam subodoratus fuit Nicol. Loënf. Epiphyl. II, c. 23. Hoc utcunque fuerit existimatum, in Luciano certe ἐλπίζει nullo modo tolerari potest: licet enim in Homero simplici verbo ἔλπειν addita sit virtus activa εἰς ἐλπίδας ἄγειν, oratio tamen prosa illum usum τοῦ ἐλπίζειν constantissime repudiavit: recte sive Ammonius, seu Herennius Philo, & proprius accommodate: Ἠλπισαν καὶ Ἐπήλπισαν διαφέρει. Ἠλπισαν μὲν γὰρ αὐτοὶ τινὰς ἐλπίδας ἔχοντες περὶ τίνος. Ἐπήλπισαν δὲ ἑτέροι ἐτέρους, εἰς ἐλπίδα ἡγαγον. Quamobrem vulgatae bonitatem lectionis optime contra Graevium asseruit Ienius: alienum est ἀπελπίζει, atque abhorret a Luciano proposito: neque eum errorem non facile vitasset vir magnus, nisi mentis acies vel contentione fatigata, vel alibi fuisset occupata. Ipsum hoc ἐπελπίζειν, *spem facere, spe propofita latitare & frustrari*, iam Stephanus annotaverat Th. T. I, p. 1199, Thucydidis, Luciano & Suidae auctoritate munitum: ad Thucydidis locum, qui sub initium est libri VIII, Scholiastes interpretatur, εἰς ἐλπίδας ἐμβάλλειν. In Grammaticis & Suida saepius occurrit explicandis proximae potestatis verbis appositum: Ἐφυχαγωγῆσε, ἐπήλπισε &c. Bato apud eundem in Πύθαγόρας Ἐφέσιος, αὐτοὺς ἐπελπίζων ταῖς ὑποσχέσεσι, quam partem in Ἐπελπίζων omisso scriptoris nomine proponit. Dion Cass. p. 893 C. καὶ τοῦ πολέμου, ᾧ μάλιστα ἐβαρύνοντο, ἀπαλλάξιν ἐπελπίσας. Appian. de B. P. p. 66 D. καὶ ἐπήλπισαν (Φαμαίαν) περὶ πλείων. de B. Mithr. p. 216, πολλὰ περὶ Ἀσίας αὐτῷ καὶ τῶν ἐγγύς ἐθνῶν ἐπελπίζοντες, ubi legendum αὐτῶν, ut apud Ioseph. A. I. XIII, c. 12, § 2, XV, c. 7, § 1, alioqui sensus foret, *multum in eo spei de Asia finitimisque gentibus habentes repositum*; quod a sequentibus & Appiani mente longe discrepat: nam Gelenius quidem interpres plane aberrat: de B. Ann. p. 341 C. καὶ τοὺς ἐνδον ἐπελπίζων. Non aliter Graeci Pf. CXVIII, 49, Μνήσθητι τῶν λόγων σου τῷ δούλῳ σου, ὃν ἐπήλπισας μέ, illud paulo plus abit IV Reg. XVIII, 30, καὶ μὴ ἐπελπίζέτω ὑμᾶς Ἐζεκίας πρὸς (vel ἐπὶ) Κύριον. & ne vos frustretur Ezechias spes vestras ad Dominum convertendo. Structura

mutata diversam huic verbo significandi formam induit, ἐπελπίζειν τινί, *spect in aliquo collocare & repositam habere*: Heliodor. VII, pag. 356, τὸ μὴδὲν ἑαυτῷ συνειδὸτα φαῦλον εὐμενείᾳ τῇ παρὰ τῶν κριττῶν ἐπελπίζειν: plenius Socrates H. E. VIII, c. 16, τοὺς ἐπὶ ἡλικίας ἐπὶ τῷ ἑσταυρωμένῳ. Fit autem aliquando, nihil ut a simplici ἐλπίζειν fere differat ἐπελπίζειν. Pausan. IV, p. 342, καὶ ὁ μὲν ἐπὶ ἡλικίαν, Ἀθηναίων δυνάμεντων ναυτικῷ, κάθοδον ἔσσεσθαι σφίσι ἐς Ναύπακτον: finitimum est Nostri ἐπελπίσαντες in Tim. § 21, & Scholiastae Pindari ad I. Z, 50, ἔσχατα ἐπελπίζοντες. Haec certe fidem conciliant egregio Codici Cass. qui solus habet exquisitius, καὶ ἅμα ἐπελπίζον ὥς καὶ μεταβαλεῖται, in Thucyd. VIII, 54. nihil oberrat, quo minus Pausaniae placere potuisset, ὥς κάθοδος ἔσται σφίσι. HEMST.

ead. l. 13. Τὸν κλῆρον ἐν σφίσι δ. βόσκονται) Si consideratius attendas, videtur istud orationis membrum nonnulla parte laborare. Memini, cum placeret, τὸν κλῆρον ἐλπίσι διηρημένοι βόσκονται: nam & praecedat ἐπελπίσει, & paulo post ἀπὸ μέσων τῶν ἐλπίδων sequitur. Cicero pro Cluent. § 72: *Hic ille plausus improbissimus, quaestu iudiciario pastus, qui illi pecuniae, quam considerat, spe iam atque animo incubaret.* Tum ἐλπίσι praeditum est tali dote, quae ad utrumque verbum διηρημένοι & βόσκονται apte congruat: proverbium non ignotum, Αἱ δ' ἐλπίδες βόσκουσι τοὺς κενούς βροτοὺς, notavit Schol. Eurip. ad Phoen. v. 399, Αἱ δ' ἐλπίδες βόσκουσι φυγάδας, ὥς λόγος: eodem spectat illud Sophoclis, Ἐλπίς γὰρ ἡ βόσκουσα τοὺς πολλοὺς βροτῶν quae fuerunt Heraclito observata de All. Hom. pag. 453, τὰς ὑπνήμεους ἐλπίδας, (ita legendum pro συννήμεους ἐλπ.) αἱ βόσκουσι τὸν βίον ἡμῶν: hinc eleganter Παιμῶντις τύχη, ἐλπίς παντοτρόφος, apud Hesychium ex veteri Tragico: atque ut βόσκειν & βόσκεισθαι, sic & βουκολεῖν & βουκολεῖσθαι χρυσταῖς, ἀγαθαῖς, vel κεναῖς, ἀπατηλαῖς, ψεύδεσιν ἐλπίσι passim frequentantur. Quod si quis tamen vulgatum mordicus tenere malit, hoc pacto sensum capiet: *Hi vero iam forte inter se divisa pecudum ritu securi pasuntur, vitam beatam sibi attribuentes, rationibus suis adscribentes, ea τῷ τιθέναι potestate, quam ad Dialogum superiorem exposuimus: βόσκουσιν vero de hominibus etiam usurpari, sed saepe cum contemptu quodam & contumelia, ut significetur, eos pecoribus similes & abiectissimos esse, docet C. A. Dukerus ad Thucyd. VII, 48. Praeterea paulo inferius ἡκέτασαν, etsi non ignorem usum eius verbi, in his etiam dialogis, de iis, qui vita functi ad infe-*

ros descendunt, si scriberetur ἐλκίσθωσαν, haud equidem asperrarer: ad eam nos coniecturam vocabuli violentioris, quod commodè iungatur cum ἀπὸ μέσων τῶν ἐλπίδων, invitat ipse Pluto, qui scilicet iam ante dixerit, κατὰσπασον ἐφεξῆς ἅπαντας, & μοχ κατὰσπα. Non videbantur aequo animo & sponte sua descensuri, quos tanta somniatae felicitatis spes repente destitueret, sed trahi eos obortoque collo rapi oportebat: debuit sane Mercurius aliquando per vim asperius protrudere renitentes, ut perquam facete Noster, quo nemo melius res inferorum ad unguem calluit, narrat Dial. XXVII; & Καταπ. c. 9, ἔλκετε αὐτὸν, & c. 11, σύρετ' αὐτὸν εἰς αὐτοῦ ποδός. Quod autem μοχ τὸν ὄνειροποληθέντα πλουτέον, id plane similiter dixit scriptor aliquis (Aelianum auctorem stilus indicat) apud Suidam in Κορυύτος: μηδὲ μὴν ὄνειροπολοῦντες τὴν ἐκ κλήρου διαδοχὴν. HEMST.

Pag. 142. l. 1. ἰόλεως) Hic cum ad decrepitam aetatem pervenisset, Herculis precibus iuventuti restitutus est, ut Ovidius fabulatur Metam. IX, 398: — *dubiaque tegens lanugine malas Ora reformatus primos Iolaus in annos.* COGN. V. Ovid. Met. IX, Hesiod. ἀσπ. initio, & Hygin. 103. Scholiastes hic turpiter erravit. SOLAN.

ead. l. 3. Κακοὶ κακῶς) Sic idem passim: Aristoph. in Plut. Aristae. Heliod. BOURD.

ead. l. 7. Πρωθίβης) Vox Homero familiaris, quam hic mendose pleraeque exhibent edd. Sed recte eadem Συρ. c. 35. V. II. I, 445. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 1. ἰαντος) L. Αἴαντος sed Scholiastes confundit hunc cum Οἰκο: & μοχ ὑπέργηρος. SOLAN.

Pag. 143. l. 14. Οἰκέταις τέτρασιν ἐπικεκυφῶτα) In quatuor *famulos incurvatus.* Idem Nigrino. BOURD.

ibid. Κορύζης μὲν τὴν ῥίνα, λήμης δὲ &c.) Hae vel praecipuae sunt earum vocum, quarum usu frequenti tam proprio quam figurato insignis est Lucianus & notabilis: vix enim ullum alium reperias scriptorem, ubi toties recurrant. Multa Stephanus collegit Ind. Thef. in Κορυζα: alia Gatakerus ad M. Antonin. IX, § 29. neutri tam sedula fuit diligentia, ut Luciani penum exhaurire potuerit. Dicemus opportuniore loco. HEMST.

ead. l. 16. Ἐμψυχὸν τινα τάφον) Terpsion Thucritum senem decrepitum *vivum sepulcrum*, sive *cadaver* appellat, qua proverbiali figura utitur Sophocles in Antigone. Huc pertinet etiam illud Mimi Laberii apud Gellium: *similis sepulcris nil nisi no-*

men retineo. COGN. Ex Erasmi Chiliadibus descripta in *Vivum cadaver: Vivum sepulcrum*. Pleraque Gilb. Cognatus, quae quidem paulo sunt doctiora, aliis debet; quibus sollicitè demonstrandis operam navare non est animus. Vultures Gorgias ingenii vinio tumide dixerat ἐμψύχους τάφους, damnatus propterea non solum, sed irrisus etiam a severioribus arbitris: vide Longin. περὶ Ὑψ. p. 18, & Comment. Quamvis sublimiorem figuram, si commode, flexu totius orationis adjuvante, ponatur, & ratione defendi & exemplis posse existimem, facile tamen dederò castigatius usurpassè Lucianum de *silicernio*, vel *sene capulari*, qualem, cum debilitatis animi corporisque viribus sepulcro quam vita longiore dignior est, non tantum τυμβογέροντα Graeci, praesertim Comici, sed & σοφὸν & σοφὴν per convivium appellitare solent. HEMST.

Pag. 144. l. 2. Ἀνὰ ποταμῶν) Ἀνὰ ποταμῶν χωροῦσιν αἱ πηγαί. Proverb. in ea, quae accidunt ἐναντία τῶν ὀφειλόντων. Repetit de Merced. cond. Utitur Aeschyl. Eurip. Aristoph. BOURD. Mutilus videri possit hic locus; sed in eiusmodi proverbialibus locutionibus saepius invenias aliqua sui parte truncata afferri verba. Euripidis, ad quos alludit, versus scholium exhibet ex Med. 410. Proverbium, de quo fuscè Paroemiographi, & ad eos Andreas Schottus, Ménag. ad Diog. Laërt. p. 193. p. 139 E. Hesychius observat, Aeschylum eo proverbio usum esse. V. Hemsterh. p. 31. παροιμία δὲ τοῦτο (inquit Scholiastes Euripidis ad hunc locum) ἐπὶ τῶν εἰς τὸ ἐναντίον καὶ παρὰ τὸ προσῆκον μεταβαλλομένων πραγμάτων. SOLAN.

ead. l. 5. Ἡ ἄμαξα τὸν βόυν πολλάκις ἐκφέρει) Leg. Erasmi. BOURD. Erasmus prolato Luciani loco haec addit: *Id est, Nunc id evenit, quod vulgo dici solet, Plaustrum saepenumero bovem ipsum aufert. Translata metaphora a plaustris per declive retro labentibus, unaque secum bovem auferentibus.* Labitur, ut saepius, quam a quoquam hactenus animadversum fuit, in adagiis explicandis, ingens patriae nostrae decus, cuius errores magnis virtutibus compensatos illa literarum tum primum renascentium rudimenta satis excusant. Ἐκφέρειν ea, qua voluit, potestate sumtum mihi quidem non approbat: hic certe, si reatum foret, vertendum erat, *plaustrum bovem saepe effert, eiusque funus ducit.* Tum neque illud satis commode, nec ad ingenium linguae Graecae, quod paroemiam hunc in modum integram reddat, ἡ ἄμαξα τὸν βόυν ἐλαύνει sequi debuerat Grammaticos praecedentes, qui ἔλκει vel adiiciunt, vel supplendum.

esse monent. Mich. Apost. C. IX, n. 66, Ἡ ἄμαξα τὸν βοῦν) λέγει τὸ ἔλκει· ἐπὶ τῶν ἀντεστραμμένως τι ποιοῦντων Diogenian. C. III, n. 30. nec Graeci tantum, sed & nostrates hoc ipso similive proverbio rerum ordinem inversum praeposterumque significare solent. Non alia Luciani mens, qui sane nihil hic discrepans indicare voluit ab istis praecedentibus, ἀναστρέφειν δὲ μὴ δαμῶς, & ἀνα γὰρ ποταμῶν τοῦτ' γὰρ. Iam si hanc sententiam nostri scriptoris, uti decet, pro explorata teneas, locum tueri nequit supervacuum illud, quin immo putidum, πολλάκις ἐκφέρει· quis unquam iis verbis aut aditis, aut ad integrandam paroemiam est usus? Quocirca, ut dicam, quod res est, vehementer suspicor, assumentum hocce ab indole proverbii tam alienum deberi incauto lectori, qui, ubi funerum ducendorum mentionem fieri videbat, istiusmodi verbum nimis liberaliter attexuit: refecueris inutilem caudam, quanto rotundius atque ornatus exhibit oratio? Νῦν δὲ τὸ τῆς παροιμίας, Ἡ ἄμαξα τὸν βοῦν. Confer initium Dial. VIII. HEMST.

ead. l. 8. Ἐπιχαίρετε) Melius ἐπιχαίετε. BOURD. Bourdelotius recte vidit, legendum esse ἀλλοτρίοις ἐπιχαίετε, alienis inhians: & firmant excerpta Mf. vulgatum ἐπιχαίρετε est ab hoc loco alienissimum. GRAEV. Ἐπιχαίετε) Genuina haec lectio reperitur in Mf. Gr. P. L. & ed. I. Usurpat etiam Demosth. p. m. 278 A. In reliquis corrupte ἐπιχαίρετε. eodem vocabulo usus est sub finem Dial. praeced. οἱ δὲ προαπίτωσαν αὐτοῦ μάτην ἐπιχανόντες. SOLAN. Ἐπιχαίετε, pro vulgato ἐπιχαίρετε, tam prompta emendatio, ut ne Bourdelotium quidem effugerit: suam ipse locutionem facile defendet Lucian. Dial. superiore, μάτην ἐπιχανόντες· & in Tim. ἐπιχεχνηότες μόνον τῷ χρυσίῳ. alterum vix Graecum; dicendum fuerat, ἀλλοτρίοις κακοῖς ἐπιχαίρετε, quemadmodum in Iamblich. Protr. Μόνη γὰρ αὕτη ἐπιστημῶν καὶ τεχνῶν οὔτε ἐπιλυπεῖται ἀγαθοῖς ἀλλοτρίοις, οὔτε ἐπιχαίρει κακοῖς τῶν πέλας· unde pessimum hominum genus ἐπιχαίρεκαοι sunt dicti. Ceterum est ad herodipetarum materiam ita conveniens Libanii locus T. I, p. 947 A. ut describendi laborem subterfugendum mihi non putem: Ἦν δέ τις ἀνὴρ ἐν Αἰγύπτῳ φιλοχρήματος· οὗτος ἐποιεῖτο φίλους, οἷς παῖδες οὐκ ἦσαν, ὅπως αὐτοῖς αὐτὸς εἰν παῖς· γενόμενος δὲ ἐξ ἀπόρου πλούσιος εἰς τὰ τῶν τελευτώντων εἰσὶν, ἤχθετο τοῖς ἐτι ζῶσι τούτων τῶν πατέρων. Μακαρίζοντος δὲ ποτὲ αὐτὸν ἀνδρὸς ἐτέρου τὰ αὐτὰ νοσοῦντος τῆς τύχης, δὲ ἦν αὐτῷ πλούσιος εἰς μέγας ἐκ πολλῶν

ἀβροισθῆναι, μήπω γ', ἔφη, μὴ μακάριόν με καλεῖν πρὶν ἂν καὶ οὗ-
δε ἀπέλθωσιν· εἰπὼν, ὢν εἰς τὰς οὐσίας EKEXHNEL Philo Iud.
de Decal. p. 763: ὁ γὰρ τοῖς ἀλλοτρίοις ἐπικεχηνώς. HEMST.

ibid. Εἰσποιεῖτε φέροντες αὐτούς) Εἰσποιεῖν Graecis est, ado-
ptandum aliquem tradere in gentem aliam ac familiam; quo
pacto sensu parum distat ab ἐκποιεῖσθαι, nisi quod illud ad fa-
miliam sit referendum, in quam quis transire iubetur, hoc ad
eam, unde in alienam potestatem exit: hic fori Attici usus; sae-
pe tamen liberior & amplior quaedam illi verbo virtus accedit.
Isaeus pro Euphil. apud D. Halic. T. II, p. 176, εἴπερ ζένον ὄν-
τα τοῦτον εἰσεποιεῦμεν ἀδελφὸν ἡμῖν αὐτοῖς. Paus. IV, p. 314,
Μεσσηνιοὶ γὰρ οὐκ εἰσποιοῦσιν Ἀριστομένην Ἡρακλεῖ παῖδα ἢ
Διί. Heliod. IX, p. 449, τῷ βασιλεύοντι παῖδας αὐτοῦ εἰσποι-
οῦσι. Lucian. Deor. Conc. § 4, *Bacchus*, inquit Momus non
mediocriter indignans, ὅλην φρατρίαν εἰσεποίησεν ἡμῖν, τοῦτον
gregem in nostrum Deorum ordinem intulit atque inferuit. Εἰσποίησα-
σθαι vero non pater tantum dicitur filium alciscens atque ado-
ptans, sed & iudex, talem adoptionem, si forte venerit in con-
troversiam, sententia sua confirmans: utrumque reperire licet
apud Isaeum tum in Actione pro Euph. cuius partem conser-
vavit Dionys. Halic. T. II, p. 175, tum in ceteris orationibus,
quae superflunt, & omnes in hereditatum iudiciis ac iure ver-
santur. Hinc intelligi potest, quid sit τοῖς ἀτέκνοις τῶν γερόν-
των εἰσποιεῖν ἑαυτόν. Verum praeterea singularis est signifi-
candi vis in participio φέρον, quam orationis partem Budaeus
ornatus magis causa, quam significationis, poni censet C. L.
G. p. 393, haud multum dissentiente Stephano in App. p. 78.
Ad Aelian. V. H. VIII, 14, agnoscunt παρέλκον illud Atticum
Faber & Kuhnus; hic tamen, ut erat Graeci sermonis cal-
lentissimus, insuper observans *saepius significare* sua sponte,
data opera, & ubique orationi pro rei substractae indole *emphasin*
addere. Perizonius, hac quidem in eruditionis parte Kuhnio
multum inferior, notat *abundare tali in constructione hoc partici-
pium, vel potius declarare impetum quandam aut certum consilium*
agendi id, quod agitur. Nihil est horum, quod non suis in locis
aptam sedem inveniatur: haud raro ita collocatum offendes, ut
illibato sensu abesse posse videatur. Manetho, quem cetero-
quin elegantiae Graecae arbitrum non capiam V, 21, Μύθοις
οὐρανόιοις φέρον παρέθηκε γελοῖα. Sopater apud Stob. p. 312.
Homero satis non fuit principem vocare patrem, ἀλλὰ καὶ
τὸν ἥπιον φέρον ἐπέθηκε τῷ πατρί. Demosth. de Pace p. 61 C.
argens, si in alteram librae lancem imposueris, οἷχεται

φέρων, καὶ καθεύκοντες τὸν λογισμὸν ἐφ' αὐτό· nisi transposita legi malis, οἰχεται, καὶ καθεύκοντες φέρον· quem usum, sed rarius, inesse quoque memini participiis ἄγων & ἄρας. Aliquando verbis iunctum, quae vehementiorem motum continent, vim incitandi ac propellendi adiuvat: velut in istis, φέρουσα ἐνέβαλε Herodot. VIII, c. 87, φέροντα ἐμβάλλειν, ἐνείσαι αὐτὸν, ἐκτραχηλίσαι φέρον, φέρον αὐτὸν ἀφῆκεν, ὤθησεν αὐτὸν φέρον· cuiusmodi ex scriptore nostro multa subministrabit Index. Sed quam diversa praeterea verborum genera complectatur, depromtis ex uno Aeschine exemplis ostendere lubet: in Timarch. p. 25, v. 4, Ἀπαγαγὼν γὰρ αὐτοὺς (ita de iudicibus loquentem Demosthenem facit) ἀπὸ τῶν περὶ Τιμαρχὸν αἰτιῶν ἐπέστησα φέρον ἐπὶ τὸν κατήγορον· in Ctesiph. p. 65, v. 25, καὶ εἰς τοῦτο φέρον περίεστησε τὰ πράγματα, ὥστ' &c. cum quo convenit illud Libanii T. I, p. 707 A. τοιγαροῦν εἰς τοῦτο μετέθηκε τὰ πράγματα φέρον· pag. 66, v. 25, Callias Chalcidensis ἀδικήσας Φίλιππον κακείθεν ἀποδράς ὑπέβαλεν αὐτὸν φέρον Θηβαίοις· quomodo Plutarch. T. II, p. 4 B. plerique parentes in quodcunque inciderint pravum mancipium τοῦτω φέροντες ὑποβάλλουσι τοὺς υἱούς. P. 74, v. 6, Demosthenes τὴν κατὰ γῆν (ἡγεμονίαν) ἀρδὴν φέρον ἀνέθηκε Θηβαίοις· v. 23, προσέμιξε φέρον τὸν κίνδυνον ἀπαρσκεύει τῇ πόλει· in quorum sane nonnullis tantundem fere valet, atque *ultra & de dicta opera*. Sunt etiam locutiones, ubi propensionem animi, agendique studium apertius declarat: sicut in illo Longini p. 198, Ὁ πᾶς αὐτοῖς (Homero, Platoni, Demostheni) αἰὼν καὶ βίος φέρον ἀπέδωκε τὰ νικητήρια· & Clementis Strom. VII, p. 727 D. qui athletarum aliquem ita fuisse precatum refert: Iuppiter, si mihi cuncta sunt diligenter ad obeundum certamen praeparata, ἀπόδος φέρον δικαίως τὴν νίκην ἐμοί. Achill. Tat. I, p. 25, εὐθὺς ἐχαρίσατο φέρον αὐτῷ τὸν ἵππον parum discedit apud Plutarch. T. I, p. 633 B. cum piratae τοὺς μὲν ἄλλους διέφευγον ἡγεμόνας, Πομπηίῳ δὲ φέροντες αὐτοὺς μετὰ τέκνων καὶ γυναικῶν ἐνεχείριζον· & Aelian. H. V. VI, c. 1. Hinc iam porro eiusmodi verbis annectitur, ut insinuandi sese applicandique ad aliquem & commendandi speciem praeferat. Maxim. Tyr. Diff. XXXI, p. 315, καὶ τίτι φέροντες ἐξυτοὺς ἐπιτρέφομεν; Plutarch. T. I, p. 155 D. Οὕτω δὲ φέρον ὁ Περιπλὴς τῷ Δῆμῳ προσένειμεν ἐξυτὸν. Iulian. Or. VII, p. 231 B. Ἀλλὰ σοὺ μὲν, ὦ Δεῶν πάτερ, ἐμαυτὸν φέρον ἀναθήσω· frequenter autem ad eos pertinet, qui in doctorum se fidem ac disciplinam tradunt; eo loquendi more delectatus Eunapius: de Porphyrio

p. 14. προσέθετο φέρων ἑαυτὸν Plotino : pag. 34. Aedesius ὅλος ἐπιδούς ἑαυτὸν ἀνέθηκε φέρων εἰς τὴν ἐτι λειπομένην παιδείαν.

p. 49. ἐπέδωκεν ἑαυτὸν φέρων τῇ χειρὶ τῶν ἑδῶν. Damasc. apud Suid. in Σεβηριαγός· τῷ Πρόκλῳ φέρων ἑαυτὸν ἐπιδεῖναι· atque eum in modum est fere capiendum, quod Porphyrius apud Euseb. H. E. VI, c. 19, de Origene scripsit, πρὸς τὸ βάρβαρον ἐξώκειλε τόλμημα, ὃ δὲ φέρων αὐτὸν τε καὶ τὴν ἐν τοῖς λόγοις ἔξιν ἐκαπήλευσε· quorum, quia summus Valesius aberravit, vertendo sensum explanabimus: *ad barbaram Christianorum & audacem disciplinam velut in scopulum impaëtus adhaesit, cui agglutinatius seque turpiter vendidit, suamque in philosophiae cultu solertiam.* Poteramus, si liberet, in pluribus exemplis lapsus eruditorum hominum patefacere. Nunc quando haec potestas ad vultures heredipetas transit, significantur scilicet irrepere blando lenocinio, seseque ingerere, ut Petronius ait loco percommodo c. 140, *Philumene, quae multas saepe hereditates officio aetatis extorserat, tum anus & floris extincti, filium filiamque ingerebat orbis senibus*: Cicero pro Caecin. § 13, *atque etiam se ipse inferebat & intrudebat*: ubi nescio quam recte aliis ingerebat, aut inferebat placuit. Saepius ita Noster: πρὸς Ἀπαιδ. c. 19, εἰ μὴ αὐτὸν φέρων ταῖς τοῦ γέροντος ἐκείνου διαθηκαῖς παρενέγραψας· quae huic loco sunt simillima. In Lapith. paulo aliter c. 22, (τοῖς πολλοῦ σου πλουσιωτέροις) οὐδ' ἐπὶ ποτὲ φέρων ἑμαυτὸν ἐπέδωκε. Ex his liquido apparere arbitror, quam elegans sit & apposita Luciani verborum sententia: *Vos autem, matrum! quid est causae, cur alienis inhiatis, ac subdole irrepentes vos orbis senibus adoptandos ingeratis?* Nolim tamen ita quis existimet, quasi variatas illas significandi figuras in participio φέρων solo residere censerem: hoc dixi, ab uno motus incitatoris capite, prout diversis orationum formis ac verbis aliis aptatur, prodire diversos, structura diducente, potestatis eleganter immutatae rivulos, quorum cursum ac virtutem consequi non licet, nisi circumscriptione quadam utaris ad interiores sententiae recessus excutiendos. HEMST.

ead. l. 15. τῶν ἐρωμένων) Tacent libri scripti editique: quibus etiam invitis, si Luciani mentem, & institutum orationis ordinem sequaris, particula negans videbitur inferenda, τῶν οὐκ ἐρωμένων potior est Codicibus ipsa sententiae vis perpen-
sa: *Rem quandam & artem, inquit, excogitasti novam, vetularum ac senum amorem, tum quidem maxime si prole careant: nam quibus liberi sunt, eos nos curatis, neque amore prosequimini. Atque adeo iam multi eorum, qui non amantur, comperta vestri amoris versuta,*

etiamsi liberos habeant, odisse se tamen illos fingunt, ut & ipsi amatores nanciscantur. Liqueat, credo, quos dixerat ἀνεράστους, οὐκ ἐρωμένους mox appellari: tum ὡς καὶ αὐτοὶ ἐραστὰς ἔχουσι confisitere nequit, nisi legeris οὐκ ἐρωμένων. Συνέντες an συνιέντες scribatur, parum refert: hoc tamen librorum in gratiam praetuli. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 3. Χωροῦσι) Supple τὰ ὕδατα. SOLAN.

Pag. 145. l. 1. Συνέντες ὑμῶν τὴν πανουργίαν) Scribendum Ms. suadente, συνιέντες ὑμῶν τὴν πανουργίαν, qui intelligunt vestras artes aut astutiam. GRAEV. Συνιέντες G. P. & Coll. Sed vide finem Dialogi sequentis. SOLAN.

ibid. l. 4. Δωροφορήσαντες) Sic legit interpres; sic reposuimus, cum male antea δωροφορήσαντες. BOURD. Δωρυφ— antiquam & genuinam, ut putamus, lectionem reposuimus. Exstat autem in G. L. Fl. Ald. I. H. B. & Fr. Mutarunt P. S. & A. & fecerunt δωροφορή— V. Nigr. c. 14. SOLAN. Haud ineptum erat, quod interpretibus & Bourdelotio arrisit, δωροφορήσαντες, & probae notae verbum, Aelian. de Anim. VIII, 11, τὸ πρόσωπον τοῦ ἐρωμένου καθαίρειν, καὶ δωροφορεῖν αὐτῷ θυρῶντα πᾶμπόλλα, & huic rei apprime conveniens, ut Polystratus ostendit Dial. IX, παντοῖά μοι δῶρα προσήγγο ἀπανταχόθεν τῆς γῆς κάλλιστα. Cur tamen lectionem priscam moveremus, causa fuit nulla; praesertim cum membranae veteres nihil innovarent: δωροφορήσαντες ergo, qui divitem spe tabularum honorifice semper fuerant prosecuti, & perpetuo quasi satellitio stipaverant. Verum exemplum prodidit Plinius VIII, Ep. 18, Domitii Tulli, qui, cum se captandum prae-buisset, reliquit filiam heredem, frustratus improbas spes hominum, quos sic decipere, pro moribus temporum, prudentia est. HEMST.

ead. l. 6. Ἀποσφυγόντες) In cod. Ms. οἱ δὲ ὑποκρίτουσι τοὺς ὀδόντας καταγελασθέντες, illi vero derisi sfrendent dentibus, quod multo magis mihi probatur, quam, quod in editis exstat, ἀποσφυγόντες, dolore ardentes: est enim valde durum, & quod vix alibi reperias, hoc verbum. GRAEV. Glossēma est, quod in Ms. Gr. P. & L. legitur, καταγελασθέντες. Genuina ἀποσφυγόντες, quam omnes impressi agnoscunt. Aliud paulo est, quod legitur in 'Er. Δ. VII, σὺ δὲ ἐκείνον μὲν ἀπεμύκτισας, sed eodem fere reddit. Certe ἀπομύκτω emungere est, (vide ιστ. a. c. 24) quod in utraque lingua eleganter admodum ad eos transferatur, qui, cum pecuniam variis artibus ab aliquo exprefferunt, in sinu rident, & sibi plaudunt. Sed tum legendum foret ἀπομυγόντες, nisi forte hic sigma, ut in quibusdam sit, insertum

dicas. Si haec non placet, aliam addam coniecturam: ὑποσμίχουμαι, uti ex Suida & Hesychio videre est, metaphorice urere est. Apud Simonidem σμύχω de tempore dicitur, quod omnia absumit. Grot. 143. & apud Theocrit. de Amore Flor. 269. Vid. Od. Γ, 195. Δ, 672, ἐπισμυγερῶς. Si itaque levi mutatione velis ὑποσμυγέντες pro ἀπ— substituere, optime sic etiam sensus se habebit, aut saltem satis commode. Si quis nunc, quid sentiam, roget; dicam. Primo καταγλασθέντες merum glossema mihi videtur, in textum ab iis illatum, qui verbum Luciani, quaecumque tandem fuerit, ut sibi incognitum repudiabant. Secundo, emungendi mihi sensus, quod & glossema admittit, perplacet: atque adeo, aut ἀποσμυγέντες, ut legitur, aut, si per Grammaticos non liceat, ἀπομυγέντες omnino legendum putem. SOLAN. Ἀποσμυγέντες) Pluribus in libris extat huius vice καταγλασθέντες, certissimum genuinae vocis, qualiscumque a Luciano fuerit profecta, interpretamentum; qua de re dubitationem omnem tollit Scholiastes Vossianus. Nisi animum alibi praestantissimus Graevius habuisset occupatum, qua erat ingenii perspicacia, pro lunone nebulam amplexi refugisset. Quando autem valde durum, & quod vix alibi reperias, hoc verbum pronuntiat, id eo quidem magis est considerandum, quia in Luciano certe nusquam, si exceperis hunc locum, occurrit. H. Stephanum nulla vitii tetigit suspicio, ut qui explicationem, eamque non unam, tentarit Thef. T. III, pag. 891. Eius sententia, hoc in genere momenti non mediocris, in medium proferri meretur: Ἀποσμύχω, Deuro, igni absumo. Metaphorice utitur Lucianus in dial. Terps. & Plus. ὑποπρίουσι τοὺς ἐδόντας ἀποσμυγέντες, cum stridore dentium infrendent, & prae dolore ardescunt, seu exardescunt. Nisi malis extabescentes, macerati & confecti dolore: nam σμύχω significat non solum καίω, verum etiam μαραίνω. Haec ille: sed antequam explorati quid constitui possit, enodanda venit paulo diligentius natura verbi & propria significandi dos. Illam veteres posuerunt non in igne luculento, qui late flammam conspicuam spargat, sed in eo, qui caecis intra viscera corporum alimentis nutritus sensim serpit proxima corripiens, fumoque se tantum prodit. Idem paene verbum & pronuntiandi modo, & significatione Belgae servamus. Licet Homerus aliquantulum, utpote poeta, legem eam migaverit Il. I, 649, — κατὰ τε σμύξαι πυρὶ νῆας, vim tamen nativam recte Scholiastes declarat, ex eoque Eustath. pag. 781: Ἐστὶ δὲ σμύξαι τὸ καῦσαι, ἢ καπνὸν ἐκ πυρὸς

ἀναδοῦναι, δ καὶ τύφειν λέγεται· ἐξ αὐτοῦ δὲ καὶ τὸ χέλον ὑποσμύχειν ἢ φθόγον εἰληπται· ἐκεῖθεν δὲ καὶ τὸ σμυγεῖν, ἥτοι ἐπίπτονον &c. Conferunt autem τὸ τύφειν, quemadmodum & fecit Schol. Sophocl. ad Antig. v. 1021, exponens τὸ ἥρμα ὑποσμύχειν· non equidem intercedo, quamquam & nonnihil diversa sit utriusque virtus, & per diversas orationis figuratae semitas propagata. Radix vero significandi prima in composito διασμύχειν admodum graphice depingitur a Gregor. Nyss. T. I, p. 826 D. Εἰ πῦρ ἀχύροις ὑποκρυφθεῖν τέως μὲν ἄνδοθεν διασμύχει τῇ καύσει τὰ παρακειμένα, φλόξ δὲ κατὰ τὸ φαινόμενον οὐκ ἐκδίδεται, ἀλλὰ δριμύς τις καπνὸς βιαίως ἄνδοθεν συνθλιβόμενος διεξέρχεται· paulo dilutius a Phil. Iud. de V. M. p. 662 B. restant, inquit, everſae Sodomae documenta, καὶ καπνὸς, καὶ ἔτι ἀναδιδόμενη φλόξ ἀμαυρὰ, καθάπερ διασμυχομένου πυρός. Hinc clare conficitur, parvam in Artemidoro labem insidere II, c. 10, ubi primum οἶκοι καίόμενοι καθαρῷ πυρὶ καὶ μὴ συμπίπτοντες faulta portendunt: tum contra οἱ δὲ σμυχόμενοι καθαρῷ πυρὶ, καὶ καταβαλούμενοι καὶ συμπίπτοντες &c. πᾶσι πονηροί· non convenit οἰκοῖς σμυχομένοις καθαρὸν πῦρ· quapropter fulgor ille puri ignis addita negatione reprimendus est, ac propemodum exstinguendus, οὐ καθαρῷ πυρὶ. Medici traducunt ad febres sive πυρετούς, quorum alii sunt θερμοὶ καὶ διακαεῖς, alii μαλακότεροί τε καὶ οἷον σμυχόμενοι, apud Galen. lib. I τῶν πρὸς Γλαυκ. Θεραπ. Heliodorus semel significatione propria II, p. 79, καλὰ μους, εἴπη τινες ἔτι σμυχόμενοι περιελείφθησαν, ἀψάμενος, translata saepius usurpavit: de animi doloribus & interno cruciatiu I, p. 33, ὡς πάλαι γε σμυχόμενος ἑμαυτῷ, καὶ τὸ πρᾶγμα δι' ὑποψίας ἔχων ἀπορίᾳ τῶν ἐλέγχων ἡσύχαζον· ubi nemo diffitebitur, aptius accedere particulam σμυχόμενος ἐν ἑμαυτῷ· iram & aemulationem, sed pectore pressam atque intus reductam notat VIII, p. 374, ὃ δὲ καὶ φύσει μὲν τὴν εὐνούχων ζηλοτυπίαν νοσῶν, σμυχόμενος δὲ καὶ πάλαι κατὰ τοῦ Θεαγένους. Verum dignus est, quem pristino nitore reddamus, locus lib. X, p. 484: καὶ ταῦτα εἰπὼν ὃ μὲν ἐπέβαλε τῇ Χαρικλείᾳ τὰς χεῖρας, ἀγειν μὲν ἐπὶ τοὺς βραχίους καὶ τὴν ἐπ' αὐτῶν πυρκαϊάν ἐνδείκνυμενος, πλείους δὲ αὐτὸς περὶ τῷ πάθει τὴν καρδίαν σμυχόμενος· posteriora ne verterent, interpretes deterruisse credo difficultatem, quam tamen tollere Var. Cod. ope pronum est, modo πυρὶ, quod is praebet, pro περὶ adsciscamus: posses τῷ πάθει quasi per ἐπεξήγησιν appositum fervare; sed reiectum liberabit orationem ingrato tractu, & sententiae vim atque acumen argutius ad-

struet: *ipse maiore, quam in aris ardebat, sollicitudinis aestu confectus*. Denique locutio rarior insolentius est formata VII, p. 342, ἡ δὲ Χαρίκλεια σσηγὴς τι καὶ κατασμύχμενον ὑποβλέψασα, *Chariclea vero ringens, & torvius, ut iellam indignationem facile proderet, in illam intuita*. Exstat illud κατασμύχειν de amoris aestu, quo animus contabescit apud Theocrit. Eid. III, 17. de moerore VIII, 90, Ὡς δὲ κατασμύχθη, καὶ ἀνετράπετο φρένα λύπα· & in Phalaridis Ep. 144, ἀλλ' ὅτι καὶ τὸν ἐκείνης (uxoris defunctae) δαίμονα, εἰπερ αἰσδοιτό σε οὕτω κατασμύχμενον, ἀνιάσθαι μὲν εἰκός, αὐτὴν δὲ (vel αὐτὴν τε) τὴν πλείστα μὲν εὐφράνασαν τὸν ἄνδρα &c. eum in modum si verba nulli interpretum intellecta levi manu refingantur, & distinguendo legitimum ordinem accipiant, sensum habebunt expeditum. Hesychius quem Lexicographi solent morem, ad vim linguae pandendam parum accommodatum, secutus exponit Σμύξαι & Κατασμύξαι, μαρᾶναι, καῦσαι, ἐμπῆσαι· neque tamen non est commodum illud μαρᾶναι, quod in virtute verbi declaranda veteres aliquando solent adhibere: continetur enim in τῷ σμύχειν ille quidem caecus sub cineribusque latens ignis, sed ita simul comparatus, ut carpat, consumat lentoque morfu tabefaciat; quam potestatem figuratae loquendi formae maxime spectandam praebent. Apollon. Rh. III, 446, ubi Medea limis Iasonem aspectat amore capta Κῆρ ἄχέϊ σμύχουσα. — adiuvandus est, auctore Suida in Σμυχόμενος, binarum literarum accessione Scholiastes: τῇ λύπῃ τὴν ψυχὴν καιομένη καὶ ἀναλίσκουσα· nam ἀλίσκουσα, quod vulgatur, ab explicando verbo σμύχειν prorsus alienum: v. 761, — ἐνδοθὶ δ' αἰεὶ Τεῖρ' ἑδὺνη σμύχουσα — eximie Virgilius, ut, quem fuit imitatus, superasse videatur: *Vulnus alit venis & caeco carpitur igni*. In compositis, & διασμύχειν, Gregor. Nyss. T. II, p. 196, τοῦ πένθους οἶονεὶ πρὸς τινος ἐνδοθεν αὐτῶν τὰς ψυχὰς διασμύχοντος. Suid. Διασμύχων, διαζύων, διακαίων· sed ibi, Hesychio duce, reficiendum est διαζέων & περισμύχειν, Agath. Anth. VII, Ep. 76, Ἡς με περισμύχουσι μελῶδ' ὄντες· sed maxime solet ὑποσμύχειν frequentari. Gregor. Nyss. T. I, p. 828 C. κατασβευνύει ἐνδοθεν τὴν ὑποσμύχουσαν ἐν τῇ καρδίᾳ μνησικαλίαν· Georg. Metrop. Nicom. in S. Deip. Ingr. in Templ. p. 1116 B. ὑπὸ τῆς ἀφανὺς ἐνδοθεν ὑποσμύχουσης φλογὸς πυρπολούμενος. Kusterum laudo, qui Eunapio restituit; eius enim esse, quae Suidas promit in Θαλαδίας, nullus ambigo: ἦν γὰρ βαρὺς ὁ σταθμὸς τοῦ ὑποσχεθέντος χρυσίου ὑποσμύχων αὐτῶν τὰ ἔντοσθεν· legebatur ὑποσμήχων. Eadem labes Basilii Seleu-

ciensis interpretem Pantinum mirifice decepit de Mirac. Thecl. II, p. 206: ὅπερ (ἐλασον) καὶ αἰτήσας οὗτος καὶ ἐπαλεῖψάμενος οὐ καὶ τὸ πάθος ὑπέσμυχε· τῆς μὲν ἰάσεως ἔτυχε, τῆς δὲ ἀσεβείας οὐκ ἀπηλλάγη· cuius ille copiam sibi fieri postulans, seque eo inungens, (quo etiam aegritudinem suam una abstulit) sanitate nactus: ex illa versione cognosce, quantum errorem saepe unius literae vitium pariat; reddideris ὑπέσμυχε, statim exstat nativus orationis color: Quod oleum cum ille postulasset, eoque in loco inunxisset, ubi malum ipsum urbat. Hesychio simul opem feramus: Ὑποσμύγει, (melius ὑποσμίγει) θλίβει, ἀνίει, καταπονεῖ, ἐκ μεταφορᾶς τῶν τραυμάτων ubi quamvis olim existimarim haud inepte περὶ τραυμάτων posse legi, ut de vulneribus scriptor nescio quis verbum illud usurparit, nunc tamen antepono ἐκ μεταφορᾶς τῶν καυμάτων sequitur in eodem, Ὑποσμύχουσα, ἐνδον ἐρεθίζουσα. Suidas amplius: ἐνδιερεθίζουσα, ὑποκαίουσα, θλίβουσα, καταπονούσα. totidem vocabulis Etymologus, nisi quod διερεθίζουσα. nimirum veteres Glossographi, unde haec fuerunt descripta, dederant hic διερεθίζουσα, alter ἐνδον ἐρεθίζουσα, quod in Suida leviter corruptum. Quae adduximus exempla, manifeste monent, eorum in censum τὸ σμύχειν cum suo comitatu referri oportere, quae ligatae orationis terminis apud antiquos fere conclusa recentiores, quorum artis erat rarissima quaeque, etiam repugnante severa scribendi norma, consuetari, in usum communem revocarunt: vix enim in omni scriptorum turba, quae Christi aetatem antecessit, totidem huius verbi vestigia deprehendas, quot ex inferioribus modo a me parce, nam longe plura sunt ad manum, fuerunt prolata. His itaque consideratis arduum non est definire Luciani verborum sensum aliquem haud plane absurdum: *Hi autem dentibus infrendent interno ac caeco dolore macerati*: verum quantumlibet congruere videatur, non desunt argumenta, quae huic lectioni status controversiam optimo iure moveant. Omitto usum Aoristi secundi, nusquam certe alibi, nisi memoria fallat, mihi observatum. Primum indoli τοῦ σμύχειν non ita videtur convenire ἀπὸ, ut in unum vocabulum commode coalescat: utique scripsisset potius ὑποσμύγειντες creberrimae consuetudinis auctoritate munitum: eadem ratione inductus malo in Zosimo IV, p. 264, ὡς δὲ πλέον ὑπεσμύχετο τῇ τῆς κόρης ἐπιθυμίᾳ Theodosius, pro ἐπεσμύχετο. Deinde cur non ὑποσμύχόμενοι; aptius sane multoque magis ad hunc locum appositum, ut faterentur, qui legitimum orationis Graecae cursum aure do-

& callent. Tandem magnum est corruptelae latentis documentum interpretatio καταγελασθέντες, quam qui vocabulo, quodcunque in Luciano repererat, apposuit, hoc quidem vulgatum ἀποσφυέντες reperisse nequaquam credi potest; tanto enim intervallo utraque dissident, ut ad quandam communis significatus affinitatem nulla machina conciliari queant. Criticen ergo restat ut advocemus, si quid auxilii solvendo nodo conferre possit: blanditur enim vero mirifice perpulchra L. Kusteri coniectura, qui rescribendum monuit unius literulae detrimento ἀπομυέντες fateor equidem, in eo verbo florem esse comicum, ab iisque poetis decerptum, quos studiose Nostrum lecitasse constat. Quamquam nunc rarius invenitur, tot Scenae antiquae monumentis absumtis, Polluci tamen nihil est causae, cur fidem denegemus affirmanti II, 78, ἤδη δέ τινες τῶν κωμικῶν τὸ ἐπὶ χέρδει ἐξαπατᾶν ἀπομύττειν εἶπον accuratius proprietatem signavit, quam Grammatici: Hesyck. Ἀπομύττειν, ἐξαπατᾶν, γοητεύειν quod posterius sine dubio pertinuit ad illustrandum aliquem Comici locum, ubi miris praestigiis delusus senex auro emungebatur. Eustath. ad Od. E, p. 1761, Ἀπομύζαι τινα τὸ ἐξαπατῆσαι. Neque aliter intellexerunt προμύσσειν in Hippocrat. Παραγγ. p. 26, κρέσσον οὐρ σωζομένοισιν ὀνειδίζειν, ἢ ὀλεθρίως ἔχοντας προμύσσειν, modo ne vitio sit scriptum pro ἀπομύσσειν quamvis ibi quo minus pro ludibrio habere, ludificari accipias, nihil obstat. Congruit Latinorum emungere, quod est per dolum & astutis technis defraudare: ut de Comoedia sumtum scias, notissima sunt Plauti Terentiique loca: idem Horatii sensus de A. P. v. 238 — *audax Pythias emunēto lucrata Simone talentum*. Lucil. apud Nonium p. 36, *Quovis posse me emungi bolo*. Veteres aemulatus Apollin. Sid. VII, Ep. 2, *Non parvo etiam corollario facilitatem credulitatemque munificentiae socrualis emungens*. IX Ep. 7, *Quidam &c. scribebam tuum seu bibliopolam copiosissimo velis nolis declamationum tuarum schedio emunxit*: ut Hieronymum, imitatore antiquitatis non segnem, praeteream. Atque adeo haud scio, an in Caecilii versu apud Ciceronem de Amic. § 99, quandoquidem Pal. primus *atque unxeris suppeditat*, legendum sit, *Hodie me ante omnes Comicos stultos senes Versaris atque emunxeris lautissime*. Hinc simul patet, quanti sit facienda I. Gebhardi observatio Ant. Lect. II, c. 23, in Terentio Nonioque p. 103, *emulsi & emulgere* Pal. Cod. fide reponentis. Quamobrem eleganter ἀπομινύετες, ab eo, qui testamento nequissimos vultures excluserat, delusi atque emunxi: quod sane dici

merito poterant, quibus nec opinantibus ereptus esset hereditatis bolus, quam improba spe iamdudum crevissent. Verum hoc pacto necdum apparet, quid Scholiastæ deduxerit ad suum illud *καταγελασθέντες*: quam enim explicuimus potestas ab ista non parum diffidet. Igitur *ἀπομυγνέτες* vel alia virtute, *illudendi* nimirum *subfannandique*, accepit, vel in exemplari suo legisse censendus est *ἐπιμυγνέτες*. Prius licet auctoritate veterum fere destituatur, nihil tamen habet, quod genio linguae sit contrarium; praesertim si interpreteris *adducto naso*, vel etiam, *excusso per nares spiritu irridere*: ad confirmandum facit simile verbum *ἀπομυλλαίνειν*, atque ille Clementis *ἀπομυκτισμὸς* Paed. II, c. 6, *Qui sermones, inquit, impudicos ac turpes non refugium, severe sunt compescendi*: τοὺς χρωμένους αἰσχρολογία ἐπιστομιστέον καὶ ὅ-ψι δριμυτέρα καὶ προσώπου ἀποστροφῇ, καὶ τῷ ἀπομυκτισμῷ καλουμένῳ· πολλάκις δὲ καὶ λόγῳ τραχυτέρῳ· ubi *subfannationis* explicatio adeo placuit, ut Potterus etiam *ἀπομυκτηρισμὸν* reponi potius voluerit: ego non discessem a vulgato, quod a *μυκτῆς* sive *ἀπομυκτῆς* prono cursu derivatur. Timoni in Sillis, teste Diogen. L. II, 19, dictus fuit Socrates *Μυκτῆρ, ῥητορομυκτῆς, ἀπτιλὸς εἰρωνευτής*: hac enim medicina iste locus indiget. Quin Lucianus, quo minus dubitemus, offert ipsum illud verbum *ἀπομυκτίζειν* 'Ετ. Δ. VII. Neque tamen diffiteor non aberraturum forte, qui voci inusitatae fastidiendi virtutem, corrugatisque naribus, ut sordida solemus, *aversandi* tribuerit; quae sane tum Luciani, tum Clementis instituto ad amussim quadrat: ita veteres in Horatii formula loquendi, *naso suspendere adunco*, vel irrisiōnem & fastidium iunxerunt, vel utrum melius conveniret, dubitarunt: nescio autem, an ex Clemente remedium ferri possit corruptis Suidæ verbis, quae merito Kusterus habuit suspecta, *Ἀπομυρίζω, ἀπστομίζω*, legendo *Ἀπομυκτίζω, ἐπιστομίζω*. Sed alterum *ἐπιμυγνέτες* ut Scholiastes invenerit, probabilius existimo: valet enim *ἐπιμύσσειν*, Grammaticis monstrantibus, *irridere, subductoque naso & excusso illudere*. Suid. *Ἐπέμυζεν, ἐξεμυκτῆρισεν, ἥχον διὰ τῶν ῥινῶν ἐποίησεν* Hefych. in quo quidem utrum ordine continuo, *Ἐπέμυζαν, ἐπεμυκτῆρισαν, ἐπεμύχθισαν, ἐξεφαύλισαν*, an separatim sit scribendum, *Ἐπέμυζαν, ἐπεμυκτῆρισαν Ἐπεμύχθισαν, ἐξεφαύλισαν* non satis exploratum habeo: ad Homerum certe respexit II. Δ, 20, Θ, 457, — αἰδ' ἐπέμυζαν Ἀθηναῖον τε καὶ Ἥρην· ubi quemadmodum intelligi deberet istud verbum, antiqui dissenserunt: hos, quibus *missitandi compressisque labiis ingemendi* potestas arri-

fit, securus est Scholiastes parvus: Hefych. Ἐπεμύξατο, ἐπε-
 στέναξεν, ἐπεγόγγυσεν illos, qui *deludere, cum acerbo risu at-*
que indignatione insuper habere reddiderunt, Hefychius: neutris
 suae opinionis tuendae ratio defuit, quandoquidem illud ἐπέ-
 μύξαν vel α μύζειν repeti poterat, vel α μύττειν, quae, tamen-
 si ab eadem radice μύειν propagata, distare notandi proprie-
 tate iam admonuit accuratissimus Sylburgius ad Clenard. p.
 519. Similem observare licet in solo μυχθίζειν significandi
 discrepantiam: apud Aeschylum utique Pr. V. v. 742, Σὺ δ'
 αὖ κέρραγας κἀναμυχθίζῃ, quin sit, *ducto per nares spiritu in-*
gemiscere, atque indignationem testari, vix in dubium voces: eo
 spectat Hefychii Μυχθισμός, στεναγμός: nec alio fonte ma-
 nantia μυττάζειν & μυττηκάζειν. Idem tamen irridere, & adun-
 co naso *subfannare* designat: Hefych. Μυχθίζουσι, μυκτηριζου-
 σι, χλευάζουσι: neque aliter Suidas explicuit Meleagrum
 Anth. VII, Ep. 107, Φλέξω νὰ τί μάταια γελάς, καὶ σιμὰ σε-
 σπρὼς Μυχθίζεις; τάχα πὰν σαρόδιον γελάσεις. In Theocriti
 Eid. XX προμυθίζοισα utrum v. 11, an 13, supponi debeat μυ-
 χθίζοισα, parumper haesito; quamvis animum inclinent ad
 posteriorem locum producta Meleagri verba. Clare Origenes
 in Cels. IV, p. 187: ἀλλ' οὐκ εὐγνώμον, ἐκείνα μὲν μὴ γελᾶν ὡς
 μῦθον, ἀλλὰ θαυμάζειν ὡς ἐν μύθῳ φιλοσοφούμενα· ταῦτα δ' ἐμὸν
 τῇ λέξει τὴν διάνοιαν ἐναπερείσαντα μυχθίζειν' ubi senten-
 tiae nexus qualem vim postulet, haudquaquam obscurum est.
 Verum minime negligendus est impressae maculae similitudi-
 ne notabilis Hefychii locus, Ἐπισμυκτὸν, ἐπιμυκτηρισμὸν.
 Quamcunque in partem versaveris ἐπισμύχειν, nunquam in-
 de extundes potestatem τοῦ ἐπιμυκτηρίζειν' idcirco nihil oc-
 currit expeditius, quam ut vitiato codice deceptus Hefychius
 dederit ἐπισμυκτὸν, quod scribendum fuerat ἐπιμυγμὸν· nisi
 tamen quis, me non invito, propius ad literas corruptae vo-
 cis, poëticam formam praeferat ἐπιμυκτὸν, cuiusmodi multa
 praesertim ab Ionibus frequentantur, ἀλητὺς, ἀποδαστὺς in
 Hefychio, ἀρμωστὺς, ἀσπαστὺς, γενετὺς, ἐδητὺς, κτιστὺς &
 ληιστὺς Herodoto, μαστὺς, ὄρχηστὺς. Nunc si Scholiasten fe-
 curus probaveris in Luciano ἐπιμυγνέτες, sensus orietur a
 priore nonnihil diversus: neque enim ad testatorem amplius,
 a quo fuerint egregie ludificati, sed ad aliositos pertinebit, de
 quibus modo Noſter, τοῖς πολλοῖς ἡδιστον γίνεται, quorum
 plenis cachinnis pessimi captatores excipiuntur: *Hi vero den-*
tes prae dolore collidunt, a cunctis ob destitutam hereditatis per insi-
dias appetitae spem irrisi ac ludibrio habiti. Porro, me quidem ar-
 Lucian. Vol. II. E e

bitrum si capias, mutandum erit quoque ὑποπρίουσιν in ἐπιπρίουσιν illud insolens, atque etiam a Stephano neglectum, praepositionem habet indoli verbi simplicis minus apte respondentem: hoc & usu crebro & ratione nititur. Hefych. Ἐπιπρίων, τοὺς ὀδόντας τρίζων· pari modo Tymnes III Anth. c. V, Ep. 31, — ὀδόντα ὄξυν ἐπιβρύχουσα. HEMST.

Pag. 146. l. 3. Ζῶης ἐπιμήκιστον) In plurimis huius formae vel iungendis vel separandis varia librariorum est atque incerta ratio; neque utrum praeferas, quidquam refert. Quod editur in Thucydid. I, c. 1, ἐπὶ μακρότατον σκοποῦντί μοι, Dionysius habet ἐπιμακρότατον de Comp. Verb. p. 42. Hic nihil edd. mutant; alibi secus: ut in Macrob. § 1, ἐπιμήκιστον ὑμᾶς βιώναι. § 2, ἐπιμήκιστον δύνασθαι βιώναι. Aristaen. II Ep. 21, Ἄλλ', ὦ Δελφίδιον, ἐμὸν πρόκριτον ἀγαθόν, ξῶις ἐπιμήκιστον, εὐζῶις. Philostr. Her. c. 9, καὶ δικαίους ἐποίει, βιώναι τε ἐπιμήκιστον. Iof. Waffius Add: praefationi clariss. Dukeri ad Thucydidem insertis solutum scribendi morem in similibus probat, quem sane membranae quo vetustiores, eo accuratius observare solent. HEMST.

ead. l. 5. Ἡ προπέμψεις) Certissimus, ut mihi quidem videtur, est naevus in voce προπέμψεις, pro quo legi posset προπέμψας: at verum Luciani arbitror προπέμψης. Neque alium, quam hunc, verborum horum sensum intelligo: *Euge, o Thucrite, vivas diutissime, dives simul & tales deridens; neque certe prius mori, quam ubi praemiseris omnes adulatores.* IENS. De hoc & similibus supra affatim dictum puto ad Τιμ. c. 33. Neque est, cur scripturam optimam sollicitemus. SOLAN. Eruditiss. Dukerus ad Thucyd. VII, 63, prolato hoc loco adiungit: *quod fortassis alii usitatus dicerent προπέμψης* atque id ipsum rescribi voluit Ienius. Sed merito lectioni vulgatae suppetias venit politissimus Wopkenius Lect. Tull. III, c. 13. HEMST.

ead. l. 10. Ὑπὸ ταῖς αὐταῖς φροντίσιν) Vereor, ut interpretes elegantiam praepositionis habuerint perspectam. Capiendum est, quasi dixisset, omnes omnino ante eum huc advenient earundem curarum auspiciis; iisdem illos curis comitantibus ac deducentibus. Illustrant similes loquendi formulae, ὑπὸ κήρυκι πιπράσκεισθαι, ὁ ἑωνημένος ὑπὸ κήρυκι, προϊέναι ὑπὸ φωτὶ πολλῷ, ὑπὸ δάσει vel λαμπάσιν ἡμμέναις apud Heliodor. IV, p. 192, VII, p. 314, X, p. 519. ὑπ' αὐλοῖς ὀρχεῖσθαι, ὑπ' αὐλῷ καὶ τυμπάνοις εὐρυθμα βαίνειν Lucian. Δ. Θ. II. χοροὺς ὑπὸ τῷ μέλει τοῦτ'ω στησέμεθα παίδων καὶ παρθένων Dion Chryf. p. 407 A. venuste Noster in Tim.

p. 114, ἐλεγεῖα ἄση ὑπὸ ταύτῃ τῇ δικέλλῃ· quod aliis igno-
 ratum Tanaq. Fabro non latuit. Sic Latine licet efferre non tan-
 tum *ad tibias*, sed & *sub tibiis* Graecorum imitatione. Auctor
 Copae, *Crispum sub crotalo docta movere latus*: neque aliter Pro-
 pert. II El. XXXI, 35, *Deficiunt magico torii sub carmine rom-
 bi*. Ex his simul mens patebit Apollonii Rhodii III, 3, *Μηδ' εἰς
 ὕπ' ἔρωτι*, *Medae amoris auspiciis ac ductu*; & v. 971, *ὕπὸ πνοι-
 ῆσιν ἔρωτος*. Nisi genitivum in hac phrasi saepius adiungerent
 Graeci, ὕπ' αὐλητῶν, ὕπὸ φορμύγων, mallet fere apud Dion.
 Chryf. pag. 286 C. *διθύραμβος ὧν ὁ Διόνυσος, καὶ ὑπὸ κεραυνῷ
 καὶ βροντῇ γυνόμενος*, pro ὕπὸ κεραυνοῦ καὶ βροντῆς. HEMST.

Pag. 147. l. 3. Δεινίου) Vide de Dinia in Toxaride. COGN.
ead. l. 10. Ὑπισχνούμενος ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξ.) Videtur verbum
 excidisse in his, Ὑπισχνούμενος ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξεσθαι, quae sic
 transfulerunt, id mihi fore pollicens, ut meo bono quamprimum *mo-
 reretur*. Sed Lucianus reliquerat, puto, ἐπ' ἐμοὶ κληρονόμῳ τε-
 θνήξεσθαι, *me herede instituto brevi moriturum*. GRAEV. Acute
 coniecerat Graevius reponendam hic vocem κληρονόμῳ, quae
 in vulgatis deest. Reperitur autem in praestantissima ed. l. Li-
 brariorum negligentiae imputandum existimo, quod in viri
 eximii nota, ὕπ' ἐμοὶ pro ἐπ' ἐμοὶ legitur. Nullam etiam video
 causam, cur hac in parte a scriptura recepta, nulla addita ra-
 tione, discedere voluerit. Necessario autem leg. Ὑπισχνούμε-
 νον, uti in P. recte scriptum est. SOLAN. Quod a Luciano re-
 lictum putat Graevius, totidem literis exhibet Iuntina: neque
 negari potest, probam esse locutionem. Artemidor. I, c. 81,
*τοῦτον ἰδόντες τὸν ὄνειρον οἱ νοσοῦντες ἀπέθανον ἐπὶ κληρονόμοις
 ταῖς θυγατράσι* ita legendum est. V, c. 35, *ἀπέθανον ἢ ἀδελφὴ
 ἐπὶ κληρονόμῳ τῷ ἰδόντι τὸν ὄνειρον*. Fateor, eum in modum si
 Lucianus scripsit, optime constare sententiam, dummodo re-
 fingas Ὑπισχνούμενον illum ipsum semper observabam, promitten-
 tem se moriturum esse me scripto relictoque herede: nam Ὑπισχνού-
 σθαι pro sibi polliceri, speque certa rem quandam praecipere, durius
 videtur, & ab usu Graecorum abhorrens. Verum, quia nulli
 Codices, quorum nobis est copia, accedunt, verisimile fit,
 istam laciniam ingenio deberi Antonii Francini, qui Iuntinae
 editionis curator pluribus in locis effecit, ut magis in eo fi-
 dem, quam acumen desideremus. Berglerus, peritus Graecae
 proprietatis iudex, aliter huic difficultati obviam ire instituit:
 operae pretium erit interpretationem eius, quam lectione vul-
 gata contentus attulit, audire. Cum ergo ad Alciph. I Ep. 3,
 ubi est, καὶ ταῦτα ἐπὶ παιδίοις ζῶντες, monuisset, in similibus

exemplis a se productis ἐπὶ non facile reddi æquivalente præpositione Latina, Lucianus, inquit, in dialogo Zenophantis & Callidemidae, ubi alter istorum, qui senis cuiusdam hereditatem ambiebat, dicit, ἐκείνον αὐτὸν αἰεὶ ἐθεράπευον ὑπισχνούμενος ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξασθαι, i. e. illum ipsum senem semper colebam, id mihi pollicens fore, ut me vivo moriatur, sive superstite me: non ut interpres meo bono, quod Graeca secum non ferunt. Phrasis est sane valde familiaris non tantum ἀπολειφθῆναι vel ὑπολειφθῆναι ἐπὶ παισίν, ut Pausan. III, p. 259, Πολυξὼ ὑπολειπομένην ἐπὶ ὀρφανῶ παιδί. Damascius apud Suid. in Αἰδέσια· τοῦ Ἑρμεῖου τελευτήσαντος ἐπὶ παισὶν ὀρφανοῖς ἀπολειφθεῖσα· sed etiam τελευτᾶν ἐπὶ παισίν, relicti, superstilibus filiis obire: Argum. Demosthenis orationum, I in Aphob. & pro Phorm. Lollius III Anth. VI, Ep. 46, Ὀρφανικῶ δ' ἐπὶ παιδὶ λιπὼν βίον —. Castigavit Kuhnus ad Aelian. V. H. XIII, 24, lapsum in hac vertenda loquendi formula Iunium; cuius errorem ideo miror, quia bene rem gesserat in Eunapii Aedes. p. 70, ἐτελεύτα δὲ ἐπὶ τοῖς τρισὶ παισὶ reddens, diem obiit ternis relictiis liberis. Euripides, quamquam oratione variata, non dissimili virtute, Διαδέκτορα πλούτου ὧς ἔχοντες γ' ἐκ πατέρων Ἐτέροις ἐπὶ τέκνοις, Ion. v. 480. Leve vitium Achilli Tatio demamus; nam lib. I, pag. 13, pro ἐτι νηπίῳ γὰρ μοι τέθνηκεν reponendum est ἐπί. Plutarch. in Demetr. p. 889 D. ἐπὶ νηπίῳ γὰρ αὐτῷ παντάπασι τοῦ πατρὸς τελευτήσαντος. Iam nihil ob stare videtur, quin locutum esse brevius existimemus Lucianum ὑπισχνούμενον ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξασθαι, pollicentem mihi, ut obsequii cultusque gratiam referret, se, tanquam filio superstite me relicto, atque adeo, quod ipsa res intelligi iubet, scripto herede decessurum esse: argute autem τεθνήξασθαι, quod & captator sperabat, & ab homine sene non iniuria dicitur. Ceterum vir ampliff. C. van Bynkershoek de Capt. Instit. p. 309 proposuit hoc exemplum captatae hereditatis, & simul mortis, ut ut ea res captatori infelicitate cessaret. HEMST.

ead. l. 12. Ἐπεγίνετο) Placuit aliquando ἐπετείνετο vel ἀπετείνετο, sicut in Hermot. οἷς μέσας νύκτας ἀποταθείσης, ὡς φασὶ, τῆς συνουσίας: itaque saepius ἐκτείνειν & παρατείνειν de tempore in longum producto usurpantur; quemadmodum Horatius, Vivet extento Proculus aeo. Nunc tamen nihil movere satius puto. Thucyd. I, c. 126, Χρόνου δὲ ἐπιγυγνόμενου οἱ Ἀθηναῖοι τρυχόμενοι τῇ προσεδρείᾳ ἀπῆλθον οἱ πολλοί· ubi quod ex tribus Codd. affertur ἐγγυγνόμενου, minime spernendum est, similiter enim Demosth. adv. Pantaen. p. 987 C.

χρόνων ἐγγεγενημένων, cum iam multum temporis intercessit: & Diodor. Sic. V, p. 236 D. χρόνων ἐγγενομένων διὰ τὴν ὁμωνυμίαν δόξαι τὸν αὐτὸν εἶναι ipse Thucydid. VIII, 9, διατριβῆς ἐγγιγνομένης, ubi vide Dukerum. Long. I, p. 15, Χρόνος ὁλίγος διαγίνεται. Paulo diverfum est in Amatorio, quem Demostheni tirulus adscribit p. 250 E. ἴσως ἂν ἀκαίρον μῆκος ἡμῖν ἐπιγένοιτο τῷ λόγῳ. HEMST.

ibid. Ὑπὲρ τὸν Τιθωνὸν) Erasim. Adag. in *Tithoni senectia*, Andr. Schott. ad Zenob. C. VI, n. 18, Prov. Vatic. C. III, n. 89. HEMST.

ead. l. 14. Ἐπειδὴν τάχιστα) Prava distinctio imposuit interpretibus, qui ista verba ἐπειδὴν τάχιστα ὁ Πτοιοῦδωρος αἰτήσῃ πιεῖν, πίνει δ' ἐπεικῶς, ζωρότερον ἐμβαλόντα ἐς κύλικα, ὕτοιμον ἔχειν αὐτὸ, verterunt: ut celerissime simul atque Ptoeodorus potum posceret, (bibit autem abunde) praesentius in calicem iniectum in promptu haberet. Addit Bourdelotius, ζωρότερον celerius hoc loco notare, ut ex Homero interpretatur Plutarchus Symposiacôn decad. 5. Sed interpungendum est, ἐπειδὴν τάχιστα ὁ Πτοιοῦδωρος αἰτήσῃ πιεῖν, πίνει δ' ἐπεικῶς, ζωρότερον, ἐμβαλόντα ἐς κύλικα ὕτοιμον ἔχειν αὐτὸ, ut celerissime simul atque Ptoeodorus posceret, bibit enim copiose, meracius, immittere ut possit in calicem, paratum habeat illud, venenum nimirum: haec iungenda, αἰτήσῃ πιεῖν ζωρότερον, cum merum poscet. GRAEV.

Pag. 148. l. 1. Ζωρότερον) Celerius: sic hoc loco haec dictio sumenda, ut ex Homero Il. 9 interpretatur Plutarch. Symposiac. dec. 5. BOURD. Nec cur Benedicto placuerit praesentius, nec cur Bourdelotio celerius, causa patet ulla, cum ex proxima parenthesi palam sit notare vel plenius vel meracius; quorum prius hic commodissimum, ut in magno poculo latere aliquid & alia occurrentis inde mali causa fingi posset, prorsus ut supra in Timone de Thrasycle: ὁ παῖς μεγάλην κύλικα ὀρέξειεν αὐτῷ, τῷ ζωρότερόν δ' ἐχάριρει μάλιστα. GRON. Consule Plutarch. 1204, & Hom. Schol. & Casaub. ad Theophr. Ch. 144. Aristot. de Poët. c. 26. Merum Nostro haud dubie significat, uti ex Τιμ. cap. 32 etiam patet. SOLAN. Non ausculto Graevio copulanti αἰτήσῃ πιεῖν ζωρότερον si iungi voluisset Lucianus, non interposuisset, opinor, πίνει δ' ἐπεικῶς. Locutionem praeter Athen. X, pag. 423, & Casaubonum illustrat Brodaeus ad II Anth. c. 47, Ep. 10. Recte vero ζωρότερον ἐμβαλεῖν τὸ φάρμακον, largius infundere venenum; quod scilicet Callidemidae iam longa spe lassati, & compendium ingratae morae quaerentis aviditati conveniebat, ut tanto citius eo

hausto Ptoeodorus interiret: ira cepisse ζωρότερον apud Homerum quosdam veterum Crincorum constat. Cogitet aliquis ἔτοιμον ἐγγεῖν αὐτὸ pro ἔχειν ut Πιεῖν τις ἡμῖν ἐγγχεάτω Phillem. apud Athen. p. 663 F. ὁ παῖς ἐγγχεάτω μοι τὴν μεγάλην φιάλην Xenoph. Symp. p. 512, v. 26, & τοῦτου τὸ φάρμακον ἐγγχεάντος in Plutarchi Alex. p. 707 A. sed nihil est necesse; nam & mox, δύο κύλικας ἔτοιμους ἔχων. HEMST. Non possum, quin cum lectore communicem, quae de hoc loco ad me scripsit elegantissimus Gesnerus: *Totum hoc in parenthesi videtur esse, πίνει δ' ἐπεικῶς ζωρότερον*, bibit satis meracum. *Duos quasi gradus facit, primo comparativum in ζωρότερον, qui intendit aliquantum significationem; deinde ἐπεικῶς iterum moderatur. Possis igitur etiam vertere: bibit aliquanto meracius. Eo autem totum hoc pertinet, ut facultas admiscendi veneni indicetur, quod facilius alienus sapor sentitur, quo magis dilutum est vinum; difficilius autem, quo est meracius.* IDEM in Addendis.

ead. l. 8. Σφαλεῖς) Tale σφάλμα apud Heliod. lib. 7. BOURD.

ead. l. 11. Ἐκτάδην ἐκέμην) Sic D. XIV, ἐκτάδην κείμενον. BOURD. Comparavit Berglerus ad Alciphronis locum III Ep. 22, p. 326: Πλαγγὼν δὲ τὸ Μελιταῖον κυνίδιον &c. κεῖται σοὶ τρίτην ταύτην ἡμέραν ἐκτάδην νεκρόν. Idem usurpat p. 394 & 450: καὶ ὁ μὲν ἐκτάδην κεῖται πρὸς τὴν ἐκφορὰν τῶν οἰκοὶ παρασκευαζομένων. Ἐκταδῆναι, extendere pedes, μοι. HEMST.

Pag. 149. l. 4. Ἦκε γὰρ ἂν σοι) Ἦκε γὰρ ἂν σοι διὰ τῆς λεωφόρου ἀσφαλέστερον, εἰ ὀλίγω βραδύτερος ἦν. sic Mf. venisset enim ad te, sc. κληῖρος, hereditas, communi illa via, licet paulo tardius. sic & apud Latinos hereditas dicitur venire, quae ab heredibus cernitur. Florus II, 20: *Inusitata & incognita quadam felicitate, relictæ regiis hereditatibus opes, & tota insimul regna veniebant.* Sic & Cicero, alique. GRAEV. Quid si, reiecta, quam forte male sedula manus affinxit, vocola postrema ordinem continues: ἦκε γὰρ ἂν σοι διὰ τῆς λεωφόρου ἀσφαλέστερον, εἰ καὶ ὀλίγω βραδύτερος: nimirum ὁ κληῖρος: nisi malis βραδύτερον. Persimilis Aristophanis locus in Plut. v. 1243, Ἦκεν γὰρ ἂν σοι ναστός εὐπεριμμένος, ad quem de illa potestate verborum ἦκειν & ἔρχεσθαι plura dicemus. Vide praestantiss. Car. And. Dukerum ad Flor. II, 20, p. 470. HEMST.

ead. l. 12. Ὁ νεβρός τὸν λέοντα) Proverb. ἐπὶ τῶν μὴ προσηκόντων. Aristoph. alii. BOURD. Vide quid supra ad aliud, itidem decurtatum, proverbium annotaverim D. VI. SOLAN. Est in eo proverbio inexpectati eventus atque ante non provisi significatio; quippe aliud adagium dehortabatur, tanquam a re

periculi plenissima & vix tentanda, κατέναντι λέοντος νεβρὸν ἐλθόντα μοῖραν αἰρεῖσθαι κρεῶν, ut est in Charmide Platonis p. 463 E. hoc ex qua fabula derivetur, obscurum non est: illa tamen, ni fallor, ab Archilocho sumferat Plato. Explicat Luciani locum Erasmi. Chil. in *Hinnulus leonem*. HEMST. Fallor: sumsit ab ipso Critia Plato, ut loco diligentius inspecto manifeste pater. IDEM.

ead. l. 16. Κατασοφισθεῖς) Ms. κατασοφισθεῖς ἀθλίως, misero deceptus. Vulgatus: κατασοφισθεῖς ὁ ἀθλίος. GRAEV.

Pag. 150. l. 2. Θέσθαι διαθήκας ἐς τὸ φανερόν) Institutio- nem hanc esse puram, atque adeo perperam referri ad eas institutiones, quas lex vocat *captatorias*, docet ampliff. Bynkershoekius de Captat. Inst. c. V, p. 319. Lex certe de animi secreto non iudicat: verum Noster hoc quoque genus institutionis hamo subtiliter obvoluto instructum, etsi directe non incurreret in leges, ad speciem captatoriam retulit, sententiam probissimorum suae aetatis hominum secutus. Sic mutuae coniugum institutiones quamvis iure publico non improbabantur, poterant enim veris affectionibus videri provocatae, quia tamen, si mores seculi maculosos spectares, plerumque in suspicionem incidebant insidiatoriae malitiae, gravem bonorum honestorumque hominum vituperationem subie- runt. Ammian. Marcell. XXVIII, 4, p. 581: *Parte alia uxor, ut proverbium loquitur vetus, eandem incudem diu noctuque tundendo, maritum testare compellit, hocque idem ut faciat uxor, urget maritus instanter*: ibi Valesius hunc Luciani locum protulit, interpretatus θέσθαι τὰς διαθήκας ἐς τὸ φανερόν, *testamentum ei ostendere*: praefero sensum paulo ampliorem, in publicum proferre, cum pluribus communicare, quorum ope indicium ad captatum permanet: ceteroquin non ignoro illud Horatii II Serm. V, 51, *Qui testamentum tradet tibi cumque legendum*. Quod autem praecessit ἐθεράπευον ἐπὶ θανάτῳ non est, quod voluerunt interpretes, *imminente morte*, sed *spe mortis*, quam simulac Hermolaus obiisset, resignatis tabulis mutuam ultimae voluntatis beneficium experturus erat. Hae sunt, quas Longinus vocat p. 240 ἀλλοτρίων θήραι θανάτων καὶ ἐνέδραι διαθηκῶν nam θήρην & venari non minus dicuntur, quam *captare*. Horat. — *viduas venentur avaras*. Hieron. Epit. Nepot. *Alii matronarum opes venentur obsequiis*. HEMST.

ead. l. 7. Ὅτι μὲν οὖν) Perperam in sequioribus editionibus ὅτι coniungitur, cum ὅ, τι scribendum sit, ut recte dedit Aldus, iamque recte in versione posuit interpretes, *Quid*

ille suo in testamento scripserit, id quidem ignoro. IENSIUS, ead. l. 10. τὸ ἀγκιστρον τῷ δέλεατι συγκ.) Hami escaeque circumpositae, retium & piscationis frequens, ubi de hereditatis agitur, fit mentio: sed praeterea solent ad quaecunque lucra, quae per fraudem ac dolos captantur, istae loquendi formulae traduci. Quaedam notavit Hadr. Iunius in adagio, *Escam hamo circumponere*. Philo Iud. de Iud. p. 720 C. ἵνα τὴν ἐν ὀλίγοις πίστιν δέλεαρ καθεὶς ἀγκιστρεύσῃται τὴν ἐν μείζοσιν ἀπιστίαν Zeno Veron. de Avar. Hinc unus pecuniam suam tanquam hamum proponit, ut facultates ad se attrahat alienas: opportune diversa in re Petron. p. 15, 664. Solon in Troch. apud Plut. T. I, p. 86 A. Περιβαλὼν δ' ἄγραν ἀγρευτῆς οὐκ ἀνέσπασεν μέγα Δίκτυον, θυμοῦ γ' ἁμαρτὸν καὶ φρενῶν ἀποσφαλεῖς: sic enim mihi videtur non incite B. Martinus emendasse V. L. III, 20. Ideo, qui captus & inescatus tenetur, καταπιεῖν τὸ δέλεαρ vel τὸ ἀγκιστρον dici consuevit: de Iuliano Symeon Metaphr. Vir. Athanas. § 16: Αὐτὸς τε τὸ δέλεαρ τῆς πλάνης καταπιὼν εἴληκετο τῷ ἀγκιστρῷ πειθόμενος: de iis, quos praeiis & honoribus irretitos Iulianus a fide Christi abstraxerat Asterius Hom. in Avar. p. 43: πόσοι δὲ τὸ τῶν ἀξιομάτων δέλεαρ εἰσδεξάμενοι μετ' ἐκείνου κατέπιον τὸ τῆς παραβάσεως ἀγκιστρον. Gregor. Nyss. T. II, p. 227 B. Foenerator περιφέρει τὸ βαλάντιον, καὶ δείκνυσι τοῖς πνιγομένοις τῆς θήρας δέλεαρ, ἢ ἐκείνῳ (ἐκείνῳ) διὰ τὴν χρεῖαν περιχέαντες συγκαταπίωσι τοῦ τόκου τὸ ἀγκιστρον. Hinc eleganter φιλάργυρος, qui ad ostentatam undecunque lucelli escam avidus adnatat, ἀγκιστροφάγος, testibus Hesychio & Etymologo. His affimilia sunt in Luciano permulta; sed inprimis vide περὶ τῶν ἐπὶ M. Σ. c. III. Verum alia longe est ratio, quam postulat hic locus, quando qui hamo praeroso captatorem deceptum circumvenit, dicitur καταπίνειν & κατασπᾶν τὸ ἀγκιστρον perquam apposite Horat. II Serm. V, 24: — *captes astutus ubique Testamenta senum; neu, si vafer unus & alter Insidiatorem praeroso fugerit hamo* &c. Sunt ibi multo plura, quae cum descriptis ab auctore nostro captatoriiis artibus conferre non poenitebit. Aristaen. I Epist. 17: συχνότερον οὖν τὸ δέλεαρ αὐτῇ προσακτέον κἂν αὐθις τὸ ἀγκιστρον καταπίῃ, πάλιν ἀσπαλιεύσω. Erasmus in *Vorare hamum* parum accurate. HEMST.

Pag. 151. l. 13. Οἶνος ἀνθοσμίας) Ἡδὺς, εὖσμος, περίσμος, ἀνθηρὸς, εὐώθης. Sic ἀνθοσμῖαν saepissime interpretantur Grammatici Graeci: leg. Achill. Tat. lib. 1. BOURD.

ibid. Τράπεζαι ὑπὲρ τὰς ἐν Σικελίᾳ) Ea semel de Siculorum

deliciis in animos hominum impressa opinio perpetuo invaluit, quibus olim nihil inquinatius nec mollius. Plato hanc dictionem usurpavit Πολιτ. Γ. Athenaeus lib. XII copiose de illis. Macrob. Saturn. lib. VII, c. 5, *Modum vero servat, qui sui potens est, & in mensa Sicula vel Asiana*. Hae pro lautis & opiparis leguntur. Lucianus in Demosth. Encom. vocavit Syracusanas immodice lautas & opiparas: Syracusani enim opibus affluentes conviviorum luxui nimium indulgebant. COGN. *Siculae dapes*, quarum Plato etiam meminit de Rep. III. SOLAN. Proverbio fuerunt notatae Siculorum Syracusanorumque mensae delicatae non secus ac Sybaritarum: quare Lyfis Ep. ad Hipparch. meminit Σικελικὰς πολυτελείας, qua degustata Hipparchus vel Archippus a severitate Pythagoreae disciplinae deduci se fuerit passus. Luciani locum Brodaeus attulit Misc. V, 33, & iisdem fere veterum exemplis usus Cluv. Sic. Ant. I, p. 6. Operae pretium erit consimilem adscribere Theodoretī sententiam, ubi pari modo vinum fragrans & Siculae deliciae iunguntur ex Serm. IX περὶ Προν. Ἀλλὰ σὺ μὲν, ὦ ταλαίπωρε καὶ χαμαίζηλε, τῇ γαστρὶ καὶ τῇ γνῶθῃ καὶ ταῖς ὀφρῦσι τὴν εὐδαιμονίαν μετρεῖς, καὶ ὅρον εὐπραξίας εἶναι νομίζεις ζῆυγος ὑψηλὸν &c. καὶ ἐκπάγματα καὶ οἶνους ἀνθοσμίας, καὶ πανδαισίαν Σικελικὴν τε καὶ Συβαριτικὴν, καὶ ἄλλα ὅσα σοι τὸν ὕγρον καὶ ἀνειμένον καὶ ἀβροδίατον ἐπιτηδεύουσι τὸν βίον. Themist. p. 238: καὶ τράπεζαν παραθέμενος Σικελικὴν πίνει τε ἀδδὴν καὶ εὐωχεῖται κόρης αὐτῷ τινος Κορινθίας ἢ παιδὸς Ἰωνικοῦ διακονουμένων. Protr. ad Nicom. p. 301 B. Συρακουσίαν αἰεὶ τράπεζαν ἢ Σικελικὴν τινα προτιθέντες. Gregor. Nyss. T. II, p. 244 B. οἱ τὴν ἀβροδίατον καὶ Συβαριτικὴν παρατιθέμενος τράπεζαν. Liban. Antioch. p. 380 C. Nihil est in re facili, cur plura coacervem. HEMST.

ibid. Ὑπὲρ τὰς ἐν Σικελίᾳ Τράπεζαι Σικελικαί. Isaac. Pontan. ad Macrob. Theod. Marcil. ad Horat. BOURD.

Pag. 152. l. 3. Ὑπέρρει) Emendatius in membranis exaratur: ἀλλ' ἐπέρρει μοι, ὦ γενναῖε, παρ' ἄλλων τὰγαθὰ, mihi, o optime, ab aliis bona affluebant: vulgo ὑπέρρει. GRAEV. Omnino legendum ἐπέρρει, suadente Mf. Gr. & L. alia enim illa lectio ὑπέρρει, quae omnes infidet edd. sententiam obscurat; haec illustrat. Dicitur enim ἐπέρρειν de abundanti scaturigine, qua, ni moles obiciantur, campi ipsi inundentur. Hinc proverbium apud hunc nostrum Ἐρμ. c. 61, ἐπέρρει γὰρ, κατὰ τὴν παροιμίαν, τὸ πρᾶγμα ἐξαντλούμενον ἐς τὸ ἔμπαλιν ἢ ὁ τῶν Δαναῶν πῖθος & in Gallo c. 12, τὸ μὲν χυσιόν καὶ τὸ ἀργύριον ἐξ-

αὐτλεῖν σκάφαις τισὶ μεγάλαις ἀέναον τε καὶ πολὺ ἐπιρρέον. Sic denique translata apud Xenoph. Cyrop. VII de frequentissimo hominum concursu. Adde Philostr. in Herode, ὁ μητρῶος αὐτῷ πλοῦτος οὐ παραπολὺ τούτου ἐπερρέη, p. 548, & Homerum ipsum. SOLAN. Sine controversia verum est ἐπερρέει ὑπορρέειν *sensim ac lente fluere* nimis est dilutum, quam ut Polystrati cogitationi satisfaciat. Praererea suam ipse manum tuebatur Lucianus Imag. c. 21, ἐπιπλεῖον ἐπιρρέειν τὰ γαθὰ. Gall. c. 12, τὸ χρυσίον καὶ τὸ ἀργύριον ἀέναον τε καὶ πολὺ ἐπιρρέον. Denique nihil est similibus veterum exemplis frequentius. Euripid. Med. v. 1229, Ὀβλου δ' ἐπιρρέοντος. Xenoph. Socr. Apol. p. 411, v. 23, ἀγαθῶν ἐπιρρέόντων. Liban. Declam. X, p. 367 C. ἄλλοις μὲν αὐτομάτως ἐπιρρέει τὰ τοῦ πλούτου κλάρα. Longus IV, p. 144, ἐμοὶ δὲ πλοῦτος ἐπερρέει καθ' ἐκάστην ἡμέραν. Aristæn. II Ep. 12, Οὐδεὶς γὰρ ἐξαρκεῖ πλοῦτος αὐτῇ, οὐδ' ἂν ἐκ ποταμῶν ἐπιρρέη. Influentis dona fortunae dixit Seneca Thyest. v. 536. Hinc ἐπιρροή pro copia & affluentia: σβεπνύναι τὴν αὐξήν τε καὶ ἐπιρροήν apud Plat. de LL. VI, p. 875, & πλούτων ἐπιρροῖαι Eustathio Antiocheno. Si pro vulgata lectione firmanda minor etiam exemplorum numerus fuerit adductus, quin pristinas in sedes revertatur, nihil intercedo. HEMST. *ead. l. 14. Μακάριος ἦν*) Amm. Marcellin. XXVIII, 4, pag. 574: *Ex his quidam &c. adulatoribus offerunt genua suaviandi vel manus, id illis sufficere ad beate vivendum existimantes.* HEMST. *ead. l. 15. Μῶν καὶ σὺ τινα ὥσπερ ὁ Φάων*) Mallem abesset τινα, oratione hunc in modum divisa: Μῶν καὶ σὺ, ὥσπερ ὁ Φάων, τὴν Ἀφροδίτην &c. *num & tu, similiter ac Phaon, Venerem ex Chio traiecisti?* videtur huic lectioni suffragari, quod a Luciano mox scriptum παρὰ τῆς χρυσῆς Ἀφροδίτης. nunc animadverto, non ab ea Venere formam tuam esse profectam, quae te senem navicularium praemio iuventae fuerit remunerata, sed ab illa aurea, quam domi conditam in arca servas. Alioqui exciderit θεὸν vel θεῶν, quod si revocari placet, orationem ita constitues: μῶν καὶ σὺ θεῶν τινα, ὥσπερ ὁ Φάων τὴν Ἀφροδίτην, ἐκ Χίου διεπρόθμευσας. De Phaone Etymol. Ms. Φάων ἐπὶ τῶν ἐρασμίων καὶ ὑπερηνάων τοῦ γὰρ Φάωνος πολλοὺς ἐρασθῆναι plenius Suidas; nam Hefychius ea in voce misere mutilatus est. Vid. Aelian, V. H. XII, 18, & Comment. Brod. ad Anth. III, c. 25, Ep. 64. Hoc Phaonis titulo fabulas inscriptas Antiphanes & Plato Comici ediderunt: ut posterior eo in argumento luserit, colligi quodammodo potest ex Athen. X, p. 445 F. HEMST.

Mat. Phaedr.
p. 229. d.

ibid. Φάων) Vide Aelian. Var. Hist. XII, 18, & Palaephata. π. ἀπιστ. c. 49. Iuvenis Lesbios, quem Sappho amavit. Scholiae ab aliis discrepat, qui tradunt, a Venere iuvenem & formosum redditum, quia nulla mercede transfverat. SOLAN.

Pag. 153. l. 12. Ἀλλήλους ὑπερβάλλοντο ἐν τῇ περὶ ἐμὲ φ.) Convenit illud Periplectomenae Plautini Mil. Glor. A. III, Sc. I, 119: *Ille miserrimum se retur, minimum qui misit mihi: Illi inter se certant donis: ego haec tecum misso, Bona mea inhiant; certatim dona mittunt & munera: nec plura legisse poenitebit.* Quamvis autem in hac locutione poterat omitti ἐν, sicut in Platonis Phaedr. p. 1213 A. φοβούμενοι τοὺς μὲν οὐσίαν κεκτημένους, μὴ χρήμασιν αὐτοὺς ὑπερβάλλωνται, servanda tamen est sine dubio; de quo notavit accuratissimus Dukerus ad Thucyd. V, 49. HEMST.

Pag. 154. l. 3. Οἰμῶζειν) Horatius: *Nil sibi relictum praeterplorare.* SOLAN.

ead. l. 10. Ἐχαρίζετο) Notum, quid in obfcoenis sit χαρίζεσθαι, ἀφροδιάζειν. BOURD.

ead. l. 12. Βάρβαρος ἦν καὶ ὀλεθρος) Liban. Apol. p. 591 D. βαρβάρους ἀνθρώπους, ὀλεθρούς τινὰς εὐνοήχους. Demostheni debent, qui haec eadem de Philippo rege Macedonum, tanquam vilissimo mancipio, dicere fuit ausus p. 90 B. ὑπὲρ Φιλίππου &c. οὐ μόνον οὐχ Ἕλληνας ὄντας, οὐδὲ προσήκοντος οὐδὲν τοῖς Ἕλλησιν, ἀλλ' οὐδὲ βαρβάρου ἐντεῦθεν, ὅθεν καλὸν εἰπεῖν· ἀλλ' ὀλέθρου Μακεδόνας, ὅθεν οὐδ' ἀνδράποδον σπουδαῖον οὐδὲν ἦν πρότερον πρίασθαι. Idem Aeschinem adversarium vocavit ὀλεθρον γραμματεία pro Cor. p. 494 B. quod Ulpianus interpretatur, ἡ ὀλεθρου ἄξιος, ἢ ὁ πολλοῖς προξενήσας ὀλεθρον τῷ μεταβάλλειν τὰ γράμματα ἐν τῷ ἀναγινώσκειν· adeo saepe fluctuant in explicanda patriae linguae indole Grammatici: quod prior loco posuit, tenendum est; usurparique solet de perditissimo mancipiorum genere illud vocabulum, quales erant in primis Phryges. Diogen. L. in Aristippo II, 75: Σίμου ποτὲ τοῦ Διονυσίου ταμίου πολυτελεῖς οἴκους αὐτῷ καὶ λιθοστρώτους δεικνύντος, ἦν δὲ Φρύξ καὶ ὀλεθρος, ἀναχρημαζόμενος προσέπτυσσε τῇ ὄψει. Herodian. I, 12, § 8: Κλεάνδρος τις ἦν τὸ μὲν γένος Φρύξ τὸν δημοσίαν εἰσθότων ὑπὸ κήρυκι πιπράσκουσαι. Ideo flagris ac verberibus, quo meliores evaderent, officioque servili promptius fungerentur, admonendos fuisse docet proverbium apud Suidam, Φρύξ ἀνὴρ πλαγὴς ἀμείνων καὶ διακονέστερος· quem Epicharmi versum esse trochaicum mihi persuadeo: eidemque lubens adscripserim, nisi quis de So-

phrone potius cogitet, quod apud Schol. Aristoph. legitur ad Av. v. 1283, Ἡ πλαγίς (vel παισίδης: nam vulgatum παύσει nullius est pretii) βάκτρο καλὴν σκύταλα Φρύξ ἀνὴρ. Σκύταλα certe pro cervice vox Sicula, teste Hesychio, quem una litera corruptum emendabis, Σκύταλον, τράχηλον, Σικελόι. HEMST.

ead. l. 14. Ὑπεξυρμημένος τὸ γένειον) Vide Notam ad Tim. c. 22. SOLAN. Mollis adhuc & delicatulus, qualem novacula reddiderat, cum obsequium domino fuerat praestandum: simillimus in Tim. locus § 22 adstipulatur additis eiusmodi signis, quae puerum infami ministerio dilectum patefaciant, καταπύγων οἰκέτης, ἐκ παιδικῶν τίμιος, ὑπεξυρμημένος ἔτι τὴν γνάθον: neque enim hoc eo spectare putem, quod servi, dum manumitterentur, capite rasi fuerint, imo & mento raso, ideoque Lucianum hoc tribuere servo, cui libertas testamento data, quod Wouwerius existimat ad Petron. pag. 480. particula ἔτι huic opinioni adversatur. Archilochus exponens, qualem imperatorem optet, Οὐδ' ἐβοστρύχουσι γαῦρον, οὐδ' ὑπεξυρμημένον placere sibi scripsit apud Dion. Tarf. I, p. 399. Ita Nanarus Babylonius (deteriorem scripturam Nanybrus in versione Valesius amplexus est, cum tamen Nannarum Suidas habeat, ab eoque non diversus sit Ἀνναρος Ctesiae memoratus Athenaei lib. XII, p. 530 D.) in Exc. Nicolai Damasc. pag. 426, 429, ὁ κατεξυρμημένος τε καὶ καθυπεστιβισμένος τὸ ὄφθαλμόν. Alibi iam indicavi, perditos aetatis suae mores, praesertim captatorias fraudes, quibus bellum indixit, in tempus multo vetustius conferre Lucianum. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 1. Κλέανθος) Lege Μέλανθος, ut ex iis liquet, quae I. Meursius collegit de Reg. Ath. III, c. 10. Tum ἐμονομάχησεν pro καὶ μονομ. praeterea ferri potest ὑπὲρ Ἀθηναίων, quamquam mallet ὑπὲρ Ἀθηναίων. HEMST.

Pag. 155. l. 9. ΚΑΙ ΝΕΚΡΩΝ Δ.) Haec ex Mf. G. addere visum est titulo huius dialogi. SOLAN.

ead. l. 11. Ὡς ἔχει ὑμῖν τὰ πρ.) Mox iteratur ὑμῖν alterutro certe loco est in ὑμῖν mutandum; utro dubites: me Cod. O. momentum impulit, ut hic mallet. HEMST.

Pag. 156. l. 2. Γυμνοὺς ἐπιβαίνειν χρὴ) Huius dialogi itidemque Catapli Lucianus argumentum concepit ex Platonis Gorg. p. 356, 357, ubi si lecta fuerit Socratis, gravissimi fabulatoris, narratio, horum omnium venustas elegantissima dilucidius apparebit. Quod autem sequitur ἐπὶ τῆς ἡϊόνος, si Thomam Mag. audias, castigatius scriptum foret ἡϊόνος: quamvis

Moschopulus assentietur pag. 7, 202, nihil est, quod horum Grammaticulorum auctoritas magnopere nos moveat; utraque scribendi ratio, si non usitatio illa, quae pravo iudicio premitur, perinde saltem usitata: similiter urbs Thraciae Ἦδον & Ἠϊόν. Vocem restitue Libanio Demosth. Apol. p. 452 B. ὥσπερ οἱ πολλὰ ἐωρακότες ναύγια τῶν παραπλεόντων τῶν εἰς τὰς μονὰς ἐκβεβρασμένων legeris ἦνας vel ἡίδνας, scrupulus omnis erit sublatu: pro more suo mirificus est in his vertendis interpretes. HEMST.

ead. l. 6. τὰ ἐπιπλα) τὰ ἐλαφρότατα τῶν κτημάτων, παρὰ τὸ ἐπιπολάζειν. BOURD.

ead. l. 13. Ἀπορρίφθων) Sana lectio, quam varie inutiliter tentant. BOURD. Benedictus, proiei: verte, proiiciuntur. GUYET. Pro ἀπορρίφθησαν Attice, proiiciuntur, non proiei, ut habet interpretes, quasi esset ἀπερρίφθην. CLER. Quale monstrum illud ἀπορρίφθων; Bourdelotius tamen sanam lectionem affirmat. Quidni addidit, quare & quomodo? Ingenue fateor, me non intelligere. Video requiri ἀπερρίφθων in duali. Sic paulo post ait Lampichus, Ἰδοῦ σοι ὁ πλουτος ἀπερρίπται. Ceterum notandum est, Menippum hic dicere, sibi peram & baculum abiecta esse ante, quam ingressus sit cymbam; cum tamen infra iam apud inferos Dial. XX rogetur ab Pythagora, quid in pera habeat; & Dial. XXII iam dudum soluto navigio, fingatur baculo suo Charonti intentare verbera; atque § 3 pateat, etiam tum habere eum peram. IENS. Ἀπερρίφθων Mf. O. Atticum est pro ἀπερρίφθωσαν. Huius temporis exempla videtis Ἐπισκ. c. 14, & Ἐτ. Δ. XI desinente. * In impressis ἀπορρίφθων. SOLAN. Viden, levicula menda quas turbas dederit, dum docti viri linguae Graecae rudimentis minus attendunt. Mirari libet errantis Bourdelotii supercilium. Recte vero doctiss. Iensus literis ad me scriptis monuit, non ἀπερρίφθων dicere se debuisse, sed ἀπερρίφθων. Illud autem duali numero, qui convenit hic loci, an plurali Atticorum more pro ἀπερρίφθωσαν accipias, nihil refert: est enim vero, Grammaticis dicantibus, Atticis admodum familiare, ut χρήσθων, μαχέσθων ponant pro χρήσθωσαν, μαχέσθωσαν sic ἀξιούσθων, ἐξηρησθων, ἐρρώσθων apud Philostr. p. 605, 620, 807, κακαλύθων & plura in Clementis Paedag. p. 171, sed non ita proprium, quin aliis eadem quoque forma placuerit. Vide modo Foed. Hierapytn. & Priani. p. 120 Marm. Oxon. HEMST.

* Alterum hoc exemplum ex Ἐτ. Δ. XI fin. nihili est, ut insipienti patebit. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 1. Τὰ ἐξ ἐπιπολῆς &c.) Descripta sunt ex Etymologo & Suida, ubi totidem verbis leguntur: iidem habent ὅση. Poll. X, 10, hunc in modum emendandus: ἐπιπλα οἶονεῖ vel οἶον ἢ κουφὴ κτῆσις, τὰ ἐπιπολῆς ὄντα τῶν κτημάτων. HEMST.

Pag. 157. l. 3. Χαριόλεως) De hoc apud veteres nihil adhuc invenio: verum tamen esse nomen puto. SOLAN.

ibid. Ἐπέραστος) Excidit articulus, ὁ ἐπέραστος. HEMST.

ibid. Οὐ τὸ φίλημα διτάλαντον ἦν) Recte hunc locum sumus interpretati. Quid ibi esset φίλημα, alibi docuimus. BOURD.

ead. l. 8. Ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα οὐτοσί, καὶ τὸ διάδημα) Fuit cum hunc locum putarem mutilum, legendumque, ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα οὐτοσί ἐμπεπορπημένος, καὶ τὸ διάδημα διαδεδεμένος &c. ut Dial. XIII, Καὶ τὸ ἐπίσημον εἶναι, ἐλαύνοντα, διαδεδεμένον ταινίᾳ λευκῇ τὴν κεφαλὴν, πορφυρίδα ἐμπεπορπημένον. Sed assuetudine Luciani mei meliora doctus, intelligo elegantem istiusmodi verborum, quae desiderari opinabar, ellipsin. Ita namque in Deorum concilio c. 9: Ἄλλ' ὁ Ἄττις γε, ὦ Ζεῦ, καὶ ὁ Κορύβας, καὶ ὁ Σαβάζιος, πύθεν ἡμῖν ἐπείσεκλήθησαν οὐτοι; ἢ ὁ Μῖθρης ἐκείνος ὁ Μῆδος, ὁ τὸν κἀνδυν, καὶ τὴν τιάραν; Certissime hic in ultima parte subauditur διαδεδεμένος, vel simile. Pari ratione, ac in Contemplantib. c. 14: Ἐκείνος δὲ τίς ἐστίν, ὦ Ἑρμῆ, ὁ τὴν πορφυρᾶν ἐφεςτρίδα ἐμπεπορπημένος, ὁ τὸ διάδημα, ὃ τὸν δακτύλιον ὁ μάγειρος ἀναδίδωσι &c. & hic post διάδημα intelligitur διαδεδεμένος: nec certe cum Brodaeo in Miscell. IX, c. 10, legendum ὃ τὸ διάδημα. Ita & aliis in casibus simili modo verbum aliquod supprimitur; velut in iisdem Contemplantib. c. 9, Ἐκείσε ἀπόβλεψον ἐς τὴν μεγάλην ἀκρόπολιν, τὴν τὸ τριπλοῦν τεῖχος. iterum ibidem c. 23, Ἡ βαβυλὼν δέ σοι, ἐκείνη ἐστίν, ἡ εὐπυργος, ἡ τὸν μέγαν περιβολον. post vocem τεῖχος, & dein post περιβολον aliquid intelligitur, quod cincta valeat. Simili ellipsi in Cataplo c. 13, Ποῦ δὲ ὁ τὸ ξύλον; ubi recte interpres, Ubi ille est, qui sustem gerit? Pari locutione ratione apud Nostrum c. 14 in Gallo dicitur Σίμων ὁ τὰ πινάρᾳ. & Pan in Bis accusato c. 9, ὁ τὴν σύργγα. & celebris illa Athenis porticus, ἡ τὰ ποικίλα. & Orpheus in Fugitivis c. 29, ὁ τὴν κιθάραν. IENS. Similem phrasin vide Δικ. c. 19. Adde & Καταπλ. c. 4 & 13, ὁ τὸ ξύλον & Δικ. c. 9, ὁ τὴν σύργγα. SOLAN. Primum ὁ βλοσυρὸς tam accurate convenit Lampicho tyranno, & quibus insignitur, notis, ut sine membranarum omnium consensu loco moveri non deceat. Suidas: Βλοσυρὸς, ἀξιοματικὸς, καταπληκτικὸς, φοβερὸς, σεμνός. Po-

tius quam hoc expellerem, mallet alterum vocabulum adoperare: ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα οὕτως, καὶ τὸ διάδημα ἀλουργός, ὁ βλοσυρός. Sed deinde non est eripienda Luciano ellipseos, qua valde delectatur, venustas: accedant exemplis a doctiss. Iensio collatis ex Tim. § 7, ὁ νεόπλουτος, ὁ τὰς ὕλας ἐκατόμβας· ex Catapl. § 4, ὁ γενναϊότατος οὗτος, ὁ τὸ ξύλον. Similem in modum Aelian. Epist. II, τὴν οἶν τὴν τὰ μαλακὰ ἔρια. Lampichum Geloorum tyrannum non aliunde protulit, quam ex hoc solo Luciani loco illustr. Maffei in Galliae Antiq. Sel. Ep. I. HEMST.

ead. l. 9. Ὁ βλοσυρός) Minax. BOURD. In Charontis, Mercurii, & diverforum mortuorum dialogo (nam recte in inscriptione huius dialogi additur in codice vetusto, καὶ νεκρῶν διαφόρων) ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα οὕτως καὶ τὸ διάδημα, ὁ βλοσυρός, τίς ὦν τυγχάνεις, vertitur: Hic vero purpuratus & diademate vinctus, facie truculentus. Quis es tu? Sed Ml. pro ὁ βλοσυρός habet ἀλουργός, hic vero qui & veste & diademate purpureus est. Quis es tu? GRAEV.

ead. l. 10. Λάμπιχος) Neque hic mihi notus est. SOLAN.

ead. l. 12. Τί οὖν ἐχρῆν) Optime modo iungebantur τί οὖν πάρε; hic fecus: quamobrem separanda duxi, τί οὖν; ἐχρῆν &c. Hoc saepe factum; saepius fieri debuit: vide Προμ. c. 9, Ἐν Δ. XIII, c. 2, Νεκρ. Δ. III, 1. XXII, τί οὖν; ἐχρῆν διὰ τοῦτο μὴ ἀποθανεῖν; In Ἐπισκοπ. c. 8, fraudi fuit interpretibus prava distinctio hunc in modum reformanda: τί οὖν; οἰσθόμεν ἄρα ἐπὶ τρεῖς αὐτὸν καὶ τετρήξεσθαι ποτε; Haec semel monuisse suffecerit. HEMST.

Pag. 158. l. 13. Δαμασίας) Amphipolitanus, stadio victor Ol. CXV. AG. IV, 1252 E. Vide etiam Nostrium Lexiph. c. 11, ubi statua eius memoratur. Alter Damascius Ol. CCI. LLoyd. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 2. Μανδύς) L. μανδύη. SOLAN. Etymol. Ἐφεστρίς, τὸ ἐπὶ τοῖς ἱματίοις ἐπίβλημα, ἦν μανδύαν καὶ χλαμύδα καὶ πορπὴν καλοῦσι· ex quibus horum corrigendorum ratio patet. Moeris Attic. Ἐφεστρίς, τὸ ἐπὶ τοῖς ἱματίοις ἐπίβλημα, ἦν καὶ μανδύαν καὶ χλαμύδα, καὶ πυρρὴν καλοῦσι, καὶ στολὴν καὶ ἀστράβην καὶ κολύβιον. Repone κολύβιον· deinde pro πυρρὴν βηρρὸν vel βήρριον, quo ducit Artemidor. II, p. 85. de birro multa Salmaf. ad Tertullian. Pall. & H. A. Script. Haec me movent, ut suspectam habeam Etymologi πορπὴν fibulis adstringebantur ἐφεστρίδες sive lacernae: verum ut unquam μανδύη vel ἐφεστρίς dicta fuerit πορπὴ, id quidem me

plane fugit: quare multo malim *βηρρόν* erroris propagati gradus spectare licet in Moeridis *πυρρήν*. HEMST.

Pag. 159. l. 10. *Κράτων*) Sicyonius: vide c. 11. SOLAN.

ead. l. 11. *Τὰ ἐντάφια*) Inepte vertitur *epitaphia*, cum sint *vestimenta funebris*. GRAEV. Inepte interpretes, neque *epitaphia*: *ἐντάφια*, ut notum est, pro *vestibus sepulcralibus*. GRON.

ead. l. 13. *Ἀνεκέρυξεν*) Post hanc vocem in impressis omnibus legebatur, *εὐεργέτην δηλονότι*: quod merum *scholium* est, & in Coll. Gal. reapse loco scholii habetur. Bene factum: ad pristinas ergo fedes redeat. SOLAN. *Ἀνεκέρυξεν εὐεργέτην δηλονότι*) Ultima vox si abesset, nihil erat, quod in hoc loco desiderares: nam *ἀνακηρύττειν εὐεργέτην* legitima loquendi formula, perinde ac, quod in Nostro frequenter occurrit, *ἀναγράφειν εὐεργέτην* in marmoreis etiam psephismatum monumentis, quae honori virorum bene de rep. meritorum sunt constituta, nihil crebrius invenias, quam aliquem *εὐεργέτην* celebrari; quae Firmus imitatus Ep. XVII scripsit, *ταῖνίαις ἡμᾶς ἀναδοῦμεν ὡς εὐεργέτας*. Nunc tamen voculae vicinae *δηλονότι* contagione violari *εὐεργέτην* fateor; quippe nequit excogitari, quo tandem pacto venerit in Luciani contextum, nisi lectorem peritum statuas, ut clarius explicaret *ἀνεκέρυξεν*, in marginem adscripsisse *εὐεργέτην δηλονότι*. Quam ob rem expungere non fuisset veritus, si vel unus certae fidei Codex addidisset, eamque dubitationem sustulisset, an non forte Lucianus scripserit *ἀνεκέρυξεν εὐεργέτην*. HEMST.

ead. l. 14. *Ἀνδριάντων ἐπιγραφὰς*) De quibus dico ad Ca-
topl. BOURD.

ead. l. 15. *Μέγαν τέφρον*) Et hunc locum, & quaedam non dissimilia notavit Des. Herald. ad Martial. VIII, 75. HEMST.

Pag. 160. l. 5. *Στράτων*) Sic optime ed. I. non enim iam Crato loquitur, uti volunt vulgatae edd. sed miles quidam tropaeum ferens. MS. Gr. & P. *Νεκρός*: quod mimis vagum. Facilis autem mutatio *Στρα.* in *Κρα.* decepit oscitantem librarium. SOLAN.

ibid. *Κρα. ὅτι ἐνίκησα*) In Mf. pro *Κρα.* est *Νεκρός*. Est enim alius quam Crato: nimirum miles, sine nomine. GRAEV.

ead. l. 9. *Βρενθυόμενος*) Eorum in classem referendum est hoc verbum, quae raro ab ipsis veteribus usurpata, quippe notae plebeiae, recentioris aevi scriptores frequentius excoluerunt: id enim elegans illi atque eruditum arbitrabantur, si vocabula in angulo quodam antiquitatis remoto delitescencia & scenae libertati condonata studiosius eruerent, scriptisque suis quasi

refellas infererent. Veniam merebatur temperata certisque finibus circumscripta haec licentia; Lexiphanum effraenis libido Luciani virgulam censoriam. Facilius autem in βρενθύεσθαι significandi vim exemplorum ope declares, quam abstrusam originem aperias. Grammatici notationem repetunt a βρενθίω vel βρενθείω, unguenti Lydii genere aestimatissimo, quod Pollux testatur VI, 104; vetustatem & rei & nominis Sappho confirmat ab Athenaeo producta XV, p. 690 E. Recte Hesychius & Etymol. βρένθειον, μύρον τῶν παχέων, ὅς ἡ βάκχαρις· οἱ δὲ ἀνθινὸν μύρον. Βάκχαρις enim, ne quis errorem viri doctissimi secutus labatur, ut docent Schol. Aeschyl. ad Pers. v. 41, Erotianus & Galenus in Gloss. Hipp. λυδῶν vel λυδίων τι μύρον. Cum vero ab herbis & floribus, eorumve radicibus, unde conficiebantur, nomen unguenta traherent, idem evenisse huic βρενθίω nihil est cur dubitemus: βρένθις certe vel βρένθιξ Cyprii erat σπιδάξ aut σπιδάκινη, auctore Nicandro apud Athen. II, p. 69 B, & Hesychio: idem βρένθινά commemorat radices quasdam, quae mulierum genas rubro colore inficiant: Etymologus praebet βρένθια, tanquam si diminuta foret vox a βρέθος, quod ipse suppeditat in Γήτειον p. 230, βρένθος, βρένθειον· ἐστὶ δὲ εἶδος πολυτελοῦς μύρου· eamque ob causam notavit antiqua manus ad Clementis Paed. II, p. 177, βρένθιον ἀπὸ τινος ἀνθους ἡδέος. Qualis autem fuerit βρένθος, ut Cyprii, sola lactuca, an apud Lydos aliosque diversum herbae florive genus, mihi quidem definire non est in promptu; multoque minus an Arcadica βρένθη, cuius ex Pausania meminit Stephanus, nomen huic germini acceptum retulerit. Porro colligere licet ex eo, quod medici nusquam appellationem huius unguenti aut parandi modum tradant, usum eius iampridem interiisse, tametsi Pherecrates apud Athenaeum βρενθίου velut aetate sua noti fecerit mentionem. Recta est scribendi ratio βρένθινον, βρένθειον & βρένθιον, derivandi normae non minus quam consuetudini respondens: nam quod Luciani Schol. habet ad περὶ τῶν ἐπὶ M. Σ. prope finem βρένθυον, nisi de industria, quo melius ad τὸ βρενθύεσθαι congrueret, ita finxerit, vitio laborare censeo; ideoque magis, quia Etymologus, quem & ipsum veteres secutum descripsit, βρένθειον praefert. Iam illum esse fontem verbi βρενθύεσθαι, Grammaticis, quibus idem, quod in vernaculo sermone Varroni, iustius obiici potest, minime concessero: repugnat tum sincera interpretandi lex, tum contorta & abhorrens significationis explanatio: audi modo, quem colorem illinat Helladius apud

Phot. p. 870: Βρενύεται δὲ τὸ ἀλαζονεύεται γέγονε δὲ ἀπὸ τοῦ βρένθιον, ὃ ἐστὶ μύρον. οἱ γὰρ ἀλαζονεύμενοι καὶ βρενθυόμενοι μύρῳ χρῆσθαι εἰσέβρισαν. qua quidem inani probabilitatis specie haud scio, an quisquam originum Graecae linguae peritus capi possit. Verum Helladii verba plenius exscripsit Etymol. p. 212, in Βρενύεται non alius enim est Βησαρτινός, (ita legendum, non Βισαντίνος alibi paulo rectius Βησαρτινός) quam hic ipse Helladius oriundus urbe Antinoo vel Besantinoo. Mihi videtur in βρένθος primaria fuisse virtustumoris & ὄγκου, quae quasi materies subiecta se porrigit ad diversos, quibus diffunditur, significandi ductus: poteram, nisi longum, multaque simul alia dilucidare necesse foret, firmare non levibus argumentis: nunc tantum facilem ab hac radice translatae potestatis propagationem considerari velim. Haec tamen est ratio, cur in Hesychio τύμβος, quae vox ad illam explanandam bis adhibetur, neque cum H. Stephano in τύφος, nec cum Guyeto in θυμὸν mutari patiar. Βρένθος certe apud Athen. XIII, p. 611 E. pro fastu tumido & arrogantia contemptoria ponitur: recitabo, inquit, ex oratione Lysiae in Aeschinem Socraticum, etsi longiora διὰ τὸν βρένθον ὑμῶν τὸν πολὺν, ὃ φιλόσοφοι hoc ille subactus, si quisquam, in libris veterum evolvendis, & idem diligens singularium vocum captator ex latibulo quopiam antiqui scriptoris depromsit. Eustathii quoque locus ad Il. Θ, p. 691, procul dubio vel Aelio Dionysio, vel Pausaniae debetur: τὸ βρένθος ἐπὶ ὑπερηφανίας παρὰ τῷ Κωμικῷ· ἐξ οὗ τὸ βρένθειον, μύρον τι ἐκείνο (retinuit, credo, ex vitiato exemplari: praestaret Ἀνδῶν vel Ἀνδίου) περιδόμενον· ἐξ ὧν ῥῆμα τὸ βρενθύεσθαι, ἡγουν κατατρυφεῖν ἀλαζονικῶς. Satis placet illud ἐξ ὧν aequè pertinens ad τὸ βρένθος, quam τὸ βρένθειον· at quando auctoritatem Comici profert, clare ostendit, alienam se observationem excerptisse; saltem in Aristophanis, quem eo titulo plerumque solet indicare, quae supersunt, quasque solas legit Eustathius, fabulis nusquam occurrit βρένθος. Fuerit etiam lectum alicubi ἢ βρενθός, nisi me fallit in Hesychio corrigendo coniectura, βρενθός, πυθμῆν, τύμβος, καὶ ὄρεον, δ καὶ βρένθος· me iudice deterius est, quod editur Βρενός. Hinc prono alveo defluunt βρενθύεσθαι & βρενθύνεσθαι, quam formam is, quem nominavi, Lexicographus itidem habet; non secus atque a πλῆθος existunt πλῆθύειν & πλῆθύνειν. Iam ut perspicias, quam varie Grammatici verbum hoc exponant, operae pretium est eorum interpretationes in unum congerere: μεγαλοφρονεῖν, ὑπερηφανεύεσθαι, ἐπαίρεσθαι, σεμνύνεσθαι, θυμου-

σῶν, ὀργίζεσθαι, ἀξιοπιστεύεσθαι, δυσχεραίνεσθαι, προσποιεῖσθαι, ἀναβρύνεσθαι, τρυφᾶν, ἀλαζονεύεσθαι, λυπεῖσθαι, διὰ θυμὸν μετρωρίζεσθαι, μέγα φρονεῖν ἐφ' ἑαυτῷ, θρύπτεσθαι in quibus citius curam, quam copiam desideres: nullum tamen est tot verborum, cuius vis & ratio non facile deducatur ab illa radice, quam proposui, tumoris & ὄγκου: neque diffiteor, quantumvis fatis magno discrimine diffidere videantur, eam esse τοῦ βρενθύεσθαι structuræ diversitatem, ut varios illos potestatis leviter inflexæ colores pro indole sententiæ non aspernetur. Non una vice Aristophanes usurpat: notissimus de Socrate locus in Nub. v. 361, Ὅτι βρενθύει τ' ἐν ταῖσιν ὁδοῖς, καὶ τὸ φθαλμὸν παραβάλλει. Scholiastes cum scribit, ἀποσεμνύνεις σεαυτὸν ἐν τῷ σχήματι, καὶ ταυρηδὸν ἐράς, prius ad βρενθύεσθαι, alterum pertinere censendum est ad παραβάλλεσθαι τὸ φθαλμῷ. Diogen. L. II, 28, antequam eum ipsum Comici verbum ponat, ita præfatur: τοῦτο δ' αὐτοῦ τὸ ὑπεροπτικὸν καὶ μεγαλόφρον ἁμφαίνει καὶ Ἀριστοφάνης λέγων οὕτως: alludunt itidem Plato Conv. pag. 1206, quem Athenæus expressit V, p. 216 A. & Antoninus VII, § 66; quod ab elegantiss. Menagio prætermisum Gatakerus annotare non neglexit. Ut autem dubitare nemo potest, quin isthac descriptione Socratem irridere voluerit Aristophanes, sic speciem hominis expingi arrogantis, & alios contracto supercilio despicientis, res ipsa loquitur. Paulum aliter scarabæus in Pac. v. 26: — ὑπὸ φρονήματος βρενθύεται τὰ καὶ φαγεῖν οὐκ ἀξιοῖ μέγα φρονεῖ, inquit Schol. magnificum se facis, multumque sibi arrogat: quo pacto Athen. XV, p. 669 B. ἵνα μὴ ὁ Οὐλπιανὸς βρενθύεται, ὥς μόνος ἀνασπάσας τὰ κοττάβια. Lyfistr. v. 887, X' ἀδυσχελαίνει πρὸς ἑμὲ καὶ βρενθύεται, de uxore morosa, quæ maritum fastidio habet, ac superbe tractat. Simili modo Liban. Decl. VII, pag. 320 B. οἶδα πηλικά βρενθύεσθαι συνηθὲς αὐτοῖς, quæ superbas iras gerere consuetum habeant. Orat. XV, p. 437 C. καὶ οἱ μὲν ἡσέλγαινον, ὁ δὲ ἐβρενθύετο. Saepius iracunde indignari, ipso vultu & oris habitu indignationem proficere: περὶ τῶν ἐπὶ M. Σ. cap. 37, ἅπαντες δ' οὖν ἀπαλλάττονται λαβόντες, ἔτι καὶ βρενθυόμενοι, ὅτι μὴ πλείον ἔδωκε. Athen. IX, p. 383 F. μὴ καὶ τις αὐτῶν (μαγειρῶν) τὰ ἐκ Δυσκόλου Μεγαδρίου βρενθυόμενος λαρυγγίσῃ τὰδε. Aelian. de Anim. V, 36, avis asterias, εἴ τις ὕκτον καλέσας αὐτὸν, ὃς βρενθύεται καὶ ἑγνακτεῖ. Singularius formulam loquendi concinnavit Noëter in Tim. c. 54, βρενθυόμενος τι πρὸς αὐτὸν, vultu composito ac sevetο παδίταβυndum incedere, qui locus est ad hunc conferen-

dus. Magis est vulgatum, ut ἐπὶ adsciscat. Athen. XIV, p. 62 § B. nisi potius ipsius Heraclidæ Pontici, hominis eruditissimi, sint verba: οἱ Ἴωνες ἐπὶ ταῖς τῶν σωμάτων εὐεξίαις βρενθύμενοι, καὶ θυμοῦ πλήρεις. Themist. Or. XXIII, p. 291 A. ἡκούσατε δὲ αὖ τινος τῶν ἐμῶν ἐπιτηδείων ὑψηλολογουμένου καὶ βρενθύμενου ἐπὶ τοῖς συνωνύμοις &c. Orat. XXIX, p. 346 B. si labem exiguam elueris, sensus, qui Petavium fugit, egregie constabit: Ἐπὶ γὰρ αὐτοῖς τοῖς ὀλίγοις βρενθύμεται ἰσως καὶ αὐδαδίζομαι καὶ ἐπεστόμισεσεν ἂν με Σωκράτης, ὡς ἀλάζονα ὄντα. at ego me forte ob ista pauca superbus effero, mihiq̄e multum tribuo: immo tum Socrates mihi, tanquam iactatori importuno, os obturaret. Rarior usus est illud Plutarchi pro Nobil. § 8, ἐξετάζωμεν, πότερον ἐκείνος (Ἀριστοτέλης) τοσοῦτον προσηλάκεισθαι τὴν εὐγένειαν, ὅσον σὺ βρενθύεις & Zachariae Schol. initio Dial. de Opif. Mundi. Καὶ νῦν βρενθύμενος εἶναι σοφὸς &c. Haec argumento sunt, quod parce prisci scriptores, βρενθύεσθαι a recentioribus usu creberrimo fuisse tritum. Cui placuerit inprimis, Theodoretum reperio: vide, ne dubites, nam nihil est causae, cur plura describam, Prol. Ἑλλ. διαρ. π. 463 D. Serm. V, p. 557 D. VI, p. 571 B. X, p. 628 D. I. Αἰρετοκακομ. c. 2, ut alia praeteream. Apud Agathiam, scriptorem pro ea aetate nitidum ac purum, multo saepius occurrit, quam notatum est a Suida, qui, quod exemplum primo loco posuit, Theophylacto debet Hist. I, c. 3: Ὁ δὲ σοβαρευόμενος πολλὰ μάλλον κατεβρενθύετο, οἷα προσηλακίζμενος τῷ ἀναξίῳ τοῦ δωρήματος. Idem Ep. 69, βρενθύεται τῷ κάλλει. Finem observationi nostrae Hefychius emendatus faciat: βρεναίαται, δυσχεραίνει, προσποιεῖται expeditum est βρενθύεται nisi quis religiosius ordini literarum adhaerens praeferat, βρινδῖεται, vel βρινδεῖται nam infra sane legitur, βρινδεῖν, θυμοῦσθαι, ἐρεθίζειν. In eodem malim, βρενθύνεται, ἀξιοπιστεῖ, ἐπαίρεται, σεμνύνεται, quam ἀξιοπαθεῖ, βαρεῖται quamquam de posteriore non contendero. HEMST.

ead. l. 16. Ἀλαζονείαν) W. r. In aliis ἀλαζονίαν. SOLAN.

Pag. 161. l. 1. Ἐννοίας πολυπλόκου) Hinc philosophorum πλοκαί, quas πλεκτάνας vocavit Vit. Auē. cap. 22, & alibi. BOURD.

ead. l. 3. Καὶ λῆρον οὐκ ὀλίγον, καὶ ὕθλους, καὶ μικρολογίαν νῆ Δία, καὶ χρυσ.) Verterat Mart. Bolerus & curiositatem. Id mutaturus Benedictus reddidit, & rerum minimarum disquisitionem. At sane iam satis expressit hoc philosophi vitium per tria proxime antecedentia, quae non sunt ab hoc postremo diversa.

Itaque non miror, patrem notasse, videri nunc intelligere *avaritiam*, ut sic potius distinguatur καὶ ὕθλους· καὶ μικρολογίαν ἢ Δία, καὶ χρυσίον, & non modo tacite aurum hinc inde ab discipulis corraferit, sed etiam ostendet animo insitam infingnem avaritiam & cupiditatem colligendi amplius, quam apud vivos celatam nuditas mortis aperit. Mox ubi sequitur ποία πεντηκόντορος absurde vertunt quae *quinq̄uere mis*, quasi bellicum quid apud inferos, cum ipse Charon in Contemplantibus testetur, se solum δικασίαν ἔλκειν. GRON.

ead. l. 13. Μναι) Coll. P. & L. In impressis μνών. SOLAN.

Pag. 162. l. 1. Πέλκευν τῶν ναυπηγικῶν) Pro πέλεκυν ναυπηγικὴν est illa loquendi forma propria fere Atticorum. Xenoph. Symp. pag. 521, v. 10, εἰσφέρειτο τῇ ὀρχηστρίδι τροχὸς τῶν κεραμεικῶν. Theophr. Char. Eth. cap. V, Θουριακὰς τῶν στρωγγύλων λικύθους, καὶ βακτηρίας τῶν σκολιῶν ἐκ Λακεδαιμόνος. Epicharmus in Scirone, πηλίνων λεκίς. Aristoph. in Γῆρα· ποτὶς τῶν μαγειρικῶν. Alexis: — Ἀριστογείτονα τὸν ῥήτορ' εἶδον λάρκον ἡμφισσμένον τῶν ἀνδρακῆρῶν —. Posteriora submisstrat Pollux X, 87, 104, 111. HEMST.

ead. l. 2. Ἐπικόπη) Sic vocat truncum, super quo aliquid difsecatur: vox in usu rarissimo. ROURD. Valde obscure vertitur sic, ut verba longe recedant a Graecis: *Menippus iste sumta securi, qua naves fabricant, eam refecabit scansorio navis tabulato suppositam*. Pro ἐπικόπη in Mf. est ἐπικόπτω· sed aut legendum est ἐπικοπάνω, aut ἐτίκοπον pro ἐπικόπανον usus est Lucianus, sicut illo Menander in Messania, ut auctor est Pollux Onomast. X, 24. Sic autem vocabatur τράπεζα μαγειρικὴ, in qua secabant in frustra carnes assandas, vel coquendas: pro ἐπικόπανον veteres addit dixisse ἐλεδν, ξάνιον, ἐπίζηνον dictam esse istam mensam coquorum ἐλεδν, quia ex oleis conficiebatur, auctor est Hesych. quamvis alios ἐλεδν scribere doceat, & aliunde petere huius vocis originem: vide in ἐλεοῖσι. Apud Pollucem stultissime vertitur ἐλεδν *olearia cella*: vide & lib. VI, c. 13, ubi eadem reperit Pollux. Ceterum in prius laudato capite pro ἐπικόπανον Mf. ut hic Lucianus, prae se fert ἐπίκοπον, sed non in verbis Menandri, quae statim ex eius Messania affert; nec in lib. VI, c. 13. Utrumque veteres videntur usurpasse, ἐτίκαπον, & ἐπικόπανον, sed tamen non vetustissimi: recentiora enim sunt vocabula. Sane non nisi apud novae Comoediae scriptores ἐπικόπανον reperiri, & quidem Menandrum, Pollux tradit locis in laudatis. Sed ἐπίκοπον veteres quoque usos discimus ex Eustathio ad Odyss. B, v. 237,

ubi ἐπίξηνον exponit ἐπίκοπον. Τὸ δὲ παρθέμενοι κεφαλὰς ἀν-
τὶ τοῦ προτεινάντες. ἢ ὡς ἐν ἐπιξήνῳ ἦσαν ἐπικόπων ἦτοι ἐπικορ-
μῶ θέντες ὥστε κοπῆναι qui locus admodum facit ad huius
nostri Luciani explicationem. Vide quoque antiqua Scholia
ad hunc locum Homeri, in quibus male legitur προτεινάντες
ὡς ἐπιξείνῳ, ἢ γουν ἐπικόπων, ὥστε κοπῆναι, pro ἐπιξήνῳ. Sic &
male legitur apud Hesych. ἐπίξυλον pro ἐπίξηνον, τὸ παρ' ἐνίοις
ἐπίκοπον. Ἀναβάθρα est sive scala, qua in navem altiore, aut
tabula, qua in lintrem aut scapham pervenire commode pos-
sumus. Utitur hoc vocabulo alibi quoque Lucianus. Verte
Luciani locum: Menippus iste capta securi, qua naupegae utun-
tur, eam refecabit, utens pro mensa, seu trunco. quo secunda impo-
nuntur, tabula, qua scapha conscenditur. GRAEV. Huius & loci
& vocabuli meminit H. Stephan. Thef. T. II, p. 354. Ἐπικο-
πος, inquit, substantive, lignum, quod supponitur, cum quid securi
secatur, ut Budaeus interpretatur apud Lucian. in Dial. Char. &
Merc. λαβὼν πέλεκυν &c. loquitur autem ibi de barba. Potest ta-
men & pro mensa accipi, supra quam lanii & coqui carnes concidunt,
ut ἐπικόπανον. Antiquam autem eam vocem esse Eustathius tradit,
eique synonymum ἐπίξηνον, ἀγιδιώτικῶς vocari ἐπικόρμιον. Aristop-
hanis autem Scholiastes ἐπίξηνον esse dicit (ad Acharn. v. 317.)
μαγειρικὸν κορμὸν, ἐφ' οὗ τὰ κρέα συγκόπτουσι. Eustathius ex-
ponens Homericum illud Od. B, 237, παρθέμενοι κεφαλὰς, subiun-
git, προτεινάντες, ἢ ὡς ἐν ἐπιξήνῳ, ἦσαν ἐπικόπων, ἦτοι ἐπικορ-
μῶ θέντες, ὥστε κοπῆναι, in trunco, in quo carnes concidi solent.
Sed fortasse non minus ἐπίκοπον substantive dicitur, quam ἐπίκοπος
quemadmodum apud Poll. ἐπίξηνον, & apud Scholiastem Aristopha-
nis ἐπίξηνος. Praeterea in altero subintelligi posse videtur κορμὸς,
aut τράπεζα, aut tale quid, in altero ξύλον, aut aliquid aliud. Sicut
vero iam ἐπίξηνος dicitur, quam ἐπίξηνον, ita iam ἐλεδς, quam
ἐλεδν, ut Eustathius annotat. Postea de ἐπικοπάνῳ profert, quae
Pollux scripsit V, 90, X, 101. Fundum fere vides eorum, quae
a Graevio sunt explicata: paucis, quid hoc de vocabulo sit re-
nendum, declarabo. Ἐλεδν apud Homerum, vel ἐλεδς, hoc
enim numero solum occurrit Il. I, 215, Od. E, 432, τράπεζαν
esse μαγειρικὴν sive mensam coquinarem veteres consentiunt:
eorundem auctoritate masculinum genus accipimus; quam-
vis alioquin pro neutro faciat τοῦλεδν Aristophanis in Equ. v.
152, 169, & ab utrovis aequè repeti possit poetae ἐλεοῖσι
non aliter Pollux; nam & IV, 123, ubi rariorem vocis usum
exponit, Ἐλεδς δ' ἦν τράπεζα ἀρχαία, ἐφ' ἣν πρὸ Θέσπιδος εἰς
τὴν ἀναβάς τοῖς χορευταῖς ἀπεκρίνατο, membranarum si obtem-

peremus, Ἐλεὼν erit revocandum. Philopono tamen vel Cyrillo ὁ Ἐλεὼς τοῦ ἑλεῶ, *Eleus fluvius, mensa*. Hinc ἑλεοδύται Delii διὰ τὸ τοῖς ἑλεῶσι ὑποδύσθαι διακονοῦντας ἐν ταῖς δοί-
ραις, teste Athen. IV, p. 173 A. quem descripsit Eustath. ad Il. I, p. 773, v. 43. Dubitat Harpocraton, an Ἐλεοκότοι Lyſiae, quos alii τοὺς τὰ ἑλὴ κόπτοντας, τοῦ εἰ παρεμβεβλημένου, interpretabantur, indidem sint derivandi: μήποτε δὲ παρὰ τὸ ἑλεὼν, ὅπερ ἐστὶν ἐκτὸς ξυλῶν, γεγένηται τοῦτομα· ubi quid sibi velit ἐκτὸς prorsus omisſum a Suida, minime perspicio; nisi quis repomī probet ἔρκος, vel, quod verius existimo, ὅπερ ἐστὶ κέρμος ξύλῳς. De ἑλεῶσι plura Iungermann. ad Poll. X, 101, p. 44. Idem censetur ἐπίζηνον saepius in Aristophanis Acharn. v. 317, 354, 364, 365, usurpatum: neque repugno, modo paulum accuratius, illam esse *culinariam*, hanc, ut Suetonius ait in Claud. c. 15, *mensam lanioniam* statuas. Aeschyl. Agam. v. 1286, Βορέου πατρίῳ μὲν ἀντ' ἐπίζηνον μένει Θερμῶ κοπέσις φοινῆ προσφάγματι· quorum mihi Stanlei versio multo magis, quam infelix emendandi conatus placet. Σάνιον adiungit Pollux origine par, sed multo minus obvium, & Comoediae novae vocem ἐπικόπανον. Menandri verba vel integra possunt fervari, ut initium iambi faciant, vel, quod fere malim, ita legi, — ἡγεῖται μὲν ὅλος Ἐπικόπανόν τι — *Codicem me plane lanionium putat, prout creberrimis me contundit plagis*: nam nihil est futilius ea explicatione, qua sibi blanditur ad Menandri Reliquias Philargyrius ille Cantabrigienſis. Ἐπικόπανον autem an ἐπικόπον dicas, nullum interest discrimen: plus una vice meminit Eustath. ad illud Od. Γ, 443, — βούν ἐπικόπον, ἀντὶ τοῦ ἐπάνω τοῦ τραχήλου πλῆξον· ὅθεν καὶ ἐπικόπον παρὰ τοῖς παλαιοῖς τὸ ἐπίζηνον, ὅπερ ἰδιωτικῶς ἐπικόρμιον λέγεται & ad Od. Δ, p. 1692, ἐπάνω ἑμοῦ, ὡς οἷα ἐπὶ τινος ἐπίζηνου, ὅστις ἐπικόρμιον· cuius vocabuli infima Graecorum aetate vulgari rationem pandit Aristophanis Scholiastae κέρμος μαγειρικὸς, quos *lanionum codices* ex ulmis maxime confectos appellat Iuvenalis antiquus Commentator ad XI, 141. Etymol. Ἐπίζηνον, ξύλον ἐφ' οὗ κρέα κόπτουσι, τὸ νῦν ἐπικόπαν· παρὰ Ἀριστοφάνει καὶ Δημοσθένει· de Aristophane liquet; Demosthenis locum hactenus quaero. Hinc in Hesychio rescindendum arbitror, Ἐπίζηνον, ξύλον ἐφ' οὗ τὰ κρέα τίθεντες ἐκοπτον, ὃ νῦν τὸ κρεωκόπον, vel ἐπικόπον ξύλον· nihil enim obstat, quo minus hunc in modum suppleatur, ut recte monuit H. Stephanus: sic ἐπικόπον σανιδίων, *tabella, super quam aliquid inciditur*. Paulus Aegin. VI, c. 67. Leonides, ut ἀσχήσου ῥαλώσει mede-

retur. ὕπτιον ἀνακλίνας τὸν ἄνθρωπον σμίλη κατ' ἐπικόπου σα-
νιδίου τινὸς ἢ σκληροῦ δέρματος τὸ περιττὸν ἐξέτεμεν. Porro,
quod Hesychius habet, Ἐπίζυλον, τὸ ἐπὶ παραστροφίδι τοῦ
ὕφαινομένου ἱματίου, καὶ τὸ παρ' ἐνίοις ἐπικόπον, Graevio mu-
tanti nondum assentior. Idem: Κρήιον, ἐπικόπον, κρεοδόχον λέ-
βητα: veterum expositionem tradit Homericæ vocis κρεῖον
sive κρήιον duplicem; hi codicem coqui lanionisve accipiebant,
alii lebetem, in quo carnes coquantur. Tum etiam, si lectioni re-
ceptæ tuto fidimus, μάλκην a Pariis τὸ ἐπικόπανον vocari Hes-
ychius ostendit: illi autem coniecturae, qua suspicatus fui in
eodem restitui posse Ἐπικόπον, ἐπικόρμιον, Πάφιοι aut Πάριοι,
pro Ἐπικόρον, ἐπικόπον, parum tribuo, quia forte probabilius
emendes, Ἐπικόρον, ἐπικάρτον. Scaligero subscribo Glossas
corrigenti, Cala, ἐπικοπῆς, ἐπιγλυφῆς. Ergo Lucianus ad prae-
cidendam tam grandem philosophi barbam scala navali Me-
nippum uti voluit vice codicis aut trunci lanionii, eoque ma-
gis, quod securis robustum aliquod lignum, non levem tabu-
lam postularer. HEMST.

ead. l. 7. MEN. Εὐγε. ἀνθρωπινότερον γὰρ νῦν ἀναπέφνης)
Locus & vitio laborat, & prava distinctione; quam ob rem
ignoscendum est eruditis hominibus, qui nihil hic viderunt.
Primum lege ἀνθρωπινότερος, itaque verte: *Euge vero; nunc ho-
mini similior evasisi, foetidis sordibus ibi depositis.* Ἀναπέφνης in-
tellexerunt, quasi actionem contineret; perversè: aliud nor-
ma Graecæ linguae, atque ipse Lucianus suadent. Θ. Δ. IV;
§ 1, σὺ δ' ἄλλος ἢ δὴ ἀναπέφνης. Κατὰ πλ. C. 24, πῶς καθαρὸς
ἔξ ὑπαρχῆς ἀναπέφνης; Xenoph. Socr. Apol. pag. 411, v. 9,
οὔτε θυὸν τισὶ καίνοις δαίμοσιν, οὔτε ἄνῃς, οὔτε ὀνομάζων ἄλ-
λους θεοὺς ἀναπέφνη. Suidas: Ἀναπέφνη, ἀπεδείχθη, καὶ
οὐχ) ἐναπέφνη. Nihil moror Philopatridis confarcinatorem
§ 3, ipse rectius § 18. Praeterea ἀποθέσθαι in hoc dialogo nun-
quam dicitur, ut virtus verbi medii postulat, nisi is, qui, quae
habet ipse, deponit atque a se proiicit: modo, τὸν πάγωνα τοῦ-
τον ἀποθέσθω, &c, ἀπόθου καὶ τοῦτον. Ερωτ. cap. 5, πᾶσαν οὖν
ὑποτιμήσεως ἀφορμὴν ἐκ ποδῶν ἀποθέμενος. Sic πᾶσαν ἀποθέ-
μενον μανίαν τιμῆσαι μὲν τοὺς αὐτοκράτορας in Pass. Tarach.
Prob. & Andron. p. 248. Hinc sponte sequitur, quomodo sit
capiendum αὐτοῦ, tanquam si locum, ubi sordes excussae ia-
cebant, digito monstraret. Deinde Menippo male tribui, quae
Mercurii personae convenient, manifesto, dummodo senten-
tiam consideratius perpendas, patebit. Securis loco ferram
Menippus ad deradendam philosophi barbam risus causa po-

scit: verum, inquit Mercurius, Menippi libidinem iocandi petulantem aliquantulum reprimens, securis satis est idonea: tum Menippus dicto audiens utitur securi. Hoc peracto ministerio, sermonem continuat Mercurius: *optime sane; nunc tu, philosophe, multo humanior appares, postquam taeterrimam illam spurcitiem deposuisti*. Exinde Menippus iterum: *Vin tu, Mercuri, ut paululum etiam de superciliis demam?* quae sane leporis Comici sunt plenissima. Sic igitur personas digere: 'Ερ. 'Ο πέλεκυσ ἱκανός. Εὐγε· ἀνθρωπινώτερος γὰρ νῦν ἀναπέφηνας ἀποθέμενος αὐτοῦ τὴν κινάβραν. Μεν. Βούλει μικρὸν &c. Egregio sane donatum tonfore philosophum! Similiter supra p. 27, τί τοῦτο; sermo intermissus a Vulcano, postquam caput Iovis securi diviserat, repetitur. HEMST.

ibid. 'Ανθρωπινώτερον ἀνὰ π.) Sic apud Athen. ἀνθρωπίνως λαλεῖν p. 383 B. SOLAN.

ead. l. 8. Αὐτοῦ) Id est, αὐτόθι, εὐθύς. GUYET.

ibid. Τὴν κινάβραν) Alarum aut reliquarum partium excitatur odor ad libidinem incensis. Hinc Horatius anum huiusmodi dicit *hircum in alis habere*. Lyfimachus apud Plautum in Mercat. *Iam plenus aetatis, animaue foetida Senex hircosus* —. COGN.

ead. l. 10. Ὑπὲρ τὸ μέτωπον ἐπῆρκεν) Inanem fastum philosophorum, qui quidem sapientiam solo vultu simulant, quando veteres irrident, id quod fieri solet saepissime, supercilia potissimum vellicant; usque eo, ut notam illorum ac designationem complectantur istae loquendi formulae: οἱ τὰς ὀφρῦς αἶροντες, Menander apud Donat. ad Ter. Andr. A. II, Sc. 5. οἱ τὰς ὀφρῦς ἀνεσπακότες, Euseb. D. E. p. 106 C. οἱ σεμνοπροσωποῦντες καὶ τὰς ὀφρῦς ἀνεσπακότες, Ardemidor. Prooem. I. I, p. 3. De ipso Platone Amphis apud Diog. L. III, 28, Ὡς περ κοχλίας σεμνῶς ἐπηρεκὺς τὰς ὀφρῦς. Alciphro. I Ep. 34, Ἐξ οὗ φιλοσοφεῖν ἐπενόησας σεμνός τις ἐγένου, καὶ τὰς ὀφρῦς ὑπὲρ τοὺς κροτάφους ἐπῆρας· ubi praeter hunc Luciani locum commodam notavit Berglerus, quaedam tamen a Desid. Heraldo praecepta ad Martial. I, Ep. 25. Quod autem in Ox. libro legitur ὑπῆρκεν, probari nequit, nisi duabus literis interiectis expolias, ὑπερῆρκεν· verum nihil est causae, cur obvium illud ἐπῆρκεν, & Nostro familiare, sollicitetur. Si quid mutandum foret, exigi malletm εαυτὸν· quamvis enim haud negem, recte dici ἀνατείνειν εαυτὸν, oratio tamen exit rotundior, si ἀνατείνειν referatur ad ταῦτας τὰς ὀφρῦς. Ita Lucian. in Tim. c. 54, ἐκπετάσας γοῦν τὸν πῶγωνα, καὶ τὰς ὀφρῦς ἀνατείνας· & Etymo-

logus esse contraria monet ὑποκαθεῖναι & ἀναστρίψαι τὰς δαφνῆς. Hoc est illud Ammiani de rege Chnodomario XVI, c. 12, *ardua subrigens supercilium*; & p. 143, *elatus in arduum supercilium*. HEMST.

ead. l. 11. Ἐπῆκεν) Vide B. πρ. cap. 7, ὡς διῆκε τὸ ξύλον. SOLAN.

ead. l. 14. Ὑπὸ μάλης) Quidquid clam & occulte, non proptululo, vel sit, vel gestatur, sub ala proverbio etiam fieri dicitur: quo usus est Demosth. contra Aphob. *Ψευδομαρ. Οὐχ εἷς, οὐδ' ἑ δύο ταῦτ' ἴσασιν, οὐδ' ὑπὸ μάλης ἢ πρόκλησις γέγονεν, ἀλλ' ἐν τῇ ἀγορᾷ μέση πολλῶν παρόντων* non unus, neque duo ista norunt, neque sub ala, ut aiunt, provocatio facta est; sed in medio foro, multis praesentibus. Ita dicitur alibi ab eodem Luciano ὑπὸ κάλυπτου, sub sinu. COGN. Erasmus in Adagio, *Quae sub alis fiunt*, incredibilem huius phraeos explicationem tantoque viro indignam attulit, iure merito propterea castigatus ab H. Stephano in Anim. cuius operae praeclaræ non meminerat H. Valesius, cum ad Amm. Marcellin. XXVI, p. 512, iisdem, quibus Stephanus, exemplis usus, Graecos ὑπὸ μάλης *de re furtiva & occulta solere dicere* observat. Nos alias ad Thomam Magistrum plura. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 1. Πάντας μεταίψιν) Τὸ πάντας μεταίψιν EXC. G. τῷ π. σ. V. De voce μεταίψιν vide Schol. ad Tim. p. 78. SOLAN. Haec vel Scholiorum descriptor vel Clericus ita concinnaverat, ut aliquem habere sensum viderentur: neque tamen eo magis, quid huc faciant, intelligas. Persuadeo mihi, μεταίψιν verbum recentioris esse Graecitatis, quod corruptum ex μεταίψιν significet *fastidium creare*, quale solet odor ingratius ac taeter; at fastidire, aversari μεταίψιν. Cyrilli Gl. μεταίψιν, *tedo* (taedo) μεταίψιν, *fastidia*. μεταίψιν, *taeter*. Iisdem fere vocibus utitur ad μεταίψιν eiusque derivata explicanda. Fallitur Cangius Gl. M. & I. Gr. in μεταίψιν nam Nicephori & Ioannis Moschi μεταίψιν non aliunde debet, quam ab hoc ipso μεταίψιν, reperi: utrique loco potestas assignata plane convenit: aliena est, quam ille dedit, interpretatio, *captata animi aequanimitate*. Videndum ergo, an in Schol. nostro ad Tim. p. 78, restitui commodè possit, ἀπὸ τοῦ μεταίψιν, propter illam μεταίψιν nimirum vultusque tristitiam, qua festum illud μεταίψιν celebratur. Hic autem voluitne dicere? μεταίψιν proprie hircorum foetor: praeterea notat quemvis taetrum odorem, eo quod omnibus fastidium excitet, sive malis, omnes fastidiant: an potius parva mutatione legi praestat? λέγει δὲ μεταίψιν

διὰ αὐτὸν πάντας σιαίνειν, αἰ Lucianus gravi foetore philosophum eum omnibus esse fastidio. Qui porro venit in mentem huic homini, ut κινάβραν forte vocari peram suspicaretur? quid dici poterat absurdius? haec tamen Etymologi verba non multum discrepantia recognosce: Κινάβρα, ἔστι κυρίας ἡ τῶν τράγων δυσωδία· λέγεται καὶ ἀπλῶς ἡ δυσωδία· ἢ καὶ ἡ πῆρα· quibus, aliisque pluribus, inducor fere, ut credam non Etymologum a Scholiasta, sed ab Etymologo nostrum Scholiasten saepe describi: de pera certe vix quiquam, quid sit κινάβρα declarans, cogitare posset, nisi ad hunc locum commentaretur. HEMST.

Pag. 163. l. 1. Κολακσίαν) Ira Ox. Reliqui κολακίαν. SOLAN.

ead. l. 6. Γε) Hoc pro vulgato γὰρ ex MS. Ox. reposuimus. SOLAN.

ead. l. 9. Παρισώσεις) Quare aut paria esse debent posteriora superioribus, extrema primis, aut, quod etiam est melius & iucundius, longiora. Cicer. de Orat. III, 48. In Orat. c. 25: paria paribus relata, & similiter conclusa, & immutatione quasi quae sitas venustates parce adhibendas aut fugiendas esse ait. Παρίσα haec vulgo vocabant: vide Philostr. p. 497. Meminit iterum Noster Δημοσθ. c. 8. SOLAN.

ead. l. 10. Βαρβαρισμούς) Ridicule hoc dictum. Praeterea A. Gellius V, 20, negat eam vocem apud ullum idoneum auctorem Graecum inveniri. Sed Luciani iam aetate linguae Graecae castitas vix ullibi reperiebatur. Vide in hanc rem plura in Πητ. c. 17, B. πρ. c. 10 & 23. SOLAN.

ead. l. 12. Ἦν, ἰδού) Rhetor ait: Ἦν, ἰδού ἀποτίθεμαι. sed scribendum Ἦν' ἰδού, ecce: quod alibi quoque saepiuscule apud nostrum occurrit, sed saepius corruptum. Dicitur pro Ἦν' ἰδού. GRAEV. Secutus est eruditiss. Graevius H. Stephanum Th. L. Gr. T. I, p. 1104. Ἦν ἰδού, inquit, apud Lucian. eadem signifi. initio Anachars. Sed ego tam in hoc loco, quam in ceteris, scribendum puto Ἦν' ἰδού, posita post Ἦν' apostrophi nota: nec enim dubito, quin elisum sit i adverbii Ἦν', quod ἐκ τοῦ παραλλήλου τῷ ἰδού, perinde ac si diceretur Ἦν' ἰδού. Ego, quamquam, utrum probes, haud sane multum refert, secus sentio, ut opportuniore loco declarabo. HEMST.

ead. l. 13. Τὴν ἀποβάθραν ἀνελάμβρα) Polyaen. IV, c. 6, p. 374: ἄλλοι μὲν ἀνέσπινον τὰ πρυμνήσια, ἄλλοι δὲ ἀντίλκον τὰς ἀποβάθρας, ἄλλοι δὲ ἀγκύρας ἀνιμῶντο. Quam hic ἀποβάθραν paulo ante dixerat ἀναβάθραν idque iam observatum a Paul. Leopardo Em. XIV, c. 10, & C. A. Dukero ad Thucyd. IV,

c. 12, nec Stephanum in Thef. Luciani loca fugerunt. Pausan. X, p. 860, διὰ τῆς ἀποβάθρας κατιών. Poll. VIII, 120, μήτε ἀποβάθραν, μήτε ἀγκυραν εἰς τὴν γῆν βελλόμενον. Alia dabit vir illustis ad Callim. H. in Del. v. 22. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 1. Οἱ δὲ δύο σκοπελοὶ) Videtur hic aliquis locus citatus fuisse. CLER. Ex Homeri Od. M, 73, ut indicavit Solanus. Porro προφερόμενον τὸν λόγον habuit ed. A. prave: cum V. praeferat τῶν λόγων, huic aptandum fuerat προφερόμενων, non contra. Ceterum quomodo pertineat haec annotatio ad βαρβαρισμούς, nemo facile pervidebit. Eruditiss. itaque Dukerus ad Thucyd. IV, 71, fortassis loco non suo positam observat, & alio referendam: Certe melius, inquit, conveniebat illis, quae leguntur in Lucian. Dial. Iunonis & Latonae p. 46, huius ed. οἱ δὲ σοὶ παῖδες, ἡ μὲν αὐτῶν — ὁ δ' Ἀπόλλων· cui libens assentior. Similis orationis figura p. 44, l. 10. Eiusmodi quiddam, adductis etiam iisdem Homeri verbis, reperies in G. ad p. 42. HEMST.

Pag. 164. l. 8. Τῷ ἡματιῷ τὴν κεφαλὴν κατειλήσας) Petron. c. VIII, p. 33: Tarde, immo iam sero intellexi me in fornicem esse deductum: exsecratus itaque aniculae insidias operui caput, & per medium lupanar fugere coepi in aliam partem: ibi vide Commentatores. HEMST.

ead. l. 9. Περίσειν) Futurum, uti supra Ev. Δ. X, αὐτίκα μέτεις καὶ τιμωρήσει τὴν μητρί. Saepius hoc fieri videas. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐπὶ τῇ σοφίᾳ) Sequentibus adiunxi ἀργύριον λήφεται ἐπὶ τῇ σοφίᾳ, secus atque interpretes fecerunt. HEMST.

ead. l. 13. Ἐσπενσα) Consule Diogenem Laërt. p. 162 B. qui Menippum ait laqueo sibi necem conscivisse. SOLAN.

Pag. 165. l. 3. Συνέχεται) Illius uxor constringitur a mulieribus, quasi nempe suffocanda. Male hic locus versus est, illius uxorem mulieres circumstrepunt. CLER. Nisi versionum architecti legerint, aut in animo habuerint συνήχεται, unde petitum sit illorum, uxorem mulieres circumstrepunt, exputare non possum. Suspicabar olim, συνάγεται vel ἀπάγεται melius convenire saevienti in uxorem tyranni seminarum turbae, quomodo Lambinus in Polybio I, pag. 119, pro ὑπὸ τοῦ λιμοῦ συναγομένους legebat συναγχομένους, fame suffocatos ad Corn. Nepot. Ham. n. 35. Nunc satis contentus sum scriptura vulgari: significat enim comprehensam constrictamque teneri. Porphyry. in Euseb. Chron. pag. 60, καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῶν ἐνόπλων ἐν τῷ γυμνασίῳ διὰ τὴν μαιφονίαν συνεχόμενος ἀπώλετο. Quod autem de uxore Lampichi liberitque narrat Lu-

cianus, eundem exitum a Locrensis Dionysii iunioris habuerunt. Strabo VI, pag. 398. Aelian. H. V. IX, 8. HEMST.

ead. l. 4. Βάλλεται ἀφθόνοις) Sic passim. BOURD.

ead. l. 5. Διόφαντον) Cicer. in Bruto p. m. 215 C. Diophanis meminit Mitylenaeni, Graeciae illis temporibus disertissimi. Lacedaemonius antiquus scriptor. *LLoyd.* SOLAN.

ead. l. 8. Ἐξάρχει τοῦ θρ.) Narrat eadem de Luctu. BOURD. Protulit Def. Herald. ad Martial. II, Ep. 11. Mox δάπτωσί με unde Cuperus expiscatus fuerit de sepultura per ignem esse capiendum, ignorare me fateor: eum vide Obs. lib. I, p. 48. HEMST.

ead. l. 11. Ὀλίγον) Sic lego, ut Dial. XXIII, pro ὀλίγων, quod in plerisque est. Recte tamen P. & S. SOLAN.

Pag. 166. l. 2. Πάντως) G. Coll. & P. ut Dial. XV. In reliquis deest. SOLAN.

ibid. Δικασθῆναι δέήσει) Vocem unam addit Ms. πάντως δικασθῆναι δέήσει. πάντως vulgo deest. GRAEV.

ead. l. 11. Μοίριχον) Ficta credo haec nomina. SOLAN.

ead. l. 13. Πλούσιος καὶ αὐτὸς ὢν) Perperam in Aldina, Salmuriensi & aliis editionibus, praeterquam in Florentina, post voculam ὢν ponitur signum interrogationis Graecum; eoque deceptus fuit interpres. At non interrogat Crates, ut & nihil respondet Diogenes. Quin si haec per interrogationem dicta essent, signum istud in fine orationis foret collocandum. IENS.

ead. l. 14. Τὸ Ὀμπρικόν) Legendum δε ante τὸ. Certe medica manu eget locus hic depravatissimus. SOLAN.

ead. l. 15. Ἡ μὲν ἀνάειρ, ἡ ἐγώ σε) Sunt Aiakis verba ad Ulysssem colluctantem II. Ψ, v. 724. GRAEV.

in Schol. col. 1. l. 4. Ἡ κουφίζω) Sic ed. A. Κουφίσω utrobique & προκομίσω scripserat Solanus. Eo usu posita sunt haec verba, quem in recentiore Graecorum habent lingua. HEMST.

ibid. col. 2. l. 1. Ἀρισταίου) L. Ἀριστέου. Sed tamen Ἀρισταίου est etiam in C. SOLAN.

Pag. 167. l. 6. Οἱ μάντις εἴτε ἀπὸ τῶν ἀστρον &c.) Si commodum videatur illud εἴτε, cur non tertio quoque loco εἴτε Χαλδαίων παῖδες: nam ὅως nescio an alios, me quidem non mediocriter offendit; quorum enim spectat, aut quem sensum reddit, impedita structura, quodammodo tolerabilem? Priore loco οἴτε Iuntina praefert: hoc ipsum in sequentibus etiam adscitum cursum orationis interruptum expediet, καὶ οἱ μάντις οἴτε ἀπὸ τῶν ἀ. τ. τὸ μ. οἴτε ἀ. τῶν ὁ. οἴτε X. π. ἀλλὰ

καὶ ὁ Πύθιος αὐτὸς παρῆχε &c. Mecum facit H. Valesius ad ista Marcellini XXVIII, p. 581, *lisdemque subferuntur genitalium extorum interpretes controversi, hinc praefecturas profusius largientes & sepulchras divitum matronarum, hunc in modum scribens: Simile est, quod narrat Lucian. in Dial. Mort. cum Moerichus & Aristetas viri ditissimi se mutuo captarent, ac se vicissim heredes instituisent palam scriptis testamentis, vates & Astrologos & somniorum interpretes & Chaldaeos, Apollinem quoque Pythium ab utroque consultum modo huic, modo illi obventuram hereditatem praedixisse: quae ita sunt comparata, ut facile, qualem animo lectionem fuerit secutus, ostendant. Saepe autem fraudulentii vates, quibus ex spe lucri futurorum praedictio pendeat, inidiis testamentariis interveniebant: egregius est Plinii locus I Ep. 20. HEMST.*

ead. l. 8. Χαλδαίων παῖδες) Sic Necyom. c. 6. Eunap. Aed. BOURD.

ead. l. 9. 'Αριστεῖ) Mirum cur 'Αριστεῖ, cum dixerit 'Αριστεάν. BOURD. Miratur Bourdelotius, cur 'Αριστεῖ dicat, cum 'Αριστεάν appellaret; & merito miratur. Mf. ostendit, hoc vocabulum esse mendose in editis exaratum, cum pro 'Αριστεῖ scribit 'Αριστεά, ut scribendum est. GRAEV. 'Αριστεά) Ex MS. Gr. & L. editionum mendum sustulimus, quae omnes praeter Stephan. legunt 'Αριστεῖ. Vide tamen, an non Lucianus de Aristeo aliquo Corinthio loquatur: plures enim Aristei Corinthii apud Thucydidem occurrunt, Aristeas nullus. SOLAN. 'Αριστεῖ) Ut 'Αριστεά reponatur, quia 'Αριστεάς ante dictus fuerit, magno opere contendunt nostri Commentatores, a quorum sententia valde diffidet Steph. Berglerus, dignus propter peritiam Graecarum literarum non vulgarem, cuius in hac causa ratio habeatur. Ad Alciphro. I Ep. 1, ubi leguntur οἱ βορέας haec notat: *Pro οἱ βορέας, quasi a βορέας per metaplasum; ut & Aratus ἀνέμοιο βορέας Διοσ. v. 351. Sic Lucianus in Dial. Crat. & Diog. 'Αριστεῖ formavit, cum nominans, qui non 'Αριστεύς, verum 'Αριστεάς vocabatur, sed hoc non sine allusione ad ἀριστεύς. Illam allusionem, haud quidem alienam, etsi non praestem, ceteris tamen non invitum accedo: est enim talis nomen, praefertim priorum, formae mutatio neutiquam insolens, & aliquando temere ab eruditissimis viris tentata. Quem Μελαγχθών Homerus plerumque appellat, idem Μελαγχθών Od. γ. 255, φ. 176. Ἀμοιβεύς & Ἀμοιβέας non differunt, quod posterius in Aeliani V. H. III, 30, contra Schefferum recte defendunt Kuhnii ac Perizonius, & dudum ante utrumque I. Fr. Gronovius*

Obf. IV, p. 240. Proconnesius Aristeas, peregrinantis, cum vellet, animae miraculo nobilis, Ἀρισταίος dicitur a Strab. XIII, p. 881 A. Pausan. V, p. 392. Iamblich. V. Pyth. § 138. Tatiano p. 136. Clem. Alex. Str. I, p. 333 D. refingi volunt H. Sreph. ad Maxim. Tyr. Diff. XXVIII, p. 282, Casaub. & Scherpezeel. ad Strab. Hoëschel. ad Orig. contra Cels. p. 113, Rurgerf. V. L. VI, 14, Potter. ad Clem. quibus cunctis supervacuae curae gratiam facimus. Quem Herodotus nominat Ἀριστέαν τὸν Ἀδεμάντου Κορινθιον, illum semper Ἀριστεά Thucydides & Plutarch. T. II, p. 871 A. Non ergo licuerit Luciano, si liberet, formam eius nominis variare? Verum ne quis causetur, quod a diversis scriptoribus factum fuit, uni, idque intra paucos versus, non esse obtrudendum, Apo!odorum adducam, qui II, p. 97, minore intervallo, cum posuisset Ἀλκαῖος, mox subdit πάλιν ἐξ Ἀλκείως ab Ἀλκεύς. Ceterum hae lances dubiae, & quorsum vergant incertae, fecus atque illae Iovis Homericæ, unde has adumbravit Noster, quae Achillis Hectorisque fata exigebant Il. X, 209. Theogn. v. 157, Ζεὺς γάρ τοι τὸ τάλαντον ἐπιρρέπει ἄλλοτε ἄλλω. HEMST.

ead. l. 10. Καὶ τὰ τάλαντα) Et hereditas modo ad illum, modo ad hunc vergebat. BOURD.

ead. l. 16. Προμαντευομένους) Thom. Mag. in Βούλομαι vitiōse προμαντευόμενος & οὕτως. HEMST.

Pag. 168. l. 1. Διαπλέοντες) Subint. Ἀριστεάς καὶ Μοίριχος. GUYET.

ibid. Ἐς Κίρραν) Dico alibi. Hanc Phocidis urbem Pausanias ab Homero scribit vocari *Criſſam*. Strabo & Ptolem. diversas faciunt. BOURD. Prope Delphos. SOLAN.

ead. l. 6. Ἡὺξάμην) Sic malo, quam, ut vulgo, εὐξάμην· quamquam saepissime sic reperiri non ignorem. De baculo Antisthenis Diogen. Laërt. p. 141 A. B. Baculum gestare invidiosum fuit Athenis: vide Casaubon. ad Theophr. Char. c. V. SOLAN.

ead. l. 7. Κοτίνου) Ex cuius fronde στέφανος Ὀλυμπιακός. Hesych. Suid. Interpres Pindari, Pollux, alii. BOURD.

Pag. 169. l. 8. Ἐς δὲ τὸ χρυσίον πάντες ἐβλεπον) Alii vero nihil curabant istiusmodi possessiones, nullusque coluit nos, hereditatem nostri sibi spondens: verum omnes argenti studio capiebantur. Quod hic Graece, ἐς τὸ χρυσίον βλέπειν, id Belgice dicimus *op het geld sien*. Non hic tantum, verum & alibi βλέπειν vel ὀρᾶν est affectare, petere, cupere, adiuncta praepositione ἐς vel πρὸς, sed & aliquando omissa. In De Gymnasiis c. 10: Ἄλλ'

ὦ ἀριστε, οὐκ ἐς ψιλὰ τὰ διδόμενα ἡμεῖς ἀποβλέπομεν, Non tenuia nos expetimus dona. In Charidemo c. 25: Καὶ σχεδὸν εἴ τις ἐκάστην ἐξετάζειν βούλεται τῶν τεχνῶν, εὐρήσει πάσας ἐς τὸ κάλλος ὁρώσας, καὶ τούτου τυγχάνειν τοῦ πάντος τιθεμένας, Et propemodum, si quis unamquamque artium expendere vult, omnes comperiet ad pulchritudinem spectantes, eamque consequi ante omnia ducentes. In de Mercede Cond. c. 24: Καίρως ἢν πρὸς ἐλευθερίαν ἦδη ὄρῃν. In Hermotimo c. 4: Ἀλλὰ θαρρεῖν χρὴ, καὶ θυμὸν ἔχειν ἀγαθόν, ἐς τὸ τέλος τῆς ὁδοῦ ὁρῶντα, καὶ τὴν ἀνω εὐδαιμονίαν, Sed fidenti & bono oportet eum esse animo, qui ad viae metam pervenire studeat, & ad illam, quae supra est, beatitatem. In Demonacte c. 2: οἱ πρὸς φιλοσοφίαν ὁρῶντες, philosophiae studiosi. Sed hoc in loco pro ὁρῶντες I. G. Graevius ὁρμῶντες legi vult; sequi etiam paulo post, πρὸς φιλοσοφίαν ὥρμησεν. Aelian. H. V. I, 28: ἐν Ῥόδῳ φασὶ τὸν μὲν εἰς τοὺς ἰχθύς ὁρῶντα καὶ θαυμάζοντα αὐτούς. — Sed & sine praepositione βλέπειν & ὄρῃν simpliciter eo sensu sumtum reperitur. Noster in Amoribus c. 24, Τίς ἐραστῆς ὁμολογεῖ γενέσθαι, προδιδόμενων Ἀθηνῶν, καὶ Δεκελείας ἐπιτεχιζομένης, καὶ βίον τυραννίδα βλέποντος; Hic quidem βλέπειν non est omnino *affectare*, *cupere*; sed tamen *spectare*, ut illud verbum saepe apud Latinos: vertendum autem, cum vita ad tyrannidem spectaret. Non intellexit id interpres, iure propterea castigatus iam ab Iac. Gronovio, Graecae phraeos callentissimo. Sed plane pro *affectare*, *petere*, *studere*, sumitur ὄρῃν in Hermotimo c. 22: Οὐ γὰρ οὔτε χρυσίον ἔτι, οὔτε δόξας ὁρῶσιν, ὥς διαφέρεσθαι περὶ αὐτῶν &c. Neque enim amplius aurum, neque voluptates, neque gloriam sectantur, ut de iis inter se contendant. Potest & recte eo sensu per *videre* verti, cum etiam *videre* ita sumatur apud Latinos; ut iam ad Livii II, c. 22, docuit optime omnium de illo scriptore meritus I. Fr. Gronovius; qui & eundem hunc ex Luciani Hermotimo locum ibi affert; ut & per *intueri*, uti hoc verbo utitur Nepos in Themist. c. 7. — Hunc in modum eleganter potest explicari locus quidam in De Mercede Cond. cap. 29, ubi auctor ait, in regum Persarum conviviiis adesse Eunuchum, qui attendat, num quis in pellicum aliquam oculos coniiciat, dum alius Eunuchus iam dudum tensum arcum tenens, τὸν & μὴ δέμις ὁρῶντα, inter bibendum spiculo petat, eique malam perrumpat. Ὁ ὁρῶν ἂ μὴ δέμις, vix potest hic esse, qui simpliciter aspiciat (nam cuius, eisdem accumbentis epulis, oculi ita coërceri queant, ut plane non coniiciantur subinde in eos, qui adfunt?) at qui ita oculos in aliquam ex pellicibus defigat,

ut facile ex vultu appareat, eum libidinis stimulis agitarum id facere. Forſan ita hunc locum cepit quoque Brodaeus IX Miſcell. cap. 13, quia legi vult, *εις & μὴ θέμις ὄρῶντα*. At illud *εις* commodiſſime ſubaudiri, patet ex iis, quae attulimus. Quin iterum ὄρῶν pro *petere, incumbere in aliquid*, reperio poſitum ab Luciano pro Imaginibus c. 18: Ἀλλὰ τοῦτο μόνον ἐξάπαντος ὄρῶ (ὁ Ἐπαινος) ὅπως ὑπερβαυμάσεται, καὶ ζήλων ἀποφανεῖ τὸν ἐπαινούμενον. Dixerat, laudationem rem eſſe liberam, & arbitrio laudantis permiſſam, neque terminis circumſcriptam. Sed in id inprimis, inquit, ea incumbit, quomodo nimirum admirationem ſuam ſit maxime extenſura, eumque, qui laudatur, admirabilem redditura. IENS.

ead. l. 13. Τοῦ πυθμένος στέγειν οὐ δυναμένου) Non dubites fere, quin hanc Luciani cogitationem pepererint Euripidae verſus apud Plutarch. περὶ Ἀδολοσχ. p. 502 C. Οὐκ ἂν δυναίμην μὴ στέγοντα πιμπλάναι Σοφοῦς ἐπαντλῶν ἀνδρὶ μὴ σοφῷ λόγους. HEMST.

ead. l. 16. Ὀδοῦσι καὶ ὄνυξι) Ut ſolent utentes armis a natura datis ferae beſtiae, a quibus origo proverbii manavit. Eo minus in Tullio, *Toto corpore atque omnibus unguibus, ut dicitur, contentioni vocis aſſerviunt*, Tuſc. Diſp. II, 23, mutaverim in *unguiculis*. Uterque locus Ciceronis & Luciani non fugit Eraſmum in Chil. HEMST.

Pag. 170. l. 2. ἤξουσι) De ἤξουσι cogitabam, cum animadverti ſtare ſic poſſe, ut & Dial. XXVI. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐμὲ δὲ προκεκρίσθαι) De ſumma imperatoris laude Lucianus hic Hannibalem cum Alexandro contendentem inducit; qui apud Livium Appianumque a Scipione rogatus, quem maximum omnium imperatorum, qui unquam fuiſſent, crederet, Alexandrum Magnum nominaiſſe traditur; huic proximum Pyrrhum; ſe tertium, & ſi Scipionem viciffet, primum ſe exiſtimaturum fuiſſe. Vide Livium XXXV, c. 14, & Appian. in Syr. SOLAN. Ex historia colloquii, quod Epheſi habitum a Scipione Africano & Hannibale Livius atque Appianus & Plutarch. T. I, p. 381, referunt, Lucianum huius dialogi ſumiſſe argumentum, obſervarunt Fr. Fabric. ad Oroſii IV, c. 20, & A. Schottus ad Corn. Nepot. Vit. Hannib. n. 1. Eius ſermonis fidem non parum imminuit, quod rei tam memorabilis mentionem feciſſe nullam videatur Polybius. Livio ſane quin ſuſpecta fuerit haec narratio, nemo, qui morem eius cognoverit, facile dubitabit: nam poſtquam de Villio tanquam rem exploratam ſcripſiſſet XXXV, 14, eum Epheſum proſectum

dedisse operam, ut cum Hannibale, qui tum ibi forte erat, saepe congrederetur, Claudius, inquit, secutus Graecos Acilianos libros, P. Africanum in ea fuisse legatione tradit, eumque Ephefi collocutum cum Hannibale. Hoc ille, si Polybium haberet auctorem, nunquam interposuisset, neque alium sibi in historia pervulgata fidei usorem parasset, tam sollicitè demonstratis fontibus, unde fabula manarat: noluit tamen operam suam in ea re literis mandanda desiderari, quae & Romani nominis imperatori summo singulare virtutis bellicae testimonium, & tantam legentibus affert voluptatem, ut, si veram esse sibi non persuadeant, libenter saltem optent. In Iuliani Caesar. p. 320 & seq. ubi Iulium Caesarem & Alexandrum inter se componit, multa reperies ab his non valde dissidentia: Luciani in notis ad illud scriptum Gallicis saepe nteminit illustris Spanhemius, eiusque sententias cum Iuliano comparavit. Ceterum haec Alexandri lis atque Hannibalis disceptata fuit in Beatorum insula, ius dicente Rhadamantho, ut Noster, qui ipse iudicio testis oculatus interfuit, narrat 'Αλ. Ιστ. II, § 8. ibi de Scipione nihil; quippe Romanorum nullos, cum eo delatus fuit Lucianus, insula Beatorum habuit. De προεδρία vero, apud inferos etiam valde honorifica, & variis umbrarum, quae pie sancteque vitam in superis coluerant, privilegiis opportunior erit alias dicendi locus. HEMST.

Pag. 171. l. 4. Διενεγκεῖν τὰ πολέμια.) Aptius crediderit aliquis τὰ πολεμικά eam ob rem, quod frequenter occurrat, & intervallo non mediocri disungi videantur πολέμιος & πολεμικός. Verum servanda est loquendi formula, cuius veteres secutus est Lucianus auctores. Thucyd. I, c. 18, εὖ παρεσκευάσαντο τὰ πολέμια: ad quem locum, ne quis praecipiti iudicio fallatur, operose cavet H. Stephanus; cuius annotatio si fuisset in promptu Iac. Gronovio, minus, ut puto, confusus Mediceis membranarum non dedisset in Herodoto III, c. 4, τὰ πολεμικά ἀλκίμος pro τὰ πολέμια: istius codicis auctoritatem facile praeagravat, atque imitando lectionem antiquam tuetur Dionys. Halic. A. R. II, p. 96, v. 16, ἔθων μεγάλων τε καὶ τὰ πολέμια ἀλκίμων p. 101, v. 13, ἀνδρας τὰ πολέμια ἀλκίμους v. 23, ἀνὴρ δραστήριος καὶ τὰ πολέμια ἔργα διαφανής p. 544, v. 7, τὰ πολέμια ἀλκίμος. Thucyd. IV, c. 126, ἀγαθοῖς γὰρ εἶναι ὑμῖν προσήκει τὰ πολέμια. Utitur autem his Luciani verbis praestantiss. Dukerus, existimans similiter accipiendam esse Thucydidis phrasin τοὺς πολέμους διέφερον, ad VI, c. 54. Non moleste feret vir humanissimus, si dissentire

me profirear, & Scholiastae Cass. omniumque interpretum partibus potius accedam; quas sane, simul atque locus boni scriptoris in controversus fuerit prolatus, ubi τοὺς πολλοὺς διαφέρειν idem valere constat, quod bello strenuum atque egregium esse, libens deferam. HEMST.

ead. l. 5. Ἐν μέρει ἑκάτερος εἰπάτω) Julian. Caesar. p. 318 A. καὶ ὁ μὲν Ἑρμῆς ἡξίου λέγειν ἕκαστον ἐν μέρει περὶ τῶν αὐτοῦ. Illud ἐν μέρει vel ἐν τῷ μέρει apud Nostrum frequens, ad quod, etsi bene monuerat G. Budaeus C. L. G. p. 772, saepe nihilominus interpretes offenderunt, eleganter illustravit Iac. Gronov. ad Arrian. A. A. III, c. 26, p. 142. HEMST.

ead. l. 8. Τὴν Ἑλλάδα φωνὴν ἔξ.) Non necesse erat hoc a Luciano fingi: nam Hannibal, cum in superis esset, Graece sciebat, cum opuscula Graece scripsisset. Corn. Nepos c. 13 eius vitae: *Hic tantus vir, tantisque bellis distinctus, nonnihil temporis tribuit literis: namque aliquot eius libri sunt Graeco sermone confecti. In his ad Rhodios, de Ch. Manlii Vultonis in Asia rebus gestis.* CLER. Credemusne Luciano innuente hic, Hannibalem, tam diu extra patriam bellis gestis, & in exsilio Graece nescivisse? Haud sane mihi fit vero simile. Corn. Nepos ait, eum *Sosilo* *literarum Graecarum usum esse doctore.* SOLAN. Hannibalem Graece etiam locutum lepide ait *Lucianus* τῶν Νεκρικῶν Dial. XII, ut notat A. Schott. ad Corn. Nepot. Hannib. n. 38, loco, quem afferebat, parum attente considerato. Lucianus autem vix est, ut notam non mereatur, qui Hannibalem ad inferos penetrare iussit, ut ibi demum Graecae linguae notitiam hauriret: quid enim est minus credibile, quam virum suae civitatis principem, tot annos exercitus ex diversissimis gentibus conflari ducem versutissimum Graeco sermone caruisse, aut omnino carere potuisse, idque eo tempore, cum vius eius Carthagine propter commercia Graecorum & bella Sicula esset familiarissimus? Quid porro? quando patria extorris ad Antiochum se contulit, ab eoque maximarum rerum consiliis adhibebatur? is Graece non calluerit, qui Graeculorum aliquando scholis interesse non fuerit dedignatus, eosque se praesente de virtutibus imperatoriis disputantes riserit? Sed clara sunt veterum testimonia. Dion. Coic. in Exc. Vales. p. 593, καὶ παιδεία πολλὴ μὲν Φοινικῇ κατὰ τὸ πάτριον, πολλὴ δὲ καὶ Ἑλληνικῇ ἤσκητο. Zonar. T. II, p. 74, Hannibal τὴν τε διάλεξιν ἄλλοτε ἄλλην ποιούμενος, ἥδει γὰρ πλείους, καὶ τὴν τῶν Λατίνων. Habet ergo, quod de Luciano conqueratur, Hannibal, qui sibi veris adversus Alexandrum argumentis abundanti in ipso

dicendi initio falsum orationis colorem attribuerit. HEMST. Ita Io. Matth. Gesnerus ad me: *Non difficile fuerit crimen depellere a Luciano, quasi nesciverit, Hannibalem Graece potuisse; modo levi transpositione sic legamus: "Εν μὲν τοῦτο, ὃ Μίνως, ὠνάμην ἐνταῦθα, ὅτι καὶ τὴν Ἑλλάδα.* Hoc mihi unum hic prodest, quod etiam Graece didici, cum nempe apud superos essem. Ego Luciano patrociniū fuscipi, aequissime fero. IDEM in *Addendis*.

ead. l. 13. Τῷ ἀδελφῷ) Sororis suae viro, qui successerat focero Hamilcari: ei Haldrubali nomen fuit. Vid. Polyb. initio lib. II. CLER. *Non fratri, sed sororis viro.* Vide Liv. XXI. SOLAN.

ead. l. 16. Τὰ μεγάλα ὄρη &c.) Deceperat interpretes. vitiosa distinctio. & una litera redundans: neminem fore arbitror, qui lectionem iam olim a me repositam improbet. Usitatum est *κατατρέχειν ἅπαντα, χάραν πολλὴν, τὴν Ἀσίαν ἅπασαν* contra ab indole linguae Graecae abhorret *κατατρέχειν τοὺς τὴν χάραν οἰκούντας* longe aliud est *κατατρέχειν, καταδρομὴν ποιεῖσθαι τινος*. Ad Lucianum quadrant, quae coram Scipione de se gloriatur Hannibal apud Appian. Syr. p. 91 D. *νέος γὰρ ὃν ἔτι Ἰβηρίας τε ἐκράτησα, καὶ στρατῷ τὰ Ἀλπεῖα ὄρη μεθ' Ἡρακλέα πρῶτος ὑπερῆλθον, ἔς τε τὴν Ἰταλίαν, ἡμῶν αὐθέντης πῶ διαρροῦντος, ἐμβαλὼν τετρακῆσια ἀνέστησα ἄσπι &c.* Si pro *τοσαύτας* in Luciano numerus everfarum urbium, haud poenitendus utique, legeretur *τριακοσίας* vel *τετρακοσίας*, neutiquam aspernarer: *πεντακοσίας πόλεις* Ρωμαίων πορῆσαι Hannibalem, affirmat Dion Chryf. Or. LXIV, p. 599. HEMST.

ibid. ἅπαντα) Omnes libri habent, excepto Wecheliano & Hemsterh. *ἅπαντας* horum uterque *ἅπαντα* reposuit, uti & ego conieceram: quam emendationem etiam Vorstio placuisse video. Potest tamen aliquo modo stare vulgata, si uno halitu legas, *τὰ μεγάλα ὄρη ὑπερβάς τὰ περὶ τὸν Ἡριδανόν*. Sed indigna haec sunt Luciano. SOLAN.

Pag. 172. l. 4. Δακτυλίου αὐτῶν μεδίμοις) Variarum de horum annulorum mensura sententiarum. Quorundam sententias profert Liv. lib. 23, *explese tres modios super dimidium*. Sed famam veriorē putat, quae tradit non fuisse plus modio. Aliiter Flor. aliter Plin. pro quo stant Valer. Eutrop. Oros. Multi, ne litem hanc suam facerent, modum indefinitum posuerunt: ut Dio Prus. Tertull. Apol. & hic Lucian. Omnium ratio Livii optima, qui modium putat. Ferrei isti fuere, non aurei, ut voluit Valer. quique eum secuti. BOURD. Accommo-

datus hic, quam superiore loco urbium, numerus medimnorum definitus omittitur. Verae mensurae detraxit aliquantum Florus II, c. 6, referens *modios duos annulorum Carthaginem esse missos*; additque, ne Florum non agnoscas, *dignitatem equestrem taxatam mensura*. Cum Plinio plerique annulorum trimodia memorant. Parum a Nostro distat Tertulliani dictum Apol. c. XL: *Hannibal apud Cannas Romanos annulos caedes suas modio metiebatur*: dura quidem, sed in Afro scriptore forte tolerabilis appositio; nisi potius inserto *ac caedes suas* mollienda videatur. Zonaras, ut fatis constat, ex Dione Cocceiano refert, numerum inire vulgaris turbae, quae Cannensis proelio absumpta fuerit, Hannibalem insuper habuisse, *περι δὲ τῶν ἱππέων καὶ τῶν ἐκ τῆς βουλῆς ἀριθμὸν μὲν μὴ γράψας τοῖς οἰκοῖς Καρχηδονίοις, διὰ δὲ τῶν δακτυλίων ἐνδείξασθαι τοῦτον Χοϊνίξι γὰρ σφᾶς ἀπομετρήσας ἀπέστειλε*. Dion autem Chrys. Or. LXIV, p. 599 A. quid quemve fuerit fecutus, vix intelligo: *Ἐπάρας δὲ (Hannibal) τὸν χιτῶνα αὐτοῦ τοῖς πολίταις ἐδείξε Ῥωμαϊκῶν σφραγίδων ἀνάπλεων, ὧν ἐκάστην εἶχεν ἀπὸ πολεμίων σκύλων ὅτ' αὐτοῦ πεφανευμένων*. Commisisti erroris si quis Dionem insimulet, haud equidem intercedam; quippe non ignarus saepe tales naevos viri doctissimi, dum rebus intentus memoriae nimium fudit, scriptis adhaerere: videtur sane in Hannibalem contulisse factum Magonis, qui nuntius victoriae Cannensis Carthaginem a fratre missus, ad fidem tantae cladis annulos effundi in vestibulo curiae iusserat, teste Livio XXIII, 12, &, qui hunc sequi solet, Sil. Ital. XI, 536. De tunica sublata, annulisque ostensis (nam non vereor, ne quis signa vestis hic, purpureasve notas interpretari velit) nemo alius, si recte memini, quidquam tradidit: praeterea verbis integritatem constare vix ac ne vix quidem persuaderi possum: ne dicam, quod levioris est momenti, *σκύλων* esse pro *σκύλων* scribendum, suspicatus aliquando fui, post *πολίταις* excidisse *κάλπον*, cui commode iungatur *ἀνάπλεων* verum aliunde forsitan huic loco felicior salutis afflabit aura. Porro qui hac de re notarunt plures Luciani verbis sunt usi, Fr. Fabric. ad Oros. IV, c. 16, Freinshem. ad Flor. M. Host. de Mens. Rom. & Gr. p. 52, 78. De *modio* & *μεδίμνω* vide ad Tim. c. 57. Eutropii *modios* in hac eadem historia Graece dedit *μεδίμνους* Paeanius: & scriptor aliquis apud Suidam, ut orationem cuktius expoliret, *τρεῖς μεδίμνους Ἀττικῶς πλήρεις χρυσῶν δακτυλίων*. HEMST.

ead., l. 9. Ἀντεξέταζόμενος) Noli hic sine Mss. aut impr.

Codicum auctoritate mutare: sed non dubito, quin scriptum fuerit ἀντιταξάμενος. Probabunt, credo, viri elegantes & critici, quibus harum vocum differentia nota est: duces enim cum ducibus bella gerentes, milites cum militibus confert; quod haud paulo vehementius est, quam si ducum merita aut artes examini subiicias iudicis rationes pensantis: sic enim res ipsa & eventus, qualis dux fuerit, docent. Hinc in proxime sequentibus verbis non solum συμπλεκόμενος, quod per se satis superque emendationem confirmarit, sed Medorum mentio luxu perditorum, Dariique imperatoris ignavia insimulatio. Videndus denique Plutarchi locus in Alex. p. 488. SOLAN. Ἀντιτεταξόμενος mutari verat Lucianus verbi huius usu gaudens Δ. Ν. XXIX, § 1, περὶ τῶν ἐπὶ Μ. Σ. c. 24. maiorem exemplorum copiam praebebit Index. Poterat sane, si libuisset, adhibere ἀντιταξάμενος, ut περὶ τῶν πρωτείων ἡμῖν ἀντιτάξασθαι apud Demosth. p. 38 E. sed alterum non minus accommodatum est, dignumque ab elegantibus viris probari: valet enim, *tanquam partem componi, & cum alio congregi*; quare de iudiciis etiam usurpatur. Alciph. III, Ep. 54, ῥωμαλέοις συνεξέταξεν ναυαγίαις, cum robustis iuvenibus contendere & manum conferere. Similis potestas, quamvis ab Atticis fastidiatur, in συγκρίνεσθαι συγκριθώμεν ἑαυτοῖς, armis inter nos experiamur: I Maccab. X, 71. HEMST.

ead. l. 11. Μήδους καὶ Ἀρμενίους) Quamvis Armenii essent in exercitu Darii, attamen hic non illibenter legerim Ἀσσυρίους, qui a temporibus Sardanapali luxu & ignavia infames erant; non Armenii, qui tam beatam regionem non incolebant, adeoque erant duriores & fortiores. CLER.

ead. l. 15. Τὸν ὀλεθρὸν) Cave veritas miserum Darium: ὀλεθρὸς est exitio dignus. Hoc autem convicio proscindit Hannibal Darium, quod nulla fortitudine, nullis imperatoris artibus esset ornatus. CLER.

in Schol. col. 1. l. 2. Ἀλμικάστον καὶ κάρη πρὸς τὴν) Videtur Graeculus hic pro Alexandro respondens nomina Africarum aliquot gentium adieciisse: sed ex portentosis ab imperito librario adiectis vocibus, quaenam eae fuerint, divinabunt sagaciores. CLER. In V. erat ἀμίλκα καὶ καρτα πρὶς. Leg. Ἀμίλκα τοῦ καὶ Βάρκη πατρός. GRON. Ἀλμικάστον καὶ Καρκα πρὶς. C. SOLAN. Ego in V. nisi me fefellerunt oculi, cum illam partem inspicerem, reperi tantum ἀλμικάστον καὶ καρτα πρὶς. Veram lectionem, quae fugere non poterat eum, qui in πρὸς deprehendisset πατρός, dudum ante coniectura fueram affecu-

tus. Corn. Nepos: *Hamilcar, Hannibalis filius, cognomine Barcas*. Polybius: *Ἀμίλκαρ τὸν Βάρκα ἐπικαλούμενον*. Zonar. T. II, p. 70: *Ἀννίβας παῖς τοῦ Ἀμίλκου τοῦ Βαρχίδου*. Vide egregie doctum virum Fr. Oudendorp. ad Frontin. III, cap. 10, § 9. HEMST.

Pag. 173. l. 1. *Ἀποστὰς τῶν πατρῶων*) Subaudi ἐθισμῶν, a patriis institutis desciscens, non, a paterna virtute, ut habet interpretes. Obiectum est potissimum Alexandro, quod relictis moribus Macedonicis Persicos indueret. Vid. Dial. Philippi & Alexandri. CLER.

ibid. καὶ διαίταν τὴν Μνηδικὴν μετεδίητησεν ἑαυτὸν) Locum integrum quoties ego intueor & contemplor, non video, quin exciderit ἐς vel eis, legendumque sit, καὶ ἐς διαίταν τὴν Μνηδικὴν μετεδίητησεν ἑαυτὸν. Alexander vero acceptum a patre imperium auxit, & fortunae quodam impetu usus multum ampliavit. Qui postquam perditum illum Darium ad Issum & Arbela devicit, a paterna virtute degenerans, adorari voluit, seseque assuescit mori vivendi apud Medos recepto, assumsit Medorum mores; transiit in Medorum mores. Scio inferri posse, accusativos illos διαίταν τὴν Μνηδικὴν positos esse per ellipsin τοῦ κατὰ. At vereor, ne hoc plus aequo hic sit durum, & ab mollissima, quam Lucianus tenet, dicendi ratione paulo alienius. IENS. (Ἐς διαίταν) In omnibus libris deest illud ἐς, quod sententia tamen, ut recte vidit Iensius, requirit. In ed. l. loco suo motum reperitur; quod haud dubie operarum incuriae imputandum est. Bonis itaque avibus in pristinas redeat fedes; quod iam a clariss. Hemsterhusio factum in sua Dialogorum editione video. SOLAN. Non poenitet interiunctae iam olim particulae: certam linguae rationem, & consensum eruditorum hominum contra MSS. Codices aestimo, praesertim in hac causa Stephano praeunte Thef. T. I, p. 985. Μεταδιαίτῳ, inquit, quoque voce activa apud Lucian. de Alexandro, διαίταν τὴν Μνηδικὴν μετεδίητησεν ἑαυτὸν, id est, suum vitae genus Medico commutavit. Sed non dubito, quin mendose omissa sit praepositio eis ante διαίταν. Eiusmodi mutatam vivendi rationem, & in deterius a patriis institutis degenerantem vocat Plutarch. τῶν πατρῶν ἐκδιαιτησιν ἐθῶν, rectius ex Grammaticorum praeceptis, quam Lucianus ἀποστὰς τῶν πατρῶων utriusque vocabuli discrimen, in eoque cautionem Atticistarum exposuit Graevius ad Soloecc. § 5, subdubirans, an recte legatur πατρῶων, cum potius existimandum sit probatae sibi normae voluisse Lucianum obtemperare: verum, quoniam saepe, quos in Soloeccista ridendi

causa posuerat, ipse fines refixit, & castigatissimi veterum scriptores aliquando *πάτρια* & *πατρῷα* promiscue deprehenduntur usurpasse, nihil est causae, cur lectioni vulgatae controuersia moveatur. HEMST.

ead. l. 3. Καὶ συνελάμβανεν ἐπὶ θανάτῳ) In duabus praecedentibus editionibus vertunt, *interficientibusque auxilium tulit*; pro quo Benedictus, & *interficientibus opem tulit*. Mira & ridicula. Recte adscriptis pater, *instar lictoris*. Id enim vult, & *ipse corripuit duxitque ad mortem*. GRON. Haec sic vertuntur vulgo: & *amicorum caede convivia contaminavit, & interficientibus opem tulit*. Equidem non possum non mirari, quomodo phrasin *συλλαμβάνειν* *τινας ἐπὶ θανάτῳ* reddere potuerint, *interficientibus opem ferre*. *Συλλαμβάνειν* quidem cum dativo significat *opem ferre*, sed non cum accusativo, ut hic: nam τοὺς φίλους non tantum ad *ἐμιασφόνει* pertinet, sed etiam ad *συνελάμβανεν*. Est autem *συλλαμβάνειν* *τινα*, aliquem capere, comprehendere. Sed qui illud ἐπὶ θανάτῳ denotare poterit *interficientibus*? hoc inauditum est. Mihi nihil aliud est, quam *ad mortem*. Ergo *συλλαμβάνειν* *τινα ἐπὶ θανάτῳ* est ad verbum, *aliquem comprehendere ad mortem*, h. e. ut ad mortem ducatur, vel, mortis supplicio afficiatur. Eandem phrasin habet Diodorus Sic. lib. XVI, p. 513: φοβούμενος δὲ αὐτὸν ὁ Διονύσιος ἔκρινεν ἐκ ποδῶν ποιήσασθαι τὸν ἀνδρα, συλλαβὼν ἐπὶ θανάτῳ. Ceterum τὸ *συνελάμβανεν* hic est *συλλαμβάνειν* ἐκέλευε, *comprehendi iubebat*, vel, *comprehendebat per alios*: ut apud Aelian. V. H. XIV, 49, de Philippo, Ἀφθόνητον ἑμαστίγῳσεν, *Aphthonetum flagris cecidit*, nimirum per alium suo iussu. Vid. ibi cl. Perizonium. L. BOS Animadv. c. XII, p. 57.

ead. l. 5. Ἐπιπλευσάντων τῆς λιβύης) Discedit haec structura a certa scribendi consuetudine: ferri poterat *πλευσάντων ἐπὶ τῆς λιβύης*: si teneas *ἐπιπλευσάντων*, ut sane retinendum est, omnino refingi decet, τῇ λιβύῃ. Longus II, p. 48, ἐπέπλει τοῖς παραβαλαττίοις τῶν Μιτυληναίων ἀγροῖς: mox iterum, ἐπέπλευσε τοῖς τῆς Χλῆνης ἀγροῖς: sic & ἐπιπλεῖν τοῖς πολεμίοις apud Diodorum, Arrianum, Aelian. V. H. XII, 61, aliosque frequens; ex Thucydide locutionem eandem annotavit H. Stephanus. In Appiano de Bell. Mithr. pag. 213 C. quamvis haud plane repudiandum sit, ἐπέπλει δ' αὐτὴν (Ἀσίαν) καὶ λησστήρια πολυάνδρα φανερώς, malim, αὐτῇ. Diversum est Xenophontis Έλλ. II, p. 267, v. 18, καὶ τὴν ἐπὶ Χίον καὶ τὴν Ἐφεσον ἐπέπλεον, neque mutari convenit. Modo ἡρᾶ ἐπίσης τῆς πατρίδος mirifice verterant interpretes, pariter patriae dominatus

sum; quod & obscurum est, & longe a Luciani mente discedit, qui significare scilicet volebat, Hannibalem, multo secus atque Alexandrum, in administrandis rebus publicis aequo iure fuisse contentum, patriaeque legibus ac iussis libentem paruisse. Socrat. Ep. I, p. 2, τὰς διατριβὰς ἐν κοινῷ ποιούμεαι ἐπίσης ὁμοίας (ita lego pro ὁμοίως) ἀκούειν τῷ ἀσὶ ὄντι τε καὶ μὴ· quae Leo Allatius & male tentat, & non melius interpretatur. HEMST.

ead. l. 8. Βάρβαρος ὢν) Valer. Max. V, 1, ext. § 6, postquam Hannibal aliquot exempla humanitatis retulerat, addere non dubitavit: *Ergo humanitatis dulcedo etiam in effrata barbarorum ingenia penetrat.* Idem Carthaginienfibus in Atilio Regulo crudelissime necando *barbaram feritatem* exprobrat IX, 2, ext. § 1. nam Graecis quidem quidquid eruditum erat, atque humanitatis & officii plenum, Ἑλληνικὸν dicebatur; qua de re satis arroganter, neque tamen falso, Isocrat. Panath. p. 51 A. Quod autem, verba Luciano ministrante, barbarus audire non refugiat Hannibal, eius appellationis convicio Philippum Alexandri patrem persecutus est Demosthenes, idque tam impotenter, ut ne hoc quidem ipsi vix integrum relinquat: οὐ μόνον, inquit p. 90 B. οὐχ' Ἕλληνας ἄντος οὐδ' ἐπ' ἀπὸ προσήκουτος οὐδ' ἐν τοῖς Ἕλλησιν· ἀλλ' οὐδ' ἐν Βαρβάρου ἐντεῦθεν, ὅθεν καλὸν εἶπεῖν. Longe mutata fuit rerum facies, quando Romanis obiciebant Macedones apud Liv. XXXI, 29, eos *alienigenas esse & barbaros, cum quibus aeternum omnibus Graecis bellum est eritque.* Alexander vero quam ad unguem calluerit Homeri carmina, perquam accurate docet Dion Chrys. Or. IV, p. 65 C. ὁ δὲ Ἀλέξανδρος μέγιστον ἐφρόνει, ὅτι ἡπίστατο μὲν τὸ ἔτερον ποίημα ὅλον τὴν Ἰλιάδα, πολλὰ δὲ καὶ τῆς Ὀδυσσεΐας. Haud mirum, Odysseam inferiore fuisse loco apud regem, qui Martem ac bella spirabat: quapropter Iliadem τῆς πολεμικῆς ἀρετῆς ἐφόδιον καὶ νομίζων καὶ ὁκομᾶζων ἔλαβεν μὲν Ἀριστοτέλους διορθώσαντος, ἣν ἐκ τοῦ τάρβηκος καλοῦσιν· εἶχεν δὲ αἰεὶ μετὰ τοῦ ἐγχειριδίου κειμένην ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιον, ὡς Ὀνησικράτης ἱστορεῖ. Haec Plutarch. in Alex. p. 668 D. & Eustath. in Prooem. p. 1. HEMST.

ead. l. 10. Παράφρων) Hanc lectionem in sola Salm. Benedictus expressit, quam, licet auctoritate membranarum destituatur, decora construendae orationis lex commendat: quapropter eam adoptare non sum veritus. F. & I. habent ἐπαφρόδουν. A1. H1. V2. ἐπαφρόδουν. B2. P. melius ἐρραφρόδουν portentum dedit A. ἐρραφρόδων. HEMST.

ead. l. 11. Μόνη τῇ φύσει ἀγαθῇ) Verum hoc non est: nam, ut vidimus ex Nepote, literas Graecas didicerat. *Huius bella multi memoriae prodiderunt*, ait in sequentibus idem scriptor; *sed ex his duo, qui cum eo in castris fuerunt, simulque vixerunt, quamdiu fortuna passa est, Philaenius & Sosilus Lacedaemonius. Atque hoc Sosilo Hannibal Graecarum literarum usus est doctore.* CLER.

ead. l. 14. Μακεδόσι) Diadema itaque non Persicum ornamentum, sed regium apud Graecos insigne, ut in numismatis videre est. Cave itaque cum *tiara* confundas, quae Persarum est propria. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 1. Ἀπὸ στόμ. προφ.) Ἀεὶ & Ὀμήρου adiecta sunt a Solano. Ego ἐπὶ τῷ scripti pro eo, quod erat in A. ed. ἐπὶ τό. HEMST.

Pag. 174. l. 1. Τῇ γνώμῃ) Ingenio & prudentia. Frigide interpres, qui mentis sententia magis, quam fortuna, est usus: quamvis enim γνώμη hoc saepe significet, id tamen non sonat, cum opponitur fortunae. Subiiciam locum insignem Polybii e lib. I, p. 50, ubi γνώμη, ut hic, pro sapiente consilio in re militari sumitur: Τὸ παρ' Εὐριπίδῃ πάλαι καλῶς εἰρησθῆαι δοκοῦν, ὡς ἐν σοφὴν βούλευμα τὰς πολλὰς χεῖρας νικᾷ, τότε δὲ αὐτῶν τῶν ἔργων ἔλαβε τὴν πίστιν εἰς γὰρ ἀνθρώπος καὶ μία γνώμη τὰ μὲν ἀπτήτητα πλῆθη καὶ πραγματικά καθείλε. CLER. De Eumennis Pergameni ingenio prorsus simile iudicium Polybii in Exc. Valef. p. 166, quod quia cum his egregie consentit, adscribendum videbatur: Ταῖς μεγίσταις τῶν καθ' αὐτὸν δυνάστεων ἐφάμιλλον ἐποίησε τὴν ἰδίαν ἀρχὴν, οὐ τύχη τὸ πλεῖον συνεργῶν χρώμενος, οὐδ' ἐκ περιπετείας, ἀλλὰ διὰ τῆς ἀγχινοίας καὶ φιλοπονίας, ἔτι δὲ πράξεως τῆς αὐτοῦ. Hannibalis indolem, & admirabilem eius ἀγχινοίαν, multisque experimentis exercitam bellandi peritiam describit Diodor. in Exc. Valef. p. 278; illumque talem imperatorem existimat Polybius, in quem propter summam prudentiam ac virtutem fortunae minimum licuerit: vide praeterea Dion. Cass. in iisdem Exc. pag. 593. HEMST.

ead. l. 3. Αὐτοῦ) Ita pro αὐτοῦ, quod in omnibus impr. erat, legendum est. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐχρῆν μὲν) Nihil erat respondendum. BOURD.

ead. l. 7. Ληστῆς) Non defuere, qui Alexandrum eodem ignominioso titulo perstrinxerint; qui Romanos *latrones*, communisque omnium libertatis raptore appellarint. Quam Hannibali dicit contumeliam, didicisse potuit a Demosthene, qui parentem eius Philippum dignum iudicabat, quem pro concio-

ne praedonem Graeciae nuncuparet, Philipp. IV, p. 100 C. ὑπὲρ δὲ τοῦ ἐπὶ ταῖς θύραις ἐγγὺς οὕτως ἐν μέσῃ τῇ Ἑλλάδι αὐξανόμενον ληστοῦ τῶν Ἑλλήνων. Quod autem eximie se βασιλέα ferat, eoque insigni ab Hannibale discerni postulet Alexander, parum ipsius causae prodest; nam & Hannibalem βασιλέα Graeci scriptores agnoscunt: Dion Chryf. Or. LXIV, p. 599 A. τί δαὶ ὁ Διθύων βασιλεύς; eoque nomine Suffetes, quo magistratu fuerat functus, honorari solent, ut I. Andr. Bosius ostendit ad Corn. Nepot. Hannib. c. VII, § 4. Sic Ἀντωνος τοῦ Καρχηδονίων βασιλέως Periplus inscribitur: eoque modo Solinus c. 56, Hannonem vocat *Poenorum regem*, quem Plinius *ducem* vel *imperatorem*. HEMST.

ead. l. 8. Νέος ὄν) Vigefimum agens annum. Plutarch. pag. 487 F. SOLAN.

ead. l. 10. Καταφοβήσας) Legendum est aut καὶ καταφ. aut κατὰ φοβήσας. id enim sequentia necessario postulant. Prius autem magis placet, quia mox in ed. I. loco alieno insertum est καὶ post χειροτονηθεῖς. SOLAN. Debilitanda non est verbi καταφοβ. potestas detracta praepositione: malim καταφοβήσας τε, quod ante τὴν facile perierit. Eandem Thebarum funditus everfarum rationem reddunt Diodor. Sic. XVII, p. 569 D. τὴν πόλιν κατασκάψας πολὺν ἐπέστησε φόβον τοῖς ἀφισταμένοις τῶν Ἑλλήνων & mox, populus Atheniensis διὰ τὴν Θηβαίων ἀπώλειαν ἐκπεπληγμένος τὸ δεινὸν περίφοβος καθεστῆκει. Plutarch. Alex. p. 670 E. τὸ μὲν ὅλον προσδοκήσαντος αὐτοῦ τοὺς Ἕλληνας ἐκπλαγέντας πάθει τηλικούτῳ καὶ πτήξαντας ἀτρέμῃσειν. atque alii. Pronuntiare tamen non veretur Liban. Or. XII ad Theodos. p. 391 D. Ἦν δ' ἂν καὶ Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδὼν βελτίων οὐ κατασκάψας Θήβας. Mox προῖπνιόσας prae-tulerim equidem περινοήσας, quod accommodatius est ad πᾶσαν τὴν γῆν. HEMST.

ead. l. 16. Γρανικῷ) Ad Granicum fluvium. Arrian. Curt. BOURD.

in Schol. Κατέσχειν ἀρχεῖσθαι) F. κατέχειν ἀρκεῖσθαι. In Exc. G. sic legitur, κατέχων ἀρχεῖσθαι. ita & C. nisi quod ἀρκεῖσθαι. SOLAN. Ex V. refecerat Solanus κατέχων ἀρκεῖσθαι. Ego certissimam eius coniecturam praetuli: ἀγαπᾶν exposuit per ἀρκεῖσθαι, ἄρχειν per κατέχειν. HEMST.

Pag. 175. l. 7. Διαπηζαμένους) Commodius utique συμπηζαμένους usurpasset satis frequens in hac ipsa re: nam διαπῆζαι compositum rarius, ac Luciani solius, non indicaro tamen hoc loco, auctoritate firmatum a Stephano, diversae vir-

tutis est, atque ad hunc locum parum appositae; vel *pangendo figendoque distinguere*, vel ita *desigere*, ut *stabilitum diu perduret*. Eunap. Prooem. p. 5: Τὰ ἐκ τῆς ἀκοῆς ὑπὸ τοῦ χρόνου κατασειόμενα καὶ μεταβάλλοντα διαπῆξαι καὶ στηρίζαι τῇ γραφῇ πρὸς τὸ στάσιμον καὶ μονιμώτερον. Hic itaque legendum potius videtur, ἀλλὰ σχεδίας δὴ πηξάμενους, ut Herodot. V, 82, νῆας τε πηξάμενοι. Similiter in Philostrati Icon. II, p. 853, v. 19, Penelope ἀναλύει & διώφηνεν, placet & δὴ ὕφηνεν. HEMST. *ead. l. 16.* Τοῖς ἀνθρώποις) Non barbaris solum, sed & ipsis Atheniensibus. Vid. Plutarch. 1439, 2. SOLAN.

Pag. 176. l. 2. Ἐν φυγῇ δὲ) Dion Chrys. Or. LXIV, p. 599 B. Ἀτίμως ἀπέθανε μάτην πολλὰ φιλονεικῶσας πρὸς τὴν τυραννίαν. Illud ipsum ἀτίμως in fine dialogi adversus Hannibalem a se fugatum intorquet Scipio. Duobus vitiis Hannibalem inprimis insignem fecerunt Romani scriptores, avaritia & crudelitate: ut Valerium Maxim. praeteream, vide Liv. XXVI, 38, XXI, 4. prius in dubitationem eo minus venit, quod ipsi Carthaginenses, quibus popularis sui mores bene notos fuisse credas, huic accusationi subscribant: alterum eius ingenio in saevitiam per se proclivi, an rerum, in quibus varia fortuna fuit versatus, necessitati sit tribuendum, prudenter disputat Polybius in Exc. Vales. p. 30 & seq. Contra Romanorum Hannibalem inculpasse crudelitatem, Diodorus narrat in Exc. Vales. p. 281: Τῶν Ῥωμαίων ὁ Ἀννίβας πολλὰ κατηγορήσας εἰς ἀμύνην καὶ πονηρίαν, ἢ μᾶλλον ὑπερηφανείαν &c. mox tamen idem: ἔνθα δὲ δικάως ἂν τις τοῦ μὲν Φοίνικος ἐμίσησας τὴν ἀμύνην. HEMST.

ead. l. 5. Νόμιμον δὲ ἢ πρ. οὐδὲν) *Legitima acie & aperto Marte nihil perfecit*, ut proxime antecedentia ostendunt: non vero, nunquam iusti aut clariudinis alicuius memor, ut absurde habet interpretes. Est locutio ducta a certaminibus, in quibus victores debebant vicisse κατὰ νόμον, *servata ludarum lege*: sin minus, praemium non referebant. CLER. Sumit a Demosth. p. 92 C. HEMST.

ead. l. 8. Ἐταῖραις συνὼν) Pro ἑταῖραις συνὼν lege, ut legendum vidit Latinus interpres, ἑταῖραις συνὼν, *cum amicis consuescens*, hoc est, meretricibus. GRAEV. Ἐταῖραις συνὼν Flor. Ἐταῖραις peccatum est posteriorum edd. Scribit Florus II, 6, § 21, Hannibalem a victoria Cannensi maluisse, *relieta Roma, Campaniam Tarentumque peragrarē; ubi mox & ipse, & exercitus ardor elinguit*. Mitto Tarentum, quod tamen hactenus fuisse nemini suspicandum miror: de Hannibale Campanae volupta-

tis lenociniis implicato tacet Servius bonum ducem secutus ad Aen. VI, 846, cum narrat, Fabium Maximum, qui Hannibalis impetum ferre non posset, mora eum elusisse, & ad Campaniam traxisse, ubi deliciis Carthaginiensium virtus obtorpuisset: tacent plures: nam ipsum, ut ad Annaeum notat eruditiss. Dukerus, deliciis his emollitum fuisse, Polybius, Livius aliique historici quidem non produunt: sed tamen probabile est; eamque in rem Luciani nostri verba profert. Verum sunt sane non pauci, qui Hannibalem ipsum pestifera luxuriae Campanae contagione delinquitum relanguisse scripserunt. Ne Aurelio Victori testimonium denuntiemus, qui solo imperatoris nomine exercitum indicasse videri potest, quid Valerii Maximi verbis est disertius IX, 1, ext. § 1: *Invictum enim armis Hannibalem illecebris suis complexa vincendum Romano militi tradidit. Illa vigilantissimum ducem, illa exercitum acerrimum dapibus largis, abundantii vino, unguentorum fragrantia, Veneris usu lascivior ad somnum & delicias evocavit.* Parum utique Venus profecisset, nisi fractis in molliem copiis, eadem caput ipsum labe adflasset: idcirco Cupidines allocuta, sic ait apud Sil. Italic. XI, 402: *Combibat illapsos ductor per viscera luxus, Nec pudeat picto fultum iacuisse cubili, Nec crinem Assyrio perfundere pugnet amomo: & ne putes intra votum spem Veneris improbam stetitisse, cavet Silius v. 422: Ipse etiam adflatus fallente Cupidine ductor Instaurat mensas dapibus, repetitque volentum Hospitia, & patrias paulatim decolor artes Exiit, occulta mentem vitante sagitta.* At si horum fides sit fortasse levior, historicum dabo, qui amicam ad Hannibalem deducet, eumque nobis monstrabit ἐταίρῃς συνόντα. Appian, de Bell. Hann. p. 338 C. Ὁ δ' Ἀννίβας, ἐπεὶ τῆς πείρας (obsidione liberandae Capuae) ἀπέτυχεν, ἐς Λευκανοὺς διελθὼν ἐχθαίμαζε, καὶ ἐπὶ τρυφῇς ἢ οὐ συνήθους, ἐρωμένην τε εἶχεν ἄγχιος ἀνῆρ. Hoc paulo quidem serius, modo ne Appiani, qui de Campanis illecebris, si recte memini, mentionem nullam fecit, scriptoris in ordine rerum gestarum digerendo non nimis accurati, industria parumper hic vacillet, accidisse non diffiteor: neque tamen eo minus obiectum ab Alexandro flagitium confirmat. Est autem elegans loquendi formula τοὺς τοῦ πολέμου καιροὺς καθυδουπαθεῖν, cuius genuinam vim haud equidem scio, an Budaeus C. L. G. p. 1079, penitus non fuerit affecutus, per luxum & voluptatem contere: debuerat potius, luxu & voluptatibus avocatum belli opportunitates perdere atque e manibus amittere. Plutarch. in Anton. p. 928 A. Ἐκεῖ δὲ μεираκίου σχολὴν ἀγνοῦντος διατριβαῖς καὶ παιδιαῖς χρώμενον ἀναλίσκειν καὶ καθη-

δυπαθεῖν τὸ πολυτελέστατον, ὡς Ἀντιφῶν εἶπεν, ἀνάλωμα τὸν
 χρόνον eamque potestatem pluribus verbis confert affixa prae-
 positio κατὰ. Καταπορνεύειν, κατακυβεύειν τοῦ πατρὸς τὴν οὐ-
 σίαν, καταπεπαιδευασθῆναι τὸν οἶκον, καθιπποτροφεῖν, κα-
 ταδωροδοκεῖν, καταρίσταν, καταγυμνάσασθαι, vide Hesych.
 in Κατεγυμνάσατο, καταπωλεῖν, καταφροντίζειν Aristophani
 Nub. v. 855, ad quem legendus est Schol. Nonnihil hinc diffi-
 det Synesii ratio de Prov. I, p. 105 B. μείζω συμφορὰν ἐπεποίη-
 το τῆς βασιλείας ἐν πεπρωμένῳ τὸν ἄνδρα, ἐκείνως ἂν οἰομένη
 δημοσιεύσειν τὴν πολιτείαν ἐπὶ μείζονος ὑπεθέσεως, καὶ καθηδύ-
 παθήσειν τὴν ἐξουσίαν quoniam scriptoris sui mentem omni-
 no perperam accepit Petavius, ne alios in errorem trahat, ex-
 planare libet: eo indignius ferebat Typhonis uxor regno maritum
 excidisse, quod si potiretur, in maiore rerum argumento se liberius
 existimaret ac palam posse flagitiosam vivendi consuetudinem evul-
 gare, & potentiam luxui impendere ac deliciis: quamquam nervos
 orationis Graecae multum interpretatione Latina debilitari fa-
 cile concedam. Suidas ex scriptore, nescio quo, profert: τὸν
 τῆς ἐξουσίας καιρὸν καθηδύπαθοντα ἰκανῶς, notatque, geniti-
 vum etiam annecti: cuius structurae quod ponit exemplum,
 καθηδύπαθων τοῦ βίου, exstat sane in Basilii Hom. ad Div. p. 60
 C. ἀλλ' ὃν μὲν ἔξῃς χρόνον, καθηδύπαθων τοῦ βίου καὶ τῇ τρυφῇ
 διαρρέων ubi miror equidem, ex tot Codicibus, ad quos Ba-
 silius exegerunt Benedictini, nullam enotari variationem;
 cum tamen vel invitis membranarum ac Suida non dubitandum
 videatur, quin refingi praestet τὸν βίον nam alteram illam le-
 ctionem si loco cedere prohibeas, utique foret interpretan-
 da, *per luxum ac voluptates immoderatas insultare vitae*: quod ab
 eloquentissimi patris mente non parum discrepat. Vereor au-
 tem, quod Alexander gloriatur, *σε μικρὰ τὰ ἐσπέρια δόξαντα*
ἐπὶ τὴν ἐὼ μάλλον ὀρμησάι, ut Romanos, illos rerum dominos,
 suffragatores habeat: multa disputat in contrariam partem
 Livius IX, 17, in isto nobili diverticulo, quo quaesivit, *quid-*
nam eventus Romanis rebus, si cum Alexandro foret bellatum, fu-
urus fuerit: ibi non pauca reperies, quae ad hunc Luciani dia-
 logum collata voluptati erunt. Omnino confer Arrian. initio
 lib. VII. HEMST. De Hannibale Campana luxurie corrupto,
 tanquam de re vulgo nota loquitur Cicero de L. Agr. § 95:
deinde ea luxuries, quae ipsum Hannibalem, armis etiam tum invic-
tum, voluptate vicit. Marcellus apud Livium XXIII, 45, quo
 summa vi milites ad pugnam hortaretur, *Capuam Hannibali*
Cannas fuisse: ibi virtutem bellicam, ibi militarem disciplinam, ibi

praeteriti temporis famam, ibi spem futuri exstinctam: quae non minus ipsum Poenorum ducem, quam milites, petere videntur. IDEM in Addendis.

ead. l. 16. Ἦν μὴ) Sic omnes libri nostri pro ἦ. SOLAN.

Pag. 177. l. 2. Ἰταλιώτης) Incurrisse videri potest Lucianus in regulam a Grammaticis praescriptam, quae ut Σικελούς & Σικελιώτας, sic etiam Ἰταλούς atque Ἰταλιώτας discernit: hanc enim normam si sequi voluisset, Scipio non Ἰταλιώτης, sed Ἰταλός dicendus erat. Vid. Menag. ad Diogen. L. II, 5. Verum eam legem optimi scriptores migrare saepe solent; proque Siculis Σικελιώτας posuit Diodor. Sic. tum XI, p. 279 D. tum alibi non raro; de quo more copiosius alio loco dicemus. HEMST.

ead. l. 12. Οὕτως) Commodius, mea quidem sententia, legeretur οὕτως. sed libri omnes aliter. SOLAN.

Pag. 178. l. 3. Καὶ ἡμῖς) Καὶ ex MS. Ox. SOLAN.

ead. l. 10. Ὅμοια) Quorsum pertineat, quove referendum sit, exputare nequeo: nam quae similia, aut quibus ante narratis, de Olympiade ferebantur? experiamur, an minimae mutationis beneficio sensus verborum enitescere queat: καὶ μὴν καὶ περὶ τῆς Ὀλυμπιάδος ὅποια ἐλέγοντο; δράκοντα ὁμιλεῖν αὐτῇ &c. at vero de Olympiade qualia ferebantur? draconem cum ea consuescere: haec, puto, conveniunt Diogenis admirationem irrisoriam fingentis personae. Ὅποιος autem, ποῖος & οἷος frequenter similem usum habere notum est. Dial. Mort. XXII, ἀγνοεῖς, ὅποιον ἀνδρὰ διαπύρρμευσας. Magnis viris apud antiquos & fortitudinis admirandae laude praestantissimis illa singularis honoris praerogativa fuit attributa, ut draconum, atque adeo Deorum (hi enim nullius aequae animalis specie celari gaudebant) filii perhiberentur: ex tali concubitu gens orra Ὀφιογενεῖς, teste Aeliano de Anim. XII, 39. De Augusto quid mandare memoriae sustinuerit Asclepiades Mendesijs, vel inter Aegyptios homo nugacissimus, traditum a Sueton. c. 94. Sed exempla, quae magno sunt numero, congerere nihil attinet. Alexandri ortus quam varie fuerit a scriptoribus expositus, enarrat Plutarchus in initio vitae eius: quosdam sane non puduit Philippum infandi concubitus spectatorem agenti rimas ianuæ admovere, ideoque post orbatum oculo male curioso, qui volutantem cum uxore draconem fuerat conspiciatus. Olympias vero rumorem pudicitiae suae noxium averfata dicere solebat argute: Οὐ παύσεται με διαβάλλων Ἀλέξανδρος πρὸς τὴν Ἥραν quod dictum ut ipsi sit hono-

rificum, Alexandri certe stultitiam parentem draconem non aspernantis perstringit: inde *Draconigenam* appellat Apollin. Sidon. Paneg. Anthem. v. 80, 121, ubi vide Savar. Livius quidem non continuit se, quin scriberet XXVI, 19, *retulitque famam* (Scipio Africanus) *in Alexandro Magno prius vulgatam, & vanitate & fabula parem, anguis immanis concubitu conceptum, & in cubiculo matris eius persaepe visam prodigii eius speciem, interven-
tuque hominum evolutam repente, atque ex oculis elapsam.* Equidem, si quis me roget, quid sentiam, nullus intercedo, quo minus anguinæ stirpis fulgore nobilissimi viri superbiant: neque tamen coniectorem acutissimum perhibebo, qui divinarit, quodnam genus ad eorum matres draconis pelle tectum in cubicula lectosque ventitarit: haud difficilior dracones, quam alias Deorum formas subeundo simulabant. Sequuntur binae lectiones Cod. Ox. quarum prior κλέπτεσθαι pro βλέπεσθαι, ut forte probatorem inveniat, haud magni momenti videtur: quamvis enim interpreteris, *occulte versari in lecto conspectum aliorum subterfugientem*, eratque sane draconum eiusmodi furtivus accessus, & emissitiis testium oculis minime fidens, quippe qui repente, ut Livius ait, hominum interven-
tu evolventur, ne sic quidem fatis erit expeditum: aliud existimarem, si praeberet κυλίσθαι, verbum opportunissimum, ex cuius corruptela nescio profecto, an nata fuerint, supponentibus, quod quisque menti scriptoris optime congruere putabat, correctoribus, ista duo minoris pretii βλέπεσθαι & κλέπτεσθαι: altera quidem egregie placet παρ' ἑαυτοῦ σε εἶναι. Dial. XVI: δύο ἔτεκεν ἡ Ἀλκμήνη κατὰ τὸ αὐτὸ Ἡρακλέας, τὸν μὲν ὑπ' Ἀμφιτρύωνι, τὸν δὲ παρὰ τοῦ Διός: sic paulo aliter apud Cornut. de Nat. Deor. c. 2, Iuppiter peperit τὸν Διδρύσον ἐκ τοῦ ἰδίου μηροῦ ἑπταμηνναῖον παρὰ τῆς Σεμέλης. HEMST. Ὁμοία praestantissimus Gesnerus accipit *similia*, i. e. *consentientia & convenientia oraculo Hammonis*. Mallem, si retineri debeat ὁμοία, παρὰ τῆς Ὀλυμπιάδος: nam paulo post, οὐδὲν ὕγιες οὔτε ἡ μήτηρ, οὔτε οἱ τῶν Ἀμμωνίων τροφῆται ἔλεγον. Sed pristina coniectura displicere mihi nondum potest. Usus verborum volutari & κυλίσθαι eximie declaravit Pricaeus Not. ad Apul. Milef. IX, pag. 488. Commodè vero Alexander & Diogenes apud inferos novitii colloquuntur: utrique enim eodem die, hic Corinthi, ille Babylone, in orcum se penetrarunt, ut testantur Diog. L. VI, 63, & Plutarchus. IDEM in *Addendis*.
ead. l. 12. Ἐξαπατῆσθαι) Mireris profecto editorum diligentiam. Sed ἔξαπατᾶσθαι, vel ἔξηπατῆσθαι scribendum, dice-

rent γραμματικῶν παῖδες. At hoc in loco ἐξηπατῆσθαι suadent praecedentia; veluti & hoc maluit interpres, reddens, *Atqui de Olympiade similia ferebantur, draconem cum ea consuetudinem habuisse, & in lecto visum fuisse, deinde te ex hoc concubitu editum in lucem venisse: porro deceptum Philippum, qui se tuum patrem existimaret.* IENS. Ἐξηπατῆσθαι Ms. Ox. recte. Omnes impressi ἐξαπατῆσθαι, quod merito cl. Iensio displicuit. SOLAN.

Pag. 179. l. 1. Οἱ τῶν Ἀμμωνίων προφῆται) Incolae nemoris, ut Curt. IV, c. 7, § 20, quos Hammonios vocant, dispersis tuguriis habitant: medium nemus pro arce habent triplici muro circumdatum. Diodorum paene de verbo ad verbum vertit XVII, p. 589 A. Sic & Herodoto III, c. 26, οἱ ἐπ' Ἀμμωνίου ἀποσταλέντες στρατεύεσθαι, quos Cambyfes cum ipso oraculo funditus deleri iusserat: Excerpt. Diodor. p. 249. Ephorus apud Plutarch. T. I, p. 447 F. refert, Lyfandrum, cum frustra Pythiam ac Dodonidas auro tentasset, εἰς Ἀμμωνος ἀναβῆναι, καὶ διαλέγεσθαι τοῖς πολίταις πολὺ χρυσίον δίδοντα. Hi ciues Ammonii sunt in arce vel circa vicatim degentes: quamvis enim commemoret Diodorus τὰς ἐπικαλουμένας Ἀμμωνος πόλεις p. 588 D. illae tamen ab ipso templo diei admodum itinere aberant. Tota fere gens sacra, &, non secus ac Delphi, caerimoniis fanique religioni vacans: unus tamen prae reliquis aetate atque honore insignis, qui personam Iovis Ammonis gerens oracula reddebat: eum egregie προφήτην vocabant; Plutarch. Alex. pag. 680 D. Diodoro ὁ προφητεύων ἀνὴρ πρεσβύτερος τὴν ἡλικίαν. Formula, quam responsa daturus adhibebat, a Platone traditur Alcib. II, pag. 458 E. ἄλλο μὲν οὐδὲν ἀποκριθῆναι τὸν προφήτην, τὸν γὰρ δεδν οὐκ ἔἴην δηλονότι, καλέσαντα δὲ αὐτὸν Ἀθηναίους (sic malo, quam ut vulgatur) φάναι, τὰδε λέγει Ἀμμων· atque ita Arrian. A. A. VII, p. 305, alique plures. Poterat ergo Noster forte non deterius scripsisse, ὁ τῶν Ἀμμωνίων προφήτης. Ceterum Etearchi regis Ammoniorum mentio est apud Herodot. II, 32. δυνάστας & τυράννους appellat Diodorus. HEMST.

ead. l. 2. Προφῆται) Narrat M. Felix Oët. BOURD.

ead. l. 3. Οὐκ ἄχρηστόν σοι) Alexander apud Curt. VIII, 8, 15: *Obtulit nomen filii mihi (Ammon) recipere ipsis rebus, quas agimus, haud alienum fuit.* Ibi Freinshemius ad hunc sensum vergentia Luciani loca collegit. Paulo post ἐδοῦσα ἐπισκῆψαι legas, an ἐπισκῆψαι, τὴν an τινὶ parum refert: hoc tamen in usu frequenti. Apollodor. II, p. 105, Clymenus ἐπισκῆπτει τελευτῶν Ἐργίῳ τῷ παιδί ἐκδικῆσαι τὸν θάνατον αὐτοῦ. Chry-

Lucian. Vol. II.

H h

sipp. apud Athen. IV, p. 159 B. ἐπισκῆλαι τοῖς οἰκοῖσις δάλας οὕτως utrobique de moribundis positum. Inter testes autem annuli Perdiccae traditi Lucianus ab eruditiss. Freinshemio non est omissus ad Curt. X, 5, 4. HEMST.

ead. l. 11. Τί γὰρ ἄλλο, ἢ ἀνεμνήσθην) Non concinnus est in responsione Diogenis sensus, nisi legas, Τί γὰρ ἄλλο, ἢ ὅτι ἀνεμν. &c. Ὅτι videtur excidisse; idque consideravit interpres: At quid rides, Diogenes? Diog. Quid autem aliud rideam, quam quia in mentem venit eorum, quae Graeci. fecerunt &c. IENS.

ead. l. 14. Τοῖς δώδεκα θεοῖς προστιθέντες) Sic ipse Alexander Dial. praeced. dixerat, εἰ δὲ θεοὶ ἐδόκουν τοῖς ἀνθρώποις. SOLAN. Vide Kuhnium ad Aelian. V. H. II, 19, V, 12. Elegans dictum Pythae, cum de Alexandro duodecim Diis adiungendo psephusina Demadis turpissimum in iussragia mitteretur, refert Plutarch. Apophth. pag. 187 E. Orta ab Atheniensibus, in quamcunque partem incubuissent, nimium vehementibus adulario ceteros etiam cito contigit: quare Babylone Graecorum οἱ πρέσβεις αὐτοῖς τε ἐστεφανωμένοι Ἀλεξάνδρῳ προσήλθον, καὶ ἐστεφάνουν αὐτὸν στεφάνοις χρυσοῖς, ὡς θεοὶ δῆθεν εἰς τιμὴν θεοῦ ἀφηγμένοι, teste Arriano A. A. VII, p. 305. V. Diogen. L. VI, 63. HEMST.

Pag. 180. l. 1. Τρίτην) Suspecta mihi haec vox: certe ad trigessimum usque diem insepultum iacuisse Alexandrum legimus apud Aelian. V. H. XII, 64. SOLAN.

ead. l. 2. Πτολεμαῖος) Vide Freinshem. ad Curt. X, 10, 20, & doctos Commentat. ad Aelian. V. H. XII, 64. HEMST.

ead. l. 3. Ἐς Αἴγυπτον) Quod & factum est: vide Lucan. IX, 154; X, 20. In vitrea theca asservatum cadaver Augustus conspexit. Sueton. Octav. c. 18, & Dion Cass. LI, p. 454, citante H. Prideaux Part. II, p. 588; cum olim in aurea conditum fuisset: P. I, p. 451. SOLAN.

ead. l. 7. Ἀνουβιν) Scribendum Ἀνουβιν, ut recte B. Pr. c. 16. Correpta est prima; Latrator Anubis. IENS. Ἀνουβιν recte Ox. in reliquis Ἀννουβιν. Vid. B. Pr. c. 16. SOLAN. Iunguntur Ἰσιδι, Ὅσιριδι, Ἀνούβιδι in App. Marm. Oxon. n. 2; Σαράπιδι, Ἰσιδι, Ἀνούβιδι in Op. Gruteri p. 84, 3; & apud Sponium. Alexander autem in Aegypto, Memphi certe & Alexandriae, pro Deo cultus. Lucan. X, 272, Summus Alexander regum, quos Memphis adorat. Longe discrepabat a nostri Diogenis sententia Theocritus, quippe poetae coelique regionum peritus, qui Eid. XVII, 18, aedem auream Prolemaeo Philadelpho in Iovis aula construxit — παρὰ δ' αὐτὸν Ἀλέξανδρος

φίλα εἰδὼς Ἑδρίασι Πέρσαισι βαρὺς θεὸς αἰολομήτας pro quo posteriore vocabulo αἰολομήτης posuit H. Stephan. Th. T. II, p. 259 G. Eundem honorem, quem numerosissimo bestiarum gregi tribuerant Aegyptii, deinceps regibus suis Alexandri (successoribus iure quidem denegare non potuerunt: infaniam eorum superstites nummi testantur. HEMST.

ead. l. 10. Ἐς τὸν εἶσω τοῦ στομίου) Neque enim fas est quemquam reverti, qui semel paludem transmiserit, atque intra specus hiatum descenderit. In verbis ἔς τὸν εἶσω τοῦ στομίου posset quidem intelligi τόπον at non dubito, quin Lucianus scripserit ἔς τὸ εἶσω τοῦ στομίου, ut Dial. seq. καθάλασθαι εἰς τὸ ἐντὸς τοῦ τεύχους. In editionis quoque Florentinae exemplari, in pergamenum impresso, video doctam manum in vocula τὸν extrivisse literam ν. IENS. Το εἶσω optime ed. l. & St. Ms. Ox. & P. non, ut in reliquis est, τὸν. Vid. περὶ Πενθ. c. 5. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀμελὴς) Quia ianitor erat Orci. Vid. Dial. XX initio & fine. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐκεῖνα) Melius Luciani consuetudini quadrat ἐκεῖνο. HEMST.

Pag. 181. l. 2. Ταῖντα λευκῇ) Sic Dial. seq. BOURD.

ead. l. 4. Οὐδὲ ταῦτα &c.) Interpretes ita ceperunt, quasi hac orationis structura fuisset scriptum: οὐδὲ Ἀριστοτέλης ἐπαίδευσέ σε ταῦτα, τὸ μὴ οἶσθαι βέβαια εἶναι τὰ παρὰ τῆς τύχης aptius ad hunc sensum τοῦτο convenisset, quam ταῦτα: ut mox, τοῦτό γε τὸ λυπεῖσθαι nunc ταῦτα fieri non potest, quin idem sit, quod modo, οὐ λυπεῖ ταῦτά σε, illa nimium, quae recensui, luxuriae & superbiae instrumenta; atque adeo copulari deceat, ταῦτα μὴ οἶσθαι βέβαια εἶναι. Eam ob rem orta mihi fuit suspicio, num forte τὰ παρὰ τῆς τύχης lectoris ingenio debeantur, ut clarius explicaret ταῦτα, margini affixa: ceteroquin cur ordinem orationis expeditum multoque apertorem insuper habuisset Lucianus? οὐδὲ, vel οὐχ) ταῦτά σε τὰ παρὰ τῆς τύχης ὁ σ. Ἀρ. &c. HEMST.

ead. l. 7. Κολάκων ἐπιτριπτότατος) Sic in Tim. Aristotelis φιλοσηματίαν, δωπείαν, κολακείαν ubique perstringit. BOURD.

ead. l. 8. Ἐμὲ μόνον ἔασον τὰ Ἀρ. εἰδέναι) Quamquam structurae norma constet, ut p. 140, ἐκεῖνον ζῆν ἔασον p. 158, ἔασόν με ἔχειν, sententia tamen tam languida videtur atque inepta, ut a Luciano profectam esse difficulter persuaderi mihi patiar: quid enim est post intortum illud acerbius convicium ἀπάντων ἐκεῖνος κολάκων ἐπιτριπτότατος, aut quomodo tantae vehementiae respondet, me solum sine quae ad Aristotelem

speclant scire? Cum vitium sentiret Kuhnius, succurrere conatus est laboranti loco pro εἰδέναι reponendo διέναι ad Diogen. L. VIII, 30, *sine modo, ut recenseam aliquid de Aristotele*. Sol-
 lerter excogitatum; neque tamen eiusmodi, ut repertae verita-
 tis persuasione mentem feriat: aliud latere quiddam credide-
 rim, quod olim forte fidelior membrana detegit. Mirum au-
 tem non est, Alexandrum hic asperius invehi in Aristotelem,
 cuius magistri sui iam dudum, antequam ad plures abiret, re-
 verentiam omnem deposuisset: literas ad Antipatrum pro-
 fert Plutarch. p. 696 D. ubi scripserit: τὸν δὲ σοφιστὴν (Cal-
 listhenem ab Aristotele commendatum: vid. Diogen. L. V,
 10.) ἐγὼ κολάσω, καὶ τοὺς ἐκπέμψαντας αὐτὸν &c. ἀντιπρὸς
 ἐν γε τοῖς ἀποκαλυπτόμενοις πρὸς Ἀριστοτέλην. & p. 706 A.
 ad Cassandrum, ταῦτα ἐκέλευε, inquit Alexander, σοφίσματα
 τῶν Ἀριστοτέλους εἰς ἑκάτερον λόγων. Invidiose vero Athen.
 XII, p. 537 F. non est, quod miremur, ait, aetate nostra Her-
 culem haberi voluisse Commodum, eiusque Dei insignibus
 ornari, Ἀλεξάνδρου τοῦ Ἀριστοτελικοῦ τοσούτοις αὐτὸν ἀφο-
 μοιοῦντος θεοῖς. HEMST. Si color aliquis vulgatae lectioni pos-
 sit induci, nihil equidem speciosius invenio, quam quod sug-
 gessit Io. Matth. Gesnerus: *Non puto*, inquit, *hanc vocem esse*
silentio regi volentis dedecus Aristotelis: contrarium enim apparet.
Sed hoc vult, sine me scire, id est, concede, ut ego melius quam
quisquam sciam, & dicam adeo, quis fuerit Aristoteles; ut nostri,
das muß ich am besten wissen. Móvov non excludit alios a cogni-
tione futura, quam omnibus iam impertit, sed a praeterita. IDEM in
Addendis.

ead. l. 11. Ἀρτί μὲν ἐς τὸ κάλλος &c.) Adduxit Thom. Ma-
 gister in Ἀρτί, & quod statim sequitur, ὥς μὴ αἰσχύνοιτο καὶ
 αὐτὸς λαμβάνων in Ὡς, perverse tamen praemisso titulo dialo-
 gi Diogenis & Herculis. HEMST.

Pag. 182. l. 3. Οἷσθα δὲ δράσεις) Ἀττικώτερον est dicere οἷσθ'
δὲ δράσον, ut apud Aristoph. Eq. 1155, ubi v. Schol. KUSTER.

ead. l. 9. Ὁρῶντας) Ed. l. ὁρῶντας. Sed praestat vulgata,
quam firmat etiam Ox. SOLAN.

ead. l. 27. Οὐκ ἔξαρτος γένεσις, μὴ οὐκ &c.) Hoc exemplum
 posuit Henr. Stephan. Anim. in Libr. de D. A. p. 32, ut mo-
 rem Atticorum probaret ad negationem fortius intendendam
 quas tresve particulas negantes cumulantium: plura dabit
 Steph. Bergler. ad Alciph. p. 215. Olearius ob ignoratum vul-
 gatissimae structurae modum merito castigatus a L. Bos in
 Ep. ad Hebr. XII, 19. HEMST.

Pag. 183. *l.* 5. ὡς χρήσιμον) Existimet aliquis vel ὡς super-
vacuum esse, vel οἰόμενος εἶναι, vel denique scribi non absur-
de posse ὡς χρησιμώτατον. Verum sciendum est, eum saepe
locum tenere particulam ὡς, quem sine orationis detrimento
facile relinquere queat: de Lucif. § 24, τοὺς γονίους τοῦ τετε-
λευτηκότος πείθουσι γεύσασθαι ὡς οὐκ ἀνδρῶς μὰ Δι' οὐδ' αὐ-
τοὺς ἀναγκαζομένους: alibi plura dicuntur. In opinione divi-
nae stirpis excitanda & fovenda plures astum Alexandri agno-
scunt. Arrian. A. A. VII, p. 311: Ὅτι δὲ εἰς θεὸν τὴν γένεσιν
τὴν αὐτοῦ ἀνέφερον, οὐδὲ τοῦτο ἔμοι δοκεῖ μέγα αὐτῷ τὸ πλημ-
μέλημα, εἰ μὴ καὶ σόφισμα ἦν τυχὸν εἰς τοὺς ὑπηκόους τοῦ σε-
μνοῦ ἕνεκα. HEMST.

ead. l. 13. Γέρρα οἰσύινα) Crates vimineae: quid gerrae, do-
cet Ioseph. 3 Excid. erant veluti scuta quadrangula, ἰτέα, de
quibus alibi: ἰταίας vocat Hefych. quem vide: lege Luciani:
de Hist. Conscr. cap. XXIII. BOURD. Has ipsas voces ponit
Etymol. atque explicat p. 619, v. 18. Si Luciani verba putes,
quod verisimile videtur, solum eo referendum est illud inter-
pretamentum, σκέπαστήρια ταῦτα πολεμικά, οὐ κυκλωτέρη δὲ,
ὡς αἱ ἀσπίδες, ἀλλὰ τετράγωνα: cetera minus quadrant. Οἰ-
σύιναι ἀσπίδες ex Thucydid. IV, 9, annotavit Poll. VII, 176,
X, 176. Luciani locus utriusque scriptoris Commentatores
eruditos non fefellit, uti nec H. Stephan. ad Xenoph. K. Π. p.
24, v. 13. Degerris autem scuto Persico luculenter agit Barn.
Briffon. de Regn. Pers. III, p. 290, 291. HEMST.

ibid. Οἰσύινα) Vid. Not. ad Ἀλεκτρ. c. 21. SOLAN.

ead. l. 14. Καὶ τὸ Ἀρκάδων ὅπλιτ.) Haec ita distinxerant in
prioribus edd. quasi praecedentibus adhaerent: separavi, ut
ad verbum χειρώσασθαι esse referenda liquidius constaret. In
his vendendis mirum est aberrare potuisse interpretes: suas res
adversus fortes viros ac bellicosos gestas commemorat Philip-
pus, ut instituta comparatione Alexandri victorias ab imbelli
hoste reportatas deprimat. Vicissim Alexander paulo post pa-
trem perstringit, se procul abfuisse testatus a pravis artibus,
quibus ille potius, quam vera virtute bellica, Graecos supe-
rarit: eo spectant ista amarulenta, ὅμως οὐ διαστήσας αὐτοὺς,
οὐδὲ προδοσίας ἀνούμενος τὰς νίκας &c. nam Philippus reve-
ra inter Graecos ob haec facinora male audiebat, nihilque eo-
rum est, quod inprimis a Demosthene ipsi non fuerit obie-
ctum. HEMST.

in Schol. col. 1. *l.* 6. Περσικὰ) Haec eadem in Etymologo
leguntur. Doctior exstat Scholiastae nostri de γέρροις anno-

tatio ad Toxar. ubi plura nobis dicenda erunt. HEMSTERH.

Pag. 184. l. 1. Τὴν Θετταλὴν ἵππον) Mf. Θετταλικὴν ἵππον. Scio οἶμος σκύθης, & similia: sed Lucianum haec obsoleta non amare, id quoque scio. GRAEV. Θετταλικὴν praeter G. etiam P. & L. Alibi tamen Noster Θετταλὴν de equa. Zenξ. c. 6: τὴν θήλειαν δὲ, ἵππου γε τῆς καλλίστης. οἶαι μάλιστα αἱ Θετταλαὶ εἰσιν ἀδμῦτες ἐτι καὶ ἀβατοι. In Amor. cap. 45, Θεσσαλοὶ γὰρ ἵπποι μέλουσιν αὐτῷ. Forſan, cum de equitatu sermo est, aliter solebant efferre: certe Z. τρ. cap. 21, ἵππων Θρακικῶν. SOLAN.

ead. l. 5. Χρυσοφόρων) Dico alibi. BOURD. Χρυσοφόρων, com- mode: hac enim per contumeliam velut inusta mollitiei nota Persas Medosque victores Graeci significabant. Epigr. apud Lycurg. in Leocr. p. 163: Ἑλλήνων προμαχοῦντες Ἀθηναῖος Μαραθῶνι Χρυσοφόρων Μήδων ἐστόρεσαν δύναμιν. Simul hinc patet, delendum esse καὶ, quod praecedit χρυσοφόρων. HEMST.

ead. l. 6. Μύριαι) Vide Xenophontis ea de re libros ab omni- bus legi dignos. SOLAN.

ead. l. 10. Οὐ διαστήσας) Idem codex pro οὐ διαστήσας αὐ- τοὺς, scribit, οὐ διασπάσας αὐτοὺς, eos non divellens, five didu- cens: sed in vulgata sententia eadem est. GRAEV. In MS. suo invenit Graevius διασπάσας pro διαστήσας, & ita legit quo- que in suo codice Scholiaſtes. Sed recte iudicat vir cl. in vul- gata eandem esse sententiam. Quin & in hoc usu διιστάναι est frequentissimum pro διασπᾶν, χωρίζειν, διαχωρίζειν quemad- modum passim hoc verbum interpretatur Hesychius. IENS.

ead. l. 11. Προδοσίαις) Tangit patris cauponium, de quo De- mosth. alii. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 1. Διασχίσας) C. Διαστιχίσας· λέγεται γὰρ ὅτι Φ. Lege διαστήσας, quod & in textum multarum edi- tionum irreplit. SOLAN. Videtur in hoc corrupto vocabulo duplex lectio confusa διαστήσας & διασχίσας. HEMST.

Pag. 185. l. 2. Δοράτιον) Venabulum, hastam, farissam, lan- ceam, αἰχμὴν vocant; quibus Luciani δοράτιον addidit Io. Freinshem. ad Curt. VIII, 1, 52. HEMST.

ead. l. 3. Ὅτι με πρὸς τὰς σὰς πράξεις ἐπαινέσαι ἐτόλμησε) Luscinius: eo quod nomen meum celebraret & meas res gestas cum tuis conferre auderet. Admodum lenta. Benedictus accuratior: eo quod me, collatis utriusque rebus gestis, laudare ausus fuisset. Sed cur elegantiam Graecam obscurant & malunt circumire, quam mera & nuda verba auctoris sequi? Quod non aliunde profectum, quam quod auctores earum non cogitarent Cicer-

ronem dixisse, *Isochrates maiore mihi ingenio videtur, quam ut cum orationibus Lyfiae comparetur*; Iustinum, *Lydorum reges fuere variis casibus memorabiles*; nullus tamen fortunae Candaui comparandus. Et sic alii. GRON.

ead. l. 4. Μακεδονικὴν χαλμύδα). Consule Spanhem. de Pr. & U. N. A. p. 457. Mollior enim erat & habebatur Persarum vestis, ut supra in hoc dialogo dixit; & iterum, quamvis de Parthis iam, ex eodem constat; Ἀλεξ. c. 27, *ἑταλῶν ἄνδρ* pro Partho. SOLAN.

ead. l. 5. Κάδυν) Χιτῶνα Περσικὸν στρατιωτικόν lege Suid. Hesych. dico ad Heliodor. lib. 7. de taenia dictum antea. BOURD.

ibid. Τίταρον ὄρθην) Vid. eundem Spanhem. p. 466. SOLAN.

ead. l. 6. Ὑπ' ἐλευθέρων). Admodum displicet illud ὕπ'. Ego delendum censeo. SOLAN.

ead. l. 9. Λέουσι) Temere vulgari fabulam, qua Lyfimachus leoni obiectum ab eo scilicet, ait Curt. VIII, 1. Iustinus tamen ei fidem facit XV, 3. SOLAN.

ead. l. 10. Γάμους τριτάτους). Seponere non possum levem vitii suspensionem, in vocabulo secundo debuisse videtur Lucianus designare conditionem nuptiarum, quas improbabat: nemini obtrudo, quod in mentem venit, *γάμους ἀθύτους*. Quae hic Alexandro nuptiae vitio vertuntur, eas ipse verbis plane similibus laudi sibi ducit in illa elaboratissima oratione apud Arrian. VII, c. 10: *γάμους δὲ ὑμῖν τοὺς αὐτοὺς γοῦ ἀμνη, καὶ πολλῶν ὑμῶν οἱ παῖδες συγγενεῖς εἰσὶν τοῖς πατρί τοῖς ἐμοῖς*. Hac etiam in parte, ut in plerisque aliis, a Luciano dissentit Plutarchus Alexandri vel in primis admirator *περὶ τῆς Ἀλ. Τ. ἡ Α. Or. I, p. 329 E. 330 A.* HEMST.

ead. l. 16. Ἐν Ὀξυδράκας). Communem historicorum opinionem secutus est Noster, quam refutavit Arrian. VI, c. 11, Alexandrum in Mallis audacissimum facinus edidisse docens, Utrosque Mallos & Oxhydracas in hac historia coniunxit Diodor. Sic. XVII, p. 613 D. & 614 C. *καθῆλατο μετὰ τῶν ὀπλων μένος εἰς τὴν πόλιν*. Vide Io. Freinshem. ad Curt. IX, 4, 26. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 1. Ἀρσανδρον). Nota Callisthenis historia: quamquam de eius poena & morte valde dissentiant: vide Freinsh. ad Curt. VIII, 8; sed quem Lyfandrum, caveae leonum iridem inclusum, indicet, non reperio. Suidas in Καλλι-σθένος Nearchum Tragicum illi associavit: an pro eo memoria vacillans Schol. nobis Lyfandrum suggessit? HEMST.

ibid. l. 2. Ὁξυθράκαις) Hoc ed. A. vitium correxit Solanus: HEMST.

Pag. 186. l. 13. Ἐπικερτομοῦντας) Iam irrita fuerat, atque obiecta Alexandro vivo praelentique stirpis ementiendae superbia. Arrianus eodem hoc usus verbo VII, c. 8: Μακεδόνες οὐκ οὐν σιγῇ ἔχοντες ἐκατέρησαν, ἀλλὰ πάντας γὰρ ἀπαλλάττειν τῆς στρατιᾶς (στρατείας) ἐκέλευον, αὐτὸν δὲ μετὰ τοῦ πατρὸς στρατεύεσθαι· τὸν Ἀμμόνα δὲ τῷ λόγῳ ἐπικερτομοῦντες. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 1. Διβύσι) Debuerat Διβύσι: sed quae ex G. Exc. promuntur, plerumque notae sunt non optimae, & nunquam vix bene Graeca; quale quod mox sequitur χρῆσ- μὸν δὲ προσόμενος ἦλθε. HEMST.

Pag. 187. l. 3. Πᾶν γὰρ ἐδόκει ἐνδεές) Mentem Luciani non ceperunt interpretes, in his verbis, πᾶν γὰρ ἐδόκει ἐνδεές ὑπὸ θεοῦ γίνεσθαι δοκοῦν, quae sic sunt interpretanda: *Omne enim id videtur minus, quod a Deo creditur geri.* Dixit, id multum imminuit gloriam tuam & res gestas, quia venditabas te Deum esse, teu Dei filium. Id enim, quod a Deo geri creditur contra homines, quia Deus omnia potest, & longe viribus omnium hominum est potentior, non tanti faciunt homines, nec putant virtuti adscribendum, sed potentiae divinae omnibus humanis opibus maiori. Vertunt: *Nam etsi haec a Deo geri viderentur, Dūs tamen longe inferiora agere visus es.* Vides, quam male. GRAEV. Interpretes merito castigavit Io. Freinshemius ad Curt. IV, 7, 30, ubi, positis Luciani verbis, monet: *Sensum non ceperunt interpretes; est autem hic: quidquid enim egisti, id omne, siquidem ut a Deo gestum aestimari debebat, imperfectum longeque infra dignitatem positum censebatur. Et patet ratio: nam ab homine victas esse nationes, expugnatas urbes, eversa imperia si narres, quilibet profecto censebit, eum hominem inter ceteros excelluisse: at si Deo, vel etiam angelo tribuas, nemo certe magnopere id mirabitur, cum omnes sciant, nullas esse hominum adversus Deos vires, ut loquitur Iustin. II, 12, 10.* HEMST.

ead. l. 7. Ἀορνόν) Ἀορνί Mf. non Ἀορνόν, sed utroque modo scriptum hoc vocabulum inveniri, & in usu esse, docuit Eustathius ad Dionysium Periegeten. GRAEV. Ἀορνί etiam P. & L. habent; sed aliter ceteri tum hic, tum Ἐρμ. c. 4, & Πητ. c. 7. SOLAN. Tzetz. ad Lycophr. v. 704. Vid. ad Πητ. Διδ. § 7. Multa de hac celeberrima petra contulerunt Raderus & Freinshem. ad Curt. VIII, 11, 2, ubi inter Ἀορνόν & Ἀορνί Codices non minus, quam editi libri, fluctuant. Herculi autem

Liberoque saepe conferri Alexandrum, docebit idem Freins-
hem, ad Curt. IX, 2, 29. HEMST.

ead. l. 12. Συνῆς) Fl. nullum subscripsit iota, quod omnes
reliquae citius, quam oportebat, arripuerunt: verum adden-
da fuerat litera per iniuriam vicinae similis extrita συνῆσῃ, ut
γνώσῃ, ἀπομαθήσῃ. HEMST.

ead. l. 26. Οἷα πρῶν) Dialog. ex his versibus Odysf.

Μὴ δὴ μοι θάνατόν γε παράυδα φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ,

Βουλοίμην κ' ἐπαύρουρος ἑὼν ἵπτευέμεν ἄλλῳ

Ἄνδρι παρ' ἀκλήρῳ, ὃ μὴ βίσιος πολὺς εἴη,

Ἥ πᾶσιν νεκύεσσι καταφθιμένοισιν ἀνάσσειν.

Cetera item ex variis locis Homeri. BOURD.

Pag. 188. l. 3. Ἐπαύρουρος ὢν) Argumentum huius dialogi
ex Homero Lucianus derivavit Od. Λ, 488, utque erat in prin-
cipem poetarum paulo iniquior, abstinere non potuit, quin
animadversionis, testae quidem atque ingeniosae, maculam
ipsi adspiceret; secutus hac in parte Platonis, quem tamen
ipsū alibi non mollius tractat, iudicium: is enim initio lib.
III de Rep. hos versus inprimis aliosque similes, tanquam ad
frangendum animi robur idoneos, expungendos esse censuit.
Quod de Pelidae magistris modo Noster, a Platone quoque
sumtum p. 612 C. Ἀχιλλεὺς θεᾶς ὢν παῖς καὶ Πηλέως σωφρο-
νιστάταιν τε καὶ τρίτου ἀπὸ Διὸς, καὶ ὑπὸ τῷ σοφωτάτῳ Χείρῳ
τεθραμμένος &c. Firmat autem vulgatam Homeri lectionem
ἐπαύρουρος, cuius duplicem significatum, ut ex Eustathio & He-
sychio patet, veteres exposuerunt, ἐπίγειον scilicet, vel κη-
πουρὸν ἐπιμίσδιον sive τὸν γῆν ἐργαζόμενον cum aliis scriben-
dum videretur, Βουλοίμην κε παυρούρος ἑὼν, id est, φύλαξ, εἰς
φυλακὴν τινα τεταγμένος μισθωτικῶς, testibus Etymol. pag.
353, & Eustath. p. 1695. Eundem Homeri locum, sed alia
ratione, Dion Chrys. adhibuit Or. IV, p. 67 B. Facete Luci-
lius apud Non. p. 519, *Nunc paucis malim ac sapientibus esse pro-*
batum, Ἥ πᾶσιν νεκύεσσι καταφθιμένοισιν ἀνάσσειν. Mox δε-
λὸν non equidem improbo; quia hac tamen accessione indige-
re non videtur ἀγεννήτινα Φρύγα, considerandum est, an prae-
stet δοῦλον. HEMST.

ead. l. 16. Ἐκεῖν) Respicit ad vocem δόξα, quam in animo
habebat Lucianus, non ad δοξάριον, qua usus erat. CLER.

ibid. Ὅ, τι μάλιστα) Perperam in omnibus libris excusis,
quos vidi, scribitur εἰ καὶ ὅ, τι μάλιστα, οἱ ἀνὴρ βαλφθῆσουςιν,
cum ὅτι scribendum sit; ὅτι μάλιστα, ut ὅτι τάχιστα, maxime,
celerrime: licet maximopere celebrarint homines. GRAEV. Sola Fl,

ὀτιμάλιστα; qui mos est scribendi vetustarum edd. exinde cunctae corruptius ὁ, τι μάλιστα. Quamquam dixerat τὸ δύσστηνον ἐκεῖνο δοξάριον; tamen hic, quasi δοξάν scripssisset, subiecit ἐκεῖνη μὲν ἀνωφαλῆς qualia multa veteres usurpant vel per incogitantiam oblata, vel variandae orationis ergo studio quaesita: vide Davis. ad Cicer. de N. D. II, p. 199. Duker. ad Thucyd. II, c. 47. HEMST.

Pag. 189. l. 6. ἰσθηγορία δὲ ἀκριβὲς) Manium, apud quos *Lydus Dulichio non distat Croesus ab Iro*, ut venuste canit Propert. III, El. 3, ἰσθηγορίαν & ἰσθηγομίαν, salvo tamen προεδρίας cuiusdam iure, ubique Noster commendat; propterea laudatus a Barthio ad similem Claudiani locum in Rufin. II, 474, Senec. de Ir. III, 43, *Venit ecce mors, quae nos pares facit*. Sil. Ital. XIII, 776. — *Croesi mox advolat umbra, Dives apud superos, sed mors aequarat egenis*. Verum propius ad Luciani iocos accedit Plaut. Trin. A. II, Sc. IV, 92. Ingentem huiusmodi sententiarum cumulum, qui talibus delectatur, in veterum scriptis facile reperiet. HEMST.

ead. l. 12. ἄλλως τε, ὁρᾷς) Legitur in editis: ἄλλως τε, ὁρᾷς τῶν ἑταίρων ὅσοι περὶ σὲ ἑσμεν οἶδε; μετὰ μικρὸν δὲ καὶ Ὀδυσσεὺς ἀφίξεται πάντως. φέρει δὲ παραμυθίαν καὶ ἡ κοινοῦ τοῦ πράγματος. Sed qui hunc locum inspexerit attentius, animadvertet, scribendum & distinguendum eum sic esse: ἄλλως τε ὁρᾷς, τῶν ἑταίρων ὅσοι περὶ σὲ ἑσμεν οἶδε. μετὰ μικρὸν δὲ καὶ Ὀδυσσεὺς ἀφίξεται. πάντως φέρει δὲ παραμυθίαν καὶ ἡ κοινῶν τοῦ πράγματος. Vides alioquin, quanta turba sociorum tuorum simus. hic. Non longe post autem huc veniet quoque Ulysses. Omnino solatium affert societas earundem rerum. Nam solamen miseris socios habuisse malorum. In fine dialogi haeret quoque macula, quam ante complures annos eluimus, sed nunc nobis adstipulari Mf. gaudemus; sic enim in illo legitur: σιωπᾶν γὰρ καὶ φέρειν δέδοκται ἡμῖν, μὴ καὶ γέλῳ τῷ ὀφλωμεν, ὥσπερ σὺ, τοιαῦτα εὖ ὀύμενοι. Fixum nobis est tacere, ferre, & tolerare, nisi velimus ludibrio esse, ut tu, si optarem talia. Nam δέδοται ἡμῖν, quod in editis est, respuit omnino sensus huius loci. Quis enim illis hoc dedit, & concessit? Immo dicit sibi deliberatum esse, & sibi firmam stare sententiam omnia potius ferre, quam inanibus querelis risum concitare. GRAEV.

ead. l. 17. Δέχαιντο) Qui non velint, non cupiant: quasi dicas, qui oblatam redeundi in vitam conditionem non accipiant. Phrynich. Praef. καὶ γὰρ αὐτοῖς εἰ τις αἰρέσιν προθεῖν &c. δέχαιντ' ἂν ἀντιπαντός. . . . τῆς ἀμείνωνος γενέσθαι μοίρας. Δέχασθαι hac si-

gnificatione usurpari, his etiam Luciani verbis prolatis, monet C. A. Duker. ad Thucyd. V, 94. HEMST.

Pag. 190. l. 1. Ἀκλήροις καὶ ἀβίοις) Philostr. de V. A. T. II, c. 6, ἀβίοι τε καὶ ἰππόταί τῆς ἀγέλης ταύτης verti debuit, *inopes, & elephantis equorum loco vestī*: errorem interpretis in ἀβίοι emendavit L. Bos Anim. c. VII, haec quoque Luciani verba cum Homero conferens. Apostolos eorumque instituti sectatores τοὺς ἀβίους τοὺτους καὶ ἀνεστίους, καὶ ἀσάρκους μικροῦ καὶ ἀναίμονας, vocat Gregor. Nazianz. Stel. I, p. 37. Contraria ratione ἀβίος erat Antiphonti ὁ πολὺν βίον κεκτημένος, ὁ πλούσιος, ut notant Harpocr. & Hesych. quod egregie Polluci restituit adiutus a membranis lungerm. ad VI, 196. Ibidem S. 197, quamvis omissum in nonnullis Codd. retineri debet commoda vox ἀκλήρος. Xenoph. K. A. III, p. 179, v. 40: ἐξὸν αὐτοῖς τοὺς νῦν οἴκοι ἀκλήρους πολιτεύοντας ἐνθάδε κομισαμένους πλουσίους ὁρᾶν. In fine dialogi quin pro δέδοται legendum sit δέδοκται, minime dubitandum videtur. HEMST.

ead. l. 4. Εἰ δὲ μὴ ὁμολογεῖτε, ταύτη χείρους ἐστὲ, καθ' ἡσυχίαν αὐτὸ πάσχοντες) Eximia discordia interpretum, 'Otto-maro Luscinio vertente, *etiāsi non palam confiteamini, nequiores sane in eo, quod tacite huiusmodi per quietem toleratis*; Benedicto, *quod ni confiteamini, eo deteriores estis, quod haec toleratis*. Aut vana, aut nimis indecenter accisa omnia. Adscripsit pater: *eodem modo affecti, sed dissimulantes, vel, quod cum eodem modo affecti sitis, dissimuletis*. GRON.

ead. l. 7. Σιωπᾶν γὰρ) Sententia postulat, σιωπᾶν γοῦν, καὶ φέρειν particulas istas γοῦν & γὰρ iam supra vidimus inter se permutari. HEMST.

ead. l. 8. Δέδοκται) G. & St. SOLAN.

ead. l. 22. Οὐχ Ἡρακλῆς οὗτός ἐστιν;) Hic dialogus, inidem ut superior atque aliquot sequentes, Homero exagitando impenditur; cuius, ut horum lepor recte capiat, omnino legendi sunt versus Od. Δ, 601. nam quo minus obscurum esset, quem petat, ne poëtae quidem verbis abstinuit. In eo autem Homeri loco, ne Lucianum aut primum aut solum putes, iam olim exstiterunt, qui valde offenderentur: διαβάλλουσι δὲ, inquit Eustathius p. 1702, καὶ τὸν τοιοῦτον τόπον οἱ Ὀμηρομάστιγες: tum moras difficultates pro muneris suscepti ratione diligenter removere conatur: quamquam paulo post p. 1703, v. 18, facetis huius dialogi iocis delectatus scribat, οὐ καταπαίζει εὐφυνῶς ὁ Λουκιανός. Ut summi poëtae dignitati consulerent, nodum alii secare maluerunt, & violentius quidem ex-

pulsis versibus istis binis, Εἰδωλον αὐτὸς δὲ μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι τέρπεται ἐν θαλίῃς, καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην quibus accedere se testatur Scholiastes parvus: ego bene finceros existimo, qui & a veteribus agnoscantur, vid. Pausan. II, p. 140; nec magnopere causam Homeri laedant. Fallimur scilicet, qui duabus hominem partibus constare censemus: quatuor sunt, quas accurate discevit Epitaphium antiquum:

Bis duo sunt homines, manes, caro, spiritus, umbra:

Quattuor has partes tot loca suscipiunt.

Terra tegit carnem; tumulum circumvolat umbra;

Orcus habet manes; spiritus astra petit.

Vid. Barth. Adv. LII, 1. neque multum abit Serv. ad Aen. IV, 654; nisi quod tres sufficere putat, *animam, quae superne est, & originem suam petit; corpus, quod in terra deficit, & umbram, quae quoddam simulacrum ad nostri corporis effigiem factum inferos petit*: porro monet usus hoc ipso Homeri loco, *sciendum, simulacra haec esse etiam eorum, qui per apotheosin Diū facti sunt*: quam doctrinam repetit ad Aen. VI, 134, V, 722; nam sibi videtur quodammodo dissentire ad Aen. II, 772. Tale ergo Deorum in numerum relati Herculis εἰδωλον apud inferos versatur. Platonici vero tantum aberant a repudiandis illis Homeri versibus, ut arcanae disciplinae mysterium ibi residere non vulgare arbitrantur: ὁ μὲν γὰρ Ἡρακλῆς διὰ τελεστικῆς καθάρσεως καὶ τῶν ἀχράντων καρπῶν μετασχὼν τελέας ἔτυχε τῆς εἰς θεοὺς ἀποκαταστάσεως, αὐτὸς δὲ μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι τέρπεται ἐν θαλίῃ, καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην longe secus atque Achilles, qui πρακτικὴν σχὼν ἀρετὴν ἐφίετο τῆς μετὰ σώματος ζωῆς ὑπηρετεῖν αὐτοῦ δυναμένου ταῖς πράξεσιν. Haec & plura Proclus ad Plat. p. 382. omitto Pindari εἰδωλον in Plutarch. Παραμυθ. p. 120 D. Lucianum advocavit Gisb. Cuper. in Apoth. Homer. p. 21. Confer, quae dicemus ad Hermot. c. 7. HEMST.

Pag. 191. l. 1. Ω Καλλίνικε) Sic erat scribendum. Herculis cognomen est ex Hymno Archilochi, qui decantabatur in ludis Olympicis, cuius initium Καλλίνικ' ἀναξ' Ἡράκλεις. Sic in Pifcat. BOURD.

ead. l. 4. Καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην) Ex Homero, hymno Herculis. BOURD. Ἐχειν, sicuti Latinis habere, vir eximius Io. Schultingius illustrat ex hoc loco ad Senec. Controv. p. 247, addens, *ambiguum esse, recte ne ceperit interpret. Hefych. Ἐχεν, ἔγεγαμήκει* quod ad Homerum pertinet Od. A, 269. Propert. I, El. XIII, 23: *Nec sic coelestem flagrans amor Herculis He-*

ben Senfit ab Octaeis gaudia prima iugis. Ibi vide I. Broukhusium. HEMST.

ead. l. 10. Ἄρτανδρον) Sic Catapl. § 10. mox dixit ὑποβολιμαῖον. dico alibi. BOURD. Existimabant nimirum veteres, interdum posse cuiuspiam vitam redimi, si quis eius loco Plutoni veluti traderetur. Liquet hoc ex fabula Admeti & Alcestidis, suntque etiam eius rei recentiora exempla, de quibus consulendi If. Casaubon. ad Calig. Suetonii, & Cl. Salmasius ad Adrianum Spartiani. CLER.

Pag. 192. l. 2. Μὴ τὸ ἐναντίον ἐστὶ) Thom. Mag. in Μή· εὐρηται δὲ παρὰ τῷ Λουκιανῷ ἅπαξ καὶ ἐπὶ ὀριστικοῦ ἐνεστῶτος ἐν τοῖς Νεκρικοῖς ὅρα γοῦν μὴ τὸ ἐναντίον ἐστὶ. Miremur hoc ipsi rarum videri, ac paene inusitatum, cum Moschopolus in Ἄ. Ὁ. Ἑκλ. regulam condiderit, ἰσθὶ δὲ, ὅτι τὸ μὴ, ὅταν καίται μετὰ τοῦ ὅρα, ὑποτακτικῶ συντάσσεται. Quod fieri vetat, scriptores probatissimos non refugisse docet Budaeus C. L. G. p. 953. Non adversabor autem, si quis, ut mollius oratio fluat, interponi velit, ὅρα γοῦν μὴ τὸ ἐναντίον ἐστὶ, καὶ σὺ μὲν εἰ δὲ Ἡρακλῆς. HEMST.

ead. l. 7. Τὸ μὲν τόξον) Mf. τὸ μὲν ξύλον γυμνὸν καὶ πρόχειρον. Sed nihil mutandum. Allusit ad Odyss. A, v. 606: Γυμνὸν τόξον ἔχων ἐπὶ νευρῇφιν ὀίστην. *Nudum arcum habens, & ad nervum sagittas.* Veteres enim thecas habebant, in quibus, ut arma cetera, reconditos quoque circumferebant arcus, ne coeli iniuria violarentur. Eos expediebant, cum res exigeret. GRAEV.

ib. Γυμνὸν) Id est, extra thecam est; promptum est. GUYET. Solebant enim veteres arcus integumento domi involutos, ne corrumperentur, asservare. Vid. Od. A, 606, quo haud dubie respicit. SOLAN.

ead. l. 10. Παρὰ) O. Fl. I. & W. recte: in reliquis mendose περί. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐρεσχελοῦντα) Φιλονεικοῦντα, φλυαροῦντα. BOURD.

Pag. 193. l. 2. Ὑπ' Ἀμφιτρύωνι) O. Codici non auscultandum est ἐπ' praebenti. Homerica loquendi ratio: ὑπ' Ἀδμήτω τέκε, ὑπ' Ἀγχιση II. B, 714, 820. Ἡ ρ' ὑπὸ Τυνδαρέω κρατερὸφρονε γυνάτο παῖδε Od. A, 298. Imitatur Eunap. Aedef. p. 65, παῖδας μὲν ὑπὸ σοὶ τέξομαι τρεῖς. HEMST.

ead. l. 3. Ὡστε ἐλελήθατε δίδυμοι ὄντες ὁμομήτριοι) Verunius apud Basileenses & Bourdelotius, ex quo factum est, ut gemini unius matris utero lateretis. Benedictus, ita ut eodem in utero gemini lateretis. Sed non hoc in sensu adhibetur ista locutio apud scriptores. Itaque adscripsit pater locum ex dialogo de Sacri-

ficiis, de Iove, quem ait vulgo credi pluere & tonare, ὁ δὲ ἐλελήθει πάλαι τεθνεώς, ubi Erasmus, & recte, ac ab eo Benedictus, & illud nos latuit, eum iam olim fuisse defunctum: & de Saltatione, ἐλελήθει, ἔφη, ὧ βέλτιστε, σῶμα μὲν τοῦτο ἔν, πολλὰς δὲ τὰς ψυχὰς ἔχων, Benedictus, Nesciebam te unum quidem hoc corpus, sed plures animas habere. In Necyomantia: ἐλελήθει Μένηππος ἡμᾶς ἀποθανόν, &c, ἐλελήθειν δὲ ἑμαυτὸν ἐς αὐτὸ τὸ πῦρ ἐκ τοῦ καπνοῦ βιαζόμενος. GRON.

ead. l. 5. Ὁ γὰρ αὐτὸς ἄμφω ἦμεν) Cum hic dixisset, quid quid in se fuisset Amphitryonis, obuisse; quidquid Iovis, vivere, & apud superos frui sempiterna beatitate; ille vero reposuisset, duos igitur Hercules esse natos ex Alcmena gemellos, alterum Amphitryonis, alterum Iovis filium, respondit Hercules, οὐκ, ὧ μάταιε, ὁ γὰρ αὐτὸς ἄμφω ἦμεν. Ratio loquendi & sententiae requirit, ut legas ἦμεν, & veritas, nequaquam, factue, solus enim ambo eram. Ego Hercules solus eram ambo, filius Iovis & Amphitryonis. Αὐτὸς est saepe μόνος. Aristoph. αὐτοὶ γὰρ ἐσμεν, soli enim sumus: & superius in dialogo Mercurii & Solis, αὐτοὶ γὰρ ἡμεῖς ἐσμεν, soli enim nos sumus. Αὐτὸς ἦμεν ἄμφω est, ut apud Phaedrum, Αἴσopus cum solus esset familiā. GRAEV.

Pag. 194. l. 3. Ἐν Οἴτῃ) Miror, unde prodierit lectio quorundam librorum ἐλύθη, illa quidem singularis, nectamen prorsus incommoda: nam λύσθαι de corporibus, quae post mortem vel igne vel putredine consumantur, satis est frequens, nihilque vetat, quo minus cadaver Herculis in cineres redactum dici potuerit λυθῆναι: utram prae altera eligam, vix sanè dispicio. Quid si coniungas? τὸ δὲ σῶμα ἐλύθη ἐν Οἴτῃ nam in Hermotimo quoque § 7, τὸν Ἡρακλέα ἐν τῇ Οἴτῃ κατακαυθέντα δεδὸν γενέσθαι. Eustathius certe ἐν Οἴτῃ videtur hic reperisse p. 1703: ὡς τοῦ μὲν σώματος καυθέντος κατὰ τὴν Τραχινίαν Οἴτην, τῆς δὲ ψυχῆς ἀνω οὔσης, τοῦ δὲ εἰδώλου περὶ τὸν ἄδην, οὗ καταπαίζει εὐφυῶς ὁ Λουκιανός. HEMST.

ead. l. 8. Αὐτὸς δὲ οὐ μὰ Δία) Lepidissime Diogenes: Αὐτὸς δὲ οὐ μὰ Δία μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν, ἀλλὰ τοῖς βελτίστοις νεκρῶν σύνεμι, Ὀμήρου καὶ τῆς τοσαύτης ψευδολογίας καταγελάων. Nihil quidem hic est difficultatis; sed venustas tamen huius loci perspicui satis non potest, nisi obversetur memoriae locus Homeri, ad quem allusit. Is est Odyss. A. v. 600:

Τὸν δὲ μετ' εἰσερόνσῃ βῖνῃ Ἡρακλεΐην

Εἰδῶλον· αὐτὸς δὲ μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι.

Τέρπεται ἐν Σαλῆς, καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην.

Post hunc vidit Herculem

Simulacrum: ipse vero cum immortalibus Diis

Oblectatur convivis, & habet pulchris pedibus Heben.

Verum pro *ψευδολογίας* in Luciano Ms. habet *ψυχρολογίας* tam frigidae sententiae: optime sane: quae sit *ψυχρότης* & *ψυχρολογία* nemo potest ignorare, nisi qui nec Longinum, nec alios Rhetores vidit. GRAEV.

ead. l. 10. *Ψυχρολογίας*) Sic praeter Ms. Gr. P. Ox. Coll. & ed. I. SOLAN. Quamquam *ψευδολογία* non abhorreat, & Isocrates τῶν λόγων τοὺς τερατείας καὶ ψευδολογίας μεστὰς sub initium Panath. ac Polyb. IV, p. 432, τῆς τῶν πλοῖζομένων ψευδολογίας καὶ τερατείας χάριν dixerint, *ψυχρολογία* tamen auctoritate membranarum suffultae negare non potui, quin pristinas in sedes remigraret: scilicet genuinam vocem, quod appositum erat interpretandi causa, deiecit. Hesych. *Ψυχρολογία*, *ψευδολογία*. *Ψυχρολόγος*, μηδὲν χρήσιμος (ἀγαθὸν Suid.) λέγων. Phot. de Damascio, οὐκ εἰς ἀμύσητον ψυχρολογίαν &c. idem saepius apud Galenum occurrit. Neque metuentum est, ne pro suo non agnoscat Lucianus: in Somn. p. 16; ὥσως γὰρ ἡ ψυχρολογία. 'Αλ. 'Ιστ. H, c. 20, κατεγίνεσκον οὐ τῶν ἀμφὶ τὸν Ζηνόδοτον καὶ Ἀρίσταρχον γραμματικῶν πολλὰ τὴν ψυχρολογίαν. HEMST.

ead. l. 26. *Ἐπὶ τῇ λίμνῃ ἐστὼς*) Respicit omnino locum Homeri Od. Λ, 582. Aristarchus tamen haec ut notha respuebat: vide Schol. Pindar. ad Olymp. Od. I, v. 97. SOLAN. Ad locum constituit Notter, quem Homerus secū' ἔστωσ' ἐν λίμνῃ, ἢ δὲ προσέπλαζε γενναίῳ: eum fere sequuntur omnes, & apud Ciceronem poeta Tragicus, *Mento summat armat attingens, effusus siti Tantalus*. Ne autem, sibi rem esse cum Homero solo, non clare demonstrat, imminens saxi, quo suspensio ad poenaeque ceteras addito posteriores Tantalum expavescerunt, nihil omnino meminit: alioquin poterat hanc scenam ornasse commentum illud. Vid. Schol. Pindar. ad O. A, 97. Ἐπικύψας illustrat Pric. ad Apul. Mil. I, p. 30. HEMST.

Pag. 195. l. 11. *Ἐν Λυδία πού*) In Siplylo sepultus; quod eius monumentum Σέας ἀξίον vidit Pausan. II, p. 161. Sipylus autem & Lydiae & Phrygiae contribuitur: Hesych. Σίπυλος, ὅρος Λυδίας καὶ Φρυγίας. Everfa terrae motu Sipylus fabulae fingendi licentiam dedit: vide Strabon. XII, p. 868 C. Ex Tragodumenis Asclepiadae sunt depromta, quae scripsit Schol. Homer. ad Od. Λ, 581, Iovem ἐμβαλεῖν τὸν Τάνταλον τῇ ἐν οὐρανῷ διαίτη, καὶ ἐξαρτῆσαι ἐπ' ὄρουσ' ὑψηλοῦ ἀδεδέμενον τῶν

χειρῶν, καὶ τὴν Σίπυλον, ἔνθα ἑκεκίδευτο, ἀνατρέψαι. Plures; quos, si liber, de Tantali miraculo consulas, suppeditabit ad Hygin. F. LXXXII Th. Muncker. HEMST.

Pag. 196. l. 1. Δέδιας μὴ ἐνδεία τοῦ ποτοῦ ἄ.) Longe quidem ab hac opinandi infania Tantalus abest, si Dioni Chryf. credimus Or. VI, p. 97 A. tyranni, inquit, omni terrorum genere circumfessi velut inter cuspides corpori undiquaque imminentes versantur, ὥστε τὸν ἐν ᾧ δού Τάνταλον, ὃν φασὶ κεφαλῆς ὑπερτέλλοντα δειμαίνειν πέτρον, πολὺ ῥάδιον διάγειν· οὐ γὰρ δὴ ἐτι φοβεῖται ὁ Τάνταλος μὴ ἀποθάνῃ. Euripidis expressit locum in Or. v. 6. Verum Lucianum tuetur, nihilque eum temere dixisse probat Xenophon ipso fine Oeconom. "Ὡς περὶ ὁ Τάνταλος ἐν ᾧ δού λέγεται τὸν αἰὲ χρόνον διατρίβειν φοβούμενος μὴ δις ἀποθάνῃ· unde non obscure colligas, ex veteris cuiusdam ingenio poetæ commentum illud emanasse, quod Tantalo secundae mortis metum affinxit. Fieri vix potest, quin eodem Lucianus, etsi suo fatis dives, nihilo minus antiquorum facetas expolire atque in lucro ponere solitus, mentem retulerit. Clarissimum autem ignorantiae descriptorum est indicium εἰς mutatum in ἦ, quia venustatem dicti Lucianeī minime capiebant: post ἄλλον μετὰ τοῦτον ἄδην si accedat languidum hocce ἢ ἕτερον τόπον, multum deteritur lepos orationis: contra θάνατος ἐντεῦθεν εἰς ἕτερον τόπον cumulatam sententiam ac nitidius instructam facit, parum discrepans ab illa μεταβολῇ ἐντεῦθεν εἰς ἄλλον βίον, quam commemorat infra Δ. N. 26. Aeschin. Dial. III, § 4, ὥς περὶ εἰς ἕτερον ζῆν ἀποθανοῦμενος. Agatharchidae locus ioci similis aculeum habet apud Phot. p. 720, quem eo libentius totum repraesento, quod & Homerum tangat, neque a Luciano non videatur fuisse cognitus: τῶν δὲ μετῃ λαχόντων τὸν βίον ἐπὶ σχολῆς πρὸς Ὀδυσσεῶα διεξέρχουσας παντοδαπὴν ἀδολοσχίαν, ἐκ τῆς ἀμύρρου σκιᾶς τὸ τῆς ὕψους γινώσκοντας ἰδίωμα, (malim ἐπὶ τῆς ἁμ. & sine dubio γινώσκοντα, nimirum Ulyxem: infelix horum, ut consuevit, interpretes Schottus) καὶ τοὺς μὲν αὐτῶν ἀπὸ τοῦ (pro binis posterioribus voculis foede reponendum αἵματος liquet ex inferna scena, quam Homerus apparavit Od. Λ, 50, 95, 152, 225, 231.) οὐ κοιτίας, οὐ βρόγχους ἔχοντας· ἑτέρους δὲ φοβεῖσθαι τὸν σίδηρον οὐκέτι δυναμένους τραῖναι· τινὰς δὲ πᾶτρον κυλίνει τῶν σωμάτων πάλαι κατακεκαυμένων· ἄλλους δὲ δικάζειν ἑτέροις τεθνηκόσι ἀδικήματος οὐδενὸς ὑπάρχοντος· τὸ δὲ ἔσχατον τῶν οὐκ ἐτι ὄντων τοὺς τύπκους ἐν πορθμίδι διαπλεῖν ἔχοντας Χάρωνα ναυκληρὸν καὶ κυβερνήτην, ἵνα μὴ καταστρα-

φέντες ἐκφορᾶς ἐπιδέονται πάλιν. Nonne tibi videntur, quod ad res quidem & fabulas inferorum attinet, egregie sententiis inter se conspirare Agatharchides ac noster Lucianus? sane sic existimo: praefertim huc ultimum illud convenit de iteranda funeris elatione, si forte sine vectore perito in Acherontem merfi manes moriantur. HEMST.

ead. l. 3. Εἰς ἕτερον τόπον) Illud eis agnoscunt omnes impressi: abest ab Ox. & P. uti & ab ed. I. in quibus pro eo legitur ἢ non incommode. Magis tamen arridet εἰς: sic enim Noster iterum Dial. XXVI, μεταβολὴν ἐντεῦθεν εἰς ἄλλον βίον. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐλλέβορον) Cogn. 50. SOLAN.

ead. l. 9. Τὴν δίδαν) Dixerat initio Dialogi ἀπόλωλα ὑπὸ τοῦ δίδου, ut Aristoph. Equ. v. 531, δίδῃ δ' ἀπολωλώς & τῷ δίδει κολλάεσθαι: nunc mutato genere δίδαν non magis ergo Noster distinxit, quam Pollux VI, 31, utrumque ponens. Hoc Grammatici verustius, quippe solum ab Homero usurparum statuunt; illud recentioris notae: eo factum est, ut in membranarum antiquis saepe commutentur, prout librarius vel doctior suum scriptorem ad Atticam loquendi formam, vel rudior ad quotidiani sermonis usum redigebat. Sic in Dione Chrys. p. 133 B. pro δίδην vel δίδαν alii codices δίδος praeferebant: eadem varietas apud Thucyd. VII, 87; ubi plura notavit erudit. Dukerus his etiam Luciani verbis usus. HEMST.

ead. l. 10. Τὸν ἐλλέβορον) Afferit Thom. Mag. in Ἐλλέβορος, ἐπὶ ἀρσενικοῦ, οὐ τὸ ἐλλέβορον: verum est, quod observat: hoc vergentis & prolapsi, illud veteris est Graecismi: sic Theophrastus & Dioscorides, ἐλλέβορος ὁ λευκός, ὁ μέλας. Meminit huius loci Erasmus in Bibe elleborum. Θάρρει mox nihil aliud, quam ἀμέλει, eoque modo saepe ponitur apud Platonem, ut alterum in alterius vicem facile possit succedere. HEMST.

ead. l. 12. Θάρρει) Notandus hic huius voculae usus: non enim, quomodo vulgo usurpari solet, bono animo iubet esse Tantalum; sed aliud quid vult, quod nondum satis assequor. Nisi forsan legendum sit iterum ληρεῖς. Certe iis, quae hic Menippus affert, nulla consolatio inest. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐκ καταδίκης διδῶσι, τοῦ ὕδατος αὐτοὺς οὐχ ὑπομένοντος) Doctiss. amirinus meus Abreſchius in Animadv. ad Aeschyl. p. 63, deleta distinctione legit: διδῶσι τοῦ ὕδατος, & sic τὸ ὕδωρ οὐχ ὑπομένον ait forte δεικτικῶς illam λίμνης aquam, quae initio dialogi φείγον ὕδωρ. REITZ.

Pag. 197. l. 4. Κατ' ἐκεῖνο αὐτὸ) Ut non desiderarem αὐτὸ, si abesset, ita nunc, quandoquidem exstat in cunctis edd. ex-
Lucian, Vol. II.

cepta Fl. cur repudietur, causam non video. In Θ. Κρ. p. 61; κατὰ τὸν ἐμὸν οὕτως δ' ἀκτυλον. HEMST.

ibid. Ἐκείνο αὐτὸ) Respuunt illud αὐτὸ Ox. & Fl. Agnoscit P. cum reliquis impressis. Faceffat ego etiam auctor sim. SOLAN.

ead. l. 7. Τυρῶ) Salmonei filia, ex qua & Neptuno nati Neleus & Pelias. Vide Od. Α, 235 sqq. Supra Ἐν Δ. XIII. SOLAN.

ead. l. 12. Θανμάζουσι) Describunt iis versibus, qui eorum formae admirationem in nobis creant. CLER.

Pag. 198. l. 2. Εἴτα αἱ χίμαι νῆες) Norae particulae vis atque elegantia praesertim scriptoribus Atticis valde familiaris, quam hoc etiam adhibito loco Kusterus illustravit ad Aristoph. Plut. v. 79. Lucianus, ut verum Atticismi florem, qui nervos orationi & gratiam conciliat, festabatur contempto vocabulorum fastidioso delectu, saepius usurpat: nec sprexit pater epistolae ad Hebr. XII, 9, ut dudum monuit H. Stephan. Diss. de Styl. N. T. & post eum Raphelius ex Arriano, atque alii. Apud Latinos eadem potestas residet in &, quod qui Graecae particulae loco posuerunt interpretes, digni non sunt, qui propterea reprehendantur: nos eorum vestigiis insistere non piguit. Ut autem mox Noster πόλεις ἀνάστατοι γεγόνασι, sic verbis iisdem Isocr. in Helen. Laud. pag. 216 Α. ἀλλ' οἱ μὲν (Troiani) περιώρων καὶ πόλεις ἀναστάτους γινομένους, καὶ τὴν χώραν πορθομένην ὥστε μὴ πρόσδαι αὐτὴν (Helenam) τοῖς Ἕλλησιν. HEMST.

ead. l. 7. Ἀνεμέσσητον) Ex Homeri Iliad. 3, Οὐ νέμεσις. Aristae. alii. BOURD. Nobiles Homeri versus exquisitam Helenae laudationem complexi: δημογέροντες enim fatentur, ad conspectum tam inusitatae pulchritudinis se velut igne novo concalescere, atque adeo paene dubitare, an belli calamitates Helena conservata pensentur. Expressere multi, atque ad alias tum formas tum res traduxerunt: facite Noster περὶ τῶν ἐπὶ Μ. Σ. cap. 16. Vide Maxim. Tyr. Δ. XV, p. 150. Eustath. de Hyfm. Amor. III, p. 93. Aristaen. I Ep. 1 sub finem. Home-ricum Οὐ νέμεσις habet Callimach. H. in Dian. v. 64. Luciani ἀνεμέσσητον Synes. Ep. 101, p. 240 C. ἀνεμέσσητον δ' ἐκπερίνο-στεῖν καὶ τὴν Ἑλλάδα. Quintilian. I. O. VIII, cap. 4, p. 716: Non putant indignum Troiani principes Graios Troianosque propter Helenae speciem tot mala, tanto temporis spatio, sustinere: quanam igitur illa forma credenda est? HEMST.

in Schol. l. 3. Τοῖς δ' ἀμφὶ) Τοῖς δ' ἀμφὶ γυναικὶ] Delenda haec: neque enim novum est Scholium, nisi forsā decurtata in eius Codice verba Homeri fuerint. SOLAN.

Wissm. u. Nö.
Aug. 1. 1849

Pag. 199. l. 1. Κεῖσο καταβάλων σεαυτὸν) Βάλλειν, καταβάλλειν, ῥίπτειν, καταρρίπτειν εαυτὸν vel τὸ σῶμα ea virtute potni solent a Graecis, ut ad illos proprie pertineant, qui temere ac negligenter, ut Livius ait, *se proiciunt*, vel corpora humi prosterunt, IX, cap. 6, idque in magno luctu gravibusque malis, quae decori habitus cogitationem excutiant: Xenoph. Eph. II, p. 22, *καταβάλοντες εαυτοὺς ἑκλαιον* p. 50, *αὐτὸν ἐπὶ τῆς εὐνῆς ῥίψας ἑκλαιε* aut si quis duriore cultu & vitae genere commode corpus componere non curet. Philopoemenes apud Plutarch. p. 357 E. *καταβάλων εαυτὸν ἐπὶ στιβαδίου τοῦ τυχόντος, ὥσπερ ἕκαστος τῶν ἐργατῶν, ἀνεπαύετο*. Ideo Lucianus Alcidas in Lapith. c. XIV, *εἰς τοῦδαφος καταβάλων εαυτὸν ἔκειτο*, quippe Cynicus; & c. XLVII, *ἐπεὶ ἀπαξ καταβάλων εαυτὸν ἐπὶ τῆς κλίνης πλαγίως ἐκάθευδε*: paulum aliter in Arriani Epiſt. II, 20, p. 233, *εἰ γὰρ οὕτω ταῦτα ἔχει βαλὼν κάθευδε*. Cicero de Orat. I, § 28, *& quod ille (Socrates in Phaedro Platonis) durissimis pedibus fecit, ut se abiceret in herbam*: sequitur Crassi responsum, *Immo vero commodius etiam, pulvinosque poposcisse*. Haec si fuissent in promptu Vulteio Fabroque, vix, ut aberrarent, fieri potuisset in Aeliani loco V. H. VIII, 14, ubi Diogenes moribundus *εαυτὸν φέρων μόνον ἔρριψε κατὰ τινος γεφυρίου*. Sic οἱ ἐν ταῖς ὁδοῖς ἔρριμμένοι Dioni Chrys. p. 659 D. pro mendicis egenisque hominibus, qui se in triviais prostraverunt stipis exorandae causa. Recte vero *κεῖσο* hoc enim umbris Noster tribuit: supra pag. 189, *κείμεθα ἅπαντες ὑπὸ τῷ αὐτῷ ζόφῳ ὅμοιοι* idcirco non prorsus aspernanda est Cod. O. lectio in huius dialogi principio, *ἐνθα ἡ γὰρ κλίνη κεῖται* &c. Dial. XX, § 2, *χαμαὶ ἔρριπται*. HEMST.

*ead. l. 10. Ἡμιτελῆ) Ex Iliad. 2. Philostr. Heroic. ex quibus hic Dial. & Dial. XXIII. quem tangit in Contempl. c. 1, & in Catapl. c. 8, ubi quaedam. BOURD. Multa de ea voce ad Homer. II. B, 701, Eustathius, quae in pauca contraxit, quisquis is est, qui sub nomine Didymi prodire Scholiaſtes: ἡμιτελῆς, inquit, ἥτοι ἄτεκνος, ἢ ἀφηρημένος τοῦ ἑτέρου τῶν δεσποτῶν, ἢ ἀτελείωτος. ἔθος γὰρ ἦν τοῖς γήμασι θάλαμον οἰκοδομεῖσθαι. LEED. Allusionem ad Homeri locum II. B, 701, notavit magnus Leopardus Em. IV, c. 9. Quem poeta dixerit *δῶμον ἡμιτελῆ*, parum ipsis veteribus apertum est, ut parvus Scholiaſtes & Eustathius docent. Quid Valerius Flaccus voluerit, *imperfectam domum* vertens VI, 689, coniectare difficile est, etsi Turnebi sententiam Adv. XXI, 17, XXIX, 25, traditam, & Gaulmini ad Eustath. p. 29, non ignorem: aliquanto liquidius Ca-*

tullus ad Manl. *domum inceptam frustra*, ubi Scaligerum vide: nam If. Vossius pag. 293, dum Homeri verbis utitur ad stabiliendam Mediol. Codicis lectionem, *Possset ab innupto vivere coniugio*, quid praecipue spectaverit, haud satis assequor: nisi certiores accesserint membranae, nescio equidem, an praefendum sit, quod ante vulgabatur, *Possset ut abrupto vivere coniugio*; quam scripturam versiculi sequentis sensus paene flagitat. Mihi haec illa δόμου ἡμιτελοῦς maxime placuit explicatio, quam Hesychius proponit in v. cui Strabo, vel potius Posidonius suffragatur, monens apud eum lib. VII, p. 454 C. τὸν οἶκον ἡμιτελὴ τὸν Πρωτεσίλαου, ideo dici ab Homero, διότι χήρος: dissentire Lucianus non videtur, ut qui post ἡμιτελὴ δόμον velut interpretaturus adiungat χήραν τε τὴν νεόγαμον γυναῖκα: nam haec si pro diversis habuisset, scripsisset potius χήραν δὲ τὴν v. illud autem τε omnium est editionum ac vetustorum Codicum. Tzetzes Ch. II, v. 760, historiam Protefilai narrans, cum Lucianum testem citat, hunc dialogum cogitabat. HEMST.

ead. l. 12. Γυναῖκα) Laodamiam, cuius epistola ad maritum apud Ovidium est XIII. LEED.

Pag. 200. l. 4. Δύσπαρι) Homericum est. Apud Euripidem αἰνόςπαρι eodem sensu. LEED. In hac Paridis appellatione maritus ab uxore Laodamia non dissentit: sic enim illa, Ovidio verba ministrante Ep. Her. XIII, 43, *Dyspari Priamidae, damno formosae tuorum*: ubi valde miror, doctos homines, & virtutis poëticae non expertes, anteposuisse languidum illud & enerve, *Dux Pari Priamidae*; cum altera lectio, nihil habens molestum, & eruditione Nasonis sit digna, & expetatur ab adiunctis, *damno formosae tuorum*. Varie, prout solent, interpretantur Grammatici, quos vide ad II. Γ, 39. Hesychius emendandus: Δύσπαρις, ἐπὶ καλῷ παρακληθεῖς: lege, Πάρις κληθεῖς. HEMST.

Pag. 201. l. 6. Ἐπικεκλῶσθαι) Ridet Homeri fatalia stamina, eodemque, quo ille solet hac in re, verbo utitur. Multa praeter istum Luciani locum congeffit Gataker. ad Antonin. IV, § 26. HEMST.

ead. l. 14. ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΑΙΑΚΟΥ) In editione Basileensi adduntur ΠΥΘΑΓΟΡΟΥ ΚΑΙ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ, quae si sunt ex Mss. libris prodita, non debent ab aliis induci, licet non minor sic haberi debuisse videatur ratio Empedoclis. GRON.

ead. l. 15. Περιήγησάι μοι) Eustath. in Epist. Commentariis ad Dionysium praemissa p. 110: Ἐληχε δὲ τὴν περιήγησιν

κλήσιν παρὰ τὸ περιηγῆσθαι, ὅπερ τὴν κατὰ λεπτὸν δηλοῦν ἀφήγησιν βούλεται· καθὼ καὶ τῶν Ῥυτῶρων τινὲς ὁ μὲν, περιήγησαι μοι τὰ ἐν ἁδου, φησὶν, ὃ ἐστίν, ἔκθου πρὸς λεπτὸν ἀφηγουμένος· ὁ δὲ περιήγησιν ὕβρεως τὴν ὁμοίαν λέγει ἀφήγησιν· non fugerunt eruditum editorem ed. Twaites, quae ob oculos habuit Eustathius, Hermogenis & Luciani loca. Significat autem περιηγῆσθαι proprie officium, quod peregrinis praestari solet, *per omnes partes circumducendi, quaeque visu digna sint, monstrandi atque enarranti*. In primo Navigio ὁ περιηγούμενος τὸ πλοῖον· quorum interpretationis pravae Benedictus Jac. Gronovio poenas dedit. Sub initium Ἐπισκοπ. Charon ad Mercurium: περιήγησαι δὲ τὰ ἐν τῷ βίῳ ἅπαντα, ὥς τι καὶ ἰδὼν ἐπανελθοίμι· Schol. λεπτομερῶς εἰπὲ consentiens Eustathio: neutrum probō: ea, quae paulo ante Charon dixerat, potestatem huius verbi eleganter explanant: *ἐξηγήσεις γὰρ εὖ οἶδ' ὅτι συμπερινοστών, καὶ δείξεις ἕκαστα*. Inde περιηγῆται, qui per urbes Graeciae, pleraeque praesearum historiarum monumentis claras, se peregrinis comites applicabant, & ostendendi singula narrandique operam tenui lucello vendebant: tale genus Delphis fabularum veterum foecundissima frequentes, ut videre licet apud Plutarch. *περὶ τοῦ μὴ ἤραν ἔμμι. νῦν τὴν Π. p. 395 A. 396 C. 397 D. 400 D. F. 401 E.* eisdem, qui saepius ἐξηγῆται vocantur a Pausania, Lucianus intelligit in Philop. c. 4, & ὁ περιηγῆτης τῆς εἰκόνος, *tabulae pictae interpret & enarrator*, περὶ τοῦ μὴ ῥαδ. πιστ. Διαβ. c. 5. Longo Poemen. I, p. 2, ἀναζητησάμενος ἐξηγῆτην τῆς εἰκόνος· qualem catus ille Cebes non de plebe aliquem, sed doctum saepe Pythagoreorumque disciplina probe imbutum adhibuit, qui omnes mirificae picturae regiones mirabundis spectatoribus exponeret. Ab hac origine porro περιηγῆσθαι est, *accurate singulas rei gestae partes narrando persequi*: quod Aeliano frequens V. H. III, c. 18, de Anim. III, 6, XVI, 23. ideo ἐκφράσιν Theon Prog. p. 118 describit λόγον περιηγηματικόν. Salmasius ad Solin. p. 68 C. de hoc verbo tractans diversa confudit, nec, quid inter περιηγῆν & περιηγῆσθαι interesset, liquido perspectum habuit: dum fluctuat tamen in Herodoti φοίνικος περιηγῆσει, revolvitur, ut saepe solet, vir summus ad veram rationem: addam insignem Platonis locum, qui pictorum illud περιηγῆν egregie illuminat, de LL. VI, p. 867 D. Οὐ μὴν ἀλλ' ὅσα γε μὴ σμικρὰ, καὶ τὸ ὅλον εἰς δύναμιν οὐκ ἀνήσομεν ἀπερίηγτον καθάπερ τινὲ περιγραφή· τοῦτο δὲ δέησει συμπληροῦν τὸ περιηγῆν. HEMST. *ead. l. 18.* Οὐτοσί μὲν, ὅτι Κέρβερός ἐστιν. οἷσα καὶ τὸν πορθ-

μέα τοῦτον) Prava distinctione laborat hic locus, qui ita interpungendus, Οὐτοσί μὲν, ὅτι Κέρβερος ἐστίν, οἶσα. καὶ τὸν πορθμέα &c. Omnia exponere, Menippe, haud facile est. Tamen quae praecipua sunt, accipe. Hunc quidem esse Cerberum, novissi. Et portitorem hunc, qui te transfvexit, & paludem, & Pyriphlegethontem iam tum, ubi ingrediebaris, vidisti. Distinctione hac nostra nihil planius, &, ut puto, verius: immo, ut nunc demum video, sic omnino, & recte, habet Florentina editio. IENS. De distinctione mutanda recte monuit doctiss. Ienius: dubites tamen, an copulari conveniat, οὐτοσί μὲν ὅτι Κέρβερος ἐστίν, οἶσα, καὶ τὸν πορθμέα τοῦτον, ὅς σε διεπέρασε: ut ad ἑώρακας sola pertineant τὴν λίμνην καὶ τὸν Πυριφλεγέθοντα: nam Charontem sane non vidisse tantum, sed propius etiam novisse debebat Menippus, cum quo familiarissime fuerat confabulatus, in eiusque, Mercurio commendante, gratia positus. HEMST.

Pag. 202. l. 2. Πυλωρίς) Passim hoc muneris Aeaco assignat Noster: supra Dialog. XIII, & fine huius. Philostratus etiam p. 311. Apollodorus claves inferorum ei tradit III, p. 94 C. SOLAN. Attingit hunc locum P. Wesseling. Obf. I, c. 3, p. 10, & Aeacum ex Apollodoro III, p. 229, τὰς κλεῖς τοῦ Ἅδου φυλάττοντα produxit: ideo sollicitus est in fine dial. μὴ καὶ τις ἡμᾶς νεκρῶν λάβῃ διαφυγόν. & plagas ab eo metuit Charon, si quem redire siverit in vitam D. XXII, § 3. περὶ Πένθ. § 4, Αἰακός ἐστι τὴν φρουρὰν ἐπιτετραμμένος. Alioqui Cerberus Ἄδου πυλωρός Euripidi in Herc. Fur. v. 1277, & immanis ianitor aulae Horatio. Primae dignitatis est Minos: proximum gradum tenent Aeacus & Rhadamanthus apud Plat. in Gorg. p. 397 A. Aeacus autem λέγεται παρὰ Πλούτωνα καὶ Κόρη τιμὰς μεγίστας ἔχων παρεδρεῦεν ἐκείνοις, teste Isocrate in Evag. p. 192 A. — immensis urnam quatis Aeacus umbris: Stat. II, 1, v. 219. Plurimum hi tres iunguntur, etiam in illa proverbiali Demosthenis sententia pro Cor. p. 494 B. εἰ γὰρ Αἰακὸς ἢ Περδάνανθος ἢ Μίνως ἦν ὁ κατηγορῶν, ἀλλὰ μὴ σπερμολόγος &c. Sed iudicum infernorum numerum auxit, adiecto nominatim Triptolemo, Plato Apol. p. 31 A. ne scilicet vetustissimus Atheniensium legislator, haud minus atque illi, apud Orci incolas iuri dicundo non praeesset. HEMST.

ead. l. 10. Ἀμενηνὰ ὡς ἀληθῶς κάρηνα) Vere imbecillia capita, non caduca, ut interpretes. Ad Homeri locum respexit in Odyss. K, v. 251: Πολλὰ δὲ γουναῖσθαι νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα, Multum vero precare mortuorum imbecillia capita. GRAEV. Illud Homeri sollemnē perstringit — νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα Od. K

& A. De ipsa voce, cuius potestatem ambiguum fecit Grammaticorum dissensus, alibi dicam. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 3. Τρυφερὸς) Τρυφρώ... V. SOLAN. Τρυφρώ-
τατος igitur, quod reposui, supplendum fuit. De Sardanapa-
lo hermaphroditus res est non protrita: eodem spectat, quod
ab Hellenico vel Callisthene sine dubio sumtum tradit Schol.
Aristoph. ad Av. v. 1022: Ἦν δὲ τῷ βίῳ τρυφῆλος, καὶ τῷ εἶ-
δει ἐκτράπελος, καὶ τῷ σχήματι ἀλλόκοτος. HEMST.

Pag. 203. l. 6. Προσπύξομαι γε πάντως ἀνδρογύνῃ ὄντι) Vid:
Καταπλ. c. 12, Ὀν. c. 56, & Συμπ. c. 33, & Not. cl. Hemsterh.
SOLAN. Cunctarum membranarum atque edd. lectio nulli eru-
ditorum suspicionem vitii praebeuit. Ostendam primum macul-
am in eo verbo manifestam: tum unius literae mutatione
sinceram veteremque scripturam revocare conabor: haftenus
enim nihil fuit oblatum, quod a pristina coniectura diffidere
me cogat. Nego verbum illud Medium προσπύσσεσθαι vel
προσπύξασθαι ex ingenio linguae Graecae recte Dativo con-
iungi: id Budaeo quidem & Stephano fuit persuasum, sed hoc
solo Luciani loco deceptis: genuinam structurae rationem da-
bit Noster Dial. D. VII, § 3, τῆς Ἀφροδίτης μέν τὸν καστὸν ἔκλε-
ψε προσπύξαμένης αὐτὸν ἐπὶ τῇ νίκῃ· nunquam aliter Homē-
rus, Euripides ceterique scriptores. Achill. Tat. V, p. 295,
προσπύξαμένης με πολλὰ ἐφίλει. Non dissimilis est causa ver-
bi περιπτύσσασθαι. Idem p. 303, καὶ τὸν τε Κλεινίαν περιπτύσ-
σονται· nam quod lib. IV, p. 241, legitur, ἐγὼ περιπτύξαμενος
αὐτῇ δεσμός ἐσομαι, ita capiendum est: *amplexus vinculi modo
ipsi adhaerebo*: attendenti copia exemplorum, quibushoc con-
firmetur, ubique occurret: ne quis tamen in fraudem incidat,
si forte repererit περιπτυσσόμενον τῷ πεπονηότι, τῷ πεπληγό-
τι τόπῳ apud Dioscoridem; δει μὲν γὰρ ὡς ἐνὶ μάλιστα περι-
πτύσσεσθαι τῷ λαμβανομένῳ τὸ λαμβάνον, Galen. de Us. Part.
Corp. Hum. lib. I; σὺκονταῖς τῶν βρωμάτων ἀδικίας περιπτυσ-
σόμενον Iulian. Ep. XXIV, p. 391 C. similisque modi plura,
recordetur haec forma passiva proferri, multumque adeo di-
stare ab usu verbi Medii. Ergo Lucianum ut liberemus inde-
centi orationis structura, reficiendum est emendatione procli-
vi προσπύσσομαι, vel, si quis fastidiosior offendatur hoc futu-
ro medio, quamvis eam difficultatem non magni faciam, προσ-
πύσσω μὲν γε πάντως ἀνδρογύνῃ ὄντι. Gravem habet contum-
eliam, acerbissimique notam contemptus plerorumque po-
pulorum moribus προσπύειν τινι, *os alicui conspuere*, qua de
re copiose Barth. ad Claudian. Paneg. in IV Conf. Honor. v.

404, & Commentatores ad illa Petronii c. 75, p. 373, *Si quid perperam feci, in faciem meam inspue*. Sophocl. Ant. v. 1246, Πτύ-
 σας προσώπῳ ubi vide Schol. Ex Hyperide ponit Poll. VIII,
 76, inter iniuriæ per ignominiam illatae vocabula, præter τὸ
 κονδυλίζειν, cui finitimum est πατάξαι τὰτὰ κόρρης, πρὸς τὰ
 πρόσωπον προσπτύειν. Iunxit Mufonius apud Stob. p. 169, λοι-
 δορθεῖναι, ἢ πληγῆναι, ἐμπυσθῆναι ὧν τὸ χαλεπώτατον, in-
 quit, & iure quidem, ut nobis videtur, optimo, πληγῇ quo-
 rum ὕβρεως γραφὴν γράψασθαι sapientem suum, plagarum
 etiam, si ita res tulerit, tolerantissimum vetat. Galenus in Pro-
 tr. Diogenis Cynici, quem magistrum ut Menippus imitetur,
 nihil abhorret, historiam referens, qui ad coenam vocatus
 hospiti, quod turpiorem alium sordidioremve locum non in-
 veniret, in faciem inspuebat, sic scribit: Ἐστρώμενος παρὰ τι-
 νι τῶν μὲν ἑαυτοῦ πάντων ἀκριβῶς προνοημένῳ, μόνου δ' ἑαυτοῦ
 παντάπασιν ἡμεληκότι, χρεμύζαμενος ὡς πτύσων, εἴτ' ἐν κύκλῳ
 περισκοπήσας, εἰς οὐδὲν μὲν τῶν περὶ ἑπτύσε, αὐτῷ δὲ μόνῳ
 προσέπτυσε τῷ δεσπότῃ τῆς οἰκίας hoc Diogeni Laërt. dicitur
 εἰς τὴν ὅλιν πτύειν VI, 32, & προσπτύειν τῇ ὄλῃ II, 75. Asini
 scriptor sub Luciani nomine latens cap. 56, mulier ista figura
 membrorum multo contractiore, quam fueram dudum, me
 confpicata, προσπτύσασά μοι, non tu, inquit, in malam rem
 hinc a me faceffes &c. rariore structura Noster usurpavit in
 Sympof. c. 33, προσέπτυσέ τε τὸν Ζηνόθεμιν. Hinc προσπτύειν
 τινὶ πράγματι, quaecunque rem abominari, despectam longe a se
 aspernari, &c, quod Latini dicunt, consputare. Aristænetus, si-
 ve quicumque Epistolarum illarum sunt auctores, non enim
 omnium unum esse censeo, II Ep. 20, καὶ βδελύττεσθε ταῖς
 ἀρτίως περιποθήτοις προσπτύοντες ἡδοναῖς. & fastidiose aversa-
 mini summo nuper studio desideratas consputantes voluptates: quod
 tractum ab Epicuro: eius enim est apud Stob. p. 159, βρῦάζω
 τῷ κατὰ τὸ σῶματιον ἢ εἰ ὕδατι καὶ ἀρτῷ χρώμενος, καὶ προσ-
 πτύω ταῖς ἐκ πολυτελείας ἡδοναῖς. quæ, si vel nomen abfui-
 set, non sententia solum, verum ipsis etiam vocabulis philoso-
 phum eum designant: nam præter alias voces insolentius for-
 matas huius scholæ sunt βρῦάζειν & βρῦασμοι, a doctis inter-
 pretibus parum intellectæ, ut ex Plutarcho liquet T. II, pag.
 1098 B. 1107 A. & προσπτύειν τῷ καλῷ καὶ τοῖς καθῶς αὐτὸ
 θαυμάζουσι, quod Epicuri dictum profert Athen. XII, p. 547
 A. illudque Merrodori, πολλάκις προσέπτύσαμεν ταῖς τοῦ σώ-
 ματος ἡδοναῖς, Plutarch. T. II, p. 1088 B. Similis usus in περι-
 πτύειν τι, quo Stephani potest in posterum locupletari The-

sauros, apud Aristaen. I, 21, & , qui hoc verbo delectatur imprimis, Simplic. ad Epiet. p. 52, 66, 103, 135, 144, 229, 278. Iam si animum attendas ad Luciani sales, locique rationem, optime lectionem hanc congruere parebit. Mollissimo mortaliū Sardanapalo alapam incutere Menippus parabat: dum capitis eius fragilitati metuit Aeacus, periculosissimum inceptum inhibuit. Menippus autem, ne hominem invifum nullo afficeret dedecore, ut effeminatum illum faltem conſpuere liceat, petit: in hac enim contumelioſae deſpectionis nota nulum erat frangendae calvariae periculum; ubi, ſi Sardanapalum imprudentius & κυνικώτερον fuiſſet amplexatus, omnem illam forte offeam larvam longo luxu permollitam contriviſſet. In Catapl. c. 12, de ſervulo nequam conqueritur Megapenthes, qui ſe in funebri lectulo cubantem κατὰ κόρης ἐπαιεῖ· τέλος δὲ πλατὺ χρεμύμενος, καὶ καταπτύσας μου . . . ὥχεται. Si quis autem ita lectioni vulgatae patrocinari aggrediatur, quaſi Menippus in amplexum ire Sardanapali tanquam mollis & cinaedi cupiat, is multum vereor, ne ab inſtituto Luciani longe aberrer: ne nunc dicam, verbi ſtructuram, quam repudiavimus, prius eſſe veterum exemplis affirmandam. HEMST.

ead. l. 11. Ω Εὐφορβε) Lege Menag. ad Diogen. L. VIII, 5, 11, Kuhn. ad Aelian. V. H. II, 26. uterque Lucianeī loci mēminit. HEMST.

ibid. Ἡ Ἀπολλων) Quia Apollinem eum eſſe crediderant diſcipuli. Diogen. L. p. 216 D. E. Porphyrius & Iamblichus. Sed Noſter ipſe adeundus Ἀλ. c. 16. SOLAN.

ead. l. 14. Χρυσοῦς ὁ μὴρὸς) Paſſim hoc. BOURD.

Pag. 204. l. 3. Οὐδὲν ἴσον κύαμοι) Diligentiam effugit hic locus eruditiffimi Rittershufii ad Porphy. Vit. Pythag. p. 66, 67, ubi multa de hoc Pythagoreo praecepto ſtudioſe collegit: inde diſces in animo fuiſſe Noſtro, ut Clemens ait, τὸ ἐπύλλιον ἐκεῖνο, in quo πρῶγειν & ἑσθῆν pro τε φάγειν, vel φαγεῖν alii praeferunt. Euſtathii locus a Caſaubono ad iſta Luciani declaranda productus exiſtat p. 948, v. 23. Eundem vide ad II. I, p. 757, v. 42, ubi quae ſcribit ſumta ſunt ab Athen. II, p. 65 E. Sext. Empir. II. T. III, p. 184, ἔνιοι δὲ δᾶττον ἀντὶ τὰς κεφαλὰς φαγεῖν (Aegyptios ſacerdotes; eo enim haec pertinere puto) φασὶ τῶν πατέρων ἢ κυάμους; obſervat Fabricius, qui a plerique Empedocli tribuantur, Orpheo verſus adſcribi a Didymo Geopon. II, 35; quod in pluribus eſſe factum alias oſtendam. Zaratae Chaldaeo grande hoc arcanum Pythagoram debuiffe refert Origenes, quem vocant, Φιλοσ. c. II, p. 42.

portentosum opinionis mirificae documentum prodit: si quis fabam eiusque florem ollae inditum oblitumque in terram defoderit, postque dies paucos retexerit, ἴδοι αὐτὸ εἶδος ἔχον τὸ μὲν πρῶτον ὡς αἰσχυρὴν γυναικὸς, μετὰ δὲ ταῦτα κατανοούμενον παιδίου κεφαλὴν συμπεφυκυῖαν quae vel auditu sunt tremenda. Dicitur amplius ad B. Pr. c. VI. interea lege Ia. Windet. de Vita Funct. Statu Sect. V. HEMST. Vide pereruditam & ingeniosissimam de Pythagorae κνάμφε disputationem in Miscell. Observ. A. 1735, p. 417. quam qui legerit, nihil est, cur quidquam amplius a nobis desideret. IDEM in Addendis.

ibid. Κύαμοι) Eustathius: τοῖς παλαιοῖς λόγον φασὶν εἶναι ἰσρὸν τοιοῦτον

ἴσον τοι κνάμους τε φάγειν κεφαλὰς τε τοκίων

διὰ τὸ Ψυχῆς αἰζηῶν βάσιν ἔμμεναι, ἢ δ' ἀνάβαθμον

Ἐξ αἰδέω ὅταν αὐγὰς εἰσανίωσιν.

Empedoclis versus esse ait Rittershus. p. 30 ad Porphy. ubi aliter scribuntur. Pythagoricae scholae hoc scitum fuit. Casaubon. ad Athen. 136, 25. Vide Nostrum B. pr. c. 6. Laudat etiam Clem. Alex. Στρ. III, p. 187. Vide & Plutarch. 1129, 1, & Porphy. n. 43 cum Not. A. Gell. IV, 11. SOLAN.

ead. l. 5. Σόλων ὁ Ἐξηκεστίδου) Ceteris de Solonis patre testem addunt Lucianum I. Meurs. in Sol. c. 2, Aeg. Menag. ad Diogen. L. I, 45. Κορρίδης, inquit Suidas, ὁ Σόλων ἐκέκλητο πατρωνυμικῶς. alium hac de re apud reliquos scriptores silentium esse queritur Kusterus. Litera mutata difficultatem omnem expediet Κορρίδης: hoc enim sanguine nobilissimo Solon erat creatus. Plutarch. de patre Execestide: ἦν γὰρ Κορρίδης ἀνέκαθεν. Vide Suid. in Πλάτων. HEMST.

ead. l. 9. Ἐγκρυφίας ἄρτος) Ὁ ἐν σποδῶ γενόμενος διὰ τὸ μὴ εἶναι κλίβανον. Hesych. de pane ἐν παρῶ alii dixerunt. Lucian. Lexiph. sic post αὐτοπυρίτην. BOURD.

ead. l. 10. Ὁ ταῖς φλυκταῖναις &c.) Φλυκταῖναι pustulae sunt & corporis & panis sub cineribus cocti ardore ignis excitatae: in panibus etiam ἀττάραγοι, quam vocem ingeniosissime restituit Callimacho Ep. XLIX magnus Bentleius: plura diximus olim ad Poll. VII, 23. Venuiste Noster tale verbum posuit, quod Empedocli non minus, quam subcineritio pani conveniret, de quo Gataker. in Posth. c. XXII, p. 675. Saltus Empedoclis Aetnaeus a Luciano saepe praeisusque Ecclesiae patribus irrisum quam fidem apud se mereatur, Strabo, vir emunctae naris, ostendit VI, p. 423 B. Εἰ δὲ ταῦτ' ἐστὶ πιστὰ, οὐκ ἀπιστητέον ἴσως τοῖς περὶ Ἐμπεδοκλέους μυθολογηθεῖσιν;

cuius ego sententiae libenter subscribo. Vide Salvagn. ad Ovid. Ib. v. 599, Menag. ad Diogen. L. VIII, 69. Iis, qui Ulpianum L. 6, § 7 D. de ini. rupt. & irr. test. ad Empedoclem potissimum respexisse censuerunt, calculum adiecit P. Faber Sem. I, c. 10, pag. 50. quorum tamen opinionem minime probandam existimo: hos eruditos homines Luciani loca non fugerunt. Ut autem Empedoclis *κροδοξίαν* Noster exagitat, sic non minus acriter, hac quidem in causa nihil dissentiens, Gregor. Nazianz. in Anecd. Muratorii Epigr. 84, 85, & Stelit. I, pag. 31. Longum foret ceteros eiusdem gregis recensere, quibus hunc in campum exspatiari voluptati fuit. HEMST.

ead. l. 13. Χαλκόπου) Διὰ τὴν κρηπίδα χαλκῆν. inferius GUYET.

in Schol. col. 1. l. 2. Αἷς) Ed. A. οἷς, quod mutandum erat. Tum satis inconcinne dixit βουλὰς κατεσκευάζον, *fabarum foritione senatores creabant*. De *κνώμοις* lege, quae olim cum praestantiff. Kusterō communicavimus ad Iamblich. de V. P. § 260. HEMST.

Pag. 205. l. 2. Ἀνάξιον) Miror, inter tot viros doctos neminem repertum, cui mendum vulgatarum edd. quae hic ἄξιον legunt, suboluerit. Ed. l. ἀνάξιον, ut edi curavimus. P. etiam & L. & Ienius ipse genuinam esse lectionem demonstrat. Sic Lucianus loqui amat: vid. Συγγρ. c. 26, & Ἐτ. Δ. XIV. De Empedoclis interitu variae sunt sententiae: vide Strab. VI, p. p. 274, Diog. Laërt. p. 230, Kennet. & Cler. Ar. Crit. p. 221, Suid. v. Ἀμυκλαί. Vide Περ. c. 1, ubi magis graviter ista tractantur: Empedoclem enim illic videbis latere voluisse suam mortem; verum, quod ex aliis discimus, sive vis ignis, seu alius aliquis casus crepidam eius aeream prodidit, quae rem totam aperuit. Fabulam esse censet Dacerius ad Horat. Art. Poët. 461; quae etiam T. Fabri sententia est, quam in nota ad illum de Peregrini morte locum vide, & si ita videtur, ad examen revoca. SOLAN. Utrumvis erat, flagitante sententia, recipiendum, vel ἄξιον, vel οὐκ ἀνάξιον ὄντα. Nonn. Συναγ. 1στ. pag. 127, κατεκῆν δὲ εἰς τέλος (Empedocles) ἀξίως τῆς οἰκείας κροδοξίας. HEMST.

ead. l. 12. Τὸν σιμὸν λέγω) Sane ludit pervenisse Menippus, easque formae notas, quibus, uti vivum veteres solebant, Socratem Aeacus describit, nihil ad eum discernendum valere, sed omnibus aequè mortuis esse communes, iocatur. Simus erat Socrates inter superos & calvus, eamque ob causam Sileno comparatur: Schol. Aristoph. ad Nub. v. 223, ἐλέγετο

δὲ ὁ Σωκράτης τὴν ὄψιν Σειληνῶ παρεμφαίνειν· σιμός τε γὰρ καὶ φαλακρός ἦν· nam ibi facitissime Comicus illis uti verbis Socratem facit, quae Sileno tribuerat Pindarus cum Olympo colloquente. Talem depingit illa mirabilis Alcibiadis laudatio in Plat. Symp. p. 1202, & p. 1203 A. τὸ σχῆμα αὐτοῦ τοῦτο ὃν σειληνωδες σφόδρα γὰρ ibidemque Σάτυρος & Μάρσαυς audit. Hoc autem praecipuum suae formae decus, ut erat εἶρων ad unguem factus, defendit ipse Socrates in Xenoph. Symp. p. 519, 520. nam tali eum dicto tetigerat Critobulus p. 515, v. 28, νῆ Δία, ἢ πάντων Σειληνῶν τῶν ἐν τοῖς Σατυρικοῖς (δράμασιν) intelligi; longe aliter atque interpretes) αἰσχιστοὶ ἂν εἴην: additque Xenophon, ὁ δὲ Σωκράτης καὶ ἐτύγχανε προσεμφερὲς τοῖς ἄν. Re tamen vera singulari vultus pulchritudine Socrates nec gloriari poterat, nec profecto cupiebat, qui externam speciem despiceret, internam solam admiraretur: quare Theodorus de Theaeteto adolescente in cognomine Platonis dialogo p. 107 C. οὐν δὲ, καὶ μή μοι ἄχθου, οὐκ ἔστι καλός· προσέεικε δὲ σοι τὴν τε σηρότητα, καὶ τὸ ἔξω τὸν ὁμμάτων. Eo saepissime scriptores antiqui respectant: vide Athen. V, pag. 219 A. Max. Tyrium Διαλ. XXXVI, p. 375, οἱ σιμοὶ καὶ οἱ προγαστορες. Julian. Caes. p. 314 D. Synes. Calv. Enc. p. 69 B. Atque adeo non iam suspicor verba Varronis apud Nonium p. 25, ut olim ad Poll. IX, 148, de Sileno, sed paene mihi persuadeo de Socrate esse intelligenda, modo parumper emendata huic homini accommodentur: *Nonne enim unum (quod etsi retineri possit, malo tamen, Nonne enim vel eum senem) scribunt esse grandibus superciliis, sillonem, quadratum?* fieri certe non potest, quin in Satyra Menippea Γράβι σεαυτὸν, unde haec sunt deprompta, Socratis Varro meminerit. Ex Latinis similes formae philosophorum parentis imagines protulit Sava-ro ad Apollin. Sidon. IX, Ep. 9, p. 586. HEMST.

ead. l. 13. Καὶ τοῦθ' ὁμοιον) Viden' calvum illum? Men. Omnes calvi sunt; quare & omnium hoc insigne sit. Aeac. Simum illum dico. Men. Et illud simile: simi enim omnes. Lucianum scripsisse existimo ὁμοιοι, non ut vulgo, ὁμοιον. Si Lucianus voluisset hunc in modum, uti vulgo legitur, scribere, meo iudicio scripsisset ἴσον. At maluit vulgarissimum illum Hellenismum, quo & infra utitur in Reviviscentibus c. 13: Πολλὰς ὁμοίας ὀρῶ τὸ γὰρ σχῆμα, καὶ τὸ βάδισμα, καὶ τὴν ἀναβολὴν, Multas similes inter se esse video, quantum & ad habitum, & ad incessum, nec non vestitum: & sic passim. IENS.

ead. l. 17. Πολλοὶ τῶν νέων &c.) Legitur in editionibus: πολ-

λοι τῶν νέων φιλοσοφεῖν λέγουσι, καὶ τάγε σχήματα αὐτὰ καὶ τὰ βαδίσματα εἰ θεάσαιτό τις, ἄκροι φιλόσοφοι. μάλα πολλοὶ τὰ δ' ἀλλὰ εἴωρα κας οἶμαι. Hunc locum foedatum esse, dudum vidi; sed quomodo purgari posset, non videbam. Exciderunt enim voces, quas ubi ex Mf. reposueris, cognosces emaculatum. Sic autem in illo scribitur: πολλοὶ τῶν νέων φιλοσοφεῖν λέγουσι, καὶ τάγε σχήματα αὐτὰ, καὶ τὰ βαδίσματα εἰ θεάσαιτό τις, ἄκροι φιλόσοφοι, μάλα πολλοί. Σω. μάλα πολλοὺς εἴωρα κα. Με. ἀλλ' εἴωρα κας, οἶμαι, οἷος ἦκε παρά σοι Ἀριστίππος καὶ Πλάτων. Multi iuniorum se philosophari profitentur. Ac habitum quidem ipsum & incessum si quis aspiciat, summi philosophi videntur, sane quam multi. Socr. Valde multos vidi. Men. Sed vide qualis ad te venerit Aristippus, & ipse Plato. De Platonis & Aristippi luxuria vide Theodoret. *θεραπευτ. β.* ex ipso Xenophonte; vide & Athen. XIII Deipnosoph. de amore Platonis in Archeanassam Colophoniensem. Inde & ab Antisthene Σάδων dicitur, quasi diceret Priapum. Athen. lib. XI. Sequitur, paucis verbis interiectis, qui prava laborat interpunctione locus, quem sic restitues: *Εὐδαίμων, ὃ Σώκρατες, ἄνθρωπος εἶ. τάγε τοιαῦτα πάντες οὖν σε θαυμάσιον οἶοντα ἄνδρα γεγενηῖσθαι, καὶ πάντα ἐγνωνέαι ταῦτα, δεῖ γὰρ οἶμαι τάληθες λέγειν, οὐδὲν εἰδῶτα. Felix homo es, Socrates. In his omnes te virum admirandum fuisse existimant, & omnia ista novisse, cum nihil, verum enim dicendum est, scias. Hinc Socratem alii fuisse idiotam dicunt, & vere dicunt. GRAEV.*

Pag. 206. l. 2. Ἄκροι φιλόσοφοι. μάλα πολλοί) Supplet hic quaedam MS. Graevii. Possit tamen sine isto supplemento locus hic constare, modo tollatur importunum punctum post φιλόσοφοι. Quomodo se res Athenis habent? Men. Multi noviorum se philosophari praedicant; & quantum ad ipsum habitum & incessum, si quis eos conspiciat, summi philosophi sunt quamplurimi: ceterum vidisti, opinor, qualis venerit ad te Aristippus &c. Liber vero MS. quo usus est vir cl. ita supplet, ἄκροι φιλόσοφοι, μάλα πολλοί. Σω. μάλα πολλοὺς εἴωρα κα. Με. ἀλλ' εἴωρα κας οἶμαι &c. Num quidem credibile est, fingi hic Socratem, qui iam dudum esset mortuus, vidisse νέους illos, iactantes se esse philosophos? IENS.

ead. l. 3. Σω. Μάλα πολλοὺς εἴωρα κα. Με. Ἀλλὰ) Ita hunc locum restituimus ex ed. I. confirmaturque ea lectio auctoritate Mf. Gr. P. & Ox. in quibus eadem leguntur, nisi quod in Ox. pro μάλα vitiose legitur πάλα in P. vero εἴωρας. At quod Gr. codex ante haec Socratis verba habet μάλα πολλοί, non

probo: est enim ex corruptis exemplaribus, in quibus sine Socratis nomine pro his, quae adscripti, legitur tantum *μάλα πολλοί*. Τὰ δ' ἄλλα in omnibus reliquis edd. Vide tamen Γυμν. c. 34. SOLAN. Quandoquidem membranarum quarundam auctoritatem suffragio suo viri eruditi firmare non refugiant, eorum consensum quia liquidis rationibus refutare non poteram, parvi pendere religioni duxi. Neque tamen diffiteor, subodorari me in hisce restitutis nescio quid improbi & notae minus sincere: non enim videtur Socratis personae convenire responsum, *μάλα πολλοὺς ἑώρακα*: tum colorem Lucianum habent, *si habitum quis & incessum spectet, summi philosophi valde frequentes*: porro *τάγε σχήματα αὐτὰ* (vel αὐτῶν) καὶ τὰ βαδίσματα sententiam quandam, nisi fallor, oppositam flagitant, quae nihil eos esse minus, quam veros philosophos, indicet. Ideo mihi probabile fit, post τὰ δ' ἄλλα praetermissum esse iampridem segni librariorum negligentia unum atque alterum versum, in quo eiusmodi fere fuerit, qualem dixi, sensus, cui commode iungantur illa sequentia, *ἑώρακας οἶμαι, οἷος ἦκε παρὰ σοί* (nisi, quod puto, praestiterit *παρὰ σέ*) Ἀριστίππος &c. Postmodum quam reperiebant lacunam, quisque pro ingenii sui modulo fuit conatus explere: inde orta, quam hic videmus, lectionum illa varietas: alii contra conglutinati, quae spatio interiecto longius diiungebantur, vocibus omne deficientis orationis vestigium deleverunt. HEMST.

cad. l. 5. Μύρου) Diogen. L. p. 51 F. *τίς δ' ἐμμενισμένος*; de eodem Aristippo. SOLAN.

cad. l. 6. Τοὺς ἐν Σικελίᾳ τυράννους) Vid. Corn. Nepos in Dione. SOLAN.

cad. l. 8. Εὐδαίμων, ὃ Σ. ἀνθ. εἰ τάγε τοιαῦτα πάντες οὖν) Εὐδαίμων, ὃ Σώκρατες, ἀνθρώπος εἰ τάγε τοιαῦτα πάντες οὖν σε θαυμάσιον οἶονταί ἀνδρα γεγενῆσθαι, καὶ πάντα ἐγνωκέναι ταῦτα, δεῖ γὰρ οἶμαι τάλῃθες λέγειν, οὐδὲν εἰδότα. Sic locum hunc interpungendum puto, inque eo iam praeivisse videtur interpretes. Vulgo priora ita disponuntur, Εὐδαίμων, ὃ Σώκρατες, ἀνθρώπος εἰ. τάγε τοιαῦτα πάντες οὖν &c. Sed Εὐδαίμων, inquit, ἀνθρώπος εἰ τάγε τοιαῦτα: scilicet quantum ad illa vitia attinet, (quibus, ut praeceffit, laborabant Aristippus, Plato, alii) tu, Socrates, homo beatus es: propterea omnes admirabilem te fuisse existimant virum &c. In prioribus tamen his Graevius vulgatam servat distinctionem, ponens recte deinceps comma post ταῦτα, ubi vulgo habebatur punctum. IENS.

ibid. Τά γε τοιαῦτα) Graevium aberrasse miror : eam adhibuit commode distinguendo medicinam Ienſius, quae cum usu particulae οὖν ordine suo collocandae perpetuo congruit : nam quis ferat Graece sciens eius structurae scabritiem? τὰ γε τοιαῦτα πάντες οὖν σε θαυμάσιον οἶονται. Postea καὶ ταῦτα extra dubitationem mihi positum videtur : in corrigendo Luciano Lucianum sequi malui, quam scriptis editisque libris, in quibus, cur particula καὶ fuerit elisa, facile potest animadverti, obtemperare. Dial. XIX, § 1, & XXIX, ἐπεὶ καὶ ἐκράτησέ σου, καὶ ταῦτα παρὰ Τρωσὶ δικάσαις. Necyom. § 4, καὶ ταῦτα εἰδὸτα σαφῶς. § 14, alibique saepe. Alcidas. p. 185, v. 3, ἄνδρα σύμμαχον. . . . καὶ ταῦτα πρότερον ἐν ὑμῖν εὐδοκμηκόμενα. HEMST.

ead. l. 10. Καὶ ταῦτα) Misere antea sine καὶ oratio claudicabat, & in sensum absurdum volentes nolentes rapiebat, in hunc modum : πάντες οὖν σε θαυμάσιον οἶονται ἄνδρα γεγενῆσθαι, καὶ πάντα ἐγνωκέναι ταῦτα· δεῖ γὰρ οἶμαι τάλληθες λέγειν οὐδὲν εἰδὸτα· quae vides nunc hac levi mutatione, quam elegans & limpida evadat. Omnino legendum καὶ ταῦτα· quod adeo liquere perfecta sententia existimo, ut plura dicere pigeat. SOLAN.

ead. l. 11. Οὐδὲν εἰδὸτα) Unum scio, quod nihil scio. GUYET.

ead. l. 15. Χαριμίδης) Glauconis filius dicitur a Xenoph. Ἄπομν. III, 429 & 434. V. Plat. in Theag. & Apol. & Aelian. V. H. VIII, 1. Critonis filius dicitur Diog. Laërt. pag. 40 D. Dion. Halic. SOLAN.

Pag. 207. l. 1. Μέτει τὴν σουτοῦ τέχνην) Notabile vitium Cod. O. μεγίστην ἀσκεῖς σουτοῦ τέχνην, dignumque quod observetur ad simile mendarum genus minore negotio detegendum. Primum T transeunte in Γ, quomodo creberrime peccatur, natum est ex ΜΕΤΕΙ ΤΗΝ ΜΕΤΙΣΤΗΝ. Deinde, cum facile deprehendi posset orationem labare, nisi addito verbo fulciretur, adoptare consulum duxerunt quam interpretationem τοῦ μέτει in margine positam inveniebant ἀσκεῖς. Τέχνην autem Socratis intelligit παιδευστικὴν sive puerorum formarum amorem; quod crimen admirabili viro saepe quidem, sed falsissime fuit obiectum : de Platone res ista maiorem habet controversiam : vide Davis. ad Cicer. T. D. IV, 34. Quod modo Socrates aiebat, καὶ αὐτὸς ἐφασκεν &c. eius specimen illustre reperire licet in Aeschin. D. III, c. 6, sed cum solita tamen εἰρωνείᾳ coniunctum : vide Cicer. Acad. I, c. 5, pag. 18, quaeque ibi notat Davisius. HEMST.

ead. l. 2. Οὐκ ὀλιγωρεῖς τῶν καλῶν) Nondum Socratem ausus incesti arguere, modum in iocis aliquem servat. Ars autem, quam hic nominat, ea est, qua Socrates animorum se obfrettricem & dici & haberi cupiebat. De Alcibiade Socratisque in eum amore Diog. Laërt. p. 38 F. & 40 F. apud Athenaeum Aspasia ipseque Athenaeus: quin & ipse Alcibiades apud Plat. Συμπ. Alibi Noster non tam caute de amoribus istis loquitur; ut & Περ. c. 43. Sed vide illic Notas nostras, ad Περ. autem T. Fabri. SOLAN.

ead. l. 5. Μὰ Δί', ἐπὶ τὸν Κροῖσον γὰρ καὶ Σαρδανάπαλον ἀπεμιμ) Benedictus: *Non per Iovem: Croesum enim & Sardanapalum adeo.* Non secus ac, si voluisset negationem Lucianus, non potuerit nunc quoque dicere, ut mox ante οὐ μὰ Δία, ἀλλὰ κενοδοξία, καὶ τύφος &c. & in Vitarum auctione, οὐ μὰ τὸν μέγιστον ἔρκον τὰ τέτταρα. In Mercede cond. οὐ μὰ Δία τῆς Ἑλένης ἕνεκα, οὐδ' ἂν τῶν Πριάμου Περγάμων. Sed vides, auctorem nunc loqui, ut fecit in dialogo Noti & Zephyri, θεραπευτέα τοιγαροῦν ἤδη δέσποινά γε οὐσα. ἢ Δία εὐνοустέρα γὰρ οὕτω γένοιτο. Sensus est, *Itane? immo ad Croesum &c.* GRON. Nihil mutandum; passim ita adhibent optimi quique scriptores Graeci. Vide initium lib. VI Cyrop. Xenophontis, quod hisce scatet: neque unquam aliter Xenophon, nisi vitatis forte codicibus. SOLAN.

ead. l. 24. Θεὸν ὄντα) Cerberus Luciano multum debet, a quo titulo tam honorifico, quem vix quisquam alius impertiverit, cohonestetur: neque tamen secus in B. Πρ. c. XVI. Vid. Barth. ad Stat. Th. II, 26, IV, 486. Canem hunc dirum intellexit Callimachus in Fragg. Bentr. n. CLXI, Ξείνος Ἐχιδναῖον νέρβειν ἄγων δάκετον. Hercules est ille ξείνος: nec dubito, quin ex Αἰτίοις Cyrenaei vatis depromptus sit versus: vide Quint. Calabr. VI, 260. HEMST.

Pag. 208. l. 4. Ἀτρέπτω τῷ προσώπῳ) Τῷ in plerisque deerat: reperitur in MS. Ox. Coll. edd. Fl. & P. Sic Polyaen. Strat. VIII, p. 556. SOLAN. Vultus Socratis semper idem admirationi fuit veteribus, etiam Xanthippe luculenra teste; quam fuisse talem praedicant, quae cuiuscunque mariti alterius vultum facile movere potuisset: vide Cicer. T. D. III, § 31, quaeque notant Gataker. ad Antonin. I, § 8, Kuhn. ad Aelian. V. H. IX, 7. Ἀτρέστῳ supeditatum a P. si exigas ad ἀτρέπτῳ, eiusmodi est, ut difficulter, utrum a Luciano fuerit profectum, statuere liceat: illud οὐ πάνυ δεδιέναι si spectes, palmam forte dederis huic lectioni; praesertim accedente Platone, qui

Socratis habitum fatale poculum hausturi graphice depingit in Phaed. p. 86 E. καὶ δὲ λαβὼν καὶ μάλα ἤλεως, οὐδὲν ΤΡΕΣΑΣ, οὐδὲ διαφθείρας οὔτε τοῦ χρώματος οὔτε τοῦ προσώπου, ἀλλ', ὥσπερ εἰώθει, ταυρηδὸν ὑποβλέψας. Solent autem illa vocabula vulgo a librariis permutari: velut in Iosepho de B. I. VII, 8, p. 430, pro φρόνημα πρὸς τοὺς ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας κινδύνους ἀτρεστον, duo non spernendi Codd. praeferunt ἀτρεπτον: similibus variatio notatur ab eruditis viris apud Aelian. V. H. V, 6, XIV, 31. In Nostro tamen nihil esse novandum credo, quia sententiae non minus, quam illud alterum, servit ἀτρεπτον πρόσωπον optime respondens verbis Platonis οὐδὲν διαφθείρας οὔτε τοῦ χρώματος, οὔτε τοῦ προσώπου: iterum in A. I. II, c. 23, Socrates τὸ πρόσωπον ἀτρεπτος: vide Λατ. c. 16. Verum paucos fore arbitror, siquidem attenderint, qui non offendantur inconcinna structura ἐδόκει ... δοκῶν exterminata voce postrema expoliri poterit hic locus tali pacto: παντάπασιν ἐδόκει ἀτρέπτω τῷ προσώπῳ προσιέναι, καὶ οὐ πᾶν δεδιέναι τὸν θάνατον, καὶ τοῦτ' ἐμφῆναι τοῖς ἔξω τοῦ στομίου ἐστῶσιν ἐθέλειν. De priorē video mecum sentire magnum I. Fr. Gronovium in Corrig. & Infer. ad Observ. p. 683; pro ἐθέλων vero substituit ἤθελεν: ad meam partem accessuros spero literarum Graecarum peritos. HEMST.

ead. l. 7. Διαμέλλοντα) Traiectio vituperanda: quid enim Luciano causae fuit, cur ita discerpta orationis membra temere disseminaret? Cave tamen absque Mss. ope mutassis: mox idem in seq. Dial. iterum, καὶ γὰρ τῷ ξύλῳ σου πατάξας διαλύσω τὸ κρανίον &c alibi passim. SOLAN.

ead. l. 8. Δακλὼν τῷ κανεῖφ) Δοκῶν forte. GUYET. De Cerbero decenter, quippe cane, dicitur, qui non latratu solum umbras territat, sed & morfu petit: maiore audacia, sed quae facetissima ioci venustate redimitur, de fato tanquam Cerbero locutus est in Hermot. c. 6: Οὐκ εἰδὼτα εἴ σε πλησίον ἦδη τοῦ ἄκρου γενόμενον τὸ χρεὼν ἐπιστὰν κατασπάσει λαβόμενον τοῦ ποδὸς ἐξ ἀτελοῦς τῆς ἐλπίδος: quamvis alioqui τὸ χρεὼν καταλαμβάνειν & ἐπιλαμβάνειν τινὰ frequens sit apud Pausaniam atque alios, &c rapaces fati manus memoret Seneca Hippol. v. 567. Illud autem κατασπᾶν τοῦ σκέλους vel τοῦ ποδὸς nescio an ab Antiphane Comico sit sumtum; quod is tamen Charonti tribuit: locus eius simillimus exstat apud Stobaeum p. 608: Τὸς γλιχομένους δὲ ζῆν κατασπᾶ τοῦ σκέλους Ἀκοντας ὁ Χάρων, ἐπὶ τόπον δεῖον τ' ἄγει &c. Eadem fere, si Luciano credimus, Socratis fuit causa: verum indignor, viri sapientissimi,

sinceraeque virtutis, quantam aetas illa capiebat, strenui cultoris memoriam ignominia tali adspergi: pluris est apud me, quam Luciani aliorumque, qui ceteroquin ab eo longe diversa huic iniuriae subscribunt, inanes argutiae, Xenophontis fides ita scribentis in ultima Socratis Apologia: Ἐπεδείξατο δὲ τῆς ψυχῆς τὴν βώμην· ἐπεὶ γὰρ ἔγνω τοῦ ἐτι ζῆν τὸ τεθνήσκειν αὐτῷ κρείσσον εἶναι, ὥσπερ οὐδὲ πρὸς τάλλα τὰ γὰρ προσάντης ἦν, οὐδὲ πρὸς τὸν θάνατον ἐμαλακίσατο, ἀλλ' ἰλαρῶς καὶ προσεδέχετο αὐτὸν καὶ ἐπετελέσατο commemorataque Socratis σοφία & γενναίότητι, quae auditorum ex animis effluere nunquam possint, finem elegantissimae defensionis simul, & cumulum meritis eius laudibus imponit: εἰ δέ τις τῶν ἀρετῶν ἐφιεμέναν ὀφελιματέρῃ τινὶ Σωκράτους συνεγένετο, ἐκείνον ἐγὼ τὸν ἄνδρα ἀξιωμακριστότατον νομίζω. Menander in 'Oργ. apud Athen. XII, p. 552: Ὁ λυμὸς ὑμῖν τὸν καλὸν τοῦτον δακνόν. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 2. "Οὐτως) Credo legendum οὕτως sic ipse contextus habet. HEMST.

Pag. 209. l. 5. Ἀξίως τοῦ γένους, καὶ Διογένους) Ut dignum erat genere canino: ad Cerberum supra dixerat Menippus, συγγενὴς γὰρ εἰμὶ σοι. Diogeni tamen Cerberus apud Aufon. Epitaph. XXXI non perinde benignus est; nam ad manes abire vetuit, canemque superum iis in sedibus morari noluit canis infernus: Quonam igitur? clari flagrat qua stella Leonis Additus est iustae nunc canis Erigonae. Quod imitatus est Aufonius, Graecum epigramma cultu simplici multo mihi nitidius videtur. In alio Epigr. 14, Anth. III, c. 33, Cerbero blanditur Diogenes, eumque affinitatis proximae commonefacit: Ἀλλὰ κύων σάϊνοις Κέρβερε τὸν με κύνα. HEMST.

ead. l. 6. Διογένους) Quomodo sibi mortem consciverit Diogenes, alibi dicendi locus est ad B. Πρ. c. 10. Vid. Soradis fragm. apud Grot. Flor. p. 397 & 399. Diog. Laërt. 162 B. ὑπ' ἀθυμίας βρόχῳ τὸν βίον μεταλλάξαι Menippum dicit: idem tamen in epigrammate, parum sibi constans, negare videtur factum, cum ait, εἰ δ' ἐνόει φύσιν κυνὸς, αὐτὸν ἂν ἐκρέμασεν. SOLAN.

Pag. 210. l. 1. Ὁβολὸν μὴ ἔχων) Unum obolum ori mortuorum immittit Lucianus, cuius ab Indice petenda sunt loca. Ceteri fere consentiunt: Lucill. Anth. II, c. 50, Ep. 7, Κεῖτο δὲ γ' οὐδὲν ἔχων ὀβόλου πλέον. — Antiphan. apud Stob. p. 128, & Anth. II, c. 50, Ep. 3, Τεθνήξῃ, πλουτούσαν ἀφείς μεγάλην διαθήκην Ἐκ πολλῶν ὀβολῶν μούνον ἐνεγκάμενος ubi vide Brodaeum. Diogenes etiam, ut erat amantissimus iustitiae, debita Charontem stipe fraudare noluit, porrexitque ipsi ναυτιλίας

ὄβολον, sive τὸν φθιμένους ναυστολέοντα ὄβολον, teste Antipatro, vel alio forte quodam poëta Anth. III, c. 33, Ep. 15, 16. doctoris exemplum quo minus apud Menippum valuere, quamvis cetera Cynicae frugalitatis instrumenta secum porteret, egestatem a contemptu divitiarum ortam obstitisse credendum est. Porro τὸν ὄβολον τὸν συγχευόμενον τοῖς τελευτῶσιν Suidas habet in Καρκάδοντα, vel quod, monente Kuftero, Photius scriptique Codices praebent, Καρκάδονα, quam vocem etsi iuxta cum aliis ignorem, suspicor tamen ex Pherecratis Comici Crapatallis delumtam: Cuperus certe in Num. Ant. Expl. p. 235 labitur, quando minus diligenter inspectis Grammatici verbis illud ipsius oboli funebris esse nomen opinabatur: ὄβολον μισθὸν τῷ πορθμῇ idem Suidas in Μελιττοῦτα, quae derivata sunt ex Aristoph. Schol. ad Lysistr. v. 601, 603, neque aliter Diodor. Sic. I, p. 61 C. ubi quidquid est de Orci statu & Charonte Graecarum fabularum, ab Aegyptiis Orpheum transfuisse contendit: τὸ μὲν γὰρ διακομίζον τὰ σώματα πλοῖον βάρην καλεῖσθαι, τὸ δ' ἐπιβάθρον νόμισμα τὸν ὄβολον τῷ πορθμῇ δίδόσθαι καλουμένῳ κατὰ τὴν ἐγχώριον διάλεκτον Χάρωνι, ubi refingendum puto, τὸ δ' ἐπιβάθρου νόμισμα τὸν ὄβ. Ναῦλον proprie sic dictum Hesych. & Etymol. interpretatur, τὸ εἰς τὸ στόμα τῶν νεκρῶν ἐμβαλλόμενον νομισμάτιον, atque ita Schol. Iuven. ad Sat. III, 267, qui in ore Virgillii iurabat Aen. VI, 325, longe secus ac Servius, exponit eam, cui, quod portitori solvat, nummus vel naulum deest. Strab. VIII, p. 573 A. διόπερ οὐκ ἐντιθέασιν ἐνταῦθα (apud Hermionenses) τοῖς νεκροῖς ναῦλον, & Charon apud Aristophan. v. 372, Ἐμβαλιν, ἀπόδος τὸν ναῦλον. Rarius est, quod Moeris Atticista protulit, Καττιτέριον τὸν τοῦ νεκροῦ ὄβολόν. Praeterea Δανάκη, vel potius ὁ Δανάκης, a veteribus vulgo nummus hicce mortualis fuerit appellatus, si verum est, quod viris eruditis Grammatici persuaferunt; id enim ex Hesychio, Etymologo & Suida in Δανάκης, Ἀχερουσία iure sibi colligere videbantur. Sed minime dubito, quin a Callimacho fluxerit ista glossa, qui auctor novandi vocabulorum usus haud infrequens forte solus antiquorum viaticum illud infernum Δανάκην dixit, oboli vice eo nummi Perfici genere posito, quod Graecis non ignotum pretio proxime respondebat: quod autem undecunque investigarum Natalis Comes scripsit, versus esse ex Hecale depromptos, certissimum arbitror; in quibus post limatissimam Casauboni curam ad Strabonem & Theocr. Lect. c. IV, nihil ultra tentare debuerat Salmas. de Usur. p. 427. In eo solum a

Casaubono dissentio, quod proferri hos versus, *non quia in illis voce δαῖμων usus sit poeta, sed ad confirmationem moris existimari*, cum mihi satis apertum videatur, tribus, quos egregie refinxit, adiungi debere initium quarti versus Δαίμονην —. Dixerat Iuvenalis — *nec habet, quem porrigat ore trientem, nummulo designato*: Propertius paulo laxius IV El. 11, 7, *Vota movent superos: ubi portitor aera recepit Obserrat herbosos lurida porta rogos*: quae posteriora vereor, ut a quoquam commode possint explicari. Passeratius *umbrosos rogos* unde eruerit, non reperio; certe mirabiliter interpretatur, unde *multae umbrae evolant iis exstinctis*; quam vocis inauditam potestatem sermo Latinus, credo, fastidiet. Ego minuendae difficultatis in emendatione sola spem pono: *Obserrat umbrosas lurida porta domos*: quemadmodum alibi, *Nigrantesque domos animarum intrasse silentum*: sensum nemo melius explanaverit, quam Theognis, *Κυανέας τε πύλας παραμειβεται, αἶτε δαμόντων Ψυχὰς εἰργουσι, καίπερ ἀναινομένας* nec facile quidquam, quod prioribus aptius adiungatur, invenies. Hunc vero mortuis imponendae stipis morem, quem inter alios iam obsoletum apud Athenienses sua etiam aetate permanisse notat Scholiastes Iuvenalis, hodie retinent Tataři Wogulskii, pluresque barbarae gentes, ut perhibent scriptores Itinerariorum. Iam quod duum obolorum, qui Charonti sint tradendi, mentio fiat in Aristoph. Ran. v. 140, 272, ioci gratia numerum duplicari, ut τὸν δίκαστικὸν μισθὸν traducat, manifesto liquet ex v. 141, idque bene Scholiastae perspexerunt; quamvis eorum unus, ἕμα δὲ τὸ λεγόμενον, ὅτι τοῖς νεκροῖς ἐπὶ τοῦ στόματος βάλλουσι δύο ὀβόλους &c. scribat, antiquae consuetudinis ignoratione nimis erga portitorem avarum liberalis. Aliud erat, si ad lucem ab inferis remeandum foret, iterumque traiiciendus Acheron; quemadmodum in Apul. Metam. VI, p. 180, turris illa loquax & consiliaria Psychae iussu Veneris ad *Orci ferales penates* defensionis praecipit *offas polentae mulso concretas ambabus gestare manibus, ac in ipso ore duas ferre stipes*, quarum altera primam transvectionem, reditum altera mercetur. Sed ita sunt quaedam Apuleii verba ad Lucianum accommodata, ut comparationis instituendae causa proponi mereantur: *Nec mora, cum ad flumen mortuum venies, cui praefectus Charon protinus expetens portorium, sic ad ripam ulteriorem sutili cymba deducit comeantes. Ergo & inter mortuos avaritia vivit? nec Charon ille, Ditis pater* (suspicabar olim, *Ditis portitor*, quod necdum plane displicet; quamvis vulgatam lectionem tueantur, quae notat Th. Mun-

ckerus ad Hygin. p. 91.) *tantus Deus quidquam gratuito facit : & pauper moriens viaticum debet quaerere, & aes si forte prae manu non fuerit, nemo eum expirare patietur? Huic squalido seni dabis nauti nomine de stipibus, quas feres, alteram, sic tamen ut ipse sua manu de tuo sumas ore. Pauloque post : ac deinde avaro navitae data, quam reservaveras, stipe, transitoque eius fluvio recalcans priora vestigia, ad istum coelestium siderum redibis chorum.* Nonnulla notavit Pricaeus, adhibito Luciano; cuius aliquot loca neque Meursii diligentiam fugerunt de Fun. c. V. HEMST.

ead. l. 3. Ἀγξωσε) Concinnius ἀγχειν dici, quam πνύειν, monet Thom. Mag. ubi L. Bos, hoc etiam loco prolato, propriam esse verbi rationem in creditoribus ostendit, qui debitores segnes obtorto collo corripunt, adque solvendum aes alienum acerbe cogunt. Sic & Basil. Hom. in Ps. XIV, p. 109 D. ὁ δανειστὴς ἐν ταῖς ἀγοραῖς ἀγχει πνύειν tamen eadem potestate a probatissimis scriptoribus usurpatur. HEMST.

ead. l. 5. Σου πατάξας δ. τὸ κρανίον) Suavius est, & venustiore Anticae structurae formam praefert, quod vulgatur, quam Graevio probata scripti codicis lectio: solent saepe genitivum ab eo nomine, unde pendet, nonnihil removere: ut Noster in Necyom. μου πρὸς τὸ πρόσωπον ἀποπτύσας. Δ. Θ. VII, § 1, τούτου γὰρ ἐξέλκυσε λαβὼν τοῦ κουλεοῦ τὸ ξίφος. Lyf. pag. 93, v. 17, 20, πάντα μου εἰς τὴν γνώμην εἰσέη. & ταῦτά μου πάντα εἰς τὴν γνώμην εἰσέη. Long. pag. 71, τούτων ὀρνίθων ἐπὶ προφάσει θήρας. Aristaen. l. Ep. 9, διανίστησι πεπτωκυίας λαβόμενος τῆς δεξιᾶς ubi multum fallatur, si quis πεπτωκυίαν reponat. Plato initio Parmen. μου λαβόμενος τῆς χειρός quo in genere, quod innumerum est, tum ornatus orationis spectatur, tum vehementia non nisi a perito iudice sentienda; velut in illo Socratis ad Antisthenem, Ὁρῶ σου διὰ τοῦ τριβωνος τὴν φιλοδοξίαν. Diogeni Cynico minitatur aliquis superstitiosus apud Diogen. l. VI, 48, μὴ πληγῇ τὴν κεφαλὴν σου διαρρήξω. Quod sequitur μάτην ita ceperunt interpretes, quasi nihil differret ἀπροΐκα: neque diffiteor, si sententiam adspicias, optime convenire; sed quoniam renititur usus vocabuli certissimus, a Graevio iure castigatos existimo, eamque Luciano fuisse mentem: ergo tu frustra susceperis tam longinquae navigationis inanem molestiam, siquidem, nisi ratam oboli mercedem expromseris, in vitam tibi erit redeundum: confer D. XXIII, § 3. ideo mox Menippus, ἐχρῆν διὰ τοῦτο μὴ ἀποθανεῖν nec multum abit Apuleii iocus, *aes si forte prae manu non fuerit, nemo eum expirare patietur?* Ceterum illud μάτην in Episcoporum

contra Paulum Samofatenfem epistola apud Euseb. H. E. VII, c. 30, p. 361, usu rariore ponitur: *μάτην καρπούμενος τὴν τῶν ἐν πράγμασιν ὄντων ἑτοιμότητα πρὸς τὸ διδόναι* &c. id est, *nila pro pecuniis acceptis opera reddita: frustratus eorum spem, qui auxilium eius ad pericula depellenda pretio emerant.* HEMST.

ead. l. 7. Μάτην οὖν &c.) Male vertunt haec verba: *μάτην οὖν ἔσθ' πεπλευκὸς τοσοῦτον πλοῦν*, num ergo tam longo traiectu te gratis transvexero; cum illorum haec sit sententia: *nilh igitur tibi proderit tam longa navigatio confecta*, cum obolum naulon non tecum attuleris. Sed paulo ante melius Mf. *καὶ γὰρ τῷ ξύλῳ σε πατάξας διαλύσω τὸ κρανίον* male in editis σου πατάξας. GRAEV.

ibid. "Εσθ") *Εσομαι forte. GUYET.

ead. l. 13. Τούτου γε ἕνεκα νεωλκήσας τὸ πορθμεῖον παράμενε) Interpretantur omnes, auctore Erasmo, *quin igitur vel huius gratia, perge, ut facis, navim trahere*, quo nihil aliud, quam ostendunt se nihil percepisse. Quid enim id notat? Merito annotavit pater, *nave subducta naulum vel portorium exspecta.* GRON.

Pag. 211. l. 3. Μόνος... προῖκα) Etymol. Magn. v. *Δανάκη* docet immunes fuisse omnes Avernii vicinos, Strabo autem Hermionaeos lib. VIII. SOLAN.

ead. l. 14. Θέρμους) Profert Thom. Mag. in *Θέρμος*. Quod Barthius ad Calpurn. Ecl. III, 82, subdubitanter & velut auctoris oblitus scribit, *lupinos in mortuariis veterum coenis exhibitos manibus*, id iam confidentius ac temere pro vero venditat Keuchen. ad Seren. Samon. v. 736. nequidquam in hac causa Luciano testimonium denuntiatur: longe rectius ex iisdem locis Gonsal. de Salas observavit ad Petron. c. 14, p. 76, *lupinos olim vilissimum fuisse pauperum cibarium; Cynicorum vero adeo creberrimum, ut vix unquam a Cynici pera abesse lupinos contingeret.* Cum autem addit, *Inde Crates apud Aristotelem*, vel errore vel memoria labitur: exstat enim ille locus in excerptis Teletis apud Stob. p. 524: *Οὐκ ἀνδρὲς γὰρ Κράτης, Οὐκ οἶσθα, φησὶ, πῆρ' δύναμιν ἡλίκην ἔχει, Θέρμων τε χοῖνιξ; καὶ τὸ μηδενὸς μέλειν τῷ ὄντι γὰρ μέγα καὶ ἀξιολόγον μετὰ πῆρας καὶ δέρμων, καὶ λαχάνων, καὶ ὕδατος μηδενὸς φροντίζειν, ἀλλ' εἶναι ἀδωπυτον καὶ ἀκολάκυστον.* Duo iambi rotundissimi, quorum alterum habet etiam Diogen. L. VI, 86, quin ex ephemeride Crateris sint excerpti, minime dubito. De δέειν φ' *Εκάτης* dictum est p. 397 sqq. HEMST.

Pag. 212. l. 4. Κούδενδς αὐτῷ μέλει) Verba illa vertunt, *nec quidquam ipsi curae est.* Mavelim ego, *neminem curat.* Illud οὐδέ

ὅς non ad πρᾶγμα, sed ad personam referri debere videtur. Sic in Evang. Marci XII, 14, Pharisei & Herodiani dicunt Iesu: Διδάσκαλε, οἶδαμεν ὅτι ἀληθὴς εἶ, καὶ οὐ μέλει σοι περὶ οὐδενός. Magister, novimus te veracem esse, & non curare quemquam. *L. BOS Animadv. c. XII, p. 55.* Οὐδενός pro mutato genere vel rem, vel personam indicat: posterius mihi non secus atque clariss. *L. Bos* placuit: eum explicandi modum postulat solius veritatis memor Cynici persona, cuius dicendi libertatem nulla hominum conditio, nulli tignitatum gradus refraenabant. Cratetem sine dubio sic intellexit Teles, quem superiore nota testem citavimus, quando post μηδενός φροντίζειν subiicit ἀλλ' εἶναι ἀθώπτειτον καὶ ἀκολακτευτον, nullius hominis respectum habere, sed talem se gerere, qui nemini nec verborum lenociniis obrepat, nec assentetur: longe ab ista mente aberravit interpretes Stobaei. Hoc sane multo magis in Christo verum *Marth. XXII, 16, Marc. XII, 14*; sed a callidis veteratoribus laquei vice cumulatae laudis simulatio adhibebatur, quia quaestionem erant insidiosam propositurū de censu Caesari solvendo: quasi dicerent, ubi veritas agitur, scire se, adeo nullam personarum dignitatis rationem habere Christum, ut ne Caesaris quidem maiestate retineri possit, quin animi cogitata libere planissimeque explicet. Neutrum genus utrobique non tantum vim orationis corrumpet, sed sententiam insuper alienam reddet. *Diogen. L. II, 34, εἰ δὲ φαῦλοι, ἡμῖν αὐτῶν οὐδὲν μελήσει.* Saepius autem accidit, ut commode ponatur: ut apud *Dion. Chrys. Or. XXXII, p. 370 D. ὡς τῶν γε ἄλλων οὐδενός αὐτοῖς μέλει.* Est alioqui frequens loquendi formula, οὐδὲν αὐτῷ μέλει. *Alexis apud Athen. X, p. 421 D. — τῷ δ' οὐδὲν μέλει.* *Plato p. 19 D. ὅτι σοι οὐδὲν μεμέληκεν.* *Euthyd. p. 211 A. τῶν πολλῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν σεμνῶν δὴ καὶ δοκούντων τι εἶναι οὐδὲν ὑμῖν μέλει* atque adeo *Xenophontem in Symp. p. 516, v. 31, una litera locupletare mihi liceat, οὐκέτι οὐδὲν μέλει οὐδενί, pro οὐδέ.* *HEMST.*

ead. l. 14. ΠΛΟΥΤΩΝ) Dolendum est, adeo caeca ratione procurari editiones, cuius hoc sane quam perspicuum documentum est, non nisi ex editione Benedicti, in multis nugatoria, adoptatum, cum recte Basileensis non hanc appellationem praemisisset, sed alteram ΠΡΩΤΕΣΙΑΟΣ, quod necessario fieri debere quivis videt; nunc tamen admoneri debuit vel in futurum bonum. *GRON.*

ibid. Ἡμέτερε Ζεῦ) Sic Homero *Il. I, Ζεὺς καταχθόνιος.* Eodem nomine appellat *Virgil. IV, 638, Iuppiter Stygius.* *SOLAN.*

Poëtarum usu Ζεὺς commune quasi trium fratrum nomen Neptuno etiam Plutoni tribuitur, ac velut imperii ac maiestatis habet significationem: Pausan. II, pag. 166, de Neptuno, quod insolentius est, testem laudat Aeschylum: atque ita Doris Simmiae Rhodio κυμοκτύπων Ἡρα ἁλίων μυχῶν, *praeles & domina*, apud Hephaest. pag. 43. Eidem eleganter in Suppl. v. 239, Ζεὺς ἄλλος Pluto dicitur, qui de manibus decretoriam pronuntiat sententiam: Tragici mentem improba Stanleii versio obfuscavit. Barthius autem ad Stat. Th. II, 49, ubi *nigritus, Stygium, Tartareum Iovem* illustrat, istorum Luciani verborum non fuit oblitus. Egregia vero ex Pythagorae disciplina de duobus hemisphaeriis, quorum superioris imperium sit penes regem Iovem, & reginam Iunonem, inferioris penes Ditem Iovem infernum, & Proserpinam Iunonem infernam, annotavit Lutat. ad Stat. IV, 527; quae de plenis Servii commentariis ad Aen. VI, 138, esse prompta suspicor: si contuleris, quae observavimus ad p. 88 l. 9, facile constet, unde Socrates hauserit πῶλον σφαιροειδῆ, οὗ τὸ μὲν ἕτερον ἡμισφαίριον θεοὶ ἐλαχον οἱ οὐράνιοι, τὸ δὲ ἕτερον οἱ ὑπὲρθεον apud Aetichin. Dial. III, p. 162. Verum Lucianus, cum Protefilaum hic dicentem facit ἡμέτερε Ζεῦ, principem poëtarum tetigit, cuius est Il. I, 457, Ζεὺς τε καταχθόνιος καὶ ἐπαινή Περσεφόνεια. HEMST.

ead. l. 19. Φυλάκιος) Α Φυλάκη, Φυλάκιος. unde & Φυλακίδης. Vid. Stephan. GUYET. Α Phylace urbe Phthiotidis non procul a Thebis, quae tamen inter fines Thessaliae; unde nonnunquam apud hunc auctorem *Thessalus* vocatur Protefilaus. LEED. Ms. Ox. Φινάκιος. Sed proba vulgata. V. Il. B, 695, 698. Thessaliae urbs Phylace: hinc inter Thessalica etiam, certe appendicis loco, in Ὀρχ. Protefilaum recenset Noster c. 52 & 53. SOLAN. Gentile Φυλακίδης, quemadmodum Ἰθακήσιος, fingit Stephanus: vide Burmanni Caral. Argon. in *Iphiclus alter*. Α Φυλάκιος, vel potius Φυλακίδης, aut Φυλακεύς nascitur Apollonii Φυλακῆς Argon. I, 47. Antiquum Phylaces nomen abiisse in Θήβας τὰς Ἀχαιίδας scribit Dicaearchus: καὶ Θήβας τὰς Ἀχαιίδας πρότερον Φυλάκην καλουμένην, ὅθεν ἦν καὶ Πρωτεσίλαος: verum utraque situ tamen propinquas distinguit Strabo IX, p. 661 C. 664 C. Haec est, cuius Stephanus meminit, Θήβη τρίτη Θεσσαλίας τῆς Φθιώτιδος. Protefilaum autem cum poëtae vocant Phylaciden, non ab oppido ductam esse hanc appellationem, sed ab avo, praeter formam patronymicam syllabae primae quantitas ab Homero signata Il. B, 700 & 705, manifesto demonstrat. Quae huc spectant, multa da-

bit N. Heinsius ad Ovid. Ep. Her. XIII, 35, ubi *Phyllides* cupidius admiratione vocabuli rarioris intrusum puto, quam verius; nam nihil aequae opportunum, quam *Conveniunt matres Phylacides*, ab illa urbe, quam utique Loadamia incolebat Homero notam, apud quem nulla usquam Phyllus compareret, tum forte nondum condita: idcirco tutius eam lectionem teneri arbitror, quae a communi vatum fonte fuerit derivata. Tzetz. Chil. II, c. 52, postquam Protefilai historiam explicuit, *Λουκιανός, αἰτ, Φιλόστρατος γράφει τὴν ἱστορίαν, καὶ τινες ἄλλοι μέμνηνται καὶ ποιῶνται καὶ νέοι*, sine dubio dialogum istum indicans: Philostratum vide p. 662, cum Oleario, & saepius in Heroic. Aristid. T. III, pag. 374 C. *καθάπερ τὸν Πρωτεσίλαον φασὶ παραιτησάμενον τοὺς κάτω γεγενησθαι μετὰ τῶν ζώντων* Propert. I El. XIX, 7, & Broukh. Minuc. Fel. c. 11: *Quis unus ab inferis vel Protefilai sorte remeavit, horarum (trium) sultem permissio commeatu, vel ut exemplo crederemus*. Plane verum est, quod monet Tzetzes, multos decantatissimi casus fecisse mentionem; neque lubet ab aliis prolatos veterum locos accessione nova cumulare. HEMST.

Pag. 213. l. 4. *Αὐτῶν*) Mallem, si codex aliquis addiceret, *αὐτοῦ*, scilicet *ἔρωτος*. HEMST.

ead. l. 8. *Ἑκτορος*) Homerus Hectorem non nominat, sed Dardanum tantum. Hyginus tamen CIII, & Ovid. Metam. XII, 67, cum Luciano sentiunt. SOLAN.

ead. l. 13. *Τὸ δὲ πρᾶγμα ὑπέρπορον ἦν*) Id est, amor, desiderium uxoris. GUYET. Reddiderunt Micyllus & Benedictus; *sed haec res praevaluit pondere*: quamquam obscurius, voluisse tamen eos puto, *sed is in uxorem amor meus omni pondere*, quomodo loquitur Cicero de Off. III, § 35, *gravior erat, quam ut hausta Lethes aqua potuerit exstingui*. Eiusmodi certe sententiam nexus orationis institutae requirit: sed valde vereor, ut Graecae linguae consuetudo potestatem illam in *ὑπέρπορος* ferat. Quare, nisi quid vitii maioris occultetur, potius flexu significationis levi dederō, *meus amor omnem modum excedebat, molisque grandioris erat, quam ut Lethaeo liquore obrui posset*. *ὑπέρπορος* sane dicuntur a Graecis proprie, quae molem magnitudinis enormem habent, atque immoderata sunt: ideo *ὑπέρπορον* Hesychius exponit non tantum *μέγα, ὑψηλόν*, sed & *ὑπέρμετρον*: inde manat, pro tumide magnificis, extraordinariis rebus, quaeque hominum oculos ad se convertunt, eandem vocem poni, sic tamen, ut in illa potestate semper aliquid vitiosi atque indecori haereat admixtum. Mox pro *οὐκ οὖν* for-

se non deterius legeretur, σὺ γούν. HEMSTERHUSIUS.

Pag. 214. l. 5. Κάκειν) Uxori eius nomen erat Laodamia, quam ferunt desiderium mariti non ferentem sibi necem conficivisse. Vid. Hygin. CCXLIII, & CIII, & CIV. Eo itaque hic respicit Lucianus. Nomen habet Ὀρχ. c. 53. SOLAN.

ead. l. 11. Τὴν ὁμογενὴ μου Ἀλκηστίν) Si velis scire, Lector, in quo gradu consanguinitatis fuerint Protefilaus & Alceftis, en tibi stemma ex Apollodoro, Didymo, Pindari Scholiaste, Plutarcho, Pausania & aliis:

Aeolus

Cretheus	Deioneus
Pelias	Phylacus
Alceftis	Iphiclus

Protefilaus. PALM.

ead. l. 15. Προσῆσται) MSS. Ox. P. & L. pro vulgato προσέεται. Vid. Xenoph. Cyrop. L. VII, pag. 103, 21. SOLAN. Ferri non poterat admissum in edd. vulgatas προσέεται, quippe quod nec cum οὐδὲ διαγνώγει δυναμένη, nec cum φεύξεται σι satis accurate conveniret. Moschopol. Ὀν. Ἀττ. Ἑκλ. Προσίμαι, τὸ μέλλον προσήσομαι, ὁ ἀρίστος προσηκάμην δις. Ex Appiano Suidas: Ταρκύνιον προσήσεσθαι. Nost. Phal. I, § 14. HEMST.

Pag. 215. l. 3. Καθικόμενον ἐν τῇ ῥάβδῳ) Mercurium iube, postquam ad lucem perveneris Protefilaus, contactum virga, mox in adolescentem formosum eum convertere. Sed quid sibi velit praepositio ἐν, in καθικόμενον ἐν τῇ ῥάβδῳ, non intelligo. Καθικέσθαι τῇ ῥάβδῳ fatis plene dicitur. Homerus Il. Ξ, v. 104: ὦ Ὀδυσσεῦ, μάλα πῶς με καθίκο Συμὸν ἐνιπῇ Ἀργαλήν, O Ulysses, valde teum penetraſti animum increpatione gravi. Neque vero si in hac locutione intelligatur praepositio, videtur ἐν, sed σὺν subaudiendum. An μὲν pro ἐν legendum? IENS. Miratur clar. Iensius, cur ἐν hic praeponatur; & merito miratur: ubinam enim his familia reperias? Servandam tamen, quam omnes Codd. tumentur, lectionem duximus: sic enim iterum Noster alibi Συγγρ. c. 12, ἐν ἀκοντίῳ φονεύοντα (cui similis exstat phrasis in Epigrammate, teste Constant. Lex. ἐν βέλει πληγῆς) quamquam ibi MS. G. & L. ἐν legunt. Euripid. autem El. v. 321, Καὶ σκῆπτρ' ἐν οἷς Ἑλλησιν ἐστρατηλάτεις & ἴκετ. v. 593. Has partes virgae Mercurii datas an etiam scriptores Graeci superstites agnoscant, nescio: haud temere utique a Luciano dictum crediderim. SOLAN. Quamvis in Symp. § 16 scripserit Lucia-

pus, τάχα δ' ἂν τινος καθίκετο τῇ βακτηρίᾳ, nihil tamen ab optimorum scriptorum usu alienum fecit, cum hic interposuit ἐν τῇ ῥάβδῳ. Multi haud infimi ordinis ita sunt locuti non tantum quando ablativus instrumenti, sed & alius quicunque ponendus erat: ideo non raro fit, ut in eodem orationis contextu additum omissumque reperiatur. Aristot. Z. I. IV, p. 111, λαμβάνονται δὲ καὶ λάβρακες. τριόδοντι. . . . εἰ δὲ μὴ, οὐδὲν δοκεῖ τῶν τοιούτων ληθῆναι ἐν τῷ τριόδοντι. Tryphon I Anth. c. 37, Ep. 14, Οὐκ ἄορι πληγῆς, οὐδ' ἐν βέλει, ἀλλ' ἐνὶ σύγκῃ Χείλεα —. Arriano 'A. A. III, c. 30, ἐν κλοιῷ δῆσαι, quod apud Xenophontem & Nostrum περὶ τῶν ἐπὶ M. Σ. c. 24, simpliciter est κλοιῷ δεθεῖς. Aelian. V. H. XIII, 1, ἐτρέφετο ἐν αὐτοῖς ἐν ὁρίῳ τῇ τροφῇ· ubi prius ἐν Mss. auctoribus est delendum. Philo Βελοπ. V, ἐν ὑπερώοις διαληγλιμμένοις ἐν ἀμόργῳ. Polemo Phyllogn. I, p. 170, πειθόμενος ἐν δώροις ὁ τοιοῦτος ἀνὴρ. Antiphon de Herod. Caed. p. 136, v. 18, σὺ δέ με ἐν ἀφανεί λόγῳ ζητεῖς ἀπολέσαι· qualia notavit ex Herodoto Raphel. ad 1 Theff. IV, 18. Manetho I, 239, — ἐν κατοχαῖσι θεῶν πεπεδημένοι αἰεῖ. Quint. Calab. VIII, 9, — νῆας τ' ἀμαθύνειν· Ἐν πυρὶ λευγαλέω —. Neque erat causa, cur Needhamus Hierocli demeret ad Aur. Carm. pag. 206, τὴν λυγρὰν ἔριν περικόπτων ἐν ἐκουσίῳ φυγῇ. Verum huius generis exempla numero carent: vide Th. Muncker. ad Hygin. F. XX, quem Luciani locus hiccē non effugit. Erat autem virga Mercurii potentissimae virtutis, ac paene magicae, qua, si vellet, admota formas alias inducebat: sic Cadmum suo caduceo tactum vertit in serpentem, teste Schol. Cruquiano ad Horat. A. P. v. 187. ideo Σανμασίαν τὴν δύναμιν dixit Apollo Δ. Θ. VII. HEMST.

ead. l. 4. Ἀπεργάσασθαι αὐτὸν) Thom. Mag. in Βούλομαι p. 31. HEMST.

ead. l. 6. Μίαν &c.) Satis erat: nam uxor viso marito statim prae gaudio in amplexibus eius moriebatur, ut Servius habet ad Aen. VI, 447. Hyginus aliter narrat historiam F. CIII & CIV. LEED.

in Schol. col. 1. l. 1. Τῆς Περσεφ.) Haec videtur Scholiastes monuisse, quia omissa fuerat eius in exemplari Proserpinae persona. HEMST.

Pag. 216. l. 2. Καὶ καλὸς ἦν) Mox tria Diogenes commemorat, quibus umbra Mausoli efferebatur, τὴν βασιλείαν, τὸ κάλλος, & τὸ βάρος τοῦ τάφου· eadem in his etiam verbis ut commode distincta cognoscas, una vocula faciet apto loco interposita, καὶ ὅτι καλὸς ἦν. Nunc omnia sunt liquida, & ordine

iusto decurrunt: μέγα φρονῶ ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ. . . καὶ ὅτι καλὸς ἦν τὸ δὲ μέγιστον ὅτι ἐν Ἀλικαρνασσῶ &c. nam ὑπεργαρόμην & ἐπέβην a superioribus pendent, δεῖ βασιλεύσα, ἥρξα &c. Verum de Mausoli rebus gestis & hoc ipso loco alibi dicemus accuratius: videntur enim mendo laborare ἄχρι Μιλήτου ἐπέβην quamquam ex Polyaeo constet VI, c. 8, Miletum Ioniarum urbium florentissimam a Mausolo fuisse proditione tentatam. Mausolei autem septem mirandis terrarum orbis spectaculis adscripti qui mentionem fecerint, ostendent Leo Alatiarius ad Philon. Byzant. Gisb. Cuper. Num. Ant. III. p. 236, qui Luciani quoque verba protulit, itidemque Davif. ad Cicer. T. D. III, c. 31. Eustath. ad Il. Ψ, p. 1298, v. 52, καὶ ὁ μὲν τοῦ Μουσώλου μάλα πολλὰς (πολυτελεῖς, περιβόητος, vel aliud, quod propius accedat, vocabulum reponi debet) τάφος ἀκρὸς περιέργασται, καὶ θαῦμα καὶ ἦν καὶ ἔστιν. Mox pro ἀνδρῶν nescio an melius scribatur ἀνδριάντων nam cur ἀνδρῶν, ubi statuæ plures erant, & Deorum? Equos intelligere puto illius quadrigæ marmoreæ, quam in summo pyramidis cacumine Pythis sive Pytheus exegerat. Quod autem ad sui sepulcri magnificentiam vix templum ullum comparari posse Mausolus iacet, de Rufino dixit Claudian. in Rufin. II, 448: *Qui sibi pyramidas, qui non cedentia templis Ornatura suos exstruxit culmina manes.* HEMST.

ead. l. 3. Παμμέγθεος) Patebat, teste Plinio, ab Austro & Septemtrione sexagenos ternos pedes. SOLAN.

ead. l. 14. Οὐκ ἔχω) Mirum, in omnibus qua scriptis, qua vulgatis libris hoc proflare, cum tamen nihil expeditius videatur, quam persona mutata legendum esse, οὐκ ἔχοις εἰπεῖν quod si formæ arbitrum deligamus, dicere tu nequeas, cur tuum cranium meo sit praeferendum: plane ut Dial. XXVIII, αὐκ' ἐτ' ἂν εἰπεῖν ἔχοις, τίς ὁ Φινεύς ἦν &c. HEMST.

ead. l. 17. Ἀποσσεσιμώμεθα) Hinc Stephanus annotavit in Thes. ἀποσσεσιμώμεθα τὴν ῥίνα. Paulus Aegin. VI, p. 213: τῆς ῥίνος τὸ μὲν κάτω μέρος χονδρῶδες ἐν οὐ κατὰ γυνταὶ οὖν, ἀλλὰ θλάττεται καὶ σιμουται καὶ διαστρέφεται. Egregie Sulpicius Luperc. in Catal. Pith. p. 23, *Simataeque iacent pando sinuamine nares.* HEMST.

Pag. 217. l. 2. Εἰεν ἐπιδείκνυσθαι) Putaverit aliquis, abesse εἰεν ἱκανοί, vel οἶοι ἐπιδείκνυσθαι. Nihil abest: amante eam struaturam aliquando in verbo εἰμί paulo aliter Lysias p. 153, v. 27, ἐκείνῳ μὲν γὰρ ἦν τὰ ἐαυτοῦ πράττειν. De Mausoleo Gregor. Nazianz. in Anecd. Murator. Ep. 147, Μουσώλου τάφος

ἔστι πελώριος, ἀλλὰ Κάρεσσι Τίμιος· οὐτις ἐκεῖ τυμβολέτης παλάμη. HEMST.

ead. l. 13. Καὶ ἀδελφῆς) Sororem Gellius non dicit: sed apud Suidam & Strab. XIV, pag. m. 452 B. soror etiam traditur. SOLAN.

ead. l. 14. Τοῦ μὲν σώματος) Interpretes, quasi legissent, aut legi voluissent περὶ τοῦ μὲν σώματος, contra Diogenes ne id quidem suo de corpore novit: nimirum fraudi fuit optimis viris interpunctio cunctis in edd. post σώματος posita; qua demta partes orationis ita connectuntur: ὁ Δ. δὲ οὐκ οἶδεν εἰ καὶ ἔχει τινὰ τάφον τοῦ σώματος. Diogenes enim, ut talem philotophum decebat, existimans mentem esse solam τὸν ὄντως ἀνθρώπον, huic excolendae tantum incubuerat, corpore suo quid fieret post mortem, nihil omnino curans: expressit hanc eius sententiam, qui epistolis a se confictis Diogenis nomen praescripsit Ep. 25. Vid. Diog. L. VI, 77, 78, 79. Illud autem aculeatum Καρῶν ἀνδραποδωδέστατε praeterquam enim quod philosophὶ ἀνδράποδα vocent & ἀνδραποδωδεῖς eos homines, qui corpori corporisque voluptatibus servili nexu sunt addicti, mancipia corporis, ut ait Seneca, voluptatumque respicitur ad Cariae conditionem, ex qua non minus atque ex finitimis regionibus fervorum greges in Graeciam mittebantur: hinc Καρίων frequens mancipii nomen, etiam apud Nostrum: similis elegantia notata ad p. 134, l. 6. HEMST.

ibid. Τάφον ἔχει) Habuit sepulcrum prope Corinthum. Vide Pausan. Corinth. p. 45, 37. SOLAN.

ead. l. 16. Ἄνδρὸς βίον βεβιωκὸς) Adscripsit pater, forte βεβιωκότος: sed & prius ferri potest. GRON.

Pag. 218. l. 8. Πότερος εὐμορφώτερός ἐστι) Sic quidem scribitur. Sed, ut iam plus semel in eodem mendo monuimus supra, εὐμορφότερος scribendum. In hoc unius paginae dialogo quater, quod mirandum, peccatur in hanc scripturam. At recte ea observata cum passim, tum in Hermot. c. 19, πρὸς τὸ εὐμορφότερον. Adde pro Imaginibus cap. 6 & 20. Eadem scripturae macula infuscavit Achillem Tatium lib. VI initio, ὡς εὐμορφώτερος, ἔφη, παρὰ πολὺ γέγονας τῇ στολῇ. Similiter male apud eundem ibidem p. 379 legas, ἵνα αὐτὸν ἰδοῖς στερρότεροις δεσμοῖς δεδεμένον. pro εὐμορφότερος & στερρότεροις. Apud Aelianum quoque IX Ποικιλ. cap. 4 perperam, Ἀνακρέων ἐπήνεσε Σμερδῖνν Σερμώτερον, pro Σερμότερον ut recte apud eundem scriptorem II, c. 12, IX, c. 39, X, c. 2. In contrarium peccatum in Isocratis Panathen. p. 243 B. Καὶ τοὶ τίνες ἀντὶς κρι-

τὰς ἱκανωτέρους ποιήσαιο καὶ πιστοτέρους. lege ἱκανωτέρους ut recte p. 260, ἐπὶ τὰς ἀρχὰς καθιστάται τοὺς ἱκανωτάτους τῶν πολιτῶν. Apud eundem ibid. p. 289 E. pro φιλοσοφότερους scribendum φιλοσοφωτέρους. IENS.

ead. l. 10. Τίτες δὲ καὶ ἐστὲ;) Vide, quam inepte distinguatur haec περικοπή τίτες δὲ καὶ ἐστὲ πρότερον οἶμαι; χρὴ γὰρ τοῦτο εἰδέναι· hanc ineptam distinctionem non poterat non inepta sequi versio. Sed sic interpungendum: τίτες δὲ καὶ ἐστὲ; πρότερον, οἶμαι, χρὴ γὰρ τοῦτο εἰδέναι. Quiniam vos estis? Prius enim, opinor, decet hoc scire. GRAEV.

ibid. Πρότερον) Lege omnino, πρότερον γὰρ, οἶμαι, χρὴ, non ut in libris est, πρότερον οἶμαι χρὴ γὰρ. SOLAN. Πρότερον, οἶμαι, χρὴ γὰρ) Priorem illam, quae cunctas edd. obfederat, distinctionem, auctore Graevio, iamdudum mutavi. Scriptum fuit in Fl. τίτες δὲ καὶ ἐστὲ πρότερον οἶμαι· χρὴ γὰρ.... Ceterae nihil aliud, quam interrogandi notam supposuerunt: γὰρ nimis, ut videbatur, ab initio remotum hanc interpungendi absurditatem peperit. Nihil erat, cur ista particulae sede offenderentur: ne quis movere velit, pauca de multis exempla facile perficient. Plato Charm. p. 464 F. Ἐγὼ οὖν ὁμώμοκα γὰρ αὐτῷ. Aristoph. Plut. v. 425, Ἄλλ' οὐκ ἔχει γὰρ δάδας — v. 1190, Ὁ Ζεὺς ὁ σωτὴρ γὰρ παρῆστιν ἐνθάδε. Euphron apud Athen. IX, p. 377 D. — οὐδεὶς εἶχε σοι Κωβίδος ὕλως γὰρ ἦπαρ — ita recte Casaubonus, qui simul annotat, coniunctionem γὰρ transpositam esse in alienum locum, ut saepe. Sophilus apud eundem XIV, p. 640 D.... κομᾶσαι πρὸς τὴν Ταναγρικὴν δ' εἰ γὰρ.... Xenoph. K. Π. VII, p. 113, v. 36, Ὡς ἐν κόμῳ δοκεῖ γὰρ ἡ πόλις πᾶσα εἶναι τῇδε τῇ νυκτί· ibi mire H. Stephanus aestuat: quod autem variatur in membranarum, non aliunde ortum putem, quam quod locum particulae γὰρ commodiorem assignare conarentur. Huc referre nolim Herodoti verba I, 24, Καὶ τοῖσι ἐσελθεῖν γὰρ ἡ δόνη, ob suspicionem vitii. Sufficere ferme poterat domesticum exemplum Δ. N. III, § 3, εἰ μὴ εἰς Λεβιάδειαν γὰρ παρέλθω. Contra in proximis particulam οὖν opportuniore sede collocari libenter sum passus. HEMST.

ead. l. 13. Πότερος οὖν ὁ Ν. καὶ Π. ὁ Θ.) Auctore Mf. Ox. sic restituimus. Οὖν antehac loco suo motum ante ὁ Θερσίτης demum legebatur. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 2. Σκύμνης) Σύμνης esse reponendum ex Homero patet Il. B, 671. accurate de Syme & rege Nireo Diodor. Sic. V, p. 225 C. HEMST.

Pag. 219. l. 3. Ὡρα δέ σοι) Τὸ λέγειν hic desiderari videtur,

vel post τὸ ἡγῆ. GUYET. *Iam vero tempus est, ut pronunties, o Menippe, utro alterum formosiores putes*: sic interpretes. Sed in Graecis non est, *ut pronunties*: haec interferunt, ut sententiam eliciant, quae nulla est; nec enim haec solent subaudiri, quae facere tempus praecipit. Rescribendum ex Ms. ὅρα σὺ δὲ, ὃ Μένιππε, ὅτινα καὶ εὐμορφώτερον ἡγῆ. Vide tu vero, Menippe, quem pulchriorem ducas. GRAEV. Ὅρα σὺ δ' G. P. & L. pro vulgato ὅρα δέ σοι & ita cl. Hemsterhusius edidit. SOLAN. Quod praebent scripti Codices, iam olim repudiandum non putavi. Ὅρα δέ σοι iure locum rueri poterat, si infinitivus aliquis aptus praesenti sententiae sequeretur, ὅρα δέ σοι σκοπεῖν, ut p. 65 & 67 fin. quo posteriore loco male membranae Graevii, ὅρα. Aelian. V. H. I, 21, ὅρα σοι τὰ ἐκ τοῦ νόμου δρᾶν atque ita semper Graeci solent. Simul atque vetus liber prodierit, qui talem infinitivum suppeditet, deseram ipse non invitus lectionem restitutam. HEMST.

ead. l. 5. Χάροπος) Non dubitat clariss. Dukerus ad Thucyd. II, c. 80, *quin perperam edatur Χάροπος pro Χαρόπου* nam pater ei erat Χάροπος, non Χάρο. res certa est ex Homer. II. B, 672, Eustathio ad illum locum, & Hygin. F. XCVII. Hyginus quidem utramque formam usurpavit; nam F. CCLXX, Nireus Charopis filius: quamquam ibi merito Schefferum Charopi praeferre censet Munckerus. Ego nihil, utrum praeferas, interesse puto: solet enim eiusmodi nominum in aliam ex genitivo declinationem migrantium duplex forma frequentari: sic μάρτυρ, μάρτυρος φύλαξ, φύλακος τρίβαξ, τρίβακος ἱέραξ, ἱέρακος ἀναξ, ἀνακος, unde Ἄνακς & Ἀνακοι Castores; quaeque huius generis alia notantur a Grammaticis: quamobrem perinde valent Θάρυ. & Θάρυπος, Χάρο. & Χάροπος in Hefychio, quod rarius est, πάνδοξ invenitur pro πανδόκος simili modo recentioribus brax, calix, delphix, pro braca, caliga, delphica; non aliter atque στέρο. pro στεροπῇ Sophocli, notante Eustath. ad II. K, p. 786, v. 13. Nirei vero Therfitaeque conditionem formae plane dissimilem eo colore depinxit Homerus, ut in utramque partem proverbio locum dederint: vide N. Heins. ad Ovid. A. A. II, 109, ubi huius quoque dialogi mentionem fecit. Materia rhetoribus digna fuit visa, in qua ingenium exercerent, ita par dissimillimum componendo, ut palmam sibi cedere postulet Therfites: istiusmodi declamationis meminit Aeneas Soph. Ep. XV. Si tamen verum est, quod Er Pamphylius, fabulator haud absurdus, retulit apud Platon. de Rep. X, p. 765 C. vidisse se, cum animus eius reli-

Θο corpore peregrinatus miracula vitae alterius inspiceret; τὴν τοῦ γελοιοποιῦ Θεραΐτου ψυχὴν πύθονον ἐνδυσμένην, causa Nirei, vel invito Luciano, multum adiuuabitur: sed nos magnae litis iudices non sedemus. Platonem in oculis habuit Aeneas Gaz. in Theophr. pag. 15, cuius loci sententiam, alioqui satis expeditam, prava errantis Barthii versio obscuravit. Porro quam mox Menippus statuit ἰσοτιμίαν ἐν Ἀδου, alii quoque Therpsitae exemplo, inferorum in civitate principibus viris aequati, confirmarunt. Apud Suidam veteris epigrammatis pars in Ἀτιμότερον — εἰν αἰδᾶ γὰρ Μένων Θεραΐτης οὐδὲν ἀτιμότερος. Pro μένων olim huius dialogi argumento ductus rescribendum arbitrabar Νιρέως: in eandem fere coniecturam inciderat St. Berglerus Aët. Erud. Lipsf. MDCCXXII, p. 162; sed aliis quibusdam adiectis, quae probari non poterant. Quamquam verosimillimum videbatur, facile repudiavi, simul atque apud Salmasium Ep. de Com. p. 703 reperissem Μίνω, non dubitans, quin ab eo ex Anthologia necdum edita forent deprompta: accedebat Codex Suidae Lugduno-Batavus, in quo pro μένων quod exaratum est μίν ὁ, manifestum servat germanae lectionis vestigium. Sed nihil amplius suspicione vel coniectura fuit opus, postquam beneficio viri insignis I. P. D'Orvillii nactus sum ipsum Theaeteti epigramma; quod, quia Kusteri diligentiam effugit, integrum cum lectore communicabo:

Θεραϊτῆτος εἰς Φιλέαν τὸν αὐτάρεσκον καὶ δοκησίσσοφον:

Τὰν γνώριαν ἐδόκει Φιλέας οὐ δεύτερος ἄλλου

Εἴμεν ὁ δὲ φθονερὸς κλαίεται, ἔς κε θάνη·

Ἄλλ' ἐμπας δόξας κενεὰ χάρις· εἰν αἰδᾶ γὰρ

Μείνω Θεραΐτας οὐδὲν ἀτιμότερος.

Vice ἄλλου aliud exemplar ἄλλων. Dorica dialectus epigrammatis poscit ἄλλω: tum extremo versu adscriptum Μίνω, & Θεραΐτης. Ceterum quae poëtae sit mens, & quomodo cum praescripto titulo conveniat, explanabit praestantissimus D'Orvillius, qui sibi tanto gratiore munere literarum amantes obstringet, quo citius Anthologiam omnibus numeris perfectam debere desierit. HEMST.

Pag. 220. l. 8. Ἦκουσα, ὡς Χείρων, ὡς θεὸς ὃν ἐπιθυμήσεις ἀποθανεῖν) Chiron est Deus mortuus: vid. Apollod. Biblioth. lib. 2. GRAEV.

ibid. θεὸς ὢν) Vid. Apollod. II, p. 46 & 53 C. SOLAN. Postquam obierat mortem Chiron veneno sagittae Herculeae contactus, pietas eius ac studium virtutis permovit Iovem, ut

astris haud indignum infereret. Hoc Eratosth. Catast. cap. XL, paene versus ab Hygino P. A. II, cap. 38, alique plures tradunt: eo pertinere, ut arbitror, non potest Luciani *Ζεὺς ὦν*. A Pausania tamen memoratur *Χείρων ἀπὸ πηλαγμένος ἥδη παρὰ ἀνθρώπων καὶ ἡξιωμένος εἶναι σύνοικος θεοῖς* lib. V, pag. 426. quod sane, nisi ad Chironem sideribus additum referri debeat, parum intelligo. Chiron, dum in terris agebat, quippe Saturno patre prognatus, fuit immortalis: dolore vulneris infanabilis confectus obeundae mortis solatium impetrare non potuit, nisi dato, qui suam in immortalitatem succederet, vicario: repertus est, qui optato beneficio Chironem demeretur, Prometheus. Apollodor. II, pag. 113: *καὶ τελευτῆσαι βουλόμενος, καὶ μὴ δυνάμενος, ἐπείπερ ἀθάνατος ἦν, ἀντιδούς τῷ Διὶ Προμηθεῖ τὸν ἀντ' αὐτοῦ γενησόμενον ἀθάνατον, οὕτως ἀπέθανε* ita legendus est hic locus; quamquam propius etiam Pal. Cod. vestigiis insistere licet, si structura non quidem prorsus inusitata, sed paulo tamen rariore ponas, *ἀντιδόντος Διὶ Προμηθεῖ*. Idem p. 129: Hercules, exsoluto vinculis Prometheus, *παρέσχε τῷ Διὶ Χείρωνα θήσκειν ἀθάνατον ἀντ' αὐτοῦ Ζέλοντα* ubi nihil est, cur quidquam mutatum velis, nisi interponendum putes *ἀθάνατον ὄντα*. Ergo Lucianus forte melius *ἀθάνατος ὦν* scripsisset, quam *Ζεὺς ὦν*, ut mox *ἀθάνατος εἶναι δυνάμενος*. HEMST.

ead. l. 12. Τίς δέ σε ἔρω?) Hunc locum profert Thom. Mag. in *Ἀντιστοχῶς*, verso duarum vocum ordine: *τίς δέ σε τοῦ θανάτου ἔρω?* *ἔσχεν* &c. Et si *τίς* non videatur plane repudiandum; maluero tamen, *τί δέ σε τοῦ θανάτου ἔρω?* *ἔσχεν*; HEMST.

ead. l. 16. Ζῶντα ὁρᾶν τὸ φῶς) Familiarem Euripidi sententiam totidem paene verbis expressit: Iphig. in Aul. v. 1218, — *ἡδὺ γὰρ τὸ φῶς βλέπειν* — v. 1250, *τὸ φῶς τόδ' ἀνθρώποισιν ἡδίστον βλέπειν* quod Stobaeus etiam descripsit c. 118. Alcest. v. 691, *Χαίρεις ὁρᾶν φῶς*; HEMST.

Pag. 221. l. 1. Ἐγὼ δὲ ζῶν ἀεὶ) Est in hac oratione *ἀνακλόουθον* dicturus erat, *Ἐγὼ δὲ . . . τροφῆς, ἐνεπλήσθην αὐτῶν* hanc feriem interrumpunt, quae post *τροφῆς* addita leguntur: quamobrem γοῦν idem, quod saepe, munus habet, ut priorem structuram repeti patefaciat. Opportunum sane Menandri locum attulit Clericus; deinde repositum in eius Comici Fragm. pag. 185, ubi perbene fecit, quod omiserit *σαπρότερα*, quippe non digna quibus attendatur. Egregiam sententiam, sicut emendandam existimo vestigia fere viri summi secutus, apponam: — *τοῦτον εὐτυχέστατον λέγω, ὅστις θεωρήσας ἀλύπτως, Παρ-*
Lucian. Vol. II.

μένων, τὰ σεμνὰ ταῦτ' ἀπῆλθεν, ὅθεν ἦλθεν, ταχὺ, τὸν ἥλιον τὸν κοινὸν, ἄστρ', ὕδωρ, νέφη, Πῦρ· ταῦτ' ἔτη τις καὶ ἑκατὸν βιώσεται, Ὁ ἄξει παρόντα, καὶ ἐνιαυτοὺς σφόδρ' ὀλίγους· Σεμνότερα τούτων ἄτερ' οὐκ ὄξει ποτέ. Πανήγυριν νημισὸν τιν' εἶναι τὸν χρόνον, Ὅν φημι, τούτον, κἀπιδημίαν ἀνὰ Ὅχλος, ἀγορὰ, κλέπται, κυβεῖαι, διατριβαί. quae sequuntur, curam adhuc, ut puto, diligentiorē postulant. Ista vero sumit Menander ab Alexide, cuius simillima quaedam exhibentur ab Athen. XI, p. 463 D. Alexis a Pythagora: insignem philosophorum principis cum principe Philisiorum Leonte sermonem habitum retulit ex Heraclide Cicero T. D. V, c. 3, ubi πανήγυρις illa mercatusque vitae humanae diversis longe studiis celebratus perquam scite depingitur: egregia notat Davisius, nisi quod Synefii παραγγεῖλαι εἰς τὸν κόσμον sollicitare non debuisset. Paulum alia ratione Gnostici vitam πανήγυριν ἀγίαν appellavit Clemens Str. VII, pag. 728 B. Nihil autem publico velut consensu frequentius est, quam ἐπιδημίας vel παρεπιδημίας imagine vitam humanam adumbrari: quare sententiam illam, παρεπιδημία τις ἐστὶν ὁ βίος, τὸ κοινὸν τοῦτο καὶ πρὸς πάντων δρῦλλοῦμενον appellat Aeschin. Dial. III, c. 3, cum quo contulisse non pigebit Hipparchi locum in Stobaeo pag. 573. haec Pythagorae tamen Platonisque disciplinae figura maxime convenit, quae scilicet revera profitetur, animas, relicto aethere patrio, tanquam peregrinabundas in hoc corpus terraeque carcerem immigrare. Ceterum a Chirone nonnihil discedit Epictetus Arriani lib. II, p. 216, stulti hominis intempestivum Athenarum arcisque desiderium perstringens: οὐκ ἀρκεῖ σοι, ἂ βλέπεις καθ' ἡμέραν; κρεῖττον τι ἔχεις ἢ μείζον ἰδεῖν τοῦ ἡλίου, τῆς σελήνης, τῶν ἀστρον, τῆς γῆς ὅλης, τῆς θαλάσσης; Haec etiam adspectu videbantur gratissima Praxillae Adonidi, qui ab inferis rogatus, quid pulcherrimum apud superos reliquisset, ingenue respondit: Κάλλιστον μὲν ἐγὼ λείπω φάος ἡλίου, Δεύτερον ἄστρα φαινὰ, σεληνάιν τε πρόσωπον· nihil hactenus, quod inficere dictum offendar; sed addiro puerilis simplicitatis versu tertio, Ἥδ' ἐ καὶ ὠραίους σικύους καὶ μῆλα καὶ ὄχλους, non ipse tantum insulsi notam commeruit, verum ad homines etiam insulos proverbium a se natum propagavit, ἡλιθιώτερος τοῦ Πραξίλλης Ἀδωνίδος. Docentur ista plenius in Montefalconii Select. Histor. Bibl. Seguer. p. 609, quam apud Zenob. C. IV, n. 21. prorsus enim imperite Praxillae filium Adonidem nobis effinxit Mich. Apostol. C. IX, n. 81. Simul ex hisce patet, ἄστρα quam vere fuerint in Menandro repo-

fita. Alias tamen & Epictetus & Marcus Antoninus Chironi libenter concedent, rerum omnium, quae conspectu quotidiano hauriuntur, satietatem oriri atque adeo fastidium propter τὸ ὁμογενὲς αὐτῶν καὶ ὁμοειδές: vide Imperatorem lib. II τῶν εἰς ἑαυτὸν § 14. VI, § 37, 46, τὰ αὐτὰ ὁρώμενα, καὶ τὸ ὁμοειδές προσκορῇ τὴν θῆαν ποιεῖ & plura passim, quae cum Menandri Lucianique sententia non solum, sed & verbis saepe congruunt. Egrege Lucret. III, 958. HEMST.

ead. l. 2. Ἀπολαύων τῶν ὁμοίων &c.) Crediderim Luciani animo, cum haec scriberet, obversatum eximium locum Menandri ex Hypobolimaeco, quem habet Stobaeus Tit. CXXII: — τοῦτον εὐτυχέστατον λέγω, ὅστις θεωρήσας ἀλύπως, Παρμένων, τὰ σεμνὰ ταῦτ' ἀπήλθεν, ὅθεν ἦλθεν, ταχὺ, τὸν ἥλιον τὸν κοινὸν ἀστέρ', ὕδωρ, νέφη, Πῦρ ταῦτα (lege τ' αὐτὰ) καὶ ἑκατὸν ἔτη βιώσεται ὅψι παρόντα· καὶ ἐνιαυτοὺς σφοδρ' ὀλίγους, Σαπρότερα (ita leg. non σεμνότερα, quod est contra rationem oppositionis) τούτων οὐκ ὄψι ποτέ. Hunc beatissimum aio, quisquis contemplatus, sine moerore, Parmeno, egregia haec abiit eo, unde venerat, celeriter, Solem commune astrum, aquam, nubes, ignem: eadem, quamvis vixerit centum annos, videtis praesentia. Quamvis vero vixerit annos valde paucos, deteriora hisce nunquam videbit. CLER.

ibid. Αἱ ὥραι) Καὶ ὥραι. mox, post αἱ αὐταί, τὸ ἦσαν aut quid simile deesse videtur. GUYET.

ead. l. 5. Ἐν τῷ μετασχεῖν) Ἀν μεταβάλλειν; GUYET. Ad sensum, qui satis expeditus interpretes non fugit, minime respondebat hoc verbum: nunquam enim μετέχειν pro vices mutare, quantum memini, positum invenies. Olim timide considerandum proposui ἐν τῷ μεταλλάττειν, ex contracta eius verbi scriptione μετασχεῖν haud difficulter nasci potuisse suspicatus. Nunc fere malim μεταστῆναι quae utraque loci vitaeque mutationem una continent: neque me fefellerat Guyetimetabάλλειν sed ista literarum ductibus propiora censebam: alioquin accedit Euripidae dictum in Orest. v. 234, — μεταβολὴ πάντων γλυκύν quod, quamvis, ut monet Schol. a Comici irrisum, Aristoteles etiam usurpat Hθ. Eὐδ. VIII, p. 186. Fortasse gravius est huius loci vitium, quam quod opera tam levi & sine librorum veterum adiumento possit sanari. Reti-cenda non est viri doctiss. Io. Iac. Wetstenii coniectura, ἐν τῷ μετασχεῖν ἄλλων. HEMST.

ead. l. 8. Ἥκει) Confer cum fine Dial. XI. SOLAN.

ead. l. 10. Καὶ τὸ πρᾶγμα &c.) Ἀν? ἢ γὰρ ἰσοτιμία, πάντων δημοτικῶν τὸ πρᾶγμα, καὶ οὐδὲν ἔχει &c. vix enim dubiro,

quin corruptela quaedam facilem stili Luciani cursum impediverit: quam utilitatem habeant in hac disputatione, οὐδὲν — σκότῳ, mihi quidem non satis liquet. HEMST.

ead. l. 12. Ἀνεπίδεῖς) Thomas Magister v. Ἀτέλεστον videtur in suo Codice legisse ἀτελεῖς. Sed praestantior est nostrorum librorum lectio. SOLAN. Eius, quam Thomae Magistri liber praetulit, lectionis ἀτελεῖς nullum exstat in nostris vestigium: ipsa tamen indicio est, quod ante nos suspicari diximus, hunc dialogum male fuisse a descriptoribus habitum. Cum autem interpretatur ἀτελής, ὁ ἀμέτοχος, id quidem ut satis est ad huius loci sententiam conveniens, sic magnopere vereor, ne a consuetudine Graeci sermonis abhorreat: equidem memini, non dissimili structura scribi a Dionys. Hal. A. R. VIII, p. 506, v. 38, Εἰ δὲ διαμαρτὼν τῆς πείρας ἀτελής τοῦ ἔργου ἀναστρέψειεν sed alia est & potestas & significandi ratio. Forte quis existimet, ita defendi posse ἀτελεῖς, si eum in modum intelligatur, ut Latinorum *immunis*: in Glossis alterum alterius explicationi inservit vocabulum. Tum sensus erit, isque minime contemnendus: *sed immunes sumus rerum ipsarum omnium: sed oneribus illis ac functionibus sutiendi esuriendique sumus levati*. Qui hanc elegantiam non capiebant, videri possunt mutasse. Nos interea, dum certius fundamentum detegatur, lectione vulgata erimus contenti. HEMST.

ead. l. 13. Μὴ περιπίπτῃς σεαυτῷ) Non est, *ne tibi contradicas*, ut Benedictus; sed, cum multum circumveris, te veluti fugiens, in te ipse incidas. CLER. Budaeus C. L. G. p. 431, positis Luciani verbis addit, *revolvatur & circumagatur*: quod proprie pertinet ad explanandum περιστῇ. Modo in Gregorii Nazianz. loco, οὕτως εὐάλωτόν ἐστιν ἡ πονηρία, καὶ πανταχόθεν ἑαυτῇ περιπίπτουσα, reddiderat: *in semet ipsam incurrens, ipsa sibi contraria*. Est autem περιπίπτειν ἑαυτῷ, quando quis iis argumentis & probationibus utitur, quibus in se conversis facile refutetur, eoque pacto in semet ipse incurrens absurdi convincatur: hoc sane eius est, qui adverso capite pugnantia locutus sibi contradicit: qua in causa Chironem versari Menippus demonstrat. Exempla huius virtutis plura reperies in Budaeo p. 533. HEMST.

Pag. 222. l. 4. Ἐντεῦθεν ἐς ἄλλον β.) Subint. *δεήσει μεταβολὴν ζητεῖν*. GUYET. Non intelligenda cum Guyeto, sed haec ordine continuo praecedentibus absque distinctionis signo sunt adiungenda. Vide Notas ad Dial. XVII. HEMST.

ead. l. 6. Ὅπερ, οἶμαι, καὶ φασί) Garaker. ad M. Antonin.

IX, § 6, haec Lucianeae protulit adiecta Benedicti versione tanquam proba: *Illud nimirum, ut cum sis sapiens, quemadmodum opinor, & vulgo praedicant, praesentibus rebus sis contentus. Secutus fuerat priores; quos tamen, quia formam orationis Graecae minus attenderant, a scriptoris nostri mente deerrasse puto, dum ad Chironem referunt, quae sententiae proverbialis more fuerant efferenda. Nihil est apud veteres isto monito ad conciliandam animi tranquillitatem accommodatissimo familiarius, ἀγαπᾶν, στέργειν δεῖ τὰ παρόντα· εὐ τιθεσθαι τὰ παρόντα· ἀρέσκεισθαι, ἀρκεσθῆναι τοῖς παροῦσι, τῇ παρούσῃ καταστάσει* sic ut paroemiae communis imaginem saepissime gerat: vide M. Antonin. X, 1. Ad illam normam versionem exegi. HEMST.

ibid. Συνετὸν) Eximiam hanc sententiam minus apte Menippo suo tribuit Lucianus, utpote qui sibi ipse, ut supra visum est Dial. XXI, mortem consciverit. SOLAN.

ead. l. 21. Ἀπιμεν εὐθὺ τῆς καθόδου) Haec iungenda, non περιπατήσontes εὐθὺ τῆς καθόδου. Προῖέναι εὐθὺ τῆς Φρυγίας, πλεῖν εὐθὺ τῆς Ἑλλάδος, τείνειν εὐθὺ Βαβυλῶνος & plura Noster habet. Ita vero scribunt Attici, non ἐπ' εὐθείας vel εὐθύς, quod, monente Phrynicho p. 24, solius temporis significatione gaudet: quamquam posterius pro altero nonnunquam vitiose positum reperiatur. Ex membranis emendavimus in Poll. IX, 12, εὐθὺ τῶν ἀγρῶν ἀπελθεῖν sicuti Segm. 47, εὐθὺ τῶν ἀρωμάτων, *recta in forum aromatarium*: quam ob rem merito Codicibus assentitur praestantiss. Dukerus ad Thucyd. VIII, c. 88. neque aliter est scribendum in Aelian. de Anim. I, c. 2, εὐθὺ τοῦ κύρτου ἄγειν. Hoc de genere Kuhnius ad Aelian. V. H. IX, 18, τὴν ἑτέραν ἦλθον τὴν εὐθὺ τοῦ ἔδου, & in Ind. notavit accuratius Perizonio, qui non solum εὐθύς & εὐθὺ prorsus eadem habuit, sed & εὐθὺ pro *ex adverso, e regione*, non distinxit: vide H. Vales. ad Evagr. H. E. III, cap. 28. Plato in primo Lyfide: Ἐπορεύομην μὲν ἐξ Ἀκαδημίας εὐθὺ Λυκείου mox: Ἐξ Ἀκαδημίας πορεύομαι εὐθὺ Λυκείου alibique saepe. Haec cum sint satis nota, atque in aperto posita, iure mireris, Olearium in Philostr. V. A. T. VII, p. 280, v. 25, ὁ μὲν (Διογένης) εὐθὺ Χαιρωνείας ἦκων, verti voluisse, statim post pugnam Chaeroneam accedens, cum sine ulla dubitatione vertendum sit, *recta Chaeroneam tendens*. Omitto Chaeroneam pro Chaeronenſi negligentius scriptum. HEMST.

Pag. 223. l. 4. Ὅμως ἀντιβαίνοντας καὶ ὑπτίους ἀντεπείδοντας, οὐδ' ἐν δέον) Micyllus: *reluctari tamen & resupinos obniti nut-*

la necessitate aut commodo suo. Equidem nihil plane nunc agitur de commodo descendendum, & nullus huic voci locus in hac oratione dari potest. Itaque Benedictus eo animadverso potestremas tres voces abiecit. Sed nihilo plus huc convenit illa necessitas. Non enim modo ipsis necesse non est obniti, sed contraria necessitas ipsis incumbit quiete & cupide descendendi. Sed nec Graeca quidquam de necessitate. Verte: *resupinos obnuites, cum id fieri non oporteret, non sic faciendum esset*. Ut de Saltatione: *ἐπαίνους ἐπιβοῶντα ἀλέθρῳ τινι ἀνθρώπῳ εἰς οὐδὲν δέον κατακλωμένῳ*. Hermotimo: *διεξιδὼν αὐτὰ καὶ ἀκριβολογούμενος οὐδὲν δέον*. Et alibi, ubi recte attenderunt. Sic & alii, ut Demosthenes Olynthiac. 3, *πλεὺν ἢ χίλια καὶ πεντακόσια τάλαντα ἀνηλόκαμεν εἰς οὐδὲν δέον*. GRON.

ead. l. 11. Ἰσμηνόδωρος) Thebanus Crates; ergo & hic Ismenodorus. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀρσάκης) Ficta an vera haec sint nescio. SOLAN. Nominum huius dialogi propriorum usus apud Graecos non infrequens: neque tamen certos homines, verasque res gestas a Luciano denotari censeo. Si quid aliunde ductum, id omne Icenae novae comicis crediderim debere; cuius documentum aliquod paulo post afferetur. De Arface moveri poterat dubitatio: quamvis enim fortissimus Parthici regni conditor a Iustino matura senectute, ab Ammiano placida morte decessisse narretur, Syncellus tamen, ut ab H. Valesio observatum ad Marcellin. XXIII, c. 6, diversos auctores secutus occisum esse tradidit: genus autem mortis ita descripsit Suidas, ut a narratione Luciani non multum abire videatur: Ἀρσάκης Πάρθων βασιλεὺς, ὃς δόρατι πληγὴς ἐν τῇ μάχῃ κατὰ τὴν πλευρὰν ἀποθνήσκει quae quidem undecunque deprompta, Suida saltem iudice, ad primum Arfacem spectare, ex sequentibus est manifestum. Verum ego, qui potuerit appellari Μηδίας ὑπαρχος hic Arfaces, non video: praeterea τῆς ἐπὶ τῷ Ἀράξῃ πρὸς τὸν Καππαδόκην συμβολῆς quis alius ullam fecit mentionem? Quare probabilius existimo, dum certiora promantur, haec esse a Luciano, fabularum artifice perquam idoneo, vel conficta, vel ex comoedia nova derivata. HEMST.

in Schol. Ἀνεκαλεῖτο) Exhibui manum doctiss. Solani: apparet tamen explicare Schol. voluisse ἐκ τῷ ἐπεμείμετο τῆς τ. HEMST.

Pag. 224. l. 1. Κιθαερῶνα) De Cithaerone pauca tetigi ad Δ. Ἐν. VIII, § 1. Hic autem Eleutherarum urbis situm accurate definit: nam Thebis per Plataeas iter facienti in regionem At-

ticam superandus erat Cithaeron, qua parte demissior flexu-
que leni interruptus viam planiorem ostendebat. Herodoto
vocantur αἱ ἐκβολαὶ αἱ Κιθαιρωνίδες, αἱ ἐπὶ Πλαταιῶν φέρουσι,
τὰς Βοιωτοὶ μὲν τρεῖς κεφαλὰς καλέουσιν, Ἀθηναῖοι δὲ Δρυὸς κε-
φαλὰς IX, c. 27. Apud Thucyd. III, c. 24, Plataenses, qui
de nocte obfessa urbe eruperant, ut hostes fallerent, viam,
quae Thebas ferebat, ingrediuntur, simulque vident τοὺς Πη-
λοπονησίους τὴν πρὸς Κιθαιρῶνα καὶ Δρυὸς κεφαλὰς τὴν ἐπ' Ἀ-
θηνῶν φέρουσαν μετὰ λαμπάδων διάκοντας. Ad ipsum Cithae-
ronis pedem, superatis angustiis, occurrebant Eleutherae,
campusque urbi subiectus, Oenoën Atticae pagum, ut ex Har-
pocrate constat in Οἰνῶν, contingens: qua de re diligenter,
ut solet, Pausan. I, p. 93. Ideo memorat Arrian. Ἀ. Ἀ. I, pag.
18, Thebarum τὰς πύλας τὰς φέρουσας ἐπ' Ἐλευθέρας τε καὶ
τὴν Ἀττικὴν cum his consentiunt, quae scribit Strabo IX,
p. 631 B. 582 C. Soli Aristophanis Scholiaetae ad Acharn. v.
242, quae ceteris Ἐλευθέραι, dicuntur unius literae discrimine
Ἐλευθῆραι, πόλις Βοιωτίας: haud inepte, si quis attendat ad vul-
gatam nominis originem, quam fluxisse docet Stephanus ἀπὸ
Ἐλευθῆρος τοῦ Ἀπόλλωνος: matrem, si quis scire desideret, Ae-
thufam Neptuni filiam indicabunt Pausan. IX, c. 20, & Schol.
Hesiodi ad Theog. v. 54, Μνημοσύνη γονοῖσιν Ἐλευθῆρος με-
δέουσα: digna est, quam ex ed. Trincavelli Ven. proferamus
integriorem, annotatio: Ὁ δὲ Ἐλευθῆρ ὄνομα πόλεως ἐστὶ τῆς
Βοιωτίας ἀπὸ τινος βασιλέως αὐτῆς τῆς πόλεως οὕτως ὀνομα-
σμένου, υἱοῦ Ἀπόλλωνος καὶ Αἰθούσης τῆς Ποσειδῶνος. Ἔστι δὲ
καὶ ἄρος, ὡς φασιν, ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἥρωος. Οὕτω δὲ λέγεται, ὅτι
ἐκεῖ ὁ Διόνυσος τῆς μανίας ἐπαύσατο καὶ ἠλευθερώθη. Inde Bac-
chus Ἐλευθέρως, Hefychio teste, nisi praeferatur Ἐλευθερεὺς,
& Eleutheris cultus & Athenis: eo enim sacra Dei primum
magno Atheniensium malo reiecta, deinde oraculi testimonio
commendata. Pegasus Eleutheris traduxit: quae ab antiquo
Comici enarratore enucleatius exposita Pausaniae non parum
lucis afferunt I, p. 7, 93. Merito autem imprudentissimae te-
meritatis accusandus Ismenodorus, qui Thebis Eleusinem pe-
tens periculosum iter nullo fere comitatu suscepit: erant
enim haec loca, quae Cithaeronem adiacebant, idque iam o-
lim ab heroum ulque aetate, latronibus infesta: nunc eo ma-
gis, quia sub hoc ipsum tempus Artici Boeotique fines conti-
nuis bellis fuerant devastati. In Dicaearchi Excerptis praeci-
puam habet commendationem via, quae Oropo ducit Tana-
gram παντὸς καθαρεύουσα τοῦ ἀπὸ τῶν κλώπων (ita legendum,

non κλοπῶν) φόβου· quod scilicet rarum alias illo in tractu. Paulo post, qua Plataeas itur Tanagra, ὁδὸς ἡσυχῇ μὲν ἔρημος καὶ λιθώδης, ἀνατείνουσα δὲ πρὸς τὸν Κιθαίρων, οὐ λίαν δὲ ἐπι-
σφαλής· si non alio, quam ad latrocinia possit referri, ut videbatur H. Stephano, scriberem potius, λίαν δὲ ἐπ. vel οὐ λίαν δὲ ἀσφαλής· nunc sensu diverso intelligendum arbitror, quamvis in Cithaeronem erigeretur, praecipitiis tamen non valde fuisse periculofam. Apud Diogen. L. II, 136, Menedemus, Alexini uxorem comitatur ἐκ Δελφῶν ἕως Χαλκίδος εὐλαβουμένην κλωπείας τε καὶ τὰς καθ' ὁδὸν ληστείας· hoc iter praeter adversum Cithaeronis latus erat faciendum. HEMST.

ead. l. 2. Ἐλευθεράς) Athenas Thebis petenti pagus hic, caede Persarum nobilis, in via erat, qui locus, regnante tum Philippo aut Alexandro, latronibus infestior erat. SOLAN.

ead. l. 3. Ἐπήγετο) Mf. ὑπήγετο. BOURD.

ead. l. 4. Φιάλας — καὶ κυμβία) Iunxit Demosthen. in Mid. pag. 628 E. Διὰ τῆς ἀγορᾶς σοβεῖ κυμβία καὶ ῥυτὰ καὶ φιάλας ὀνομάζον· iterumque pag. 625 A. Midias ad iter secum portat χλαρίδας καὶ κυμβία καὶ κάδους. Vid. Athen. XI, p. 482 A. & qui vel illum, vel eosdem, quos ille, Grammaticos excrispit, Macrobi. Saturn. V, 21. HEMST.

ibid. Κυμβία) Εἶδος περικεφαλαίου, πλοίου, καὶ ποτηρίου. duas ultimas species habet Hesych. BOURD.

ead. l. 5. Ὁ δὲ Ἀρσάκης, γηραιὸς γὰρ ἦδ' ἡ, καὶ τὴν Δί', οὐκ ἄσμενος τὴν ὄψιν εἰς τὸ βαρβαρικὸν, ἤχθετο) Latinus interpres: Arfaces autem (senior enim iam erat per Iovem pro barbarico illo ritu facie non inhonestā) graviter ferebat. Abhorret a Graecae linguae genio haec locutio, οὐκ ἄσμενος τὴν ὄψιν εἰς τὸ βαρβαρικὸν, ut & ab indole Latinae linguae, pro barbarico ritu non inhonestā facie est. Aliter interpungendum est, si velis Lucianum emendate & humane locutum esse; sic autem distingue: οὐκ ἄσμενος τὴν ὄψιν, εἰς τὸ βαρβαρικὸν ἤχθετο, non illiberali facie, barbaro more ferebat aegre, ut solent barbari: hoc est εἰς βαρβαρικὸν, quod non male verterunt, barbarico ritu, sed male coniunxerunt cum facie. Sic εἰς τὸ ζυμμαχικὸν apud Thucyd. lib. 6 est pro societate inita. Paulo ante κυμβία sunt pocula cymbae forma. Coniungit ea quoque cum phialis Demosth. Orat. in Mid. GRAEV. De Thucydidis illa phrasi εἰς τὸ ζυμμαχικὸν iure merito dissentit eruditiss. Dukerus, quem vide ad VIII, 9. HEMST.

ead. l. 7. Ἡγανύκτει πεζὸς βαδίζων) Persis enim nobilioribus vel tantillum sine equis in via conspici infamiae dabatur.

V. Xenoph. Cyrop. L. IV, & VIII extremo: quod & apud Medos obtinuisse a vero non abhorret: immo ab iis mutuat-
tus erat Cyrus. V. L. I. SOLAN.

ead. l. 14. Τὸν Ἀρσάκου κοντὸν) Eleganter describit congres-
sum Parthi equitis & Thracis peltastae. Scythae, Parthi, Sar-
matae, Alani praelongis ex equo contis pugnabant: ideo κον-
τοφόροι, pro quo prave scribitur ἀκοντοφόροι apud Dion. Caff.
XL, p. 127 C. ut manifesto liquet ex p. 130 E. eorundem me-
minerunt in describendo infelici cum Parthis Crassi proelio
Plutarch. in Crass. p. 558, 559, & Appian. de B. Parth. pag.
240, 241, ubi reperies ista Lucianae phrasi proxima, πίδαας
διαμπὰξ προσεληλαμένους πρὸς τοῦδαφος quemadmodum in
Philopoem. p. 359 B. διελαύνεται διαμπερές ὁμοῦ τοὺς μηρούς
ἐκατέρους ἐν μισαγκύλῳ confer Suidam in Ἐξέσχ. *Pondera
coni Sarmatici* Silius habet XV, 687, ubi plura suppeditabit
eruditiss. Drakenborch. Talem equitum ornatum pugnandi-
que morem usu docti adsciverunt postea Romani, ut constet
ex Arriani Tacitis. HEMST.

ibid. Οὗτος δὲ ὑποθεῖς τὴν σάρισσαν) Cogitabam olim οὕτως
δὲ ὑποθεῖς τὴν σάρισσαν αὐτὸν τε διαπείρει καὶ τὸν ἵππον, sic ve-
ro subiecta sarissa ipsum & equum perfodit: sed nunc coniecturae
praefero lectionem Mf. αὐτὸς δὲ ὑποθεῖς. GRAEV.

ibid. Σάρισσαν) Sarissam vocat etiam Latine Liv. XXXVII,
42, 2, & Sarissophoros. SOLAN.

Pag. 225. l. 2. Εἰκοσάπηχυν — κοντὸν) Longioribus equites
ufos esse hastis non ignoro, quod & nummi Castoris & Pol-
lucis ostendunt, & locus a Suida v. Δόλιχον allatus. Verum
longe humanam mensuram haec excedit. Apud Polyaeum
Strat. II, p. 146 C. tamen memorantur sarissae XVI cubitos
longae. SOLAN.

ead. l. 11. Ὁ δὲ γὰρ Ὀροίτης ὁ ἰδιώτης) Angl. *Ἡρώδης*. BOURD.
De Oroete satrapa, qui Polycratem cruci affixit, Noster in
Ἐπισκ. cap. 14, de quo Herodotum consule III, 130. — Sed
quis hic fit privatus, haud facile expiscabere. Post necem enim
Polycratis, cum aliquamdiu Oroetes satis prospera usus esset
fortuna sub magis, Dario iam imperante, per proprios satel-
lites occisus est. De alio itaque hic Lucianus. Sed quo pacto
ἰδιώτης, qui supra Armenius dictus est, hoc est, Armeniae
rex aut satrapa? Corruptum locum censeo; nisi forsitan priva-
tus aliquis Oroetes exstiterit mollitie insignis, de quo mihi
non constat. SOLAN. Fateor structuram esse verborum talem,
quae mendae suspicionem facile commoveat. Parvula muta-

tione lenius oratio procedet: ὁ δὲ γε Ὀροίτης ὢν ἰδιώτης, καὶ πάνυ ἀπαλὸς τὸ πρὸς οὐδ' ἐστάναι χαμαὶ, οὐχ ὅπως βαδίζειν ἐδύνατο: quamquam ne sic quidem illud ἰδιώτης satis placet; videtur enim huiusmodi quiddam sententia postulare: ὁ δὲ γε Ὀροίτης ἰππέυειν εἰσὼς καὶ πάνυ ἀπαλὸς &c. alioquin ἰδιώτης addiderit, ut Oroeten privatae conditionis nota distinguat ab Arsace, qui magnae dignitatis ac Mediae praefectus. Quod autem in uno alteroque libro scribatur Ἡρώδης, non alia ratione factum est, quam qua Parthorum rex Orodes, a quibusdam Ἱρώδης, a Polyaeo VII, 41, & Plutarcho in Anton. p. 930 F. 932 D. Ἡρώδης appellatur. Ceterum Medorum Persarumque morem, quibus, praesertim si liberi locique honestioris essent, in publicum prodire, nisi equo vestis, paene fuit turpe, iam Briffonius annotavit de R. P. lib. III ex Xenophonte: eo parasitus Libanii spectavit Decl. VII, pag. 317 C. ὅτε καὶ ῥος ἐπὶ δεῖπνον ἐκάλει, τρέχειν ἐπενόησα κατὰ τοὺς Μήδων ἀλάζοντας ὁ πάντα περιττός, καὶ ἐφ' ἵππου στειλόμενος εὐτρεπὶς οὕτως ἐπείγεσθαι παρὰ τὸν κεκληκότε. De Parthis, qui istos vitae cultu imitabantur, Iustin. XLI, 3: *Equis omni tempore vestantur: illis bella, illis convivia, illis publica ac privata officia obeunt: super illos ire, consistere, mercari, colloqui.* Hac tamen consuetudine labefacti pedes sic debilitantur, ut firmo stabilique gressu incedere non possent: cuius vitii causas in Scythis, illis praecipue, qui sedibus incertis vagantur, explanavit Hippocrat. περὶ A. T. T. pag. 292, 293: *Τὸ τῆς ἰππασίης, inquit, αὐτοὺς κέδματα λαμβάνει, ἅτε ἀεὶ κρεμαμένων ἀπὸ τῶν ἵππων τοῖς ποσίν' ἔπειτα ἀποχωλοῦνται, καὶ ἔλκονται τὰ ἰσχία.* De Hunnis, quos negat Zosimus IV, p. 224, eis γῆν πῆξαι τοὺς πόδας οἷους τε εἶναι ἐδραίως, plura docent ad Amm. Marcellin. XXXI, c. 2, H. Valesius, & Sirmond. ad Apollin. Sidon. Carm. II, v. 226. Etsi vero Armenium supra dixerit Oroetem, Μήδους πάντας tamen hic commemorat sub eo nomine complexus, quod fieri saepe solet, Persas, Parthos & Armenios moribus vivendique genere non admodum diffimiles. HEMST.

Pag. 226. l. 7. Ἐτεροβμην ἐν αὐτοῖς) Scribi potuisset ἄτεροβμην ἐπ' αὐτοῖς, qua de re notavimus ad Nigr. pag. 33 l. 3. sed nec minus commode retineas hoc in loco ἐν αὐτοῖς: illa enim particula nonnunquam eiusmodi verbis adstruitur. Lucian. de Gymn. in fine: οὐ πάνυ ἀρεσκόμενος ἐν τούτοις. Iulian. Misop. pag. 338 A. εὐφραϊνομένους ἐν τοῖς μέλεσι. Micyllus & Benedictus intellexerunt, inter illos sedens, omnino perperam. HEMST.

cad. l. 9. Βλεψίας .. Λάμπις .. Δάμις) Aut obscuri, aut ficti homines. SOLAN.

cad. l. 10. Ἐκ Πειραιῶς) Angl. Πίσσης. BOURD.

cad. l. 13. Ὁ δὲ Λάμπις δι' ἔρωτα Μυρτίου &c.) Scortum nobile huius nominis in deliciis habuit Ptolemaeus Philadelphus, ut narrat Athen. lib. XIII. Sed puto, non fuisse eandem illam meretricem, quae Lampidi causa mortis fuit, si rationem temporum habuit hoc loco Lucianus; vel dicendum foret, Ptolemaeum verulis fuisse delectatum. Nam commorientem Lampidi illi Diogenem facit Lucianus, qui simul ad inferos descendebant: Diogenes autem, ut ait Laërtius ex Demetrio in Homonymis, eodem tempore mortuus est, quo Alexander, hoc est, Olympiade 114. Philadelphus vero regnare coepit circa Olympiadem 123. Computa, & invenies, non potuisse Myrtium illam Lampidis minorem fuisse annis 50 regnante Philadelpho. PALM.

cad. l. 14. Ἀθλιος ἐλέγετο ἀποσκληκέναι) Ὁ ἀθλιος est scribendum, ut paulo post ὁ μάταιος, vel ἀθλιος, alterutrum venustas orationis Graecae flagitat. Proprie vero λιμῶ ἀποσκληκέναι nam fames extenuatum corpus contabefacit; atque adeo fame miserum in modum emori. De formula loquendi, ipsoque hoc loco, tractat H. Stephan. Th. G. L. T. III, p. 816. Alciphronis quae ponit verba, suppeditaverat Eustathius ad Il. Ψ, p. 1295, v. 39. nunc Bergleri curae debemus, ut propius inspicendi sit copia: exstant scilicet lib. IM, Ep. IV, sed paulum aliter, quam fecerat Eustathius, distincta: ἐγὼ δὲ ἀποσκληκέναι κινδυνεύω, τῷ λιμῶ κεντούμενος, sequitur inferius, ὥς νῦν ἐγὼ σοὶ αὐτὸς ὑπὸ λιμοῦ καὶ αὐχμηρός. Verum Epistola priore, quod magis ad Lucianum accedat, legitur, μὴ δ' ἂν φθάνοιμι λιμῶ κατασκληκέναι ut vir Graece callentissimus egregie restituit. Grammatici simpliciter exponunt ἀποθανεῖν. Hesych. Ἀπόσκλη, ἀπέθανεν. Ἀποσκληαῖν (leviter vitiatum in Suida, Ἀποσκληαῖοι) ἀποξηραῖοι, ἀποθάνοι, ubi reponendum ἀποξηραίνονται, ne Stephanum audiamus, qui tantilla menda deceptus τῷ ἀποσκληκέναι significationem activam tribuere non dubitavit. Ea virtute Comicus Vesp. v. 160: mihi Delphis oraculum consulenti Deus respondit, Ὅταν τις ἐκφύγῃ μ' ἀποσκληκέναι τότε. Ratio non dissimilis est in ἀναθῆναι, ἀφανανθῆναι. Aristoph. Ecclesiaz. v. 146, Δίψει γὰρ, ὥς ἔοικεν, ἀφανανθῆσομαι & ἐπαφανανθῆναι γελῶντα Ran. v. 1121. Athen. VII, p. 290 E. τοὺς ἀκροαμένους ἐποίουν ἐπιλανθανομένους τῶν τροφῶν διὰ τὴν ἡδονὴν ἀφανανθῆναι lib. IX, p. 401 F. ἴν' οὐκ μὴ καὶ σὺ ζή-

τῶν τὸν σύναγρον ἀφαινανθῆς poterat scripsisse, ἀποσκληνῆς. Taceo consignatam a Scholiastae variam lectionem in Sophoclis Philoct. v. 951, Ἄλλ' ἀνανοῦμαι pro ἄλλ' αὖ θαναῖναι. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 3. Κατεξήρασθαι) Vitium ed. A. κατεξύρασθαι correxerat etiam Matth. Sladus. HEMST.

Pag. 227. l. 2. Ἀποθάνοιεν) Ita recte L. In reliquis ἀποθάνοι sed omnes interrogari ab eo praestat. Ne dicam incertum, ad quem referas, si unum tantum interrogantem facias. SOLAN.

ead. l. 4. Ὀμοῦ) Versionem purgavimus interpretum errore, quibus ὁμοῦ ἔχειν τάλαντα χίλια fuit, *talenta mille habere coaccervata*. Frequens apud Atticos ὁμοῦ numeris adiunctum, & significans *circa, admodum*: ut in illo Demosthenis loco in Aristog. pag. 836 B. quem annotavit Harpocr. in Ὀμοῦ· Εἰσὶν ὁμοῦ δισμύριοι πάντες Ἀθηναῖοι ubi Wolfius a Valesio reprehensus, quod omnino reddidisset. Habet autem ideo potestatem eam, quia τοπικὸν est Atticis, sive adverbium locale; neque minus, ut solet hoc genus, χρόνου δηλωτικόν. Τὸ ὁμοῦ, inquit Schol. Aristoph. ad Equit. v. 245, λέγουσιν Ἀττικοὶ ἀντὶ τοῦ ἑγγύς· quod autem addit, ὥς καὶ ἐν Εἰρήνῃ, καὶ μὴν ὁμοῦ ὅστιν ἦδ'ε, omnino declarat, nunc una vocula plus, quam oporteat, in ea fabula legi v. 512, καὶ μὴν ὁμοῦ ὅστιν, ἦδ' ἑγγύς· eiecto Scholio vel rescribendum est, quod antiquus enarrator praebet, vel cum Mf. Vatic. ὁμοῦ ὅστιν ἦδ'η. Vide L. Bos Obsf. Crit. c. IV, p. 14. Non aliter usurpant ὁμοῦ τι, de quo If. Casaubon. ad Strab. VI, p. 425. Verum hoc in loco male vulgo verti Lucianum iam ante nos observavit L. Bos Anim. c. VII, p. 34. HEMST.

ead. l. 5. Ὀκτακαιδεκάτει) Inveni illi octodecim annos nato. BOURD.

ead. l. 10. Ὅτι δὲ τοῦ τυγχόντος παιδισκαρίου) Haec tam prope sententia verbisque absunt a Thraphonidae querela in Menandri Μισομύνης, ut, quin Lucianus fuerit imitatus, dubitari ferme non possit. Comici locum debemus Arriano in Epict. III, pag. 351: Παιδισκαρίον με καταδεδούλωκ' εὐτελές, Ὅν οὐδεὶς πώποτε τῶν πολεμίων —. Pro ἀτελές oportere legi εὐτελές, quia continuo sequitur, παιδισκαρίου δούλος εἶ, καὶ παιδισκαρίου εὐτελοῦς, ut recte viderunt Wolfius & Berglerus ad Alciph. II, p. 271, non coniectura est, verum certa fide constat ex Clem. Alex. Strom. II, p. 463, τὸν γὰρ κομικὸν ἐκείνον Θρασωνίδην ἄλλη σκηνή, Παιδισκαρίον με, φησὶν, εὐτελές καταδεδούλωκεν. Est etiam παιδισκαρίον εὐτελές in Alciph. III, Ep. 27, pro quo Noster τὸ τυχόν παιδισκαρίον. Ut

αὐτὴν ἐπίπλαστα δάκρυα, sic in eodem Menandri Μισομένη, Ἀπαμφιεῖ γὰρ τὸ κατὰ πλάστον τοῦτο μοῦ (an σου;) Καὶ λαμβάνειν βουλόμενον ἢ μέθῃ πότε quae a Suida confervata v. Ἀπαμφιέσαντες, in Comici Reliquiis Clericum fugerunt. HEMST.

ead. l. 11. Ὁ μὲν Βλαβίας αὐτὸς, ἑαυτοῦ κατηγόρει φθάσας, πολλὴν τὴν ἀνοίαν) Dele duo commata, ut loquuntur, post αὐτὸς & φθάσας, quae in omnibus editionibus conspiciuntur, & interpretare: prior ipse se accusavit multae demenitiae. GRAEV.

ead. l. 15. Παρέσχοντό τε στένοντες) Amabo, quid hic loci est τῷ τε. Nec id profectum est a Luciano, qui scripsit, τερπώλην παρέσχον τότε στένοντες, attulerunt mihi voluptatem tunc gementes. GRAEV. Παρέσχον τότε W. ed. uti & Graevius vidit esse legendum, & secutus est deinceps cl. Hemsterh. SOLAN.

Pag. 228. l. 4. Ἄρα τὸ φίλτρον) Quamvis edd. consentiant, non tamen dubito, quin melius sit ἄρα τί φίλτρον. HEMST.

ead. l. 5. Ὑπέργῃον) Vid. Dial. VI, § 2, ubi omnes edd. recte ὑπέργῃον, cum P. B. & Fr. hic peccent: eademque opera elegantissimam decrepiti senis descriptionem habebis. SOLAN.

ead. l. 15. Βίον ἄπορον ἀπὸ κ. καὶ δ.) Nota piscatorum paupertas, & proverbio dictus ἁλιέων βίος: ea de re quaedam observans Burmann. ad Ovid. Met. III, 585, hunc etiam Luciani locum attulit. Dicaearch. de Anthedoniis: ἁλιεῖς ἀπ' ἀγκίστρων καὶ ἰχθύων, ἐτι δὲ καὶ πορφύρας καὶ σπύγγων τὸν βίον ἔχοντες. HEMST.

Pag. 229. l. 4. Ἡδὺ) Euripidis putem. Vide Iphig. Aul. v. 1250 & 1218, & H. M. v. 281, & Fragm. Grot. p. 47. SOLAN.

ead. l. 6. Μειρακισύη πρὸς τὸ χρ.) Budaeus C. L. G. p. 934 interpretatur, *Im mortem horres, ut adolescens*. Non credo eiusmodi potestatis exemplum aliud certum proferri posse: longe diversum est apud Graecos *μειρακισύεσθαι πρὸς τινα*, atque ex illo genere, quod facilius intelligatur ab homine perito Graecae proprietatis, quam exacte vertendo explanetur. Ibidem aberravit vir magnus in istis Plutarchi, ὥσπερ Ἰσοκράτης καὶ Ἀναξίμενης τοῖς σοφισταῖς διαμειρακεύμενος, quod non est, quasi apud Sophistas glorians, & sese iactans adolescentis licentia; sed, cum Isocrate atque Anaximene Sophistis iuveniliter ac iactabunde contendens concertansque. Illa vis in compositis ex διὰ verbis saepe viros egregie doctos fefellit. HEMST.

ead. l. 7. Τί οὖν ἂν τις λέγει) Una vacula hic auctiores sunt editiones veteres, legentes, τί οὖν ἂν τις ἐτι λέγει. Ceterum quis aures Graecae phrafi assuetas habens, non illico offen-

datur audiens, *Τί οὖν ἂν τις λέγει*, nec soloecum deprehendat? Non puto ita scripsisse tersissimum scriptorem, qui haud dubie dedit *λέγει*. Id genius huius linguae postulat. Sensus autem, *Quid igitur quis amplius de iuvenibus dicat, ubi id aetatis homines vitae amantes sunt?* Adiecta particula *ἂν*, praecipue in interrogationibus, sed & in aliis loquendi formis, vel Praesens Optativi, vel Imperfectum, Aoristumve Indicativi, vel etiam Optativi exigit. Quoties *τί γὰρ ἂν πάθοιμι* in hoc scriptore? Sed & statim Dial. sequentis initio, *Τὰ δ' ἄλλα, οὐκ ἔτ' ἂν εἰπεῖν ἔχοις*, Ceterum non iam amplius dicere possis. & sub finem Dial. XXX, *οὐ γὰρ δὴ ἐκείνο εἰπεῖν ἔχοι τις ἂν* & hunc in modum millies alibi. Imperfectum ita habes in Contempl. cap. 4, *Ἡ τίνος γὰρ ἕνεκα σοφοὶ ἄνδρες ἐ-λέιδοντο ἂν;* Aoristum in Nescyomantia cap. 17, *εὐ οἶδα, ὅτι οὐκ ἂν ἐπαύσω γελῶν*. paulo post, *πολλῶ δ' ἂν οἶμαι μᾶλλον ἐγέλας*. Vide, quae supra notavimus. IENS. *Λέγει*. cl. Iensius & B. 2. In reliquis prave *λέγει*. SOLAN. Gataker. ad Antonin. IV, § 50, Luciani verba proferens posuit *λέγει*. certe *λέγει* vel *λέγη* scribendum est. HEMST.

Pag. 230. l. 1. (Ὁμοία) Melius Mf. *ἅπασιν γὰρ ἡμῖν ὁμοίως τὰ ὅμματα κενά*. Vulgo, *ὅμοια τὰ ὅμματα κενά*. GRAEV. *Ὁμοίως* omnino scribendum cum ed. I. & Mf. Gr. P. & L. pro vulgato *ὅμοια* minus concinno; quod & Vorstium acute coniecisse video. SOLAN. (Ὁμοία τὰ ὅμματα κενά) Credi poterat excidisse *καὶ* propter similitudinem pronuntiandi, *καὶ κενά*. sed praeferrī non aegre fero *ὁμοίως* a Codd. adiutum. Apoll. Rh. II, 254, Phinei vocat *κενὰς γλήνας*, id est, interprete Scholiaſta, *τοὺς κενούς καὶ τυφλοὺς ὀφθαλμοὺς*, ut Oedipi *vacuos orbes* Stat. Theb. I, 53, & *vacua ora* leonum VII, 276. HEMST.

ead. l. 2. *Μόνον δ' εἰς*) Mf. *κενὰ μόναι χῶραι*. BOURD.

ead. l. 3. *Τίς ὁ Φινεύς ἦν, ἢ τίς ὁ Λυγκεύς*) Phineus fuit vates oculis captus: vid. Apollod. Biblioth. lib. 1. Lynceus *ἔξυδερ-κίστατος*. Eurip. Med. GRAEV.

ead. l. 7. (Ὅποτε ἀνὴρ &c.) Uno ductu in Fl. ed. & Mf. Ox. *ἢ ὁ γυν. ἀμείνων ἦν*, quod non probo. Scrupulus tamen restat, quod haec duo non eodem modo effert; nam post *ὅποτε ἀνὴρ ἦσθα* quis non putet dicturum *ἢ ὅταν γυνή*, quo ferme modo *Ἀλ. c. 19*. Verum Lucianeus stilus est. Vide Προμ. c. 4: *εἰς ἀκρόασιν σοφιστικὴν, οἷος εἰ συ πανουργότατος ἐν τοῖς λόγοις* & alia multa, quae taedium afferrent, quaeque lectorem monium semel non larebunt. SOLAN.

ibid. *Ἡ ὁ γυναικείος*;) Malim, *ἢ ὅποτε γυνή τὸ ὁ γυναικείος*

ex sequentibus istuc repetitum videtur: ἀμείνων &c. ὁ γυναι-
κάτος. GUYET.

ead. l. 9. Καὶ δεσπόζουσι) Dixi alibi. BOURD.

ead. l. 14. Μνδείας) Legendi omnino versus, quos tangit,
apud Euripidem ipsum in Med. a v. 230 ad 251, quorum hic
finis: — ὡς τρίς ἂν παρ' ἀσπίδα Στῆναι θέλοιμ' ἂν μᾶλλον, ἢ
τεκεῖν ἥπαξ. SOLAN.

Pag. 231. l. 4. Οὐδ' ἐν γαλεπνῷ, ὃ Τειρεσία.) Interpres: nihil
acerbi, Tiresia: immo, non grave est quod quaero, seu, difficile
explicatu. Sic in Βίῳ πράσει, χαλεπὸν μὲν οὐδ' ἐν, nil grave est.
GRAEV.

ead. l. 11. Καὶ οἱ μαστοὶ ἀπετάθησαν) Potest ferri. Censeo
tamen Lucianum scripsisse, καὶ οἱ μαστοὶ ἀπετάκῃσαν, mam-
māe marcuerunt, mammae factae sunt pannosae, ut Martialis lo-
quitur. GRAEV. Pro ἀπετάκῃσαν censet cl. Graevius scriben-
dum ἀπετάκῃσαν, marcuerunt, cui sententiae subscribo. Con-
trarium enim τῷ ἀποτείνειν hic innuitur. Nam si Tiresias ex
femina denuo factus est mas, oportuit quoque mammarum
tubera fieri contractiora; cum mammae potius in feminis sint
ἀποταθείσαι, distentae, extensae. Statim D. XXX, ἀποταθείς di-
citur is; qui porrectus iacet: Ὁ δὲ τύραννος παρὰ τὸν Τῆτυν
ἀποταθείς &c. IENS. Ἀπετάκῃσαν Graevio obsecuti pro ἀπε-
τάκῃσαν scripsimus, quod in omnibus impr. & Ox. Cod. est.
SOLAN. Quod ante vulgatum fuit, ferri nullo modo potest.
Graevius quin felici coniectura ipsam Luciani vocem fuerit
assecutus non dubito*: quam ob rem, etsi pro corrupto stent
libri veteres, congruentis tamen ad sententiam verbi potio-
rem esse rationem habendam censui. Corn. Cels. II, c. 8: Mu-
lieri gravidae si subito mammae emarcuerunt. HEMST.

Pag. 232. l. 5. Ὅπως ἀκούσης ὄρνεα ἐκ γυναικῶν ἐγένοντό τι-

* Nunc ut dubitem faciunt, quae perquam ingeniose pro vulgata
lectione scripsit ad me politissimus Gesnerus: eummet ipsum audi
causam hanc agentem. Certatim viris doctis placuit ἀπετάκῃσαν, quod
ipse eius restituendi auctor Graevius vertit, emarcuerunt, pannosae factae
sunt. Sed hic nondum viri character erit, verum vetulae aut aegrotae. Quin
retinendam puto scriptionem constantem omnium, qui usquam sunt, libro-
rum ἀπετάκῃσαν, extensae sunt, non in longitudinem dependentem, sed
erati pectoris intentae, ut nihil ibi laxum, nihil pendens relinqueretur. Ita
collis ἀποτεινεται, sive extenditur, cum solo aequatur: unaquaeque enim
linea curva, sive arcus circumscribens collem illum extenditur, & fit recta;
certe ad rectam magis accedit. Haec ille: quibus si vetusti scriptoris
ad usum eum verbi ἀποτεινεται firmandum auctoritas accederet, iam
sublata foret: omnis dubitandi causa, HEMST. in Add.

ves;) Perspicuum est, hic intercidisse ὥς vel ὅτι requiritur enim, ὅπότεν ἂν ἀκούσης ὥς (vel ὅτι) ὄρνεα ἐκ γυναικῶν ἐγένοντο τινες; Tunc igitur nec alia etiam ita facta fuisse credis, ubi quasdam ex feminis legis factas fuisse aves? Similiter vocola, vel ὥς, vel ὅτι, excidit, mea quidem sententia, ex loco Aeliani in elegantissimo illo libri XII capite 1 de Aspasia; de qua, invivissimo animo adventitium corporis cultum, quo magis placeret, fumentem, ita legitur, *Ῥαπισθεῖσα δὲ πρὸς ἀνάγκην ἐνέδν, καὶ εἶπε τοῖς ἐπιτάγμασιν, ἀλγοῦσα ὅμως, οὐ παρθενικὰ, ἀλλ' ἐταιρικὰ πράττειν ἐβιάζετο*. Verba haud dubie luxata, quaeque vulgatus interpres ad lubitum intorfit. Verum sensum Aeliani scribentis fuisse hunc existimo, *Alapis vero percussa, coacta induebatur, & cedebat imperatis, dolens tamen, se talia cogi, quae meretricem, non ingenuam virginem decerent*. Legendum ergo, ἀλγοῦσα ὅμως ὥς οὐ παρθενικὰ, ἀλλ' ἐταιρικὰ πράττειν ἐβιάζετο. Videtur autem oscitabundus descriptor, ubi scripsisset ὅμως, insuper habuisse ultimam huius vocis syllabam denuo scribere. ὥς pro ὅτι passim scriptores, & Aelianus aliquoties; ut lib. VIII, c. 2, ὥς ἦν φιλοχρήματος ὁ Σιμωνίδης, οὐδεὶς ἀντιφύσει & alibi. Lucianus quoque innumeris locis; ut in Hermotimo c. 24, *Ἐλεγε ὥς ξύμπαντες ξένοι εἶεν* adde c. 16, 27, 37, 38, 46, 79. Hunc particulae ὥς usum notavit quoque Thomas Magister, ac post eum H. Stephanus. IENS.

ibid. ὄρνεα) Ante ὄρνεα τὸ ὥς forte hic desideratur. GUYET. Mihi, quod Guyeto, placuerat, ὥς similitudine forte praecedentium literarum oppressum: Halc. p. 130, ὥς ἐξ ὀρνίθων γυναικῆς ποτε ἐγένοντο. Ceterum τὴν Ἀνδῶνα, ἢ τὴν Δάφνην, ἢ τὴν τοῦ Λυκάονος θυγατέρα structurae orationis aliena vix putarem esse Luciani, nisi succederet Menippi responsum, *ἢν ποὺ καὶ κείναις ἐντύχω*, quod ipso nomine fuisse designatas videtur indicare: nunc σύγχυσις quaedam est constructionis statuerenda, cuius ordo legitimus foret, ὅπότεν ἂν ἀκούσης τὴν Ἀ. ἢ τὴν Δ. ἢ τὴν τοῦ Λ. Σ. ὄρνεα ἐκ γυναικῶν ὥς ἐγένοντο, ἢ δένδρα, ἢ θηρία. HEMST.

ibid. ὅτι) Coll. & P. In reliquis deest. SOLAN.

ead. l. 6. τὴν Ἀνδῶνα) Ad τὸ πιστεύεις referendum. GUYET.

ead. l. 13. Ἐπιν) Vid. Ovid. Met. III, 316. SOLAN.

ead. l. 15. τῶν τευσμμάτων) Id est, divinandi arti adhaeres; eam amplecteris, probas. GUYET.

in Schol. col. 1. l. 1. Βλάνα) Totidem verbis apud Etymol. & Suidam existant. HEMST.

Pag. 233. l. 1. Μὴ δὲν ὕγιες λέγειν) Non ita penitus veterum

animos obsederat superstitione, quin varibus mendacii crimen saepe fuerit obiectum, praesertim a poetis scenicis, quibus mira libertate licuit religionem ipsosque Deos vel cothurnatis sententiis castigare, vel comicis salibus irridere. Ideo dicti frequenter *ἀλαζόνες*, qui se scire, quae prorsus ignorarent, lucri fallendique causa profiterentur: quam opprobrii notam plerisque saltem convenire non negat Aristot. *Ἠθ. Νικ.* IV, c. 7. Aristoxeni Selinuntii versus in Hephaest. Ench. p. 25, *Τίς ἀλαζονείαν πλείστην παρέχει τῶν ἀνθρώπων; τοὶ μάντιες*. Illud imitatus fuit Epicharmus; vide Poll. IX, 82; Epicharmum Ennius apud Cicer. in fine lib. I de Divin. De Luciano non est quod miremur, si hominum illud genus odio prosequatur. Frequens autem, mendaces dici *μηδὲν ὑγιὲς λέγειν*. Dinarch. p. 96, v. 18, *Οὕτω Δημοσθένης τῷ ψεύδεσθαι καὶ μηδὲν ὑγιὲς λέγειν ἐτοιμῶς χρῆται*. HEMST.

ead. l. 7. Ἐμέλισσας) *Ἐμέλισσας*. GUYET. Pro *ἐμέλυσσας*, quod nihili est, & omnes tamen obsidet editiones, scribe *ἐμέλισσας*. Si tu, cum furore corripiebaris, Ajax, te ipse interfecisti, nosque omnes concidebas, quid Ulysssem accusas? *μελιζειν* est membratim concidere. Ajax furore percitus pecudes iugulabat, & cum in illas grassaretur, putabat se Graecorum obruncare duces. Res nota. Vide Sophoclis Aiacem flagelliferum v. 297 & seq. In Mss. tamen legitur *ἐμέλλησας*, quod si quis malit, non repugno; subaudiendum autem *φονεύειν*, nos etiam occisurus eras. Statim cum Agamemnon dicit, Aiacem noluisse apud inferos alloqui Ulysssem, respicit ad Homerum, quem vide Odyss. A. v. 543 & 526; sicut & quae inferius de Theti arma in medium ponente narrat Agamemnon, ex eodem loco petita sunt, v. 545. Quod addit postea de Troianis sententiam ferentibus, & quae respondet Ajax, *novi, quae me damnarit*, intelligenda sunt ex versu sequente Homeri: *Παῖδες δὲ Τρώων δίκασαν καὶ Πάλλας Ἀθήνη*. De hac conqueritur etiam apud Sophoclem in laudata fabula. GRAEV. Pro *ἐμέλυσσας*, quod nihil est, & tamen omnes occupavit editiones, coniecit ὁ πᾶν Graevius scribendum *ἐμέλισσας*, hoc sensu: Si tu, cum furore corripiebaris, Ajax, te ipse interfecisti, nosque omnes concidebas, quid Ulysssem accusas? Ajax enim furore percitus pecudes iugulabat, & cum in illas grassaretur, putabat, se Graecorum obruncare duces. Ego tamen praefero lectionem, quam Mstos habere testatur vir cl. modo laudatus, sc. *ἐμέλλησας*, ut subaudiatur *φονεύειν* ex praecedenti, h. e. *interfecturus eras*. Simili plane modo locuti sunt alii. Dio Chrysost. Or. LXIV de Alexandro:

Ἀπέκτεινε δὲ Κλεῖτον τὸν σοφὸν, . . . καὶ διδάσκαλον Καλλι-
σθένην, καὶ Ἀριστοτέλην ἐμέλλησε, καὶ Ἀντίπατρον ἐβουλεύσα-
το. Iulian. Or. I, p. 33, ὧν τοὺς μὲν ἀνῆρκε, τοὺς δὲ ἐμέλλησεν
& pag. 44, καὶ τιμὰς ἐπ' αὐτοῖς τὰς μὲν ἐχαρίσω, τὰς δὲ ἥδη
μέλλεις. In quibus exemplis subintelligendum verbum, quod
praecessit; ut Ἀριστοτέλην ἐμέλλησε, pro Ἀριστοτέλην ἀπο-
κτεῖναι ἐμέλλησε & τοὺς δὲ ἐμέλλησεν, pro τοὺς δὲ ἀνελεῖν ἐ-
μέλλησε. L. Bos Animadv. c. XII, p. 56. Ἐμέλισας P. Ald. I.
H. Fr. W. St. edd. optime. Recentiores omnes ἐμέλησας, vi-
tiose. Aiakis exemplo furens celebris ille Cervantes Quixo-
tus in oves etiam defaevit. SOLAN. Aliquantulum olim, utri
lectioni primas darem, non secus ac Graevius, addubitavi:
μελίζειν enim cum sit *membratim discerpere vel concidere* apud
Dionys. Halic. A. R. VII, p. 461, Apollodor. Bibl. I, p. 156,
Schol. Apoll. Rh. IV, 223, Aiaci non absurde tribuatur, qui
quamvis in gregem consilio Minervae faeviret, principes ta-
men Achivorum flagris ferroque dilaniare se putabat. Nunc
sine controversia verum arbitror ἐμέλλησας, cui calculum ad-
iecit eruditiss. Kuhnus ad Diog. L. I, 98, *elegantem esse Grae-
cismum* observans: nam revera saepius ita ponitur μέλλειν,
ut praecedentis verbi repetitus infinitivus illi annecti debeat,
etiamsi persona, quae loquitur, ut in Tragoediis Comoediis-
que fieri solet, fuerit mutata. Aristoph. Pl. v. 1103, Μὰ Δί',
inquit Mercurius, ἀλλ' ἔμελλον, scilicet κόπτειν τὴν Δύραν,
quod Carion ante dixerat; & in illa frequenti apud Platonem
formula, τί δ' οὐ μέλλουσι; nimirum μισεῖν τε καὶ φεύγειν, Πολ.
VIII, pag. 726 B. Dinarch. in Demosth. p. 96, v. 26, οὐτ' ἐμὲ
ἀπέφηνεν ἡ Βουλὴ, οὐτ' ἐμέλλησεν. Liban. de Vit. sua p. 41 A.
βαρβάρων δὲ τῶν μὲν ἡττημένων, τῶν δὲ μελλόντων. Isocr. Pa-
neg. p. 68 D. τοιγαροῦν τὰ μὲν ἔχει, τὰ δὲ μέλλει, τοῖς δὲ ἐπι-
βουλεύει. Hel. Enc. p. 213 B. τὰς μὲν ἐπόρθουν, τὰς δ' ἔμελλον,
ταῖς δ' ἠπείλουν τῶν πόλεων. Panath. p. 254 A. Λακεδαιμόνιοι
δὲ οὔτε πάσχοιτες κακὸν οὐδὲν, οὔτε μέλλοντες, οὔτε δεδιό-
τες. Aeschyl. Pers. v. 816, Τοὶ γὰρ κακῶς δρᾶσαντες οὐκ ἐλάσ-
σονα Πάσχοισι, τὰ δὲ μέλλουσι —. Thucyd. III, 55, οὐδὲν
ἐκπρεπέστερον ὑπὸ ἡμῶν οὔτε ἐπάθετε, οὔτε ἐμελλήσατε. De-
mosth. Ep. IV, p. 202 D. Diis est proprium φλαῦρον μηδὲν μη-
δέποτε ἐν παντὶ τῷ αἰῶνι μῆτε παθεῖν, μῆτε μελλῆσαι. Exem-
pla vero plura, ubi πάσχειν praemittatur, ideo potissimum
adduxi, ut liquido pateret, quam perversè Libanium intellexe-
rit verteritque Olearius de Ulc. Iul. Nec. § 12, Οὐδενὸς τῶν ἐγ-
γυτάτω καὶ ὑφ' ὧν ἐφρουρεῖτο παθόντος οὐδὲν, ἀλλ' οὐδὲ μελλή-

μῆτε παθεῖν
ἐν παντὶ αἰῶνι
μῆτε μελλῆσαι
ἐν παντὶ αἰῶνι
μῆτε μελλῆσαι
ἐν παντὶ αἰῶνι
μῆτε μελλῆσαι

θαντος' quod pro μελίσσαντος merito probavit, allatis etiam Luciani nostri verbis, doctiff. Steinheilii, errante, dum bonum ducem deferit, Waechtlero: vide Aët. Erud. Lipsi. A. 1721, p. 266. Sic Aristoph. in Pl. v. 551, 'Ἄλλ' οὐχ ὁ ἐμὸς τοῦτο πέπονθεν βίος· οὐ μὰ Δί', οὐδέ γε μέλλει. Porro quam prona sit in hunc errorem librariorum manus, docuerit Thucydidis locus I, c. 134, Καὶ αὐτὸν ἐμέλησαν μὲν ἐς τὸν Καϊάδαν, οὐ περ τοὺς κακούργους εἰώθασιν ἐμβάλλειν' hanc enim receptae Codicum optimorum lectionem anteponendam censeo: ibi non libri tantum quidam inepte ἐμέλισαν, sed & Scholiastes, five potius lector aliquis imperitus exponit eis δύο ἔτημον. HEMST.

ead. l. 9. Προσεπιεῖν ἡζιώσας) Vide Homeri Od. XII. CLER.

ead. l. 13. 'Ἐπὶ τοῖς ὅπλοις) Benediët. pro armis. Verte, propter arma. GUYET.

ead. l. 15. 'Ἀνανταγώνιστος) In Thucydide IV, 92, pro ἀναναγώνιστοι non contemnendae notae libri ἀνανταγώνιστοι legunt: Waffio probatum, & Dukero monenti ἀνανταγώνιστος esse etiam apud Lucianum, qui Thucydideis crebro utitur, Dial. Mort. & Hermot. Cyrillo frequens, cuius unum alterumque locum notavit Suicerus. HEMST.

Pag. 234. l. 10. Τὸν Ὀδυσσεά, ὃς ἀντεποινήθη μόνος) Ut qui solus sese mihi opposuerit. Sic omnes interpretes, quos vix dicas, an Graecam vocem nunc recte vel ceperint vel exprefferint. Sane optime pater notavit subintelligi τῶν ὅπλων, & verti debere, solus vindicabat. Sic in Reviviscitibus Philosophia minatur, se contrituram κακούς κακῶς, ὥς μὴ ἀντιποιοῖντο τῶν ὑπὲρ αὐτοὺς ἀλαζόνες ὄντες. GRON.

ead. l. 14. 'Υπομένει, ἔπει) Sic interpungendo meliuscule sese habebunt haec; sed nondum sic etiam satis sana. SOLAN.

ead. l. 15. Παρὰ Τρώσιν δίκ.) Homer. Od. A, 544, Παῖδες δὲ Τρώων δίκασαν καὶ Πάλλας Ἀθήνη. Agamemnon enim iudicii invidiam subire nolens a captivis Troianis petiit, uter plus eis nocuisset, Ajax, an Ulysses: qui cum continuo, Ulysses, respondissent, arma statim ei adiudicata sunt. V. Schol. Homer. l. c. SOLAN.

ead. l. 16. Οἶδα) Lege versum, quem ex Homero in nota praecedenti vides. Quo tamen pacto Minerva una iudicaret, non docent aut poëta, aut enarrator ille. SOLAN.

ibid. Ἄλλ' οὐ θέμις &c.) Ergo iam experimentis sapere didicerat. Prudens Minervae monitum ad Ulysssem in Ai. Flag. v. 128, — ὑπέροπον Μινεῖν ποτ' εἶπες αὐτὸς εἰς θεοὺς ἔπος, tra-

Ans. Col. 163

Ans. Sub.
276

etum est ab Aiakis impia in Deos superbia, cuius in ea fabula paulo ante v. 112 exemplum ediderat roganti Minervae negans. Observat Scholiastes, tradi τὴν Αἴαντα τρίτον κατεβηκέναι περὶ τοὺς θεοὺς, πρῶτον μὲν ἐκβαλεῖν τοῦ δῖου τοῦ Ἀθηνᾶν βουλομένην αὐτῷ συμμαχεῖν· δεύτερον ἀπαλειφῆαι τὴν γλαύκην τὴν ἐγγυγραμμένην τῇ ὄψει αὐτοῦ ἐξ ἰθὺς πατρὸς· τρίτην ὅτι οὐκ ἐπίσθην τῇ πατρὶ συμβουλευόντι πείθεσθαι τοῖς θεοῖς. Egrege vero Lucianus ingenii morem denotat: postquam enim dicentem fecisset, οὐ θέμις λέγειν τι περὶ τῶν θεῶν, mox tamen Ulysssem se non posse non odisse profitetur, ne si Minerva quidem ipsa vetet: quo dicto simul ostendit, quem armorum Achillis sibi abiudicatorum auctorem statuat. HEMST.

Pag. 235. l. 2. Οὐδ' εἰ αὐτῇ μοι Ἀθηνᾶ τοῦτο ἐπιτάττοι) Illa minus recte vertuntur ab interpretibus: *etsi ipsa Minerva hoc velit*. Tu verte: *non si ipsa mihi Minerva hoc imperaret*. Sic eleganter post negationem ponitur οὐδ' εἰ Homer. II. E., 644: Οὐδὲ τί σε Τρώεσσι βίωμα ἄλλαχ' ἔσσιδας Ἐλθέει· ἐκ Λυκίης, οὐδ' εἰ μάλα χαρτερός ἔσσι. Sic Lat. non si sequitur negationem; Liv. VII, cap. 10: *Iniussu tuo, Imperator, extra ordinem nunquam pugnaverim, non si certam victoriam videam*. Idem lib. XXXVIII, c. 57. L. Bos Anim. c. XII, p. 57.

ead. l. 8. Σόστρατος) Vide in Ἀλεξ. c. 4, ubi iterum inter latrones famosos recensetur. Sottrati cuiusdam Boeotii vitam scripserat Lucianus, ut in Διμω. ipse testatur, ob vires corporis celebratissimi, ut & nomen Herculis consecutus fuerit. Sed Sottratus ille alius ab hoc videtur: hic enim latro caedibusque infamis: ille non robore, laboribus, patientia tantum, quae omnia in latronem etiam cadere possunt, clarus, sed ab operibus laudatur nomini respondentibus, a latronibus sublati, viarumque & pontium structura difficillima. Ut ut sit, utriusque fama, ni per Lucianum foret, prorsus ex hominum memoria intercidisset: nam quae de eo Philostratus in Herodis Vita habet p. 552, quis absque hoc intelligat? Recte vidit cl. Hemsterhusius ad Pollucem Praef. p. 29, Herodis Herculem esse Sottratum illum, de quo ad initium Demonactis fusius dicendi locus dabitur. Negligentia maiorum etiam factum, ut tam utili vita careamus. SOLAN.

Pag. 236. l. 12. Ἐκείνη ὑπηρετοῦντες) Synes. Ep. LVII, p. 193 A. τὸ γὰρ ἢ δεῖ γενέσθαι ὑπηρετοῦσαι τῷ χρεὶν, οὐκ ἀστείας ἀπολογίας ἐστί. Frustra quoque ad hanc criminis commissi defensionem apud filium Oresten confugit Clytaemnestra in Aeschyli Choëph. v. 910, dicendo: Ἡ μοῖρα τούτων, ὃ τέκνον, παραίτια. HEMST.

Pag. 237. l. 4. Ἐπεὶ οὐδὲ τὸ ξίφος αὐτῷ) Lepide Noster videtur his σκωπτικῶς tangere ritum Atheniensium in festo Βουφονοίῃ: cum nempe is, cuius manu eo in festo caesus esset bos, fugeret; securis autem, qua caedes facta esset, quasi rea in iudicium traheretur atque damnaretur. Rem hanc enarratam apud Meursium & Castellanum de festis Graecorum videre licet. IENS.

ead. l. 5. Ξίφος) V. Iens. & Pott. 102 & 166. SOLAN.

ead. l. 6. Δεῖ οὖν τὸ πᾶν ἀναθεῖναι) Haec verba in solo P. inveniuntur; & mox τῷ πρώτῳ pro τῷ πρώτῳ, quod forsitan etiam rectius. SOLAN.

ibid. Τῷ πρώτῳ παρασχόντι τὴν αἰτίαν) Tanti non sunt apud me Exc. Cod. Regin. Poli, ut eorum auctoritate sola munitus augere Lucianum sustineam; praesertim si suspicio non levis subsit male fidae manus & nimium de suo liberalis. Sane istis, quae suggerit, omisiss sem-

tentia loci fatis apte procedit; tametsi non invitus largiar, orationem ambitu paulo latiore potuisse plenius explicari: sed haec eum colorem non habent, qui Lucianis commodè respondeat. Locutionem ipsam paulo aliter usurpavit Maxim. Tyr. Λογ. λθ. Σωκράτην δὲ τὸν μὲν τῶ 'Απὸλλωνι παρασχόντα ἀμαθίας αἰτίαν. HEMST.

ibid. Παροσχόντι τὴν αἰτίαν) Ut Συγγρ. c. i, & Τυραννοκτ. c. ii, 13. Argumentum hoc latius exsequitur in Z. Ἐλεγχ. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐπιδαφιεύειν) Interpr. Bene est, Minos, quod haec etiam exemplo, quasi quodam auctuario locupletas. Qui praecedentia legit, videbit, Sostratum, qui quaestionem proposuerat, utrum, si quis ab alio coactus aliquem occiderit, reus habendus sit caedis, an is, a quo coactus fuerit, addidisse exemplum hoc: Cum carnifex iussu iudicis, aut satelles iussu tyranni aliquem vita privaverit, uter caedis reus agendus esset. Ad quae respondet Minos, reum agendum esse iudicem, aut tyrannum, & addit, siquidem neque ipsum gladium accusare possumus: subservit enim hic tanquam instrumentum explendo animo eius, qui primus causam praebuit. Ad ea iam Sostratus, Εὖγε ὦ Μίνως &c. h. e. Bene facis, Minos, quod exemplo etiam corollarium, sive auctarium addis: i. e. quod exemplo, quo ego usus sum de iudice &c. tu auctarium addis de gladio. Ita enim intelligenda sunt verba, & ea vis est phraeos, ἐπιδαφιεύειν τινι πράγματι, superaddere quippiam rei alicui, auctarium rei addere. Vide Budaeum in Comment. L. Gr. pag. 854, ubi exemplum e Synesio habet: Δίδωκε, καὶ εἰλήφαμεν, καὶ ἐπιδαφιεύεταις ταῖς ὑποθήσεσι τῆς ἀπικηρύξεως. Ipse dedit (documentum) nosque cepimus: corollarium etiam addidit his sceleribus, ob quae abdicatus fuerat. L. Bos Obs. Crit. cap. IX, pag. 49. Budaei explicationem istius verbi, Synesii loco nixam, huc contulit vir doctiss. L. Bos, neque iniuria castigavit interpretem, qui, quamvis & ipse Budaeum secutus, eo tamen modo reddiderat, ac si scriptum a Luciano fuisset, ἐπιδαφιεύειν παράδειγμα τι: haec enim locutio valere potest, alterius dicta locupletare exemplo quodam addito, ampliusque illustrare. Verum quoniam Lexicis, quae perpauca suppeditant, haud sane multa Suicerus adstruxit, aegidum rationem & usum verbi, apud recentiores multum celebrati, paulo dilucidius explanemus. Δαφίλλος, δαφίλλεια, δαφίλλειν copiam & abundantiam significant, at talem praecipue, quae proluxa largitate ad utilitates aliorum & commoda diffundatur: δαφίλλος τῶν δαρεῶν δέσσις, Eratosthen. apud Schol. Euripid. ad Hecub. v. 574. Spicinia dapsillis musto; dapsili proventu fatigata vitis, Columellae. Δαφίλλεια τῇ ἐνδεία, quemadmodum τῇ πείνᾳ πλεῖστος, saepius est contraria: Europam prae ceteris terrarum orbis regionibus excellere scribit Agathem. II, c. 7, tum pluribus bonis, tum πρὸς φουμένων ποικίλῃ δαφίλλειαν trita sunt δαφίλλεια τροφῆς, τῶν ἐπιτηδείων ἀπάντων πολλὴν ἔχειν δαφίλλειαν Diodor. II, p. 80 D. Δαφίλλεύειν non tantum adfluere, abundare, ut Philoni Byzantio de Pyram. Aegypti, ἀγέλαις ἐλεφάντων ἢ λιθῶν δαφίλλεται, pro quo peius editur δαφίλλύσται: sed & passive, ut in Comment. ad Aristot. Eth. VI, ἐπεὶ δὲ μὴ χρόνος αὐτοῖς ἱκανὸς δαφίλλανται πρὸς τὸ πείραν εἰληφέναι τῶν καθ' ἑκάστα πράξεων nam quod scriptor Ἀποκρ. πρὸς τοὺς Ὀρθοῦ. Resp. ad Quaest. 96 agendi vim addidit, τοῦ θεοῦ τοῦ καὶ τοῖς παρὰ γνῶμην καλοῖς τὸν ἱκανὸν δαφίλλουμένου, est illud, modo vitio vacet, inusitatus, neque alibi fere, quam in composito ἐπιδαφιεύειν, solet reperiri. Pecora solent, si in uber-

tate pabuli largissima versentur, ἐνδαφιλεύσασθαι. Heliodor. VIII, p. 398, κίλπον πολλὴν πῖαν καὶ χίλον ἀφθονὸν ἐνδαφιλεύσασθαι πτήναι τομὴν ἀπαιτοματίζοντα. sed apud Suid. in Φιλίσκος Κερκυραῖος alia loquendi facie metrum Philicium vel Philiscium. ex eo dicitur appellatum, ὅτι περ αὐτῷ ἐνδαφιλεύετο, quoniam illo genere perlibenter Philiscus Corcyraeus ac frequentius aliis utebatur. Indidem hocce nostrum ἐνδαφιλεύειν potestatis originem traxit per varios veluti rivulos divergentis: nam primum activae formae neutra virtus est subiecta: sicut, Athenaeo teste XIV, pag. 650 B. Peloponnesum scripsit Apiae nomen olim habuisse διὰ τὸ ἐνδαφιλεύειν ἐν αὐτῇ τὸ φυτόν· parique modo apud Hesych. in Συβαριτικοὶ λόγοι Aesopus refertur, cum in Italiam venisset, tantum sui studium excitasse, ὥς καὶ τὸ τῶν λόγων αὐτοῦ εἶδος ἐνδαφιλεύσαι καὶ Συβαριτικὸν προσαγορευθῆναι. Multo rarius est, ut forma media hunc in usum veniat, quomodo Cyrillus Hierosol. Catech. VI, p. 51 B. ἐνδαφιλεύσατο ἡ πορνεία τῆς εἰδωλολατρίας· itemque contra valde infrequens, si activa ponatur pro munifice largiri; quod extra Grammaticos vix alibi reperias: vide Suid. in Ἐπικλύσαν & Ἐπικλύσσα. Hesych. Ἐνδαφιλεύσει, μεγαλοψυχῆσει· ubi μεγαλοψυχῆει, perinde atque in Ἐνδαφιλεύμενος & Δαφιλεύτατος, valet *splendidum ac liberalem esse*: nam μεγαλόψυχος aliquando, ut *magis* *graculatus* Latinis, nihil aliud quam μεγαλοπρεπής, Achill. Tat. VI, p. 387, χρηστός τε καὶ μεγαλόψυχος τοῖς θεομένοις· & μεγαλοψυχία, quam, interprete Thom. Mag. ἢ ἐν ταῖς μεταδόσεσιν ἵτοιμος δαφιλία· sicut in Aristide T. III, p. 513 D. Liban. T. I, pag. 242 A. & in Inscript. antiquis, ἀρετῆς ἕνεκα καὶ τῆς εἰς τὴν πόλιν ἀδελαιπτοῦ μεγαλοψυχίας. Deinde forma verbi ἐνδαφιλεύσασθαι media virtute sibi propria gaudet, *luculentum ac copiosum sive liberaliter largiendo, sive quodlibet aliud faciendo se praebere*. Ita Pollux III, 119, vim eius adiecto similium verborum numero satis declarans. Dionys. Halic. Art. Rhet. pag. 72, v. 27, ἐπὶ μὲν οὖν τῶν ἐν πόλεμοις πεινόντων καὶ ἐνδαφιλεύσαντὸ τις ἐν τοῦτοις· oratione copiosa luxurietur aliquis, atque ingenio fraena laxet: paulo dilutius reddidit, *prolixius immorari*, Sylburgius. Tum porro solemoni more, qualem verba media recipiunt, vim activam adipiscitur, structurae tamen, ut patebit, ductu vario disparatam, *suis ex copiis & facultatibus largiter aliquid erogare, atque aliis tribuere*. Χρήματα ἐνδαφιλεύσομαι, Philostorg. apud Suid. in Λεόντιος· Εἰ σοὶ δεῖ . . . ὁ παῖς, κλήρον μερίζονος, ὁ πατήρ ἐγὼ σοὶ τὰ δυνατὰ προσενδαφιλεύσομαι Liban. T. I, p. 788 D. Philo lud. p. 775 C. Εἰ μὲν ὁ εὐξάμενος (οἰκίαν γενέσθαι ἀνάθεμα) ἀνακομίζεσθαι προέλοιτο, ἐνδαφιλεύεσθαι τὸ πέμπτον, ἡ super adiicias & persolvat quintam partem. Sed minime praeterendus, quem & Suidas posuit, egregius Herodoti locus V, c. 20, ubi Alexander Amyntae filius ad Persas legatos iam iam dolis eius perituros, Nihil est, inquit, nostrarum rerum, quod vobis invidemus, quo minus omnibus ad vos abundantissime collatis fruamini: καὶ δὲ καὶ τὶ δεῖ τὸ πάντων μέγιστον, τὰς τε ἰαυτῶν μητέρας καὶ τὰς ἀδελφὰς ἐνδαφιλεύόμεθα ὑμῖν· in quibus est manifesta per se significandi virtus. Hinc alio transit, cunctisque rebus, quae luculenter in aliorum utilitatem praestantur ac conferuntur, aptari solet; quod iterum ad partes vocandus, qui vel in primis hoc verbo delectatur, Philo lud. confirmabit p. 712 C. ἐνδαφιλεύμενος δὲ τὸ ἐπιεικὲς πάλιν πλουσίας αὐτῷ καὶ κατακέρως χρεῖται· iisdem paene verbis Hebraei legislatoris aequitatem lau-

daverat p. 701 D. contra ne cum Solone quidem comparari dignus est Aegyptius, qui fratrum sororumque naturae adversa connubia concedens εὐφύρῃσει εἰς ἀσίλγειαν ἐπιδαφιλεύμενος δυσθεραπευτοὺς κακὸν σάμασι καὶ ψυχᾷς ἀφρασίαν p. 779 E. & p. 18 D. τὴν ἐκ τῶν ὄντων φορὰν αὐτοῦ τέχνης γειωργικῆς ἐπιδαφιλεύσασθαι. Simili modo Theodotus pag. 223 D. ἐπιδαφιλεύσεται μοι ὁ μουσικήτης (Theodosius) καὶ ἀμύνητος καὶ ῥὸν μελωδίας: quod a Petavio versum, *insuper occasionem sit praebiturus: malim, sed opportunam mihi melioris concentus copiam est largiturus*. Synes. Ep. LXVII, p. 214 A. καὶ ἄλλα πολλὰ προσέξουσιν ἐπιδαφιλεύόμενος αὐτῷ πόρους: ubi veram sententiae vim idem Petavio non perpexit. Euseb. de V. C. III, p. 608, Ὁ Σατὴρ . . . τὴν ἰαυτοῦ ἐπιφάνειαν τῷ Ἀβραὰμ ἐπιδαφιλεύσατο: quae vertentem Valesium scripsisse credibile videtur, *praesentiae suae copiam Abraham fecit*, non, quod in editis fertur, *praestantiae*. Ad hanc rationem optime quadrat, qui genitivum, sed hoc in casu accusativo parem, adiunxit Xenophon K. Π. II. p. 29, ἡμῖν δὲ πάντως, ἔφη, ἐν τοῖσδε τοῖς φίλοις τοῦτου τοῦ ὀλίγου ἄξιον γέλαιον ἐπιδαφιλεύσῃ: ubi pro *liberaliter & copiose fundes* purissimum scriptorem usurpasse bene notat Budaeus, atque adeo tantundem esse, ac si diceret, *praelarge nobis ridendi materiani praebebis*. Pari structura non infrequens Xenophontis imitator Basiliius Hom. X, p. 85 E. si contumeliosis dictis incessare, aliorum infaniam exercendae tuae virtutis occasionem duces, ὥστε, ἂν ἰμοὶ πείθῃ, καὶ ἐπιδαφιλεύσῃ τῶν ὑβρίων: quod quomodo fit capiendum, non melius discere licet, quam ex subiectis exemplis; quorum hoc est primum: ἀφ᾽ ἧς σε ἔπειν καὶ ἀδοξον καὶ μὴδὲν ἀμειβόμεν, σὺ δὲ γῆν εἰπέ καὶ σποδὸν σεαυτὸν, sic ut obiectum opprobrium non tantum fatearis, sed maius etiam cumulatiusque tibi convenire libenter agnoscas. Singulari modo, cuius tamen intellectus sit facilis, adhibuit Origen. in Cels. IV, p. 229: non prorsus abhorret, ut phoenicis historia sit vera, ἐπιδαφιλευσμένης τῆς θείας προνοίας καὶ ἐν ταῖς διαφοραῖς τῶν ζῶων παραστήσας τοῖς ἀνθρώποις τὸ ποικίλον τῆς τῶν ἐν τῷ κόσμῳ κατασκευῆς. Diversi generis accusativus adiungitur a Iosepho A. I. XIX, 7, § 5. Agrippa ἐπιδαφιλεύσατο αὐτῶν (theatri, balneorum &c. Beryti) τὴν κοσμίαν μεγαλοπρεπείαν: *profusa liberalitate instruxit ornavitque eorum dedicationem*: nisi forte malis locutionem in hanc partem accipere, *magnifica liberalitate sumtus dedicationis de suo suppeditavit*. Solet aliquando casu dissimulatio poni; quemadmodum apud Nostrum ὑπὲρ Εἰκ. c. XIV: tu, Lucianus, ceteroquin ad laudes ingerendas nequaquam promptus, nunc εὐχ εὐδ' ὅπως ἀθροῶν πεποιῖσαι τὴν μεταβολὴν ἐπιδαφιλεύμενος: nisi sede mutata, tamen res eodem redeat, paulo post ἀναπήφηναι subsequi iubeas καὶ ἐπιδαφιλεύμενος: quod, ubi eo nos operis ordo deduxerit, considerandum veniet. Plutarch. de Mus. pag. 1146 E. Soterichus ὅσα καὶ πρὸς θεωρίαν . . . συντίθει διδάσκων ἡμᾶς ἐπιδαφιλεύσατο. Philo lud. pag. 711 C. Moses προδιατάξάμενος (non προσδιὰτ.) ἐπιδαφιλεύεται φάσκει: *Interpres, insuper addit*. Hic ergo loquendi modus quam fuerit, praesertim recentioribus, familiaris, iam satis superque constat: verum rarius occurrit, quem Noster usurpat, additus huic verbo casus tertius: quo magis dignum puto, qui animadvertatur, de Andronico homine perditissimo Synesii locum Ep. LXXII. Eum ab ecclesia segregaverat Synesius flagitiis iusignem: mox deinde, vinci se passus aliorum precibus, hac conditione iterum admisit, ut datam melioris fru-

gis videm re ipsa repraesentaret, peccatorumque labem vera poenitudine viteque sanctiore aboleret: ἔδοξε ταῦτα, inquit, καὶ πείραν αὐ-
 τὸς τε ἰφθ ὁῶσιν καὶ ἡμᾶς ληψέσθαι· δέονα καὶ εὐλόγα μιν ἐπιδαφιλεύ-
 σασθαι ταῖς ὑποθέσεσι τῆς ἀποκρυψίως. Haec postrema cum Suidas tacito
 scriptoris nomine protulisset, neque unde sumta forent compertum
 esset, fieri non potuit, quin versio Latina fingeretur prorsus a recto
 sensu diffidens: ad exponendum autem usus est eadem formula, κα-
 ταχέως ἐχρήσατο, quam isti verbo supra iunxisse vidimus Philonem;
 quae potestas licet pluribus in locis commode respondeat, hic tamen
 verior est Budaei explicatio, *corollarium etiam & auctarium addidit his*
sceleribus, ob quae eiectus fuerat ecclesia: a qua ratione nec Petavius dis-
 cedit: eam quidem Synesio fuisse mentem, exinde clare conficitur,
 quod scelera mox enumeret graviora, quibus cum ante vacasset An-
 dronicus nunc semet illigaverat: atque adeo paene par est illud Firmi
 de propudiosa muliercula Ep. XLl, οὐδμίαν ἐλλείπον μοχθηρίας ὑπερ-
 βολὴν εἰς τὸ προσδεῖναι ἀμαρτίας ἐφ' ἀμαρτίας. Obscurior est non ipso
 sensu, qui satis expeditus, sed ambigua Grammaticae proprietatis
 facie loquendi ratio apud Euseb. H. E. III, c. 23: Menander Simonis
 magi successior εἰς ἄκρον τῆς γοντείας οὐκ ἔλαττεν τοῦ διδάσκαλου προελ-
 θὼν μείζον ἐπιδαφιλεύεται τερατολογίας: magnus Valefius eum in mo-
 dum Latine convertit, ut, vim huic verbo non mediam se tribui velle,
 sed passivam, ostendat: pluribus adhuc & absurdioribus figmentis exuber-
 nit; tanquam si recte dici putasset ἐπιδαφιλεύεσθαι πλοῦτον, τιμᾶς, ab-
 undare divitiis, honoribus, ac similia; quale genus ego quidem nullis
 adhucdum exemplis munitum reperi. Idcirco potius dederim: *supra*
magistrum se profudit in opiniones portentosiores: diversa nonnihil ratio
foret, si legeretur, μείζονες ἐπιδαφιλεύεται τερατολογίας, magis auget
cumulatque impij doctoris absurda portenta. Gregor. Nyssen. T. II, pag.
35 B. ἀψευδὲς γὰρ ὁ ἐπαγγελιάμενος, ὑπὲρ τὴν αἴτησιν ἐπιδαφιλούμενος
(multum enim adest, ut ex ἐπιδαφιλούμενος, quod depravatum editur,
cum Suicero verbum plane inusitatum constitutum ἐπιδαφιστάσαι) τῇ
μεγαλειότητι τῶν χαρισμάτων, qui promisit Deus mentiri nescis, & supra
quam petas largius exaggerat donorum gratiose tributorum ubertatem. Ex
his intelligi satis potest, siue sententiam Luciani, seu phrasin spe-
ctes, parum omnino interesse, utrum accipias, Bene vero factum, Mi-
nos, quod exemplo producto largius aliquid accumules atque admetiaris;
an, quod in exemplo proposito uberius illustrando impensius etiam, atque
ipse fecerim, verferis. Utrovis modo ingenio Graeci sermonis aequae
averit satisfactum. HEMST.

ead. l. 13. Ποιῖς καλᾶ(ων) Longe aliter Ms. qui sic habet: ποιῶν φα-
 νῆ εἰ καλᾶσις μὲν ἡμᾶς ὑπερέτας γονομήτους εἰ καὶ Κλωθὰ προστάττει, τιμᾶ-
 σις δὲ τούτους. Cur potius hanc Parcam, quam aliam, nominet, ratio
 est, quia Μοῖραν alio nomine Κλωθῶ. BOURD.

Pag. 238. l. 5. Δοκίς) Hoc si retineas, ut tempora melius inter se
 congruant, scribendum erit ἀπολαύεις· fin ἀπολαύσεις placuerit, δοκίς
 itidem migrare iusserim in futurum δόξεις. HEMST.